

Ký Sự Cướp Nàng Dâu

Contents

Ký Sự Cướp Nàng Dâu	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	27
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	90
31. Chương 31	94
32. Chương 32	97
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	108
37. Chương 37	111
38. Chương 38	114
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	123

42. Chương 42	126
43. Chương 43	129
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	139
47. Chương 47	143
48. Chương 48	146
49. Chương 49	149
50. Chương 50	152
51. Chương 51	156
52. Chương 52	159
53. Chương 53	162
54. Chương 54	165
55. Chương 55	168
56. Chương 56	171
57. Chương 57	173
58. Chương 58	176
59. Chương 59	180
60. Chương 60	183
61. Chương 61	186
62. Chương 62	189
63. Chương 63	192
64. Chương 64	194
65. Chương 65	198
66. Chương 66	204
67. Chương 67	209
68. Chương 68	215
69. Chương 69	220
70. Chương 70	226
71. Chương 71	231
72. Chương 72	235
73. Chương 73	240
74. Chương 74	246
75. Chương 75	251
76. Chương 76	254
77. Chương 77	256
78. Chương 78	262
79. Chương 79	265
80. Chương 80	270
81. Chương 81	273
82. Chương 82: Chương Kết	277

Ký Sự Cướp Nàng Dâu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình Editor: Quýt Đường Số chương: 82 Nhân vật chính: Diệp Trì, Thời Tiêu Vai phụ: I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-su-cuop-nang-dau>

1. Chương 1

Cái gọi là hoàn khổ: hiểu theo nghĩa gốc có nghĩa là con cháu nhà phú quý mặc quần lụa, hay quần áo hoa lệ của con cháu nhà có tiền, tóm lại cho dễ hiểu đó là con cháu nhà có tiền. Trong ‘hán thư tự truyện’: “dòng dõi vương tộc, con cháu quây quần, chỉ cần là hoàn khổ thì không có gì không làm được”

Nhưng chân chính có thể gọi là hoàn khổ nhất định phải có đủ bốn đặc điểm cơ bản sau, thứ nhất phải có gia thế, mà gia thế này không phải chỉ có tiền là được, mà tiền này phải nhiều hơn cả lông trâu ở Đại Yến, người như vậy mới được xem là hoàn khổ, mà bấy nhiêu đó cũng không tính là gì, bởi vì, không phải chỉ có rất nhiều tiền mà còn phải có quyền thế. Mà quyền thế này còn phải lớn nữa, lớn đến nỗi có thể cho hoàn khổ của nhà đó dựa vào gia thế này có thể làm xằng làm bậy.

Thứ hai là có xài cũng không xài hết vàng hết bạc, cái này tất nhiên không cần phải nói, phàm là đã có gia thế dữ dội như vậy, cho dù muốn nghèo cũng không có khả năng. Thứ ba chính là bá đạo, đã có gia thế như trên, tất nhiên vừa sinh ra đã là bảo bối được cưng như trứng gõng, vì thế được nuôi dưỡng thành cái tính tình bá đạo cũng hợp tình hợp lý.

Thứ tư là vô công rồi nghề, không có việc gì để làm, suốt ngày chỉ biết xách lồng chim đi chơi, không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ nghĩ tới ăn ăn chơi chơi, miễn sao vui vẻ sung sướng là được, thế nhưng nhìn qua lịch sử mấy đời thì triều đại nào cũng sẽ xuất hiện vài tên hoàn khổ nổi danh như thế.

Cần gì phải nói xa nói gần chỉ cho một, ngay tại Đại Yến Triều này cũng có một tên như thế, Đại Yến Triều lập quốc đã vài thập niên, truyền tới tay Sùng Nhân đế hôm nay đã là đời thứ ba, khai quốc Thánh Tổ Hoàng Đế, cả đời chém chém giết giết, rốt cuộc cũng giành được giang sơn, ngồi trên ghế rồng ở Kim Loan điện không quá mười năm đã hoảng mất.

Thế Tông Hoàng Đế kế vị, ngược lại ngồi trên ghế rồng lâu hơn Thánh Tổ Hoàng Đế, tại vị được bốn mươi năm, mặc dù không thể so sánh với Thánh Tổ Hoàng Đế có công khai quốc, thế nhưng cũng gìn giữ được cơ nghiệp của Đại Yến, bốn mươi năm đạt được thành tựu về văn hoá giáo dục võ học, cai trị Đại Yến quốc thái dân an, chỉ giống nhau ở chỗ, trong thời gian tại vị, Tàn phi hậu cung nhiều vô số, mà Tàn phi càng nhiều, đương nhiên hoàng tử càng không ít.

Không tính những đứa không sống được, dưới gối Thế Tông Hoàng Đế tổng cộng có chín hoàng tử, sáu công chúa, đương kim Sùng Nhân Đế, cũng là nhi tử nhỏ nhất, nhi tử thì có tới chín người, nhưng lòng ý trên Kim Loan điện lại chỉ có một cái, cùng là con của hoàng thượng, ai so với ai cũng không hề thua kém, vì cái gì mà ta phải chịu thua kém nhà người.

Ai cũng ôm tâm tư dòm ngó cái long ý kia, để cướp được cái long ý này, chiêu gì tung ra hết, cái gì mà phụ tử huynh đệ, cốt nhục thân tình, cái rắm cũng không phải, trong đầu chỉ có một ý niệm, làm thế nào để leo lên vị trí tối cao ở Hoàng Cực Điện, nắm giữ giang sơn Đại Yến trong tay.

Lúc đó, Sùng Nhân Đế nhỏ nhất, vẫn chưa tới mười tuổi, cho dù muốn chọn rộn cũng không chọn rộn nổi, tám ca ca phía trên tranh đoạt, náo loạn ầm ĩ vang trời, thậm chí cuối cùng chó cùng rứt giậu, ngay cả chuyện hạ độc hại cha mình cũng dám sử dụng luôn.

Lúc đầu Thế Tông Hoàng Đế còn nhớ tới cốt nhục tình thâm, còn có vài phần không đành lòng, nhưng về sau nhìn lại bản thân mình nuôi dưỡng ra đám con này, nhi tử gì mà kì vậy, rõ ràng là oan gia cừu địch mà, ngay cả cha ruột còn có thể hạ độc, cái này ngay cả súc sinh cũng không bằng, nếu để bọn hần náo loạn như thế, đại nghiệp Đại Yến sao giữ được đây.

Cắn răng một cái, giậm chân một cái, nên nhốt thì nhốt nên giam thì giam, đảo mắt cũng nhốt được tám thằng con trai này lại, mà giai đoạn này, trên sử sách cũng có ghi chép tường tận lại, lịch sử gọi là Bát vương Chi loạn.

Tổng cộng có chín hoàng tử, mà tám người đã Game Over rồi, chỉ còn lại một mình lão Cửu, y như nhốt được một cái đồng hồ cát, chỉ việc ngồi chờ Thế Tông Hoàng Đế băng hà, năm Cửu hoàng tử mười bốn tuổi như ý thuận lợi đăng cơ, đến năm nay vừa vặn mười năm.

Tuy nói tuổi Sùng Nhân Đế không lớn lắm, nhưng bản lãnh lại không nhỏ, cũng đúng thôi, tám ca ca kia của hần đều là người tinh anh, đưa chuột kết trái ở cùng một dây, sao hần có thể kém cỏi được chứ, trừng phạt tham nhũng, giảm thuế, hỗ trợ nông thương nghiệp, trong mười năm ngắn ngủn, liền tạo ra một mảnh thái bình thịnh thế.

Thực tế Yên Kinh là Đế Đô, dưới chân thiên tử, nhiệm long khí, trên núi mà hái được cây nấm cũng có thể đem ra ngoài hô là linh chi mà bán, vì vậy từ nam chí bắc, bất luận người là dân buôn bán hay là quan viên, hoặc kiếm miếng cơm dựa vào tay nghề, đều hướng đến kinh thành, bởi kinh thành có rất nhiều các thiếu gia ăn chơi, mà nhiều thiếu gia ăn chơi thì phải cần nhiều đồ chơi, vậy thì đến kinh thành cung cấp niềm vui cho các thiếu gia là được rồi.

Lại nói trong kinh thành có không ít các thiếu gia ăn chơi, nhưng nổi danh nhất lại chỉ có bốn người, dân chúng còn đặt hẳn biệt hiệu nữa, người đứng đầu, phải nhắc đến là Tiểu vương gia của Định Vương Phủ, Diệp Tri.

Vị gia này mệnh tốt, tổ phụ là đường huynh đệ của Thánh Tổ gia, cả đời đi theo Thánh Tổ gia chiến đấu giành giang sơn, Thánh Tổ gia giành được giang sơn, luận công phong thưởng, ban cho một mũ sắt đội trên đầu đường huynh đệ, cha truyền con nối, đời đời con cháu cũng được thơm lây.

Lại nói tiếp, cha ruột của vị gia này là trưởng tử của Định Vương Phủ, căn bản đang là mầm đỏ may mắn, thuận lý thành chương thừa kế tước vị, về sau khi Bát vương Chi loạn, tám cái hoàng tử vì muốn lôi kéo Định Vương Phủ, thủ đoạn cứng mềm gì cũng lôi ra dùng hết, quả thực là chỉ cần thành đại sự thì ai cũng không buông tha.

Vài năm kia, Định Vương Phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, hôm nay thì ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, ngày mai thì eo chân không thoải mái, cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất định cũng không tiếp khách, ai tới cũng không gặp.

Về sau Thế Tông Hoàng Đế nhốt tám hoàng tử lại, những quần thần đi theo những hoàng tử kia đứng thành một hàng đại thần, ai mất đầu thì mất đầu, ai xét nhà thì xét nhà, tuy nói nhấn tâm trừng trị rõ ràng, đến cùng vẫn là cốt nhục ruột thịt của mình, mười ngón tay liền với lòng bàn tay, ngón nào mà chẳng thương yêu, nếu không phải nhi tử không nên thân, cũng không đến nỗi phải nhốt lại, đến cuối cùng, rõ ràng có chín hoàng tử, thế mà chỉ còn lại một mình lão Cửu, ngày lão Cửu xây dựng giang sơn, trước mặt một người trợ giúp cũng không có.

Thế Tông Hoàng Đế liên tục tức giận thương tâm, liền bệnh không dậy nổi, không tới hai tháng đã hấp hối sắp chết, liền cho mời định thân vương Tiến cung, uỷ thác trước ngự thất, giao Sùng Nhân Đế cho Định thân vương, đồng thời phong tước thủ phụ đại thần nội các.

Tuy là thủ phụ đại thần, vị Định thân vương này lại am hiểu sâu sắc đạo thần tử, không hề vô lễ, thật sự toàn tâm toàn ý phụ tá Sùng Nhân Đế ổn định giang sơn vững vàng, kể từ đó, vinh sủng của Định thân vương phủ cũng không cần phải nói đến.

Hôm nay chúng ta nói đến vị tiểu gia này, chính là mầm mống độc đinh đời thứ ba của Định thân vương phủ, mặc dù có một phụ thân nghiêm khắc, nhưng phía trên lại có một tổ mẫu yêu thương không gì sánh bằng, khi còn nhỏ được nuôi dưỡng trước mắt lão Vương phi, vị tiểu gia này muốn cái gì, một khi mở miệng cho dù là Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, cũng phải nghĩ cho ra biện pháp mà lấy về cho hắn.

Cứ như vậy nuôi chừng hai mươi năm, muốn không bá đạo cũng khó, cha ruột của vị tiểu gia này, Định Vương gia ngược lại cũng không phải là không muốn quản, mỗi khi tức giận, thường rút bảo kiếm trên tường ra, chỉ vào mũi mũi hô to kêu gào đòi đánh đòi giết, vị tiểu gia này cũng lanh lợi, vừa thấy không ổn, liền ôm đầu chạy vào trong viện của lão Vương phi, nằm trong ngực tổ mẫu nói cha hắn muốn giết hắn.

Chuyện gì chứ chuyện này thì không thể chấp nhận được, lão Vương phi tức giận cầm long đầu trượng đánh vài chục cái trên người mũi mũi, xem người còn dám mắng chửi tôn tử của ta nữa không, vậy mà vẫn chưa hả giận, những chuyện này sau đó bị truyền ra bên ngoài trở thành trò cười trong thiên hạ, cười thì cười thế thôi chứ đồ ai có đủ dũng khí mà đi trêu chọc vị tiểu gia này.

Ông ấy bước ra đi đi lại lại, từ xa nhìn thấy hắn liền vội vàng tránh đi, chỉ sợ bản thân mình không cách nào nhận tội với vị Bá Vương này được, quay đầu lại nói một câu, chính mình còn chịu không nổi nói gì đến ai.

Nếu như chỉ gieo họa một lần cũng không nói làm gì, mà hết lần này tới lần khác ngư tử ngư tử mã mã, vị tiểu gia này còn có ba vị huynh đệ kết nghĩa, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mà trên đầu mỗi người đều có lai lịch không nhỏ.

Vị thứ nhất chính là thứ tử của Trần Viễn Hầu phủ, Phong Cẩm Thành, vị gia này cũng không hẳn là bá đạo, trời sinh nho nhã, cử chỉ khiêm tốn, tự nhiên, đây đều là bề ngoài thôi, bên trong thì âm hiểm không ai sánh bằng, vị gia này không thích công danh, ngược lại thích mua bán, vì cái này mà không ít lần náo loạn với người nhà, cuối cùng, cha hắn quăng cho hắn mấy câu: "Người nói người có thể kinh doanh thành công hả, vậy thì người đừng có lấy danh nghĩa của Trần Viễn hầu, hai là đừng hòng lấy được một đồng nào từ trong phủ, tiểu tử người không phải có năng lực sao, vậy thì tay trắng dựng nghiệp đi, nếu người có thể thành công kinh doanh, ta đây sẽ không quản người nữa."

Được, một câu nói kia được xem như là thành tựu của vị gia này, không thể trông cậy vào trong nhà, không phải còn có ba hạt mầm sao, tóm lấy Diệp Trì đang ở bên ngoài thuận lợi xúi giục vài câu, hôm nay ở trong kinh thành nhìn người qua lại, phàm là cửa hàng có lợi nhuận đứng đầu thì lão bản đứng sau lưng nhà ấy nhất định là bốn vị này, cho nên mới nói, vị này có thể xem là Chư Cát trong bốn người, đừng nhìn trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười, tâm nhãn bên trong so với lỗ thủng trong ngó sen còn nhiều hơn.

Hai người còn lại là Tả Hoàn, Đại công tử của Lại bộ Thượng Thư, cha hắn nhìn hắn suốt ngày lắc lư chơi bởi từ đông sang tây không biết mệt mỏi, bèn tìm cho hắn một công việc ở Lại bộ để giữ chân hắn lại, tuy không có việc gì để cho hắn làm, nhưng tốt xấu gì mỗi ngày đều có điểm danh, rốt cuộc cũng có sợi dây để buộc hắn lại, đỡ phải như ngựa hoang, vung ra rồi chẳng thấy được bóng dáng.

Về phần Hồ Quân là cháu trai của Bình quốc công, tổ phụ nam chinh bắc thảo công trạng tiếp tục được truyền xuống dưới, rơi xuống đầu Hồ Quân, mặc dù không so sánh được với Diệp Trì, nhưng con cháu mấy đời cho dù hồng bút cũng không sao hết.

Bốn đồng bạc này cùng nhau lớn lên, một người hồng còn dễ nói, đằng này bốn người đều hồng, khuyên nhủ có, thương lượng có, nhốt lại cũng có nhưng không ăn thua, nhưng người xưa thường nói, võ quyết dày có móng tay nhọn, vạn Vật tương sinh tương khắc, đây là quy luật tự nhiên, ai cũng không tránh được, cho dù lão thiên gia cũng không chính đốn được bốn vị Bá Vương này, thì có ngày cũng sẽ gặp phải khắc tinh của mình.

Trước tiên chúng ta nói về vị Tiểu vương gia của Định thân vương phủ, sáng sớm hôm nay thức dậy, Diệp tiểu gia liền bảy tám cái không thuận lợi, trước kia hắn có nuôi một con chim họa mi được hơn một năm, không biết làm sao lại không chịu ăn, sáng sớm hôm nay còn chưa có bò ra khỏi giường gạch, Đắc Lộc đã chạy vào đứng trước mặt nói chim chết rồi.

Sáng sớm đã gặp chuyện xúi quẩy như vậy, cho dù là ai cũng không khỏi hoảng sợ, nếu không ra ngoài thư giãn, buồn bực trong lòng không thể nào tiêu tán được.

Cứ như vậy, sáng sớm thức dậy, sau khi vào hậu viện thỉnh an với lão Vương phi, cũng không dùng bữa sáng với lão Vương phi, đã dẫn theo Đắc Lộc ra khỏi phủ, đi dạo trên phố một chút, đang đi đến trước cửa Phúc Hưng cư, nghe thấy có mùi gà tia mặt(1) thơm sực nức từ bên trong bay ra, liền nhớ tới hôm nay mình còn chưa có ăn điểm tâm.

(1) Gà tia mặt

c1-1

Xuống ngựa, bước chân đi vào, chương quỹ của Phúc Hưng cư này có chút cổ quái, họ Phổ, trước kia vốn mở cửa hàng bán xúc xích, sau khi cưới vợ có sở trường nấu nướng, làm ra món gà tia mặt, dứt khoát liền mở ra bán món gà tia mặt sở trường này thôi, dần dần trở nên có tiếng tăm, các nhà sành ăn trong kinh thành cũng thường xuyên đến đây, vì thế mà tiếng tăm ngày càng vang dội.

Vị tiểu gia này của Định thân vương phủ thỉnh thoảng cũng tới đây một lần, tính toán ra, tối đa một tháng tới một lần, chương quỹ nhớ rõ ràng, ba ngày trước vị tổ tông này cùng với ba vị gia kia vừa mới tới, còn nghĩ tháng này cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, nhưng sao hôm nay lại đến nữa.

Thành thật mà nói, bốn vị gia này tuy rằng bá đạo, nhưng cũng có quy củ, không như những tên lưu manh vô lại ở những con phố lân cận, chỉ có điều mỗi khi mấy vị này đến đây, khách hàng bên cạnh khỏi phải nghĩ đến việc lưu lại.

Quả nhiên, khi nhìn thấy vị tiểu gia này xuống ngựa, khách nhân trong phòng phần phật chạy mất một nửa, còn lại là một nửa đang ăn nửa chừng, cũng bận rộn bưng bát đưa vào trong miệng húp một cái, buông bát đặt lên bàn lớn sau đó liền nhảy ra ngoài.

Tuy trong lòng Phổ chương quỹ thở dài, nhưng cũng biết không thể đắc tội với vị này, trên mặt vội vàng nở nụ cười nghênh đón: “Ồ!!!, cơn gió nào đã thổi Tiểu vương gia tới đây.” Nhìn thấy sắc mặt hôm nay của vị tiểu gia này không được dễ chịu cho lắm, ngữ khí càng thêm hết sức cẩn thận.

Diệp Trì liếc hắt một cái, đặt đại mã kim đao lên bàn rồi ngồi xuống, Đắc Lộc ở phía sau vội vàng đưa cây quạt Sái Kim Xuyên tới, Diệp Trì cầm quạt trong tay, quạt hai cái nói với chương quỹ: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh đem lên cho ta, da lưng ta sắp dính vào bụng rồi này.”

Chương quỹ vừa đáp lại, chợt nghe từ cửa ra vào truyền đến một giọng nói của nha đầu: “Phổ gia gia.” âm thanh này so với con chim họa mi Diệp Trì nuôi hơn một năm kia còn giòn tan hơn.

2. Chương 2

Theo giọng nói nhìn sang, trái tim trong lồng ngực Diệp tiểu gia không biết bị làm sao, liền tăng tốc đập thình thịch vài cái, chỉ thấy một nha đầu đang đứng ngay cửa ra vào của Phúc Hưng cư, vóc người không tính là cao, nhỏ nhắn duyên dáng, quần áo màu lam thêu hoa nhỏ hơi cũ, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, trắng nõn sáng bóng tràn đầy sức sống, Diệp Trì nhin không được đưa tay sờ sờ lên miếng song phúc bội(1) bằng ngọc dương chi dính trên vạt áo mình.

(1) Phúc bội

phucboi

Ngón tay vuốt nhẹ hai cái, trong đầu lại suy nghĩ, nếu được sờ thử khuôn mặt này một chút, có phải còn trơn nhẵn hơn cả song phúc bội trong tay hắt hay không, hai mắt hắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nha đầu kia, đôi mắt nhìn không bỏ sót một thứ gì.

Đắc Lộc sau khi hầu hạ Diệp Trì ngồi xuống, liền tết tóc lên đi vào phòng bếp ở phía sau, không vì cái gì khác, mà chỉ nhìn chăm chăm vào bát đũa mà Gia sử dụng, bảo người hầu ở phòng bếp trưng đi trưng lại mấy lần bằng nước nóng, tuy nói nhìn bên ngoài thấy rất sạch sẽ, nhưng cũng sợ lỡ sơ sẩy Gia ăn vào hư bụng thì biết làm sao.

Định thân vương phủ từ ba đời nay đều như vậy, chỉ có một dòng độc đinh, nếu thật sự có gì sơ xuất, đừng nói Vương gia Vương Phi, ngay cả lão Vương phi cũng muốn lấy đi cái mạng nhỏ của hắn, vào đầu xuân năm ngoái, khi đi theo Gia ra ngoài thành ngắm cảnh, ai ngờ nửa đường mắc mưa, khi trở về Gia bị nhảy mũi hai cái, lại bị lão Vương phi nghe thấy, kết quả thân mình rần rần chắc chắc của hắn bị đánh cho mười gậy, đánh cho hắn hai ngày cũng không bước xuống giường nổi.

Bị đánh lần đó, Đắc Lộc ngày càng cẩn thận, trên người vị Gia này của nhà bọn họ, ngay cả cọng lông tơ cũng phải được chăm sóc cẩn thận, không thể có một chút sai lầm nào, nhưng muốn ăn cái gì thì không quản được, vì vậy thức ăn mà tên gia hỏa này ăn càng phải cẩn thận gấp bội.

Banh mắt ra nhìn tiểu nhị xách ba bốn lượt nước sôi, hắn mới yên tâm đi ra khỏi phòng bếp, vừa ra tới liền thấy Gia nhà bọn họ rất không thích hợp.

Dáng vẻ thì vẫn là cái dáng vẻ ấy, nhưng thân thể lại giống như Tôn hầu tử bị định thân, không hề nhúc nhích, quạt trong tay rơi mất mà cũng không biết, đôi mắt thì nhìn chằm chằm vào cửa lớn, cũng không biết đã nhìn thấy cái gì.

Đắc Lộc theo ánh mắt Gia nhìn sang, thấy một đại cô nương đang đứng ngay cửa ra vào, đoán chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nói về tướng mạo, mũi nhỏ mắt to hai má trắng hồng, cũng không xinh đẹp lắm, ít nhất, Đắc Lộc cảm thấy còn kém xa so với Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong lâu.

Xuân Vân cô nương là nhân tình của tiểu Gia nhà bọn họ, dung mạo trời sinh, theo như đánh giá thì tiên nữ trên trời lớn lên cũng chỉ được như vậy thôi, lớn lên xinh đẹp không nói, mà nói chuyện cũng dễ nghe, giọng nói thì nhỏ nhẹ, so với đào kép nhỏ ở miền nam khi hát khúc còn xuôi tai hơn.

Đắc Lộc lén lút nói nhỏ vài câu, phỏng đoán, hôm nay Gia chưa thành hôn, nhưng một ngày nào đó Gia cưới thì tử, vị ở Xuân Phong lâu này sớm muộn gì cũng là di nương trong phủ, tuy nói xuất thân chênh lệch, cửa ải Vương gia cũng không dễ qua, nhưng không phải phía trên còn có lão Vương phi sao, chỉ cần Gia mở miệng, đừng nói Xuân Vân, cho dù là đưa toàn bộ các cô nương bên trong Xuân Phong lâu vào phủ cũng không phải không được.

Nếu không được, cũng có thể kim ốc tàng kiều, ngày nào đó được một nhi bán nữ, bồng tới trước mặt lão Vương phi, chuyện gì cũng giải quyết xong, dù sao Gia của bọn họ phong lưu nhiệt tình, đừng thấy hiện tại bên cạnh Gia không có vị thiếp thất nào, chứ sau này nhiều hay ít cũng không nói trước được.

Cô nương đứng ngay cửa nhìn cũng bình thường, nhưng nhìn ý tứ này của Gia chẳng lẽ thật nhìn trúng rồi sao, mà với tính tình của Gia nhà hắn, nếu như đã lọt vào mắt xanh của Gia, nhất định sẽ chạy không thoát đâu, hắn phải suy nghĩ cẩn thận, phải nghĩ cách làm thế nào để nha đầu kia rơi vào tay Gia mới được.

Nghĩ như vậy, Đắc Lộc liền quan sát nha đầu kia từ đầu tới chân, đáng tiếc hắn chưa quan sát được mấy lần, Phổ chương quỳ lão nhân kia, ba bước hai bước đi tới, ánh mắt liếc sang bên này, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng bet, sao hôm nay nha đầu này lại đến đây, nếu để Tiểu Bá Vương phía sau nhìn trúng sẽ vô cùng nguy hiểm, vội vàng kéo tay áo Thời Tiêu bước nhanh vào tiểu viện phía sau.

Phúc Hưng cư này của Phổ chương quỳ trước kia vốn nằm ở một con phố đằng trước, thuê một cửa hiệu nhỏ mở ra buôn bán, sau này vợ hắn có món gà tia mặt sở trường, tích trữ được ít bạc, liền dứt khoát mua một viện nhỏ ngay mặt đường, đằng trước mở rộng để buôn bán, tiểu viện phía sau thì dành cho hai vợ chồng, cũng rất tiện nghi.

Tiểu viện mặc dù không lớn nhưng rất thanh tịnh, nhắc đến việc gặp gỡ hai cha con này thì phải nhắc đến từ hai năm trước, khi đó hai cha con từ miền nam tới đây thì kinh thành vừa mới trải qua một trận tuyết, trời lạnh không chịu nổi, hai người thấy không có khách tới cửa, liền thương lượng đóng cửa tiệm, sớm về nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại đụng phải hai cha con nàng đang đi vào.

Vốn là người miền nam không thể chịu lạnh, lại ăn mặc mỏng manh như vậy, trời lạnh như vậy mà còn mang dép kẹp, khi đó nha đầu này bị đông lạnh đến bờ môi cũng tím tái, cha nàng thì không ngừng ho khan, cũng không biết là do bệnh hay do trời lạnh nữa.

Hai cha con nàng gọi hai chén gà tia mặt, sau khi ăn xong, nha đầu kia nhờ hắn nghe ngóng xem gần đây có phòng cho thuê không, nói là nghe nói Thọ Nhân Đường ở kinh thành có một Trương thân y, bôn ba gần

nửa năm, đến kinh thành cho nàng cha xem bệnh.

Lão chưởng quầy liền nhớ tới đại tạp viện ở ngõ hẻm Tỉnh Thủy của mình còn hai gian phòng trống, liền lôi vợ hắt ra phía sau thương lượng, vợ hắt nghe xong cũng nói: ” Hai cha con này nhìn đáng thương quá, quần áo trên người nhàu nhĩ kia cũng bị tuyết thấm ướt hết rồi, nếu không nhanh chóng tìm gian phòng ẩm áp để thay quần áo, chẳng may bị bệnh thì tội lắm, cả nhà cô nương này nhìn yếu ớt quá, lại ướt sũng hết rồi, cái gì mà thuê hay không thuê, trước để cho bọn họ ở lại rồi hãy nói, cũng không thể tro mắt nhìn cha con nàng chết cồng.”

Cứ như vậy, hai cha con ở dừng chân ở lại đại tạp viện ở ngõ hẻm Tỉnh Thủy, lão chưởng quầy lại dẫn hai cha con nàng đi Thọ Nhân Đường tìm thần y Trương Bảo khám bệnh cho cha nàng, lúc đầu ở nhà cũng tìm không ít lang trung, đều nói là bệnh lao không trị được, vậy mà vị thần y này nhìn lại nói là không khí trong phổi không đủ, cấp cho mấy thang thuốc, liền thấy được, sau khi điều dưỡng hơn một năm thì thấy thân thể khỏe mạnh hẳn lên, liền không chịu ngồi yên, còn làm phiên lão chưởng quầy tìm giúp cho một công việc.

Cha nhà đầu này là một người đọc sách, năm xưa còn thi đậu tú tài, lão chưởng quầy làm trung gian giới thiệu, trong thư quán Thành Tây đang tìm tiên sinh phụ tá, kiếm được chút ít tiền và gạo, thời gian này hai cha con nàng cũng dư dả không ít.

Thành thật mà nói, phu thê Phổ chưởng quầy là đại ân nhân của nhà nàng, Thời Tiêu luôn ghi tạc trong lòng, nhất thời không cách nào báo đáp, nghĩ đến Phổ bà bà lớn tuổi, ánh mắt kém, không thể may vá liền làm vài việc vụn vặt như may may vá vá cho Nhị lão.

Bình thường biết rõ lúc này trong cửa tiệm nhiều người, muốn đưa thứ gì gì đó, cũng là mấy tên tiểu tử chạy việc ở đại tạp viện, hôm nay Quyên tử phải dọn dẹp hầm rượu, mấy tên tiểu tử cũng đi hỗ trợ rồi, nàng lại nhớ chân Phổ gia bị đau vài ngày rồi, cho nên mới vội đi đưa cái bao đầu gối tới đây, nói không chừng ngày mai có thể đỡ được chút ít rồi, vì thế mới tự mình đi một chuyến.

Phổ lão chưởng quầy kéo Thời Tiêu vào tiểu viện, Thời Tiêu liền từ trong rổ lấy ra bao vải dầu, vừa mở ra, mùi thuốc đông y tản ra bay vào trong mũi.

Là hai cái bao đầu gối bằng vải gạc có nhiều lỗ nhỏ, bên trong phình ra giống như là chứa thuốc, Thời Tiêu cầm một cái, ngồi xổm xuống thử thử trên gối lão chưởng quầy, vừa làm vừa nói với lão chưởng quầy: “Đây là đơn thuốc con cầu xin Trương thần y kê cho lão, chuyên trị đau chân, con may một khe hở bên trong, buổi tối trước khi ngủ, đổ nước vào trong chậu đồng, thả cái này vào rồi đun sôi, rồi hong một lát sau đó đắp lên trên đầu gối, có tác dụng lắm đó, tối hôm nay lão thử xem, không chừng ngày mai sẽ hết đau.”

Nước mắt Phổ chưởng quầy liền rơi xuống, đỡ nàng đứng lên nói: “Nha đầu à, con so với cháu gái ruột của hai lão còn tốt hơn nhiều, nghĩ tới hai lão già chúng ta sống từng tuổi này rồi mà một nửa nữ nhi cũng không có, nếu không phải hai năm trước tích được chút ít công đức, để nha đầu con phải lo lắng như thế này, gia gia cũng không biết nói gì cho phải.”

Thời Tiêu cười nói: “Không có Nhị lão hai người chiếu cố, nói không chừng hai cha con con đã sớm chết rét rồi, con cũng không có bên cạnh để báo đáp người, may may vá vá vụn vặt cho Nhị lão chỉ là chút ít tâm ý của con đây, nếu người khách khí như thế, chẳng khác nào xem con là người ngoài.”

Phổ lão chưởng quầy nghe xong gật đầu cười nói: Đúng vậy, ngược lại là gia gia không phải, sau này sẽ không nói như vậy nữa.” Chợt nhớ tới Bá Vương đang ở bên ngoài kia, lão chưởng quầy thấp giọng nói: “Hôm nay không khéo, gặp phải Tiểu Bá Vương của Định Vương Phủ đến ăn mì, đây chính là thái tuế, vừa nãy hắt nhìn chết nhìn sống con đó, không biết nổi lên ý xấu gì nữa, ta né hắt cũng không sai, con vào phòng ngồi một lát, đợi Bá Vương kia rời đi hãy về.”

Thời Tiêu tuy là người ở nơi khác, nhưng đã ở kinh thành được hai năm, cho dù không biết tường tận thì cũng biết sơ sơ, cũng nghe qua đại danh của bốn tên hư hỏng này, ý vào trong nhà bỏ đít nịnh bợ, bên ngoài làm xằng làm bậy, suốt ngày làm cú đêm (Chỉ những người hay thức đêm ngày ngủ) đầu chó xách lồng chim, không có nghề nghiệp đàng hoàng, cũng không biết trong nhà dạy dỗ làm sao, lại dung túng cho con cháu như thế, bao nhiêu gia nghiệp sớm muộn gì cũng tan hoang.

Nhưng Phổ gia gia nói cũng có lý, bản thân mình chỉ là một dân thường nho nhỏ không đấu nổi với những người này, Thời Tiêu biết bản thân mình lớn lên cũng có vài tư sắc, nên tránh đi cho khỏi phiền toái, liền đáp lời đi vào phòng.

Phổ chương quây lúc này mới đi ra khỏi nội viện, hắn mới vừa ra tới liền nhìn thấy Đắc Lộc đang đứng trước cửa hậu viện, thấy hắn, liền cào cào cái đầu rồi nhìn nhìn một chút, Phổ chương quây vô thức cả người vượt qua che kín phía sau lại, giả lả cười nói: ” Hôm nay không vừa ý Tiểu vương gia rồi, lão già này đi lấy bát đĩa đưa qua cho Tiểu vương gia.”

Đắc Lộc ngằm bĩu môi, trong lòng tự nhủ, ráng mà che cho kín vào, nếu thật để cho Gia nhà bọn họ nhìn trúng, cho dù là phần mộ tổ tiên cũng bốc lên khói xanh, còn không mau tới đây nịnh bợ, lão già hỏa ông còn xem Gia bọn họ như là hổ lửa nữa chứ.

Mà nếu thật nhìn trúng rồi, dù cho hắn bảo hộ trong lòng đi nữa cũng vô dụng, trong thành người nào không biết, bất kể là đồ chơi hay phụ nữ, chỉ cần Gia nhà bọn họ nhìn trúng, vậy thì chạy không thoát được đâu, ngược lại ý tứ của Gia nhà bọn họ vẫn chưa rõ ràng, cho nên tạm thời không nên giở thủ đoạn gì.

Đành phải cười ha ha nói: ” Nếu như không phải Gia muốn ăn món gà tia mặt của Phúc Hưng cư này của ông, thì đã không chạy vào con phố này, vào đây ăn mì có một mình, Gia chúng ta nói, hôm nay mì ngon, nước dùng đậm đà, sợi mì dai, Gia ăn rất vui vẻ, thưởng cho người nè, chúc người buôn may bán đắt.”

Nói xong tay liền run lên, ném một thỏi bạc vào trong ngực Phổ chương quỹ, Phổ chương quỹ vội nhận trong tay, cảm thỏi bạc mà như đang cầm củ khoai nóng bỏng tay.

Tuy nói vị tiểu gia này có rất nhiều bạc, thế nhưng cũng chưa từng sai khiến qua, tự nhiên vô duyên vô cớ thưởng cho hắn một thỏi bạc, không chừng đã nghĩ tới chuyện gì, Nghĩ đến nha đầu trong hậu viện, trong lòng lão chương quây lộp bộp, khẽ run rẩy, thỏi bạc trong tay lạch cạch rơi xuống đất

3. Chương 3

Phổ chương quỹ vội vươn tay ra nhặt, Đắc Lộc đã bước trước một bước nhặt lên nhét vào trong tay ông: “Chương quây ông được gia chúng ta thưởng bạc nên mừng quá nên cảm không nổi luôn hả, ông nên cảm cho chắc vào, nếu để rớt mất sẽ khiến gia chúng ta nổi giận đó, cảm bạc rồi thì cũng nên đến trước mặt gia chúng ta nói vài câu đi chứ!”

Mồ hôi lạnh của Phổ chương quây rơi xuống, trong lòng tự nhủ đã biết rõ bạc này không thể nhận, cũng không thể mơ tưởng, nhưng nhìn vẻ mặt này của Đắc Lộc, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Lão chương quây chỉ có thể kiên trì đi tới trước mặt Diệp Trì, liếc mắt nhìn thấy bát gà tia mặt trên bàn kia không hề nhúc nhích, trong lòng càng thấy không ổn.

Diệp Trì bắt chéo chân, ngẩng ngửa phía sau rèm cửa, nói: “Bên ngoài ai cũng nói chương quây của Phúc Hưng cư là một lão già tuyệt hậu không con không cháu, không ngờ cũng còn lưu lại một người kế nhiệm. Tự dưng ở đâu lại chui ra một cô cháu gái, không phải do nợ phong lưu lúc trẻ của ông đấy chứ, nên đến tuổi già được đền bù một cô cháu gái giỏi giang. ”

Phổ chương quỹ nghe xong mặt mũi trắng bệch, mặc dù lời nói nghe không lọt tai, thế nhưng lời này thực sự có ý định với tiểu nha đầu rồi, không ổn không ổn, đã bảo tên bá vương này suy nghĩ không có chuyện gì tốt mà. Nếu là vợ con nhà nghèo khác, thì có lẽ không xem trọng con gái, không cần biết tương lai thế nào, con gái mình chết sống ra sao miễn mình yên thân là được, nói không chừng đó lại còn là một chuyện tốt nữa.

Biết nha đầu này cũng đã hai năm, đừng nhìn vẻ mặt ôn ôn nhu nhu, thực chất bên trong thì cứng như đá, là một người mà thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành, năm trước nhà lão Triệu sát vách chuẩn bị bán khuê nữ nhà lão làm thiếp cho người ta, là hàng xóm láng giềng, liền nhờ bạn già của ông đi hỗ trợ cả một ngày, khi trở về, bạn già của ông thở dài: ” Đứa nhỏ kia mới mười lăm, lại gả cho lão già hòm hèm sáu mươi

tuổi, thật là độc ác mà.” Nói xong liền nhắc tới nha đầu, lại nói: ” Nha đầu này thì ngược lại, ngày thường nhìn vậy chứ thật ra tính tình cương liệt, chẳng trách khi nhắc đến chuyện này cùng Quyên nha đầu, liền cần rằng nói nếu có cha mẹ trợ mắt đẩy con gái vào hố lửa như thế, nó thà rằng đung đầu chết quách cho rồi, thà là chết đi, chứ ai cũng đừng hòng hưởng lợi.”

Nha đầu can trường như vậy nếu đụng phải vị bá vương này, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa, mình phải nghĩ ra biện pháp tìm cách phá tan cái suy nghĩ này trong đầu bá vương mới được.

Trong đầu xoay chuyển mấy vòng, bỗng nhiên nảy ra một chủ ý, mở miệng nói: “Tiểu vương gia lại nói đùa nữa rồi, từ trước đến nay tiểu lão nhân ta là người tuyệt hậu, không con không cái, ở đâu ra có cô cháu gái chứ, nha đầu kia cũng không phải là tôn nữ của ta, nàng là người ngoài tỉnh, vì để cho cha nàng xem bệnh nên mới vào kinh, thuê hai gian phòng trống của ta, đây không phải là bệnh nhưng cũng phải chữa trị, hai ngày trước đã chuẩn bị hành trang nói muốn quay về miền nam, hôm nay mang đồ tới là để tặng cho tiểu nhân, nha đầu kia thiện tâm, thấy ta đi đứng không tiện, liền làm hai cho ta cái bao che đầu gối, thuận tiện đến thông báo cho ta một tiếng, ngày mai hai cha con nàng sẽ rời đi, hai gian phòng trống kia của ta lại phải tìm nhà khác thuê rồi.”

Diệp Trì vừa nghe nói phải đi, chà xát một chút liền đứng lên, một phát túm lấy cổ áo của lão chưởng quầy nói: “Nàng phải đi sao?”

Nhanh như vậy đã hù lão chưởng quầy giật mình rồi, Đắc Lộc cũng hơi ngạc nhiên, vội vươn tay kéo gia ra khuyên nhủ: “Tiểu gia của ta ơi, người làm cái gì vậy, dọa chưởng quầy rồi kìa.”

Diệp Trì nhìn chằm chằm lão chưởng quầy hết nửa ngày, chợt cười một tiếng: ” Là ta không phải, đã dọa ông sợ hãi, ta đây không phải người như vậy, ông đừng để trong lòng nha.”

Hai chân lão chưởng quầy mềm nhũn suýt chút nữa đã khuỵu xuống, nhờ Diệp Trì kéo một cái mới đứng vững, vội nói: “Tiểu vương gia người đây là muốn giảm tuổi thọ của lão sao, sao người lại nhận lỗi với ta.”

Diệp Trì cười cười không nói gì, liếc món gà tia mặt trên bàn nói: “Hôm nay mì người làm không tồi, nhưng tiểu gia ta buổi sáng thích ăn cơm hơn, bây giờ ta không ăn nữa, còn dư lại cho tiểu nhị nhà ông ăn đi! Đắc Lộc, sao còn chưa đi.” vừa nói xong liền bước chân ra khỏi cửa.

Sau một hồi nói nhăng nói cuội, nửa ngày trời lão chưởng quầy cũng không hồi phục được, nhưng tốt xấu gì cũng đã đỡ dành được vị này, bèn bảo tiểu nhị tìm cái cái hộp đến, đổ mì Diệp Trì ăn còn dư vào, cầm đi vào hậu viện, vừa vào phòng, chỉ thấy mới có một lúc, trong phòng đã dọn dẹp qua một lần, cái bàn cũng đã dọn dẹp gọn gàng, cái chăn trên giường gạch cũng được đem ra phơi nắng trong sân, xiêm y của mình và bạn già đặt ở đầu giường gần lò sưởi cũng được xếp chỉnh tề.

Lão chưởng quầy âm thầm gật gật đầu, nha đầu này chịu khó nhiệt tình, sau này nhà ai cưới được con bé còn phải thấp nhang thơm tạ ơn, đưa cái hộp trong tay tới nói: ” Bá vương bên ngoài kia đã đi rồi, còn đây là gà tia mặt khách nhân kia vẫn chưa động tới, đem về cho Bảo Trụ, Nhị Cẩu Tử một bữa ngon a, tội nghiệp chúng nó, suốt ngày toàn bánh ngô dưa muối, mấy tên tiểu tử đó ăn riết cũng ngán rồi.”

Thời Tiêu cũng không từ chối, nhận lấy nói: “Quyên tỷ cũng nói như vậy, hôm nay mượn cơ dọn dẹp hầm rượu, đã gọi mấy tên tiểu tử qua, sáng sớm đã mua về rồi, còn mua đầu heo nữa, con trở về liền dọn dẹp rồi làm món bánh nướng áp chảo và món đầu heo sốt, cho mấy tên tiểu tử kia đỡ thèm.”

Lão chưởng quầy thở dài: ” Tuy nói mấy tên tiểu tử này không cha không mẹ nhìn rất đáng thương, nhưng số mệnh cũng không tính là quá kém, gặp gỡ hai tỷ muội các con cũng xem như tạo hóa.” Nói xong thì đi tới bình sứ trên bàn, lấy mấy thỏi đường dùng giấy dầu bao lại thành một bao bỏ vào trong rổ của của Thời Tiêu: “Món đầu heo sốt này không thể thiếu đường và rượu được, đem đường này về nấu chung với rượu, để lửa nhỏ thắng lâu một chút, bảo đảm khi nó sên lại thì vừa giòn vừa ngọt, nếu ăn không hết đem ướp lạnh, thái mỏng bày ra đĩa cho cha con nhắm rượu, thơm ngon không thua gì món chân giò ở Thiên Phúc lầu đâu.”

Thời Tiêu cười nói: “Vẫn là tay nghề của Phổ gia gia là tốt nhất, lần nào tới gia gia cũng chờ cho con một bát, tối nay gia gia đóng cửa tiệm xong, nhớ về uống với cha con mấy chung nha.”

Phổ chương quỹ đáp ứng, đưa nạng đi ra ngoài, đến cửa lớn, ông còn quan sát hai bên đường, không nhìn thấy ngựa của Diệp Trì, dấn dờ vài câu rồi mới thả nạng đi.

Thời Tiêu cầm rõ còn mang theo cái hũ, một đường đi hết con phố, mắt nhìn thấy đến phố Tĩnh Thủy rồi, nhìn không được quay đầu lại nhìn một chút, luôn cảm thấy phía sau phảng phất như có người đi theo, nhưng nhìn qua chỉ thấy đầu hẻm bên kia chui ra một người bán kim chỉ đạo, gõ cái mõ hét to một tiếng.

Thời Tiêu không khỏi lắc đầu bật cười, nói Phổ gia gia nghĩ nhiều rồi, trong lòng lại nói thầm, Bá Vương kia nổi lên toan tính, cũng chỉ là nhất thời cao hứng, tìm việc chơi đùa mà thôi, đâu thể nào ba ba đi theo mình chứ.

Chợt nhớ tới chỉ khâu trong tay mình còn thiếu mấy màu, liền vẫy tay với người bán hàng rong nói: “Bán hàng rong ơi, chỉ khâu của người bán thể nào?”

Đắc Lộc đi theo Gia núp ở phía sau cây hộc thô ráp to cỡ hai vòng tay người ôm ở đầu hẻm, thấy nha đầu kia cùng người bán hàng rong cò kè mặc cả cả buổi, cuối cùng cũng hài lòng cầm chỉ khâu đi vào viện nhỏ bên trong ngõ hẻm Tĩnh Thủy, lại nhìn sang Gia nhà hắc, trông mắt như muốn dính lên bóng lưng con gái nhà người ta, thậm chí không nhìn thấy gì nữa, mà vẫn còn cố sống cố chết dõi theo người ta.

Trong lòng Đắc Lộc tự nhủ, chẳng lẽ Gia bị bệnh thần kinh rồi, lớn chừng này cũng chưa từng thấy Gia liếc mắt nhìn ai được một lần, bây giờ lại lén lút chạy theo nhìn trộm, từ Phúc Hưng cư đi ra liền kêu người dắt ngựa đi, rồi dẫn theo hắc núp ở ven đường, chờ nha đầu kia đi ra, cũng không dám tiến lên mà đi theo ở đằng sau, đi theo tới cửa nhà người ta, mắt nhìn cô nương người ta đi vào viện rồi, Gia bọn họ còn chưa chịu đi mà còn rướn cái cổ lên nhìn theo.

Đắc Lộc đoán mò tâm tư của Gia, dè dặt mở miệng: “Nếu Gia thật sự nhìn trúng rồi, không bằng tiểu nhân tìm vài người đến nhà nàng ấy,, trối người cần trối, đảm bảo tối hôm nay có thể động phòng...”

Đắc Lộc vốn tưởng rằng đoán được lòng của Gia, không ngờ hắc còn chưa dứt lời, quay đầu đã trúng một cái tát: “Dám động đến nàng, Gia giết chết người, nha đầu kia, gia tự mình đến.”

Được rồi, mình đúng là xúi bậy gặp xui mà, giờ biết đi đâu nói lí lẽ đây! Đắc Lộc bùm mặt tủi thân, nhưng Gia tự mình đến, đến bằng cách nào, hắc đi theo bên người Gia nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy gia trải qua chuyện này bao giờ, dựa vào thân phận của Gia, vừa đứng ở chỗ nào là các cô gái hận không thể đánh vỡ đầu mà nhào tới, nhiệt tình mạnh mẽ vô cùng, chuyện như ngày hôm nay nói ra ai mà tin.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Gia nói: “Người đi kiếm cho Gia cái ghế nhỏ tới đây, đồng thời người mua luôn cái gánh của người bán hàng rong kia về cho Gia, rồi đặt trước cửa viện, có mấy tép chỉ khâu, có cần phải nói nhiều như vậy không, vậy mà thấy Gia một câu cũng không chịu nói.”

Đắc Lộc ngạc nhiên, nhìn gia nhà bọn họ, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Gia ăn giấm chua với người bán hàng rong? Còn chỗ này là chỗ nào vậy, còn có, nhìn ý tứ này của Gia, đừng nói Gia muốn chuyển cái băng ghế đến đây rồi ngồi canh nha.

Định khuyên Gia một câu, nhưng hắc sờ sờ lên mặt thể là không dám khuyên nữa, thầm nghĩ, Gia muốn thế nào thì là thế ấy, mình cũng không không quản được, khuyên Gia mắc công Gia lại cho ăn một tát, mặt mũi này thật hết dám nhìn ai.

Nghĩ đến đây liền không dám nói gì nữa, hướng về phía phía sau vẫy vẫy tay, gọi hai tên tiểu tử đến phân phó vài câu, không bao lâu sau liền đem ghế nhỏ tới, ngoài ra còn cầm theo một hộp điểm tâm, vừa mở nắp của cặp lồng ra, mùi thơm liền xông vào mũi, vừa nghe liền biết đây chính là Tiểu Bát kiện(1) của Đạo Hương thôn.

Đắc Lộc cầm một khối bánh táo đặt vào trong tay Diệp Trì, nhìn Gia hai ba miếng nuốt xuống, vội vàng cầm phích nước rót một chén trà nóng, cho Gia nhuận cổ họng, lúc này lại chọn một miếng bánh xốp giòn lớn...

Diệp Trì nhìn cũng không nhìn, Đắc Lộc đưa cái gì ăn cái nấy, ăn bảy tám miếng điểm tâm, trong bụng có chút no, lúc này mới chậm rãi vừa uống trà, vừa nhìn chăm chăm vào căn viện nhỏ trong ngõ Tĩnh Thủy.

Ngồi ở chỗ này đã một canh giờ, chợt nghe đầu hẻm bên kia có một đám con nít đang ầm ĩ, Diệp Trì không nhìn nhưng Đắc Lộc lại nhìn sang, vừa nhìn lập tức cảm thấy kinh diễm.

Chỉ thấy từ bên kia có một đám con nít đi tới, đi đầu là một đại mỹ nhân, mỹ nhân này rất xinh đẹp, một thân vải thô cũng không hề làm giảm bớt sắc đẹp của nàng, ngay cả Xuân Vân cô nương cũng không so bằng, thực không nhìn ra, trong ngõ nhỏ như vậy, vậy mà lại ngọa hổ tàng long, Gia bọn họ nếu nhìn thấy vị này, không chừng cũng ngã ra đất mất.

Đang nghĩ nghĩ thì người đẹp đã đến gần, liếc mắt nhìn sang đây, Đắc Lộc nhin không được giật mình, đẹp thì có đẹp đó, nhưng ánh mắt này lại hung hãn quá, nói chính xác chính là đanh đá, chua ngoa.

Vừa mới nghĩ trong đầu thôi, liền thấy mỹ nhân kia đứng lại, một tay chống nạnh quát to một tiếng: “Nè, ta nói hai người các ngươi, chỗ này không phải quán trà, nhất định là muốn làm chuyện xấu rồi, mau rút đi, chọc giận cô nãi nãi ta, các ngươi không có kết quả tốt đâu.”

(1) “Đại bát kiện” Theo thứ tự là: bánh chữ phúc biểu tượng cho hạnh phúc; bánh thái sư biểu tượng cho quan to lộc hậu; đào mừng thọ biểu tượng trường thọ; bánh chữ hỷ là bánh hình vuông có 2 chữ “hỷ”; bánh hình nén bạc biểu tượng cho tài phú, bánh xốp giòn nhân đậu xanh có hình dạng giống như quyển sách; bánh rán mè đen “May mắn cát tường”; còn có bánh táo hoa, ngụ ý vợ chồng trẻ sớm sinh quý tử.

“Tiểu Bát kiện” thì bánh có hình dạng tất cả loại hoa quả, có quả Đào nhỏ, thường gọi là đào mừng thọ, quả Hạnh nhỏ, có nghĩa là may mắn, hạnh phúc, quả lựu nhỏ, quả lựu ngụ ý là nhiều con cái, quả táo nhỏ, chỉ bình an, quả hạch đào nhỏ, hoà thuận vui vẻ, quả hồng nhỏ, mọi chuyện như ý, quả quýt nhỏ, táo đỏ.

c3

4. Chương 4

Đắc Lộc lén giật giật góc áo Diệp Trì, nhỏ giọng nói: “Gia, nha đầu kia nhìn cũng không dễ chọc đâu, nô tài đoán hôm nay cô nương kia sẽ không ra đâu, không bằng ta về trước đi, đợi tiểu nhân cho người tìm hiểu rõ ràng, người suy nghĩ lại kế sách, so với chờ như vậy thì tốt hơn nhiều, hơn nữa, không phải hôm nay người hẹn với mấy vị Gia uống rượu ở Nhạn Lai Lâu sao, bây giờ đã quá trưa, chắc mấy vị Gia đã chờ đến sốt ruột rồi.”

Lúc này Diệp Trì mới nhớ tới, đúng rồi, lo chạy theo nha đầu kia làm quên mất chuyện này, mắt nhìn thấy cửa viện đóng chặt, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong đầu thực không bỏ qua được, tốt xấu gì cũng nên liếc mắt nhìn hẩn một cái chứ, ông trời đúng là không có mắt mà, thôi còn nhiều thời gian, chuyện này cũng không gấp được.

Chợt nhớ tới lão chưởng quầy Phúc Hưng cư nói ngày mai nha đầu kia về quê rồi, tuy cảm thấy lão chưởng quầy gạt mình, cho dù thật cũng không cho phép, vừa mới tìm được một nha đầu hợp ý, người không thể rời đi được, liền nói: “Sai người canh giữ ở chỗ này, chỉ cần nhìn thấy nha đầu kia đi ra thì theo sát cho gia. Đi đâu? Làm gì? Gặp người nào rồi báo cho Gia ngay, không được phép để mất dấu, như đi cổng thành nào, nói chung bất kể cổng thành hướng nào cũng phải nhanh chóng báo lại Gia biết.”

Phân phó xong vừa xoay người lại muốn đi, chợt nghe tiếng nữ nhân lẫn trong đám trẻ quát to: “Này, ta nói ngươi đứng lại, đây là đồ của ngươi phải không?”

Lúc này Diệp Trì mới quay đầu lại nhìn nàng, hơi sững sốt một chút, ngược lại không nghĩ tới cái ngõ nhỏ này lại có chút phong thủy, một nha đầu hung hãn một nha đầu gọn gàng chỉnh tề, có điều nữ nhân này mặc dù không kém cạnh nhưng cũng không thể lọt vào mắt hẩn, cho tới bây giờ hẩn không thiếu những nữ nhân xinh đẹp, hoàn mậ yến gầy, chọn khắp kinh thành không tới một nghìn cũng phải mấy trăm, chẳng lẽ hẩn lại thích hết, vậy mà hẩn lại vừa ý với tiểu nha đầu kia, chỉ nhìn nàng một cái mà trái tim nhỏ bé của hẩn đã đập loạn cả buổi, vì vậy so với tất cả thì hẩn vẫn thích tiểu mỹ nhân này hơn.

Vả lại, tư thái của nữ nhân này còn hung hãn hơn mấy vị lão gia, so với nữ nhân này thì hẳn thích tiểu mỹ nhân thanh tú trong nội viện hơn, nghĩ đến đây, Diệp Trì cũng chỉ liếc nàng một cái liền xoay người sang chỗ khác, vốn không để ý tới Quyên tử.

Quyên tử cũng có chút bất ngờ, vốn cho là hẳn thấy mình sẽ dính tới đây, đáng vẻ nhìn lướt qua là xong chuyện như thế này mặc dù là ngoài ý muốn, nhưng cũng không xem hẳn thành người tốt lành gì, vừa nhìn cách ăn mặc liền biết đây chính là mấy tên công tử quần là áo lụa.

Quyên tử rất không vừa mắt với loại thiếu gia ăn chơi này, ý mình có mấy đồng tiền dơ bẩn liền đuổi theo nữ nhân chạy khắp nơi, khỏi phải nói tên này nhất định là đi theo nha đầu Thời Tiêu tới đây, nha đầu kia cứ nói mình lớn lên bình thường, nhưng ai chẳng biết, nàng thanh thanh tú tú ôn nhu yếu ớt nhỏ nhắn đáng vẻ vô cùng treu chọc người, nàng ít đi ra ngoài, thỉnh thoảng đi ra ngoài một lần cũng có thể rước lấy chút ít phiền toái, từ xa nhìn thấy chủ tớ hai người này không giống như người tốt, người tốt ai lại lén lút như bọn họ, khẳng định trong lòng có cái chủ ý gì xấu xa, trước cửa sân người ta còn đặt gánh hàng rong, không chừng đây là chiêu trò của bọn họ hoàn khổ hạ lưu, vậy thì phải xem Thời Tiêu nhà nàng là ai đã chứ.

Càng nghĩ trong lòng càng bức bối, lúc này thấy chủ tớ Diệp Trì muốn đi, Quyên tử cũng không khách khí, hét to một tiếng: “Mấy đứa, mau vứt cái gánh rác rưởi này đi, mắc công làm ô uế viện của chúng ta.”

Mấy tên tiểu tử đều là tả lên tiếng, ba chân bốn cẳng giờ quang gánh lên, dùng hết khí lực bú sữa mẹ ném đi, cái quang gánh gồm cả đòn gánh bay thật xa rơi trên mặt đất ngay sau lưng Diệp Trì khoảng ba bước chân, vù vù..., đồ vật vụn vặt bên trong rơi đầy đường.

Tiếng động quá lớn khiến Diệp Trì không thể không quay đầu lại, nữ nhân kia đã dẫn theo mấy hài tử đi vào viện, rồi đóng kín cửa viện lại, Đắc Lộc tức giận nhảy lên ba thước, giờ chân múa tay nói: “Chưa từng thấy nha đầu hung hãn như vậy, Gia, người nói gì đi chứ, nô tài đập cửa giáo huấn nha đầu kia một chút nhé, cho nàng biết Gia không phải người dễ treu chọc đâu.”, ý là chỉ chờ Gia dặn dò một tiếng, hẳn liền xông lên san bằng cái viện nhỏ kia.

Vậy mà Gia nhà bọn họ nhẹ nhàng quạt hai cái nói: “Mấy thứ này vốn cũng không tốt, ta đang nghĩ không biết nên vứt đi đâu, nàng ném đi rất tốt, chút nữa người mang người đi Tụ Phúc Tường, lấy tơ lụa, sa lụa ở nhà hẳn, cả chỉ thêu nữa, lấy thứ tốt nhất tới đây tặng cho ta.”

Ách... mắt Đắc Lộc trợn lên còn muốn to hơn mắt trâu: “Gia ơi, Gia, tơ lụa sa Tụ Phúc Tường dù có nhiều đi chăng nữa thì màu sắc cũng không giống nhau, làm sao mà tặng?”

Diệp Trì khép cây quạt lại hung hăng gõ vài cái trên đầu hắn: “Ta nói đầu dưa chuột này của ngươi toàn là gỗ mộc phiền phức, sao không chịu mở mang đầu óc ra, quần khỉ gió hẳn có nhiều hay ít, mấy màu này, mỗi loại cắt ra một khúc rồi tặng tới đây là được rồi.”

Mỗi loại đều tặng sao? Đắc Lộc suy nghĩ cái đồng này ước chừng cũng nửa gian phòng nha, cái nhà này lại nghèo, không biết có chỗ để hay không, nhưng sờ lên đầu mình, cũng không dám nói cái gì nữa, tính nết của Gia cũng không được tốt, hỏi một hồi gia nổi giận, nói không chừng cái móng của mình liền nở hoa.

Tặng thì tặng, dù sao Gia cũng dặn dò xuống dưới, cho dù bắt buộc Tụ Phúc Tường tặng cho nha đầu kia thì cũng phải làm theo, Diệp Trì thấy hẳn đáp ứng mới hài lòng đi về phía trước vài bước, đi tới đầu hẻm chợt nhớ tới trên đầu nha đầu kia ngay cả một đóa hoa cũng không thấy, có cô nương nhà nào mà không thích cài hoa chứ, bất định là trong nhà quá nghèo nên mua không nổi rồi, liền mở miệng hỏi: “Trong kinh thành có nhà nào bán hoa tết đẹp đẹp không?”

Trong lòng Đắc Lộc tự nhủ tự nhiên đang yên lành sao lại hỏi tới cái này làm gì, vội nói: “Gia nói hoa gì, ở thành nam chuyên về nghề tết giấy dó, không chỉ hoa giấy mà người giấy, kiệu giấy, ngựa giấy, tết thành cái gì cũng được, dường như ở chỗ nào cũng có.”

Diệp Trì trừng mắt liếc hắn một cái: “Không phải tết hoa cho người chết mà tết cho người sống, Gia hỏi chính là hoa cài đầu cho cô nương nhà người ta, đừng có ở chỗ này ngắt lời Gia, nói mau.”

Đắc Lộc hì hì cười hai tiếng nói: “Tại lúc đầu Gia không nói rõ, nên nô tài mới không có linh hội được ý tứ của ngài.” Mắt nhìn thấy chân Gia muốn đập tới đây, vội vàng lưu loát nhảy qua bên cạnh nói: “Gia đừng vội, nếu nói hoa cho cô nương cài đầu, tất nhiên không có chỗ nào có thể sánh với trong cung, hôm

kia Vương Phi chúng ta từ trong cung vẫn an thái hậu hồi phủ, Ngọc Kiều bê về một cái tráp hoa cũ, nói là thái hậu thưởng cho mẫu hoa mới trong cung, Ngọc Kiều được một nhánh huệ lan, suốt ngày cài ở trên đầu, đẹp đến nỗi trốn trong phòng soi gương cả buổi.”

Thấy ánh mắt đã có chút không kiên nhẫn, vội nói: “Ngoại trừ trong cung, trong kinh thành hoa tết có hình dáng như thế thì chỉ có vợ lão Từ trong hẻm, đừng nhìn bà ấy ngốc nghếch thô kệch, thấy vậy chứ khéo tay lắm đó, người muốn hoa bà ấy làm cũng phải xếp thành đồng, trong kinh không ít gia quyến của các gia đình giàu đều sai người đi mua, không phải hôm trước Gia khen đó mẫu đơn trên đầu Xuân Vân cô nương sao, chính là vợ lão Từ làm ra đó.”

Diệp Trì cố nhớ lại xem mình đã khen qua hoa gì, những chuyện này của nữ nhân, trước giờ hẳn không để ý tới, ngược lại hôm nay với nha đầu kia không biết tại sao hẳn lại nhìn kĩ đến thế, mặc quần áo gì, chải tóc kiểu gì, đeo hoa tai gì, đều nhìn tường tận rõ ràng.

Nghĩ đến mái tóc trơn bóng của nàng, liền mở miệng nói: “Chút nữa người sai người đi đến nhà lão Từ một chuyến, bảo hẳn xếp một chồng hoa, đừng quan tâm nhiều hay ít cứ bỏ vào đầy một hộp rồi đi tặng cho ta.”

Đắc Lộc nghe xong, nhỏ giọng nói: “Gia, cho dù người nhìn trúng rồi nha đầu kia cũng không thể tặng quà như vậy, Gia là có lòng, chỉ sợ người trong nhà cô nương ấy sợ hãi, người cũng nhìn thấy rồi đấy, nói không chừng nha đầu hung hãn kia là họ hàng của cô nương ấy, nàng ta mà thấy, không chừng sẽ ném đồ ra, như vậy thì một phen tâm ý của Gia đã uống phí rồi.”

Diệp Trì hừ một tiếng nói: “Đi nói rõ với chủ quản quây Tụ Phúc Tường, nếu sau này muốn làm ăn với Định Vương Phủ, phải nghĩ biện pháp mang đồ ra ngoài, ngay cả mấy khúc vải mà cũng không xuất ra được, còn mở cửa hàng cái rầm, sớm đóng cửa cho rồi.” Quăng cho Đắc Lộc câu nói xong liền đi ra đầu hẻm lên ngựa rồi đi. (chưa gì mà anh đã lấy đồ nhà đem tặng cho người đẹp rồi)

Đắc Lộc trong lòng tự nhủ, chủ quản quây Tụ Phúc Tường lần này tài vận không tốt, nhưng cũng không phải chuyện của mình, lão gia hỏa kia vốn là một kẻ keo kiệt, lúc này làm khó hẳn cũng xứng đáng. Nghĩ đến đây liền vội vàng chạy theo.

Quyên tử vào cửa, nhìn qua khe cửa không thấy bóng dáng của chủ bộc đâu hết, mới xoay người đi vào trong, vừa qua khỏi cửa tò vò(1) đã nghe thấy mùi thịt, mấy tên tiểu tử lúc này đã thành quỷ thêm ăn, một đám chen chúc ngay cửa phòng phía tây, cả một đám đang gặm ngón tay chảy nước miếng.

(1) Cửa tò vò

c4-1

Nhìn vào bên trong, liền nhìn thấy Thời Tiêu đang bận rộn vây quanh bệ bếp, cái đại tạp viện này trước kia ở tới bảy tám gia đình, tuy nói có một phòng che gió che mưa, nhưng đều là gia đình bình thường, năm đó trước khi cha con Thời Tiêu đến đây, trong kinh nổi lên trận bệnh dịch, làm chết không ít người, cha mẹ mình cuối cùng cũng không qua khỏi, vứt bỏ nàng rồi đi, những người còn lại nhà nào cũng có con cái chết, cũng có cha mẹ chết, sau này ngại nơi này thương tâm, liền muốn mấy bán gian phòng bên cạnh tìm kế sinh nhai.

Lúc ấy Quyên tử đã chôn cất cha mẹ rồi, trong tay còn lại chút ít bạc, lại sợ bán phải cho mấy người không rõ nguồn gốc, nàng lại là một thân nữ nhi độc thân, sợ gặp phải phiền toái, dứt khoát lấy số bạc còn dư ra thu mua lại mấy gian phòng, chỉ để lại cho Phổ chủ quản quây hai gian, khi hai cha con cho Thời Tiêu vào kinh thì cho thuê lại.

Mặc dù phòng nhiều cũng không muốn cho ai ở, về sau ngẫu nhiên cứu được Bảo Trụ bệnh sắp chết, ngược lại dẫn đến mười mấy tiểu tử, lúc ấy, nguyên một đám áo rách lải nhải không nói, trên đầu rận đã thành quả bóng, trên người cũng không biết bị người ta đánh hay sao mà trên người đều là vết thương.

Nàng và Thời Tiêu cộng thêm Thời bá bá, bận rộn hết hai ngày mới chỉnh đốn mấy tên tiểu tử ra hình người, nhìn thật sự đáng thương, vì vậy liền lưu bọn chúng ở lại đây, bình thường đi theo nàng đến quán rượu làm chút việc vụn vặt, đừng thấy bọn chúng còn nhỏ, chúng lanh lợi nhiệt tình mạnh mẽ không thua gì so với mấy tiểu nhị chuyên nghiệp trong cửa hàng.

Tuy nói không có cha mẹ, nhưng Quyên tử cực kỳ hài lòng đối với cuộc sống hiện tại, nhà nghèo ít người, không cầu đại phú đại quý, chỉ cần vui vẻ bình an là thấy hạnh phúc rồi, hưởng hờ, nàng cùng nha đầu Thời Tiêu hợp ý như thế, có đôi khi nàng cảm thấy có lẽ kiếp trước hai người là tỷ muội ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, chỉ một lần gặp gỡ đã thấy hết sức thân thiết.

Thế nhưng nha đầu kia lại có một trái tim thô kệch, lại lớn lên ở miền nam nên không biết trong kinh có một loại thiếu gia ăn chơi không nên thân, chuyên môn chạy theo nữ nhân, y vào trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn, qua mặt pháp luật làm chuyện xấu, chỉ có bề ngoài được đánh giá là dễ nhìn.

Nghĩ đến đây liền đẩy bọn nhỏ ra đi vào đất Thời Tiêu ra hỏi: “Hôm nay muội đi ra ngoài à?”

Thời Tiêu thấy đầu nàng đầy mồ hôi, từ trong tay áo lấy khăn ra đưa cho nàng, mới nói: “Nhớ đến chân của Phở gia gia, hôm qua may cái bao sưởi ấm chân đem qua.”

Quyên tử lau mồ hôi nói: “Hôm qua ta đã dẫn muội rồi, đợi buổi trưa bảo Bảo Trụ đi một chuyến, một mình muội đi ra ngoài, lỡ bị người xấu để mất tới thì làm sao?”

Thời Tiêu nhìn nàng cười: “có nhiều người xấu như vậy sao, không phải còn có một người như tỷ ở quầy rượu sao?”

Quyên tử thò tay nhéo nhéo mặt của nàng: “Muội giống ta sao, ta từ nhỏ đã đi theo cha ta ở trong cửa hàng bận rộn, rèn luyện đã quen, sớm đã luyện ra tính tình hung hãn, những người kia nếu dám tới, ta có thể đánh gãy chân của bọn hắn, muội thì ngược lại, vẫn nên cẩn thận một chút.”

Trong lòng Thời Tiêu ấm áp, tuy nói bèo nước gặp nhau, Quyên tử đối với mình chẳng khác gì tỷ tỷ ruột, Thời Tiêu khoát cánh tay của nàng, nhẹ gạt đầu: “Được, sau này muội cẩn thận chút, bọn nhỏ cũng đói bụng rồi, ăn cơm thôi!”

Quyên tử liếc mắt nhìn những hài tử đang trông mong kia, nhin không được cười nói: “Đói bụng gì nữa, mà thèm lắm rồi...”

5. Chương 5

Cổng lớn Nhạn Lai Lâu, Tả Hoành ghì dây cương, ngựa hí...iiii một tiếng thật dài mới dừng lại, hắn đạp lên bàn đạp nhảy xuống yên ngựa, chững quỳ đứng ở cửa ra vào cả buổi, rướn cổ nhìn về phía trước, hai ba bước liền chạy tới, vươn tay giữ ngựa lại, một tên tiểu nhị nhỏ ở phía sau vội chạy lên dắt ngựa, đưa đến mã phòng ở phía sau cho ăn, ngựa của mấy vị Gia này còn quý giá hơn con người, nếu có sơ xuất gì, không ai có thể đảm đương nổi.

Tả Hoành không hề ngừng bước chân, cất bước đi thẳng từ cổng lớn vào trong, chững quỳ nghiêng ngả chạy bước nhỏ theo ở phía sau, Tả Hoành lên bậc thang, liền nghe từ lầu ba mơ hồ truyền đến âm thanh của đàn sáo, nhớ tới xe ngựa đậu ngoài cửa lớn kia, hình như là của Xuân Phong Lâu, không khỏi dừng bước chân, quay đầu lại hỏi một câu: “Hôm nay gọi Xuân Phong Lâu sao?”

Chững quỳ vội nói: “Cũng không phải, hôm nay tới đúng là Xuân Vân cô nương, điều này cũng làm tăng thêm thể diện cho bốn vị Gia, người bên ngoài cho dù trả thiên kim vạn kim cũng không mời được, vào tháng trước, một thương nhân buôn muối ở Dương Châu, cũng không biết từ nơi nào nghe nói Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong Lâu, cầu xin nhiều lần mới được tú bà nhả ra cho gặp mặt một lần, dù thế nào thì cũng muốn được gặp mặt một lần?”

Tả Hoành nói: “Chuyện này còn đoán gì nữa, nhất định là nhìn trúng rồi!”

Chững quỳ giơ ngón tay cái lên nói: “Nếu không phải là Tả gia, người khác sẽ không đoán ra chuyện này đâu.”

Tả Hoành liếc mắt nhìn hắn: “Chớ đi theo ta, vượt môn ngựa cũng phải xem lúc nào đã, mau thu hồi hứng thú với Tả gia ta đi, lạng quạng Tả gia ta cất đầu lười người nhắm rượu đó.”

Chưởng quầy lúc này mới nói: “chắc là nhìn trúng, muốn lấy về nhà làm nhị phòng rồi, khá lắm nha, mười người mang năm cái rương lớn, xếp thành một hàng bày ở cửa lớn Xuân Phong Lâu, đàn ông già trẻ nào nhiệt xem mở rương, người đoán thử xem?”

Vừa nói như vậy, liền nhìn thấy Tả Hoành trừng mắt, vội vàng dừng câu chuyện lại không dám thừa nước đục thả câu: ” Bên trong năm cái rương bày đầy kim nguyên bảo hình quả cam bằng vàng, vàng ròng mười đủ mười, đôi mắt yêu thương sáng ngời như mặt trời, đáng tiếc lúc ấy tiểu nhân không có ở đó, không có nhìn thấy được tình cảnh lúc ấy, đến hôm nay còn hối hận đây nè, suy cho cùng thì gia sản của tên mọi rợ Nam Man kia hùng hậu, vừa ra tay chính là năm rương kim nguyên bảo lớn, cái này là muốn cô nương ấy rồi, muốn nhanh chóng chọn ngày tốt lành đưa lên kiệu hoa, nhưng vị Xuân Vân cô nương này của chúng ta lại không bằng lòng, bảo tú bà đi ra ngoài nói cảm ơn hảo ý này của ông ta, mặc dù nàng xuất thân phong trần nhưng đã lập lời thề, tuyệt không làm thiếp, mà trong nhà tên mọi rợ Nam Man kia đã sớm có vợ cả, cho dù nước miếng chảy dài ba thước, cũng chỉ có thể cắn thận đi từng bước.”

Tuyệt không làm thiếp, chí hướng thật to lớn, Tả Hoành nhếch miệng, trong lòng tự nhủ, bất quá đây là lời nói dỗ dành trẻ con mà thôi, nếu thay bằng đám người Diệp lão đại thử xem, đừng nói làm thiếp, e rằng chỉ mong sao được làm nha đầu hầu hạ trải giường xếp quần áo, không phải là không muốn làm thiếp, mà là không nhìn trúng, nếu như trong lòng mong đợi vào Diệp tiểu gia, e rằng phải đợi, đợi đến khi tuổi già sức yếu, lúc đó muốn tìm một chuyện tốt như vậy cũng không có.

Nữ nhân này ngu xuẩn ở chỗ, đứng núi này trông núi nọ, lúc trước khi chưa có trèo lên Diệp lão đại của bọn họ, mắt cũng không có cao như vậy, đây là nước lên thì thuyền lên, tăng theo giá cả thị trường rồi, chỉ tiếc tâm tư cao ngất, sinh mệnh so với giấy bạc, đừng nói Định Vương Phủ không dung nạp một kỹ nữ như nàng, mà Diệp lão đại bọn họ ở đây cũng không để tâm tới nàng, bất quá chỉ là gặp việc thì vui mà thôi, nếu nàng cho là thật, sau này chỉ có nàng thiệt thòi thôi.

Nghĩ đến đây lại nghiêng đầu hỏi một câu: “Mọi người đến đông đủ chưa?”

Chưởng quầy kia nghe xong vội nói: “Nói sao đây nhỉ, buổi chiều hôm qua Lộc đại gia bên cạnh Tiểu vương gia đặc biệt chạy tới đây một chuyến, nói là buổi trưa hôm nay, mấy vị Gia đến Nhạn Lai Lâu này của tiểu nhân uống rượu, nói đồ ăn phải ngon, rượu cũng phải loại ngon nhất, tiểu nhân từ trong hầm rượu lấy ra loại rượu mà lão Trần đã ủ ba mươi năm, liền chuẩn bị cho mấy vị Gia vài món ăn thống khoái, mắt nhìn thấy đã qua buổi trưa, mà Phong nhị gia cùng Hồ thiếu gia chờ ở trên đã hơn nửa ngày rồi, Xuân Vân cô nương của Xuân Phong Lâu cũng đã đến, nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiểu vương gia, chẳng lẽ quý nhân bận chuyện nên đã quên mất việc này.”

Tả Hoành xùy một tiếng nở nụ cười: “Được rồi, lão già người khờ cần phải nói mấy cái lời dễ nghe như thế, ai chẳng biết Diệp lão đại của chúng ta là một người rảnh rồi, không chừng nửa đường gặp chuyện gì vướng chân rồi, chắc lát nữa sẽ đến.” Nói xong liền bước lên lầu ba, lầu ba được bốn người bọn họ bao trọn quanh năm, bọn họ chọn Nhạn Lai Lâu này là vì lầu các này do thành hào kiến tạo nên, lầu gác rất cao, sau khi mấy người bọn họ bao xuống liền sai người chỉnh đốn lại, khơi thông chung quanh, bên trong thêm cửa sổ ở bốn phía đều được buông màn lụa, sát màn cửa được khảm một lớp thủy tinh lớn nhìn ra bên ngoài, đừng nói gần sát với thành hào, ngay cả nửa cái kinh thành này cũng thu vào đáy mắt.

Xung quanh lan can bên ngoài thêm cửa sổ là dãy ghế dựa được chạm trổ hình cổ ngỗng(1), ngồi ở chỗ này có thể ngắm nhìn cảnh đẹp của cả bốn mùa, mùa xuân ở nơi này nhìn sang là hàng dương liễu mờ mịt ven bờ thành hào(2), hòa với nước sông xanh màu ngọc bích, bên dưới là ba phụ nhân đang giặt quần áo, so với việc đi chơi trong tiết thanh minh ở ngoại ô thì nhìn cảnh tượng này còn thích hơn nhiều.

(1) Cổ ngỗng

c5-1

(2) Thành hào

c5-2

Vào mùa hạ, khi liếc mắt nhìn những cây xương bồ tươi tốt bên bờ sông nở ra những đoá hoa lan nhỏ e ấp, người khác thấy thế nào thì hẳn không biết chứ hẳn thấy những đoá hoa lan nhỏ đó so với số hoa sen trong phủ hẳn ít đi sự tinh xảo nghiêm túc nhưng lại nhiều thêm phần thông dong nhàn nhã.

Mùa thu cũng không hề kém cạnh, lá cây ven sông sẽ chuyển sang màu vàng, gió thu lướt qua, lá cây rào rào rơi đầy đất, một ít thì rơi vào trong nước, nhẹ nhàng phiêu đảng trôi theo dòng nước giống như một chiếc thuyền nhỏ.

Mùa đông nhìn xuống bên dưới rất đẹp, sẽ dễ dàng bắt gặp hình ảnh tuyết bay đầy trời, trong phòng đốt một chậu than ấm áp, cách lớp thủy tinh nhìn ra bên ngoài thấy từng hồi gió bắc rít gào cuốn lấy những phiến tuyết tung bay, chỉ một lát sau những nhánh cây trụi lá ven sông kia lập tức phủ đầy bông tuyết, vô cùng đẹp mắt.

Hôm nay là cuối xuân, thời tiết ấm áp, sáng sớm thêm cửa sổ ở bốn phía đã được mở ra, màn trướng lụa mỏng bên trong buông thõng, mấy cô kỹ nữ ăn mặc lòe loẹt dựa vào bên cạnh, trong tay đang cầm ti trúc cầm thổi một điệu hát dân gian, chỉ không thấy Xuân Vân của Xuân Phong lâu, trên bàn bát tiên khảm vân đá vẫn chưa bày đồ ăn lên, chỉ có vài mâm trái cây theo mùa, Phong Cẩm Thành cùng Hồ Quân ngồi ở một bên.

Tả Hoành nhìn lướt ra thêm cửa sổ thì thấy một mỹ nhân ngồi trên ghế chạm trổ hình cổ ngỗng đang nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, Tả Hoành nhớ tới chuyện chưởng quầy vừa nói với mình, không khỏi nhìn nàng thêm lần nữa, lớn lên cũng xinh, nhưng dựa vào khuôn mặt Trương mỹ nhân như thế này mà muốn buộc lại ngựa hoang như Diệp tiểu gia, đừng nói đến cửa ngay cả cửa sổ cũng không có.

Vị Bá Vương này của bọn họ lớn lên không sợ trời không sợ đất, khi còn bé có một lần đi theo lão Vương Gia tiến cung gặp Đường kim vạn tuế gia, ngay lúc đó cửu hoàng tử, tuổi tác hai người xấp xỉ nhau liền chơi cùng một chỗ, nhìn hai người chơi đùa, lão Vương Gia cũng không để ý, liền đi nói chuyện với Hoàng Thượng.

Ai ngờ chỉ trong nháy mắt, tiểu thái giám lần một vòng vào Ngự Thư Phòng nói tiểu vương Gia và Cửu Thiên Tuế đánh nhau, suýt nữa đã hù chết lão Vương Gia, vội vàng chạy ra nhìn, vị tiểu gia này của chúng ta đang cười lên người Cửu Thiên Tuế, vung nắm đấm lên đánh thùng thùng.

Khi đó thân thể Cửu Thiên Tuế yếu đuối, lại vừa bệnh nặng mới khỏi, sao là đối thủ của hắn được, lão Vương Gia vội vàng gào to quát một tiếng dừng tay, nhưng Diệp tiểu gia vẫn cứng cổ nói lại: “Hắn vẫn chưa phục mà, chừng nào phục con mới thả hắn” làm lão Vương Gia giận muốn chết, bước lên phía trước kéo hắn xuống, bịch một cái quỳ xuống thỉnh tội trước mặt tiên đế.

Tiên đế ngược lại cười ha ha nói: “Hiển nhiên là Hổ phụ sinh hổ tử, khi Diệp gia chúng ta giành giang sơn, phải nhiệt tình dốc sức liều mạng như vậy mới đúng, Cửu hoàng tử tài nghệ không bằng người, bị đánh là đáng đời, không có gì phải giáng tội, còn phải thưởng.”

Một câu của Tiên đế, vị tiểu gia này đã đánh người còn ôm về một cây cung bang vàng ngự tứ, nhắc tới chuyện cũ, lẽ ra Diệp Trì và Cửu hoàng tử phải kết thù mới đúng, thật không ngờ, không đánh không quen, từ đó về lại thường xuyên lui tới, sau khi Cửu hoàng tử đăng cơ, còn thỉnh thoảng gọi Diệp Trì tiến cung khoa chân múa tay.

Tả Hoành suy nghĩ là bởi vì Diệp Trì và Hoàng Thượng luyện võ không giống với những người khác, vị tiểu gia này đánh nhau thật, không cần biết người có phải Hoàng Thượng hay không, đã đánh thì phải đánh cho thật, cho dù trên người hay trên mặt, một lần bất chuyện, đánh nhau thì phải như vậy mới thống khoái.

Nhớ tới những chuyện này Tả Hoành liền cảm thấy tức cười, đầu lĩnh Bá Vương như vậy, ai chán sống mới dám trêu hắn, thấy hắn từ xa đã trốn mất dạng, cho dù có đánh bại Diệp tiểu gia cũng tuyệt không phải cô nàng Xuân Vân này, chỉ việc nàng tự cho là mình thông minh cẩn thận có chút tâm kế, ngay cả mắt Tả Hoành hắn cũng không qua được, huống chi là Diệp Trì.

Lần này ánh mắt hắn rơi vào trong mắt Phong Cẩm Thành, nhưng hiểu ý cười cười, Hồ Quân nhìn thấy, đi vài bước tới đây nói vào tai của hắn: “Tục ngữ nói, vợ của huynh đệ không thể lừa gạt, Xuân Vân là người của Diệp lão đại, nếu như ngươi có chủ ý gì đó thì không trượng nghĩa đâu.”

Tả Hoành tức giận đến trắng mặt nhìn hắn: “Thôi đi, nàng mà vợ gì chứ.”

Hồ Quân nói: “Có yêu nhau cũng không được, ngộ nhỡ ngày nào đó Diệp lão đại đưa vào phủ, ngươi đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra hử.”

Tả Hoành tức giận đưa tay tát hấn một cái: “Tránh qua một bên đi, thế nào là thế nào, lão tử không thiếu nữ nhân, sao phải nhớ thương kỹ nữ đó hả.”

Phong Cẩm Thành kéo Hồ Quân qua ngồi xuống, nhìn Tả Hoành từ trên xuống dưới dò xét một lần, cười nói: “Mấy huynh đệ còn chưa có chúc mừng người, nghe lão gia tử nhà chúng ta nói, cha người quả thực đã tìm cho người một mối hôn sự, Mạc gia này mặc dù không phải là tôn thất, nhưng cũng là khai quốc công thần, tiên đế gặp Mạc lão gia tử, cũng phải gọi một tiếng lão tướng quân, năm ấy Mạc lão gia tử cười hạc về trời, tiên đế tự mình đến nhà phúng viếng, còn nhạc phụ đại nhân tương lai này của người, hôm nay là Đại Học Sĩ Hàn Lâm viện, bây giờ còn là Đề sự, mấy Đại Cửu Ca của người cũng đều là Nhân trung chi long, người cười thiên kim duy nhất của Mạc gia, ngày sau con đường làm quan tất nhiên sẽ thuận buồm xuôi gió.”

Tả Hoành nghe xong xùy một tiếng nói: “Con đường làm quan chó má, một chết đi được, theo ta thấy, giống như chúng ta như vậy mới gọi thống khoái, nếu không phải lão gia tử nhà chúng ta bắt buộc, ta đây mới không làm cái công việc xui xẻo vứt đi như thế.”

Mới nói tới đây, liền nghe tiếng Diệp Trì bên dưới nói: “Nói đúng đó, mấy cái chuyện xui xẻo chó má này này nên vứt đi càng sớm càng tốt.”

Diệp Trì vừa nói chuyện vừa đi tới, Phong Cẩm Thành nói: “Người làm chủ nhà gì kì vậy, ngược lại lại là người đến cuối cùng, làm chúng ta đợi lâu quá, người tự mình nói điều lệ đi!”

Diệp Trì cũng biết bản thân mình đuối lý bèn chấp tay nói: “Mấy ca ca thứ lỗi, hôm nay nửa đường gặp ít chuyện nên chậm trễ, được rồi, chút nữa ta phạt ba chén trước.”

Hồ Quân vỗ bàn một cái: “Ca lời này rất sáng khoái, nhưng hôm nay ca không thể uống quá say, bằng không buổi tối sẽ trễ nải chính sự, sẽ có người oán giận chúng ta đấy.”

Nói xong nháy mắt nhìn sang hướng Xuân Vân, Xuân Vân yểu điệu xinh đẹp đi tới, nhúng tay khê chào nói: “Xuân vân thỉnh an tiểu vương Gia.”

6. Chương 6

Muốn nói chuyện của Diệp Trì và Vân cô nương, phải nhắc đến Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo là con trai độc nhất của Quách Thị Lang, đại danh Quách Khánh Lâm của cha hắn có chút màu sắc truyền kỳ, trước kia là một đệ tử bần hàn, mười năm học tập gian khổ một lòng đoạt bằng vàng, được phong làm tiến sĩ, nhưng không gốc rễ không căn cơ, những quan lại kia còn có thể vợ vét chút ít béo bở, đến phiên hắn, đến khả năng luôn cúi cũng không bằng với mấy lão già đồng nghiệp, năm đó đậu tiến sĩ cũng đã 36, vợ con ở quê nhà cũng một đồng lớn, vậy mà cứ mơ hồ không chịu nhìn nhận.

Một phong thư bỏ người vợ tào khang ở quê nhà, sau đó bỏ tiền tìm bà mối khắp Kinh Thành, mong muốn cưới được một thiên kim, quả thực hắn cũng tìm được một người, chính là thiên kim của phủ doãn Vương đại nhân ở Kinh Thành.

Thế nhưng vị tiểu thư này lại là đồ hư hỏng, bởi vì không sạch sẽ với gã sai vặt trong phủ, sớm đã có tiếng tăm, gia đình môn đăng hộ đối ai lại muốn cưới cái loại này, vừa gả vào cửa đã đội cho một chồng nón xanh, là đàn ông muốn ai cũng không muốn bị cấm sừng.

Mất thấy đã trì hoãn đến hai mươi, lại lòi ra chuyện vị tiểu thư này lớn bụng, cha nàng ta tức giận, đánh gã sai vặt tư thông với nàng ta một trận gần chết rồi đuổi ra ngoài, nhưng nàng là khuê nữ ruột thịt của mình, nếu không Vương đại nhân đã sớm tự tay ghim chết nàng ta rồi, tránh cho tổ tông tám đời nhà họ Vương mất hết mặt mũi.

Mặc dù trong lòng giận dữ, nhưng dù thế nào cũng không bỏ được, mắt nhìn bụng ngày càng ngày lớn lên, làm phủ doãn đại nhân sốt ruột muốn chết, ngay lúc này, Quách Khánh Lâm lại đâm đầu đi vào, Vương đại nhân như gặp được cứu tinh, tốt xấu gì thì Quách Khánh Lâm cũng là Tiến Sĩ, ngày nào đó mình giúp

đỡ hấn khơi thông mối quan hệ, mưu cầu một chút quan có triển vọng cho hấn, ngày sau cả đời của khuê nữ mình cũng coi như có chỗ dựa vào, đỡ phải hai ba ngày lại chọc giận hấn.

Quách Khánh Lâm dám tới cửa cầu hôn, tất nhiên là đã sớm nghe ngóng cẩn thận, suy nghĩ vì tiền đồ cả đời của mình, bị cấm sừng cũng chẳng sao, cứ như vậy mà lấy, một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, thành thân bước vào động phòng.

Qua việc này, lúc ấy mấy tên tiểu tử xấu xa trong kinh thành còn sáng tác ra một bài về rầm chó không kêu: “Hôm nay động phòng là người, ngày mai động phòng là hấn, bụng mang một đứa, không phải là người cũng không phải là hấn, rốt cuộc là của ai, thì phải hỏi nhạc phụ ở thành đông.” phủ doãn Vương Phủ này vốn đang ngụ tại thành đông.

Dù sao thì sự việc này cũng gây chấn động vào năm ấy, Vương đại nhân gả khuê nữ cho Quách Khánh Lâm, không bao lâu liền sinh ra Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo là tên mụ, đại danh gọi Quách Thụy Sinh, mẫu thân hấn rất nuông chiều hấn, Quách Khánh Lâm cũng không quản được, ở bên ngoài ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc,, đập cửa quả phụ, làm không ít chuyện xấu.

Thực tế năm trước cha hấn thăng lên Công Bộ Thị Lang, Quách Đại Bảo càng tăng theo giá cả thị trường, nửa năm trước, Xuân Phong lâu tuyển chọn hoa khôi, mụ tú bà dập đầu thỏ dài xin Diệp Trì tham dự, nhân dịp mấy ngày này Diệp Trì cũng rảnh rỗi, liền đồng ý tham gia cho vui, đang tham gia náo nhiệt, liền gặp Quách Đại Bảo say rượu gây chuyện đòi ôm tân hoa khôi Xuân Vân.

Mụ tú bà kiêng kị cha hấn là Quách Thị Lang, không dám đánh, cũng không khuyên được, liền cầu xin Diệp Trì, Diệp Trì sớm đã chứng mất tên tiểu tử này, năm trước đi ngoại ô đập thanh, tận mắt thấy hấn đùa giỡn một vị phụ nhân, mà trong ngực phụ nhân kia còn ôm một hài tử đang bú sữa, hấn ta đi lên vừa cưỡng ép vừa lôi kéo, nếu không phải nhiều người chen vào giải tán, không chừng hấn ta đã làm thật, con mẹ nó tên này, chơi thì chơi, vui thì vui, cũng phải có chút nhân phẩm chứ!

Bản lãnh thật sự vốn nằm ở năm đám, đàn ông tranh đoạt mạnh mẽ thì tính là gì, bởi vì sớm không vừa mắt với hấn, Diệp Trì liền đuổi tay đánh trả, qua lần này, Xuân Vân liền biến thành hồng nhan tri kỷ bên ngoài của hấn.

Chuyện này là Xuân Vân tự mình rêu rao, hấn cũng không thừa nhận, ở Xuân Phong ngủ vài đêm, thanh danh cho dù có tốt thế nào đi nữa thì đây cũng là kỷ viện, đàn ông đi chỗ nào tìm vui, hồng nhan tri kỷ chó má gì chứ, cũng chỉ là chuyện lên giường thôi.

Trước kia Diệp Trì thật không cảm thấy những nữ nhân này có gì khác biệt, nhưng hôm nay lại không giống với lúc trước, vừa nghĩ tới tiểu nha đầu gặp ở Phúc Hưng cư, trong lòng Diệp Trì chưa từng sa sút như thế, nếu có thể sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia thì tốt quá rồi, còn có cái miệng nhỏ nhắn kia nữa, hôn một cái không biết tiêu hồn ra sao.

Nghĩ như vậy, ánh mắt liền nhìn lên người Xuân Vân một lần, đều nói Xuân Vân Sinh của Xuân Phong lâu có dung mạo tuyệt sắc, hôm nay nhìn lại cũng chỉ có như vậy, đôi mắt quá lớn, cái mũi quá cao, giống như bức tường vất lên ngang khuôn mặt, làn da coi như trắng, nhưng nhìn kỹ lại cũng không hồng nhuận phơn phớt bằng nha đầu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu kia là trong trắng lộ hồng, giống như trái đào thơm ngon mới vừa hái trên cây, vừa nhìn thấy đã muốn cắn một cái, còn có cái miệng nhỏ nhắn...

Đang suy nghĩ, không đề phòng Tả Hoành lấy cùi chỏ chọc hấn một chút: “Ta nói ca đang nghĩ gì thế? Người không phải sớm đã là của ca sao, làm gì mà phải ngẩng nhìn say đắm như thế hả, huynh đệ đều đang ở đây đó, ca mới nói phạt rượu đầu rồi, không thể nuốt lời được, đến rót rượu, phạt ca trước ba chén, rồi chúng ta hãy nói chuyện tiếp theo.”

Một câu Diệp Trì làm tỉnh táo lại, trước mắt cũng không phải là nha đầu kia, cũng oán hận nha đầu tham tham này, khiến hấn mất mặt trước mặt mấy vị huynh đệ này, liền đi qua đặt móng ngồi bên cạnh Cẩm Thành.

Phong Cẩm Thành nói: “Thấy đã đến cuối tháng, ngày mai ta bảo Thuận Nhi chuyển sổ sách cùng với tiền lãi tháng này đến phủ cho các người, các người tự xem cho kỹ, có thể phòng thu chi ta đây sơ sẩy tính sai.”

Hồ Quân nghe xong mặt mày lập tức hớn hớn nói: “Ta đây đang lo không có tiền xài đây, Phong nhị ca thật

sự là Bồ Tát sống cứu mạng Hồ Quân ta mà, nhưng ngài ngàn vạn lần đừng đưa qua nhà ta, để ở chỗ ngài đi, qua hai ngày ta tự mình đi lấy.”

Phong Cẩm Thành tức giận trắng mặt liếc hẳn: “Thiếu gia người đừng có nói mấy cái lời này mà dễ dàng ta, một là người chưa thành hôn, hai là không có sống một mình, tiêu dùng cũng lấy từ trong tài sản chung của gia đình, người lo bạc cái rắm, vậy những khoản bạc lúc trước ta chia cho người đâu hết rồi, người đừng nói với ta là người xài hết rồi nha, cho dù người có là Tán Tài đồng tử(1), cũng không có tiêu nhanh như vậy.”

(1) Là một vị bồ tát, trước khi thành bồ tát là một vị đồng tử của văn thù bồ tát, trước đây sinh trưởng trong một gia đình giàu có, nên sớm coi tiền bạc là rác rưởi, một lòng tu đạo, sau này được quan thế âm bồ tát chỉ dẫn giáo hóa mà thành bồ tát.

Hồ Quân nghe xong, khuôn mặt kia khổ như ăn phải hai cân hoàng liên: “Phong nhị ca đừng nói nữa, hai ngày trước, lão gia tử nhà chúng ta không biết trúng gió gì, lấy hết tiền dư trong phòng ta, vợ vết xong liền rời đi, còn nói lúc nào ta cưới vợ sẽ trả lại cho ta, làm cho ta hiện tại nghèo túng chỉ có còn nước uống gió tây bắc thôi.”

Phong Cẩm Thành nghe xong nhin không được vui vẻ: “Lão gia tử nhà người đây là đào rỗng tâm tư bức hôn nhà người mà.” Hồ Quân bi ai nói: “Cũng không phải, ngay cả mẹ ta cũng nghĩ không thông, ta không cưới vợ mà nhị lão bọn họ làm như chuyện gì ghê gớm lắm, cả ngày vừa mở mắt chính là chuyện này, nếu bức ta nữa, ta lên núi làm hòa thượng cho rồi, hơn nữa, Định thân vương phủ, ngay cả ca là một dòng độc đinh mà còn không thấy bị buộc cưới vợ như vậy, trên đầu ta còn có hai ca ca mà, gấp như vậy làm cái gì không biết, ca, huynh nói ta nói như vậy có đúng không?”

Hồ Quân là muốn tìm cho mình một trợ thủ, một đồng minh, làm một đôi huynh đệ song hành, không ngờ Diệp Trì lại nói: “Tuổi người cũng không còn nhỏ, nhìn xấp xỉ là lấy về nhà được rồi, cũng đỡ phải hai ba bữa lại bị giày vò.”

Hồ Quân nhất thời như địa lôi đánh trúng, trừng mắt to nhìn hẳn: “Ca, chẳng lẽ hôm nay huynh gặp tà rồi sao! Hai ngày nữa đi Thúy Hoa cung tổ chức lễ bình an, huynh đệ sẽ cầu cho huynh lá bùa trừ tà tránh hung phù bình an.”

Cũng chẳng trách Hồ Quân vội vàng hấp tấp như vậy, bình thường trong mấy người bọn hắn phiền chán cưới vợ nhất chính là Diệp Trì, theo như lời hắn nói, tiểu gia một thân một mình trôi qua tự do thoải mái biết mất, cũng không thiếu nữ nhân, tự dưng vướng víu như vậy làm cái gì, hôm nay là thế nào đây, không phải trở mắt nhìn là hẳn, Hồ Quân cũng cho rằng lão gia tử trước mắt nhà bọn họ đâu rồi, khẩu khí này quả thực xác thực không có sai biệt với lão gia tử nhà bọn họ.

Diệp Trì chẳng thèm để ý tới hắn, Hồ Quân là một tên điên, Xuân Vân cầm hũ châm ba chén rượu, đang muốn đưa qua, Diệp Trì nói: “Nơi đây không cần nàng, hôm kia không phải nàng nói mới học được mấy khúc hát mới sao, ở trong này Phong nhị ca là người trong nghề, nàng hát cho nhị ca đánh giá thử xem.”

Đôi mắt Xuân vân chợt lóe, bộ dạng phục tùng thu liễm lại đáp lời: “Nô tì xin bêu xấu.” gót sen chậm chậm đi qua một bên, mấy cô kỹ nữ đang chơi đàn sáo vội vàng nhường chỗ cho nàng ta.

Xuân vân ôm nguyệt cầm trong ngực, ngồi trên đôn thêu, mặt mày ản tình nhìn Diệp Trì, khẽ vuốt cằm, gảy đàn hát một khúc tương tư.

Tả Hoàn liếc mắt nhìn Xuân Vân, nghiêng đầu nói với Diệp Trì: “Tâm tư này của Xuân Vân rõ ràng quá, trong lòng ca tính sao, là muốn nuôi bên ngoài chơi đùa hay là thu vào phủ.”

Diệp Trì nghe xong nhú mày, thấy hắn như vậy Tả Hoàn liền biết mình không có đoán sai, trông chờ trong lòng Xuân Vân này đã triệt để thất bại, thích thú nói: “Huynh đệ không cần phải nói, ca nhãn lông mày cái gì, không tâm tư như ca sớm nên đuổi đi cho rồi, tránh cho tương lai sinh ra phiền toái không cần thiết.”

Diệp Trì nghĩ tới nha đầu ở phố nhỏ Tỉnh Thủy kia, thầm nghĩ, nên giải quyết những chuyện này rõ ràng, đánh giá bản thân mình trong một thời gian gần đây, cũng không có suy nghĩ nào khác, nghĩ như vậy, liền hận không thể lập tức chạy tới thấy nhìn mặt nha đầu một cái.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía dưới một loạt tiếng bước chân, tên người hầu nhỏ ở Nhạn Lai Lâu chạy tới, đi theo phía sau là Tiền chương quỹ của Tụ Phúc Tường, tấm mặt mo của Tiền chương quỹ bầm dập, nhìn không ra diện mạo, trên đầu còn quấn vải một cục, cũng không biết bị làm sao nhưng hình tượng này hết sức buồn cười.

Hồ Quân vừa nhìn thấy liền cười không ngừng, chỉ vào hắn nói: “Lão Tiền đầu, ngươi còn chưa có hứa hôn cho nhà ai mà, sao lại vấn tóc rồi, chẳng lẽ đang hát tuồng sao!”

Tiền chương quỹ nghe xong, chân mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất: “Tiểu vương Gia, tiểu vương Gia của tôi ơi! Người tha cho tiểu nhân đi, vị cô nương kia không dễ chọc đâu, may mà tiểu nhân chạy nhanh, nếu như chậm một chút, nói không chừng hôm nay chính là ngày giỗ của tiểu nhân rồi.”

Tiền chương quỹ nghĩ đến cuộc gặp gỡ hôm nay, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy sợ, vốn là Đắc Lộc đi tới cửa hàng của hắn truyền lại lời của tiểu vương Gia, suýt nữa đã đem cái mũi của Tiền chương quỹ cười lệch ra, trong lòng tự nhủ, đây chính là người có phúc không cần phải gấp, ngồi ở nhà cũng có tiền phi nghĩa, chuyện này đưa qua, ít nhất cũng có thể lời được mấy trăm bạc.

Vừa nghĩ tới bạc trắng bóng, cũng không nhìn tới thức ăn, dẫn người mở kho phòng, lấy tư lụa lụa sa loại tốt nhất, một kiểu giống nhau chất lên xe, vó ngựa không dừng chạy đến phố nhỏ Tĩnh Thủy.

Đến cửa viện, hỏi trái hỏi phải xem có đúng là nhà này hay không, người làm nói đúng là nhà này, lúc này mới nâng khuôn mặt tươi cười đi lên kêu cửa, một đám tiểu tử mười mấy tuổi đi ra trước, cao thấp dò xét hắn một lần, lại liếc mắt nhìn xe vải vóc phía sau hắn, cũng không có nói chuyện nói với Tiền chương quỹ đã bịch một cái liền khép cửa lại.

Tiền chương quỹ sửng sốt một chút, lỗ tai dán lên khe cửa nghe ngóng, chợt nghe tiểu tử bên trong hô một câu: “Quyên tỷ, Tiêu tỷ, bên ngoài lại tặng đồ tới nữa, lần này là một lão già kéo một xe vải vóc lớn, ngay cửa lớn nhà mình.”

Tiếp theo chợt nghe một giọng nữ giòn vang nói: “Được lắm, vẫn chưa xong à, nhất định là tên tiểu tử kia, không có giáo huấn không được mà, dám xuất hiện ở đây làm con thiêu thân sao, không dạy dỗ hắn một chút sẽ không biết bà cô này lợi hại thế nào, mấy đứa, cầm vũ khí lên, đừng đánh chết là được.”

Trong lòng chương quỹ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, cửa lớn liền mở ra, tiếp theo một loạt gậy liên tiếp đánh xuống, nếu không phải hắn trốn nhanh, hôm nay làm gì còn cái mạng già này để khai báo...

7. Chương 7

Cái quỳ này của Tiền chương quỹ làm tiếng đàn sáo bên cạnh ngừng hẳn, nhạc khúc trong miệng Xuân Vân cũng đứt đoạn, cắn môi, mắt hạnh lúc thì nhìn Tiền chương quỹ trên mặt đất, lúc thì nhìn Diệp Trì, trong lòng suy nghĩ, cô nương trong miệng Tiền chương quỹ là ai, hai ngày này không thấy hắn đến đây, chẳng lẽ đã nhìn trúng người nào rồi..

Để có thể đi theo hắn, cái gì nàng cũng không màng, vài ngày trước cái người Nam Man kia còn mang vàng tới cầu hôn, ma ma đã từng khích lệ nàng nói: “ Cho dù tâm tư con có cao tới đâu, thế nhưng chỗ này của chúng ta là nơi thấp hèn, ngay cả thiên kim tiểu thư của các thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng, nhân duyên của Định thân vương phủ, cũng khó như lên trời, huống chi, ma ma nhìn tiểu vương Gia cũng không có tình với con, mười ngày nửa tháng mới đến một lần, tục ngữ nói rất hay, thời gian không thể mua bán, thừa dịp hiện tại còn trẻ tướng mạo xinh đẹp, tìm nhà nào có của cải mà gả đi, mặc dù không thể làm nương tử đại phòng, nhị phòng cũng không thua thiệt cho con, qua năm lại sinh thêm một tiểu tử mập mập rồi an ổn mà sống, tốt hơn nhiều so với việc trông chờ không có hy vọng vào cành cây cao, bản thân con đừng nên có những suy nghĩ sai lầm.”

Làm sao nàng lại không biết nơi này, nếu như ngày ấy tiểu vương Gia không đưa tay ra, nàng cũng không có những tâm tư này, tiểu vương Gia là người nào, Tứ Cửu Thành này người nào lại không biết, xưa này

chưa từng thấy hấn quản việc gì, thế nhưng ngày hôm đó lại giúp nàng, nếu nói hấn không có một chút tình ý nào đối với nàng, Xuân Vân không tin, nhưng nếu có tình ý, vì cái gì lại như vậy, lúc này lại lòi ra một cô nương, sao nàng lại không suy nghĩ nhiều được chứ.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, đôi mắt cuối cùng rơi trên người Diệp Trì, rốt cuộc tâm tư hấn thế nào, cô nương này là ai, lại làm cho người lo lắng.

Tất nhiên là Diệp Trì không để ý tới bên cạnh, thấy Tiền chưởng quỹ như vậy cũng không tức giận, ngược lại cười một tiếng hỏi: “có nhìn thấy người đánh người không, cao hay thấp, béo hay gầy, mặc xiêm y như thế nào, chải tóc kiểu nào, có phải là một nha đầu trắng trẻo có khuôn mặt nhỏ nhắn không?”

Phốc... Phong Cẩm Thành lập tức phun toàn bộ rượu vừa mới uống vào ra, vội vàng lấy khăn trong tay áo ra lau miệng, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người còn có lương tâm không hả, không nhìn thấy mắt Tiền chưởng quỹ đã sưng húp rồi hả, còn có thể nhìn thấy cái gì, sợ là ngay cả nam nữ cũng không phân rõ, đã phải chạy về rồi.”

Tiền chưởng quỹ vội nói: “Phong nhị gia nói rất đúng, tiểu vương Gia người còn hỏi nô tài cao thấp mập ốm khuôn mặt trắng hay không, cửa vừa mở ra, tiểu nhân đã trúng một gậy, tiếp theo nắm đấm vung đầy mặt, tiểu nhân đâu có còn dũng khí để nhìn nữa, vội vàng bỏ chạy, chỉ lo chỉ cần chậm một chút mạng già này cũng khó giữ.”

Hồ Quân ở một bên mới nói: “Ta nói thiệt Tiền lão đầu người sống chừng này tuổi rồi thiệt là uống phí quá đi, lại để cho một nha đầu chính đốn đến chạy trời chết, không thấy mắt mắt sao, chẳng phải chỉ là một nha đầu thôi ư, có thể có bao nhiêu lợi hại, hay vết thương này của người là do bị té!”

Tiền chưởng quỹ nghe xong thấy vô cùng oan ức, nước mắt lão xém tí nữa là chảy xuống: “Tiểu công gia của ta ơi, người đừng trêu chọc tiểu nhân nữa, cho dù hai mắt của tiểu nhân có bị đập như bong bóng đi chẳng nữa thì cũng không đến nông nỗi này, ngã chỗ nào mà chảy máu như vậy hả, nha đầu kia chính là người đàn bà chanh chua, không, mẩu dạ xoa, ông trời mở mắt ra nhìn đi, ngày nào đó ban cho nàng một người đàn ông dạ xoa, một ngày ba lần không ngừng chính đốn nàng, nghiêm khắc với nàng, ngang ngược với nàng.”

Nghiến răng nghiến lợi, có thể thấy được hấn quả thật đã bị đánh quá tàn bạo, Tả Hoàn nhịn không được muốn cười, lại cảm thấy không phúc hậu, đành phải che miệng ho khan một tiếng, sau đó đầu nhìn thoáng qua nói: “Đắc Lộc đâu, sao không thấy?”

Nhắc tới Đắc Lộc, Tiền chưởng quỹ càng thêm phẫn hận, sau khi răng hàm đều bị cắn nát, tiểu tử kia quả thực chính là đỉnh đầu lở loét bàn chân chảy mủ, hồng cả lồng ngực rồi, mặc dù nói tạo hình này của mình cũng là hơi quá, cốt để tiểu vương Gia thấy thương, thế nhưng thực sự cũng bị đánh trúng không ít.

Hấn dẫn theo đám người làm chạy tới phố nhỏ Tỉnh Thủy, vừa thở một hơi đã nhìn thấy Đắc Lộc, tiểu tử này trốn ở dưới chân tường, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn thích náo nhiệt, thấy mình còn giả bộ: “Ta nói này Tiền chưởng quỹ, người tìm cách đi, không phải chỉ là tặng vải thôi ư, sao lại kéo về hết vậy?”

Tiền chưởng quỹ thiếu chút nữa đã phun nước bọt lên mặt hấn, nhất định tiểu tử này đã biết bên trong là ớt cay rồi, nếu không thì sao lại trốn ở đây, sớm đã xông lên rồi.

Tiền chưởng quỹ quét mắt lên cái hộp hoa vỡ trên cổ hấn, hừ một tiếng nói: “Ta đây nhớ tới còn thiếu mấy thứ, đợi ta quay về lấy, hoa này Lộc đại gia mau đi tặng đi, không chừng cô nương thích đó, liền thưởng cho người mấy hạt bụi lớn.” Nói xong quật ngã hấn rồi rời đi.

Đắc Lộc lại không ngốc, còn chưa đi tới phố nhỏ Tỉnh Thủy, đã nhìn thấy một đoàn người Tiền chưởng quỹ, nhớ tới nha đầu lợi hại kia hôm nay, Đắc Lộc khôn ngoan hơn, trốn ở đầu hẻm quan sát.

Mắt thấy Tiền chưởng quỹ bị đánh trúng, che miệng cười kém chút nữa là lệch quai hàm, lão này đáng đánh, ai biểu hấn keo kiệt, thế nhưng cũng không dám đi qua, chỉ đi dạo vòng vòng ở đầu hẻm một lát, chợt nhìn thấy quang gánh bán ngọt bánh ngọt, có biện pháp rồi, chuẩn bị tốt rồi mới chậm rãi đi đến Nhận Lai Lâu.

Vừa lên thang lầu, vừa vịn nghe thấy Tiền chưởng quỹ nói: “Lộc đại gia ở phía sau tiểu nhân, tặng hoa cài đầu cho cô nương kia, nhất định nhìn thấy tiểu nhân bị thua thiệt, cũng không dám tiến lên.”

Đắc Lộc nghe xong, trong lòng tự nhủ lão bất tử kia ông nhớ đấy, đổ lên lưng hắn không dễ đâu, vội vàng đi lên trước hành lễ với các vị Gia, Diệp Trì nhìn thấy hắn lông tóc không tổn hại, ngay cả y phục cũng không nhăn, trong tay cũng không cầm theo cái hộp liền hỏi: “Hoa tặng rồi hả?”

Đắc Lộc liếc Tiễn chương quý một cái mới nói: “Nô tài đi lên gõ cửa hai cái, không ai trả lời, đoán là không có ai nghe, cố tình gọi lại lần nữa, lại sợ làm phiền cô nương, mới buồn bực quay đầu lại đi tìm Gia, đúng lúc ra cửa gặp lão hán bán bánh kẹo, nô tài suy nghĩ, trong nội viện có nhiều đứa nhỏ, liền thay Gia làm chủ, mua luôn cả gánh kẹo, liền giao hoa cho hắn, bảo hắn chờ ở trước cửa, đợi cô nương mở cửa, mang mấy thứ này vào tặng là nhiệm vụ kết thúc.”

Nói xong liếc Tiễn chương quý, ý giống như muốn nói, người nên học tập Lộc đại gia ta đây nè! Điểm này người còn kém xa ta, Tiễn chương quý tức giận, tấm mặt mo của lão một hồi trắng bạch, một hồi đỏ, một hồi xanh, cũng không biết là màu gì.

Tả Hoàn nhin không được cười rộ lên, gơ Chiết Phiến trong tay lên, ba ba ba đập vào đầu Đắc Lộc nói: “tiểu tử ngươi thành tinh rồi, mau nói cho Gia một chút, cô nương như thế nào lại đáng giá để Gia nhà người phí nhiều tâm tư như vậy, lúc trước sao không có nghe nói?”

Hồ Quân cũng vỗ bàn một cái nói: “Thế là thế nào, ca người giấu kỹ thật đấy, mang vải đến nhà xin cưới rồi đấy à, ca à ngay cả nhà ai cũng không biết, quá không có suy nghĩ rồi.”

Cầu hôn? Xuân Vân biến sắc, liếc nhìn Tiễn chương quý trong lòng liền thả lỏng, nếu thật là Định thân vương phủ đến cầu hôn, làm gì có chuyện Tiễn chương quý ra mặt, kết quả thấy Diệp Trì phát phát tay: “Chữ bát còn chưa có chống đất lên, sáng nay ăn gà tia mặt ở Phúc Hưng cư gặp gỡ nha đầu kia.”

Phong Cẩm Thành chau chau mày: “không phải cửu thiên tiên nữ mà mới gặp mặt một lần đã giày vò tiểu vương Gia chúng ta làm ra những chuyện này.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “tiên nữ hay không phải tiên nữ, tiểu gia không biết, nhưng chỉ biết nhìn nha đầu kia thuận mắt, nhìn thoáng qua liền thích, nhìn đến lần thứ hai chỉ muốn lấy về nhà.”

Tả Hoàn liếc mắt Xuân Vân, thầm nghĩ đây mới là để ý, liếc mắt đã muốn lấy về nhà, nhưng cửa nhà Định Vương Phủ rất cao, cho dù lão Vương phi sủng ái Diệp Trì sợ cũng không thành.

Nghĩ đến chỗ này, liền nói: “huynh đệ khuyên người một câu, nếu là thiếu nữ gia đình trong sạch, ca nên kiềm chế, yêu thích thì yêu thích, chuyện này cũng phải người tình ta nguyện, đừng quên, phía sau ca thể nhưng là Định thân vương phủ, chỉ bằng cái mũ sắt cha truyền con nối, ca muốn lấy tiểu cô nương nhà người ta, căn bản không phải đùa, đừng đến lúc đó lại hại người ta.”

Diệp Trì lại nói: “Người chính là nghĩ nhiều quá, cả ngày lo lắng cái này lo lắng cái kia, sống như vậy mà vui cái gì, quần sau này làm gì, lúc này tiểu gia ta cao hứng, khoan hãy nói, ta nếu là thật nhìn trúng nha đầu kia, muốn lấy nàng vào cửa, cái mũ sắt cha truyền con nối thì làm sao, Diệp Trì ta cưới vợ mà phải e ngại người nào sao, thiên vương lão tử cũng không thể xen vào.”

Tả Hoàn vui mừng thay cho hắn, gơ ngón tay cái lên: “Rốt cuộc thì ca, có khí phách, mấy huynh đệ liền ở phía sau nhìn ca làm sao trở mình ở Định Vương, thôi, không nói tới chuyện này nữa, uống rượu uống rượu, nhạc sao lại ngừng rồi, hát tiếp cho Gia, mà vừa rồi đang hát cái gì vậy?”

Xuân Vân đứng lên khề chào nói: “Hồi Tả công tử, là tương tư lệnh.”

Ánh mắt Tả Hoàn lóe lên, phát phát tay nói: “sao lại hát tương tư lệnh, nhơ nhĩ không nghe được, hát cái Thập Bát Sở(1) cho Gia nghe giải buồn.”

Xuân Vân lẳng ngốc tại chỗ, Thập Bát Sở là khúc nhạc thô tục, nàng cũng không phải là không thể hát, nhưng nàng là hoa khôi Xuân Phong lâu, lại mang danh hào là hồng nhan tri kỷ của tiểu vương Gia, không ai dám ở trước mặt nhục nhã nàng như vậy, hàm răng cắn môi, mắt hạnh ngập nước nhìn Diệp Trì, thật sự làm người thương xót.

Diệp Trì thì không có biểu hiện gì, Hồ Quân giật giật Tả Hoàn, thấp giọng nói: “hôm nay người làm sao vậy, ở nha môn uống rượu nữa, tự nhiên làm khó người ta.”

Mắt Tả Hoành trắng không còn chút máu, ở Quốc Công Phủ đã thua thiệt, ít chuyện này mà cũng không rõ, kỹ nữ này vừa nghe thấy Diệp Trì nhìn trúng cô nương, trong ánh mắt liền lộ vẻ âm ngoan, lại rơi vào trong mắt mình, tục ngữ nói con hát vô tình, con hát vô nghĩa, một kỹ nữ thì được đàn ông coi trọng mấy ngày, cũng không biết Đông Nam Tây Tây bắc, nàng đã quên thân phận của mình cũng không sao, hấn sẽ giúp nàng hiểu rõ.

Phong Cẩm Thành tất nhiên là nhìn ra ý tứ của tứ Tả Hoành, cười vẫy tay, gọi kỹ nữ khác tới nói: “Không nhìn thấy tiểu công Gia muốn uống rượu sao, còn không hầu hạ.”

Kỹ nữ này không ngờ hôm nay Phong nhị gia coi trọng nàng như vậy, vội lộ ra khuôn mặt vui mừng, nơm nớp lo sợ khẽ chào, châm cho Hồ Quân một chén rượu, đưa tới bên miệng nói: “Tiểu công Gia uống chén rượu cát tường này đi.”

Hồ Quân nháy mắt mấy cái, nhìn cái này, nhìn cái kia, thâm nghĩ, mấy người này đều là ca của hấn, tâm nhãn cao hơn hấn nhiều, hấn nghe theo mấy ca ca này chuẩn không sai, tuy nói Xuân Vân đáng thương, Diệp Trì cũng không nói gì, mình đi theo chọn rợn làm cái gì.

Suy nghĩ cẩn thận, nên cũng không lên tiếng, liền cầm tay kỹ nữ cạn một chén, Xuân Vân nhìn Diệp Trì cả buổi, không thấy Diệp Trì mở miệng giúp đỡ, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Lúc này Phong Cẩm Thành mới chậm rãi mở miệng: “ có lẽ giáo tập ma ma Xuân Phong lâu không có dạy những thứ này, đã không biết hát cũng đừng làm khó dễ, người đâu, tiễn Xuân Vân cô nương trở về.”

Xuân Vân nghe xong, nước mắt cuối cùng nhịn không được rơi xuống, trong lòng đã hiểu, hôm nay nếu đưa trở về, mình và tiểu vương Gia hoàn toàn đoạn tuyệt, không khỏi không trông cậy vào tiểu vương Gia, còn đắc tội với những người khác trong phòng, mà mấy vị này nàng vô luận như thế nào cũng không đắc tội nổi.

Nghĩ đến đây, miễn cưỡng tươi cười nói: “Ma ma đã dạy, nô tài sẽ hát.” Nói xong gảy Nguyệt Cẩm, hát lên: “ Khua chiêng gió trống từng bừng, chiêng dưng trống lạng để cùng nghe ta. Giải khuây câu hát ngân nga, Sờ mười tám điệu” ta ca vui đời,...”

(1) Thập Bát Sờ

(mình sưu tập, trên mạng nhiều bản nhưng mình thấy bản này hay nhất)

Khua chiêng gió trống từng bừng

Chiêng dưng trống lạng để cùng nghe

Giải khuây câu hát ngân nga

Sờ mười tám điệu” ta ca vui đời

Sờ tóc nàng đầy xanh ngời

Mây chiều giăng mắc tơ trời miên man

Sờ lên vầng trán non ngần

Tròn đầy mặt ngọt say tràn lòng ta

Sờ đôi mày biếc thướt tha

Cong cong như vẽ khuôn ngài tươi xinh

Sờ lên phỉn mắt gọi tình

Đen huyền trong sáng chân thành niềm thương

Sờ lên cái mũi bướng ương

Phập phồng hơi thở nàng đương thẹn thò

Sờ lên khóe miệng vô lo

Khẽ cười nàng liếc chan hòa niềm yêu

Sờ lên cầm nhon mỹ miều
Kề trên ngực rộng ta nhiều ấm êm
Sờ lên tai nhỏ sát bên
Bông tai hai chiếc tòng teng trêu đùa
Sờ bờ vai ấy đong đưa
Đôi bên đầy đặn thon vừa nghiêng nghiêng
Sờ lên một tấm lưng tiên
Thân ong khẽ duỗi tôn miềm vai non
Sờ làn da mượt hồng trơn
Mịn màng óng nuột đào xuân sao bì
Sờ lên tòa ngực đương thì
Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh
Sờ lên ngón nhỏ mong manh
Đang che giấu đóa ngực trinh nồn nường
Sờ đôi núm đỏ ta mơn
Muôn hình biến hóa vu sơn mơ mòng
Sờ miềm bụng phẳng cánh đồng
Ta cày ta cấy gieo trồng tốt tươi
Sờ phần bụng dưới đầy vơi
Mượt mà mềm mại mát rời chẳng xong
Sờ lên chiếc rốn sâu lòng
Khoái như mùa vụ đồng đồng năm nao
Sờ cặp mông nẩy sẵn cao
Sướng lằng lằng sướng êm sao bông gòn
Sờ đùi non, chiếc đùi non
Ngon như quả bí chắc thon mát lành
Sờ lên đầu gối nhanh nhanh
Sướng đường trâu kéo cày banh ruộng bùn
Sờ bắp chân nuột cho cùng
Chớ mà quấy cựa, hãy mừng dang ra
Sờ gót sen ả tố nga
Nàng đương duỗi gác vai ta chân kê
Một tòa sờ mãi sờ mê
Sờ sau sờ trước mọi bề chẳng lơi
Sờ bên trái, để con trai
Sờ bên phải ấy gái thời sinh luôn

Từ Đông phương đến Tây phương
Núi đồi khe suối tỏa hương gọi mời
Gai đâm cây chọc tơ bời
Thoi đưa vải dệt rã rời lá hoa
Trái phải, phải trái lại qua
Nóng bừng thằng bé thân đà ngắt ngây
Sướng như rượu mạnh uống say
Tay ôm người ngọc lòng này cuồng si
Vuốt bờ mộng trắng phương phi
Sướng như nuốt chén canh gì nóng thơm
Cối xay, mộng ấy to hơn
Xay mè ba gánh nửa cân rượu nồng
Hai bờ dương liễu xanh um
Một con ngựa chiến bơi thuyền vào khe
Hai bờ hé lối xum xuê
Khít vừa cho cả dưa lê một giò
Cụ già nghe Thập Bát mò
Nhớ về tuổi trẻ đã sờ mỗi tay
Trai tân nghe Thập Bát này
Đêm ngày khao khát kiếm người giao duyên
Kẻ góa vợ nghe khúc tiên
Rưng rưng ôm gối khóc liền mấy phen
Sư thầy nghe hát yến oanh
Bảo ngay đồ đệ gọi anh cho tình
Ni cô nghe Thập Bát mình
Canh ba thức giấc pháp phình chẳng nguôi
Các người trẻ nít nghe rồi
Chăm chăm tìm vợ để thời phủ phê
Nửa đêm lòng động cơn mê
Bàn tay nắm ngón vân vê vọc đùa
Lên lên xuống xuống không chừa
Mua mua bán bán được mùa sướng vui.

8. Chương 8

Mấy người tiếp tục ăn uống đến khi mặt trời ngã về tây mới giải tán, ai cũng uống có chút say, đặc biệt Tả Hoàn là say nhiều nhất, gã sai vặt dắt ngựa tới, vị gia này cả ba lần lên ngựa đều không thành, đáng vẻ vô cùng buồn cười.

Phong Cẩm Thành nhìn không chịu nổi, mở miệng quát: “Đồ ngu, đồ ngu, Gia nhà ngươi đã say thành như vậy, đâu thể cưỡi ngựa, mau đỡ ta lên xe, dù sao cũng không có việc gì, ta đưa hần về là được.”

Gã sai vặt Tả gia nghe xong, vội vàng đỡ Tả Hoàn lên xe Phong Cẩm Thành, còn hần thì dắt ngựa đi theo phía sau, Hồ Quân cũng sớm được gã sai vặt của hần đỡ lên kiệu.

Diệp Trì tuy uống rượu không ít, cho nên cũng say rượu, không nên tự mình cưỡi ngựa trở về, liền dặn dò Đắc Lộc vài câu, để hần tỉ mỉ hầu hạ, lúc này mới rời đi.

Diệp Trì lên ngựa, đi về hướng Định Vương Phủ, mắt thấy cũng đi đến đầu phố Vương Phủ rồi, chợt nhớ ra cái gì đó, dặn dò Đắc Lộc: “Đi phố nhỏ Tĩnh Thủy.”

Khuôn mặt Đắc Lộc đỏ bừng như hoàng liên, đi trên đường mà cứ phải lo lắng đề phòng, sợ Gia bọn họ đột nhiên nhớ tới vị cô nương kia, mắt nhìn thấy sắp đến Vương Phủ rồi, trái tim vừa thả lỏng, Gia liền mở miệng, lại không chịu nghe hần khuyên, tự mình cầm dây cương quay đầu ngựa lại đi phố nhỏ Tĩnh Thủy.

Phải công nhận trí nhớ Gia thật tốt, đã say chúi choáng rồi, lại rẽ mấy con hẻm, vậy mà không hề sai biệt, đến cây hòe lớn ở đầu hẻm Tĩnh Thủy liền nhảy xuống ngựa, Đắc Lộc vội vàng mang ghế nhỏ ra, Diệp Trì đặt mông ngồi bất động sau cây hòe, hai con mắt nhìn thẳng vào trong viện.

Trong lòng Đắc Lộc sôi ruột, thầm nghĩ hành động của vị tiểu gia này thật sự là điên rồi, đây là muốn thế nào đây, nếu cô nương kia cả đêm không đi ra, Gia có ngồi cả đêm cũng không được gì, tuy nói là tình yêu, nhưng nửa đêm sương rơi cũng nặng nề, nếu như tiểu vương Gia ngồi một đêm như thế, vậy thì nguy rồi.

Đang nghĩ ngợi khuyên can như thế nào để Gia trở về, chỉ thấy từ bên kia xuất hiện cái đầu, chính là lão Hán ban ngày bán bánh kẹo cho Đắc Lộc, thấy Đắc Lộc mà như thấy cứu tinh, ôm quang gánh chạy tới, mà phía trên quang gánh còn vác thêm hộp hoa mà Đắc Lộc đưa cho hần.

Đến trước mặt liền thả quang gánh xuống, lấy cái hộp hoa xuống đặt vào trong tay Đắc Lộc nói: “Vị gia này cuối cùng người cũng tới, nếu người không tới, lão Hán cũng không biết đi chỗ nào tìm người, chuyện người phó thác lão làm không được, người nhà cô nương trong viện này nói không biết người, người tặng đồ vật cũng không dám nhận, chỉ mua bánh ngọt trong quang gánh của ta, sau đó liền đóng cửa, đây là đồ của người, người cầm đi.”

Dặn dò xong liền ôm quang gánh vèo chạy mất, chân linh hoạt vì sợ Đắc Lộc lại bắt hần đi tặng vật gì nữa, Đắc Lộc ôm cái hộp hoa, nhìn Gia nhà bọn họ cười khổ: “tiểu Gia người nghe rồi đó, nha đầu kia cứng mềm không ăn, dầu muối không vào, dù ngài có lòng, nha đầu kia cũng không cảm kích, không bằng ta trở về đi!”

Vừa dứt lời, liền thấy Gia bọn họ đứng lên, vươn tay ra cầm cái hộp hoa chạy tới cái viện kia, Đắc Lộc sững sốt một chút, nhớ tới Tiên chương quỹ, mặt mũi bị dọa trắng bệch, vội vàng gọi người đi cùng, còn chưa đi được hai bước, liền nghe Gia bọn họ nói: “Đứng lại, Gia không cho phép, ai cũng không được tới đây.”

Đắc Lộc cảm thấy cái mạng nhỏ của mình đã xong rồi, nhưng Gia đã lên tiếng, ai không dám không nghe, sôi ruột chà xát tay, nhưng cũng không có cách, đành phải trở mắt nhìn Gia đi tới.

Cũng không biết là Gia vận khí tốt, vừa đúng lúc, Gia mới vừa đi gần tới, cửa viện bên trong mở ra, là cô nương hôm nay gặp ở Phúc Hưng cư.

Diệp Trì hiển nhiên cũng không nghĩ tới, dễ dàng như vậy liền gặp được, nhất thời có chút lảng ngốc, ở Phúc Hưng cư, Thời Tiêu ở bên trong nên không nhìn thấy, chỉ nghe Phổ chương quỹ nói, không biết người trông như thế nào, cho nên cũng không biết nam tử trước mắt này chính là Tiểu Bá Vương trong Phúc Hưng cư.

Nàng ra ngoài đón cha, buổi trưa hôm nay Quyên Tử mang người đánh chạy người tặng vải vóc, Quyên Tử nói chuyện mập mờ, nàng cũng không hỏi rõ, chỉ dặn dò nàng những ngày này nên hạn chế đi ra ngoài.

Từ khi nhắc tới chuyện này nàng đã chuyển vào ở đại tạp viện, trước kia cũng là vì Quyên Tử, những thiếu gia phong lưu ở trong cửa hàng rượu nhìn thấy Quyên Tử, liền tìm đủ cách để tiếp cận, tặng đồ, hát hò, chiêu gì cũng dùng qua, cuối cùng đều bị Quyên Tử dẫn theo mấy người Bảo Trụ đánh chạy coi như xong.

Buổi trưa ăn cơm xong, Quyên Tử liền đi cửa hàng xem xét, thấy mặt trời sắp lặn, Thời Tiêu chuẩn bị cơm tối, sai Nhị Cầu Tử đưa đến cửa hàng, nhớ tới cha chưa về nhà, liền đi ra ngoài đón.

Vừa mở cửa thì nhìn thấy Diệp Trì, cho dù bá vương Diệp Trì này hồ đồ thế nào, bá đạo ra sao, cũng phải công nhận, được cái túi da rất tốt, khô ngô sáng sủa, lại giỏi cỡi ngựa bắn cung quyền cước, luyện được thân thể khoẻ mạnh, đứng ở đằng kia nhìn rất anh tuấn uy vũ bất phàm, giống như đang có chuyện quan trọng.

Mà thiếu gia ăn chơi trong mắt Thời Tiêu, đều là cái đồ dung tục đắm chìm trong tửu sắc, vừa nhìn thấy Diệp Trì anh tuấn uy vũ như vậy, căn bản là không có giống như thiếu gia ăn chơi, tuy trên người hắn có chút mùi rượu, nhưng nhìn không giống người xấu.

Đã không phải người xấu, không chừng là người hỏi đường, nghĩ đến chỗ này, liền gật cúi chào rồi nói: “Vị này chắc là ngài lạc đường đúng không, nơi này là phố nhỏ Tỉnh Thủy?”

Ai ôi!!! âm thanh giòn tan mềm mại làm sao, sao lại dễ nghe như vậy chứ, còn cái tư thái này nữa, Diệp Trì suy nghĩ trong sách nói là thuật tha, chính là cái này ý này nè! Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết lớn cỡ bàn tay, nhìn sao cũng thấy yêu thích, hiếm khi nào mà trông mắt Diệp Trì đứng im thế này. Cả buổi mới hồi phục tinh thần, vừa muốn nói gì, chợt nghe nha đầu gọi cha một tiếng, bước nhanh đi tới.

Thời Văn Điền từ xa liền nhìn thấy khuê nữ đang đứng ở cửa viện, còn có một nam tử không quen, lúc đầu còn tưởng là những đệ tử phong lưu tới quấy rầy, tới gần lại thấy không giống, liền hỏi Thời Tiêu: “Vị này là?”

Thời Tiêu nhìn Diệp Trì một cái nói: “ là người hỏi đường, con gái đã nói cho hắn biết nơi này là phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, cha chúng ta đi vào thôi, hôm nay Phổ gia dạy con biện pháp hầm thịt đầu heo, hương vị xốp giòn ngọt ngào, còn lưu lại cho cha một đĩa nhắm rượu, chút nữa Phổ gia trở về hai người hảo hảo uống hai chung...”

Hai cha con nàng vừa đi vừa nói chuyện, đôi mắt Diệp Trì cũng đi theo hai cha con nàng đi vào, thẳng đến khi cửa viện đóng lại cũng chưa có thu hồi lại, hoa trong tay tự nhiên cũng không tặng được.

Đắc Lộc nhìn thấy dáng vẻ của Gia nhà mình, thở dài, tiến lên cẩn thận khuyên nhủ: “ trời không còn sớm, người Gia cũng gấp rồi, chúng ta quay về thôi, nếu như về trễ sợ lão Vương phi tra hỏi.” Nói qua giang tay vịn Diệp Trì trở về. Lúc này ngược lại Gia không có sức lực, đi theo Đắc Lộc rồi phố nhỏ Tỉnh Thủy, lên ngựa hồi phủ.

Đi vào cửa phủ, Đắc Lộc mới há miệng thở mạnh một cái, trong lòng tự nhủ, thật sự là chưa từng thấy Gia như vậy, chẳng lẽ thực nhìn trúng nha đầu kia, nhưng hắn cảm thấy nha đầu kia có chỗ nào tốt đâu.

Hầu hạ Gia tắm gội thay quần áo, sau đó đi đến phòng lão đầu Vương Phi một lát, trở về cũng không đọc sách, cũng không luyện quyền cước mà nằm nghiêng trên giường gạch, chống đôi mắt lên ngắm người nhìn chăm chăm cái hộp hoa trên bàn, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Đắc Lộc đi lên hỏi: “Hay là kêu người làm chút thức ăn cho Gia nhé, hồi nãy trong phòng lão Vương phi cũng không ăn gì.”

Còn muốn đoán xem Gia muốn ăn món gì, không ngờ Gia cọ cọ một chút ngồi xuống nói: “Người đi vào bếp hỏi xem có thịt đầu heo không, làm cho Gia cho một đĩa nhắm rượu.”

Đắc Lộc sững sốt một chút, thầm nghĩ sao lại đòi ăn món này, nhưng cũng không dám hỏi, vội vàng xuống dưới dặn dò, đến nhà bếp, nói với quản sự là Gia muốn ăn thịt đầu heo, quản sự cho là mình ngẩn ngơ nghe lầm, lại hỏi một lần: “Tiểu vương Gia muốn ăn cái gì?”

Đắc Lộc tức giận: “thịt đầu heo, nghe thấy chưa, nhanh một chút, Gia muốn ăn lắm rồi.” Quăng lại câu nói liền xoay người lại rồi đi.

Quản sự bị Đắc Lộc nói như thế, quay đầu nói với người bên dưới: “Nhìn ta làm cái gì, không nghe thấy Gia muốn ăn thịt đầu heo à, còn không nhanh lên, làm trễ nải công việc, Gia trách tội xuống, xem có đánh chết người không.”

Một hồi bận rộn, cuối cùng món thịt đầu heo cũng được bưng lên, nhưng bưng lên rồi, Diệp Trì cũng chỉ gấp một một vài miếng rồi để xuống, Đắc Lộc cẩn thận hỏi: “làm không ngon sao?”

Diệp Trì lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc không phải nha đầu kia làm.”

Đắc Lộc mở to mắt, không ngờ chuyện này là xuất phát từ nha đầu kia, nghĩ đến Gia xuất quân không thuận lợi, liền nói: “Nếu không, tiểu nhân đi nghe ngóng thăm dò cho Gia nhé, nghe ngóng trước sau, để Gia không bị thất lễ.”

Diệp Trì ngược lại gạt đầu, xoay vòng vòng nói: “Ráng nghe ngóng cho rõ ràng nhé!”

Đắc Lộc thở dài, tội nghiệp cho hần sáng sớm đã phải thức dậy, vội vàng đi sạp hàng trà không xa phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhờ lạnh mồm lạnh miệng, hần vừa hỏi, liền nói hết cho hần nghe.

Thật ra cũng không có gì, cũng gần giống như những gì lão Phổ ở Phúc Hưng cư nói, lúc hai cha con từ phía nam lên kinh thành xem bệnh, xem bệnh xong rồi, cha nha đầu kia ngay tại thư viện thành đông tìm được công việc là tiên sinh trường tư thực, đi sớm về trễ, lưu lại nha đầu kia trong nhà, lo việc ăn uống thêu thùa may vá, không có gì kỳ lạ quý hiếm, ngược lại trong nội viện này lại có một vị hung hãn nổi tiếng xa gần.

Cách hai con phố nhỏ, mở ra cửa hàng bán rượu, trời sinh rất có tư sắc, sau khi cha mẹ mất, dẫn đến không ít mấy kẻ phong lưu, đáng tiếc hoa hồng xinh đẹp nhưng đầy gai góc, tất cả đều bị nha đầu kia đánh ra ngoài, thường xuyên như vậy, liền mang danh là đánh đá, chính là nha đầu ngày đó chống eo mắng lợi hại, cũng là vị đã đánh lão Tiền đầu rơi máu chảy.

Diệp Trì căn bản không muốn nghe người khác, phát phát tay cắt ngang Đắc Lộc hỏi: “Nàng kia đi ra lúc nào, có hỏi rõ ràng chưa?”

Đắc Lộc vội vàng gạt đầu: “ phu nhân hàng trà nói, mỗi ngày buổi sáng, sau khi cha nàng rời đi, cô nương kia cũng phải đi chợ mua thức ăn, thỉnh thoảng sẽ cầm theo khăn mình thêu, đi cửa hàng đổi tiền, bù vào chi phí trong nhà.”

Diệp Trì nghe xong, trong đầu cũng không dễ chịu, lẩm bẩm nói một câu: “Không phải có cha nàng rồi sao, nàng còn vất vả kiếm tiền làm gì, một chết rồi thì phải làm sao.”

Đắc Lộc nhìn Gia tựa như gặp quỷ, từ lúc mình hầu hạ Gia, chưa thấy hần đau lòng ai như vậy, trong lòng nhin không được mới nói: “trong nhà nhà nghèo như vậy, chỉ là thêu thùa một chút thôi, sao có thể một chết được.”

Hần vừa dứt lời, chỉ thấy Gia đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Chuẩn bị ngựa, hôm nay Gia muốn đi chợ dạo một vòng...”

9. Chương 9

Thời Tiêu nhớ tới lời Quyên Tử dặn dò hôm qua, hôm nay vốn không định ra khỏi cửa, nhưng lại nhớ đã hết thuốc trị bệnh lở đầu cho Nhị Cửu Tử rồi, tấm lòng Trương thần y rất tốt, trị khỏi bệnh cho cha nàng, không lấy tiền mà còn xem bệnh cho bọn nhỏ ở đại tạp viện, mấy đứa nhỏ này phần lớn đều là vì đói khát mà đến đây, trên người hay có vết thương, nấu vài thang thuốc tắm nên đã đỡ hơn rồi.

Chỉ có bệnh lở đầu của Nhị Cửu Tử là hơi nặng, Trương thần y nói phải trị hơi lâu mới hết, điều trị phải kết hợp giữa uống thuốc và tắm nước thuốc đều đặn, qua mấy tháng sẽ hết, nhưng tuyệt đối không được ngưng thuốc, lúc này nàng và Quyên tử chăm hần rất kĩ, một hải tử khỏe mạnh mà bị bệnh chốc đầu, tương lai làm sao cưới vợ được chứ.

Cho nên dù thế nào thì nàng cũng phải đi Thọ Nhân Đường một chuyến, nhân tiện đi đổi mấy cái khăn nàng thuê lấy tiền mua bánh ngọt cho bọn nhỏ cũng tốt, nghĩ như vậy, liền thu thập mọi thứ đặt trong giỏ trúc, suy nghĩ một chút, lại lấy thịt đầu heo hôm qua hầm, dùng giấy dầu gói kỹ, đặt ở phía dưới giỏ.

Chuẩn bị thỏa đáng, liền xách rổ ra cửa, vừa ra tới cửa viện ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai người đang đứng bên cạnh cây hòe lớn ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, đằng trước là nam tử mà buổi tối hôm qua đi nhầm đường, trong lòng lập tức cảnh giác.

Nếu như là nhầm đường, ngày hôm sau còn tới chi nữa, chẳng lẽ đúng như Quyên Tử nói, kia chính là thiếu gia ăn chơi không công ăn việc làm, tuy nói nhìn không giống hoàn hảo (mấy tên quần là áo lụa), nhưng trên trán cũng không có khắc chữ không phải, bản thân nàng vẫn hiểu cẩn thận một chút dù sao cũng tốt hơn, nghĩ vậy liền bước nhanh hơn, đi ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Đi thật xa mới quay đầu nhìn lại, không thấy người đi theo, mới yên lòng, rẽ vào hai hai con hẻm đi Thọ Nhân Đường, Đắc Lộc thấy nha đầu kia đi mất tiêu rồi, Gia cũng không động đây, không khỏi nói: “Gia không đi theo à?”

Diệp Trì mắt trắng dã: “Người không thấy nha đầu kia đi mà không ngừng quay đầu lại nhìn à, đây là nhìn thấy chúng ta, đề phòng chúng ta, đi theo sát quá, ngược lại không tốt.”

Đắc Lộc nghe xong, trong lòng tự nhủ, Gia cũng biết việc này à, hai người bọn họ đứng ở chỗ này to như vậy, không nhìn thấy mới là lạ, nhưng hôm nay tâm trạng Gia có vẻ rất tốt, cũng liền im lặng, không nói thêm gì nữa, tâm tình Gia tốt, thì cái gì cũng tốt.

Diệp Trì đợi đến khi không thấy Thời Tiêu nữa, mới chậm vút ngựa, đi theo từ xa để nha đầu kia không nhìn thấy, lúc đầu còn có chút vất vả, đợi tới lúc ra đến phố, người đông đúc sẽ dễ dàng hơn nhiều, tùy tiện đứng ở một cái quán nào đó, ai cũng không phát hiện được, mắt nhìn nha đầu kia đi vào Thọ Nhân Đường, Diệp Trì đi vào hàng trà đối diện gọi bát trà ngồi chờ.

Đắc Lộc ở bên cạnh nhìn Gia nhón chân nhìn dáo dác, nhón chân uống một tách trà lớn mà không cần cảm nhận mùi vị, cảm thấy thực quý dị, Gia sinh ra chính là tiểu vương Gia, được nuôi rất kỹ, ăn cái gì, dùng cái gì, thiếu một chút cũng không được, chưa từng thấy Gia uống một tách trà lớn bên đường, còn uống hăng say như vậy, làm Đắc Lộc còn tưởng là trà Xuân Long Tỉnh năm ấy, nhưng trong lòng cũng thực buồn bực, đến cùng thì Gia nghĩ thế nào mà lại đi theo như vậy.

Chợt thấy Gia mới vừa cười đó, khuôn tự nhiên đen lại, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa hàng Thọ Nhân Đường, đáy mắt như phả ra ánh sáng lạnh, Đắc Lộc bị dọa giật mình, vội vàng theo ánh mắt Gia nhìn sang.

Chỉ thấy nha đầu kia đang nói chuyện với một chàng trai mặc trường sam trước cửa hàng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt chết người, phải công nhận khi nha đầu kia cười cười, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, nhìn rất xinh đẹp, chỉ tiếc đối tượng của nụ cười này sai rồi, nếu như là cười với Gia nhà bọn họ, chắc tiểu gia nhà bọn họ có thể đã thành kẻ ngốc bay lên trời luôn rồi.

Thời Tiêu nào biết ở bên ngoài có người đang nhìn chằm chằm vào nàng, bên trong Trương thần y đang giúp người xem bệnh, nàng liền ở bên ngoài nói chuyện với An Bình, An Bình là đồ đệ của Trương thần y, hiện tại không lớn lắm, mới mười bảy tuổi, người lanh lợi thông minh, rất biết nói chuyện, thường ở bên ngoài ứng phó chút ít công việc, đã từng đi đại tạp viện đưa thuốc trị rận, cho nên quen thuộc hơn so với người khác.

Chào hỏi xong, thuận tiện hỏi hỏi thuốc đắp chân của Phổ gia gia, phải đắp thời gian bao lâu, có cần thay đổi hay không vân vân, An Bình nghe xong cười nói: “Thuốc kia là dùng ở bên ngoài, không cần chú ý nhiều như vậy, nấu chín là được, lúc dùng làm cho nóng lên rồi đắp, còn cái này là thuốc uống, ta đã tính rồi nhiều đây dùng cho cả nửa năm đó.”

Thời Tiêu gật gật đầu: “may mắn là có thuốc này, nếu không chân Phổ gia gia phải chịu tội rồi.” Nói xong thì nhìn vào bên trong, thấy còn nhiều người lắm, liền đem đơn thuốc lấy ra nói: “Dù sao cũng không cần đổi đơn thuốc, người giúp ta lấy cũng được, hôm nay nhiều người, sợ sự phụ của người ra không được.”

An Bình cười nhận lấy rồi rời đi, bảo người làm của cửa hàng lấy thuốc đưa cho Thời Tiêu, Thời Tiêu cảm

ơn, lấy bao giấy dầu phía dưới rổ ra đưa: “ Dù sao cũng phiền toái sư phụ của người, cũng không gì tốt để báo đáp, hôm qua Phổ gia dạy cách hầm thịt, ngược lại rất ngon, ta lưu lại chút ít cho sư phụ của người nhắm rượu, cũng là một chút tâm ý của ta và Quyên tỷ.”

An Bình cũng không chối từ, nhận lấy cười nói: “Cái này vừa vặn rất tốt, ta đi theo sư phụ ta ăn ké thôi.

Thời Tiêu cười một tiếng, vừa muốn đi, chợt dừng lại phải một người, chỉ liếc mắt một cái Thời Tiêu thầm nghĩ, đây mới là hoàn khổ nê, người này nhìn khoảng trên dưới 20, mặc áo choàng hoa màu hồng nhạt thêu trăm con bướm, cũng không biết là người quá gầy hay do xiêm y qua rộng, mặc trên người đi dạo quả thật không thoải mái, trong tay cầm chiếc quạt phe phẩy, một hồi mở ra một hồi khép lại, là loại đam mê tửu sắc, mặt mày vàng vọt gầy teo, nhưng ánh mắt đảo xung quanh không hề thành thật.

Liếc mắt dừng trên khuôn mặt Thời Tiêu, dừng một chút, và nói với gã sai vặt đi theo bên cạnh: “ cô gái xinh đẹp người vừa nhắc đến chính là nàng sao?” Nói xong lại cao thấp đánh giá Thời Tiêu một lần nữa mới nói: “Nhìn cũng bình thường mà.”

Mà gã sai vặt bên cạnh không có ý tốt đảo qua Thời Tiêu thấp giọng nói: “ đừng thấy nha đầu kia tư sắc bình thường, vừa nãy tiểu nhân mới thấy nàng cười, thực ngọt ngào, tựa như ăn miếng dưa hấu mọng nước vào mùa hè, hơn nữa, Gia còn thiếu nữ nhân sao, chẳng phải người muốn hàng tươi mới sao, ngài nói đã chán cô nương trong Lưu Hương uyển rồi mà, giờ chuyển sang chơi nha đầu thanh tú này cũng tốt mà, ai ôi!!! nha đầu kia đi rồi kia...”

An Bình vừa thấy đến một vị như vậy, sợ Thời Tiêu chịu thiệt, vội vàng kéo nàng ra phía ngoài, Thời Tiêu biết nên cũng né người sang một bên rời khỏi Thọ Nhân Đường, sau đó An Bình lại một lần nữa chặn phía trước tên hoàn khổ, tươi cười nói: “Vị gia này, ngài đến xem bệnh hay hốt thuốc, nếu xem bệnh mời qua bên này, nếu hốt thuốc thì đưa đơn thuốc cho ta, tiểu nhân sai người hốt thuốc cho ngài...”

Lời còn chưa dứt, thì đã bị gã sai vặt đẩy qua một bên: “Cút qua một bên đi, đừng làm hỏng chuyện tốt của thiếu gia nhà chúng ta.” Đẩy An Bình ra liền đuổi theo.

Thời Tiêu rời khỏi cửa chính Thọ Nhân Đường, dưới chân nhanh hơn, cũng không dám đi đâu nữa, vội vã đi về nhà, nhưng thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn, có thể đi được bao thật xa, khó khăn lắm mới lên cầu Bích Ba là bị tên hoàn khổ này chặn lại.

Tên hoàn khổ này phe phẩy cây quạt, đôi mắt không ngừng dao động trên người nàng, trong miệng hì hì cười nói: “Tiểu nha đầu đi nhanh vậy, thật đã làm khó cho đôi chân nhỏ của nàng mà, Gia cũng đau lòng thay cho nàng, mau quay lại đây để Gia bóp chân cho nè...”

Lời nói lỗ mãng dâm dăng, nghe không lọt tai, khuôn mặt Thời Tiêu trắng bệch, lui về phía sau hai bước. muốn xoay người trở về, đã thấy tay sai của tên hoàn khổ đứng ở dưới cầu cười nói với nàng: “ Gia nhà chúng ta là công tử phủ Thị Lang, nhìn trúng người là may mắn tám đời tổ tông nhà người, đi theo thiếu gia của chúng ta, từ nay về sau ăn ngon mặc sướng lựa là gấm vóc, hưởng vinh hoa phú quý, mộ phần nhà các người cũng bốc lên khói xanh.”

Thời Tiêu nghĩ không ngờ lại có người không biết xấu hổ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, rơi vào trong mắt tên hoàn khổ này càng thêm thích thú, đi đến gần, khẽ vươn tay sờ: “Mặt đỏ rần, hiển nhiên trong lòng đã vừa ý, vừa ý rồi thì đừng chậm trễ nữa, mau theo Gia trở về rồi chúng ta vui vẻ nhé.”

Thời Tiêu chợt lách người ra quát: “Ban ngày ban mặt ban ngày ban mặt, trên đường đùa giỡn dân nữ, chẳng lẽ không có vương pháp sao.”

Tên hoàn khổ một chút hựt hẫng, có chút không kiên nhẫn, nghe nàng nói như thế, lại nở nụ cười: “Vương pháp? Ta chính là vương pháp, cha của tiểu gia là Công Bộ Thị Lang, muội tử của tiểu gia là nương nương do vạn tuế Gia sắc phong, tiểu gia chính là quốc cữu đương triều, nhìn trúng người là may mắn của người, nếu như rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, khiến tiểu gia ta tổn công, chộc cho tiểu gia tức giận, đối với người không tốt đâu.”

Nói xong nhào tới phía trước, Thời Tiêu vội vàng tránh qua, nhìn thấy phía bên kia có người đi đến, cũng không cần biết là ai, vội vàng chạy tới trốn phía sau người nọ.

Hành động lần này của nàng thực sự lấy lòng Diệp Trì, Diệp Trì vừa nghĩ tới tiểu nha đầu trốn phía sau mình, đáng vẻ đáng thương, dường như vô cùng hài lòng, trong lòng hết sức dễ chịu, có điều khi quét mắt nhìn Quách Đại Bảo, Diệp Trì vừa dễ chịu liền cảm thấy khó chịu.

Dám đùa giỡn người của hắn, Quách Đại Bảo này xem ra đã chán sống rồi, xem ra lần trước giáo huấn hắn còn chưa nhớ kỹ, mới chưa bao lâu đã chạy tới để cho hắn đánh.

Quách Đại Bảo dựa vào cha hắn làm xằng làm bậy đã quen, tuy nói nửa năm trước bỗng nhiên không may bị Diệp Trì đánh, sau đó còn bị cha hắn dạy dỗ một trận, bảo hắn không được phép gây sự với Định Vương Phủ, nhưng trong lòng hắn lại không phục, trước kia Diệp Trì là tiểu vương Gia của Định Vương Phủ, hôm nay hắn cũng đã có chỗ dựa, muội tử của hắn đã thành nương nương, hắn cũng là quốc cữu tại sao phải sợ hắn ta chứ.

Có điều trong lòng vẫn nhớ kỹ trận đòn lần trước, tuy nói lá gan có lớn hơn, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn không có sức: “Diệp, Diệp Trì, ngươi đừng có chỗ mồm vào, cô nàng này là tiểu gia nhìn thấy trước, cho dù ngươi có muốn, cũng phải có thứ tự trước sau, đợi tiểu gia chơi chán rồi, ngươi thích tiếp tục thì tùy ngươi, hôm nay ngươi giành với và tiểu gia, không, không được, ta nói cho người biết, muội tử tiểu gia là nương nương, nếu ngươi dám đánh ta nữa, ta sẽ đi Kim Loan điện tố cáo, để tỷ phụ của ta làm chủ cho ta.”

Thời Tiêu nghe Quách Đại Bảo nói xong ngẩn người, mới biết vị đứng trước người mình này cũng không tốt lành gì, là Tiểu Bá Vương nổi danh ở Tứ Cửu Thành, tuy mạnh mẽ hơn so với tên kia một chút, nhưng bên trong cũng kém không là bao.

Vốn định lui về phía sau, không ngờ Diệp Trì thấp giọng nói một câu: “Thành thật trốn ở phía sau tiểu gia, mở to mắt nhìn tiểu gia trừng trị thằng khốn này...”

10. Chương 10

Nói thật, Thời Tiêu cảm thấy người trước mặt và người đối diện kia hoàn toàn là cá mè một lứa, cụ thể ai khốn nạn thật thì hơi khó nói, chỉ có điều con người mỗi khi không có quyền lựa chọn, chung quy không khỏi chủ động lựa chọn bên nhìn thuận mắt, tỷ như hiện tại.

Thời Tiêu mắt liếc nhìn Quách Đại Bảo hèn mọn bỉ ổi ở đối diện, rồi lướt nhanh qua Diệp Tiểu Bá Vương nổi tiếng Tứ Cửu Thành ở đằng trước, quyết định vẫn chọn Diệp Trì, ít nhất người trước mặt này nhìn thuận mắt hơn một chút, về phần sau đó như thế nào, lúc này căn bản không quan tâm, trước tiên giải quyết chuyện trước mắt rồi nói tiếp.

Trong lòng tồn tại ý nghĩ này, cũng liền không nhúc nhích, thật sự trốn ở sau lưng Diệp Trì trông mong nhìn qua, Diệp tiểu gia nhìn Quách Đại Bảo ở đối diện, trong lòng khó chịu tới cực điểm, nhưng vừa nghiêng đầu thấy tiểu nha đầu ngoan ngoãn nép vào sau lưng hắn, khó chịu trong lòng vèo vèo bay không thấy tăm hơi, sao mà xinh đẹp vậy không biết, làm tay hắn thấy ngứa ngáy vô cùng, nhưng hiện tại không phải lúc cũng không phải nơi thích hợp, đáng vẻ nha đầu kia đáng yêu động lòng người như thế, Diệp tiểu gia thật muốn ôm chầm lấy rồi hôn vào cái miệng kia.

Nghĩ như vậy, ánh mắt liền rơi trên miệng nhỏ của Thời Tiêu, màu sắc hồng nhuận... Diệp Trì chợt thấy cổ họng có chút khô, ánh mắt cũng càng không có quy củ.

Thời Tiêu chính là không có cách nào mới phía sau trốn hắn, vốn trong lòng đang phòng bị, lúc này nhìn thấy hắn hí mắt nhìn mình, tuy nói gương mặt này lớn lên rất xuất sắc, giờ phút này lại vô cùng lỗ mãng, liền tức giận trắng mắt liếc hắn.

Diệp Trì bị nhìn bằng nửa con mắt, vậy mà lại không tức giận, trong lòng ngược lại cảm thấy, không hổ là người mình nhìn trúng, ngay cả trợn mắt cũng đáng yêu nữa.

Cười nhẹ hai tiếng, đang muốn nói câu gì, không ngờ Quách Đại Bảo đằng trước lại chen vào: “Diệp Trì, có nghe thấy Gia nói chưa, người ở đây có chuyện gì, sớm quay về trong vương phủ đợi đi.”

Quách Đại Bảo một bên nói một bên tức giận, vừa nãy Diệp Trì và nha đầu kia hai người mất đi mây lại, khiến hắn trở nên kích động, sự việc lần trước ở Xuân Phong lâu còn chưa có qua đâu, bây giờ lại tiếp tục ngăn cản chuyện tốt của hắn nữa, đoạt kỹ nữ Xuân Vân hắn còn chưa tính, nếu Diệp Trì còn cản trở chuyện hắn và nha đầu kia, sau này làm sao hắn có thể hồ đồ ở Tứ Cửu Thành được nữa, có câu không hấp bánh bao giành khẩu khí (ý tứ là, người khác nói bạn làm không tốt, bạn càng phải làm tốt hơn), hôm nay hắn đường đường là quốc cửu Gia, sao hắn phải sợ.

Sau nửa ngày tự mình đánh nhau với không khí, suy nghĩ mình phải vùng lên, sống lưng liền thẳng tắp, ý tứ muốn sống mái liều chết đến cùng với Diệp Trì, Diệp tiểu gia đang hưởng thụ ánh mắt khinh bỉ của Thời Tiêu, không ngờ tiểu tử này quấy rầy chuyện tốt của hắn không nói, âm thanh còn càng ngày càng ồn ào.

Cây quạt trong tay Diệp Trì bá một cái mở ra phe phẩy hai cái, khoe mắt liếc hai mắt của Quách Đại Bảo nói: “Dây lưng quần của mẹ ngươi cài không chặt mới lòi ra ngươi, ngươi dám ở trước mặt Diệp tiểu gia xưng Gia, nếu ngươi chán sống rồi thì nói tiểu Gia một tiếng, đằng trước không xa có một hồ phân đó, tiểu Gia làm chút chuyện tốt cho ngươi, ném ngươi vào đó, kiếp sau gửi hồn vào con bọ hung cũng là may mắn của ngươi, dù sao vẫn mạnh mẽ hơn tám da người này.”

Phốc... Thời Tiêu thật sự nhin cười không được, vừa bật cười lại cảm thấy lúc này mà cười thì kì quá, vội vàng dùng khăn che cái miệng nhỏ nhắn lại, cúi đầu xuống giả vờ ho khan hai tiếng.

Nhưng Diệp tiểu gia lại choáng váng, vừa nãy thấy nha đầu kia cười vui vẻ với tiểu tử Thọ Nhân Đường làm hắn tức giận quá sức, nhưng khi đó cách khá xa, tuy nói thấy nàng cười lên rất xinh đẹp nhưng cũng không nhìn rõ lắm, vả lại lúc đó chỉ muốn bóp chết tiểu tử Thọ Nhân Đường kia, nào có tâm tư thương thức, lúc này lại không giống nhau, ngay trước mặt, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng hai bước chân, chỉ cần quay đầu lại là có thể nhìn thấy.

Nha đầu kia cười mà Diệp tiểu gia cảm thấy trong lòng như nở hoa vậy, một đóa tiếp theo một đóa, xinh đẹp không cách nào diễn tả. Diệp tiểu gia ngẩn người ra, đôi mắt mở to nhìn chằm chằm Thời Tiêu, khiến Thời Tiêu quả thực nhin không được, mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Nhìn cái gì mà nhìn?” Diệp Trì thật cũng không che giấu, gợn gàng dứt khoát nói: “Nàng cười đẹp quá.”

Khuôn mặt Thời Tiêu như thiêu đốt, vội vàng cúi đầu xuống, ánh mắt lướt nhanh một vòng, mà lúc này, hai bên cầu đã tụ tập không ít người, từng người một tuy không dám đến gần, nhưng cũng không có ý rời đi, mà đứng đằng kia chờ xem náo nhiệt.

Màu đỏ trên mặt Thời Tiêu đã lan đến cổ, thấy Diệp Trì còn nhìn mình chằm chằm, trông mắt cũng không chuyển, trong lòng thầm nghĩ, uống công cha mẹ hắn cho hắn cái túi da này, nhất định cũng không phải đồ tốt, nhưng hiện tại còn phải dựa vào hắn, bởi vì cái người đối diện còn chưa có chịu bỏ qua, nhưng để cho hắn khinh bạc như vậy, trong lòng Thời Tiêu bức bối vô cùng.

Cúi đầu cả buổi mà hắn vẫn còn nhìn mình chằm chằm, bức bối không chịu nổi, nhìn thấy bắp chân của hắn ngay tại chân trước của mình, con ngươi đảo một vòng, nhắc chân đạp một cước: “không phải ngươi nói muốn thu thập tên đối diện kia sao, còn không nhanh một chút.”

Một cước này của Thời Tiêu không có lưu tình, đang đánh giá bắp chân của Diệp Trì, nếu không phải Diệp tiểu gia từ nhỏ luyện đồng tử công, một cước này của nàng, nói không chừng hôm nay Diệp tiểu gia liền bị mất mặt.

Mặc dù là vậy, Diệp Trì vẫn đau đến phải hít vào một hơi, mà Đắc Lộc bên cạnh lại đàn mặt ra nhìn cho đã mắt, trong lòng tự nhủ xong rồi xong rồi, không nghĩ tới nha đầu mềm mại này còn lấy oán trả ơn chủ nhân, Gia giúp nàng như vậy, nàng còn khen ngược lại Gia, còn động chân nữa, nếu đạp Gia mà nguy hiểm đến tính mạng, chớ nói xui xẻo, cái mạng nhỏ của mình cũng đừng muốn nữa.

Nghĩ như vậy vội vàng đi nhìn Gia nhà hắn, thấy ngay cả lông mày của Gia nhà hắn cũng không nhăn một cái, liền hở miệng ra, cười tiếp lời, nhìn khuôn mặt Gia cười hết sức sáng lạn, Đắc Lộc bỗng nhiên có một cảm giác, nha đầu trước mắt kia, nói không chừng chính là oan gia kiếp trước và là khắc tinh kiếp này của Gia.

Chủ nhân bá đạo như Gia, đừng nói là đạp hắn, thử hỏi có ai dám nặng lời với hắn, Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong lâu, tính nết không có gì tốt, có thể lên đứng đầu bảng ở Xuân Phong lâu, tính tình sớm đã

được nuông chiều hư rồi, vậy mà mỗi lần gặp Gia, còn phải hạ thấp tư thái, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, rửa mặt rửa chân cũng tự mình làm, như vậy mà cũng không thấy Gia vui mừng, lần này bị đập còn vui thành như vậy, nếu mà hoà nhã một chút, Gia nhà hắc nhất định vui mừng đến ngất xỉu.

Nhưng có đôi khi nam nhân rất là tiện, Diệp tiểu gia lại vô cùng nhuần nhuyễn hai chữ này, Diệp tiểu gia bị đập một cước, lại thấy rất vui, nhìn Thời Tiêu cười hai tiếng nhỏ giọng nói: “Vốn còn tưởng tình tình tốt, không ngờ là một nha đầu hung hãn, một cước này khí lực cũng không nhỏ, Gia da dày thịt béo chịu một cước cũng không có gì, nhưng sợ chân nàng đau, lần sau còn muốn đập nhớ thông báo cho Gia một tiếng, Gia tự đập hai chân mình cho nàng hả giận, chứ chân nàng đau sẽ làm Gia đau lòng.”

Thời Tiêu không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu nhìn hắc, đôi mắt bởi vì kinh ngạc mà tròn tròn, trong lòng tự nhủ cái người này quả thực là tiện tới cực điểm, đã vậy còn không biết xấu hổ, làm cho nàng cũng không biết nên làm gì tiếp theo.

Nhưng đáng vẻ nhỏ nhắn mở to hai mắt của nàng quả thực đã giành được cảm tình của Diệp Trì, nếu không phải sợ nàng tức giận, móng vuốt Diệp tiểu gia thật muốn vươn qua xoa nắn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn này vài cái, thực con mẹ nó đáng yêu quá.

Lớn đến chừng này, Diệp Trì chưa bao giờ gặp được một người vừa ý như thế, bất kể là cười, là phẫn nộ, là nổi cáu, là phiền muộn, thậm chí lúc này đang ngậy ngốc nhìn mình, Diệp Trì cũng cảm thấy yêu thích, đáng tiếc nếu lúc này chỉ có mình và nàng thì tốt rồi, tự nhiên có thêm con ruồi ông ông bên tai, con mẹ nó thật sát phong cảnh mà.

Diệp tiểu gia cực kì khó chịu dờn ánh mắt khỏi người Thời Tiêu sang Quách Đại Bảo ở đối diện đang liên tục kêu gào, sau đó chậm rãi đi tới.

Tuy nói Quách Đại Bảo đánh nhau với không khí cả buổi, nhưng khi mắt thấy Diệp Trì đi đến trước mặt, vẫn không tự chủ lùi về sau một bước, trong miệng càng không lưu loát: “ngươi, ngươi muốn cái gì? Diệp, Diệp Trì, ta, ta nói cho người biết, muội tử của ta là nương nương Hoàng Thượng sắc phong, nếu người dám, dám, đánh ta, ta liền đi tố cáo người, thực đi tố cáo người...”

Diệp Trì nhưng xùy một tiếng vui vẻ: “muội tử ngươi cũng là nương nương à? Chẳng phải chỉ là quý nhân thôi ư, ngươi biết trong cung quý nhân như muội tử của ngươi có bao nhiêu người không, đếm cũng đếm không hết, muội tử của ngươi có được nhìn thấy Hoàng Thượng hay không còn khó nói lắm, ngươi thật coi mình là quốc cữu Gia đó à, cho dù muội tử của ngươi có bản lĩnh, thuận buồm xuôi gió được sắc phong Tần phi, nhà của ngươi cũng không dám làm gì Diệp tiểu gia đây, quốc cữu gia đại bác bản cũng không tới như ngươi ngược lại chỉ biết bám váy đàn bà, con mẹ nó ngươi thì tính là cái gì.”

“ngươi, ngươi...” khuôn mặt Quách Đại Bảo tức giận đến tím bầm, cả người lung lay, chỉ có một câu nói sắc bén nói cũng không nên lời, giơ tay chỉ Diệp Trì cả buổi, mới nói được một câu: “ngươi, ngươi dám nói muội tử ta như vậy, ngươi đợi đấy, cha mẹ ta sẽ không tha cho ngươi đâu.”

Diệp Trì mà càng vui vẻ: “Cha mẹ ngươi?” Nói xong hai mắt không có ý tốt quét từ trên xuống dưới, nửa thật nửa giả gật đầu nói: “Nhìn ý tứ này, cha ngươi đối với tên tiện nghi như ngươi quả thật không tệ, chỉ có điều lúc này sợ là cha ngươi không có tâm tình quản việc vợ vãn này của ngươi đâu, không chừng đang ở phố nhỏ Y Tử Quyền cùng cô nương đứng đầu bảng Thúy Hỉ Lâu nóng hầm hập trên giường gạch rồi, không có rảnh để đi quản chuyện của đồ vô tích sự như ngươi đâu.”

“Ngươi, ngươi nói bậy.”

“Ta nói bậy.” Diệp Trì tiến đến bên tai hắc nói: “Ngươi cho là cha ngươi là cái thứ gì, nha đầu gọi là Tử Liên trong phòng ngươi đó, đều là đồ cha ngươi chơi còn dư lại, nhưng điều này cũng không trách cha ngươi được, ai bảo trên đầu bị chụp nón xanh, có thể thoải mái là được rồi, thực tế còn nuôi nhi tử như ngươi như vậy, nếu là tiểu gia ta, sớm đã ấn ngươi xuống bồn cầu dìm chết rồi, giữ lại ngươi chỉ khiến người ta treo cột sống.”

Quách Đại Bảo rút cuộc chịu đựng không nổi, đánh tới một đấm, Diệp Trì chỉ chờ có nhiều đó, khẽ vươn tay nắm quả đấm của hắc, nói với xung quanh đang xem náo nhiệt: “Các vị già trẻ hôm nay làm chứng, là Quách thiếu gia Thị Lang phủ ra tay trước, tiểu gia nếu không đánh trả, sẽ bị thua thiệt, Gia khi còn bé

lão Vương phi nhà chúng ta đã nói, bất luận ăn cái gì cũng không thể chịu thiệt, vì vậy, hôm nay tiểu gia đánh trả cũng là do bị tiểu tử này bức đẩy.”

Tiếng nói vừa xong, bóp tay Quách Đại Bảo một cái, chợt nghe rắc rắc một tiếng, Quách Đại Bảo kêu thảm một tiếng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, gã sai vặt trước mặt Quách Đại Bảo, lá gan cũng bị dọa, thấy chủ tử mình nằm thẳng đờ, quay đầu liền bỏ chạy.

Diệp Trì mới vừa ở bên ngoài Thọ Nhân Đường thấy rõ ràng Quách Đại Bảo làm chuyện xấu, đều là gã sai vặt trước mặt hắn xúi giục, làm chuyện xấu gì hắn không quan tâm, nhưng lại chọc tới trên đầu Diệp tiểu gia hắn, muốn chạy không có cửa đâu.

Nghĩ vậy mắt chợt lóe lên: “Đắc Lộc, ném tiểu tử kia xuống sông cho mát.”

Đắc Lộc đáp một tiếng, đi qua đầu tiên là đạp một cước cho gã sai vặt đo ván trên mặt đất, nắm cổ áo lôi đến bên cạnh cây cầu, dùng lực ném tiểu tử kia xuống dưới...

11. Chương 11

“Hắc, tiểu tử kia lợi nước kìa...” dân chúng chung quanh xem náo nhiệt bảy mồm tám lưỡi hô lên, có thể thấy được Quách Đại Bảo đã làm bao nhiêu chuyện xấu, mà gã sai vặt dính dáng đến hắn cũng không hề thua kém.

Đắc Lộc ra thành cầu nhìn xuống, chỉ thấy tiểu tử kia dùng cả tay chân, đạp nước mấy cái giống như bơi chó, mắt thấy sắp lên bờ, Đắc Lộc chào hỏi bên cạnh rồi nói một tiếng: “Đợi tiểu tử này lên bờ, ra sức đạp xuống cho ta.” Tiếng nói vừa dứt, mấy gã sai vặt mặc đồ đen liền vây xung quanh bờ sông, đợi vị kia từ dưới sông bám vào bờ đá xanh, dùng hết khí lực bú sữa mẹ bò lên bờ, tiếp theo chợt nghe bịch một tiếng, mấy gã sai vặt mặc đồ đen canh giữ bên cạnh bờ sông trực tiếp đạp xuống.

Lặp lại như thế vài lần, tiểu tử dưới sông kia nhìn người canh giữ ở hai bên, cũng có chút thông minh, liền lặn xuống nước theo đường sông bơi ra xa.

Đắc Lộc đang muốn sai người đuổi theo, Diệp Trì nói: “Để hắn đi, có bản lĩnh thì bơi đến thành hào, tiểu gia tạm tha cái mạng chó của hắn.”

Người đi theo Quách Đại Bảo, vừa thấy chủ tử bị người ta đánh gãy cánh tay ngắt xỉu, lão đại cũng rớt xuống sông không biết sống chết, ai còn muốn ở lại chỗ này chờ chết, trở về báo tin quan trọng hơn liền ồn ào giải tán.

Diệp Trì cúi đầu liếc mắt nhìn Quách Đại Bảo nằm thẳng đờ trên cầu, nhớ tới hắn dám động thủ với mình, còn chưa hết giận, nhắc chân lên muốn đạp cho một cước nữa, Thời Tiêu vội vươn tay kéo hắn nói: “Lỡ chết người rồi làm sao, người cũng làm gãy tay hắn rồi, bỏ qua đi!”

Diệp tiểu gia quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt dạo vài vòng trên mặt nàng, rơi vào bàn tay nhỏ bé của nàng đang kéo áo mình, ngay cả tay cũng đẹp như vậy, đầu ngón tay giống như hành tây, đều đặn tinh tế, nắm tay áo của hắn, tựa như hoa lan, cái này nếu mà nắm trong tay chắc sướng lắm.

Nghĩ như vậy, tay liền có chút ít ngứa ngáy, nhưng không đợi hắn kịp động thủ, bàn tay nhỏ bé đã nhanh chóng rút về, mà người cũng lui về phía sau mấy bước, kéo ra khoảng cách của hai người không nói, về mặt còn đề phòng, nhưng cũng có chút cúi xuống nói: “Hôm nay đa tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ tử không thể hồi báo, ngày sau chỉ có thể ở trong miếu đốt hương bình an trường mệnh cho công tử, bảo vệ công tử bình an trường thọ, trong nhà tiểu nữ tử có việc gấp, cũng nên đi rồi.” Nói xong lại khẽ chào, bước chân rời đi.

Tuy nói bước nhỏ nhưng đi cũng không chậm, đảo mắt liền quẹo vào phố nhỏ dưới cầu không thấy bóng dáng, Đắc Lộc trở mắt nhìn Thời Tiêu rời đi, trong lòng tự nhủ, thật sự là một nha đầu không có lương tâm, Gia giúp nàng như vậy, nàng thì trái lại, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn liền rời đi, Gia là người nào a, cần gì hương bình an trường mệnh của nàng chứ, lúc này chắc đang Gia buồn lắm.

Nghĩ vậy liền liếc mắt nhìn Gia, lại thấy Gia không giận, ngược lại còn nhìn chăm chăm tay áo của mình, còn cất tiếng cười nữa, Đắc Lộc nghĩ nghĩ bèn sờ sờ cái trán của Gia, có phải bị nóng đầu rồi không, nha đầu kia rõ ràng không có lương tâm mà Gia còn cười ngây ngô, nói trắng ra, nếu không phải nha đầu kia kéo một cái, thì có vui thành như vậy không.

Cúi đầu nhìn Quách Đại Bảo trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Gia, nha đầu kia đi rồi, vị dưới mặt đất này người tính thế nào, tốt xấu gì cũng là thiếu gia phủ Thị Lang, nếu cha hấn nuốt không trôi cơn tức này, sợ là phiền phức đó.”

Diệp Trì nghe xong, không để bụng: “phiền phức thì phiền phức, tiểu gia lúc nào sợ phiền phức, huống chi, vì nàng dâu nhỏ của ta, phiền phức thế nào cũng đáng.”

Miệng Đắc Lộc cũng quen khép lại: “Gia, Gia, người vừa nói cái gì? Ai là nàng dâu?”

Diệp Trì trợn mắt: “Không bị đánh sao lại ngu thế, còn có thể là ai, chẳng phải là người vừa mới đi kia sao.”

Linh hồn nhỏ bé của Đắc Lộc cũng bị hấn hù dọa: “Gia ơi! Tiểu gia của ta ơi! Người đừng có làm ẩu nha, người thế nhưng là tiểu vương gia của Định Vương Phủ, nàng dâu của người chính là tiểu vương phi, đừng nói nha đầu nàng là con nhà nghèo không gốc rễ, ngay cả quý nữ con vợ cả nhà quyền quý công phủ muốn kết duyên với người, cũng phải lựa chọn cho kỹ, dáng vẻ tốt, tính tình tốt còn phải vừa mắt Vương Gia, Vương Phi, lão Vương phi nữa, ta chơi thì chơi, vui thì vui, cũng không thể đánh nhau, gây ra chuyện như vậy, Tiểu gia của ta, người trốn vào trong viện của lão Vương phi thì coi như không có chuyện gì, nô tài không phải cũng bị Vương Gia đánh chết sao, nếu không thì vậy đi, nếu người thật sự yêu thích không nỡ bỏ, nô tài tìm bà mối lo liệu việc này, tìm khu vực thanh tịnh đặt mua một hai ba sân viện, lấy chút ít bạc đem đến cho nha đầu kia, cuộc sống gia đình tạm ổn, dẫu vô thế nào thì tùy người, chứ lấy vào Vương Phủ tuyệt đối không thể.”

Vừa nói xong trên đầu liền bị đánh một cái: “Là người cưới vợ hay tiểu gia cưới vợ, tiểu gia không hiểu, Gia lấy nàng dâu còn phải ngại người nào sao, sao lá gan người nhỏ dữ vậy, cút qua một bên đi, nói nhảm nữa tiểu gia cũng ném người xuống sông cho mát đó, đi, nhanh một chút, nàng dâu nhỏ của ta xinh đẹp như vậy, chỉ cần quay đầu cũng làm cho mấy tên tiểu tử có mắt không trông nhớ thương, làm sao ta có thể yên tâm cho được, tiểu gia phải lo lắng bảo hộ nàng thật kỹ mới được.”

Đắc Lộc không dám lên tiếng, Đắc Lộc biết rõ tính tình tiểu gia nhà hấn là một người có thể hô mưa gọi gió, muốn làm chuyện gì sẽ làm cho bằng được, nhưng chuyện này, Đắc Lộc nghĩ sao cũng thấy cả người chột dạ, qua mấy chuyện không đầu vào đầu, lúc này thế nhưng là cưới vợ nha, ngay cả lão Vương phi có nghe theo Gia, thì việc muốn lấy nha đầu kia cũng khó như lên trời.

Được rồi, chuyện cho tới bây giờ thì tới đâu hay tới đó! cho dù Gia có vừa ý nha đầu kia thì nha đầu kia cũng không để Gia vào mắt, trái lại, trong mắt nàng còn có vẻ đề phòng, rõ ràng xem Gia và Quách Đại Bảo là loại giống nhau, hấn không thể tránh xa tám trượng, giữa nam và nữ, phải người tình ta nguyện, không phải cứ cố chấp ép buộc là được, vì vậy một mình Gia nhiệt tình cũng vô dụng, nói cho cùng, dung mạo nha đầu kia cũng chỉ là thanh tú, gia thấy mới mẻ nên ham muốn mà thôi, qua mấy ngày nữa mới mẻ nhiệt tình qua đi, không chừng cũng sẽ bị Gia ném qua sau đầu thôi.

Đã bao nhiêu năm nay chưa từng thấy Gia đặt nữ nhân nào vào mắt, lúc trước còn nói Xuân Vân có hi vọng, đến hôm qua còn xảy ra chuyện ồn ào như thế, rốt cuộc Đắc Lộc đã rõ, ngay cả hấn và đám tiểu tử bên dưới kia cũng nhìn sai, Gia căn bản không có làm khó dễ Xuân Vân, chỉ là đùa giỡn tìm niềm vui, chuyện này còn chưa đáng cho mình phải ngạc nhiên, cũng không thể để mình bị rối loạn.

Suy nghĩ cẩn thận, cũng liền thả lỏng, đi theo Diệp Trì, một đường đuổi theo, bỏ Quách Đại Bảo lại trên cầu, đợi đoàn người Diệp Trì đi vào phố nhỏ, gã sai vặt Quách phủ mới vừa trốn trong đám người, vội vàng chạy tới, cũng không biết từ chỗ nào lấy ra tám ván cửa, ba chân bốn cẳng mang theo Quách Đại Bảo chạy về hướng Thị Lang phủ.

Vừa mới vào Thị Lang phủ, Vương phu nhân bên trong đang nhận thư, vừa nghe nhi tử buổi sáng ra ngoài còn bình thường, bây giờ lại được khiêng trở về, vội vàng xuống giường giày cũng chưa mang xong đã kéo lật xệch chạy ra.

Ở bên ngoài nhị môn thấy con trai bảo bối của mình nằm ngay đơ trên tấm ván cửa, nhìn giống y như người chết, mặt mũi bị dọa đến trắng bệch, bỏ nhào qua liền gào thét lên: “Con của ta, thế này là thế nào, đây không phải là muốn mạng già của mẹ con sao, con của ta ơi...”

Nhũ mẫu bên cạnh cũng bị hù không nhẹ, trước đưa tay thăm dò hơi thở của thiếu gia, có hơi thở, trong lòng thả lỏng chút ít, vội vàng đi đỡ Vương thị: “Phu nhân nhanh tìm thái y đến mới phải, chậm trễ, sợ thiếu gia thực không giữ được.”

Vương thị nghe xong, lập tức tỉnh táo lại, một loạt âm thanh: “Nhanh, nhanh đi, cầm theo thiếp của lão gia đến Thái Y Viện mời người.” Gã sai vặt trả lời một tiếng liền đi, Vương thị sai người khiêng nhị tử lên giường êm trong phòng mình, tách miệng ra rót nửa bát nước vào, Quách Đại Bảo dịch người hai cái chậm rãi tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại, liền la lên: “Đau quá, đau...”

Vương thị nghe tiếng nhị tử kêu la không bình thường, vội vàng thúc giục mời thái y, qua không bao lâu sau có một vị đi tới, nhìn một cái nói cánh tay gãy rồi phải nối xương, mà việc nối xương này là một công việc tỉ mỉ, hẳn là không am hiểu.

Vương thị nghe xong, sốt ruột đập bàn: “Người không thể vậy thì ai mới có thể, không cần biết là ai, chỉ cần có tiếng tăm, bao nhiêu bạc cũng phải mời đến đây.”

Thái y này nói: “Thành thật mà nói cũng cách quý phủ không xa, chính là Lang trung Trương Bảo ngồi ở Thọ Nhân Đường, nối xương vô cùng chắc chắn, phu nhân người phải nhanh đi mời mới phải, thương thế của công tử kia không thể trì hoãn.”Quảng lại câu nói liền rời đi.

Vương thị chỉ trời mắng nói Thái Y Viện nuôi dưỡng đều là một đám phế vật, nối xương cũng không làm được, nhưng cũng sai quản gia nhanh chóng đi Thọ Nhân Đường mời người.

Lại quay đầu lại nói Thời Tiêu, từ trên cầu Bích Thủy đi xuống, đi qua hai con phố nhỏ, lại quay đầu lại quan sát, không thấy Tiểu Bá Vương này đuổi theo, mới thở phào nhẹ nhõm, hơi ngẩng đầu đầu lại thấy mình mò mẫm vậy mà đã đi qua hai con phố nhỏ, lại đến phố nhỏ ven sông ở phía đông, phía trước không xa vừa vặn là cửa hàng quần áo Phan gia.

Thời Tiêu nhớ trong rổ trúc trên tay mình còn có mấy cái khăn thêu tốt, liền sửa sang lại xiêm y, đi vào cửa hàng quần áo Phan gia, đương gia của Phan gia này là một quả phụ, nghe nói trước kia là cung nữ của chằm công cục trong cung, sau khi lớn tuổi thì được thả ra, gả cho một hán tử mất vợ làm vợ kế, sinh được hai nha đầu, hán tử liền đi mất, để lại một quả phụ và hai đứa con gái.

Vì kế sinh nhai liền mở ra một cửa hàng quần áo may sẵn, tốt xấu gì cũng kiếm được ít tiền, cũng kiếm được miếng cơm ăn, đại nha đầu mấy năm trước đã đi ra cửa, bên người chỉ còn lại có nhị nha đầu, khuê danh gọi là tú nương, bởi vì là lão khuê nữ, khó tránh khỏi được nuông chiều, tính tình thì nói như rồng leo, làm như mèo mửa, công việc thì chẳng làm nên trò trống gì, cả ngày chỉ biết chưng diện bôi son trét phấn.

Mẹ nàng ta nhờ bà mối làm mối không biết bao nhiêu cửa hôn sự, chỉ là cắn chết miệng cũng không thành, ngại nhà này nghèo, lại ngại nhà kia dòng dõi không tốt, nếu không thì chính là ngại đáng về, trì hoãn cho tới bây giờ, cũng đã gần 20 mà vẫn chưa làm mối được nhà nào.

Mẹ nàng sốt ruột cũng không có biện pháp nào khác, cũng không ít lần khuyên nhủ, tốt có xấu có, cái miệng nói toạc ra cũng vô dụng, sáng sớm hôm nay, Phan quả phụ nhận may hai bộ xiêm y, công việc bận rộn, gọi con gái bao nhiêu tiếng mà vẫn không thấy lời.

Đợi đến lúc Phan quả phụ bỏ bàn ủi trong tay xuống, bà đi vào phòng nhìn, suýt nữa thì tức chết, cổ họng lập tức gào to lên, chỉ có con gái bà là không có nghe thấy, bởi vì nàng ta đang đứng ở trước chậu nước bên ngoài phòng, đang làm động tác cài hoa.

Phan quả phụ nổi cáu lên, đi qua giắt bông hoa trong tay nàng ném xuống đất nói: “Người đừng có nghĩ đến chuyện trèo cao nữa, đừng nói người sinh ra không có đáng về, mà cho dù có đáng về, thì chỉ bằng cái cửa cha chết của người, đàn ông bình thường còn phải niệm Phật kìa, lo dọn dẹp nhà cửa đi, tránh cho sau này gả về nhà chồng rồi còn phải quần xương sống của mẹ người.”

Con gái bà nghe xong, cả người uốn éo qua nói: “Ta thì ngược lại tám kiếp ruột thịt mới đầu thai vào nhà các người, nếu như được đầu thai vào nhà giàu nhà cao cửa rộng, những thứ này có ích lợi gì, người và cha không có bản lãnh, lúc trước không nên sinh ra ta, giờ lại chê ta vương vãi.” Nói xong vén rèm đi vào buồng trong.

Ngược lại khiến Phan quả phụ tức giận đến lão đảo, vừa muốn đuổi theo quở trách vài câu, chợt nghe đằng trước có tiếng người, cũng chẳng quan tâm con gái nữa, vội vàng đi ra...

12. Chương 12

Trong cửa hàng Phan quả phụ, một người bận rộn không ngừng chỉ ước gì có thể sinh ra tám tay tám chân, các loại khăn tay khăn lau mồ hôi vứt lộn xộn cả lên, việc thì làm không hết mà nữ nhi của bà thì không giúp được gì, đầu như cô nương, nàng dâu nhà người ta, ngày thường ở nhà rảnh rỗi còn thêu vài ba cái khăn đến đây đổi ít tiền.

Cuộc sống dài như vậy, được mấy người kiên định như thế đâu, Thời Tiêu là một người như thế, mỗi lần nhìn thấy Thời Tiêu trở lại, trong lòng Phan quả phụ vô cùng hâm mộ, không nói đáng về, chỉ nói tay nghề thêu khăn thôi, sau này đến nhà ai mà không được, tay chân chịu khó, dịu dàng hoà nhã, bà không có nhi tử, nếu như có nhi tử, bà sẽ đi kiếm bà mối liền, lấy nàng về làm nàng dâu trong nhà, cuộc sống gia đình trôi qua nhất định vô cùng hạnh phúc.

Bởi vì trong đầu thích Thời Tiêu, gặp nàng cũng sẽ không khi dễ nàng, trả tiền cho nàng rất sòng phẳng, lúc này đi ra thấy nàng, trong lòng không khỏi so sánh nàng và nữ nhi của mình, chỉ có thể thở dài, đây chính là con gà tức nhau tiếng gáy(1) mà, sao mình lại không may mắn được làm cha mẹ của nàng ấy chứ, mà lại là nha đầu khôn nạn kia.

(1) Nguyên là: “ , ” – “nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng”. Câu đầy đủ nó là: “ , ; , ” – “nhân bỉ nhân, bỉ tử nhân; hóa bỉ hóa, hóa đắc nhưng”. Trên baike giải thích thế này: Con người không nên so đo với nhau, mỗi người đều có ưu điểm của mình, ông già so với người đã chết thì so gì?

Thời Tiêu thấy bà đi ra, trước chào rồi nói: “Dạo này khỏe vẫn chứ, đây là may xiêm y sao?” Phan quả phụ nói: “Cũng không phải, mấy ngày nữa là mừng thọ của Lưu lão thái thái ở con phố phía sau, đặc biệt gọi ta qua đo kích thước, muốn làm hai bộ y phục cho người, hôm qua mới đem vải qua, ta nghĩ công việc đòi hỏi phải có thời gian, liền thừa dịp hôm nay cửa hàng không có khách, cắt vải trước, buổi tối rảnh thức hai đêm làm một bộ trước rồi cầm qua cho lão thái thái xem, nếu như không hợp ý còn có thể sớm sửa cho kịp, ai ôi!!!, bận rộn quá làm ta quên mất bàn ủi mới đốt xong, không dùng sẽ nguội mất, nếu trong nhà con không có chuyện gì thì chờ ta một lát, chờ ta ủi đồng vải này cho thẳng đã, rồi hai ta nói tiếp nhé.”

Thời Tiêu vội nói: “Con có thể có chuyện gì chứ, thẩm cứ làm việc của thẩm đi.” Nói chuyện mà thấy Phan quả phụ một tay cầm bàn ủi, một tay trải tấm vải không để dành gì, liền đi qua giúp trải tấm vải.

Có Thời Tiêu hỗ trợ, không bao lâu sau liền xong, Phan quả phụ cúi eo lau mồ hôi nói: “May mà có con ở đây, bằng không thì một mình ta không biết làm đến bao giờ mới xong.”

Thời Tiêu thấy đầu bà đỏ đầy mồ hôi, liền đi qua bàn rót chén nước đưa cho bà nói: “Tú nương tỷ tỷ không có ở nhà sao?”

Phan quả phụ nghe xong hừ một tiếng nói: “Tỷ tỷ con là một đứa vô tích sự, chưa bao giờ giúp ta làm mấy chuyện lật vạt này, cả ngày chỉ biết mặc quần áo, cũng không thông cảm cho nương nó có bao nhiêu vất vả.”

Đôi mắt Thời Tiêu đảo lòng vòng, tuy nói không gặp được mấy lần, nhưng cũng biết nữ nhi của Phan quả phụ là một người được chiều chuộng sinh hư, gần hai mươi còn chưa mai mối được nhà chồng, liền không nói gì nữa, từ trong giỏ trúc lấy ra mấy cái khăn thêu nói: “Mấy ngày nay chỉ toàn bận rộn với mấy tên tiểu tử, ngược lại không có nhiều thời gian thêu thùa may vá, mấy cái khăn này là tháng trước con thêu, thẩm thử nhìn màu sắc và hoa văn này xem có thể phối với xiêm y trong cửa hàng hay không.”

Phan quả phụ chỉ liếc một cái liền nói: “Tay nghề thêu thùa của con tốt như vậy còn xoi mói gì nữa chứ, ai cũng được như con thì thắm cũng bớt lo rồi.” Nói qua liền hướng qua hộp đựng tiền bên cạnh bữu môi nổi gợn: “Tự mình lấy đi, ta đây không ra tay đâu.”

Thời Tiêu đáp lại một tiếng, đi qua mở hộp ra, căn cứ vào sổ khăn mà lấy tiền, cẩn thận cất trong hầu bao, đang muốn cáo từ thì Phan quả phụ nói: “Con khoan đi đã, hôm kia ta nghĩ đến mấy đứa nhỏ chỗ con và Quyên Tử, quần áo thì vẫn còn tốt, dù sao cũng mới ba năm, đồ cũ có gì thì còn có thể may vá vá lại được, chỉ có giày dưới chân là không được, những tiểu tử kia lại nghịch ngợm, cả ngày trèo lên trèo xuống mấy bậc thang cao không nhàn rồi, không tới mấy ngày đế giày sẽ bị mài hỏng.”

Thời Tiêu gật gật đầu: “Đúng rồi đó, mấy tiểu tử này quả thực chính là Tôn hầu tử đầu thai, cả ngày bận rộn trong quán rượu, về đến nhà cũng không thấy nhàn rồi, cứ chạy lòng vòng trong sân, hai ngày trước lúc con đang nấu cơm không để ý, ba đứa nhóc liền leo lên cây, với tay hái hoa hoè, nói là muốn hái xuống để con làm bánh hoa hòe cho bọn chúng, hái được mấy giỏ cũng đủ làm bánh cho tụi nhỏ ăn đỡ thèm, nhưng cũng làm giày hư mất, con nói nếu hôm nay trời đẹp sẽ đến đây xin ít vải về làm đế giày.”

Phan quả phụ nói: “May quá, hôm qua ta mới thu dọn được một ít vải vụn con cầm lấy đi!” Nói xong với tay lấy ra một bao quần áo đưa cho nàng.

Thời Tiêu vội cầm lấy nói: “Thiệt thòi cho thắm quá, cứ cho mấy tên tiểu tử đó, cũng không có gì báo đáp, ngược lại càng thấy ngại ngùng.”

Phan quả phụ cười nói: “Nếu như con cảm thấy ngại, không bằng làm cho ta đôi giày, ta đây không có thời gian, đôi đang mang trên chân này là từ năm ngoái rồi, mang riết lỏng luôn rồi, không còn vừa chân nữa, khuê nữ của ta lại không nhờ được, tháng sau cô nương nhà sát vách xuất giá, thế nào cũng bận rộn hai ngày, mang đôi giày này đi sẽ khiến người ta chê cười.”

Thời Tiêu vội nói: “Cái này thì có gì đâu, sau này nếu thắm có việc gì cứ nói với con, chỉ cần thắm không chê đồ của con xấu xí là được.” Nói xong liền từ trong tay áo rút ra một sợi dây buộc tóc, ngồi xổm xuống đo chân cho Phan quả phụ, rồi thắt nút con dò (nút buộc có thể tháo cởi ra dễ dàng), nhét vào trong tay áo.

Phan quả phụ nói: “Đồ của con mà xấu, thì trong kinh thành này không có ai thêu đẹp nữa, con chờ ta tháo mũi giày đưa cho con.” Nói xong vội vàng đi làm.

Thời Tiêu vừa mở bao quần áo mở ra, tìm được một khối vải bố màu đen dày nói: “Thắm không cần lấy mũi giày ra đâu, người nhìn miếng vải này đi, chất vải dày, vừa vặn làm mũi giày.”

Phan quả phụ nhìn nàng cười nói: “Nha đầu này, không biết nhà ai may mắn cưới được con, à ta cũng quên hỏi, năm nay bao nhiêu tuổi rồi, trong nhà đã đính hôn chưa?”

Thời Tiêu cúi đầu xuống sau nửa ngày mới nói: “qua tết là 17 rồi, lúc nhỏ đã từng định hôn, sau khi nhà của con bị cháy, nhà cháy, nương mất, cha cũng bị bệnh, nhà kia ngại mạng của con không tốt, liền huỷ hôn ước.”

Phan quả phụ không ngờ còn có một đoạn như vậy, trong lòng thầm hối hận tự mình vạch áo cho người xem lưng, hiện nay có rất nhiều gia đình có kiến thức hạn hẹp, chỉ nhìn lợi ích trước mắt, liền không suy nghĩ định ra việc cưới xin, đến lúc đổi ý, tiểu tử nhà hắn ngược lại không có việc gì, nhưng con gái nhà người ta làm sao tìm nhà chồng đây, làm chuyện thất đức như thế cũng không sợ thiên lôi đánh xuống.

Nghĩ đến đây, Phan quả phụ trấn an nàng nói: “Nhà kia quả thật không có phúc, như vậy cũng tốt, chỉ bằng dáng vẻ này của con, tính tình, ngày khác nhất định sẽ tìm được nhà tốt hơn, cho tức chết nhà hắn luôn.”

Nhắc tới chuyện xưa, Thời Tiêu vốn có chút khổ sở, nhưng nghe Phan quả phụ nói nhin không được phù một tiếng bật cười, hai người lại tán gẫu hai ba câu, Thời Tiêu mới rời khỏi cửa hàng Phan gia.

Nàng không biết, trong góc ngõ hẻm, Diệp Trì chịu hết nổi rồi, nếu nàng không ra, nói không chừng hắn liền xông vào, sốt ruột chờ đợi, cứ một hồi lại hỏi Đắc Lộ một câu: “Đi ra chưa?”

Đắc Lộc rút cuộc cũng phải thở dài nói: “Tiểu gia người gấp như thế làm cái gì, cho dù có đi ra, chẳng phải lúc đó người cũng phải đi theo ở phía sau ư, nhìn bằng hiệu kia là biết đây là một cửa hàng may quần áo, ngài không biết đó chứ, cô nương may xiêm y phiên toái lắm.”

Diệp Trì liếc mắt nói: “Sao cái gì người cũng biết thế.” Đắc Lộc cười hắc hắc nói: “Tuy nô tài chưa cưới vợ, nhưng trong phủ nha đầu nhiều như thế, Vương Phi lại rộng lượng, một năm bốn mùa mỗi người hai bộ xiêm y, đều là đo kích thước rồi mới làm, với những gã sai vặt như chúng ta, số lượng đẹp xấu thế nào, chỉ cần có thể mặc lên người là được, người không biết những nha đầu kia đâu, cái gì tay áo á..., kích thước lưng áo á..., váy á..., phiên toái lắm, đây là trong phủ phát cho đó, nếu các nàng tự mình bỏ tiền ra may, còn phiên toái hơn, bó eo như thế nào, mép váy cuộn thành cái dạng gì, phối với khăn màu gì, chải kiểu tóc gì, ai ô!!!, may xong một kiện xiêm y cũng có thể khiến Ngọc Hoàng đại đế phiên chết.”

Nói xong khiến Diệp Trì nhin không được bật cười, đưa tay vỗ hấn một cái: “Có thể thấy được người chung chạ với không ít nha đầu, ngay cả chuyện người ta may xiêm y mà người cũng nghe ngóng rõ ràng như vậy.”

Đắc Lộc nhẹ nhàng thở ra, chỉ thấy Thời Tiêu đi ra, trong tay ngoại trừ giỏ trúc ban đầu, còn thấy thêm mấy bao vải xanh cũ.

Thấy nàng nhìn qua, vội vàng rút đầu về, nhỏ giọng nói: “Gia, ra rồi ra rồi.”

Nhìn Thời Tiêu rẽ vào phố nhỏ, ngược lại Diệp Trì không có tiếp tục đi theo, nghĩ ở đây cách Tĩnh Thủy cũng không xa, nếu mình đi theo, nha đầu kia nói không chừng lại càng không không chào đón mình.

Nhắc đến việc này, Diệp Trì liền phiền muộn, cho dù hấn có mê chơi một chút, ở bên ngoài còn có danh hào Tiểu Bá Vương, nhưng cùng với Quách Đại Bảo hạ lưu thì không cùng một loại, sao trong mắt nha đầu kia lại thành một loại mặt hàng rồi, nha đầu này ánh mắt nhỏ quá mà, Diệp Trì ngấm lại càng thêm phiền muộn.

Suy nghĩ làm sao chuyển biến hình tượng một chút, để nha đầu kia biết rõ, mình tuy có hơi bá đạo một chút, nhưng trên cơ bản cũng là một người tốt đó.

Lời này là một mình hấn nói thôi, nếu như nói ngay trước mặt mấy vị ca ca, có lẽ Phong Cẩm Thành còn có một chút kềm chế, chỉ cười một tiếng thôi, còn hai người còn lại, không chừng có thể cười hơn nửa tháng, nhất định sẽ nói: “Ca ca, nếu huynh là người tốt, vậy trên đời này sẽ không đồ bại hoại nữa.”

Nhưng Diệp Trì không cảm thấy, hấn chỉ cảm thấy mình rất tốt, đặc biệt đối với nha đầu kia, hận không thể ôm vào lòng sủng ái, ngày kia lấy về nhà, mỗi ngày hấn đều sẽ ôm nàng.

Nghĩ như vậy, trong lòng liền đắc ý, lại sợ nha đầu kia gặp chuyện gì, liền sai gã sai vặt lặng lẽ theo ở phía sau, mình thì mang theo Đắc Lộc quay lại cửa hàng Phan quả phụ.

Phan quả phụ vừa động cây kéo cắt đồ, chỉ thấy rèm cửa vén lên, đi vào là một đôi chủ tớ, Phan quả phụ tốt xấu gì cũng từ trong cung ra, có chút kiến thức, ngược mắt nhìn lên, liền biết vị này nhất định là vị tiểu gia nào đó trong tôn thất, không nói gì khác, chỉ cần nhìn vài xiêm y trên người hấn cũng không phải là thứ có thể thấy trên thị trường, là hàng dệt kim Giang Ninh cung cấp, ngoại trừ vạn tuế gia và mấy nương nương trong cung, người có thể mặc lên cũng chỉ có thể là chủ tử trong tôn thất.

Vị tiểu gia cao quý như thế chạy vào trong cửa hàng này của bà làm cái gì, mặc dù nghi hoặc nhưng cũng không dám chậm trễ, thả cây kéo trên tay xuống, cười nói: “Vị tiểu gia này đến may xiêm y phải không?” Lời này nói ra, Phan quả phụ cũng thấy buồn cười, đừng nói nơi này của mình, sợ là Vân Chúc Phường trong kinh, vị tiểu gia này cũng nhìn vào mắt đấy chứ.

Diệp Trì nhìn xung quanh, không nói chuyện, Đắc Lộc nói: “Tiểu gia chúng ta muốn hỏi vị cô nương vừa mới vào đây một chút, nàng ấy tới đây để làm gì vậy?”

Mí mắt Phan quả phụ giắt giắt, trong lòng tự nhủ không có việc gì đâu, chắc không phải nha đầu kia trên chộc mấy người này đâu, mà nếu thật như thế cũng không phải là việc tốt, nhưng cũng không dám gạt: “Nàng đưa khăn tay tới đây đổi tiền.”

Diệp Trì nghe xong đôi mắt phát sáng, Đắc Lộc nhìn ý tứ của Gia, làm sao không hiểu được chứ, khẽ vươn tay nói: “Lấy khăn của cô nương kia ra đây, bao nhiêu tiền người ra giá đi, tiểu gia nhà chúng ta lấy hết.”

13. Chương 13

Phan quả phụ đã nhìn ra Diệp Trì là tiểu gia của hoàng tộc, nào dám rao giá trên trời, cũng không phải ngại cuộc sống an bình quá dài, nhưng thế nào cũng không muốn tìm rắc rối, từ bên dưới lấy khăn Thời Tiêu vừa đưa tới mang ra nói: “Mấy khối khăn mà thôi, không đáng mấy đồng tiền, nếu như tiểu gia thích thì cứ lấy đi.”

Đắc Lộc nhìn vị phu nhân này vài lần, thầm nghĩ không ngờ cái xó không có chỗ ngồi này lại có người hiểu chuyện như thế, mình đã nói là mua trả tiền, bà ta không cần phải tặng, cái này đích thị là đã nhìn ra gốc gác của tiểu gia nhà bọn họ rồi, nghĩ cũng hay đó chứ.

Nghĩ như vậy liền muốn nhận lấy, chợt nghe tiểu gia nhà hắn mở miệng: “Không đáng mấy đồng tiền? Người nói nhân gia phí hết cả buổi cực khổ thuê khăn lại không đáng mấy đồng tiền?” giọng nói thật có chút không bình thường, nghe ý tứ giống như tức giận.

Đắc Lộc thật sự dở khóc dở cười, ngày thường không ai có thể vô duyên vô cớ mà lọt được vào mắt Gia, nhưng một khi chui vào rồi thì có muốn rút ra cũng không rút được, lúc này tiểu Gia nhà hắn nhìn chỗ nào của nha đầu kia cũng thấy tốt, đừng nói một cái khăn, cho dù là giấy vệ sinh nha đầu kia đã dùng qua, đoán không chừng cũng được Gia cất đi như bảo bối.

Thoáng nhìn vẻ mặt của phu nhân kia có chút sợ hãi, vội vàng hoà giải: “Giá trị, giá trị, sao không giá trị chứ, người nhìn hoa đào thuê này xem, so với hoa vừa mới nở trong vườn chúng ta đích còn thơm hơn.” lời còn chưa dứt, Diệp Trì đã chặn ngang cướp đi, cầm ở trong tay nhìn cả buổi.

Đắc Lộc thấy khóe miệng Gia đang rũ xuống, giờ lại hơi giương lên, mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn phu nhân kia bị hù quá mức, vội vàng nhỏ giọng hỏi một câu: “Gia, ý của ngài trả bao nhiêu là thích hợp?”

Nếu theo như Diệp Trì, nghĩ đến cái khăn này là nha đầu kia một châm một đường thuê nên, vậy thì không thể định giá, vô cùng có giá trị, nhưng cũng biết người ta mở cửa hàng buôn bán, mình cứ làm khó người ta như vậy, thật không có phúc hậu.

Tuy nói Diệp tiểu gia từ lúc sinh ra tới giờ không mấy lần phúc hậu, nhưng hôm nay lại vì mấy khối khăn này, quyết định phúc hậu một lần, thò tay từ trong hầu bao đeo ngang hông nặn ra hai thỏi kim qua(1), sau đó cầm khăn rời đi.

(1) Thỏi kim qua

Đắc Lộc đau lòng, cho dù có tiền, cũng không thể vung tay như thế, vả lại, ngoại trừ trong cung chứ bên ngoài ai lại không tiếc mà khen thưởng như Gia, nửa cái túi kim qua này của Gia, là mỗi năm Gia đi chúc tết Thái hậu, Thái hậu cười nói: “Trì ca mặc dù lớn rồi, nhưng suy cho cùng vẫn chưa cưới vợ, mấy người vừa tới đều có đôi có cặp, phần thưởng này của ai gia chính là hai phần, chỉ có Trì ca của chúng ta bị thua thiệt, ai gia làm sao cũng phải bù thêm vào.” Đang trò chuyện nhưng vẫn sai đại cung nữ đi vào lấy một đồng kim qua đi ra: “Chưa cưới vợ chính là hài tử, cái này là tiền mừng tuổi ai gia cho Trì ca!”

Nói xong mọi người cười không dứt, Diệp Trì cũng không so đo, vốn đã quen dĩ đành chộc cho lão nhân gia vui vẻ, nhận phần thưởng, liền dập đầu xuống đất, miệng nói mấy lời chúc mừng năm mới cát tường giống như không cần tiền, một câu lại một câu tuôn ra, nói đến khi Lão thái hậu mặt mày hớn hớn, cuối cùng mới lấy kim qua.

Chỉ bằng đầu lưỡi ngon ngọt cùng cái da mặt dày này của tiểu gia nhà bọn họ, có lần nào về tay không đâu, thế mà lần này lại mất tới nửa túi kim qua, đây chính là từ trong cung ra đó, một viên là một lượng, đổi thành bạc cũng được hai mươi lượng, cái cửa hàng này thu dọn thu dọn cỡ nào cũng không được mấy đồng tiền, hôm nay ngược lại kiếm được tiền phi nghĩa.

Trong lòng mặc dù không muốn, nhưng rốt cuộc cũng là phần thưởng của Gia, Đắc Lộc chỉ có thể làm theo, chẳng quan tâm phu nhân của cửa hàng này ngu ngơ như thế nào, đi theo Diệp Trì đi ra.

Chủ tớ Diệp Trì vừa đi, rèm cửa phía sau liền vén lên, khuê nữ thứ hai của Phan quả phụ lắc mông đi tới, đôi mắt nhìn thẳng vào hai hạt dưa vàng rực trên quầy hàng, khẽ vươn tay nắm lấy trong tay ước lượng nói: “Nương, cái này cỡ hai lượng đó, trở về nung nóng chảy rồi đánh cho ta cây trâm vàng đi!”

Phan quả phụ tức giận đoạt lại từ trong tay nàng: “Cả ngày trong nhà không ra khỏi cửa, đánh cây trâm vàng đeo cho ai xem, nếu như ngươi đồng ý của hôn sự hôm kia, chớ nói trâm vàng, ngay cả một bộ trang sức nạm vàng, nương cũng cần rằng tặng cho ngươi, để đến nhà chồng không bị coi thường.”

Nhị khuê nữ của bà lại nói: “Hôn sự đó thì tính là cái gì, nương không thể đẩy nữ nhi vào nơi nguy hiểm như thế, gả nữ nhi cho nhà nghèo như vậy, qua cửa không chừng cơm cũng không có để ăn, cho dù nương tặng của hồi môn cho nữ nhi là một tòa kim sơn thì có ích lợi gì.”

Phan quả phụ không tức giận không được: “Ngươi còn dám đi xoi mói người ta, người ta mở cửa hàng mua bán dầu vừng dấm chua, hơn nhà chúng ta không biết bao nhiêu lần, đây là nương liều chết cầu xin, Lưu đại nương mới nói giúp đỡ, ngươi ngược lại còn ghét bỏ người ta nghèo, ngươi cũng không nhìn một chút bản thân ngươi là cái dạng gì mà chọn ba lấy bốn, ngày khác qua 20, nhà như vậy tìm không ra nữa đâu, chỉ còn chờ gả cho lão goá vợ thôi!”

Nhị khuê nữ thấy mặt nương đỏ rần, vội vàng đi đến gần nói: “Nương đừng tức giận nữa, nữ nhi cũng không phải lựa chọn, người nhìn nữ nhi đi, tướng mạo của nữ nhi vai không thể gánh, tay không thể xách giỏ, đến nhà kia có thể giúp gì được đây.”

Phan quả phụ hí hí mắt nhìn nữ nhi nói: “Nữ nhân cũng có thể làm việc, người chính là lười, người nhìn Thời nha đầu vừa đi ra kia, so với ngươi còn nhỏ hơn mấy tuổi, ở nhà thêu thùa bếp núc, dọn dẹp nhà cửa, đã vậy ngươi ta còn hiểu biết chữ nghĩa, còn có một người cha tú tài, so với ngươi không biết giỏi hơn bao nhiêu lần.”

Nhị khuê nữ của bà rất không kiên nhẫn nghe nương nói những thứ này, nhất là Thời Tiêu, mỗi khi trở về nương liền khen ngợi, thuận tiện còn quở trách nàng một trận, nhưng hôm nay cổ hết sức nhịn xuống, dè dặt bội xuống, ngọt ngào hỏi nương nàng: “Người Vừa nãy đi theo phía sau Thời muội muội...” nói chưa xong đã cảm thấy ngại ngùng, rốt cuộc cũng là một cô nương chưa xuất giá, nghe ngóng một nam nhân với nương nàng, dù sao vẫn thấy thẹn thùng.

Vừa nãy ở bên trong nghe thấy tiếng nam nhân trò chuyện, nghe tiếng giống như của nam nhân trẻ tuổi, liền vội vàng từ buồng trong đi ra, trốn ở phía sau rèm cửa, theo khe hở rèm cửa nhìn ra bên ngoài, vừa nhìn đã khiến tim nàng đập thành thịch.

người đầu mà đẹp dữ vậy không biết, hai mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại trên người Diệp Trì, nhìn xiêm y của hắn, thắt lưng của hắn, ngọc bội đeo hai bên eo, còn có một viên phỉ thúy to dùng đeo trên ngón tay, tựa như một ngọn sóng và một vũng nước, nếu có thể gả cho nam nhân như vậy, dù là làm thiếp, làm nha đầu cũng còn hơn làm vợ cho những hán tử thô tục kia, cả đời này còn mong đợi gì nữa, bảo nàng giống như nương nàng, tuyệt đối không thể.

Tồn tại những ý nghĩ này, liền nói gần nói xa nghe ngóng Diệp Trì, nhưng nương lại hồ đồ, nương nàng là người hiểu chuyện, vừa thấy ý tứ này của nữ nhi, sao có thể không biết, tức giận đến phát run, chỉ về phía nàng nói: “Nương một mình nuôi ngươi, lựa việc hôn nhân là muốn tìm người vừa ý, không ngờ ngươi lại muốn gây họa, ngươi có biết đó là người như thế nào không, đó là tiểu gia trong tông thất, là hoàng tộc, chỉ bằng ngươi, chỉ bằng nhà chúng ta, ngay cả bưng nước rửa chân cho người ta cũng không đủ tư cách, ngươi ngược lại thực có can đảm, mọi người khuyên nhủ ta, nha đầu lớn rồi không thể giữ lại, giữ lại riết rồi có ngày cũng biến thành kẻ thù, hôm nay xem ra ngược lại là lỗi của nương, bản thân ngươi không muốn sống nữa thì cũng đừng liên lụy đến nương ngươi, ngày mai nương kiếm bà mối, bây giờ ngươi không được phép chọn lựa, nói nhà ai là nhà đó, giữ lại ngươi sớm muộn gì là một mầm tai họa phá nhà phá của mà.”

Nhị khuê nữ của bà nghe xong, tính khí nổi lên, nói: “Bà mối đến ta cũng không lấy chồng, nếu bức ta, ta liền thắt cổ chết, chết cũng chết trong nhà, không phải hôn nhân ta vừa ý thì chết cũng không theo.” Nói xong thì vén rèm đi vào, làm Phan quả phụ tức giận suýt nữa là hôn mê, than thở cả buổi, khuê nữ của bà có lo lắng cũng vô dụng, dù sao sau này chắc cũng sẽ không gặp mấy người đó nữa, thời gian trôi qua rồi sẽ quên mất thôi.

Khuê nữ của bà nổi lên suy nghĩ si tâm vọng tưởng này thì đầu chịu yên tĩnh, con mắt như kim châm muối xát làm không ít chuyện hại người hại mình, nhưng chuyện này sau này hãy nói.

Nói tới Diệp Trì, trong ngực cất mấy khối khăn, suy nghĩ nha đầu kia xác định đã bị hù dọa không ít, hôm nay chắc sẽ không dám ra ngoài đâu, liền không mò mẫm đi dạo ở bên ngoài nữa mà cảm thấy mỹ mãn đi về nhà.

Về đến trước cửa phủ vừa xuống ngựa, liền nhìn thấy kiệu của cha hắn, Diệp Trì ngẩng đầu nhìn nhìn mặt trời, giờ này mà cha hắn chạy về nhà thật đúng là chuyện lạ.

Trên cơ bản, ở trong mắt Diệp Trì, cha hắn chính là loại người hận không thể ngày đêm đều ở trong nha môn, một khi dính vào chính sự rồi thì tựa như đánh máu gà, không ngủ đã đành, lúc nào thấy cũng đều làm ra vẻ đạo mạo nghiêm trang chừng chạc đằng hoàng. Không nhíu mày thì cũng lắc đầu, có đôi khi Diệp Trì cũng hoài nghi mình có phải do cha hắn sinh hay không, phụ tử ruột thịt làm sao lại khác nhau nhiều như vậy chứ.

Nói tóm lại, Diệp Trì đã lớn như vậy nhưng chưa hề thấy cha hắn cười, nhưng theo lời tổ mẫu hắn nói, khi mẫu thân hắn sinh hắn ra, cha hắn ôm hắn cười hơn nửa ngày, trong miệng không ngừng thì thầm: “Diệp gia có hậu rồi, Diệp gia có hậu rồi.” Tuy nói là chính miệng bà hắn nói ra, tóm lại Diệp Trì vẫn hoài nghi, hắn cảm thấy cha hắn căn bản không biết cười, nhưng lúc này cha hắn lại nở nụ cười.

Tuy nói mỉm cười, nhưng rõ ràng chính là cười, Diệp Trì nhin không được lại ngẩng đầu nhìn, mặt trời sáng rực, vạn dặm không mây, căn bản không có sét đánh.

Hắn thấy mới lạ, Đắc Lộc còn thấy mới lạ hơn hắn, nhỏ giọng nói: “Gia, Vương Gia đi theo phía sau cái tên tiểu tử mặt trắng, nhìn Vương Gia cao húng chưa kìa, ai không biết còn tưởng tiểu tử kia là người đó chứ.”

“Cút qua một bên đi, cha ta thấy ta rồi cười hồi nào.”

Nhưng đúng là bây giờ đã gặp được, cuối cùng cũng phải đi qua, Diệp Trì sửa sang lại xiêm y, cảm thấy lão gia tử tìm không ra cái lông gì, mới đi qua, gần tới mới cung kính nói: “hôm nay lão gia về sớm thế!”

Định Thân Vương vừa thấy đứa con trai này liền bực bội, lúc mới sinh trông bụ bẫm đáng yêu gì đâu, dễ thương không chịu nổi, khi khóc lên giọng cũng rất to, ở bên ngoài viện cũng nghe thấy, khi đó ông luôn nói, nghe giọng của tiểu tử này liền biết tương lai nhất định không tầm thường.

Nhưng cũng không biết có phải do ông nói hoài mất linh hay không, tiểu tử này càng ngày càng bí hiểm, nói thông minh! Ông dám nói nhi tử này của ông tuyệt đối là một người tinh ranh, tâm nhãn cũng cao hơn, những đại thần dưới quyền của ông có hợp lại với nhau cũng không phải là đối thủ của nó, luận cưỡi ngựa bắn cung, vậy thì càng không cần phải nói, hằng năm khi hoàng thượng đi Tây Uyển săn bắn, nhất định sẽ chọn một người chính là nó, trái phải đi theo hoàng thượng, chạy khắp khu vực săn bắn, nhất định sẽ không chịu thua người ta.

Đọc sách thì kém hơn một chút, suy cho cùng thì cũng có đọc, ông cũng đã từng bức ép hết hai năm, về sau lão vương phi nói, bản thân người thích đọc sách thì tự mình mà đọc đi, đừng có ép buộc Trì ca cũng giống như người thành con một sách, ta thấy Trì ca đi theo gia gia của nó, say này nhất định có tiền đồ hơn người.

Lão Vương phi che chở như vậy, ông cũng không tiện ép buộc nó, nhưng thông minh khoẻ mạnh như thế lại không chịu đi theo con đường đúng đắn, cả ngày bừa bãi ở ngoài phố, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, sinh sự đánh nhau, mấy năm nay không hề yên tĩnh, ông cũng muốn quản hắn chứ nhưng phía trên có lão vương phi, trong cung có thái hậu hoàng Thượng, có nhiều người làm chỗ dựa sau lưng cho tiểu tử này như thế, ông có muốn cũng không quản nổi.

Bất luận thế nào thì ông cũng chỉ có một đứa con trai, mắt nhìn muốn lệch ra, thực sự rất sợ nếu cứ như vậy nữa thì trước sau gì con trai ông cũng thành cái đồ khốn nạn, nhưng thật ra là do Vương Gia suy nghĩ nhiều thôi, con trai của ông, không phải cứ thế này sẽ trở thành cái đồ khốn nạn, mà đã sớm là đồ khốn nạn rồi...

14. Chương 14

Định Thân Vương cau mày quan sát nhĩ tử vài lần, nói thật, đứng ở đằng kia cũng là dạng chó hình người, so với ai đều không kém cạnh, nói theo kiểu châm ngôn chính là ngư tử ngư mã tầm mã vật hợp theo loài, tuy nói không có ý kiến gì với mấy tiểu tử Phong gia Tả gia Hồ gia, nhưng không có người nào có tiền đồ, ngược lại người ở phía sau mình, tuổi tác cũng xấp xỉ Diệp Tri, nhưng lại một bụng học vấn, năm nay thi hội đứng đầu một giáp, hôm kia thi đình một bài nói về bệnh bệnh tê chân, đoạt lấy vị trí thứ nhất, vạn tuế khâm điểm tân khoa trạng nguyên lang, gia nhập vào Hàn Lâm viện, kiêm Nam thư phòng ngự tiền hành tẩu.

Tuổi không lớn lắm, nhưng tiền đồ vô hạn, phải nói là hiếm thấy, cho dù tuổi còn trẻ dễ dàng tự mãn, nhưng người này khiêm tốn nhã nhặn, rất có phong phạm quân tử, bằng không, cũng không thể lọt vào mắt của thái hậu, thái phi.

Tóm lại, Định Thân Vương nhìn thế nào cũng thấy mạnh mẽ hơn con mình, lúc này liền muốn giới thiệu cho hai người gặp mặt, tuổi của người bên cạnh lớn hơn một chút, nếu thường xuyên qua lại với nhau, không chừng thẳng con khốn nạn của mình có thể noi theo mà học hỏi.

Nghi như vậy, liền nói: “Đây là Minh Chương, Hoàng Thượng ngự khẩu khâm điểm trạng nguyên lang, Minh Chương à, đây chính là khuyến tử không nên thân của ta, tuổi tác hai người các người không sai biệt lắm, sau này qua lại nhiều chút.”

Hứa Minh Chương sớm đã nghe nói qua bốn vị công tử ăn chơi nổi tiếng nhất kinh thành, vị này là tiểu vương gia của Định thân vương phủ, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, đánh nhau gây chuyện, không có việc làm đàng hoàng, suốt ngày lác lư mò mẫm ở trên phố, bởi vì được lão Vương phi sủng ái, Định Thân Vương cũng không thể quản, có biệt hiệu là tiểu bá vương, không ai dám trêu chọc.

Không ngờ hôm nay lại gặp gỡ, ngược lại nhìn không giống loại đam mê tửu sắc, đứng ở đó trông cũng rất có dáng vẻ đàn ông, liền cũng có ý định kết giao, trước thi lễ nói: “Minh Chương gặp qua tiểu vương Gia.”

Diệp Trì đã lớn như vậy nhưng cũng không thấy hấn cha cười được mấy lần, hiện tại không biết từ chỗ nào nhảy ra một tên tiểu bạch kiếm(1), còn dõ dành cha hấn mặt mày hơn hở, nhìn ý tứ kia giống như hận không thể nhân tên tiểu bạch kiếm này làm con mình, cho dù là ai cũng thấy khó chịu.

(1) Tiểu bạch kiểm: nghĩa đen là mặt trắng nhỏ, nghĩa bóng thường mang nghĩa châm chọc con trai mà trắng trẻo như con gái, yếu đuối (còn ý chỉ trai bao). Trong truyện này edit sẽ thay phiên dùng 2 từ tiểu bạch kiểm và tên mặt trắng.

Diệp Trì không rõ, mình không thích đọc sách thì có sao đâu, cần gì phải giống như cha hắn, cả ngày ôm quyển sách rồi tụng chi hồ giả dã, miệng đầy nhân nghĩa lễ trí tín mới được, làm người mà như cha hắn thì còn gì thú vị, còn gì là vui vẻ nữa hử, phải sống như hắn mới không uổng công làm người.

Và lại, mình tại sao lại không có tiền đồ, đọc sách ư, mình đâu có cần dùng tới, những người đọc sách này gian khổ học tập cuối cùng không phải là vì muốn đề tên bảng vàng làm quan sao, mình vừa sinh ra đã là tiểu vương gia, vốn không cần đi thi trạng nguyên, mình muốn làm cái gì thì làm cái đó, không thích chính là không thích, hần thích quyền cước cỡi ngựa bắn cung, việc này cũng không làm hần cha mất mặt mà! Mỗi năm Nam Uyển săn bắn không ít lần khiến cha hần mặt mày rạng rỡ, lúc này lại khen ngược, khen tên tiểu bạch kiểm, ngay cả đứa con trai như hần cũng bị vớt sang một bên.

Ai Không biết còn tưởng là tiểu tử này là con riêng của cha hắn, suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu, trong lòng rung rinh một chút, trong lòng tự nhủ, đừng nói hắn đoán đúng nha, chớ nhìn hắn cha ngày thường làm ra vẻ đạo mạo nghiêm trang, ngoại trừ mẫu thân hắn ra, bên cạnh cũng có vài nữ nhân hầu hạ chiếu gối, trong nhà có thể làm như vậy, bên ngoài thế nào ai biết được chứ.

Nghe như vậy, ánh mắt Diệp Trì lóe lên, cẩn thận quan sát tên tiểu bạch kiểm này vài lần, không thể không nói, tiểu tử này trái lại rất có một chút dáng vẻ, mũi là mũi mắt là mắt, (nói nhảm, mũi không phải mũi

mắt không phải mắt, vậy là người hay sao) nhưng cha hẳn ngược lại một chút ý tứ cũng không có, mà cũng không giống mình, chẳng lẽ giống hệt mẹ nó.

Nghĩ vậy, hẳn kéo cha hẳn qua một bên, ghé vào bên tai Định Thân Vương nói: “Lão gia tử, tên tiểu bạch kiếm này không phải là hạt giống bên ngoài của người đấy chứ!”

“Nói bậy...” Định Thân Vương suýt nữa đã ngắt xiu, còn tưởng tiểu tử này có lời gì muốn nói, cái quái gì thế này, liền giơ tay muốn đánh, Diệp Trì né qua một bên chuồn mất, đứng xa, cách một trượng hì hì cười nói: “Lão gia tử đừng giận mà, nếu ngài giận ta, ta lại nghĩ ngài đây là chốt dạ đó.”

Định Thân Vương tức giận giơ tay lên chỉ hẳn: “Cút ngay cho lão tử, nếu không biến, sớm muộn gì nghịch tử ngươi cũng làm ta tức chết.” Diệp Trì cười rộ lên: “Được rồi, biết lão gia tử nhìn nhi tử không vừa mắt, nhi tử lần này đây, tránh khỏi ngài không thoải mái.” Nói xong thì phát phát tay với Hứa Minh Chương ở phía sau: “Ta nói này trạng nguyên lang, xin lỗi nhé, ta không đi không được rồi, bữa nào rảnh ta đặt tiệc ở Xuân Phong lâu, hảo hảo mời trạng nguyên lang đến chơi nhé.”

“Cút, lần này...” Định Thân Vương tức giận đến nỗi khuôn mặt cũng tái mét, thứ gì thế này! Bản thân mình không nên thân, cả ngày bữa bãi thì thôi đi, còn muốn liên lụy người khác, tức giận không chịu nổi, tìm trái tìm phải, cũng không thể kiếm được thứ gì có thể làm hung khí đánh người, đành phải trơ mắt nhìn Diệp Trì đi vào Vương Phủ như một làn khói.

Sau khi bình tĩnh lại mới nhớ ở đây còn có khách nhân, vội vàng trở lại nói: “Khuyển tử không ra gì, Minh Chương đừng để ở trong lòng nhé.”

Mặc dù đã sớm nghe nói vị tiểu vương gia này hồ đồ, nhưng tận mắt nhìn thấy, Hứa Minh Chương vẫn còn có chút kinh ngạc, nhưng suy cho cùng cũng là chuyện nhà của Định thân vương, với mình không can hệ, vội nói: “An sư nói tới chuyện này, vốn đã sớm nghe nói tiểu vương gia tính tình tiêu sái phong lưu phóng khoáng, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền.”

Định Thân Vương cười khở một tiếng nói: “Minh Chương à, người cũng không cần nói cho dễ nghe như thế, tóm lại, đây là nghiệp chướng của Định thân vương phủ ta, sau này không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa đây, đừng nói tới nó nữa, hôm nay mời người tới là muốn đi dạo trong vườn ở phủ ta, vài ngày trước mới xây đình nghỉ chân bên cạnh hồ nước, ta suy nghĩ thật lâu nghĩ không ra cái tên nào để đặt cho nó, nay muốn nhờ vào tài học vấn của Minh Chương, cùng ta đặt một cái tên hay hay nhé.”

Thật ra Hứa Minh Chương nào có những thứ tâm tư này, hẳn muốn mau chóng hồi hương, lần này hẳn đi chính là ba năm, lúc ra đi hứa với Tiêu Tiêu đi sớm về sớm, không ngờ nửa đường bị bệnh một trận, bỏ lỡ kì thi hội kia, nghĩ đến mình gian khổ học tập mười năm, không phải là vì muốn đề tên bằng vàng ư, trở về như vậy thì không cam lòng, liền ở trong kinh tìm nơi thanh tịnh khổ luyện học tập chờ cuộc thi hội năm nay.

Đã từng nhờ người gửi thư về nhà, hỏi mẫu thân hẳn trong nhà Tiêu Tiêu có tốt không, mẫu thân hẳn hồi âm nói, trong nhà hết thấy mạnh khỏe, dù không nhắc đến Tiêu Tiêu, nhưng Minh Chương nghĩ đã nói hết thấy mạnh khỏe, chắc hẳn Tiêu Tiêu cũng tốt, mặc dù trong lòng cũng có chút oán Tiêu Tiêu, đã nhận thư mình gửi về, sao ngay cả một chữ hồi âm cũng không có, hay là trong lòng giận dữ, không thèm nhớ tới mình nữa, không thể, tình cảm giữa hai người là thanh mai trúc mã, làm sao nói quên là quên được.

Minh Chương luôn nhớ đến lần đầu tiên gặp gỡ Tiêu Tiêu, lúc ấy nàng mới sáu tuổi, chải hai cái bím tóc sừng dê, nghiêng đầu nhìn mình, nói: “Huynh là Minh Chương ca ca nhà biểu cữu cữu đúng không, nương muội đã nói với muội về huynh, nói huynh đọc sách rất giỏi, còn có thể làm thơ, muội mới không tin đâu, huynh đọc một chút cho muội nghe đi.”

Đôi mắt ấy tròn xoe, sáng lấp lánh như sao trên trời, sau đó không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại đọc cho nàng nghe bài Trường Can Hành(2), khi tóc vừa buông trán, hái hoa trước cổng chơi, chàng cưỡi ngựa tre đến, quanh giường tung trái mai..

Về sau ngẫm lại, có lẽ một lần gặp gỡ, hẳn đã thích nàng rồi, khi đó hẳn ở nhà tổ mẫu đã nhiều năm, cha Tiêu Tiêu là tiền sinh của thư quán bên cạnh, sau này hình như cha hẳn nhìn ra ý tứ của hẳn, đứng ra làm chủ định ra chuyện hôn sự của hai nhà, làm hẳn vui mừng biết bao nhiêu.

Nay từ biệt ba năm, không biết nàng có khoẻ không, nàng có nhớ hần như hần nhớ nàng không, hần đã thề, phải nâng mũ phượng quang vai nở mày nở mặt lấy nàng vào cửa, hôm nay hần là trạng nguyên, chỉ hận không thể một đêm trở về nhà, thế nhưng lại lần nữa chậm chạp trở về, hần cũng chỉ có thể chờ.

Chợt nghe Định Thân Vương nói: “Minh Chương năm nay 20 rồi! Trong nhà đã đính hôn chưa?”

Hứa Minh Chương vội nói: “Thưa ân sư, trong nhà đã định ra hôn sự từ nhỏ rồi, chỉ chờ vi thần về nhà liền cử hành hôn lễ.” Vương Gia cũng sờ, trong lòng tự nhủ, chuyện thái phi Thái hậu lo nghĩ không có kết quả rồi.

Công chúa dưới gối của Đoan thái phi chưa lấy chồng, là muội tử nhỏ nhất của đương kim vạn tuế gia, xếp thứ chín gọi là Cửu công chúa, năm nay 18 rồi, lúc nàng 16 tuổi, thái phi liền xin Thái hậu làm chủ tuyển phò mã nhưng vị Cửu công chúa này mắt cao, chọn tới chọn lui cũng không chọn ra được người nào vừa mắt, mắt nhìn thấy một năm lại qua một năm, thái phi gấp đến nỗi tóc cũng bạc đi.

Nghे nói trạng nguyên bằng nhãn thám hoa cuộc thi đình năm nay đều là thanh niên tài俊 khó gặp, liền nổi lên tâm tư, hôm kia Thượng Lâm Uyển mở tiệc, bảo Cửu công chúa trốn ở phía sau tấm bình phong nhìn ra bên ngoài, rồi chọn một người hợp ý.

Cửu công chúa cũng thật tinh mắt, liếc mắt liền nhìn trúng Hứa Minh Chương, thái phi liền cầu xin Định Thân Vương giúp đỡ làm mối, lúc này Định Thân Vương mới tìm cớ mời hần đến Vương Phủ, không ngờ ông mới mở miệng, liền phải ngậm lại rồi, người ta nói rồi, đính hôn từ nhỏ, lại nhìn hần nóng lòng muốn trở về nhà, e rằng đối với cửa hôn sự này có chút hợp ý, tục ngữ nói, mua bán cũng không thể vội vàng, vậy thì công chúa cũng phải có thứ tự trước và sau.

Nghĩ đến đây, liền không nói thêm gì nữa, giơ ngón tay lên chỉ chỉ đình nghỉ chân trước mặt nói: “Chính là chỗ này, đối diện với nước, dưới nước trồng sen, khi gặp trời mưa, tiếng mưa rơi tiêu tiêu cũng là một phen ý đẹp cảnh vui.”

Tiếng mưa rơi tiêu tiêu... Hứa Minh Chương ngẩng đầu nhìn, không khỏi nhớ tới tình cảnh năm ấy mình ra đi, mười dặm ở Thập Lý Đình, cũng là trời đổ mưa, trong tiếng mưa rơi tiêu tiêu, Tiêu Tiêu nắm tay hần tha thiết dặn dò: “Trên đường phải cẩn thận, nhớ ăn uống đầy đủ, chọn đường lớn mà đi, đừng đi đường nhỏ, đừng nói chuyện với người xa lạ, đến kinh thành nhớ gửi thư về, miễn cho người trong nhà nhớ thương, nếu như may mắn trúng tuyển, hy vọng huynh không tham luyện kinh thành phồn hoa, tóm lại nhớ kỹ trong nhà còn có người chờ huynh...” từng câu từng chữ, hần đều ghi tạc trong lòng.

Định Thân Vương nói: “Minh Chương nghỉ kỹ đi, ta đặt tên gì thì được đây?”

Hứa Minh Chương vô thức nói câu: “Chi bằng liền kêu Tiêu Tiêu đình đi.”

“Hay, hay.” Định Thân Vương khen một tiếng.

Hứa Minh Chương vội nói: “Vãn sinh nói đại thôi, ân sư chê cười rồi.

Diệp Trì ngồi ở Minh Nguyệt Lâu cách đó không xa, quay về phía mặt trời nhìn cái khăn tay trong cả buổi, mới lưu luyến không rời cất lại vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn thấy ông cụ nhà hần và tiểu bạch kiểm ở bên hồ trò chuyện với nhau thật vui vẻ, không khỏi hỏi Đắc Lộc: “Người nói Vương Gia chúng ta và tiểu bạch kiểm kia nói cái gì vậy, nói vui vẻ như vậy, cười không thấy mắt luôn rồi kìa.”

Đắc Lộc vội nói: “Nghe nói là đặt tên cho cái đình mới.”

Diệp Trì liếc mắt: “Đây không phải là đánh rắm bị ghen sao, cái tên thôi mà, phải điều động binh lực như vậy sao, có ta đây nè, tùy tiện đặt cái tên nào mà chả được, cũng chỉ là một cái đình, đặt tên gì thì cũng không thể biến thành cái nhà.”

Đắc Lộc che miệng ho khan hai tiếng, chợt nghĩ tới một chuyện nói: “Gia, mấy ngày nay người cẩn thận một chút, chuyện Quách Đại Bảo kia, phỏng đoán Thị Lang phủ không từ bỏ ý định đâu, thọc một gậy tre đến trước mặt Vương Gia, không phải chuyện tốt đâu.”

Diệp Trì hừ một tiếng nói: “Hần dám, không sợ tiểu gia vạn gây luôn cánh tay kia của hần hay sao mà còn dám đâm thọt, nếu tiểu gia sợ hần, chữ Diệp cũng viết ngược lại luôn.”

(2) Bài thơ Trường Can hành kỳ 1 () – Lý Bạch

Nguồn: [s://goo.gl/K3AK5f](https://goo.gl/K3AK5f)

Bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn

Tóc em vừa ngang trán
Hay bẻ hoa trước nhà
Ngựa tre chàng ghé lại
Quanh giường ném mớ qua
Trường Can quê hai đứa
Mình đùa giỡn ngây thơ
Mười bốn thành chồng vợ
Suốt ngày thẹn ngu ngơ
Đêm ngoảnh đầu vách tối
Gọi chàng tiếng đại khờ
Năm mười lăm chớm hiểu
Mặt mày lộ thắm tươi
Chàng ...tình chung ôm cột
Em... lên núi ngóng người
Tuổi mười sáu xa chàng
Hết Diêm Dự, Cù Đường
Tháng năm chàng gian khổ
Nghe vượn hú đoạn trường
Lối cũ dấu chân xưa
Giờ rêu xanh phủ mờ
Quét dấu rêu chẳng được
Lá úa rụng ngày thu
Tháng tám đầy bướm vàng
Từng cặp lượn tung tăng
Nhìn bướm đùa trong nắng
Em càng thêm nhớ nhung
Ngày tháng lạnh lùng qua
Tuổi xuân ngày một già
Thư cho em trước nhé
Khi về đến Tam Ba
Đón chàng đâu quán ngại
Dù tận Trường Phong Sa

15. Chương 15

Đắc Lộc dâng trà lên cho Diệp Trì, nhìn thần sắc của gia, mới nhỏ giọng nói: “Gia, ngày mai người có định đi theo nữa không! Cứ thế này cũng không phải là cách, theo nô tài thấy, nha đầu kia, à, không, tính tình vị cô nương kia cũng không được dịu dàng cho lắm, không dễ dụ đâu, không bằng gia rat ay với người bên cạnh nàng, có lẽ còn có tác dụng, ngài thấy ta nói đúng không.”

Diệp Trì thưởng thức hớp trà, cảm thụ mùi vị chắc chắn chắc chắn nói: “người quay lại hỏi quầy trà đối diện Thọ Nhân Đường dùng trà gì thế, gia uống thấy cũng được.”

Mắt Đắc Lộc cũng mở to hai vòng, trong lòng tự nhủ, đây thật đúng là, nhìn trúng nha đầu nghèo túng này rồi, ngay cả khẩu vị cũng thay đổi, tách trà của quầy trà này lớn như vậy, uống một tách trà cũng đủ no bụng, không thể nào so với một lượng bạc một lượng trà lá như trong phủ được, chuyện này mà nói ra không phải sẽ bị chê cười sao.

Nhưng nếu mình nếu dám nói như vậy, khẳng định sẽ bị đá cho một cước, nhưng cũng không thể lừa gạt gia, trở về phải nói cho gia hiểu, không thể vì một cước này mà không dám nói.

Trông mắt Đắc Lộc đảo mấy vòng, hàm hồ nói: “Gia, mấy quán trà này gần với Khánh Lâm Xuân, không cần phải nói, xác định dùng là trà cám vụn(1) của Khánh Lâm Xuân rồi.”

(1) Trà cám, Trà vụn, hay còn gọi là Trà bồm, loại trà này là các sản phẩm trà khi chế biến các lá trà sẽ bị vụn ra từ những búp trà, do vậy người ta sẽ lọc lấy các búp non thành trà búp, số vụn vật còn lại gọi là trà cám, trà này cũng có thể dùng pha trà, hoặc làm các chất hút ẩm

Chè Cám thích hợp cho các quán nước vỉa hè, Bến xe, Cổng trường,...

Trà cám vụn? Diệp Trì suy nghĩ một chút: “Chưa nghe nói qua có loại trà này nha!”

Đắc Lộc suýt nữa đã bật cười, trong lòng nói thầm, tiểu gia người nếu nghe nói qua mới là lạ, thích thú nói: ” trà cám vụn này, nô tài nói thật, gia đừng có đánh ta đó.”

Diệp Trì trợn mắt trắng dã: “Không có việc gì ta đánh người làm cái gì, ai biểu người vòng vo với ta như vậy, coi chừng gia ngứa chân sẽ đá người đó.”

Đắc Lộc vội nói: ” Trà cám vụn này sao mà gia uống được chứ, trà này là dành cho mấy người khuôn vác giữa đường khát nước gọi một bát to, sau đó lấy lương khô ra, uống hai bát giải khát rồi nghỉ chân một chút, người nghèo giải khát nên không có chú ý nhiều như vậy, chính là trà trong cửa hàng trà bán đi, còn dư trà vụn mới gom lại bán cho quầy trà, tính toán như vậy đúng là lợi thật đấy.”

Diệp Trì suy nghĩ một chút, thảo nào khi ngồi bên trong quầy trà này hắn thấy là lạ, hắn ngồi chỗ nào cũng khiến người chung quanh như có như không nhìn hắn, chắc xem hắn là cảnh đẹp để ngắm rồi.

Nhưng lời Đắc Lộc vừa nói quả thật cũng có chút đạo lý, đừng nhìn nha đầu kia mềm mại yếu ớt nhưng tính tình một chút cũng không mềm mại, nói trắng ra thì hơi mạnh bạo, nhớ tới ánh mắt nàng nhìn Quách Đại Bảo kia mà xem, quả thực không khác gì khi nhìn thấy con gián, nếu mình cũng làm ra hành động như tên Quách Đại Bảo kia, một là, thanh danh Diệp tiểu gia hắn sẽ mất hết, hai là, nha đầu kia sẽ nhìn hắn như nhìn Quách Đại Bảo.

Hắn thích nàng, muốn có nàng, muốn lấy nàng, muốn đối tốt với nàng, cũng không thể hỗn dãn như Quách Đại Bảo, cũng không thể tỏ ra thô tục, nhưng nếu mỗi ngày cứ đi theo như vậy thì lúc nào mới có thể lấy được nàng đây, trong lòng của hắn bắt đầu vội vã, nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp của tên tiểu tử Đắc Lộc này vô cùng thích hợp, nhưng người bên cạnh...

Diệp Trì nói: “Người nói cái bà nương hung hãn lần trước?”

Trong lòng Đắc Lộc thở dài, rõ ràng người ta vẫn còn là cô nương, gia không chào đón liền biến thành cái bà nương hung hãn, nhưng nha đầu kia lại chọc không được, cái người hung hãn khỏe mạnh này vừa thấy là đã liều mạng rồi, còn cầm cây gậy to mà đánh nữa chứ, nhớ tới lão Tiền ở Tự Phúc Tường bị đánh như

vậy, Đắc Lộc nhin không được sợ run cả người, vội nói: “Gia, tục ngữ nói thật là hay, nhất quả hồng mềm mại mà bốp, người thì ngược lại, chọn lấy đá mà gặm, không gãy răng mới lạ.”

“Con mẹ nó người bốt nói nhảm đi, có cách gì nói mau.” Diệp Trì giơ tay vỗ hấn một cái, Đắc Lộc vội nói: “Nô tài cảm thấy, vị lão gia trong nhà cô nương kia nhìn quen quen, nhất định là một người tốt, lại là người đọc sách, mà người đọc sách thì khó tránh khỏi thích một cái gì đấy, cho dù là sách cổ sách quý, bằng chữ mẫu mặt quạt, chỉ cần là tìm đúng đường, hợp ý thì cái gì mà làm không được, dễ dành lão nhạc phụ cho tốt, còn lo gì nàng dâu, còn có ồ tiểu tử ở phố nhỏ Tỉnh Thủy nữa, nô tài nhìn thấy có mấy đứa lanh lợi, trở lại người đem cho vài câu nói tốt, chỗ nào mà không tìm được chuyện tốt, ngay cả làm tiểu tử sai vật trong phủ chúng ta, cả đời vô cùng thoải mái, người giúp một việc lớn như vậy, cô nương kia có thể không nhớ đến ân huệ của người hay sao, mà nhớ rồi thì còn không tốt sao, người sẽ có cơ hội nói hai ba câu trong lòng, nàng dâu còn có thể không đến tay...”

Đắc Lộc là càng nói càng đắc ý, càng nói càng thần kì, khoa tay múa chân, nước miếng tung bay, nói đã đời mới phát hiện, ánh mắt tiểu gia nhà hấn nhìn hấn khơi quỹ dị, vội vàng dừng câu chuyện, nuốt nước miếng nói: “Gia, gGia, người nhìn ta như vậy làm cái gì, nô tài nói chỗ nào không đúng hả?”

Diệp Trì lắc đầu: “Gia chỉ cảm thấy, tiểu tử người ở bên cạnh gia thực sự là nhân tài không được trọng dụng, nếu không ngày mai tiểu gia đưa người đến chỗ mộ tú bà Xuân Phong lâu nói một chút, dẫn người đi đến chỗ bà ấy làm cái miệng rộng, mộ ấy sẽ vui chết mất.”

Đắc Lộc nghe xong, mặt mũi trắng bệch, bịch một tiếng quỳ xuống đất nói: “Gia, Tiểu gia của ta ơi, sao người lại nói như thế, nô tài hầu hạ người, đời này nô tài chết là người của gia, nếu người đuổi nô tài đi, nô tài liền...”

Diệp Trì lạnh lùng nhìn hấn nói: “Người liền thế nào?”

Đắc Lộc cắn răng một cái: “Nô tài liền thắt cổ, nếu không gặp trở ngại, dù sao cũng không sống được.” Diệp Trì thật sự nhin không được xù một tiếng vui vẻ, tung chân đá hấn một cước: “Được rồi, đứng lên đi, tiểu tử người một bụng đầy ý xấu, hôm nay coi như xong, lần sau nếu như người có can đảm tính toán nàng dâu của tiểu gia, tiểu gia một cước đá người nát bụng, còn không đi nghe ngóng, tìm xem ai có tranh chữ quý hiến cho ta, mặt quạt nữa, sáng sớm mai cũng được, tiểu gia định đi Ý Cổ Trai tìm.”

Đắc Lộc nghe xong thâm nghĩ, trách mắng ta một trận, không phải vẫn phải dựa theo cách của ta sao, thiệt là, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy chạy tới thư quán Thành Tây.

Sai Đắc Lộc đi rồi, Diệp Trì nhìn đằng trước, lão gia tử nhà hấn và tiểu bạch kiểm kia đã từ đình đi ra, dọc theo bờ hồ đi vào Chẩm Hà các ở phía tây, chắc là muốn bày tiệc rồi, chốc nữa thế nào lão gia tử nhà hấn cũng sai người gọi hấn qua.

Ngồi cùng bàn với lão gia tử vô cùng chán, ngay cả kỹ nữ hát khúc cũng không có, uống rượu vô vị thì có gì vui chứ, đã vậy lão gia tử nhà hấn vừa lên bàn tiệc liền bắt đầu nói thơ luận từ, quả thực là chán ời là chán, không phải ăn thôi sao mà phải chịu tội như thế, hay là mình trốn đi trước nhĩ.

Nghĩ vậy liền đứng lên ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, ra phủ vừa lên ngựa, chỉ thấy Song Phúc bên cạnh lão gia tử không kịp thở chạy ra, đến trước mặt ngăn đầu ngựa lại nói: “Tiểu gia người đây là muốn đi đâu thế ạ, Vương Gia bảo người tới Chẩm Hà các tiếp khách.”

Diệp Trì cắn dây cương cười một tiếng nói: “Ta cũng không phải là thức ăn, tiếp khách gì chứ, người trở về nói với lão gia tử nhà ta, nếu như lão gia tử không quen biết thì cầm thiệp mời của tiểu gia, bắt luận Xuân Phong lâu hay là Thúy Vân các, có thể gọi vào trong phủ, nếu dám không nể mặt, ngày mai tiểu gia sẽ bán nó, đi đi.” Thúc vào bụng ngựa, hai móng trước của con ngựa kia nâng lên phát ra tiếng Hi...iiii, xông về phía trước, nếu không phải Song Phúc trốn nhanh, có thể đã bị con ngựa kia đá chết rồi.

Song Phúc thở dài, những lời này của tiểu gia nhà bọn họ, nếu mình về nói thật như thế, nhất định Vương Gia sẽ tức giận hôn mê mất, suy nghĩ một chút, Song Phúc đành phải trở về nói lung tung, sáng sớm tiểu gia và bằng hữu hẹn nhau uống rượu, không thể chối từ.

Định Thân Vương sao lại không hiểu, tên nghiệp chướng kia có khi nào chịu nghe lời ông nói đâu, không làm ông tức chết là không chịu mà, thử dài, lại nhìn trạng nguyên lang bên cạnh, vững vàng ổn trọng ngồi ở

đó, nói chuyện làm việc mọi thứ đều chừng chặc, chớ trách Cửu công chúa nhìn trúng, nếu ông có khuê nữ, cũng hận không thể tuyển con rể như vậy, thế nhưng người này đã sớm đính hôn, liền nói: “Lần này trạng nguyên hồi hương tế tổ, chắc hẳn là vì hôn nhân đại sự rồi!”

Định Thân Vương vạch trần trước mặt mọi người, khuôn mặt tuần tú của Hứa Minh Chương không khỏi có chút đỏ lên, sau nửa ngày mà mới nói: “Ân sư chê cười.”

Định Thân Vương nhìn hẩn như vậy nhện không được cười nói: ” hiếm khi thấy Minh Chương như thế, chắc hẳn trong lòng vô cùng vừa ý cửa hôn sự này rồi, bỗng vương ngược lại càng thêm hiếu kỳ là khuê tú nhà ai thế?”

Tuy có chút xấu hổ, nhưng vừa nghĩ tới Tiêu Tiêu, Hứa Minh Chương vẫn nói: “Không đối gặt ân sư đại nhân, đệ tử cùng vị hôn thê này, là thanh mai trúc mã, có tình cảm từ nhỏ, nhạc phụ mặc dù không tính là danh môn, nhưng cũng là mấy đời thư hương môn đệ, vị hôn thê này của đệ tử lại là thiếu nữ hiền lương khó có được, có thể lấy nàng, là may mắn cả đời của đệ tử.”

Định Thân Vương nghe xong, liền hoàn toàn hiểu rõ, Cửu công chúa một chút đùa giỡn cũng không có, người ta không chỉ là đính hôn từ nhỏ, thanh mai trúc mã, còn có tình cảm với nhau, người ngoài đâu thể chen vào, giữ người ta không cho về quê tế tổ, ngược lại thật sự có chút không hiền hậu, hay là nói những chuyện này cho hẩn nghe.

Nghĩ đến chỗ này, Định Thân Vương nói: ” Trạng Nguyên công thẳng thắn vô tư như thế, bỗng vương cũng không nên lừa gạt nữa, có lời muốn nói thật với người, ngày ấy người ở kim điện, vạn tuế gia bày tiệc ở Thượng Lâm Uyển, Cửu công chúa trong cung nhìn trúng trạng nguyên, Đoan thái phi lên lút nhờ bỗng vương làm mối, tuyển người làm phò mã của Cửu công chúa.”

Hứa Minh Chương nghe xong khuôn mặt cũng thay đổi, đứng lên, vén áo bào quỳ trên mặt đất nói: ” trong nhà thần sớm đã định thân, nào có ý kén phò mã, vạn lần không được.”

Định Thân Vương thấy hẩn như thế, chợt có lòng muốn thăm dò, ánh mắt lóe lên nói: “Người nghĩ kĩ đi, vị hôn thê này của người cho dù tốt, nhưng cũng không phải dòng dõi thư hương, nếu như người đáp ứng kén rể phò mã, từ nay về sau Hứa gia người chính là hoàng thân quốc thích, vinh hoa phú quý, còn có tiền đồ như gấm.”

“Vi thần không muốn.” Hứa Minh Chương thẳng lưng ngẩng đầu nói: “Nếu lấy chung thân đại sự của Minh Chương để đổi lấy tiền đồ như gấm, Minh Chương tình nguyện không làm trạng nguyên, công chúa sẽ có người hợp ý, nhưng Minh Chương sớm đã có đối tượng trong lòng, ngoại trừ thê tử, cuộc đời này không muốn ai hết.”

Định Thân Vương sau nửa ngày sừng sốt, thở dài nói: “Bỗng vương nói giỡn thôi, ngày mai bỗng vương liền tấu thánh thượng, trong vòng ba ngày người sẽ lên đường hồi hương, đáng tiếc phía nam đường xa, bằng không thì ta cũng muốn uống một ly rượu mừng của trạng nguyên.”

Hứa Minh Chương nhẹ nhàng thở ra vội nói: “Đa tạ ân sư thành toàn, đợi đệ tử hồi kinh, nhất định sẽ mang theo thê tử đến dập đầu thỉnh an lão Vương phi và Vương Phi.”

Lúc này Định Thân Vương dù thế nào cũng không nghĩ tới, người đã tới cửa, nhưng lại thành con dâu của mình, lại còn là người giành được từ trong tay trạng nguyên, nghiệp chướng nhà ông hằng say như thế, vì nàng dâu này mà loạn xạ bát nháo, suýt tý nữa là chọc trời thủng một lỗ, một khóc hai nháo ba thất cổ, ngay cả những thủ đoạn của mấy người phụ nữ danh giá cũng sử dụng, làm sao có thể không chấp thuận cho hẩn, chuyện như vậy làm thực không có phúc hậu, mặt mũi của Định thân vương phủ ngày càng ...

16. Chương 16

Thời điểm Diệp Trì đến Trần Viễn Hầu phủ, Phong Cẩm Thành đang viết chữ lớn, thấy hẩn, đầu cũng không ngẩng lên, khoát tay một cái nói: “Người ngồi đi, chờ ta viết xong chữ này đã.”

Tuy nói trong mấy người bọn hắn, Cẩm Thành được xem là nhân vật phong nhã hiếm thấy, nhưng cũng ít khi nào hào hứng như vậy, có đôi khi ngẫm lại, trong lòng Diệp Trì rất áy náy, những cửa hàng mua bán bên ngoài nói là của bốn anh em nhà bọn họ, hắn và Hồ Quân Tả Hoành, cả tay đều không đưa qua, đều là Cẩm Thành một tay quản lý, mấy người bọn hắn chỉ toàn chờ chia tiền.

Nhưng lại tục ngữ nói thật là hay, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, Cẩm Thành so với mấy người bọn hắn là một người có thể làm đại sự, đây là lời nói trong miệng của lão gia tử nhà hắn, nhưng còn có nửa câu sau, đáng tiếc lại không dùng ở chính đạo.

Ngược lại hôm nay Cẩm Thành lại rất có phong phạm đạo mạo, Diệp Trì có phần tò mò đi đến gần liếc mắt nhìn, thật ra là viết hai chữ, Thanh Thành, chữ đẹp.

Chữ viết vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, rất có kết cấu, nếu thật ngày nào đó nghèo túng, chỉ bằng bút pháp này cũng không lo ăn mặc, chỉ có điều đang yên đang lành viết hai chữ này là có ý gì, chẳng lẽ lại cân nhắc muốn mở ra mua bán, nhưng mua bán cái gì lại cần dùng đến bảng hiệu như vậy.

Diệp Trì nhìn trái nhìn phải một chút, nghiên cứu cả buổi vẫn không nghiên cứu ra được, dứt khoát trực tiếp hỏi: “Đây là bảng hiệu mua bán cái gì, sao thấy quái dị như vậy.”

Phong Cẩm Thành để bút xuống: “Cái gì mà mua bán, là tấm biển của viện ta ở, người thấy có đẹp không?”

Diệp Trì gãi gãi đầu, từ cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài quan sát gật đầu nói: “Viện này của người ngoại trừ từng bách thì không có gì hết, lại liếc nhìn màu đen âm u, liền gật lia lịa mà sắc mặt đều không đổi, gọi Thanh Thành cũng thực hợp với tình hình.”

Phong Cẩm Thành đi theo ra bên ngoài nhìn một cái, chợt nhớ tới cái gì, trong lòng giật giật, cân nhắc chút nữa tìm người đến, ở cửa hông bên kia chuyển vài bụi trúc tới, tạm thời cứ như vậy, sau này sắp xếp thế nào, đợi nàng vào cửa rồi hãy nói.

Cẩm Thành bảo Tiểu Lục cất chữ vào, thời điểm sửa sang lại viện thì cùng nhau thay đổi, vừa quay đầu lại nhìn thấy Diệp Trì đang ngồi, hình dáng như một bộ ngũ tích lục thú(1), không khỏi cười nói: “Hôm kia không phải nói nhìn trúng một nha đầu sao, đang nóng hằm hạp mà, thế nào, nhanh như vậy đã ngán rồi.”

(1) Ngũ tích lục thú:

c16

Trên nóc nhà thường có bốn đường dài kéo từ trên đỉnh xuống dưới mái. Ngay dưới chân của bốn cái đường đó thường có đầu rồng đang há miệng nuốt thú. Năm con thú sẽ ngồi xếp hàng theo thứ tự trên bốn cái đường đó. Đây là thần thú trấn tích có ba chức năng quan trọng là: mang lại may mắn, trang trí cho đẹp và bảo vệ toà nhà. Bởi vì kiến trúc cổ có kết cấu bằng gỗ, thế nên dùng thần thú trấn tích để tránh hỏa hoạn thiên tai. Ngoài ra, hai bên sườn mái nhà có nhiều ngói đan xen vào nhau, cho nên con rồng nuốt thú là dùng để chắn gió, để phòng nước mưa thấm làm dột. Vừa làm đồ để trang trí, vừa có hiệu quả bảo vệ gia đình. Năm con thần thú đó là: Đường nghe (Sư tử), đầu ngư (con trâu), hải trãi (lân sư), phượng, áp ngư (một loại cá).

Diệp Trì nghe xong trờ mắt đứng dậy: “Cái gì mà ngán, đây chính là ta nhìn trúng nàng dâu, đang gấp trở ngại.” Nói xong lại thở dài nói: “Ta đây không phải đang lo sao, nha đầu kia khó nịnh nọt, cũng không biết tại sao ta lại đắc tội nàng, nàng vừa thấy ta, hận không thể trốn xa tám trượng, nói gì đến thân cận, hai mắt muốn nhìn nhiều một chút cũng không dễ dàng, ta chẳng phải muốn đối tốt với nàng sao, vậy mà cũng không được, nàng phòng ta như phòng cướp, ngày đó ở Nhạn Lai Lâu người cũng thấy rồi đó, ta đưa tặng đồ vật, không những không nhận, còn đánh Tiền chương quý nát như đầu dê, cứ như thế, lúc nào ta mới có thể ôm nàng dâu về.”

Phong Cẩm Thành vừa uống trà vào, nghe tới câu này liền phốc một cái toàn bộ phun ra: “Ta nói này Diệp Trì, người không phải là thật chứ!”

Diệp Trì nói: “Đương nhiên là thật sự, chuyện cưới vợ sao có thể đùa giỡn.”

Phong Cẩm Thành nhú nhú mày, thu lại vẻ bồn chồn, nghiêm túc nhìn hắn sau nửa ngày mới nói: “Lời Tả Hoành nói ngày đó người còn nhớ rõ không, người không phải là đàn ông bình thường ở trên đường, nhìn

trúng cô nương nhà ai, liền gọi bà mối đến cầu thân, đưa sính lễ đến là có thể lấy về nhà, Đại Yến ta từ lúc lập triều đến nay, toàn bộ chỉ có một nhà Thiết Mạo Tử Vương(2) chính là nhà người, thềm cửa của nhà người cao như trời, đừng nói nàng là con gái nhà nghèo, ngay cả quý nữ thế gia vọng tộc ở kinh thành, muốn vào nhà người cũng phải hảo hảo nghĩ kĩ xem mình có đủ tư cách hay không, không nói trên đầu nhà người có có lão gia tử, Vương Phi, lão Vương phi, trên đỉnh đầu còn có Thái hậu, Hoàng Thượng, Định thân vương phủ đến đời người chỉ có một dòng tộc đình là người, người nghĩ muốn lấy ai là lấy sao.”

(2) Thiết mạo tử vương () là tên gọi những vương tước thế tập võng thế dưới thời nhà Thanh, Trung Quốc. Thông thường các vương gia truyền tước lại cho con trai mình, nhưng sẽ bị giáng xuống một cấp; chỉ có các Thiết mạo tử vương là được giữ nguyên tước vị khi truyền lại cho con. Tổng cộng có mười hai Thiết mạo tử vương.

Diệp Trì ngược lại không để bụng: “Người và Tả Hoành chính là suy nghĩ quá nhiều, cả ngày lo lắng cái này lo lắng cái kia, sống cũng không có tư vị gì, vẫn là câu nói kia, Diệp Trì ta cưới vợ người khác có thể xen vào à, dù là cha ruột ta, cũng không thể xen vào, ta đã nhận định nàng, ta đây nói thật với người, chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền chui vào trong lòng ta, rút ra cũng không được, liền yêu thích nàng, vừa nghĩ tới có thể lấy nàng về nhà, liền hết sức cao hứng, đừng nói một ngày không gặp, chỉ cần một lúc không gặp, trong lòng đã sa sút rồi.”

Nói xong kéo Cẩm Thành Thần cẩn thận nói: “Ca ca, người nói ta đây không phải bị bệnh rồi chứ!”

Phong Cẩm Thành liếc hẩn một cái: “Đúng là bị bệnh rồi, bệnh tương tư, thôi đi, người đã nói như vậy, ta khuyên người cũng vô dụng, đi một bước tính một bước! nhưng ta cũng nói cho người biết, Cẩm Phong vừa mới hỏi thăm người đó, bây giờ nghe thấy người đến đây, nói không chừng sẽ chạy tới đây liền cho coi.”

Đang nói chợt nghe bên ngoài một âm thanh lạnh lạnh cất lên: “Ban ngày ban mặt đóng cửa làm cái gì, không biết còn tưởng là trong phòng Nhị ca giấu tuyệt sắc giai nhân, người ta nhìn thấy sẽ sợ hãi đó.”

Phong Cẩm Thành và Diệp Trì buông tay, ý tứ kia, ta nói này, Diệp Trì có chút nhú nhú mày, Cẩm Phong là đường muội của Cẩm Thành, từ nhỏ được nuôi dưỡng trong Hầu phủ bên cạnh lão thái quân, Diệp Trì thường xuyên qua lại, thời gian dài liền quen biết lẫn nhau, tuy nói nam nữ có khác, nhưng khi đó còn nhỏ, Cẩm Phong lại thường tới tìm Cẩm Thành, sẽ thường đụng mặt nhau, có tránh cũng tránh không được.

Diệp Trì ngược lại không có gì, ngược lại Cẩm Phong vừa thấy hẩn liền quán quít hỏi đông hỏi tây, Diệp Trì đâu biết cách dỗ dành nàng, sau vì tránh nàng, dứt khoát không tới Hầu phủ nữa, gặp mặt Cẩm Thành cũng hẹn ở bên ngoài, hôm nay là vì trong lòng có chuyện, mới quên mất cái vụ này.

Dĩ nhiên muốn tránh đi đã chậm, rèm xóc lên, Phong Cẩm Phong đi đến, vừa vào nhìn thấy Diệp Trì mắt liền sáng lên, quy củ khẽ chào nói: “Trì ca ca mạnh khỏe.”

Diệp Trì cười giả tạo: “Ôi!!!, đây là Cẩm Phong muội muội sao, mới vài ngày không gặp đã thành đại cô nương rồi, ta đây suýt nữa không nhận ra đó.”

Lời này giả dối tới mức kẻ đần cũng không lừa được, Phong Cẩm Thành nắm nắm đám ho khan hai tiếng, bảo Tiểu Lục dâng trà, Diệp Trì vừa thấy Phong Cẩm Phong có ý muốn ngồi lâu, chân chừ một chút liền đứng lên nói với Cẩm Thành: “Ta chợt nhớ tới, còn có một chút việc gấp cần làm, trà này uống sau vậy, Cẩm Phong muội muội ngồi chơi nhé, ta đi trước.” vứt lại câu nói xong liền chớp mắt với Phong Cẩm Thành, vén màn đi ra.

Khó khăn lắm mới chờ được hẩn, sao có thể để hẩn đi như vậy, cũng chẳng quan tâm tới Cẩm Thành, Phong Cẩm Phong liền đuổi theo, Phong Cẩm Thành nhìn hai người một trước một sau ra khỏi viện, không khỏi lắc đầu, duyên phận đúng là không thể nói gì được.

Tâm tư của Cẩm Phong, đừng nói bản thân hẩn, trên dưới Hầu phủ không ai không biết, trưởng bối thúc bá bên trên hận không thể treo lên Định thân vương phủ, làm gì có chuyện ngăn lại, trước kia bản thân hẩn cảm thấy, tính tình Cẩm Phong mặc dù có chút nhanh nhẹn, suy cho cùng thì từ nhỏ đi theo bên người lão thái quân, đáng về tài hoa, so với tất cả các phủ đệ trong kinh cũng coi như đứng đầu, gả cho Diệp Trì cũng không làm bề mặt hẩn, nhưng ai có thể nghĩ đến Diệp Trì lại không nhìn trúng, thấy nàng liền chạy trốn.

Trước kia trốn lại trốn, nhưng tốt xấu gì thì trong lòng không có ai, còn có chút trông chờ, hôm nay... Nhớ

tới lời Diệp Trì vừa nói kia, Phong Cẩm Thành nghĩ đợi Cẩm Phong quay lại sẽ khuyên nhủ, chuyện không thể được thì nên quay đầu lại càng sớm càng tốt, đừng để đến lúc đó làm trễ nải suốt đời, chợt nhớ tới hôn sự của mình, không thể không tin câu nói nhân duyên trời định.

Nói tới Diệp Trì, chỉ vài bước nữa sẽ nhanh chóng ra khỏi viện Cẩm Thành, nhưng đi chưa được bao xa, vẫn bị Phong Cẩm Phong ngăn lại, Cẩm Phong là đi theo con đường đá nhỏ bên kia tới, đuổi theo có chút gấp, cản lại, tay vịn cột hành lang thở hổn hển một lát cho bình thường lại mới tới đây: “Trì ca ca sao thấy ta liền chạy vậy?”

Diệp Trì nháy mắt mấy cái: “Ta đâu có chạy, có chuyện gì sau này hãy nói nhé, hôm nay ta thực có việc gấp.” Nói xong vừa muốn nhấc chân, Cẩm Phong thế nhưng đuổi cánh tay cản lại nói: “Trì ca ca có thể có chuyện gì gấp, đừng nói là vội vã đi Xuân Phong lâu gấp hồng nhan tri kỷ của huynh nha!”

Nói thế có chút hơi quá, sắc mặt Diệp Trì trầm xuống, nếu không phải nàng là đường muội của Cẩm Thành, làm gì có chuyện cho phép nàng láo xược như vậy, Diệp Trì nhìn hai mắt nàng, bỗng nhiên cười một tiếng nói: “cả kinh thành người nào không biết, hồng nhan tri kỷ của tiểu gia một ngày một người, đáng vẻ một tháng không gặp lại, Xuân Phong lâu đã sớm ngán rồi, nhưng chuyện này có liên quan gì đến muội, muội là thiên kim Hầu phủ lại nghe ngóng chuyện này, nếu ruyền ra ngoài không tốt đâu.”

Nói xong cũng không để ý tới nàng, sải bước rời đi, sắc mặt Cẩm Phong khó coi vô cùng, chậm rãi ngồi ở trên ghế hành lang, cả buổi không nói một câu, Nha đầu Hồ Phách trước mặt nàng nhỏ giọng nói: “Cô nương đừng đau lòng, tiểu vương gia đã đi xa rồi.”

Cẩm Phong bực bội nói: “Người nói đã nhiều năm như vậy, tâm tư của ta người nào lại không biết, chỉ có hần biết rất rõ lại giả bộ hồ đồ, suốt ngày đi theo những thứ phấn son kia, ở bên ngoài làm vậy, lúc nào thì mới dừng lại.”

Hồ phách nói: “Cô nương lời này sai rồi, những kỹ nữ kia cho dù tốt, cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, nô tài không tin, có thể đi vào cửa nhỏ của Định thân vương phủ được, theo nô tài, cô nương không bằng sớm đi cầu lão thái quân, chỉ bằng quan hệ giữa lão thái quân và Thái hậu, cô nương muốn vào Định thân vương phủ cũng không khó.”

Cẩm Phong thở dài nói: “Người cũng thấy rồi đó, hần không chào đón ta mà.”

“Cô nương không phải hồ đồ rồi chứ, dù sao đi nữa thì hôn sự của tiểu vương gia hần cũng không làm chủ được, ý chỉ của hoàng thượng thái hậu ở trên hạ xuống, tiểu vương gia không chào đón cô nương, có thể làm thế nào, nương nô tì thường nói, nam nhân phải dễ dàng mới tốt, người gả đi, mềm mại dễ dàng, phu thê hoà thuận vui vẻ còn không dễ dàng sao.” Mấy câu nói đã làm Cẩm Phong có chủ ý, đứng lên đi về hướng nội viện của lão thái quân.

Lại nói tới Diệp Trì, vừa bước ra cửa lớn Hầu phủ đã nhìn thấy Đắc Lộc, vội vàng túm tới hỏi: “Thế nào có nghe ngóng được gì chưa, lão nhạc phụ này của ta thích cái gì?”

Đắc Lộc cũng thấy xấu hổ thay cho gia nhà mình, bát tự còn chưa có trao đổi, đã mở miệng gọi một tiếng lão nhạc phụ, ai không biết còn tưởng tám đời gia không lấy được nàng dâu.

Biết gia sốt ruột nên cũng không dám thừa nước đục thả câu, vội nói: “Nô tài tìm hiểu được rồi, từ chỗ tiên sinh bên cạnh hỏi được rồi, nói Thời lão gia thích chữ của cư sĩ Đông Pha, tranh của Vương Cảnh Khanh, gia chỉ cần dựa theo hai thứ này, sẽ không sợ không thành công đâu, nhưng tiểu nhân lại nghe nói, Thời lão gia có tiếng ngang ngược, sợ người cho dù có tìm đến tặng, ông ấy cũng không nhận đâu.”

17. Chương 17

Chỉ liếc một cái, Thời Tiêu liền sững sốt, Thời gia trước khi bị cháy gia cảnh cũng coi như giàu có, cha nàng từ trước đến nay không yêu thích gì khác, chỉ thích sưu tầm quạt và tranh chữ thôi, đặc biệt yêu tha thiết tranh của Vương Cảnh Khanh và chữ của Tô Đông Pha, tổ tiên cũng truyền thừa không ít tranh chữ,

nổi danh nhất chính là Vương Cảnh Khanh, Sơn Âm Trần Tích, Tuyết Khê Thừa Hưng, Tứ Minh Cuồng Khách, Tây Tắc Phong Vũ, Tứ Phúc, cũng có thơ của Đông Pha cư sĩ, được cha nàng xem như chỉ bảo gia truyền mà cất giấu.

Sau khi nhà bị cháy, một nhà ba người may mắn chạy ra được, cha nàng còn muốn hung hăng đi vào cầm bốn bức họa này ra, là nàng và nương hai người dốc sức liều mạng mới ngăn lại được.

Trên mặt quạt này vẽ một vách núi đá thẳng đứng, cây tùng cổ mạnh mẽ vươn cao trong mây mù mờ mịt, đúng là bút pháp của Vương Cảnh Khanh, mà mặt sau còn đề thơ của cư sĩ Đông Pha. Một thơ một họa, phối với quạt ngọc, sợ ngàn vàng cũng khó mua, thảo nào cha nàng lại quý như vậy.

Bảo bối quý giá như vậy, làm gì có chuyện tùy tiện nhất được, Thời Tiêu biết tính tình cha nàng, trước kia khi ông ngoại nàng còn sống, thường than thở nói, cha nàng là tú tài không đầu óc, từ trong ra ngoài toàn cơ bắp, gặp chuyện gì cũng không biết cong cong queo queo một chút, cho nên người ngoài muốn tính toán hắn cũng cực kì dễ dàng.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu vội hỏi: “Cha nhất được cây quạt này ở đâu vậy?”

Cha nàng yêu thích không buông tay nhìn chăm chăm vào cây quạt, dường như không nghe thấy lời nữ nhi nói, Thời Tiêu không có cách đành kêu một tiếng: “Cha, nữ nhi hỏi người đó.” Cha nàng mới ngẩng đầu lên: “ là phía dưới cây hòe bên ngoài thư quán, hôm nay cha đi trễ, lúc đi ra, tiên sinh bên cạnh cũng rời đi, chưa đi được mấy bước liền nhìn thấy trên mặt đất có cây quạt.”

Thời Tiêu thở dài: “Cha, cây quạt này ai lại không xem là bảo bối chứ, sao lại đơn giản mất đi, dù có sơ sót thì người nọ chắc sót ruột lắm rồi, cha không nên cầm về nhà.”

Cha nàng nói: “Cha cũng cho là như thế, cho nên đã đợi ở đó gần nửa canh giờ, cũng không thấy có người tới tìm, mắt thấy trời tối, sợ con sót ruột, nên mới cầm về nhà, cũng là may mắn của cha, tối hôm nay ngắm cả đêm, ngày mai đi thư quán đợi người bị mất của thêm một lát là được.”

Thời Tiêu gật gù đầu, mặc dù cảm giác chuyện này có chút không bình thường, nhưng cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác, đành phải theo lời cha nàng, đi ra ngoài dọn đồ ăn cho ông.

Lão cha nghĩ đến cây quạt, nên chỉ ăn qua loa vài miếng lại vội vàng đi ngắm nữa, Thời Tiêu lắc đầu, dọn dẹp bàn, biết tối nay cha nàng nhất định ngủ không được, liền kéo bắc đèn cẩn thận chuyển ngọn đèn tới gần, ở dưới ngọn đèn vừa đóng để giày vừa nhìn cha nàng.

Đã vài năm không thấy cha nàng vui như vậy, thật ra cha nàng là một người cực kì đơn giản, cho dù người ngoài nói như thế nào, khi nương nàng còn sống cũng không nói cha nàng nửa câu, chỉ biết nhìn cha nàng cười, khi Thời Tiêu còn bé rất hâm mộ tình cảm của cha mẹ, Thời gia không tính là đại trạch, nhưng cũng là thư hương gia truyền, đến thế hệ cha nàng, cũng trôi qua không kém, nhưng cha chỉ có một mình nương nàng, cho dù chỉ sinh được một đứa con gái cũng không nạp thiếp.

Năm ấy không ít người khuyên cha nàng, không vì cái gì khác, cho dù là vì con thừa tự kế thừa hương khói, cũng phải nạp một người vào cửa, nhưng cha nàng vẫn không nghe, về sau những người kia sau lưng đều nói cha nàng là cái đồ tuyện hậu, khuê nữ lại sớm hứa cho nhà người ta, gia nghiệp Thời Gia không biết sẽ rơi vào tay ai, không ngờ cuối cùng một mối lửa đốt rụi hết sạch, hôn sự của mình cũng bị hủy.

Có đôi khi ngẫm lại, Thời Tiêu cũng cảm thấy, có lẽ mình mang mệnh sát, bằng không thì Thời gia đang tốt đẹp như vậy làm sao lại thất bại, nhớ tới những lời kia của mẫu thân Minh Chương, cái dùi trong tay bắt ngờ đâm vào đầu ngón tay, đau như kim châm muối xát.

Thời Tiêu thả tay ra, ngậm ngón tay vào miệng, nhìn đèn ngẩn người, yên ổn cũng đã nhiều năm rồi, Minh Chương cũng cần phải trở về, biết đã huỷ hôn, hắn sẽ như thế nào, khổ sở một hồi, tìm nàng mấy ngày, sau đó thì sao, nghe theo mẫu thân hắn, lấy một nữ tử môn đẳng hộ đối khác, phu thê cùng nhau, hiện tại có lẽ ngay cả hài tử cũng sinh ra rồi, cuộc sống gia đình hạnh phúc, đâu còn nhớ đến mình.

Thề non hẹn biển, vĩnh viễn không bằng thế sự đổi thay, đây chính là mệnh của nàng, không cưỡng cầu được, chợt nghe ngoài cửa sổ truyền tới tiếng mưa rơi, giọt giọt tí tách, thực giống như tâm tình của nàng vào lúc này.

Ngày hôm sau, Thời Tiêu lo lắng bèn thu thập theo cha nàng cùng đi thư quán thành Nam, cha nàng đi vào dạy học, nàng thì đứng chờ bên dưới cây hòe lớn nơi cha nàng nói.

Nửa đêm trời đổ mưa, làm rụng xuống không ít hoa hòe, hoa rơi đầy đất, nàng đứng trên mặt đất đầy hoa hòe, mặc một bộ xiêm y hoa tiết hoa rơi hơi cũ, tóc đen, khuôn mặt trắng nõn, dung mạo động lòng người, làm Diệp tiểu gia nhìn đến choáng váng.

Đã lớn như vậy cũng chưa từng thấy nha đầu nào đẹp mắt như vậy, điều này cũng thật sự ứng với câu nói người tình trong mắt tựa Tây Thi, tóm lại, Thời Tiêu ở trong mắt Diệp Trì, nhìn thế nào cũng thuận mắt, cho dù người có nhiều giai nhân khuynh thành, nhưng trong mắt Diệp tiểu gia, so với da đầu Thời Tiêu cũng còn kém xa.

Cho nên mới nói, mấy người Cẩm Thành đều nói hấn mê muội rồi, cho dù không mê muội thì đáng vẻ này của Thời Tiêu cũng làm Diệp tiểu gia chết mê chết mệt, miệng mở rộng, đôi mắt cũng mở to.

Đắc Lộc nhìn thấy đáng vẻ không có tiền đồ của gia nhà mình, chỉ ước gì có thể quay đầu trở về, thật xấu hổ muốn chết, làm như từ nhỏ đến lớn chưa từng được thấy nữ nhân, hấn theo ánh mắt của gia trái nhìn phải nhìn, bất quá cũng chỉ là một nha đầu nghèo thôi mà, làm gì mà ghê dữ vậy.

Vừa nghĩ tới muốn nhắc nhở gia một câu, chỉ thấy nha đầu đứng dưới cây hòe liếc mắt tới, Thời Tiêu đợi khoảng một canh giờ, đừng nói người, ngay cả bóng dáng của quỷ cũng không thấy, chợt nghĩ đến chẳng lẽ đây là của trộm cướp, trộm không cẩn thận bị mất ở chỗ này, nhưng lại lắc đầu, chỗ này trái phải trước sau đều là gia đình nghèo, nếu là kẻ trộm, làm sao tới nơi này trộm cắp được, có trộm sẽ đi chỗ khác trộm, không thì cũng ra khỏi thành chứ đi đến thành Nam làm cái gì.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy chủ tớ ở đầu hẻm bên kia thò đầu ra ngó dáo dác, vừa nhìn thấy Diệp Trì, trong lòng Thời Tiêu chuyển lòng vòng, chợt hiểu vài phần.

Người này quán nàng mấy ngày, từ ngày gặp hấn ở cửa hàng của Phổ gia gia, liền một đường đi theo nàng, mấy ngày hôm trước là quang gánh của người bán hàng rong, chường quầy Tụ Phúc Tường, phỏng đoán những chuyện này đều là hấn dàn dựng.

Theo lí mà nói Thời Tiêu đối với Diệp Trì cũng không có ác cảm quá lớn, cho dù Quyên tỷ lần nữa nói cho nàng biết, người nọ là thiếu gia ăn chơi trác táng nổi danh kinh thành, Thời Tiêu không còn cách nào khác đành phải xem hấn như một người xấu Thập Ác Bất Xá (10 tội ác không thể tha).

Trong tiềm thức của Thời Tiêu cảm thấy hấn và tên Quách Đại Bảo hèn mọn bỉ ổi không phải cùng một loại, nhưng cũng không thể tính là người tốt, nhất là tính tình bộp chộp buông thả khiến người ta phiền chán.

Thời Tiêu chỉ không rõ, hoa danh bên ngoài của Diệp tiểu bá vương, hồng nhan tri kỷ trong kinh thành đếm không hết, làm sao lại nhìn trúng mình, là nhất thời cao hứng, hay bởi vì trêu chọc làm niềm vui.

Liền nhìn đáng vẻ lăm la lăm lét kia, cây quạt này nhất định cũng là hấn bày ra, nghĩ đến đây, Thời Tiêu bực bội cũng không đánh nhau, vài bước đi tới, đưa cây quạt vào trong ngực hấn, tức giận: “Người thật sự không có chuyện làm sao, tìm chỗ nào khuất khuất tường mà đứng, cách xa nhà ta một chút, ta không có thời gian pha trò với người.”

“Này, nha đầu kia, nói chuyện sao mà...” trong lòng Đắc Lộc tự nhủ, đây là xem lòng tốt của gia thành lòng lang dạ thú, không ngờ gia phí hết tâm tư vừa tổn tiền vừa tổn sức, vậy mà trong mắt nha đầu kia lại thành ăn no rồi việc.

Còn muốn nói gì nữa, nhưng tiểu gia nhà hấn liếc trừng tới đây, vội vàng ngậm miệng, hậm hực lui về sau hai bước.

Tuy nói nha đầu kia không chừa mặt mũi cho hấn nhưng trong lòng Diệp tiểu gia vẫn rất cao hứng, cuối cùng hai người đã đối thoại với nhau rồi, hơn nữa, mặt đối mặt, nàng ở trước mặt, chỉ cần mình duỗi tay ra là có thể ôm vào trong ngực, hấn cũng thật muốn làm như vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt nàng, đành phải nhịn xuống, nhưng trong lòng bàn tay thật sự ngứa ngáy khó chịu quá!

Hai mắt quét trên mặt nàng nhìn qua nhìn lại mấy lần thấy cũng không nhìn đủ, suy nghĩ khi quay về vẽ bức họa treo trong phòng, vừa liếc mắt có thể nhìn thấy, thời điểm không thấy người, ngó ngó bức họa cũng có thể giải khát.

Thời Tiêu thấy hai mắt hắn nhìn mặt mình chăm chăm, không khỏi buồn bực hắn lỗ mãng, cúi đầu xoay người rời đi. Không dễ dàng gì mới đợi được mặt đối mặt nói chuyện như thế này, Diệp Trì làm sao cam lòng thả nàng đi, hai bước chạy tới ngăn đường nàng lại, nhét cây quạt vào trong ngực nàng: “Đây cũng không phải là đồ của ta, nàng tìm lộn người rồi.”

Thời Tiêu hoài nghi nói: “Thật không phải của ngươi?”

Diệp Trì mở to mắt nói dõc: “Ừ, không phải, bất quá ta có thể cùng nàng đứng đây đợi, không chừng là ai bị mất đang tìm không ra hẳn là sốt ruột lắm rồi đó.”

Thời Tiêu nhìn hắn một hồi chợt thản nhiên nói: “Quạt của Vương Cảnh Khanh này khó tìm, theo giá thị trường hôm nay, có thể đáng giá ngàn vàng.”

Đắc Lộc Phía sau nghe xong vội vàng đồng ý nói: “Đúng rồi đó, tiểu gia chúng ta...” Nói còn chưa dứt lời đã bị Diệp Trì đá một cước: “Cút qua một bên, gia đang nói chuyện, ngươi có chuyện gì.”

Nhưng đã quá chậm, Thời Tiêu hừ một tiếng, nói: “Dù sao cha ta là ở chỗ này nhất định, nói không chừng là thổ địa gia mất cũng chưa biết chừng.”

Nói xong vứt cây quạt xuống dưới chân Diệp Trì, xoay người rời đi.

Diệp Trì gọi vài tiếng, đầu cũng không quay lại mà đi luôn, Diệp Trì buồn bực, quay đầu lại trừng Đắc Lộc, Đắc Lộc sợ tới mức rụt cổ một cái: “Gia, tiểu gia, nô tài lảm nhảm, làm hỏng việc tốt của người, người ngàn vạn lần đừng nóng giận, nô tài đảm đương không nổi, nếu không gia đập nô tài hai cái cho hả giận đi.”

Mấy câu nói làm Diệp Trì không nổi đáp hắn: “Tiểu tử ngươi ngược lại học được cái lấu lỉnh, chuyện hôm nay này nhớ cho kĩ, lần tới mà làm hỏng chuyện của gia, gia không đánh ngươi, mà cắt đầu lưỡi ngươi nhắm rượu, để xem ngươi còn nhiều lời nữa không, cút đi, còn thất thần cái gì, đuổi theo.”

Còn đi theo hả! Đắc Lộc cẩn thận nói: “Gia, hôm nay coi như xong đi! Chúng ta nghĩ cách khác đi, chuyện này không gấp được...” Không đợi hắn nói xong, Diệp Trì đã đi rồi, Đắc Lộc không có cách, vội vàng vui vẻ chạy theo.

Một đường đi theo Thời Tiêu trở về phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhìn Thời Tiêu đi vào viện đóng cửa, Đắc Lộc nói: “Gia, trở về thôi!” Ai biết tiểu gia nhà hắn lên tiếng: “Ngươi đi qua dòm khe cửa xem nàng ở phòng nào, còn không mau đi, chờ tiểu gia tự mình đi tới hả.”

Đắc Lộc cân nhắc, nếu để cho người khác biết tiểu vương Gia Định Thân Vương phủ giữa ban ngày ban mặt đào khe cửa nhà người ta, truyền tới tai Vương Gia, cái mạng nhỏ của mình có thể gặp bất trắc mất.

Nào dám chậm trễ, chạy nhanh như làn khói chạy qua, mới vừa ghé vào khe cửa, còn chưa nhìn thấy rõ bên trong là cái dạng gì, bỗng nhiên cửa mở ra, Đắc Lộc trở mắt, một chậu nước bắn giội ra.

18. Chương 18

“Gia, người còn cười nô tài, nếu không phải người bảo nô tài đi đào khe cửa, nô tài cũng không đến nỗi bị chậu nước bắn này tạt, tiếc cho quần áo hôm nay nô tài mới mặc lần đầu...” khuôn mặt Đắc Lộc đau khổ muốn khóc lên, mũ quả dưa trên đầu cũng lệch ra, bên trên còn lủng lẳng hai cây rau, muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu chặt vật.

Diệp Trì cũng cảm thấy chủ tử như hắn cũng có chút không phúc hậu, dừng cười, ho khan một tiếng nói: “Một bộ quần áo thôi mà, đợi trở về gia bảo châm tuyền phòng làm cho ngươi thêm hai bộ nữa.”

Đắc Lộc nghe xong hơi có chút vui, lại nghe câu nói sau của gia, cả người liền không khoẻ, gia nhà hần ghé sát vào hần nói: “Đắc Lộc, người nói nàng dâu nhỏ này của gia có phải có cá tính quá hay không, nhìn yếu ớt mỏng manh, một chút thiệt thòi cũng không chịu, người nói nàng nghĩ như thế nào mà lại gọi cho tiểu tử người một chậu nước bẩn vậy...”

“Gia...” Đắc Lộc kéo dài thanh âm, vẻ mặt đau khổ nhìn Diệp Trì như nhìn kẻ thù, Diệp Trì phất phất tay: “Lòng dạ hẹp hòi, chẳng phải nàng dâu của gia gọi có chậu nước sao, trời nóng mà người được mát mẻ như vậy, được rồi, gia không nói nữa.”

Đắc Lộc giơ tay áo lên lau mặt: “Tiểu gia của ta ơi, nếu người thật có thể lấy cô nương kia về phủ, cho dù nô tài bị mười chậu nước bẩn cũng không có gì, chỉ sợ cuối cùng việc không thành, nô tài đây không phải chết oan uổng sao.”

Diệp Trì nghe xong lông mày dựng lên: “Muốn ăn đòn phải không, gia còn chưa ra tay, người đã nói mấy lời xúi quẩy rồi, tính tình tiểu gia người không biết à, ta đã nhìn trúng rồi, con mẹ nó ai dám đoạt vợ với ta, tiểu gia giết chết cả nhà hần.”

Đắc Lộc rụt cổ một cái, nào dám nói gì nữa, tính tình của tiểu gia nhà hần cũng không phải là đùa, nếu thực sự náo loạn lên ai cũng chịu không nổi, nhưng vị cô nương kia, hần nhìn sao cũng thấy không giống với dáng vẻ mà gia thích, ánh mắt gia so với Quách Đại Bảo thì cổ chấp hơn một chút, nếu gia muốn cứng rắn tranh đoạt, cùng lắm là bá vương ngành thương cung, nhưng hết lần này tới lần khác không biết tiểu gia nhà hần bị trúng gió độc gì, một lòng một dạ muốn người tình ta nguyện, theo Đắc Lộc thấy, đời nhà đầu kia cam tâm tình nguyện, đời này cũng không đùa.

Càng đừng nói, bên cạnh còn có một nha đầu hung hãn giúp đỡ, nha đầu hung hãn bán rượu thế nhưng đối với gia một chút ấn tượng tốt cũng không có, không chừng còn nói gì đó với nha đầu kia, cho dù cuối cùng nha đầu kia cho thật lòng cảm động gật đầu với gia, còn có cửa ải của Vương Gia, Vương Phi, lão Vương phi nữa, ngay cả thông qua những chuyện này thì bên trên còn có Thái hậu Hoàng Thượng, tiểu gia thật muốn lấy nha đầu kia vào cửa, sau này phiền phức còn lớn hơn.

Nghĩ đến đây, Đắc Lộc cũng phát sầu thay gia nhà hần, còn Diệp Trì xưa nay theo đuổi nguyên tắc thuyền đến cầu tự nhiên thẳng, một chút cũng không buồn, nghĩ đến hôm nay nha đầu kia thấy mình, mắt to lóe sáng lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, sao mà xinh đẹp quá đi, còn có tóc đen dày óng ả, thắt bím đuôi sam thả trước ngực, bím tóc được cột bằng dây cột tóc hoạ tiết hoa rơi, thật muốn sờ thử một chút.

Thật ra thì chính Diệp Trì cũng thấy mới mẻ, cho dù là lúc vừa mới khai trai, nhìn thấy nhiều nữ nhân xinh đẹp cũng không ngứa ngáy tới như vậy, không biết sao vừa thấy nha đầu kia, từ trong đầu ra ngoài liền thích như thế, Diệp Trì suy nghĩ nhanh chóng lấy về nhà, mỗi ngày hần chải tóc cho nàng, tết tóc, vẽ lông mày cho nàng, mặc quần áo cho nàng, mang giày, cái gì cũng không cho nàng làm, chỉ việc ngồi đó để mình yêu thương thôi.

Nhưng lúc nào mới có thể lấy về đây, nha đầu kia thấy mình cũng không hoà nhã, chuyện hôm nay nha đầu kia nhất định sẽ nói cho cha nàng biết, cũng không biết ngày mai nàng có ra đây nữa không, nếu nàng không đi ra, ngày mai sẽ không gặp, vừa nghĩ không gặp, trong lòng Diệp Trì liền cảm thấy vắng vẻ.

Vừa mới đi tới đầu phố còn chưa tới cửa Vương phủ, từ thật xa đã nhìn thấy Song Phúc cùng với một người mặc quần áo và trang sức thái giám đứng ở bức tường, không ngừng nhìn qua hướng này.

Trông thấy Diệp Trì, Song Phúc vội vàng chạy vội tới, không đợi Diệp Trì xuống ngựa liền nghênh đón nói: “Tiểu gia của ta, người lại đi đâu vậy, nô tài tìm người hơn nửa ngày rồi.” Nói xong liếc Đắc Lộc: “cái tên này, theo gia đi đâu cũng không biết lưu lại một câu, trong phủ có việc gấp cũng không biết tìm người ở đâu, trở về bẩm với Vương Gia, một hồi đánh cho người không chạy được luôn.”

Đắc Lộc cảm thấy hần so với Đậu Nga còn oan hơn, hần có trêu ai ghẹo ai đâu, tiểu gia đi nơi nghiêm chỉnh không mà, mấy ngày nay chẳng phải đi dạo quanh phố nhỏ Tỉnh Thủy vậy lấy nha đầu kia sao, chuyện này hần cũng không dám nói lại đâu, nếu để Vương Gia biết, làm hỏng chuyện tốt của gia, không đợi Vương Gia đánh gãy xương, tiểu gia nhà hần đã một cước đạp hần chết rồi.

Song Phúc chẳng muốn nhìn cái đức hạnh xúi quẩy của hần, vội vàng nói với Diệp Trì: “Tiểu gia người nhanh đi vào thay xiêm y đi, Hoàng Thượng tuyên người đấy, Hải công công chờ hơn nửa ngày rồi.”

Diệp Trì quét mắt phía sau Lưu Hải, trong lòng tự nhủ vạn tuế gia đang êm đẹp sao lại nhớ tới hần, xuống ngựa nói với Lưu Hải: “Hải công công mấy hôm nay sao không thấy, đôi kia của mai xanh hôm kia thể nào rồi ”

Lưu Hải trước tiên thi lễ mới nói: “Tiểu vương Gia người cũng đừng hỏi của mai xanh nữa, vạn tuế gia chờ ngài đến sốt ruột rồi, sai người thúc dục ngài trở về, nếu không thấy người, cái mạng già này của nô tài sẽ không giữ được nữa, người nhanh theo lão nô tiến cung đi.” trong lòng Diệp Trì mặc dù nghi ngờ, rốt cuộc cũng không dám chậm trễ, đi vào thay đổi xiêm y đi theo Lưu Hải.

Sùng Nhân đế là một Hoàng Đế chăm chỉ, trời sanh là mệnh Đế Vương, đăng cơ mười năm, thiên hạ đại trị, quốc thái dân an, cũng không lười biếng chút nào, mỗi ngày kiên trì giờ dần thức dậy, giờ mao vào triều, hạ triều mới truyền đồ ăn sáng, ăn đồ ăn sáng, gọi sư phụ đến luyện quyền cước, ăn trưa, nghỉ một giấc, thức dậy xem tấu chương, gọi quan viên lục bộ đến ngự thư phòng nghị sự.

Trước bữa tối gọi sư phụ dạy cỡi ngựa bắn cung, ở trường ngựa luyện cỡi ngựa bắn cung, buổi tối tiếp tục xem tấu chương, đến trống canh một, mới gọi tần phi thị tẩm, mà tần phi thị tẩm này cũng không phải mỗi ngày mỗi gọi, trong một tháng chỉ gọi mười ngày, ngoại trừ ngày mười lăm ở chỗ Hoàng Hậu, Tần phi còn lại, kính sợ phòng cũng không cần đệ trình bài tử, lần lượt luân phiên xuống, mưa móc đồng đều, không thiên vị, nếu có tâm tư giờ trò xấu, vậy thì cầu Thần Phật phù hộ đừng trở mình, nếu thực trở mình, đừng nói đời này không còn thấy Hoàng Thượng, khi gây chuyện không tốt thì lão tử nương ca ca huynh đệ trong nhà mình đều được may mắn đi theo.

Lúc Sùng Nhân đế vừa đăng cơ, một hồi rối loạn, đợi Sùng Nhân đế giải quyết xong chuyện triều đình đại sự lại ra tay xử lý hậu cung gọn gàng, mười năm sau, liền không có một ai dám hó hé.

Diệp Trì vốn không để ý tới những điều này, nhưng ít nhiều cũng biết được một chút, theo Diệp Trì thấy, cuộc sống này của Hoàng Thượng trôi qua không còn tí sức lực nào, nói thật dễ nghe, cửu ngũ chí tôn, quần lâm thiên hạ, cái rắm á, cả ngày phải dùng tâm nhãn đối phó với đám thần tử kia, bản thân mệt chết không nói, trở lại hậu cung còn phải ứng phó nhiều nữ nhân như vậy.

Đừng nhìn phi tần hậu cung nhiều như vậy, lại không có người nào chiếm được trái tim Hoàng Thượng, ngay cả Hoàng Hậu cũng vậy, hần thể nhưng đã nhìn thấy hình thức Đế hậu ở chung một chỗ, cùng với quân thần không có gì khác nhau, phu thê giống như vậy, cuộc sống như thế thì có ý nghĩa gì, nói theo kiểu bất kính mà nói, cuộc sống này của Hoàng Thượng trôi qua còn không thoải mái bằng hần tử bầy quỳ bán hàng bên đường.

Cho nên Diệp Trì có thể không vào cung sẽ không tiến cung, trong cung nhiều quy củ, gò bó khắp nơi, hần chịu không được, nhưng hần không vào cung Hoàng Thượng cũng không không tha, cách mười ngày nửa tháng nếu không nhìn thấy hần, liền sai Lưu Hải đi Định thân vương phủ tìm người, vì vậy, Diệp Trì vừa thấy Lưu Hải ở trước cửa Vương phủ, liền biết Hoàng Thượng lại tìm hần rồi, nhưng lúc này có vẻ như bất thường, năm ngày trước mình mới cùng Hoàng Thượng luyện cỡi ngựa bắn cung cả buổi, sao hôm nay lại tuyên hần.

Diệp Trì đi theo Lưu Hải đi vào Càn Thanh Cung, đi đến bên ngoài Ngự Thư Phòng, Diệp Trì kéo Lưu Hải một chút nhỏ giọng nói: “Hải công công nói nhỏ với ta đi, rốt cuộc có chuyện gì vậy, Hoàng Thượng vội tuyên ta tiến cung như vậy.”

Lưu Hải vừa muốn nói gì, chợt nghe bên trong Sùng Nhân đế nói: “Còn không lăn tới đây cho trẫm, muốn trẫm tự mình đi ra ngoài mời người sao.”

Lưu Hải mím môi cười một tiếng nói: ” tiểu vương Gia, vạn tuế gia chờ đến sốt ruột rồi, người nhanh vào đi thôi!”

Diệp Trì gãi gãi đầu, bước chân tiến vào, Diệp Trì mỗi lần từ Ngự Thư Phòng trở về đều không thoải mái, nhìn một dãy giá sách trong phòng, liền đau đầu, lại nhìn trên kệ đầy ắp kinh sử tử tập, lập tức đau đầu nhức óc.

Cái bệnh này của Hần, do lão Vương phi nhà hần kể lại, đây là lão gia tử nhà hần ép hần đọc sách đến phát bệnh, hẽ nhìn thấy sách liền đau đầu, Hoàng Thượng cũng biết tật xấu này của hần, mấy năm này tuyên hần phần lớn là ở vô đường, đã nhiều năm đầu năm chưa đến Ngự Thư Phòng rồi.

Diệp Trì càng cảm thấy hôm nay không đúng, không giống như là tuyên hấn đến luyện quyền, đừng nói là chuyện của Quách Đại Bảo đã đâm thọt tới ngự tiền, liền đi vào quỳ xuống dập đầu.

Sùng Nhân đế đang dựa vào gối trên giường gạch đọc sách, vừa thấy hấn đi vào, để sách trong tay xuống nói: “Người còn vội vàng hơn trăm vậy, sáng sớm bảo Lưu Hải đến tìm người, đến lúc này mới đến, mau nói trăm nghe một chút, vội vàng đi làm chuyện đúng đắn rồi hả?”

Diệp Trì nhìn khắp nơi, Sùng Nhân đế biết toan tính, phát phát tay, cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh khom người lui ra ngoài, đợi trong phòng không có người khác, Sùng Nhân đế mới liếc mắt hấn một cái nói: “Được rồi, đứng lên đi, trong phòng cũng không có người, quỳ cho ai nhìn.”

Diệp Trì nhảy lên, cười hì hì nói: “Vẫn là Hoàng Thượng thương ta hơn lão gia tử cố chấp nhà ta nhiều, thần đệ hôm kia có một thanh đao sừng trâu, gọi là Tê Ngưu Giác hôm nay vội vàng nên quên mang đến, trở về ta bảo Đắc Lộc đi một chuyến nữa.”

Sùng Nhân đế trừng mắt liếc hấn một cái nói: “Vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chính, tiểu tử ngươi trăm còn không biết, bình thường chỉ từ chỗ của trăm vợ vét thứ tốt đem về, không thấy người ra bên ngoài lấy, hôm nay là thế nào, có phải biết mình gây họa, trước dùng đao sừng trâu để chặn miệng trăm.”

Lời này nghe xong, Diệp Trì liền hiểu, thực đúng như mình đoán, đích thị là Quách Đại Bảo phủ Thị Lang náo loạn, ngược lại nhìn không ra, quách Thị Lang giả nghiêm chỉnh kia, đối với nhi tử hời Quách Đại Bảo này cũng rất dễ tâm, chạy đến chỗ Hoàng Thượng cáo trạng.

Tuy nói đoán, cũng phải giả ngu, nghĩ đến đây, Diệp Trì nháy mắt mấy cái: “Đúng là từ chỗ Hoàng Thượng được không ít thứ tốt, quay về cũng tự kiểm điểm bản thân, có được đao sừng trâu, liền nhớ tới hoàng thượng, người nói như vậy là oan uổng thần đệ rồi, thần đệ là một lòng một dạ nịnh nọt Hoàng Thượng mà.”

Lời này gian xảo, Sùng Nhân đế cho hấn có chút tức giận, gật đầu nói: “Vậy người nói một chút, cánh tay của công tử Thị Lang phủ là như thế nào bị cắt đứt, chẳng lẽ đang yên đang lành tự mình cắt thành hai khúc, nói là hấn gây xương, tiểu tử ngươi bớt liếc mắt với trăm đi, nói thiệt cho người biết, hôm nay Quách Khánh Lâm ở trước mặt trăm tố cáo người, nói người vô cớ bẻ gãy xương cánh tay con của hấn, còn ném gia nô của hấn xuống sông, hôm nay vẫn chưa tìm được người, muốn trăm cho hấn công đạo, người nói cho trăm, vụ án cắt đứt này...”

19. Chương 19

Diệp Trì liếc Hoàng Thượng một cái, thấy Hoàng Thượng mặc dù mặt trầm như nước, nhưng ánh mắt cũng không nghiêm khắc, hấn rất hiểu rõ hoàng thượng, điều này đại biểu cho việc không có chuyện gì, chỉ có điều mặt mũi của hoàng thượng vẫn phải chú ý.

Nghĩ vậy liền mở miệng nói: “Hoàng Thượng một ngày kiểm tỹ bạc, bao nhiêu chuyện quốc gia đại sự xử lý không hết, Quách Khánh Lâm ngược lại không biết xấu hổ còn đem cái việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này đến làm phiền Hoàng Thượng, theo thần đệ thì đừng để ý đến hấn mấy ngày, ai biểu hấn không thức thời.”

Một câu nói kia thực nói trúng tiếng lòng của Sùng Nhân đế, vừa đầu xuân, phía nam đã phải phòng chống úng lụt mùa xuân, phía bắc thì phòng chống hạn hán, bận rộn tới mức ngay cả thời gian ngủ cũng phải duyệt tấu chương, Quách Khánh Lâm này ngon lắm, cái chuyện nhỏ xíu chó má xúi quẩy này mà cũng dám làm phiền hấn, làm như Hoàng Thượng hấn đây rảnh rỗi không có chuyện gì làm.

Hơn nữa người bị tố cáo còn là Diệp Trì, Diệp Trì là huynh đệ đường thúc bá của hấn, lại là thư đồng đánh hấn lúc nhỏ, tình cảm này khoe ở đâu được chứ, so với huynh đệ ruột của hấn còn thân hơn, đừng nói hấn dạy dỗ một Quách Đại Bảo, cho dù đánh Quách Khánh Lâm, hấn cũng sẽ che chở, nói tới chuyện này,

Quách Khánh Lâm làm sao lại không rõ, nhưng tiểu tử này cũng thế, không giúp tự hấn thì thôi đi, còn cả ngày gây phiền phức cho hấn.

Nghĩ đến đây liền giận trắng mặt nhìn hấn một cái nói: “Người đây là được tiện nghi còn khoe mã, Quách Khánh Lâm tốt xấu gì cũng là quan to triều đình, tuy nói chuyện này không tính là chuyện lớn, nhưng ồn ào trước mặt trẫm, cho dù không ai dám nói, nhưng thực tế người ta luôn miệng nói người cậy vào quyền thế Vương Phủ ức hiếp con của hấn, trẫm muốn giúp cũng không thể giúp họ hàng.”

Diệp Trì nghe xong nháy mắt mấy cái: “Hoàng thượng là thánh quân tự nhiên không thể thiên vị thần đệ, người cứ đứng ở giữa mà xét xử công bằng, Quách Khánh Lâm hấn tố cáo ta, ta còn chưa tố cáo hấn mà.”

Sùng Nhân đế trừng mắt hấn: “Càng nói càng vô lý, hấn tố cáo người bề gãy tay con trai hấn, người tố cáo hấn cái gì?”

Diệp Trì nói: “Thần đệ tố cáo hấn quản giáo bất nghiêm mặc cho con hồ đồ, trên đường cưỡng ép dân nữ, không phải thần đệ vừa vặn đi ngang qua, Quách Đại Bảo này thực đã thành công, đời này của cô nương kia cũng bị hủy, người nói thần đệ đây muốn tố cáo hấn có được hay không.”

Sùng Nhân đế ngược lại không nghĩ tới lại có chuyện như vậy, ừ cũng đúng, tiểu tử này người nào không biết hấn, có khi nào hấn để ý tới chuyện gì đâu, nhất định bên trong còn có duyên cớ, tạm thời không hỏi nữa, xử vụ án này rồi tính tiếp.

Liền hỏi Diệp Trì: “Người nói như vậy có chứng cứ không?”

Diệp Trì gật đầu: “Đương nhiên là có, lúc ấy ngay trên cầu Bích Ba, đừng nói dân chúng đứng xung quanh xem náo nhiệt, những người buôn bán dưới cầu kia đều là nhân chứng, dù gì còn có mấy gã sai vặt của Quách Đại Bảo, thần đệ thế nhưng là bệnh vực kẻ yếu, vả lại là do Quách Đại Bảo ra tay trước, thần đệ nếu không đánh trả, chẳng lẽ bị đánh không thể đánh trả, chỉ có điều lực tay của thần đệ, hoàng thượng biết rõ mà, Quách Đại Bảo này hư quá không nhịn được mới đánh một chút, thần đệ cũng chỉ nhẹ nhàng đụng hấn một cái, vậy mà tay hấn cũng gãy.”

Sùng Nhân đế tức giận trắng mặt nhìn hấn: “không nhịn được liền đánh hấn, ai có thể chịu được quả đấm của người hấn, thôi được rồi, nếu như thế, trẫm gọi Quách Khánh Lâm tới vậy.”

Tiếng Diệp Trì ào ào: “Gọi, gọi, thần đệ khó khi nào làm được việc tốt còn bị hấn tố cáo, thần đệ oan uổng quá, hấn đến rồi, thần đệ vừa vặn hỏi một chút hấn quản nhi tử thế nào.”

Ngay sau đó Sùng Nhân đế sai Lưu Hải đi Thị Lang phủ, thật ra trong lòng Quách Khánh Lâm cũng ghen khuất, năm ấy dựa vào ngọn gió đông của lão nhạc phụ, một đường làm quan vững vàng, chịu đựng đến chức Thị Lang, cũng coi như hãnh diện, nhưng người này cũng có một khuyết điểm, lúc ấy mặc dù biết rõ thế tử và gã sai vặt tư thông có con, nghĩ đến hấn phải dựa vào lão nhạc phụ, cái nón xanh này cũng liền miễn cưỡng úp lên trên đầu mình.

Cần nhắc có cái khuyết điểm này bóp trong tay, sau này hấn nạp bao nhiêu thiếp, Vương thị cũng nói không ra lời đi, ai ngờ Vương thị lại là bình dấm chua, trời sinh là một người người đàn bà chanh chua, đừng nói nạp thiếp, chỉ cần hấn nhìn nha đầu nào nhiều một chút, Vương thị đều có thể ngay trước mặt hấn mà đánh nha đầu kia nát như dầu dề, làm cho nha đầu trong phủ thấy hấn liền trốn, sợ bị nhìn trúng.

Vì chuyện này mà Quách Thị Lang không ít lần âm ỉ với nàng ta, nhưng tính tình của Vương thị cũng không vừa, nào là giật tóc, khóc lóc om sòm, vì vậy Quách Khánh Lâm dứt khoát không để ý nàng ta, miễn cho âm ỉ khiến cho mặt mũi thêm nhục nhã với mọi người.

Trong phủ không thể thì nuôi dưỡng ở bên ngoài, kế hoạch một cuộc sống yên ổn coi như ổn thỏa, thế nhưng hấn muốn sống yên ổn lại không thể sống yên, người cha hời như hấn đây lại bị ghen khuất, Quách Đại Bảo cứ ba ngày hai bữa lại gây chuyện cho hấn, Quách Khánh Lâm chỉ ước gì tên nhi tử hời này của hấn bị Diệp Trì đánh chết cho rồi, đỡ khỏi phải vừa nhìn thấy hấn liền nhớ đến cái nón xanh biếc.

Nhưng Vương thị lại không nghe theo, ngày đó mời Trương Bảo của Thọ Nhân Đường tới nối xương, phía sau chính là An Bình, An Bình vừa thấy vị nằm trên giường rên ừ ừ chính là tiểu tử ban ngày đùa giỡn Thời Tiêu, liền cố tình giả trò xấu, sau khi sư phụ hấn nối xương xong thì bảo ngừng dán thuốc giảm đau.

Quách Đại Bảo đời này chưa từng chịu tội như thế này, đau rên cả một đêm, không biết còn tưởng là Thị Lang phủ có sói, làm Vương thị đau lòng đứt ruột, canh giữ trước giường ở nhi tử cực cực cả một đêm.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, sai quản gia ra ngoài báo với Quách Khánh Lâm, nói nhi tử không thể bị khi dễ, phải tố cáo lên vua, Quách Khánh Lâm nghe đối phương là Diệp Trì, thực hận không thể bẻ gãy luôn cánh tay kia của Quách Đại Bảo, Diệp Trì chính là bá vương có tiếng trong kinh, hẳn không chọc người là mừng rồi, còn dám đi chọc lại hắn, đây không phải là tự làm khó mình ư, còn tố cáo lên vua, người nào không biết quan hệ mật thiết giữa Hoàng Thượng và Diệp Trì, tố cáo ai đây.

Vừa mới nói chữ không, Vương thị liền ăn vạ ngang ngược, một đầu nhào tới: “Người cái đồ Sát Thiên Dao không có lương tâm, năm ấy đến cửa nhà ta cầu xin, cha ta mới dúi dất người, không có Vương gia ta, người có thể lên làm Thị Lang, không chừng ăn xin ở góc nào rồi, người tố cáo hay không tố cáo, nếu không tố cáo thì hôm nay bất cứ giá nào ta cũng phải cãi nhau một trận, người bên ngoài nuôi hai con tiểu thiếp cũng khỏi phải nghĩ đến.”

Quách Khánh Lâm cho là nàng ta không có cách nào cãi nhau, lại nghĩ chuyện này rốt cuộc Diệp Trì là không đúng, đang yên lành sao lại bẻ gãy tay Quách Đại Bảo, cho dù không nhìn mặt mũi Thị Lang phủ, cũng nên lưu hai phần tình cảm, đây là không coi hắn ra gì, nên không chú ý đến tình hình cụ thể, liền ồn ào đến tai Hoàng Thượng.

Tố cáo xong, trên đường về nhà Quách Khánh Lâm càng suy nghĩ càng thấy bất thường, Diệp Trì coi như là bá vương, nhưng cũng không thể vô cớ sinh sự, có phải Quách Đại Bảo làm chuyện gì rồi hay không, nếu thực là như thế, vậy thì hỏng mất.

Nghĩ như vậy, vừa hồi phủ liền chạy đến hậu trạch, mới vừa vào cửa viện Quách Đại Bảo, liền đụng phải một nha đầu, Quách Khánh Lâm trầm mặt xuống, vừa muốn quát lớn thì thấy là Tử Liên, sắc mặt hơi trì hoãn, ho khan một tiếng nói: “sao lỗ mãng thế hả?”

Tử Liên hơi u oán nhìn hắn một cái, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Quách Đại Bảo bên trong gân cổ gọi một tiếng: “Tử Liên, nha đầu chết tiệt kia người chạy đi đâu rồi, còn không mau bưng trà cho gia, cả ngày chỉ biết lẳng lơ, hề chút lại khiến tiểu gia buồn bực, bán người cho Thúc Hỷ Lâu cho rồi, người lẳng lơ đủ chưa, mau lên, chết khát ta rồi.”

Tử Liên lại càng hoảng sợ, cũng chẳng quan tâm tới lão gia đang liếc mắt đưa tình, vội vàng đi tới bếp lò, trong lòng Quách Khánh Lâm buồn phiền, sắc mặt vừa đen vừa trầm, bước chân đi vào.

Vừa mới vào nhà, chợt nghe Vương thị nói: “Ta nói lão gia sao lại đứng ở cửa ra vào, thì ra là bị câu hồn, ngược lại thật làm cho thiếp thân mở mắt, chạy tới nha đầu thông phòng của nhi tử luôn.”

Một câu nói khiến sắc mặt Quách Khánh Lâm một hồi xanh một hồi đỏ, muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng nghĩ đến chính sự, đành nhẫn nại ngồi xuống nói với Quách Đại Bảo: “Ta tới hỏi người, tranh chấp với tiểu vương gia như thế nào, chẳng lẽ đang yên lành hắn lại đi bẻ gãy tay người.”

Quách Đại Bảo làm sao chịu nói, quay đầu ra nói: “Hắn chính là ỷ vào Vương Phủ khi dễ ta, trong mắt hắn ngay cả cha là Thị Lang cũng không bằng cái rắm, lúc ấy hắn nói, bẻ gãy tay ta thì có là gì, ngay cả ngài cũng dám đánh.”

Quách Thị Lang nghe xong, vỗ bàn một cái nói: “Còn muốn hồ đồ, hôm qua người nào đi theo thiếu gia, cũng gọi vào đây cho ta.”

Cũng không lâu sau, mấy gã sai vặt hôm qua đi theo cũng quỳ trên mặt đất, quách Thị Lang giơ lên tay chỉ một người nói: “Người, người nói đi, hôm qua rốt cuộc làm sao, nói thật thì không sao, nhưng có nửa câu nói ngoa, toàn bộ đánh chết hết.”

Này gã sai vặt nghe xong vội vàng dập đầu từng từng mấy cái đầu nói: “Lão gia khai ân, lão gia khai ân, hôm qua là như thế như vậy...”

Run rẩy kể lại chuyện hôm qua, quách Thị Lang nghe xong, tức giận đến hàm răng cũng ngứa, trừng mắt Quách Đại Bảo, đây thật sự là oan nghiệt kiếp trước, nghiệt chủng này chính là hủy hoại hắn mà.

Vương thị vừa thấy sắc mặt hần không tốt, vội vàng đứng lên ngăn trước mặt nhi tử nói: “Người, người nhìn Đại Bảo như vậy làm gì, dù sao cũng một nha đầu thôi mà, cũng không phải đoạt Định thân vương phủ của hần, Diệp Trì hần thì sao, còn đánh gãy tay con ta, chính là hần không đúng, hần là tiểu vương Gia, Đại Bảo nhà chúng ta là quốc cữu gia, so với ai cũng không kém, dựa vào cái gì liền khi dễ hần.”

Quách Thị Lang bị nàng ta làm tức giận đến run rẩy: “Người chỉ biết che chở con của người, người nhìn một chút xem hần đây đã làm chuyện gì, ngày thường ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc thì thôi đi, trên đường còn cưỡng ép dân nữ, cho dù đánh tới chỗ Hoàng Thượng, Diệp Trì một mực chắc chắn là bênh vực kẻ yếu, ta làm sao cãi lại, con của người gây họa, lão tử ta đây mắc mớ gì lại bị liên lụy.”

Vương thị nghe xong cũng có chút sợ, đang suy nghĩ nói hai câu mềm mại, đang nghĩ biện pháp thì quần gia bên ngoài đập đập chạy vào nói: “Lão gia, Hải công công trong cung đến, hiện tại đang đứng ngoài cửa lớn.”

Quách Thị Lang vội nói: “Mau mời vào phòng khách đãi trà.”

Quần gia nói: “Nô tài cũng nói như vậy, nhưng Hải công công nói không cần, bảo người nhanh đi ra ngoài, nói Hoàng Thượng gọi người yết kiến.”

Quách Thị Lang liền cảm giác đầu ô...ô...n...g, trừng mắt nhìn mẫu tử Vương thị, vội vàng đi ra, đến cửa lớn thấy Lưu Hải, bước lên phía trước chấp tay nói: “Hải công công, không biết hoàng thượng có chuyện gì quan trọng mà triệu kiến vi thần?”

Lưu Hải quét mắt một cái nhìn hần từ trên xuống dưới trong lòng tự nhủ, Quách Khánh Lâm này sống nhiều tuổi như vậy thật uổng phí, ánh mắt ngay cả cao thấp cũng không biết nhìn, chuyện chưa biết rõ ràng đã đi tố cáo trước mặt Hoàng Thượng, đối đầu tiểu vương Gia, tiểu vương gia có tiếng là khôn nặn, đừng nói Quách Khánh Lâm hần không có lý, cho dù hần có lý, đối đầu là tiểu vương gia, vậy cũng không lưu lại được cái gì tốt, không phải già nên hồ đồ rồi chứ, huống chi già vò như thế cũng không phải vì con của mình, toan tính gì thế này...

20. Chương 20

“Lời này của Thị Lang đại nhân người lại hỏi sai rồi, Hoàng Thượng tuyên người đều là chuyện quốc gia đại sự, nô tài sao có thể biết được.”

Quách Khánh Lâm biết rõ đây là lời nói khách sáo, những tên thái giám này, người nào cũng là kẻ dối trá, không có lợi không nhận chủ nhân, quay người lại từ trong tay quần gia lấy một túi bạc nhét vào tay Lưu Hải nói: “phiền công công ngài đã vất vả đi một chuyến, cái này gửi công công uống trà!”

Lưu Hải cũng không từ chối, thu trong ngực, mặt liền đổi sắc, cười cười tiến đến trước mặt nhỏ giọng nói: “Thị Lang đại nhân là người thẳng thắn, bình thường lão nô cũng nhận không ít ân huệ của ngài, được rồi, hôm nay liền nhiều lời nói một câu với ngài, không biết gì khác, chỉ biết người vừa rời đi, Hoàng Thượng liền sai nô tài đi phủ thân vương một chuyến, hiện nay tiểu vương Gia đang ở trong trong ngự thư phòng với vạn tuế gia, chắc là chuyện liên quan đến lệnh lang, không phải lão nô nói người không đúng, người nói người tố cáo ai là tố cáo sao, tính cách của vị kia không phải người không biết, không có chuyện gì thì đừng nên gây chuyện, người còn va vào, trong lòng đại nhân trước không chịu tìm hiểu ngọn nguồn, chút nữa trước mặt vạn tuế gia ráng mà trả lời, chính ngài quyết định, đi thôi! Vạn tuế gia vẫn đang chờ, đợi lâu quá, lão nô đảm đương không nổi, đúng rồi, Hoàng Thượng có ý dặn dò, bảo mấy tên tiểu tử hôm qua đi theo lệnh lang ra ngoài cũng dẫn theo luôn.”

Quách Khánh Lâm vừa nghe, mặt mũi trắng bệch, trong lòng biết chuyện hôm nay không thể bỏ qua, ruột hối hận xanh mét rồi, sớm biết không tố cáo, chuyện này mà tố cáo xong thì mình cũng bị vướng vào.

Rồi lại suy nghĩ, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể đập nổi chìm thuyền, lý lẽ là không dừng lại, Giết người không để đầu chỉ xuống đất (Đầu chỉ xuống đất ở đây chính là nói đến lễ tiết này là lễ tiết nặng nhất

trong giang hồ), trước tiên đẩy nghiệt chủng này ra, tự mình lại nhận tội quả giáo bất nghiêm, vạn tuế gia cũng phải lưu lại một phen tình cảm.

Nghĩ đến đây, nói với Lưu Hải: “Công công tạm nghỉ một lát, đợi ta dẫn nghiệt tử kia theo, tùy Hoàng Thượng và tiểu vương gia xử lý.”

Nói xong quay đầu vào nhà trong, Quách Khánh Lâm sớm đã sốt ruột, nói cho cùng lúc trước vứt bỏ vợ con lấy Vương thị là cái đồ vứt đi này không phải là vì tiền đồ của mình sao, hôm nay nàng ta sinh ra nghiệt chủng này muốn hủy tiền đồ của hắn, không có cửa đâu.

Vào phòng, mặt lạnh quát lên: “Còn không mau trói cái đồ nghiệp chướng này lại cho ta.”

“Nương ơi, nương, người cứu cứu nhi tử đi, hắn đây là muốn đại nghĩa diệt thân!” Quách Đại Bảo bị dọa sợ kêu la, Vương thị đuổi theo ngăn trước mặt nhi tử nói: “Ta xem ai dám động đến, muốn trói con của ta trước trói ta đi.”

Quách Khánh Lâm giậm chân một cái, đi lên đẩy Vương thị ra, khí lực quá lớn, Vương thị không đề phòng Quách Khánh Lâm luôn luôn ẩn nhẫn nào dám động thủ với nàng ta, nay bị hấn đẩy lão đảo, sững sờ nhìn hấn trong nháy mắt, vỗ ngực khóc lên, một bên khóc một bên chỉ hấn nói: “Quách Khánh Lâm, người là đồ lòng lang dạ thú, người thiếu đại đức rồi, lúc trước người cầu xin nhà của chúng ta thế nào, người nói với cha ta thế nào, hôm nay hối hận à, muộn rồi, hôm nay người dám đụng đến nhi tử của ta, ta liều mạng với người.”

Quách Khánh Lâm tức giận run rẩy, chỉ về phía nàng ta nói: “Người còn không biết xấu hổ mà đi nói với ta, lúc trước ta chỉ nói người tuổi còn nhỏ, bị lừa gạt mới gây ra tai tiếng, nhưng ai ngờ còn phải nuôi nghiệt chủng, có phải người đã quên rồi không, đứa con trai phía sau này của người cũng không phải là dòng giống của Quách Khánh Lâm ta, thực chọc giận ta, một phong hưu thư bỏ người cho thanh tịnh, còn lo lắng cái gì, muốn lão gia ta tự mình động thủ phải không?”

Quần gia vừa thấy thế, vội vàng đi lên Quách Đại Bảo nói: “Thiếu gia, nô tài đắc tội.” Nói xong trói Quách Đại Bảo lại dẫn ra ngoài.

Vương thị đâu có ngăn cản được, đuổi xuống hành lang, một chân không đứng vững, ngã ở trên bậc thang, đau chân đứng lên cũng không nổi, chỉ có thể chỉ lên trời mà mắng, âm thanh lại lớn, Lưu Hải ngoài cửa lớn cũng nghe thật rõ ràng.

Lưu Hải nghe phu nhân bên trong ngay cả khóc lóc cũng chửi rửa nha đầu, khóc có thảm hay không thì không biết, chứ chửi rửa như thế quả thật rất khó coi, thái giám hấn nghe cũng cảm thấy ê răng, thầm nghĩ mọi người nói Thị Lang phủ có một sư tử hà đông không tuân thủ nữ tắc, hôm nay nhìn thấy, so với người đàn bà chanh chua trên đường còn hung hãn hơn, hôm nay thật sự linh giáo.

Quách Khánh mang khuôn mặt xanh mét đi ra, Lưu Hải nhìn thấy phía sau hấn trói Quách Đại Bảo, trong lòng tự nhủ rốt cuộc vẫn là Thị Lang đại nhân, chiêu rút củi dưới đáy nồi này làm thật tốt.

Diệp Trì nhìn thấy Quách Đại Bảo, vẻ mặt nham hiểm, thầm mắng cái lão Quách Khánh Lâm này dối trá đã thành tinh, nhanh như vậy đã nghĩ được chiêu này rồi, Quách Khánh Lâm đến Ngự Thư Phòng, trước tiên dè Quách Đại Bảo xuống đất, tự mình quỳ xuống nằm sấp trên mặt đất nói: “Thần nhất thời không điều tra kĩ càng, dung túng nghiệt tử bên ngoài làm chuyện thương thiên hại lý, lại để tên nghiệp chướng này lừa gạt oan uống tiểu vương gia, tố cáo sai người rồi, xin Hoàng Thượng giáng tội.”

Hắn như vậy, Sùng Nhân đế ngược lại cũng không thể trách móc nặng nề rồi, nói cho cùng chính là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi, nhưng cứ bỏ qua như vậy, chỉ sợ Diệp Trì không thuận theo, tiểu tử này cũng không phải là loại người chịu thua thiệt, đang yên lành lại bị người ta tố cáo, có thể cho qua như vậy, Sùng Nhân đế còn không tin, nhưng cũng thử ba phải nói: ” Quách Thị Lang đã nhận sai, oan uống người, không bằng trăm làm chủ, chuyện này cho qua, người thấy thế nào?”

Diệp Trì nghe xong, đầu dao động lắc như trống: “Này không thể, nếu Thị Lang đại nhân tố cáo ta đến ngự tiền, chuyện này nên nói cho rõ ràng, tên tuổi của Diệp Trì ta cấy vào thể lực Vương Phủ khi dễ công tử Thị Lang phủ đều truyền ra ngoài, có câu người có tên, cây có bóng, cây có bóng mà nghiêng, nhưng chẳng qua chỉ là bóng cây, nhưng tên của tiểu gia không thể nghiêng được, nghiêng thì có lỗi với tổ tiên nhà chúng ta.”

Sùng Nhân để một ngụm trà xém tí đã phun ra, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hấn, chuyện này đáng để kéo theo tổ tông ư, tổ tông hấn cũng không phải là tổ tông của mình, tiểu tử này rõ ràng không chịu giảng hoà, nhịn không được bực bội Quách Khánh Lâm, người nói đây không phải là không có chuyện nên kiểm chuyện chơi ư, không phải chọc ghẹo thì là cái gì.

Sắc mặt Khánh Lâm muốn khó coi có bao nhiêu thì khó coi bấy nhiêu, giết người nhưng đầu chứa xuống đất a! Diệp Trì đây là muốn làm cái gì, chẳng lẽ không làm khó mình không chịu sao.

Nghĩ đến đây cũng chỉ có thể nói: “Vi thần có tội, xin Hoàng Thượng giáng tội.” Sùng Nhân để ngược lại càng khó xử, nhìn Diệp Trì nói: “Người muốn thế nào?”

Diệp Trì lạnh lạnh nói: “Không muốn thế nào, thần đệ bị chút oan uổng cũng không sao, nhưng liên lụy tới tổ tông thần đệ đảm đương không nổi.”

Sùng Nhân để chẳng muốn nói nhảm với hấn, trực tiếp xen lời hấn: “bớt nói nhảm đi, người nói đi, người muốn thế nào?”

Diệp Trì lúc này mới nói: ” gặp phải con trai như vậy, Thị Lang đại nhân cũng không dễ dàng, ta cũng không làm ngài khó xử, nếu không cứ như vậy, ngày nào đó bảo lệnh lang gõ cái chiêng, đi bộ một vòng dọc theo Tứ Cửu Thành, hảo hảo kể lại chuyện ngày đó với các thiếu gia, già trẻ trong kinh thành, không phải là tiểu gia ý thể hiếp người, mà là lệnh lang đùa giỡn dân nữ, tiểu gia bệnh vực kẻ yếu, Thị Lang đại nhân người xem cứ như vậy là được!”

Lời nói sỉ nhục đến mức này, Quách Khánh Lâm có thể nói không được sao, cắn răng nói: “Đa tạ tiểu vương gia đại nhân đại lượng.” Lại nghe Quách Đại Bảo nói: “Ta không, Diệp Trì người đây là khinh người quá...” Lời còn chưa dứt, Quách Khánh Lâm quay đầu liền tát cho hấn một cái: “Còn không ngậm miệng, đây là nơi nào, trước mặt thánh thượng, há có thể cho người láo xược.” Đánh xong vội vàng dập đầu thỉnh tội.

Một tát này đánh thật là ác độc, máu theo khoe miệng Quách Đại Bảo chảy xuống, Sùng Nhân để nhíu mày, phát phát tay nói: “Được rồi, chuyện này kết thúc, đi xuống đi.”

Quách Khánh Lâm vội vàng mang theo Quách Đại Bảo lui xuống, đợi hai người rời đi, Sùng Nhân để liếc mắt Diệp Trì tức giận: “Náo đến nước này, hài lòng chưa?”

Diệp Trì hì hì cười một tiếng nói: “Hài lòng, hài lòng, đây không phải là nhờ cậy vào Hoàng Thượng sao.”

Sùng Nhân để trừng mắt liếc hấn một cái: “Vẫn còn hiểu chuyện, chuyện này cho dù đi qua, sau này đừng tìm Quách Đại Bảo nữa, muội tử hấn tốt xấu gì cũng là quý nhân của trẫm, chung quy người làm khó hấn cũng kỳ.”

Diệp Trì nghe xong sắp đến nói: “Dù thế nào thì với đức hạnh này của Quách Đại Bảo, muội tử hấn cũng không thể là tiên nữ, đáng để Hoàng Thượng che chở như vậy sao, ngay cả thần đệ cũng vứt sang một bên rồi.”

“Nói nhảm, coi như là tiên nữ thì sao, trẫm là đồ trọng sắc à.” Nói xong, vỗ Diệp Trì một cái: “Vừa vặn hôm nay người tiến cung, đi cùng trẫm luyện quyền cước một lát, những thị vệ kia chỉ toàn đồ yếu ớt, trẫm một quyền đánh qua cũng không chịu nổi, nằm ỉ ra đó không chịu đứng lên, không có tí sức lực gì hết.”

Trong lòng Diệp Trì cười nghiêng ngả, tính tình hoàng thượng nhiều năm như vậy cũng không thay đổi.

Đáp lại là đi theo phía sau Hoàng Thượng ra khỏi ngự thư phòng, vừa đi vừa suy nghĩ, khẩu khí này xem như là tính thay cho nàng dâu nhỏ của hấn.

Lại nói về Thời Tiêu, trên đường từ thành Nam trở về liên nghị kỹ, chuyện hôm nay không thể nói với cha nàng, cha nàng gan nhỏ, nếu thật sự ông biết mình đã chọc phải hoàn khố nổi danh trong kinh, không chừng thậm chí đi ngủ cũng không ngủ được, chỗ Quyên Tử cũng không thể nói, tính tình Quyên Tử nóng nảy, nếu biết không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Trong lòng Thời Tiêu hiểu rõ, Tiểu Bá Vương kia là người không thể trêu vào, nghĩ tới lại bất giác thở dài, mới sống yên ổn được hai năm, tại sao lại rước lấy phiền toái nữa rồi, chẳng lẽ mình thật sự là sát tinh, nếu không thì tại sao đi đâu cũng không được yên ổn, chợt nhớ tới quê nhà, nhịn không được lại buồn bã, nghĩ

đến đời này cha con nàng không trở về được nữa, lại nhớ đến thiếu niên tuần tú trong trẻo kia, cũng nên quên đi thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ban đêm lại nằm mơ, trong mộng Minh Chương tha thiết nhìn nàng nói: “Tiêu Tiêu nàng đi đâu vậy? Làm ta tìm nàng thật là khổ, có phải nàng đã quên chuyện nàng đáp ứng ta, chờ ta về cưới nàng, nàng đã không chờ ta thì không được oán ta thay lòng.” Nói xong bỗng nhiên cười, bên cạnh lại nhiều thêm một giai nhân trẻ tuổi, dựa vào ngực hắn cười ôn nhu.

Tiêu Tiêu cảm thấy tim mình thắt lại đau đớn, vừa muốn mở miệng nói gì, chợt cảnh tượng trước mắt thay đổi, biến thành màu hồng đỏ rực, Minh Chương nắm dây lụa đỏ, cười vô cùng vui vẻ, tân nương nắm một đầu dây lụa khác, không biết ai hô to một tiếng; “Bái thiên địa!” một đoàn người chen lấn xô đẩy chen lấn làm nàng vắng ra ngoài.

Nàng muốn đi vào, đại môn Hứa gia cũng đã đóng, tiếng pháo lẫn tiếng trống vang bên tai, làm đầu nàng đau đớn, nàng ôm đầu lắc lắc liền tỉnh lại, mở mắt ra mới phát hiện là một giấc mơ, ngoài cửa sổ đã sáng rõ.

Thời Tiêu vừa muốn xuống giường, chợt nghe có tiếng chiêng trống, nghe giống như là từ trên đường truyền tới, vội vàng chỉnh đốn rồi mở cửa ra ngoài, gặp Bảo Trữ từ bên ngoài chạy về nói: “Thời tỷ tỷ, nhanh đi xem náo nhiệt, thiếu gia Thị Lang phủ ở bên ngoài điều phố thị chúng, nói không nên đùa giỡn dân nữ, tội đáng chết vạn lần...”

21. Chương 21

Quyên Tử từ phòng bên cạnh đi ra nói: “Quách Đại Bảo này cũng không phải thứ tốt lành gì, cả ngày chui vào trong phố hoa không nói, trên đường chỉ cần nhìn thấy tướng mạo đoạn chính, cũng không quản người ta là cô nương hay nàng dâu, cứng rần đi tới lôi kéo con nhà người ta, dựa hơi cha hắn làm không ít chuyện xấu, người ta bẩm báo nha môn, quan lại nha môn kiêng kị cha hắn, nào dám giải oan cho khổ chủ, chuyện lớn quá thì bồi thường ít bạc, là một tai họa vạn người căm hận, may cho hắn không rơi vào tay bản cô nương, rơi vào tay của ta, rắc rắc một đao thiến hắn, tiến cung làm thái giám, nhưng hôm nay thật hả lòng hả dạ, đi thôi Tiêu Tiêu, hai tỷ muội ta đi xem náo nhiệt đi.”

Nói nói liền dắt Thời Tiêu đi ra ngoài, mới vừa đi ra đại môn, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại dặn dò một tiếng: “Bảo Trữ đem nửa sọt trứng gà hôm qua ta mua ra đây.”

Thời Tiêu sững sờ vội hỏi: “Đang yên đang lành lấy trứng gà làm cái gì?”

Quyên Tử cười một tiếng: “Ném tai họa này cho hả giận! náo nhiệt vui như thế này cũng không thể chỉ nhìn không.”

Thời Tiêu nghe xong, vội vàng đoạt trứng gà trong tay Bảo Trữ: “không được, buổi trưa ta còn phải làm bánh trứng gà mà.”

Quyên Tử không có cách đành phải bảo Cửu Tử cầm nửa bó rau quả thối khác tới, cùng Thời Tiêu chạy chạy ra phố, vừa quẹo vào phố nhỏ Tĩnh Thủy, chỉ thấy phía trước không xa Quách Đại Bảo đang xấu mặt ở đó.

Trước ngực treo một cái chiêng bằng đồng sáng bóng, một cánh tay không nhúc nhích được, cánh tay còn dùng tốt thì cầm một cái chùy đồng, gõ một tiếng lớn nói: “Là Quách Đại Bảo ta đùa giỡn dân nữ trước, tiểu vương gia thấy bất bình đưa tay tương trợ, mọi người không nên hiểu lầm, ta sai rồi, ta có tội, ta đùa giỡn dân nữ...”

Lập đi lập lại mấy câu nói này, cũng khoảng mười lần, vừa mới nghe xong, thanh âm lười biếng của người đằng sau vọng tới: “tên tiểu gia mà cũng dám lười biếng, cẩn thận tiểu gia ta bẻ gãy cánh tay kia của người.”

Gương mặt Quách Đại Bảo đã thành màu gan heo, oán hận nhìn Diệp Trì nói: “Diệp Trì ngươi đừng khinh người quá đáng, Quách Đại Bảo ta hôm nay số mệnh không tốt, trên có cha không nhờ được, nhưng ta còn có muội tử, người đợi đấy, đợi gặp được em gái của ta, gia chỉ nói vài câu, sẽ báo đáp người thật tốt.”

Diệp Trì xùy cười một tiếng: “Quách Đại Bảo, nói người ngu thật đúng là ngu chưa từng thấy, đến lúc này rồi còn trông chờ vào cha người, cha người đợi mũ xanh nhiều năm như vậy, sớm đã hận tạp chủng như người đến ngứa ngáy hàm răng rồi, người còn không biết tốt xấu mà đi gây sự, có thể tốt ư, còn nữa, nhắc tới muội tử kia của người, chẳng lẽ người muốn bảo muội tử người thổi gió bên gối vạn tuế gia, xử lý tiểu gia, thôi cho ta xin đi! tên gọi cậu em vợ của vạn tuế gia không phải muốn gọi là gọi đâu, ngự đệ tiểu gia này cũng không kém đâu, tổ tông nhà nhà chúng ta hiện tại nằm trong hoàng lăng kia, khuyên người yên tĩnh một chút, còn có lần sau, cái mạng nhỏ của người góp vào cũng không phải không đủ, khỏi phải nghĩ đến mượn cơ hội nghỉ ngơi, hô to lên cho tiểu gia, âm thanh lớn một chút, người hô hay không không hô to, không hô to à? Được thôi, ta đây liền nói cho người biết, vậy là người muốn khi quân phạm thượng rồi.”

Quách Đại Bảo tức giận đến run rẩy, nhưng có không cách nào khác, chùi đồng trong tay giơ lên cả buổi, cũng chưa từng hạ xuống, Diệp Trì nhìn mắt ánh loe loe của hắn nói: “Thưa các vị bô lão già trẻ, đại gia bác gái, nên khoan dung một chút, Quách thiếu gia đây đã hết khí lực rồi, chắc là chưa ăn cơm sáng, xin mấy vị thương xót, có cái gì ăn được thì cho xin một chút, chăm sóc Quách thiếu gia ăn chút gì ngon ngon để còn có sức, hiện tại mới bắt đầu thôi, còn cả một ngày lận đó.”

Vừa dứt lời, không biết ai vèo một cái ném trứng gà qua, phan thẳng vào đầu Quách Đại Bảo, lòng đỏ lòng trắng trứng gà trộn lẫn vào nhau chảy từ trên đầu chảy xuống.

Quách Đại Bảo đưa tay lau một cái, mắng: “Ai ui, con mẹ nó trứng gà, chờ đó cho gia... Ai ôi!!!, ai ôi!!!!...” lời còn chưa dứt chỉ thấy vô số thứ bị ném tới, không cần biết là rau quả thối hay trứng gà thối, chỉ biết dùng sức ném về phía Quách Đại Bảo chào hỏi.

Trong lúc Thời Tiêu ngậy người, cái giỏ trong tay Quyên Tử cũng bay ra, Thời Tiêu cười khổ không dám nhìn nàng nói: “Sao chúng ta lại ném giỏ?”

Quyên Tử buông buông tay: “Cái gì mà giỏ hay không giỏ, lo lắng gì chứ, sớm biết như vậy cô nương ta đã cầm theo bồn cầu đến rồi, cho tên hỗn đản này một thân toàn phân thối, để cho hắn thối hoắc dạo khắp phố, nhưng người phía sau Quách Đại Bảo này là ai vậy, sao nhìn quen mắt như vậy.”

“Ai ôi!!!, ta nhớ ra rồi, đây không phải là tên tiểu tử hai ngày trước làm mấy cái chuyện xấu xa ở đầu hẻm sao, sao hôm nay lại thành người tốt rồi?”

Thời Tiêu hừ một tiếng nói: “Người tốt gì chứ, không chừng là chó cắn chó, Quyên tử đi thôi, xem thử bọn họ đang diễn trò gì?”

Quyên Tử mở to mắt nhìn, nghĩ cô gái nhỏ này hôm nay không đúng nha, nha đầu kia tính tình mềm mại, đối với người nào cũng không hề cấu kình, Quyên Tử còn lo lắng, sau này nha đầu kia gả cho người ta sẽ bị nhà chồng khi dễ, sao hôm nay lại thế này.

Quyên Tử còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, thì Diệp Trì cách đám người bên kia liếc một cái liền nhìn thấy Thời Tiêu, cũng không để ý Quách Đại Bảo nữa, roi ngựa trong tay quăng cho Đắc Lộc rồi lắt lư đi qua.

Hắn đi tới chỗ nào, đám người tụ tập chỗ đó lập tức bất động, vừa thấy hắn tựa như nhìn thấy diêm vương gia, vèo một cái liền nhanh chóng xuất hiện một con đường, cho nên Diệp Trì căn bản không hề tổn một chút sức lực nào đã đến trước mặt Thời Tiêu.

Đến trước mặt, Diệp tiểu gia bỗng nhiên cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nghẹn cả buổi mới nói được một câu: “Nàng, nàng đã đến rồi.” Sau đó liền không nói được chữ nào nữa, hai mắt không hề chớp nhìn Thời Tiêu, chỉ biết ngoác miệng rộng hì hì cười ngây ngô.

Đắc Lộc ở phía sau vừa thấy cảnh tượng này, trong lòng tự nhủ thôi xong rồi, tiểu gia nhà bọn họ lúc này thật quá mất mặt, có khi nào gặp qua tiểu gia nhà hắn như vậy đâu, trước kia đều là những cô nương kia nhào tới, lúc tiểu gia bọn họ hào hứng thì ôm một cái tim vui, còn khi không có hứng thú, căn bản không thèm ngó tới, nhưng hôm nay nhìn ý tứ này, toàn bộ trái ngược, gia nhà hắn vội vàng đi qua, đến trước mặt còn trở thành nửa người câm, nói cũng không nói, còn không ngừng nhìn người ta cười ngây ngô, cái này

gọi là gì ấy nhỉ, chẳng lẽ nha đầu kia biết tà thuật, nếu không thì mới gặp vài lần, sao có thể khiến cho gia nhà hần hần thần trí không rõ ràng.

Thời Tiêu bị hần nhìn đỏ bừng cả mặt, chung quanh nhiều người như vậy, mà hần lại thờ người ra nhìn nằng chằm chằm như nhìn sinh vật lạ, nằng đầu có trêu ghẹo gì hần đâu.

Quyên Tử nhìn thấy không bình thường, một bước ngăn trước mặt Thời Tiêu, nói với Diệp Trì: “Người làm cái gì đó? Ban ngày ban mặt mà nhìn cô nương người ta cố sống cố chết như thế, có thấy xấu hổ không hả.”

Vất vả lắm mới có dịp mặt đối mặt thế này, Diệp tiểu gia còn chưa có nhìn đủ đâu, hở ra một tí thì có người cản trở, trong lòng khỏi phải nói vô cùng không thoải mái, hần cũng không có ý thương hương tiếc ngọc, khê vươn tay sẽ đẩy Quyên Tử qua một bên.

Quyên Tử có hung hãn cỡ nào rốt cuộc cũng chỉ là một cô nương, ở đâu địch nổi khí lực của Diệp Trì, bị hần đẩy một cái lảo đảo, cũng may có một người đỡ nằng một chút, bằng không thì ngã xuống cũng treo chân.

Lửa giận của Quyên Tử lập tức vọt lên, theo thói quen của người nào đó, trái tìm phải tìm, liếc một cái thấy bên cạnh một cây đòn gánh, cũng không thèm suy nghĩ như thế nào liền cầm trong tay sau đó vung mạnh về phía Diệp Trì.

“Nha đầu kia thực hung hãn mà, ta nói này Diệp Trì, người tìm được ở chỗ nào vậy! Gia hôm nay lại có thể xem náo nhiệt vui như vậy.”

Đòn gánh của Quyên Tử không đánh trúng người Diệp Trì, mà bị bên người cạnh bắt được, khê kéo kéo một cái, đòn gánh liền rớt ra khỏi tay, Quyên Tử tức giận, trừng mắt người mới tới: “Người là ai, cùng một phe với tên tiểu tử này à?”

Tả Hoàn nhin không được vui vẻ, sáng sớm hôm nay đã có chuyện vui rồi, thật không uống công mình dậy thật sớm, nhưng nha đầu kia thật không kém, ánh mắt Tả Hoàn rơi vào trên người Quyên Tử, quét qua quét lại mấy lần, muốn eo có eo, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, ít nhất trong mắt hần, nhìn ngon hơn nha đầu gầy teo trước mặt Diệp Trì nhiều.

Người như thế này, cũng đáng để giày vò lắm, còn vị kia của Diệp Trì... Tả Hoàn thật không hiểu nổi gu thẩm mỹ của Diệp Trì, nhìn thế nào cũng thấy là một tiểu nha đầu chưa lớn, Tả Hoàn hoài nghi không biết được 15 tuổi chưa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, nhưng đáng người... Tả Hoàn lắc đầu, cũng thấy ê răng thay cho Diệp Trì, dựa chuột chiến trướng như thế, thiết thời cho cái miệng của hần lắm, vẫn là người này tốt hơn, quả thực là tiểu giai nhân đáng người nóng bỏng a!

Tả Hoàn cười xấu xa một tiếng nói: “Ta và hần không phải bạn bè, ta chính là không có chuyện gì đi xem náo nhiệt thôi.”

Quyên Tử bức bối: “Không có chuyện gì thì đứng qua một bên đợi đi, sao nhiều chuyện dữ vậy!” Nói xong vừa muốn tìm cái thang cha kia, nhưng cái thứ nằng đang cầm lại bị Tả Hoàn đoạt mất, làm Quyên Tử tức thiếu chút nữa sặc khí mà chết, chống nạnh nói: “Còn nói không phải cùng một phe, lại dám ngăn bản cô nương, cũng đừng trách ta không khách khí.”

Tả Hoàn càng nghe càng có tinh thần, lưu manh cười nói: “Gia ngược lại muốn biết, nằng không khách khí như thế nào...” Vừa dứt lời liền ai ôi!!! Một tiếng, khom lưng ôm bụng dưới, sắc mặt cũng thay đổi, hồi lâu mới nói: “Nha đầu kia, đập ở đâu vậy hả, muốn cho gia đoạn tử tuyệt tôn sao.”

Một cước này của Quyên Tử đủ tàn nhẫn, đang suy đoán số phận gốc rễ của Tả Hoàn, gã sai vặt đi theo Tả Hoàn bị hù mặt mũi trắng bệch, lúc này nếu đập gia hư mất, hần cũng không sống nổi đâu, phũ Thượng Thư bọn họ còn chưa có hậu duệ mà, vội vàng chạy tới đỡ Tả Hoàn nói: “Thiếu gia sao rồi, chúng ta mau hồi phủ gọi thái y nhìn một chút đi!”

Quyên Tử nghe xong cười nói: “Thất lễ rồi, mau đi về cho Lang trung nhìn một chút, nhờ đoạn tử tuyệt tôn rồi thì thiếu đạo đức lắm.”

Tả Hoàn vươn ra ngăn gã sai vặt, gắng gượng đứng lên cắn răng nghiêng lợi nói: “Gia thực đoạn tử tuyệt tôn sẽ bắt nằng về, bắt nằng ở bên cạnh gia làm quả phụ cả đời.”

Thời Tiêu vừa thấy không ổn, trợn mắt nhìn Diệp Trì đẩy hắn ra, dắt Quyên Tử bỏ chạy, Diệp Trì vừa muốn đuổi theo, chợt một tên tiểu tử đánh tới, trong lúc Diệp Trì né tránh thì mười mấy tên tiểu tử ở phía sau đồng loạt lao tới, cố gắng chặn hắn lại, cứ như vậy hắn trơ mắt nhìn nàng dâu của mình chạy mất, mấy cái tiểu tử cũng lập tức giải tán, luồn lách còn nhanh hơn khi con.

Diệp Trì không khỏi bật cười, nghĩ đến mấy tên nhóc đại ở tạp viện, thật sự là quỷ tinh khôn, sao không suy nghĩ hòa thượng sao có thể chạy trốn khỏi miếu, nhưng hôm nay tốt xấu gì cũng được gặp mặt, còn ngắm nhìn cả buổi như vậy, đáng giá, còn nhiều thời gian, sớm muộn gì cũng là nàng dâu của mình, gấp cái gì chứ.

Tâm tình tốt cho nên cũng lười đi theo Quách Đại Bảo, liền đi tới nói: “Hôm nay tiểu gia tâm tình tốt, tạm thời tha cho người.” Nói xong vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt Quách Đại Bảo: “Đừng trừng mắt tiểu gia như vậy, người không phải nói muốn báo thù sao, tiểu gia cho người một cơ hội, trở về hảo hảo thương lượng với muội tử người một chút, tiểu gia ở đây chờ người, còn chưa chịu cưới, hay là muốn đi thêm hai con đường nữa.”

Quách Đại Bảo vội vàng tháo cái chiêng trên người xuống, quay đầu bỏ chạy, trong lúc chạy vẫn không quên bỏ lại một câu đe dọa: “Diệp Trì người đợi đấy, sớm muộn gì gia cũng cho người đẹp mặt...”

22. Chương 22

“Tiêu Tiêu muội nói thật với ta đi, sao lại trêu chọc đám người này vậy hả, hai tiểu tử này vừa nhìn không phải là thứ tốt lành gì đâu.” Thời Tiêu bất khả tư nghị nhìn nàng: “tỷ không biết sao, không phải tỷ nói bọn họ là cái gì Tiểu Bá Vương Định Vương Phủ sao?”

“Cái gì? Là hắn thật hả.” lông mày Quyên Tử dựng đứng cả lên, lập tức túm lấy Thời Tiêu: “Ta nói cho muội biết nhé, đây chính là thằng khôn khôn kiếp nhất trong kinh thành đó, so với Quách Đại Bảo Thị Lang phủ kia còn ghê gớm hơn, sao muội lại trêu phải hắn vậy hả.”

Thời Tiêu cười khỏ một tiếng: “Nói ra thì rất dài dòng, được rồi, tỷ cũng đừng lo lắng, muội và hắn không có gì liên quan đến nhau, ngay cả công việc cũng không gặp được, hắn lại khôn nặn như thế, muội không để ý tới hắn là được.”

Quyên Tử lo lắng nhìn Thời Tiêu: “Muội không để ý tới hắn? sao ta thấy hắn vừa nhìn thấy muội thì mắt cũng không chớp, muội không để ý tới hắn là xong ư, thôi được rồi, chuyện đã như vậy rồi, cũng chỉ có thể tới đâu hay tới đó, dù thế nào đi nữa thì cũng còn có vương pháp, hắn có lẽ cũng không thể mạnh mẽ cưỡng đoạt.” Nói xong đưa tay ngắt khuôn mặt Thời Tiêu một chút: “Nói nha đầu muội trêu ghẹo người ta, muội còn không tin, giờ đã biết chưa, mà nè, Tiểu Bá Vương này sao lại thu thập Quách Đại Bảo thế, thực sáng tạo.”

Thời Tiêu mím môi không nói lời nào, cân nhắc chuyện hôm nay, có phải hay không bởi vì chuyện dưới cầu Bích Ba ngày đó, từ hôm nay trở đi, tốt nhất nên hạn chế đi ra ngoài, chỉ cần mình không ra ngoài, hắn có bá đạo cũng không thể xông vào trong nhà tìm mình.

Biện pháp của nàng đánh rất hay, thế nhưng cũng không ngăn nổi có người nhớ nhung đến khó chịu, mặc dù ở trên đường được nhìn ngắm một chút, tuy không nói được câu nào, nhưng trong lòng Diệp tiểu gia ta lại vô cùng đắc ý.

Ngồi bên trong Nhạn Lai Lâu, một bên thì vô cùng đắc ý, miệng toét tới mang tai, Tả Hoàn thì trái lại, trong lòng tự nhủ hôm nay không phải tai bay vạ gió ư, hào hứng chạy đi xem náo nhiệt, lại trúng một cước của nha đầu ngang ngược kia, một cước của nha đầu này hung ác thật đấy, thiếu chút nữa đã khiến Tả gia hắn đoạn tử tuyệt tôn rồi, nhất định là lúc này tri hoãn tới đây nên giờ vẫn còn hơi đau, vốn buổi tối còn muốn đi Thúy Hỉ Lâu thoải mái vui vẻ một bữa, giờ thì khỏi nghĩ tới luôn đi, yên tĩnh nghỉ ngơi thôi, thực mẹ nó ghen khắt quá mà.

Nhớ tới nha đầu ngang ngược này, trong đầu lại có chút thêm thường, dáng người lã lướt, mặc dù bộ dạng có hơi hung dữ nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tác phong nhanh nhẹn, ngẫm lại chỉ muốn ôm hôn một cái.

Nghĩ như vậy, nhin không được dùng cùi chỏ chọt Diệp Trì một cái: “Ta nói này ca ca, nha đầu vừa rồi kia...”

Tả Hoàn vừa mới động, mặt Diệp Trì lập tức liền đen như đáy nồi, lông mày cũng nhăn như cái lưới, trừng mắt nói: “Tả Hoàn ta nói cảnh cáo trước, bạn thân là bạn thân, giao tình thì giao tình, người nhìn trộm cái gì của ca ca, ca ca đều có thể cho người, duy chỉ có vợ ta, nếu người dám có chủ ý với nàng, huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể đoạn tuyệt quan hệ.”

Những lời này nói ra, thật làm cho Tả Hoàn dở khóc dở cười, không ngờ như thế, hắn còn tưởng là nha đầu gầy còm này là tuyệt sắc giai nhân, ai nhìn một cái liền giống như hắn, nhưng lời này chỉ dám nói trong lòng, ở trong mắt Tả Hoàn hắn, nha đầu kia còn không đẹp bằng đại nha đầu hầu hạ bên cạnh hắn, ít nhất, nha đầu kia của hắn còn có dáng vẻ nữ nhân, còn bảo bối này của Diệp Trì, khách quan mà nhìn, cũng không thể phân ra trước sau, dáng người cứng nhắc, quả thực chính là tiểu nha đầu chưa nảy nở, bản thân hắn thích thì thôi đi, còn nghĩ ai cũng như hắn.

Nghĩ đến chỗ này, hừ một tiếng nói: “Thôi đi, ca ca, bảo bối này của người, huynh đệ không chịu nổi đâu, ngài giữ lại làm báu vật đi, ta là hỏi nha đầu hung hãn hôm nay đập ta đó, ai thêm nhớ thương vợ của huynh hử.”

Diệp Trì nghe hắn không có nhớ thương Thời Tiêu, sắc mặt hoà hoãn lại, cười hắc hắc hai tiếng nói: “Oán giận này ca ca nghe không hiểu, vừa rồi ai đánh người, đánh chỗ nào, sao ta không biết.”

Tả Hoàn tức giận: “huynh chỉ lo để ý nhìn nàng đầu nhỏ của huynh thôi, nào có thời gian quản sống chết của huynh đệ đâu, nha đầu kia suýt chút nữa đã đoạn tử tuyệt tôn đệ rồi đó.”

Diệp Trì không nói gì, Đắc Lộc ở một bên mới nói: “Đúng rồi đó, nha đầu kia lần trước đánh lão Tiền chưởng quỹ đến đầu rơi máu chảy, thiếu gia ngài lần sau thấy nàng nên tránh đi, đó là một người không có vương pháp, hung hãn vô cùng.”

Nói xong liếc trộm gia nhà mình, thở dài, chuyện này cũng không biết lúc nào mới kết thúc, nhìn ý tứ tiểu gia nhà hắn càng ngày càng không bình thường, ngẫm niệm a di đà Phật, trong lòng thầm phù hộ tiểu gia mau mau thành công, cứ giãy vò như thế, thế nào cũng xảy ra chuyện.

Hai ngày nay Đắc Lộc cảm giác ngủ cũng không ngon, cảm thấy hải huyệt khiếp vía, Tả Hoàn lòng có ưu tư mới nói: “Thực con mẹ nó hung hãn, nếu ngày nào đó tên đàn ông nào lấy phải đàn bà như vậy, trên giường cũng thấy yếu đuối, lỡ gây ra chuyện không gì tốt liền thành thái giám, loại nha đầu này phải chỉnh đốn một chút, chỉnh đốn tựa như cừu non, bảo đừng không dám ngồi, bảo nằm không dám đứng, đó mới là nữ nhân, hôm nay vận khí nàng tốt, ngày nào đó lại chọc tới trên đầu gia, nhìn ta làm sao chỉnh đốn nàng.”

Trong đầu Đắc Lộc âm thầm lắc đầu, theo hắn thấy, muốn thu thập nha đầu hung hãn này à, Tả thiếu gia không nói đùa đấy chứ, hôm nay một cước này cũng không uống phí.

Nhưng Diệp Trì lại có không tâm tư để ý tới Quyên Tử hung hãn hay không hung hãn, hắn đang suy nghĩ ngày mai có thể gặp vợ hắn hay không, nếu ngày mai có thể gặp, hắn nên nói với nàng cái gì đây, nếu buổi sáng gặp, liền hỏi nàng buổi sáng ăn cái gì, nếu buổi trưa gặp, liền hỏi nàng buổi trưa ăn cái gì, còn nếu cả ngày nàng cũng không đi ra, buổi tối đi đón cha nàng cũng sẽ đi ra, cho dù không nói được câu nào, tốt xấu cũng có thể nhìn thấy nàng.

Nghĩ như vậy, hận không thể lập tức tới ngày mai, đầu còn có tâm tư uống rượu tìm vui, Tả Hoàn nào chịu liền cho người tìm kỹ nữ hát khúc tới đây giúp vui, Diệp Trì trước một bước đứng lên nói: “ người chơi đi, ta đi về trước.” Quảng xuống một câu như vậy liền rời đi, bỏ rơi Tả Hoàn lại Nhạn Lai Lâu.

Tả Hoàn ghen khuất khỏi phải nói, đây thật là, nàng đầu còn chưa tới tay liền trọng sắc khinh bạn rồi, nếu sau này thực lấy về nhà, huynh đệ như hắn chẳng phải ngay cả cứt chó cũng không bằng sao, phải nói rằng trời là lớn nhất chứ chẳng phải một cái nha đầu, về phần để tâm như vậy, vả lại, canh giữ một người có ý gì, chính là hoa đại ven đường, cũng chẳng phải hoa khoe màu đua sắc xinh đẹp gì, chỉ một nhánh như

vậy, cho dù xinh đẹp đến mấy nhìn hoài cũng chán, thôi, Diệp Trì muốn về thì về đi, mình cũng không đợi ở nơi này nữa, đi Quốc Công Phủ tìm Hồ Quân lái nhải, lúc này mẫu thân hẳn gọi hẳn có chuyện gì nhỉ.

Không nói trong đầu Tả Hoành có bao nhiêu ghen ghét, chỉ nói Diệp Trì từ Nhạn Lai Lâu bước ra, mới vừa lên ngựa tới góc rẽ liền gặp một bà tử, đến trước mặt Diệp Trì mới nhận ra là người hầu hạ Xuân Vân ở Xuân Phong Lâu.

Bà tử này vái chào nói: “Lão nô thỉnh an tiểu vương Gia.”

Diệp Trì liếc bà ta phát phát tay: “Miễn đi!” Nói xong cầm dây cương muốn đi, bà tử này vội nói: “Tiểu vương Gia xin chậm một chút, lão nô có chuyện muốn nói.”

Diệp Trì nhú mày nhìn bà ta, bà tử này sợ tới mức lui về sau một bước, trong lòng âm thầm kêu khổ, vị này rõ ràng không dễ gần mà, vị tiểu gia này cũng không dễ chọc, làm không tốt cái mạng già này không thể bảo toàn, nhưng cô nương phân phó không thể không đến, đành phải nói ra thôi.

Nghĩ vậy vội nói: “Cô nương vốn không dám quấy rầy tiểu vương Gia, chỉ là từ ngày trở về Nhạn Lai Lâu liền bị bệnh, lúc này mới mấy ngày, người đã gầy đi mấy vòng, cơm nước không ăn, ma ma lại thúc giục tiếp khách nhân, nói Xuân Phong lâu làm là mua bán, không có rảnh rồi nuôi cô nương, cũng không phải thiên kim tiểu thư, lúc này trên dưới hơn mười miệng ăn, ai cũng giống như cô nương thì đến gió Tây Bắc cũng không có mà uống, cô nương ở đâu nghe được những thứ này, người càng thêm không tốt, thật sự không có cách nào, mới cầu khẩn lão nô tới tìm tiểu vương Gia, tốt xấu gì cũng đi xem một chuyến, trước ngăn cản lại chuyện này, đợi cô nương khỏe lại, sẽ không dám làm phiền tiểu vương Gia nữa.”

Đắc Lộc ở một bên mà nghe, trong đầu thực giờ ngón tay cái lên cho Xuân Vân, tâm cơ thủ đoạn thực không tầm thường, mấy câu nói đó nghe thật đáng thương mà.

Nói thế nào thì Đắc Lộc cũng không tin, Xuân Vân tốt xấu gì cũng là đầu bảng của Xuân Phong lâu, cho dù mù tú bà này xấu xa cỡ nào, cũng không đến mức nàng bị bệnh còn bức nàng tiếp khách, lời này nói đúng ra là cho gia hấn nhà nghe thôi, gia mà mềm lòng đi xem, chỉ cần gia đi, người nhìn đi, người hầu như bà ta đi ra ngoài mà ăn mặc đẹp như thế, bệnh gì chứ, đều là nguy trang mà thôi.

Đáng tiếc, chiều này mà trước kia thì may ra có thể dùng được, nhưng hôm nay, đầu quả tim gia nhà hẳn đã đặt lên Thời nha đầu kia rồi, trong mắt còn có thể nhìn ai được nữa, thủ đoạn lần này nhất định phải thất bại thôi.

Nghĩ như vậy, kết cục chợt nghe gia nhà hẳn nói: “Đắc Lộc, chút nữa người đi Xuân Phong lâu một chuyến, nói với mù tú bà, rộng rãi cho Xuân Vân mấy ngày, cho dù buôn bán, cũng không có thể đẩy người bệnh ra tiếp khách, mời Lang trung qua nhìn một cái, trước tiên trị hết bệnh rồi nói tiếp, gia tự về phủ trước, người đừng đi theo.”

Bà tử nghe xong vội nói: “Tiểu vương Gia ngài tốt xấu gì...” Nói còn chưa dứt lời, roi Diệp Trì quát lên ngựa con, BA~ một tiếng quát lên mông ngựa, hai móng trước của con ngựa kia nâng lên, làm bà tử sợ tới mức vội vàng tránh ra, chỉ chớp mắt một cái, cả người lẫn ngựa liền không thấy bóng dáng.

Trong lòng bà tử thở dài, đã biết hôm nay đi một chuyến uống công, tiểu vương Gia không thương hương tiếc ngọc người đâu, Đắc Lộc nhìn bà một cái nói: “Đừng lo lắng, đi thôi, xem bệnh cho cô nương nhà người quan trọng hơn.”

Bà tử không có cách nào khác đành phải theo Đắc Lộc trở về Xuân Phong lâu, Xuân Vân được tin vội vàng ăn mặc chỉnh tề đi ra, vừa thấy một mình Đắc Lộc, không có bóng dáng Diệp Trì ở phía sau, sắc mặt tối sầm thâm nghị: “Tiểu vương Gia không có tới sao?”

Đắc Lộc cười nói: “Tiểu gia nhà chúng ta mấy ngày nay bận bịu, không đến thăm cô nương được, nghe nói cô nương bị bệnh, dẫn dò tiểu nhân mời lang trung xem bệnh cho cô nương, chờ gia nhà ta rảnh rồi sẽ tới.”

Trong lòng Xuân Vân khổ giống như nuốt phải hoàng liên, lời nói đối phó thế này, nàng sao lại không hiểu, đành phải nghe theo Đắc Lộc mời lang trung mắt mạch xem bệnh, cuối cùng còn kéo Đắc Lộc hỏi đồng hỏi tây nghe ngóng hành tung Diệp Trì.

Đắc Lộc đã thành tinh rồi, cho dù Xuân Vân và tiểu gia đã từng là hình thức gì, hôm nay đều không phải rồi, chuyện của gia mà đi nói với nàng, đây không phải là vội vàng muốn chết sao, hẳn đâu có không ngu như vậy, cười hi hi nói mấy lời qua loa cho xong chuyện.

Đợi Đắc Lộc chân trước vừa đi khỏi, mụ tú bà chân sau đi vào nói: “Ma ma đã nói cái gì ấy nhỉ, cho người sớm tính toán đi, không nên trèo cành cây cao là Vương Phủ, hôm nay dù thế nào, người cũng không cần nghe ngóng nữa, chuyện của tiểu vương gia hôm nay cũng đã truyền khắp phố phường rồi, là bận rộn, bận rộn nhìn trúng nha đầu nhà nghèo, cả ngày giữ cửa nhà người ta...”

23. Chương 23

Xuân Vân vốn không muốn tin, nhưng nhớ lại chuyện ngày hôm đó ở Nhạn Lai Lâu, sắc mặt trắng nhợt, thân thể lung lay ngồi ở trên giường, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể...”

Mụ tú bà nói: “Ta nói cô nương người đừng có nằm mơ nữa, dù cho tâm tư người có cao hơn, cũng không sánh được số mệnh không tốt, chỗ của chúng ta dơ bẩn, cô nương còn mong chờ leo lên cành cây cao Vương Phủ, đừng nói tiểu vương gia không để tâm, dù cho để ý, ngưỡng cửa nhà cao cửa rộng này, xuất thân này của người có thể đi vào ư, theo ma ma, tiểu vương gia đã như vậy, dứt khoát bỏ qua đi, ngày mai ma ma tìm người vừa ý khác cho người, so với tiểu vương gia cũng không kém đâu.”

Xuân Vân nào có nghe lọt tai, đợi mụ tú bà đi ra ngoài, gọi bà tử bên cạnh nói: “Người đi nghe ngóng thăm dò cho ta, tiểu vương gia đến cùng nhìn trúng nha đầu nhà ai rồi, ở đâu, gia đình như thế nào, trong nhà có những ai, lớn lên như thế nào, có gốc rễ ngọn nguồn gì không?”

Mặt bà tử lộ vẻ khó xử nói: “Cô nương, bà tử thấy ma ma nói có lý đấy, tiểu vương gia đã không niệm tình, nên bỏ qua đi, còn đi nghe ngóng chuyện này để làm gì, không phải là cô nương còn muốn làm khó người ta chứ, tuyệt đối không được đâu, không quan tâm là người nhà nào, đã vào mắt tiểu vương gia, vậy cho dù có một gốc rễ, ta trốn tránh còn không kịp, cô nương còn lao đầu vào làm cái gì.”

Xuân Vân cắn răng nói: “Ma ma cứ đi đi, ta cũng không phải muốn như thế nào, chính là muốn biết rốt cuộc thần tiên nào lại khiến tiểu vương gia mê say mê thành như vậy.”

Bà tử thấy khuyên cũng vô dụng, đành phải đáp lời rồi đi, tới lúc lên đèn thì quay trở về, vừa về liền nói: “Ta nói cái gì nhỉ, nha đầu kia chọc không được đâu, tiểu vương gia xem như tâm can bảo bối, hai ngày trước chính là Quách Đại Bảo Thị Lang phủ, không biết sao ở cầu Bích Ba gặp được nha đầu kia, nhất thời nổi lên sắc tâm, tiến lên đùa giỡn, không may vừa vặn đụng phải tiểu vương gia, bị tiểu vương gia bẻ gãy một cái cánh tay, cha hẳn không thuận theo, tố cáo ở trước mặt Hoàng Thượng, người đoán ra không, cuối cùng một chút lợi ích cũng không có, hôm kia, Quách Đại Bảo tự mình gõ cái chiêng, đi khắp phố phường, vừa đi vừa nói mình đùa giỡn dân nữ, tiểu vương gia lo lắng chuyện bất bình ra tay tương trợ, ai ôi!!!, âm thanh cái chiêng phát ra gọi mọi người đến xem náo nhiệt, nói cho cùng, còn không phải vì nha đầu phố nhỏ Tỉnh Thủy kia sao.”

Phố nhỏ Tỉnh Thủy? Xuân Vân nói: “Ta cũng nhớ ra rồi, nha đầu kia không phải sống ở phố nhỏ Tỉnh Thủy sao, người hỏi lại cho kĩ đi, đó là nhà nào?”

Bà tử nói: “Cũng nghe ngóng rồi, chân chính xác là người nghèo xứ khác, nghe nói là người phía nam, cùng cha nàng vào kinh xem bệnh, khỏi bệnh rồi cũng tiêu hết lộ phí, liền ở lại trong kinh, ở bên trong đại tạp viện ngô hẻm Tỉnh Thủy thuê hai gian phòng ở, cha nàng là tú tài, tìm việc ở thư quán thành Nam, nha đầu kia ở nhà thêu thùa may vá, không có thân nhân bên cạnh, chỉ có hai cha con nàng sống nương tựa lẫn nhau.”

Xuân Vân nói: “Người có nhìn thấy nàng không, lớn lên như thế nào?”

Bà tử nói: “Ta ở bên ngoài nhà nàng đợi một lát, vừa vặn gặp nàng ra ngoài đón cha nàng, từ xa nhìn một cái, lớn lên trắng nõn, nếu bàn về tư sắc thì cũng bình thường, đừng nói so với cô nương, ngay cả mấy đứa

dưới lầu, cũng không biết hơn nha đầu kia bao nhiêu lần, cũng không biết may mắn hay sao mà lại lọt vào mắt tiểu vương gia.”

Tiểu nha đầu bên cạnh hừ một tiếng nói: ”Đàn ông người ta sao có thể kiên nhẫn, huống chi tiểu vương gia tôn quý như vậy, không chừng là ham muốn mới lạ, đùa nghịch vui vẻ với nàng mà thôi, nô tài cũng không tin nha đầu bần cùng như nàng ta có thể đi vào lớn cửa Vương Phủ, ngay cả tiểu vương gia muốn nàng, nhưng phía trên còn có vương gia vương phi, thế gia vọng tộc nhà còn phải môn đăng hộ đối, huống chi Định thân vương phủ là thiết mạo tử vương của Đại Yến chúng ta, sao có thể để tiểu vương gia làm ầu.”

Lời này nói trúng suy nghĩ trong đầu Xuân Vân, Xuân Vân trước kia cũng nghĩ đến, xuất thân này của nàng làm sao có thể bước vào vương phủ, cho dù làm thiếp cho tiểu vương gia cũng không đủ tư cách, nhưng hi vọng này đến hôm nay đã hết rồi, Diệp Trì nhìn trúng nha đầu có tư sắc xuất thân đều kém hơn mình, khẩu khí này sao có thể nuốt xuống được.

Vả lại nhìn dáng vẻ cử chỉ điên rồ của Diệp Trì, trong lòng càng không được tự nhiên, nếu như không có nha đầu kia, tiểu vương gia cũng không đến mức bỏ qua mình, hôm nay khỏi phải nói đến hi vọng, ngay cả gặp mặt mà cũng khó khăn, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng ghen ghét.

Không cam lòng ghen ghét đến nửa đêm, cũng làm cho nàng sinh ra tâm tư ác độc, tiểu vương gia đã yêu thích nàng ta như thế, vậy thì dứt khoát hủy trong sạch của nàng ta cũng không tin tiểu vương gia còn muốn nàng, nhưng chuyện này cần tính toán cho tốt, người bình thường tất nhiên sẽ không dám đắc tội Diệp Trì, nhưng chợt nghĩ tới một người.

Không nói đến Xuân Vân bên này ngầm tính toán, trở lại Diệp tiểu gia của chúng ta, từ lúc trở lại phủ là một đêm thông không ngủ được, hử nhắm mắt lại chính là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của Thời Tiêu, một đôi mắt to tròn nhìn hẩn chăm chăm, miệng nhỏ tựa như anh đào có chút cong lên, dáng vẻ nhỏ nhắn này đáng yêu động lòng người biết bao nhiêu, nếu có thể sở khuôn mặt nhỏ nhắn này một chút, lại hôn cái miệng nhỏ nhắn một cái, ai ôi!!!, đời sẽ đẹp biết bao nhiêu.

Nghĩ như vậy, liền phát hiện tiểu huynh đệ nhà hẩn lên tinh thần, tiểu huynh đệ càng lên tinh thần thì Thần Diệp Trì càng ngủ không được, trong đầu khô nóng như một cây đuốc, đổ nửa bình trà lạnh xuống dưới cũng không ngăn chặn nổi, cuối cùng, chợt nhớ tới mấy khối khăn.

Diệp tiểu gia vội vươn tay từ dưới cái gối lấy ra, từ ánh đèn ngoài màn nhìn cả buổi, trên khăn thêu hoa đào, Diệp tiểu gia nhìn nhìn, không biết làm sao lại nhìn thành khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mềm của Thời Tiêu, bĩu môi một cái cười với hẩn, làm Diệp tiểu gia yêu thích vô cùng, đưa lên miệng hôn một cái.

Hôn một cái chưa đủ nghiền, dứt khoát phủ khăn lên mặt, từ từ nhắm hai mắt tưởng tượng đây là nàng dâu nhỏ của hẩn, huynh đệ nhà hẩn càng lên tinh thần..., Diệp tiểu gia rốt cuộc không chịu nổi, với bàn tay vào trong chăn...

Trời mới vừa tờ mờ sáng liền bắt Đắc Lộc chuẩn bị nước tắm, Đắc Lộc vừa tỉnh ngủ còn mơ hồ, được dặn dò thế này, gãi gãi đầu tự hỏi, mới sáng sớm tắm rửa cái gì hử, không phải buổi tối hôm qua mới tắm rửa sạch sẽ sao, nhưng đến cùng vẫn không dám hỏi.

Diệp Trì tắm rửa, thuận tiện giặt sạch khăn hôm qua bị làm ô uế, giặt xong, giơ ra ngoài cửa sổ soi soi dưới ánh sáng mặt trời, trên đó vẫn là hoa đào, không phải khuôn mặt nàng dâu nhỏ, cũng không ngại ẩm ướt, cất vào tựa như bảo bối, cũng không thêm ăn cơm sáng, vội vàng chạy ra Vương Phủ, chạy đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Đến dưới gốc cây hòe lớn bên ngoài phố nhỏ Tỉnh Thủy ngồi xuống, một bên ăn điểm tâm, một bên trông mong nhìn cửa viện đóng chặt bên cạnh, Đắc Lộc ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vừa mới nhú, lúc vừa tới, trên đường không có người nào, có thể thấy được gia tới đây hơi sớm, đây quả thực giống như đánh máu gà.

Nhưng chợt nghe tiểu gia nhà hẩn nói: “Đắc Lộc, người nói sáng nay vợ ta có đi ra không?”

Đắc Lộc hận không thể trợn mắt nhìn trời, tiểu gia nhà bọn họ mặt mũi dày thật đấy, chỗ này là chỗ nào, mở miệng một tiếng nàng dâu, đã vậy, nha đầu kia không đi ra, hẩn làm sao biết được, cũng không phải là

thần tiên bấm quẻ là có thể đoán ra, cho dù là thần tiên cũng tính không ra khi nào, thế nhưng cũng không dám làm tiểu gia mất hứng, hàm hồ nói: “Chắc sẽ đi ra, cả ngày ở trong nhà có gì vui đâu?”

Diệp Trì vỗ đùi: “Nói đúng đấy, cả ngày ở nhà có gì vui, ngày nào đó cưới nàng về nhà, có tiểu gia ở cùng thì còn khác.”

Đắc Lộc nghe xong mí mắt co rút mãi, gia nhà hắn nghĩ thật xa, trước mắt ngay cả gặp mặt một lần còn khó khăn, còn lấy về nhà, Đắc Lộc nhớ tới ánh mắt nha đầu kia nhìn gia, sao cũng cảm thấy chuyện này không dễ đâu.

Đang nghĩ ngợi chợt thấy cửa viện két một tiếng mở ra, tiếp theo từ bên trong chạy ra mười mấy tên tiểu tử, vây quanh nha đầu hung hãn hôm qua, trong lòng Đắc Lộc nói thầm, khí thế nha đầu kia thật đúng là lớn thật, cả ngày tiền hô hậu ủng như vậy, thành hải tử vương rồi còn gì.

Quyên Tử vừa ra tới liền nhìn thấy Diệp Trì ngồi dưới cây hòe lớn, trong lòng nói thầm vị này thật là cố chấp, mới sáng sớm đã tới ngồi rồi, Quyên Tử cân nhắc nên đối phó hắn như thế nào, hắn cũng không phải là những tên lưu manh vô lại, hắn là quyền quý đứng đầu kinh thành, tiểu bá vương, mạnh bạo, bản thân mình chịu thiệt không nói, Thời nha đầu cũng không tốt được, có câu dân không đấu cùng quan, đạo lý này Quyên Tử hiểu được.

Vậy thì cũng chỉ còn lại có mềm mại, về phần mềm mại thế nào, nhất thời nghĩ không ra, nhưng để tên tiểu tử này ngồi ở đây thì thấy không yên tâm cho lắm, dù sao cũng phải nghĩ cách đuổi hắn đi.

Tròng mắt xoay vòng vòng nảy ra được một ý, cúi đầu thì thầm hai câu với Bảo Trụ, Bảo Trụ liếc Diệp Trì rồi quay ngược vào nhà.

Đắc Lộc vừa thấy tên tiểu tử quay về, trong đầu lăm lăm, lần trước hắn đã lãnh trọn một chậu nước bẩn, hôm nay không biết sẽ dùng chiêu gì đây, đang nghĩ ngợi, chỉ thấy tiểu tử kia đi ra, trong tay cầm theo một cái giỏ trúc đan sạch sẽ, trên giỏ trúc phủ vải bố, cũng không biết bên trong đựng cái gì.

Đắc Lộc nhìn thấy hũ hùng khiếp vía, cân nhắc chút nữa nên nói cái gì để ngăn cản tiểu gia, đang nghĩ ngợi, tiểu tử kia chạy tới trước mặt, cười hi hi nói: “Thời tỷ tỷ nhà ta sáng sớm hôm nay làm bánh hành trứng gà, nhớ tới hôm qua tiểu vương gia thu thập tên bại hoại Quách Đại Bảo, nên kêu ta tới hỏi thăm một chút, nếu không chê tay nghề Thời tỷ tỷ nhà ta không tốt, đây chính là tâm ý của Thời tỷ tỷ nhà ta.”

Diệp Trì ngốc trong chốc lát, ngay lập tức muốn ném thử, khê vươn tay đoạt lấy cái rổ nói: “Đây là Thời tỷ tỷ nhà người tự mình làm phải không?”

Mắt Bảo Trụ loe loe sáng gật gật đầu, không đợi hắn nói cái gì nữa, chỉ thấy vị gia này cầm bánh trứng gà trong giỏ lên nhét vào trong miệng.

Bảo Trụ miệng há thật to, thầm nghĩ, bản thân hắn vừa mới nghĩ hồi nãy mình rắc bột đậu sương có nhiều quá hay không, nếu ăn hết như vậy, cũng đừng gây ra tai nạn chết người nha, phải nhanh lên mới được, nghĩ vậy bấp chân nhanh chóng tăng tốc chạy theo thân ảnh Quyên Tử.

Cái bộ dạng chạy xun xoe như vậy, Đắc Lộc nghĩ thế nào cũng thấy không ổn, thầm nghĩ, nha đầu kia hung hãn dầu muối không vào, hôm nay đang yên đang lành sao lại mời gia bánh trứng gà, coi như là gia thu thập Quách Đại Bảo, nhưng hôm qua ánh mắt nàng ta và Thời nha đầu nhìn gia cũng không thiện cảm cho lắm, hay là hạ độc a!

Ý niệm trong đầu vừa loé lên, chợt nghe tiểu gia nhà hắn nói: “Ai ôi!!!! bụng ta, sao bụng ta đau quá, không được rồi, gia phải đi nhà vệ sinh...”

Đắc Lộc bị dọa giật mình, còn đâu nhớ được cái khác, đỡ gia nhà hắn chạy đến Hồi Xuân lâu ở đầu phố, đi vào đại môn, trực tiếp chạy đến nhà vệ sinh phía sau, lôi kéo suốt một đường, thiếu chút nữa thì tim gan phèo phổi Diệp Trì cũng lôi ra...

24. Chương 24

Tinh thần lão chưởng quầy Hồi Xuân Lâu buồn bực khỏi phải nói, mỗi ngày đều ngóng trông mấy vị gia có thể tới đây để tăng bốc một chút, trông đến mòn còn mắt mà cũng chẳng thấy người đâu.

Trong kinh thành này tưởng muốn mở cửa mua bán là dễ dàng sao, nào là mặt bằng, quan gia, đều phải được chuẩn bị tốt, khó khăn lúc này là làm sao vực dậy việc mua bán, thu hút thị hiếu khách hàng, còn phải suy nghĩ làm sao để có thể cạnh tranh với người ta.

Trong Tứ Cửu Thành, một tửu lâu ăn uống có chút tiếng tăm, vậy thì so với lông trâu còn nhiều hơn, nhà nào cũng có tuyệt chiêu đặc biệt của riêng mình, ai cũng không có được.

Món tửu của Hồi Xuân Lâu là món thịt ba chỉ hầm, chọn heo nhỏ được nuôi dưỡng tốt nhất, không được lớn quá, phải làm thịt liền, lấy thịt ba chỉ ở chính giữa xương sườn, rửa sạch, cắt nhỏ, hành gừng cắt đoạn, trong nồi nấu nước, đợi nước sôi bỏ thịt ba chỉ vào, lúc này là khử mùi của heo, vớt váng mỡ, bỏ hồi hương, hạt tiêu vào, sau đó phi hành gừng cho thơm, vớt thịt ra bỏ vào nồi nấu với nước gà nấu rượu, đây chính là bí quyết của Hồi Xuân lâu, hầm lửa nhỏ trong thời gian một chén trà, mở nồi ra, mùi hương này có thể bay ra hai dặm.

Chỉ bằng một món thịt hầm cách thủy này mà Hồi Xuân Lâu luôn đứng vững, nhưng nếu cứ dừng bước ở đó không có món mới thì không phải là kế lâu dài, phải lôi kéo khách hàng về lâu về dài, khách hàng lớn của các tiệm cơm tửu lâu trong kinh thành này, một phần phải nói đến mấy vị gia mà đứng đầu là tiểu vương gia.

Những người làm nghề bán sức lao động sao có thể có tiền dư, quanh năm suốt tháng một chút thức ăn mặn còn không có, lễ mừng năm mới mới dám ăn một bữa sủi cảo thịt đã là ghê gớm lắm rồi, làm gì có chuyện đến tiệm ăn, cái tiệm ăn này là chỉ dành cho mấy người có tiền của, bốn vị gia này của cái không cần nói đến, mấy cửa hàng mua bán cái nào cũng lớn, bạc kiếm mấy đời cũng dùng không hết.

Hễ là cửa hiệu trong kinh thành, đều muốn tìm cách mời mấy vị gia này đến thăm, không cần tiền gì cả, chỉ cần mỗi ngày vị này gia vào xem, mấy vị này chính là chiêu bài nạm vàng khảm ngọc, vào tiệm ăn nào, liền có người nhìn a, không tới vài ngày, những quan lại quyền quý trong kinh nghe gió liền chạy tới, lửa cháy lên, các chỗ ngồi trong nhà gian đều có thể được đặt hết cả tháng, bạc cầm trong tay, ai mà không vui chứ.

Lúc trước Hồi Xuân Lâu của hắn cũng là quang cảnh như vậy, chính là ở chỗ này tiểu vương gia ăn món thịt hầm cách thủy thịt, hôm khác bốn vị gia ở trên lầu ăn hai ngày, Hồi Xuân Lâu liền phát hỏa hơn một tháng, về sau mấy vị gia mới chuyển chỗ.

Lúc này Hồi Xuân Lâu mua bán tuy cũng không kém, nhưng đến cùng vẫn không bằng ngày xưa, hôm nay vừa thấy vị tiểu gia này tới, miệng chưởng quầy suýt tý nữa là cười đến lệch hàm, vội vàng dọn dọn phòng bếp chuẩn bị cho tốt, còn mình thì mang khuôn mặt tươi rói ra tiếp khách.

Nhưng vậy mà mới vừa nghênh đón tới cửa, còn chưa có đáp lời, liền bị vị tiểu gia này đẩy qua một bên, vừa lấy lại tinh thần, tiểu vương gia đã chạy ào ra phía sau.

Chưởng quầy không hiểu gì hết, vội vàng đi theo, mới biết được vị tiểu gia này là cút đã ra tới đấy, chọn trúng nhà vệ sinh Hồi Xuân Lâu, cái này gọi là chuyện gì nhỉ.

Trong lòng lão chưởng quầy buồn rầu vô cùng, khuôn mặt lo lắng, cũng không có thể bỏ tiểu vương gia ở trong nhà xí, mình thì ra đằng trước chào hỏi khách khứa, đành phải ở lại hậu viện hầu hạ.

Tuy nói đứng ở bên ngoài nhà vệ sinh, nhưng động tĩnh bên trong lại nghe rất rõ, trong lòng lão chưởng quầy tự nhủ, vị tiểu gia này ăn trúng cái gì vậy nhỉ, ruột già cũng kéo ra luôn!

Qua gần nửa canh giờ mới thấy tiểu vương gia hóp lưng như mèo từ bên trong chậm rãi đi ra, đi một bước, chân run một cái, sắc mặt tái mét, trong lòng chưởng quầy thầm than, thật đúng là, hảo hán cũng nhịn không được ba lần tiêu chảy, vị gia này hôm nay là khinh suất rồi.

Đắc Lộc bước lên phía trước dìu hắn, cẩn thận nói: “Nhất định là nha đầu hung hãn kia làm hại rồi, trong bánh trứng gà có lẽ bị hạ độc, đây là muốn hạ độc chết gia, chút nữa nô tài kêu người đi nha môn bắt nha đầu kia, trước đánh nàng 20 gậy, sau tra hỏi cái tội hại người vô tội thì nên quản giáo như thế nào.”

Nói còn chưa dứt lời, trên đầu liền trúng một cái tát của Diệp Trì, Diệp Trì không còn chút sức lực nói: “Đó là bánh trứng gà vợ ta tự tay làm, người không được để nha môn bắt nàng dâu của ta hỏi tội, tiểu gia hai ngày nay ăn nhiều dầu mỡ, vợ ta cho ta một chút thuốc xổ, vừa vặn tiểu gia thanh lọc dạ dày, ai ôi!!!, không được rồi, gia vẫn còn...”

Lê lếch tiến vào nhà vệ sinh, Đắc Lộc thực không cách hiểu nổi gia nhà hắn, bị hạ được như vậy rồi, còn một lòng một dạ nghĩ đến nàng ta như thế.

Lão chương quỳ bên cạnh nghe thấy lời nói bất thường, nhỏ giọng hỏi: “Này, Lộc đại gia, tiểu vương gia cưới vợ rồi hả? sao không nghe nói gì hết vậy”, trong lòng lại nói thầm, Định thân vương phủ lấy tiểu vương phi thật không phải chuyện nhỏ, không thể cứ im hơi lặng tiếng như vậy, chẳng lẽ là tin tức của mình không đúng.

Đắc Lộc tức giận nhìn hắn một cái nói: “Ta nói cho người biết, tiểu gia ta nói cái gì, người cứ coi như không có nghe thấy có biết hay không, nàng dâu trong miệng gia nhà ta, chữ Bát () còn chưa có chồng dít lên đâu, nếu người ồn ào làm hư mất chuyện của gia nhà ta, tự mình suy nghĩ đi.”

Lão chương quỳ nghe xong vội vươn tay che miệng lại, hồi lâu mới nói: “Tiểu nhân thật không nghe thấy, không nghe thấy...”

Đắc Lộc gật gật đầu: “Không nghe thấy là tốt nhất, người đi thu dọn chỗ nào thanh tịnh chút, chút nữa để gia chúng ta ở đây nghỉ một lát, nếu trở về như vậy, trong phủ không nổ tung mới lạ đó, còn có, mau cho người đi thọ nhân đường mời Trương Bảo qua nhìn gia chúng ta một cái, cứ tiêu chảy như vậy, lỡ có chuyện gì thì không được đâu.”

Lão chương quỳ nghe xong trong đầu lập tức sáng bừng lên, cũng không buồn râu nữa, cho dù là ăn ở hay đại tiện, chỉ cần tiểu vương gia ngồi ở Hồi Xuân Lâu, vậy thì quá tốt rồi, nếu ba vị gia kia cũng cùng đến đây thì còn gì tốt hơn nữa, mà cho dù không đến thì tiểu vương gia cũng sẽ ở chỗ này mà.

Sau khi nghĩ như vậy vội vàng bảo Tiểu Trư Tử ở phòng bếp chuẩn bị cho tốt, chỉ chờ người bên tiểu vương gia đến, cố gắng làm cho ngon để lần sau còn nhớ mà tới, cho dù không so sánh được với Nhạn Lai Lâu, thì tốt xấu gì cũng phải khiến mấy vị gia đến vài chuyến, được như vậy hắn cũng không phải lo lắng nữa.

Nghĩ như vậy, lập tức vui vẻ đi tới, Diệp tiểu gia chính là mạnh miệng thôi, lần này hắn thật sự bị tiêu chảy sắp chết rồi, cô nàng này thật ác độc mà, cũng không biết hạ bao nhiêu bã đậu, từ buổi sáng liên tục đến buổi chiều, hai chân hắn run lẩy bẩy luôn rồi, trước mắt biến thành màu đen, sau vài lần ghé thăm nhà xí, Diệp tiểu gia xụi lơ dựa vào giường êm ở nhả gian lầu hai Hồi Xuân Lâu, người không còn một chút khí lực.

Tả Hoàn vừa đến, thấy bộ dáng Diệp Trì như thế này vô cùng hoảng sợ, tiểu tử này sao lại thành như vậy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào cũng đều là bá vương, năm ấy mấy người bọn hắn tại sao lại biết nhau, còn không cũng là bởi vì đánh nhau ư, mấy người bọn họ đều là tính tình lưỡi nhác khó có thể quản thúc, trong nhà đưa đến Quốc Tử Học, vừa mới vào học liền đánh nhau một trận.

Khi đánh xong một trận, bốn người liền trộn lẫn vào cùng một chỗ, Tả Hoàn còn nhớ rõ, lúc ấy Diệp Trì chơi liêu, không biết khiêng cái gì lên, án thư bên trong Quốc Tử Học đều bị tiểu tử này ném văng hết, khí lực lớn y như con nghé con, cả đám toàn là bá vương liêu mạng.

Sau đó Diệp Trì được gọi là Tiểu Bá Vương, vị tiểu gia này ngay cả Hoàng Thượng cũng dám đánh, thế thì còn sợ ai nữa, hôm nay là bị gì đây, Tả Hoàn đi quanh hắn hai vòng nói: “Ta nói huynh đây là đang dùng chiêu trò gì thế? Chẳng lẽ là khổ nhục kế, cho dù khổ nhục kế, cũng không cần sử dụng ở Hồi Xuân Lâu mà.”

Một câu nói này của Tả Hoàn thật sự nhắc nhở Diệp Trì, ừ hen, tại sao mình lại ngu dốt vậy, hiện tại khổ nhục kế là có sẵn đây, nghĩ đến đây, liền bảo Đắc Lộc gọi chương quỳ đến.

Đợi chương quỳ đi lên, Diệp Trì hỏi: “Người có biết mấy người ở viện bên trong cùng phố nhỏ Tĩnh Thủy không?”

Chương quỳ nghe xong vội nói: “nếu ngài hỏi gia đình bên cạnh, tiểu nhân thực không quen lắm, nha đầu xinh đẹp ở viện đó và bà nương tiểu nhân là họ hàng xa, tuy nói xa, dầu gì cũng là người trong tộc, lễ mừng năm mới cũng có lui tới, đứa bé đáng thương lắm, cách đây mấy năm cha nương nàng qua đời, vứt bỏ nha

đầu như vậy, trông coi cửa hàng rượu, vì sinh kế cũng chỉ có thể xuất đầu lộ diện buôn bán, đáng thương làm sao.”

Đắc Lộc đảo mắt lòng vòng nói: “Người đừng nói đó là nha đầu có tính tình hung hãn nha!”

Chương quỳ nói: “Tính tình hung hãn cũng không thể trách nàng, một cô nương phải xuất đầu lộ diện, lại có dáng vẻ như thế, nếu tính tình không hung hãn một chút, không phải sẽ bị người khác khi dễ sao, rượu ở đây là nàng đưa đây, ngon lắm đó, nha đầu kia học được mười phần mười tay nghề cha nàng đây, đừng nhìn tính tình hung hãn, nhưng tâm địa vô cùng lương thiện, mười mấy hài tử ở trong nội viện của nàng, đều đã từng là ăn mày ăn xin trên đường, đừng nói ăn no mặc ấm, còn được dạy dỗ tri thức, nàng và Thời nha đầu trong viện, vừa cho ăn uống, vừa cho quần cho áo, còn cho chữa bệnh, mười mấy tiểu tử này gặp được các nàng thật sự là tu mấy kiếp, bằng không thì mùa đông năm trước đã sớm chết cóng rồi.”

Đắc Lộc nghe xong bủ môi nói: “Thì ra là thân thích của nhà người, hèn gì nói là lòng dạ lương thiện, hôm nay không biết cho tiểu gia nhà chúng ta ăn thuốc gì, mà cũng không phải, là ăn một khối bánh hành trứng gà liền bị thành như vậy, đây là tiểu gia nhà chúng ta rộng lượng, không so đo với nàng, nếu thật sự muốn so đo, ngay cả người cũng bị liên lụy đó.”

Chương quỳ kia nghe xong, mặt mũi bị hù trắng bệch: “sao lại nói như thế, tiểu vương gia bị vậy là bởi vì nha đầu kia sao?”

Diệp Trì trừng Đắc Lộc, Đắc Lộc mới hậm hực ngậm miệng lại, Diệp Trì nói: “Người đừng nghe Đắc Lộc nói bậy, sáng sớm này tiểu tử trong nội viện xách rổ nói là Thời tỷ tỷ nhà hần làm bánh hành, vì đáp tạ tiểu gia hôm qua thu thập Quách Đại Bảo, tuy nói ăn bánh này, tiểu gia liền bị đau bụng, cũng không nhất định là do bánh này gây chuyện, chắc là buổi tối hôm qua lúc gia ngủ, phơi bụng ra bị lạnh bụng cũng chưa biết chừng.”

Chương quỳ kia có chút ngu ngơ, trong lòng nói thầm, tiểu vương gia có ý gì nhỉ, rõ ràng là do bánh hành này, sao lại ôm vào người mình, trông mắt đảo lòng vòng, nhớ tới hai ngày nay trên đường truyền ra mấy lời ong tiếng ve, thâm nghĩ, chớ không phải là vị gia này nhìn trúng Quyên Tử hay Thời nha đầu nha.

Nghĩ như vậy liền thử nói một câu: “Thời tiên sinh dạy học trong nội viện này rất thích món hầm thịt cách thủy của tiểu nhân, trước kia khuê nữ của ông ấy thường tới đây mua, vợ tiểu nhân còn nói tại sao mình lại không có khuê nữ hiếu thuận như thế.”

Diệp Trì nghe xong nhãn tình sáng lên: “Lão Trầm, tiểu gia cản trở công việc của người sao.”

25. Chương 25

“Trụ tử, tới đây một chút.” Thời Tiêu tìm trên kệ nhà bếp một lần, không tìm được túi đậu sương kia, vội vàng hô to gọi Bảo Trụ.

Bảo Trụ vừa vào, chỉ thấy Thời Tiêu ở trên kệ tìm thứ gì đó, trong lòng liền có chút chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới là Quyên Tử tỷ tỷ bảo hần làm, lập tức thả lỏng lại, mắt ánh loe loe giả bộ như không biết gì hết: “Thời tỷ tỷ gọi ta tới nhóm lửa à, tỷ chờ tí, ta đi dọn bó củi đã, tháng trước ta và mấy đứa Cầu Tử đi ngoại thành trên núi chặt được đó, chất đống ở bên trong, có lẽ đã khô hết rồi, đều là nhánh cây bạch lạp, đốt ngon lắm.”

Nói xong muốn đi ra ngoài, nhưng bị Thời Tiêu nắm lấy cổ áo kéo trở về: “Tiểu tử người bớt ba xạo với tỷ đi, nói, bao giấy dầu ta để trên góc kệ tầng 3 đi đâu rồi hả?”

Bảo Trụ nháy mắt mấy cái: “Chưa từng nhìn thấy bao giấy dầu nào hết, chẳng lẽ là chuột trong phòng tha đi ăn mất rồi?”

Thời Tiêu vừa thấy dáng vẻ ấp úng của tiểu tử này, liền biết nhất định là hần đã lấy đi, nhưng tiểu tử này lại chết sống không thừa nhận, mình cũng thật không có biện pháp, lại không thể như Quyên tỷ nhéo lỗ tai

của bọn hắn.

Vừa muốn hỏi lại, chợt nghe ngoài cửa viện đập hai cái, có người kêu cửa: “Quyên Tử nha đầu, Thời nha đầu, có ở nhà không?”

Giờ này Quyên Tử chưa có về đâu, ngày mai ở phố nhỏ đằng trước có nhà cưới vợ dãi rượu, Quyên Tử mang theo Nhị Cầu Tử đi giao rượu rồi, lo lắng Thời Tiêu một mình ở nhà nấu cơm, mới sai Bảo Trữ trở về hỗ trợ nhóm lửa.

Bảo Trữ lanh lợi, nghe tiếng liền nói với Thời Tiêu: “Nghe như Trầm chương quý Hối Xuân Lâu đầu phố, sao giờ này lại tới đây?” Nói xong bỗng nhiên hai mắt sáng rực lên: “Đừng nói là tỷ tỷ mua thịt hầm cách thủy(1) ở Hối Xuân Lâu nha?”

c25

Thời Tiêu thấy dáng vẻ thèm thuồng của hắn nhìn không được phốc xuy một tiếng bật cười, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt của hắn nói: “Tiểu quý tham ăn, hôm nay tỷ tỷ không có mua, chúng ta cũng không phải là người chạy việc cho Trầm chương quý, nhất định là có chuyện quan trọng, mau mở cửa đi, đừng để Trầm chương quý đứng bên ngoài.”

Bảo Trữ lên tiếng đi ra mở cửa, vừa mở cửa đã nghe thấy mùi thơm của món thịt hầm cách thủy, hít sâu một hơi, nước miếng suýt nữa đã chảy xuống.

Mời Trầm chương quý đi vào, nhìn cái cà mèn trong tay ông ta, hai mắt không dời đi được, dáng vẻ này làm chọc cười Trầm chương quý, đưa cà mèn cho hắn nói: “Sau khi sư phụ phòng bếp vừa làm xong là đi đem cho tên gia hỏa nhà ngươi liền đó.”

Thời Tiêu bưng bát trà đi ra, đưa cho Trầm chương quý nói: “Lẽ ra Quyên tỷ nên sai tên tiểu tử này đi lấy, sao người không sai người đến nói một tiếng, mấy tên tiểu tử này sẽ đi lấy ngay, người cần gì phải vất vả đi một chuyến như thế.”

Trầm chương quý cũng không giải thích, chỉ giao cà mèn cho Bảo Trữ, còn mình thì nhận chén trà kia, cúi đầu nhìn nhìn, không khỏi âm thầm gật gật đầu, rốt cuộc vẫn là nha đầu thư hương môn đệ, mặc dù hiện tại cuộc sống nghèo túng, nhưng nha đầu này không hề thô kệch ngượng nghịu.

Trong bát là trà hoa hòe, hoa hòe khô ngâm nước ấm cho nở ra, nhìn thật đẹp mắt, ăn một miếng miệng đầy mùi thơm, theo cổ họng nhuận xuống dưới, vô cùng dễ chịu.

Trầm chương quý nói: “Đây là Trà Hoa hòe, làm trà này chắc tốn nhiều công sức lắm.”

Thời Tiêu cười nói: “Cũng không phải là công sức của ta, hoa của cây hòe già trong viện này bị mấy tên tiểu tử hái sạch không nói, còn đi ra ngoài hái được tầm mười giỏ, tiểu hài tử tham ăn, vì muốn ta làm thức ăn cho bọn chúng, nhưng nhiều như vậy có làm cũng làm không hết, cho nên dứt khoát lấy hết hoa rửa sạch, phơi nắng trên nóc nhà, thu lại, thấy trời bắt đầu nóng rồi, pha trà uống ngược lại có thể thanh hỏa, người đừng ghét bỏ mới phải.”

Trầm chương quý âm thầm dò xét nha đầu kia, trên người mặc y phục màu trắng hoa tiết hoa rơi, gọn gàng sạch sẽ, vóc người mềm mại nho nhỏ gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay trắng ngần, lông mày mảnh mắt to, mũi cao cái miệng nhỏ nhắn, dáng vẻ mặc dù chênh lệch chút ít so với Quyên Tử, nhưng được cái sáng sủa, người khác vừa nhìn liền muốn yêu thương.

Bởi vì là người phía nam, nên giọng nói mang theo vẻ mềm mại, âm thanh này nghe vào trong lỗ tai, so với tiểu khúc còn hay hơn, mái tóc đen thắt thành một bím tóc to thả trước ngực, đuôi bím tóc được cột bằng cái khăn hơi cũ, tuy nói trên đầu ngay cả một đoá hoa cũng không thấy, nhìn đơn giản như vậy lại nhẹ nhàng khoan khoái, so với cô nương đầu dây châu ngọc còn thuận mắt hơn.

Trầm chương quý lúc này dường như thoáng đã rõ được một ít, vì sao tiểu vương gia lại nhìn trúng nha đầu kia rồi, mặc dù không so sánh được với những thiên kim quý nữ nhà hầu môn, nhưng đứng ở đó an tĩnh tường hòa, tiểu vương gia đã nhìn quen mấy cô nương thế gia, nay nhìn trúng nha đầu kia cũng không hiếm lạ.

Thời Tiêu thấy Trầm chưởng quỹ bưng bát không ngừng dò xét mình, chợt nhớ tới mấy ngày trước, trong nhà chưởng quầy nói muốn tìm nhà chồng cho mình, chẳng lẽ muốn làm mai làm mối.

Nghĩ đến đây, hai gò má không khỏi ửng hồng, rồi lại nghĩ, nếu nói làm mối thì làm sao Trầm chưởng quỹ lại tới, âm thầm thở ra một hơi, bây giờ nàng chưa muốn tìm nhà chồng, số mệnh của nàng mà gả cái gì, chỉ hại nhà người ta thôi, từ ngày từ hôn với Minh Chương, Thời Tiêu liền quyết định, cả đời này hai cha con nàng sẽ nương tựa lẫn nhau.

Trầm chưởng quỹ thấy Bảo Trụ cảm cà mèn đi ra, mới cười híp mắt nói: “Thịt hầm cách thủy không phải do nha đầu Quyên Tử đặt, là tiểu vương gia Định Vương Phủ, nói buổi sáng ăn bánh hành trứng gà, trong đầu nghĩ có qua có lại mới phải, cố ý hỏi ta, nghe nói cha người thích món thịt hầm cách thủy ở chỗ ta, liền sai ta đưa qua, cho cha người thêm đồ nhắm, cũng cho các tiểu tử bữa ăn ngon.”

Thời Tiêu nghe xong chau mày, tại sao lại liên quan đến tiểu bá vương Diệp gia kia, đang muốn cự tuyệt, thoáng nhìn miệng Bảo Trụ không kịp lau sạch, đành phải thở dài nói: “Lời này là từ đâu mà người nghe được, buổi sáng hôm nay là nướng bánh hành trứng gà, cho mấy tiểu tử này ăn thôi, cũng không cho người bên ngoài, là người nghe lầm cũng chưa biết chừng, thịt hầm cách thủy ta cũng không thể lấy không, ngài đợi lát nữa, ta đi vào lấy tiền trả cho ngài.”

Trầm chưởng quỹ nghe xong vội vàng ngăn nàng lại nói: “Thời nha đầu đừng vội, nếu không tin hỏi Trụ Tử một chút, tiểu vương gia nói là tiểu tử có khuôn mặt đen béo cho ngài ấy đấy, không phải là Trụ Tử sao.”

Thời Tiêu sững sờ, quay đầu lại vội vàng đi tìm Trụ Tử, thấy tiểu tử kia đã đi đến cửa viện, liền biết rõ chuyện này không sai được, lập tức gọi Trụ Tử: “Người trở về cho tỳ tỳ hỏi cái, buổi sáng người quay trở lại lấy bánh hành làm cái gì?”

Trụ Tử thấy mình chạy không được rồi, đành phải trở về hì hì cười nói: “Là Quyên tử bảo ta đưa cho tiểu vương gia, nói là đáp tạ tiểu Vương gia hôm qua thu thập Quách Đại Bảo.”

Trầm chưởng quỹ nói: “Thật sự là lòng tốt làm thành chuyện xấu, tiểu vương gia ăn bánh hành thái người đưa, ngày hôm nay chạy vào nhà xí suốt, mặt mày tái xanh, cả người mềm nhũn, đi cũng không nổi, hiện đang nghỉ ngơi trong nhĩ gian Hồi Xuân Lâu của ta, thôi được rồi, ta giờ bận rộn lắm rồi, không thể ngồi nữa, phải nhanh trở về chăm sóc ngài ấy nữa, vị tiểu gia nếu kia có mệnh hệ gì, chuyện mua bán này của ta cũng khỏi phải làm nữa.”

Vừa nói xong liền nhanh chóng đứng dậy bỏ đi, đợi Thời Tiêu lấy lại tinh thần, người đã sớm ra khỏi cửa viện, Thời Tiêu nhìn Bảo Trụ không nói tiếng nào, Bảo Trụ bị nàng nhìn cả người không được tự nhiên, gãi đầu nhỏ giọng nói: “Là Quyên Tử tỳ tỳ nói, tiểu vương gia này không phải thứ gì tốt, cả ngày ngồi xổm ở trước cửa lớn nhà chúng ta, chúng ta lo lắng, Thời tỳ tỳ ra ngoài bị thua thiệt hẵn, liền nghĩ cách đuổi hẵn đi, thật ra ta chỉ rắc có một ít bã đậu thôi, ai ngờ hẵn lại không chịu nổi.”

Một chút? Thời Tiêu tức giận: “Một bao là ta từ thọ nhân đường mua về, tháng trước người bị bệnh không tiêu, ta lấy có 1 tí tẹo bằng đầu ngón tay vậy nè, ngâm nước cho người uống, cái ngày đó người đi bầy tám lần mới hết, hôm nay những một bao, hẵn ăn vào không chừng sẽ gây tai nạn chết người đấy, hẵn là tiểu vương gia Vương Phủ, thật sự có sơ xuất, mỗi người trong viện chúng ta không ai được yên đâu.”

Bảo Trụ nghe xong cũng không sợ: “Nhưng Quyên Tử tỳ tỳ nói hẵn là đồ không tốt, trong đầu nổi lên ý nghĩ xấu nhớ thương Thời tỳ tỳ mà.”

Thời Tiêu thở dài nói: “Loại người như hẵn, làm gì có chuyện kiên nhẫn, chỉ là nhất thời thấy mới mẻ nên ham muốn thôi, hẵn nhớ thương tỳ tỳ, tỳ tỳ không để ý hẵn, mấy ngày nữa sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, cũng liền bỏ qua thôi, nhưng bởi vì như vậy, về tình về lý, tỳ tỳ cũng phải đi nhìn hẵn một cái, tốt xấu gì cũng là lễ phép, cũng tránh cho hẵn không ghi hận chúng ta, không sợ cái khác, chỉ sợ phiền toái sau này thôi, được rồi, những chuyện này người không hiểu đâu, trong nồi có bánh bột ngô, phía dưới là cháo, bếp lò đã bén lửa rồi kia, người đẩy thêm hai khúc củi vào đi, tỳ tỳ đi một lát sẽ trở lại.”

Bảo Trụ vội nói: “Ta và tỳ tỳ cùng đi.” Thời Tiêu trừng mắt liếc hẵn một cái: “Người đi làm cái gì, hẵn mà thấy người, giận quá đánh người thì làm sao bây giờ, người đừng quản nhiều, tỳ tỳ là nữ, nghe Quyên tử nói, Tiểu Bá Vương này mặc dù hồ đồ, ngược lại cũng không đánh nữ nhân, ta đi gặp hẵn sẽ không sao

đầu, tục ngữ nói đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười, nói không chừng liền cho qua.” Nói xong, tháo tạp dề trên lưng xuống, hơi sửa sang lại váy áo, đi tới Hối Xuân Lâu.

Trong nhà gian trên lầu hai Hối Xuân Lâu, từ khi Trầm chương quỹ đi về kể lại sự việc, Diệp Trì liền nằm ghé vào cửa sổ, mong chờ nhìn qua phố nhỏ Tỉnh Thủy, trong đầu cân nhắc, nàng dâu của hắn sau khi nghe lão Trầm nói thì có tới thăm hắn không, nếu nàng không đến, hắn có nên để cho Trầm lão đầu đi một chuyến nữa không, nếu không, hắn dứt khoát đi qua là được rồi, mà đi thì lấy danh nghĩa gì nhỉ...

Trong đầu trần trọc không ít chuyện nên quãng luôn Tả Hoàn qua một bên, Tả Hoàn uống hết ba ấm nước trà, la lối om sòm là hắn đói bụng lắm rồi mà Diệp Trì lại không cho hắn gọi thức ăn, nói sử dụng khổ nhục kế sao có thể ăn uống thả cửa, đến lúc nàng dâu nhỏ của hắn đến chẳng phải sẽ lộ ra sao.

Làm Tả Hoàn buồn bực muốn chết, đang suy nghĩ xem có nên qua phòng bên cạnh không, trước gọi bát mì dương xuân lót dạ, tư vị chịu đói thực không dễ chịu chút nào, chợt nghe Diệp Trì quay đầu lại nói: “Người nhanh đi ra ngoài đi, nếu không thì trở về nhà, không thì đến phòng khác tránh cũng được, vợ ta đến rồi.”

Một bên vừa nói, một bên vừa phát tay với Tả Hoàn y như đuổi ruồi, Tả Hoàn thật buồn bực, trong lòng nghĩ thầm, mình sao lại bị người ta chán ghét như thế chứ, mặc dù buồn bực nhưng cũng không dám làm hỏng chuyện tốt của Diệp Trì, vừa đi tới cửa lại chợt nhớ tới nha đầu hung hãn hôm qua, thò nửa người vào xấu xa nói: “Ta nói ca ca này, ngài đây dùng khổ nhục kế chứ có phải là thật đâu, gấp làm gì a, đến thì đến, huynh đệ cũng không thể trở về như vậy, để ta canh chừng bên dưới cho ca ca, vạn nhất nha đầu hung hãn hôm qua tìm tới, cũng có thể thay ca ca ngăn cản một hồi mà...”

26. Chương 26

“Đắc Lộc, Đắc Lộc, tiểu tử ngươi nhìn cái gì đó, nhanh lấy cái gương cho gia, gia phải soi gương.” Đắc Lộc tìm một vòng cũng không tìm được cái gương: “Gia, không có gương, nếu không nô tài bưng chậu nước bên kia qua cho người soi đỡ nhé.”

“Vậy còn con mẹ nó chờ cái gì nữa, nhanh lên một chút, vợ ta sắp tới rồi.”

Đến lúc này rồi, Đắc Lộc thật không biết gia còn bày đặt soi cái gì nữa, nhưng nghe giọng nói lúc này của gia, thật không dám chống lại, vội vàng bưng chậu đồng trong góc đi tới.

Diệp Trì nhìn vào nửa chậu nước bên trong, lại càng hoảng sợ, chỉ vào khuôn mặt trắng xanh bên trong nói: “Tiểu gia sao lại thành cái loại đức hạnh này rồi hả, lẽ vợ ta nhìn thấy giết mình thì sao đây, rồi lại chường mắt gia nữa, lúc đó gia biết tìm ai mà khóc đây!”

Đắc Lộc trợn tròn mắt, trong lòng tự nhủ gia làm sao lại trúng tà ma nữa vậy, nha đầu kia căn bản cũng không có nhìn trúng gia mà, nhưng cũng phải giả vờ khuyên nhủ: “Gia ơi, người đại tiện cả một ngày, may mà thân thể này của người cường tráng, nếu đổi lại người khác, lúc này chắc đã chuẩn bị hậu sự rồi, vả lại, không phải gia đang dùng khổ nhục kế ư, đáng vẻ càng thăm càng có lợi, cô nương kia nhìn thấy người như vậy, khẳng định càng thêm xấu hổ, không chừng còn đau lòng nữa đó.”

Diệp Trì cân nhắc, đúng vậy a, hôm nay mình đang dùng khổ nhục kế mà, phải thăm một chút, nghĩ như vậy, phát phát tay cho Đắc Lộc đem chậu nước trở về, mắt liếc ra ngoài cửa sổ nhìn Thời Tiêu đang đi đến cửa lớn Hối Xuân Lâu, không biết nhớ ra cái gì đó, xông đến Đắc Lộc trách móc một câu: “Người đi tìm chăn màn tới đây cho tiểu gia, nhanh một chút, làm trễ nải đại sự của gia, gia một cước đạp chết ngươi.”

Đắc Lộc không có cách, vội vàng chạy ra phía sau tìm chương quây ôm chăn màn tới, theo lời dặn dò của Diệp Trì che ở trên người hắn, lần qua lần lại xong xuôi mọi việc, Thời Tiêu cũng đi vào Hối Xuân Lâu.

Lúc Thời Tiêu đi vào Hối Xuân Lâu, Tả Hoàn đang ngồi không xa cửa sổ, trước bảo phòng bếp làm cho hắn bát mì dương xuân, đang đặt ở chỗ nào đó sì sụp ăn.

Hôm nay Tả Hoành thật sự rất đói bụng, đã lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên bị đói đến mức này, trước kia thức ăn chọn chọn lựa lựa, mùi vị thiếu một chút cũng không được, hôm nay chén Mì dương xuân này không có gì đặc biệt, ăn mà không cần biết nó có thơm hay không, cùng với một thân quần áo sang trọng đắt tiền quả thật không hề phù hợp, cộng với việc chưa tới giờ lên đèn, trong Hối Xuân Lâu có chút tối, lúc Thời Tiêu đi vào thực không nhận ra dưới cửa sổ là ai, còn tưởng là cu li làm công bên ngoài, đến Hối Xuân Lâu ăn cho đỡ thèm, sức ăn thật y như hổ đói, giống như đói bụng tám ngày chưa được ăn.

Trầm chương quý cũng có chút bối rối, trong lòng nói, vị gia này thật không biết để ý hình tượng gì hết, vội vàng đón Thời Tiêu đi vào, còn cố ý giả bộ như không biết mà nói: “Thời nha đầu sao lại tới đây, chẳng lẽ là món thịt hầm cách thủy hôm nay không đủ lửa?”

Thời Tiêu lắc lắc đầu nói: “Ta là đến thăm tiểu vương Gia, hân ở đâu vậy?”

Trầm chương quý nghe xong, thật sự thở dài nói: “Tiểu vương Gia hôm nay đã đỡ rồi, không còn tiêu chảy nữa, nhưng hiện tại không cử động nổi, đang nằm trong nhà gian trên lầu, ta đây đang muốn hỏi tiểu vương Gia có cần đem trà nóng lên không.”

Thời Tiêu thấy khay trà trong tay ông, không khỏi nhú nhú mày nói: “Lúc này toàn thân đang hư nhược, không thể dùng trà, phiền toái chương quý ngâm bát nước đường đem lên đây đi!” Nói qua nhắc chân đi trên lầu.

Vừa bước lên một bậc thang, chợt nghe cạnh cửa nói: “Đừng đi sai, lên thang lầu tay trái.” Lúc này Thời Tiêu mới theo âm thanh nhìn qua, vẫn không nhận ra người ngồi cạnh cửa là ai, chương quý vội nói: “Đó là Tả thiếu gia phủ Thượng Thư.”

Nhắc tới Tả thiếu gia, Thời Tiêu mới nhận ra đúng là vị hôm qua bị trúng một cước của Quyên Tử, nhưng hân và mình không can hệ, cũng không cần phải quan tâm, lắc lắc người đi lên lầu.

Tả Hoành sờ sờ mũi, trong lòng tự nhủ, được rồi, mình lại bị người ta ghét bỏ nữa rồi, nhưng nha đầu hung hân hôm qua lúc nào mới đến a, nghĩ đến đây, cào cào đầu nhìn sang phố nhỏ Tỉnh Thủy, ngay cả bóng dáng ma quỷ cũng không có, chợt nhớ tới Trầm chương quý vừa nói lúc nãy, rượu của Hối Xuân Lâu là nha đầu hung hân làm ra, lập tức gọi lên con sâu thêm thường, gọi người làm đến nói: “Các người đem cho gia một bình rượu ngon, gia muốn nếm thử mùi vị.”

Người làm tất nhiên sẽ không dám chậm trễ, chỉ một lát sau liền đem lên một bình đã được hâm nóng, Tả Hoành rót một chén ngửa cổ uống hết, phải công nhận, vừa ngọt vừa mát, thật sự là rượu ngon khó có được, trong đầu xẹt qua hai bàn tay nhỏ bé của nha đầu hung hân, nắm nắm đầm chọc vào eo, ai ôi!!!! tựa như hai cái màn thầu nhỏ trắng tinh mới ra lò, một đôi tay như vậy lại có thể ủ ra rượu ngon thế này, càng nghĩ càng cảm thấy rượu này thơm.

Một ly lại một ly, không đầy một lát nữa thôi một bình này sẽ uống hết cho coi, gã sai vặt thấy gia hân cô cùng bất thường, một chút đồ nhắm cũng không có vậy mà cũng uống cho được, mà còn một ly chưa đặt xuống đã rót tiếp một ly nữa rồi, chút nữa mà không say mới là lạ đó.

Vừa định đi lên khuyên nhủ, chỉ thấy Đắc Lộc giẫm giẫm ở đầu bậc thang, Tả Hoành liếc Đắc Lộc cười nói: “Thế nào, chê tiểu tử ngươi vương bận rồi đúng không! Nói cho ngươi hay, gia nhà các ngươi lúc này thật là thất bại mà.”

Đắc Lộc cũng cảm thấy như vậy, có lúc nào mà tiểu gia nhà hân có thể thiếu hân hầu hạ đâu, nhưng nha đầu kia vừa đi lên liền chê hân vương bận, thật không thể hiểu nổi tiểu gia nhà hân đây là đang làm chuyện gì, trời thì nóng muốn chết còn đắp chăn bông dày cộm, bộ không sợ đắp ra rôm sảy hay sao.

Nhưng Thời Tiêu lại không nghĩ như vậy, Thời Tiêu vừa nhìn thấy Diệp Trì nằm trên giường êm dưới cửa sổ lại càng hoảng sợ, sức sống của hôm qua không còn lại một chút nào, từ đầu đến chân đắp chăn bông, phải nói là quấn kín mít luôn, sắc mặt cũng tái xanh, bờ môi trắng không còn chút huyết sắc, chỉ có đôi mắt còn coi như sáng, trợn thật to, lau lau nhìn mình, trông mắt cũng không chớp một cái, nhìn đến nỗi Thời Tiêu cảm thấy hết sức chột dạ.

Là do Trụ Tử hạ độc nên hân mới biến thành như vậy, các nàng thật không đúng, nhưng khi nhìn thấy hân, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Diệp tiểu gia lúc này vô cùng kích động, người đang ở ngay tại trước mặt đây, bóp đầu ngón tay tính toán, từ hôm qua đến hôm nay, đã một ngày một đêm không nhìn thấy rồi, làm hấn nhớ ơ là nhớ, ánh mắt càng không dời đi được, cố sống cố chết nhìn chăm chăm người ta.

Vừa nhìn mà trong lòng thì nghĩ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lúc này của vợ hấn, so với việc thoa hai cân phần trán châu còn mịn hơn, hai hàng chân mày cong cong, tựa như lá liễu bên mép nước thảng hai, soi xuống đôi mắt hạnh long lanh, cái mũi cao cao, cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào vừa hái xuống vẫn còn tươi ngon, nhẹ nhàng nhếch lên, vừa nhìn liền hận không thể nhào tới hôn một cái.

Nghĩ đến đây, nhỏ giọng hỏi một câu: “Hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Trong lòng Diệp tiểu gia nói thầm, đỡ chưa hả, chưa đỡ được chút nào đâu, nếu vợ hấn có thể lại gần một chút, thì sẽ đỡ liền hà, nghĩ như vậy, liền há miệng định nói một chữ khoẻ.

Thời Tiêu sưng sờ, Đắc Lộc vội vàng giết gà cắt cổ ho khan một tiếng, Đắc Lộc thực không muốn thừa nhận, nam nhân cười như kẻ điên ở trên giường này là gia nhà hấn, đầu này quả thực bị lừa đá hư mất rồi, khoẻ gì mà khoẻ, nếu khoẻ rồi còn nằm ở đó làm cái gì.

Diệp Trì cũng cảm giác được, nhớ tới mình đang dùng khổ nhục kế mà, không thể nói được, nhưng vừa nhìn thấy Đắc Lộc chợt thấy hết sức chướng mắt, tiểu tử này càng ngày càng không có mắt nhìn, không nhìn thấy vợ hấn ở đây sao, còn không cút nhanh lên, đứng ở đây làm cái gì, nếu vợ hấn mà e lệ chạy mất, hấn sẽ lột da tiểu tử này.

Nghĩ thế liền hung hăng trợn mắt nhìn Đắc Lộc, Đắc Lộc bị gia nhìn sợ hết hồn, lập tức hiểu được, vội vàng nói: “Nô tài đi bưng trà cho gia.” liền chạy vào đi, đi ra ngoài còn đóng cửa lại.

Thật ra lầu hai Hồi Xuân Lâu tổng cộng có bốn nhả gian, từ lúc Diệp tiểu gia chiếm một gian trong đó, ba cái còn lại sẽ không ai dám thuê, nhưng Trầm chương quý một chút cũng không lo lắng, dù sao bạc tiểu vương Gia trả cũng đủ bao Hồi Xuân Lâu hai ngày rồi, vả lại, sau hôm nay, có thể tưởng tượng ra Hồi Xuân Lâu của hấn không biết sẽ náo nhiệt đến chừng nào, đếm bạc chắc mỗi tay luôn, cho nên, hôm nay cho dù không buồn bán cũng đáng giá.

Thời Tiêu ở trên lầu hai còn buồn bực, quá thanh tịnh, cửa một dãy bốn nhả gian đều mở ra, Diệp Trì đây cũng mở luôn, Diệp tiểu gia mở cửa là muốn trước tiên có thể thấy nàng dâu nhỏ của hấn, nhưng lúc nàng dâu nhỏ vào phòng liền khác rồi, Đắc Lộc vừa đóng cửa lại, vô cùng hợp ý Diệp Trì.

Nhả gian Hồi Xuân Lâu không lớn lắm, nhưng lúc này Diệp Trì chỉ ước gì nó có thể nhỏ hơn một chút nữa, tốt nhất chỉ vừa vặn cho hai người, như vậy hấn và vợ hấn mới gần sát nhau được, cho dù không thể kéo kéo bàn tay nhỏ bé, ít nhất có thể nghe thấy mùi thơm trên người vợ hấn, hấn vẫn còn nhớ rõ, ngày đó ở trên cầu Bích Ba, vợ hấn trốn ở phía sau hấn, cầm xiêm y của hấn, mùi hương dễ chịu gì đâu, sau khi trở về, Diệp Trì suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra thật ra đây là mùi bánh bột ngô.

Thời Tiêu nghi hoặc nhìn hấn, trong lòng nghĩ thầm, không phải bị tiêu chảy đến ngu luôn rồi chứ, nàng hỏi có một câu mà cả buổi cũng không trả lời, cứ trợn mắt nhìn nàng chăm chăm, nghĩ vậy, lại nói: “Mấy tiểu tử bướng bình, đắc tội tiểu vương gia, ta thay bọn chúng xin lỗi ngài, tiểu vương gia đại nhân đại lượng chớ trách tội.”

Không trách tội, Diệp tiểu gia lớn đến chừng này, có khi nào đại nhân đại lượng đâu, là loại người tính toán chi li có thù tất báo, chiếm tiện nghi, chịu thiệt? Không có cửa đâu, chuyện hôm nay nếu đổi lại người khác thử xem, lúc này đã sớm bị hấn giày vò đến nửa cái mạng cũng không còn, dám cho Diệp tiểu gia hấn ăn bã đậu, hấn có thể cho tiểu tử kia lấy bã đậu làm cơm ăn rồi.

Nhưng người trước mắt này là vợ hấn mà, Diệp tiểu gia một chút nóng nảy cũng không có, thực tế vợ hấn nói lời nhỏ nhẹ, ăn nói khéo léo ôn nhu chịu tội như vậy, trái tim Diệp tiểu gia đã mềm nhũn hoá thành nước mắt rồi, không từ lòng ngực chảy ra đã là quá tốt rồi, đâu nữa nào trách tội, nhưng chỉ ghét sao nàng dâu cách hấn xa dữ vậy.

Tròng mắt đảo lòng vòng, nghĩ ra một chủ ý, hữu khí vô lực nói: “Nàng, nàng nói cái gì, ta, ta không nghe rõ, nàng tới gần đây, gần tí nữa được không, ta đây, ở đây không có tí sức lực nào, dậy không nổi...”

Thời Tiêu nghe hần nói đứt quãng như vậy, càng thêm áy náy, dịch lên phía trước một bước, không ngờ hần lại nói: “Lại, lại gần một chút.”

Thời Tiêu chợt nổi lên nghi ngờ, thầm nghĩ có phải hần lại suy nghĩ cái gì xấu xa không, nhìn kĩ hai mắt hần, thấy sắc mặt hần xanh trắng, lại cảm giác mình đã suy nghĩ nhiều, đều đã như vậy rồi, đâu còn có khí lực mà làm mấy chuyện xấu, liền lại dịch lên phía trước hai bước, cách giường êm cũng khoảng cách ba bước.

Diệp tiểu gia còn chưa hài lòng, nhưng nghĩ nếu hần lại bảo nàng đi lên phía trước nữa, nhất định vợ hần sẽ cảnh giác, đành phải nghĩ cách khác.

Đang ở đây suy nghĩ, chợt nghe ngoài cửa Trầm chưởng quỹ nói: “Thời nha đầu, nước đường người cần có rồi nè...”

27. Chương 27

Diệp Trì hận chết mất, thật sự muốn đập chết Trầm chưởng quỹ cho rồi, cửa nhà gian vừa mở ra, ánh mắt tựa như thanh đao, vèo vèo bắn tới Trầm chưởng quỹ, Trầm chưởng quỹ sợ tới mức cả người run lên, khay trà trong tay suýt nữa ném đi, may mắn có Thời Tiêu vội vàng đi qua tiếp lấy, mới cứu được trận này.

Bị Diệp Trì trừng mắt, Trầm chưởng quỹ nào dám bước vào nhà, khay trà giao vào trong tay Thời Tiêu, không kịp quay đầu liền chạy mất, Thời Tiêu chỉ có thể bưng mâm nhỏ đi vào, đi còn chưa tới hai bước, chợt nghe Diệp Trì nói: “Đóng cửa lại, gia sợ gió.”

Khỏi phải nói trong lòng Thời Tiêu buồn bực đến cỡ nào, bị tiêu chảy thì sợ gió cái gì chứ! có phải nữ nhân ở cử đâu, ngấm lại rồi cuộc họa do Trụ Tử gây ra, liền quay lại đóng cửa.

Đi đến trước mặt Diệp Trì, đặt khay trà ở trên bàn bên cạnh, mới phát hiện không phải nước chè ngâm vào nước, mà là một bình nước ấm, một tách trà có nắp, bên cạnh đặt một chén nhỏ trong đó là nửa bát mật hoa quế, đây là muốn mình làm cho hần đầy mà.

Trong lòng Thời Tiêu cảm thấy hầu hạ một nam nhân như vậy có chút không thỏa đáng, đã thế nam nhân này còn là Diệp Trì, thấy hần đang trông mong nhìn mình, lòng liền mềm nhũn, cầm muỗng nhỏ múc mấy muỗng mật ong bỏ vào trong bát, rót từng chút từng chút nước nóng vào, động tác của nàng rất nhẹ, cơ hồ không phát ra thanh âm gì.

Bộ dạng bàn tay trắng nõn cầm ấm nước, bộ dạng biết vâng lời, làm Diệp tiểu gia nhìn đến choáng váng, Diệp Trì cảm thấy vợ hần như vậy mê người quá xá, nếu nàng có thể mỗi ngày hầu hạ hần như vậy, hần tình nguyện cả đời nằm ở trên giường không đứng dậy, nhưng không đứng dậy cũng không được, nhìn thấy cũng không hả giận a, hần phải ôm vợ hần, hôn vợ hần, còn phải ôm ngủ...

Nghĩ như vậy, chợt liền nhớ lại sự việc buổi tối hôm qua, Diệp tiểu gia liền cảm giác gia huynh đệ của hần vèo cái liền ngắc đầu, khiến cho hần cả người khô nóng, vốn là thiếu nước, còn bọc một giường chăn bông dày, có thể được mới lạ.

Thời Tiêu pha xong nước mật ong, chợt phát hiện hần rất không thích hợp, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, lúc này chợt liền đỏ lên không nói, trên trán đổ mồ hôi từ huyệt thái dương chảy xuống, đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm, đáy mắt phẳng phất có hai ngọn lửa cháy phần phật.

Như vậy ngược lại không giống bệnh, nhưng trúng tà thì không sai biệt lắm, Thời Tiêu sợ tới mức lui về sau hai bước: “Người, người làm sao vậy?”

“Ta nóng...” Không đợi Diệp tiểu gia nói xong hết câu, thì bị Quyên Tử cắt ngang: “Nóng cái rắm, tiểu tử này làm chuyện xấu mà!” Bịch một tiếng cửa bị đập ra, Quyên Tử từ bên ngoài vọt vào.

Đi vào hai bước đã vọt đến trước giường êm, không đợi Diệp Trì kịp phản ứng, khẽ vươn tay nhấc chăn trên người Diệp Trì lên, Diệp tiểu gia đang nằm, tâm tư đang cùng một chỗ, vợ con huynh đệ của hần đứng chào

cờ thăng tấp, cho dù có xiêm y bên ngoài, bên trong còn mặc quần lụa, nhưng cũng không ngăn được tình thế bay cao ngút trời này.

Quyên Tử mặc dù là đại cô nương chưa lấy chồng, nhưng lần này, cũng biết là cái gì liền đỏ bừng cả khuôn mặt, phì một tiếng nói: “Không biết xấu hổ.” Liền dắt Thời Tiêu đi ra ngoài, nhưng bị Tả Hoàn ngăn ở ngoài cửa, hóp lưng lại như mèo buồn bực mới nói: “Ta nói lần tới người có thể đổi chỗ đạp hay không, đạp chừng hai lần như vậy, gia thực trở thành thái giám đó.”

Quyên Tử tức giận trắng mặt nhìn hấn: “Cái đồ chết bầm nhà người, trở thành thái giám thì tốt quá, khỏi gây tai họa cho người khác, cút qua một bên đi, có tin cô nương một cước đạp chết người không.”

Chuyện tốt đẹp lại bị con cộp cái này phá hư, lúc này Diệp tiểu gia thật sự chỉ muốn bóp chết nha đầu kia, khó khăn lắm mới lừa gạt được người, lại chỉ có thể hấn trở mặt nhìn vợ hấn bỏ đi như thế, không có cửa đâu, mềm không được, ta sẽ cứng vậy, tiểu gia đây không tin trị không được con cộp cái này.

Ánh mắt lóe lên, thanh âm cũng trầm xuống: “Vốn tiểu gia còn muốn khoan hồng độ lượng, chuyện hôm nay cứ cho qua như vậy đi, nhưng xem ra không được rồi, khổ chủ ta đây còn chưa làm gì, ngược lại người đầu độc hại người lại khí phách như thế, Đắc Lộc, cầm thiệp của gia đi nha môn tìm phủ doãn đại nhân, nói tiểu gia hôm nay ở phố nhỏ Tỉnh Thủy bị người ta hạ độc, nếu hấn không bắt hạ người độc, ngày mai tiểu gia ghé thăm nha môn của hấn.”

Quyên Tử nghe xong tức giận cả khuôn mặt đỏ bừng, biết rõ đây không phải thứ gì tốt, đây là kim nén làm chuyện xấu mà, mềm không được thì cứng, mặt Thời Tiêu cũng không còn chút máu, quay lại nhìn Diệp Trì, người mới vừa rồi không có chút sức lực, lúc này đã ngồi dậy.

Diệp Trì thấy vợ hấn nhìn hấn như vậy, suýt tý nữa đã mềm xuống rồi, nhưng cân nhắc lại, lúc này nếu mềm xuống, sau này gặp lại vợ hấn càng khó hơn.

Đến lúc này, Diệp tiểu gia cũng coi như nhìn rõ ràng, nàng dâu nhà hấn không có nhìn trúng hấn rồi, nếu muốn thuận lợi bắt được vợ hấn vào tay, phải dẫn lòng, không thể mềm thì cứng, lừa gạt không được, vậy thì cưỡng ép, lấy thế đè người, Diệp Trì hấn từ ngày sinh ra đã không phải người tốt rồi.

Nghĩ như vậy, lòng liền cứng rắn, nhưng Tả Hoàn lại hiểu trong lòng Diệp Trì đang suy nghĩ cái gì nhất, Diệp Trì diễn mặt phải, hấn phải nhận mặt trái, dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể thực sự kinh động đến nha môn, thế thì sẽ hỏng hết.

Nghĩ đến đây liền cười ha ha nói: “Sao lại nói như thế, trời vẫn còn nóng quá, dễ phát hỏa lắm, Trầm lão đầu mau đi Trí Viễn Trai ở phố Nam mua mấy bát nước ô mai tới cho mấy vị đây hạ hỏa.” Nói xong lại nói với Diệp Trì: “Ca ca người vừa rồi không phải nói không so đo sao, sao bây giờ lại thay đổi thế, được rồi, nhường một bước đi, chúng ta ngồi xuống thương lượng một chút, đại sự gì a, về phần kinh động nha môn.”

Quyên Tử tức giận nói: “Người cũng không phải là thứ gì tốt, thằng nhãi này cả ngày ngồi xổm ở ngoài cửa lớn nhà ta, không phải là có chủ ý xấu với Tiêu Tiêu nhà ta sao, có bản lĩnh thì đi Xuân Phong lâu tìm hoa khôi của người thân mật đi, không được làm tổn hại thanh danh Tiêu Tiêu nhà ta.”

Diệp tiểu gia nghe xong Xuân Phong lâu, lập tức có chút chột dạ, liếc trộm Thời Tiêu, trong lòng nói, đây đều là chuyện quá khứ rồi, hiện nay hấn chỉ thích vợ hấn.

Thời Tiêu căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn hấn, chỉ kẻ sát vào tai nha đầu hung hấn mà nói chuyện.

Thời Tiêu cũng không nghĩ tới hôm nay chuyện này sẽ ồn ào đến tình trạng này, vừa mới sốt ruột, ngược lại quên mất tính tình Quyên Tử nóng nảy, Quyên Tử cái gì cũng tốt, người đẹp, thiện tâm, nhưng chính là tính tình nóng nảy dễ bị kích động, có đôi khi có thể biến khéo thành vụng.

Mà tiểu bá vương cũng không phải là những tên côn đồ vô lại, đánh chạy liền không dám tới, đây là quyền quý, nói trắng ra là, chỉ cần một câu của hấn, bản thân nàng và Quyên Tử thậm chí mười tên tiểu bên trong tử đại tạp viện, cũng khỏi phải nghĩ đến nữa, huống chi, lúc này đích thật là các nàng đuối lý trước, bất kể thế nào thì Trụ Tử đã hạ độc, nếu truy cứu thật như hấn nói, coi như nàng và Quyên Tử có thể may mắn thoát khỏi, nhưng còn Trụ Tử.

Thời Tiêu cũng không phải kẻ ngu, náo đến bây giờ, cũng coi như đã hiểu rõ, bất kể là vì ham muốn mới lạ nhất thời, vẫn tìm chuyện vui, tiểu bá vương này là thật sự nhìn trúng mình, Quyên Tử luôn nói thanh danh, mà nàng thì làm gì có thanh danh, đã sớm bị gán chó cái mũ sát tinh, lại bị lui hôn, đời này cũng khỏi phải trông chờ được thanh danh tốt. Nếu như dựa vào việc này, là hẳn có thể bỏ qua cho Trụ Tử, hiểu rõ việc này, chẳng phải tất cả đều vui vẻ.

Nghĩ đến đây, liền nói với Quyên Tử: “Quyên tử bớt nóng đi, chuyện này chúng ta có lỗi trước, cấp cho hẳn một cái lễ cũng không sao mà.” Nói qua xoay người nói với Diệp Trì: “Quyên Tử tỷ nóng nảy có chút không tốt, vừa rồi đã đắc tội tiểu vương gia, mong tiểu vương gia không chấp nhất, nếu tiểu vương gia đại nhân đại lượng không chấp nhất, tiểu nữ tất nhiên là muôn phần cảm kích.”

Nói xong, tiếng nói chợt chuyển: “nếu như tiểu vương gia không đòi hỏi trái đúng sai, thì kinh động nha môn bắt người có ích lợi gì, tiểu nữ liền đi nha môn tự thú, bột bã đậu này là tiểu nữ, một tháng trước mua ở Thọ Nhân Đường, có người làm ở Thọ Nhân Đường làm chứng, bánh hành trứng gà người ăn là ta tự tay nướng, chưa từng nhờ người khác làm hộ, ngay cả ổ đựng bánh trứng gà cũng là ta tự tay bện đấy, Trụ Tử chỉ giúp ta chạy một chuyến mà thôi, Vì vậy, tiểu vương gia muốn tìm người hạ được, chính là tiểu nữ, người bên ngoài vô can.”

“Tiêu Tiêu muội nói vậy bạ gì đó?” Quyên Tử kinh sợ hô lên một tiếng, Tả Hoành lại có phần nghiến ngấm nhìn qua Thời Tiêu, hẳn không hề nhìn nha đầu gây này vào mắt, thế nhưng cũng không phải người lương thiện đâu, đừng thấy tính tình nhu hòa mềm mỏng, nói chuyện không nhanh không chậm, nhưng mỗi câu mỗi chữ nói ra đều có thể đánh trúng chỗ quan trọng, nha đầu kia không hề ngốc, thông minh hiểu biết hơn nha đầu hung hãn xảo quệt kia nhiều.

Xác định trong lòng đã hiểu rõ, Diệp Trì yêu thích nàng, làm ra nhiều chuyện như vậy cũng vì nàng, nàng lấy chính mình ra làm vật đánh cược, trận kiện cáo này không cần đánh cũng biết thắng thua, ngược lại nha đầu hung hãn này, có nàng ta ở đây nói không chừng chuyện còn tệ hơn, mình phải bắt nàng đi, bằng không để nàng xen vào, tính nết bá vương của Diệp Trì mà nổi lên, nàng ấy cũng không có lợi ích gì.

Mặc dù mình trúng hai cước của nha đầu hung hãn này, dù sao cũng nhìn nàng lớn lên như động lòng người vậy, giúp đỡ nàng cũng không sao cả, nghĩ như vậy, khẽ vươn tay túm Quyên Tử tới: “Được rồi, người đừng có ở đây can rở chộn rộn nữa, đi thôi, cùng gia đi gặp lang trung đi, nha đầu người đập gia hai cước, người muốn đi như vậy là không được đâu, nếu gia đoạn tử tuyệt tôn rồi, cuộc sống thanh tịnh của người cũng sẽ chấm dứt.”

Quyên Tử bị hẳn giữ chặt trong ngực kéo đi, giãy giụa hai cái vẫn không thoát ra được, liền há miệng cắn cánh tay Tả Hoành, “Ai ôi!!!, nha đầu hung hãn này thực con mẹ nó hung dữ quá, được lắm, hôm nay gia không rút răng nanh của người, ngày mai gia liền theo họ của người.” Nói xong trực tiếp nâng Quyên Tử lên đi xuống lầu.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, vừa muốn đuổi theo, lại nghe Diệp Trì tức giận: “Yên tâm, Tả Hoành sẽ không làm gì nàng ta đâu.”

Lời này sao nghe có chút ghen khuất, Diệp tiểu gia có thể không ghen khuất ư, không thể mềm, thì mạnh bạo chứ sao, nha đầu kia chính là điểm yếu của nàng, lúc này yêu thương còn còn không hết, hẳn có thể làm gì nàng chứ, trong lòng đã ghen thành như vậy rồi, sao còn có thể cứng rắn, đến cùng vẫn không cam lòng, trừng mắt nói với nàng: “Gia trước kia thật xem nhẹ nha đầu nàng, có phải cảm thấy gia không nỗ động tới nàng hay không?”

Tuy Thời Tiêu nói như vậy, nhưng ở trước mặt hẳn đi ra như thế, vẫn còn có chút không được tự nhiên, quay mặt lại nhắm mắt nói: “Ta nói là sự thật, bã đậu này chính là ta hạ, người khác vô can.” Cắn môi, khuôn mặt nghiêm túc, đáng vẻ bướng bỉnh này, Diệp tiểu gia một chút chiều cũng không có.

Trợn mắt nhìn nàng một hồi, Diệp Trì chợt nghĩ ra một ý: “Nếu như bã đậu này là do nàng bỏ, gia có thể không tính toán, nhưng dù sao thì nàng cũng phải đền bù tổn thất cho gia chứ.”

Thời Tiêu sững sờ: “Đền bù tổn thất?”

Diệp Trì lập tức nằm xuống nói: “Ngày hôm nay, gia đi ngoài hơn hai mươi lần, lúc này không nhúc nhích nổi nữa, đừng nói hồi phủ, đi một bước chân cũng nhũn ra, cũng không thể ở Hồi Xuân Lâu, nhà người ta

là tiệm cơm, không thể phá hư chuyện mua bán của người ta, nàng nói đúng hay không?”

Thời Tiêu hồ nghi nhìn hấn: “Người đến cùng muốn nói cái gì?”

Khỏe miệng Diệp Trì nhướn qua hai bên, rõ ràng không có ý tốt cười cười: “Nhà của nàng không phải gần đây sao, nếu không gia chịu ủy khuất, đi tới nhà nàng nghỉ dưỡng hai ngày đi, đợi gia khỏe rồi, chuyện này cho dù vạch bỏ qua, thì đây không tính là quá phận mà!”

28. Chương 28

“Gia, người thực sự định ở chỗ này ờ à, chỗ này người có thể ở sao?” Đắc Lộc dẫn đầu rảo bước một hồi tiến vào nhà, nhớ tới lần trước hấn vừa đẩy khe cửa này liền bị gọi cho một thân nước bắn, thật là có vài phần cảm giác trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng chỗ này quá bèo đi, bên ngoài nhìn đủ rách nát rồi, đi vào mới phát hiện so với bên ngoài còn tệ hơn.

Phòng ốc bữa bãi lộn xộn không có kết cấu, ngói trên nóc nhà cũ kỹ không còn hình dáng, cũng không biết có bị dột mưa không, bên cạnh viện dựng hai cái lều, bên trong cọc giữ ngựa cũng không có, kể bên là một cái lò, đoán chừng là chỗ nấu cơm.

Một cái giàn dựa vào tường không biết bên dưới trồng là đậu hay mướp đã dài hơn một đoạn rồi, bên cạnh cái giàn là gạch xanh xếp chồng chất thành một khối chịu trách nhiệm đỡ hai cái cái mặt bàn, mặt bàn ngược lại khá lớn, đáng tiếc nứt tùm lum, cũng không biết tìm được từ chỗ nào, vây quanh cái bàn là mười mấy tiểu tử đang ngồi, thức ăn không biết để ở đâu, mỗi đứa cầm cái bát, trong tay cầm miếng bánh bột ngô khô khan, thế mà đứa nào cũng hết mút lại liếm, nhìn có vẻ như thơm ngon lắm.

So với cái viện này, thì nhà xí Định Vương Phủ của bọn họ còn ngon hơn gấp một vạn lần, gia nhà hấn lớn lên như ngọc như ngà, lúc nào ở qua chỗ rách nát như vậy.

Một câu nói sa sút tinh thần của Đắc Lộc, Thời Tiêu lạnh nhạt nói: “nhà chúng tôi bản hàn, chỉ cầu có một chỗ che gió che mưa là được, không so sánh được với tiểu vương gia cao quý, nếu như tiểu vương gia ở không quen...” Nàng nói còn chưa dứt lời thì Diệp Trì đã chen ngang: “Ai nói tiểu gia ở không quen.”

Nói xong trừng mắt Đắc Lộc, thầm nghĩ, tiểu tử này quả thực là làm hư việc nhiều hơn thành công, mình khó khăn lắm mới tiến dần từng bước, cho dù núi đao biển lửa cũng phải vượt qua, huống chi, đây là nhà vợ hấn, bất kể phòng ở rách nát thế nào, chỉ cần có vợ hấn, thì đó chính là kim loan điện của vạn tuế gia, đứng ở đâu cũng thấy đẹp.

Nghĩ thế, vội nói: “Đừng nghe nô tài kia nói bậy, nàng cũng đừng bận tâm gia sinh ra ở vương phủ như thế nào, từ khi còn nhỏ được nuôi dưỡng sơ sài lắm, lão gia tử nhà ta thấy ta giống như thấy oan gia kiếp trước vậy đó, chân mày dựng đứng lên, trong tay nếu có đao cũng hận không thể làm thịt gia, khi còn bé ta cũng tủi thân lắm, sao cha nhà người ta thấy nhi tử đều tự như thấy trân bảo, bông bẻ, đồ dành, yêu thương không hết, còn lão gia tử nhà ta vừa nhìn thấy ta, trông mắt liền bốc hỏa, trông thấy Trương lão đầu trong vườn hoa chúng ta, đối với tiểu tử vợ hấn mang tới, cũng là bối lông tìm vết, gia liền nghĩ, chớ không phải là gia cũng là mang đến đây chứ, chạy đến hỏi nương ta, nương ta ngược lại không nói gì, chính là ngăn ngại nhìn ta cả buổi, nào biết được lão gia tử nhà ta ngày đó trở về sớm, ở ngoài cửa sổ nghe đầy lỗ tai, khá lắm, trái phải ngó ngó không tìm được cái thứ gì tiện tay, vừa vặn nha đầu dâng trà, lão gia tử nhà ta cũng không quản này nóng hay không, tay cầm liền ném qua, may mà tiểu gia lanh lợi trốn nhanh, khuôn mặt tiểu gia ta đẹp như vậy, lỡ như bị ném trúng bị sọ thì sao, ngày nào đó gia cưới nàng dâu, vợ ta nếu ghét bỏ, làm sao chịu được chứ.”

Phốc xuy, Thời Tiêu thật sự nhện không nổi, bật cười, trong lòng nói, người này a, mới bây giờ đã nghĩ tới chuyện cưới vợ rồi, vả lại, có ai lại hỏi nương mình như thế chứ, nếu nàng là cha hấn, cũng muốn làm thịt tên tai họa này, nếu không sớm muộn gì cũng bị hấn làm tức chết.

Thời Tiêu cười một tiếng, Diệp tiểu gia lại choáng váng, lần đầu gặp gỡ ở Phúc Hưng cư, đừng nói là cười, có khi nào hoà nhã với hắn đâu, cho dù ở trên cầu Bích Ba, lúc hắn chơi nổi giúp nàng báo thù chính đồn Quách Đại Bảo, cũng không thấy vợ hắn cười với hắn, gặp mặt một lần cũng khó khăn, nào dám hy vọng xa vời cười với hắn a.

Vừa rồi hắn nói muốn đến nhà nàng ở, nàng dâu của hắn liền nhíu mày lại, làm như Diệp tiểu gia hắn là sát tinh đến thăm vậy, Diệp Trì sống hai mươi năm cũng không có người nào ghét bỏ hắn như vậy, dù là lão gia tử nhà hắn cũng không có, nhưng vừa bị vợ hắn ghét bỏ, quả thực khiến hắn buồn bực cả buổi.

Nhưng lúc này nàng dâu lại nở nụ cười với hắn, vợ hắn cười thế này, Diệp Trì liền cảm thấy bên tai như tự vang lên bài hát, không phải Thập Bát Sở, mà là thánh trước Quốc Công Phủ nghe đoàn hát kịch Nam (loại hình nghệ thuật sân khấu của miền nam Trung Quốc thời xưa) hát Tử Trúc điều, tam tiểu nhân duyên: vì tiểu Thu hương, khiến ta nghĩ đến điên cuồng, tín nhiệm bán mình, giống như nhảy qua bức tường màu trắng, công danh sao, phú quý sao, ai trông chờ nha, chỉ ao ước duyên mau mau kết thành đôi...

Thời Tiêu bất ngờ bị thằng nhãi này quắc mắt nhìn mình, mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Nhìn cái gì hả? ” ” nàng dâu... Cái kia, nàng cười thật là đẹp quá.” Diệp Trì vốn muốn nói nàng dâu, mới ra miệng lại sợ nàng tức giận, tạm thời thu về, nhưng lời này mà nghe vào trong lỗ tai Thời Tiêu, quả thực có chút lỗ mãng.

Khuôn mặt Thời Tiêu càng đỏ, trừng mắt liếc hắn một cái, đi qua đẩy cửa phòng cha nàng ra nói: “Người ở đây được rồi.”

Diệp Trì cẩn thận nhìn Thời Tiêu hồi lâu, trong lòng cảm thấy, dáng vẻ vợ hắn tức giận cũng rất đẹp mắt, nhìn Thời Tiêu trừng mắt liếc hắn, mới chậm rì rì vào phòng.

Sau khi vào phòng thì đi vòng vèo nhìn lướt qua sau đó quay ra nói: ” Phòng này không tốt gia không ở được.”

Tính cách tốt đẹp của Thời Tiêu cũng chịu không nổi: ” nói cho người biết, nhà của chúng ta là như vậy đó, phòng nào cũng như vậy đó, đừng có kén chọn.” Ý kia chính là kén chọn thì đừng có ở đây.

Nhưng Diệp Trì lại cười hi hi: “Ai nói tiểu gia kén chọn, phòng của nàng tiểu gia cảm thấy được.” Thì ra là chọn trúng phòng của mình, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời, hôm nay ban ngày trời râm mát, thế nào tối nay cũng đổ mưa, nóc phòng mình hư mấy ngày nay rồi, còn chưa kịp tu sửa, để cho hắn ở là được rồi, hắn khi nào ở qua phòng đột mưa a, buổi tối mưa đột, nói không chừng ngày mai liền bỏ chạy, nếu như vậy, có thể cũng bớt lo rồi.

Nghĩ như vậy, Thời Tiêu dẫn hắn đẩy cửa phòng mình ra, đi vào thu thập đồ đạc quần áo của mình, Trụ Tử này giờ vẫn đi theo từ phía sau trừng mắt Diệp Trì thì bị Quyên Tử kéo vào phòng, vừa muốn chuyển chân màn, Diệp Trì liền đặt mông ngồi ở trên giường gạch, vươn tay cản lại: ” hôm nay gia đi ngoài nên cả người lạnh run, ngay cả giường chăn màn cũng không cho hả.”

Nói xong mong chờ nhìn Thời Tiêu, ý tứ là nha đầu nàng thật là độc ác, Thời Tiêu nghĩ tới hôm nay đều phải dựa vào hắn, sớm tiến tên sát tinh này đi mới yên chuyện được, chẳng phải chắn chỉ có chắn màn thôi ư, cùng lắm thì ngày mai lúc hắn rời đi, mình giặt vài lần là được.

Nghĩ như vậy, cũng không ôm theo nữa, Diệp Trì đạt được mục đích, lại hận không thể lập tức liền bực vợ hắn lại leo lên giường nằm, nhưng bụng lại ừng ục kêu lên, chợt nhớ tới vợ hắn còn biết làm cơm, sáng sớm dù ăn bánh hành bị bỏ thuốc, hắn vẫn còn nhớ rõ mùi vị thơm ngon của bánh.

Càng nghĩ càng đói bụng, có thể không đói bụng sao, ngày hôm nay chạy nhà xí sạch hết bụng rồi, có ra không vào, ai mà chịu nổi a: “Cái kia, gia còn chưa ăn cơm nữa...”

Đây là thỉnh tổ tông trở về, Thời Tiêu chỉ có thể nói: “Người đợi đấy ta làm cho người.”

Diệp Trì cảm thấy những lời này của vợ hắn thực con mẹ nó êm tai, lọt vào trong lòng hắn bay ra vô vàn bong bóng xinh đẹp, nếu mỗi ngày về nhà, vợ hắn đều nói một câu như với hắn, cuộc sống gia đình này bình yên như thế thì còn buồn cái gì nữa chứ, tiểu gia hắn cũng không chịu suy nghĩ một chút, hắn là người thiếu ăn sao.

Đợi Thời Tiêu ra cửa, Diệp Trì không thể chờ đợi nổi liền ôm chần màn cửa vợ hấn vào trong ngực ôm, nằm ở trên giường gạch lăn qua lăn lại, tưởng tượng nếu như hiện tại đang ôm là vợ hấn thì tốt biết mấy.

Đắc Lộc ở trong phòng nhìn chỗ này một chút nhìn chỗ kia một chút, nhìn tầm vài vòng, tuy nói mọi thứ rất ngăn nắp gọn gàng, nhưng phòng này sao mà tồi tàn thế kia, ngói ở trên nóc phòng thì bị hư, đứng ở phía dưới nhìn lên đều có thể nhìn thấy bầu trời ở bên ngoài: “Gia, bên ngoài trời âm u quá, buổi tối không chừng có mưa đó, phòng này thế nào cũng bị dột cho coi, nếu không người ở phòng hồi nãy đi, ít nhất so với phòng này còn chắc chắn hơn.”

Diệp Trì đứng lên cầu nhàu: “Gia khó khăn lắm mới vào được phòng vợ ta, còn chưa đủ vốn, thiên vương lão tử cũng không thể đuổi gia ra ngoài, người, cút về nhanh lên, chút nữa vợ ta bưng cơm tới cho ta nữa, người ở đây chỉ cản trở gia thôi.”

“Gia ơi, người ở đây mà bảo nô tài trở về một mình, lão vương phi mà hỏi tới, nô tài tại sao lại quay về, nói dối nô tài không dám, còn nếu nói thực lí do nô tài quay về, cái mộng này của nô tài chắc nở hoa mất, tóm lại một câu, gia ở đâu nô tài sẽ hầu hạ ở đó.”

Diệp Trì có chút tức giận: “Người thật đúng là huênh hoang khoáng đạt, dính lên liền gỡ bỏ không được, người không đi cũng được, nhưng đừng có lượn lờ ở trước mặt gia, ra ngồi bên ngoài chân tường đi, đừng quấy rầy gia nói chuyện với nàng dâu nhỏ.”

Đắc Lộc thiếu chút nữa hộc máu, trong lòng nói lời như thế mà gia nhà bọn họ cũng có thể nói ra miệng, ánh mắt nha đầu kia nhìn gia như thế, y như là hận không thể cho gia mau biến mất khỏi đây, gia đây nếu thật là tương tư đơn phương, trừ phi gia dùng sức mạnh, bằng không thì, nàng dâu này không thềm ngó tới đâu.

Ngoài miệng cũng không dám nói, cách cửa sổ nhìn thấy bóng dáng Thời Tiêu bưng bát tới đây, không đợi gia nhà hấn gầm lên đã như làn gió chạy ra, làm Thời Tiêu sợ hết hồn.

Thời Tiêu còn ấn tượng Đắc Lộc hơn Diệp Trì nhiều, tuy nói hấn là đầy tớ nhà quan hầu hạ Tiểu Bá Vương, nhưng Thời Tiêu lại cảm thấy, người này không tính là xấu, ít nhất là không giống với những tên thủ hạ bên cạnh Quách Đại Bảo kia, cho nên cũng làm một chén cho Đắc Lộc, thấy Đắc Lộc đi ra liền nói: “Trên bệ bếp còn một bát, người có đói thì ăn đi, không đói thì cứ để đó không cần phải để ý.” Nói xong bưng bát vào phòng.

Lúc Thời Tiêu vào nhà, Diệp Trì đã cất cái giường bàn vào trong góc, bản thân thì đoan đoan chánh chánh ngồi ở trên giường, mặt đầy vẻ mong chờ, Thời Tiêu cảm thấy y hết con nít giống bọn Trụ Tử.

Thời Tiêu sẽ không thể nào ngờ tới mình có một ngày sẽ chiêu đãi một vị như vậy, không có cách nào đặt bát trong tay xuống bàn, xoay người muốn đi ra ngoài, lại nghe Diệp Trì nói: “Nàng ở đây nói chuyện với ta được không, trời bên ngoài đã tối rồi, bây giờ trong phòng ngay cả đèn cũng không đốt, gia sợ ngồi ăn một mình lắm.”

Thời Tiêu ngạc nhiên nhìn hấn, thực sự chịu thua hấn có thể nghĩ ra lý do như vậy, không biết xấu hổ còn nói ra miệng, hấn sợ, ai mà tin cho nổi chứ, theo nàng thấy, hấn chính là quỷ kiến sầu, quỷ thấy hấn phải sợ đấy chứ.

Vui vẻ thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra của nàng dâu nhỏ, đáng vẻ tròng mắt to, Diệp Trì chỉ chỉ bát trước mặt mình: “Đây là cái gì, gia sao chưa từng ăn?”

Thời Tiêu múm môi nói: “Đây là món cá bột(1), món ăn của nhà nghèo, tiểu vương gia làm sao lại ném qua được.”

(1) món cá bột

c28

“Cái thứ xanh xanh này là món gì?”

Thời Tiêu thở dài: “Đó là rau chân vịt ngoài đồng, là mấy đứa Trụ Tử hái ở ngoài thành, thanh nhiệt giải độc, mùa xuân ăn tốt nhất.” Thời Tiêu vốn cho là hấn sẽ ghét bỏ, không ngờ hấn gật gật đầu, bắt đầu ăn hết sức ngon lành...

29. Chương 29

Quyên Tử chống nửa người dụi dụi mắt, thấy Thời Tiêu ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi nói: “Hơn nửa đêm không ngủ, cách cửa sổ nhìn được cái gì?”

Thời Tiêu nói: “Trời mưa.”

“Trời mưa thì có cái gì lạ, mưa xuân lúc này quý như dầu, mùa xuân trời mưa là chuyện tốt mà, nước mưa nhiều thì mới không hạn hán, hoa màu dưới đất mới lớn lên được, mới có mùa thu hoạch tốt, cho nên mưa càng lớn càng tốt.”

Thời Tiêu bị lời nói của Quyên Tử chọc cười, lắc lắc đầu nói: “Mưa xuân cho dù tốt, nhưng quá lớn cũng không được, kinh thành các người khá tốt, phía nam chúng ta mới sợ, hàng năm xuân thu hai mùa mưa một chút cũng sợ lụt, đừng nói hoa màu, người chết đuối cũng không đếm hết, nhớ năm đó ta mười tuổi, gặp phải một trận, năm đó quan mới quản lý sông ngòi cũng coi như thanh liêm, kịp thời sửa chữa đê đập cứu trợ thiên tai, nhân tiện vớt xác trương sinh dưới sông lên cũng xếp đầy hai con đê dài, mọi nhà dân người đi nhận thức, bị ngâm nước hết vài ngày, sớm đã không còn hình dáng, nương ta đi tìm cậu ta, ta lén đi theo, vừa liếc mắt nhìn liền bị nương ta bịt kín khuôn mặt, vậy mà cũng bị bệnh hết một thời gian dài, về sau mới hòa thượng trong chùa cúng bái mới tốt lên, làm cha mẹ ta bị hù không nhẹ.”

Quyên Tử thở dài nói: “Mọi người nói thủy hỏa vô tình, nước lớn thì phải lụt, lửa thì làm hại nhân mạng phá huỷ tài sản, nhà của mọi người nếu không phải năm ấy bị hỏa hoạn, mọi người vẫn là tiểu thư nhà cao cửa rộng, sao phải lưu lạc đến kinh thành.”

Thời Tiêu thở dài nói: “Tất cả đều là số mệnh, nửa điểm không phải do người, nhưng có khiغمغم lại, có lẽ cũng không phải không có chỗ tốt, nếu không đến kinh thành, làm sao nhận biết Quyên Tử tỷ, còn có mười mấy tiểu tử, thật ra thì, có thể ăn no mặc ấm, so với người phú quý không biết tốt hơn bao nhiêu, người càng phú quý lại càng có nhiều yêu cầu, yêu cầu càng nhiều, chuyện bực mình cũng ngày càng nhiều, ở đâu so với chúng ta cháo trắng rau dưa sống yên ổn vui vẻ như vậy.”

Quyên Tử bỗng nhiên tiến tới nói: “Lần trước mọi người nói cái nhà từ hôn mọi người là con mẹ nó biểu ca gì đó, nam nhân chưa thành lễ với mọi người là tình cảm thanh mai trúc mã, nương hân chủ trương từ hôn, chẳng lẽ hân cái rắm cũng không thả cho mọi người được một cái hả.”

“Lúc hân vào kinh đi thi.” Thời Tiêu nhớ tới tình cảnh tiền biệt ở Trường Đình năm ấy, còn cảm thấy khó chịu, sau khi ly biệt, đời này sợ cũng không thể gặp lại nữa rồi, nhưng lại nghĩ, nếu gặp lại thì sẽ thế nào đây?

Nếu như hân thi rớt trở về quê hương, mẫu thân hân không nhìn trúng mình như vậy, việc hôn nhân lại huỷ bỏ sạch sẽ, còn có cái gì liên quan, nếu như hân bằng vàng đề tên áo bào tím gia thân, đâu còn là Hứa Minh Chương năm đó, cho dù trong lòng hân còn có mình, hôm nay tình cảnh như vậy, như thế nào xứng đôi, tăng thêm phiền não mà thôi, chẳng bằng như hiện nay thật là tốt, không còn thấy mặt lẫn nhau, chỉ còn giữ lại một chút hồi ức.

Quyên Tử chợt ngồi xuống nói: “Nói như vậy người không biết ý nghĩ của hân liền từ hôn, người gốc hay không gốc a, dù sao cũng phải gặp nhau đã chứ, trao đổi trực tiếp nói chuyện rõ ràng mới phải, ý nghĩ như vậy ngu hay sao mà không đề cập tới, cho dù bà bà này của người như thế nào, không chừng hân là người có tình có nghĩa, vả lại, nếu như hân là trạng nguyên kim bảng đề danh, người chẳng phải đã chấp tay nhường chức phụ nhân trạng nguyên cho người ta sao, thật oan uổng mà.”

Quyên Tử nói hết sức kích động, giống như thật sự y như thế, Thời Tiêu không khỏi buồn cười: “nếu hân đỗ trạng nguyên, sẽ có danh môn quý nữ xứng đôi với hân, đâu còn thích một nha đầu nông thôn như ta, châm ngôn tề đại phi ngẫu(1), miễn cưỡng thành hôn, tương lai cũng không biết rơi vào hoàn cảnh như thế nào đâu, chẳng bằng tách ra ngay từ đầu, mạnh ai nấy sống thì tốt hơn.”

(1) Thành ngữ lấy từ chuyện của Thái tử Hốt nước Trịnh. Thời Xuân thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt của nước Trịnh, nhưng Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có đối tượng riêng

của mình, Tề là một nước lớn, không phải đối tượng của ta.” Sau này khi nước Tề nhờ nước Trịnh chi viện, Thái Tử Hốt đã giúp Tề thắng trận, Tề Hi Công lại nhắc đến chuyện này nhưng Thái tử Hốt vẫn từ chối: “Ngày trước ta không có công trạng gì với Tề mà con từ chối. Huống hồ nay ta phụng mệnh phụ thân đem binh giúp Tề, vừa thắng trận đã nói chuyện hôn nhân, e thiên hạ chê cười ta là kẻ lợi dụng.”

Quyên Tử nói: “Người mới bấy lớn, so với ta còn nhỏ hơn hai tuổi, mà nói chuyện y như lão thái già bảy tám mươi tuổi, người có chỗ nào không tốt, từ hôn là nhà hần không có phúc, nói không chừng đã có nhân duyên tốt hơn chờ người đấy, chỉ bằng đáng về nhỏ nhắn trên ghẹo người này của người, tay làm việc giỏi, còn hiểu biết chữ nghĩa, nhà ai cưới được nàng dâu như người, phần mộ tổ tiên cũng bốc lên khói xanh.”

Khuôn mặt Thời Tiêu hơi ửng đỏ: “Quyên Tử tỷ nói cái gì đó, bộ đáng trên ghẹo gì chứ?”

Quyên Tử vươn tay béo một bên má nàng nói: “Còn nói không trên ghẹo người, trong tây phòng chính là tiểu vương gia Định thân vương phủ, tuy nói không phải người tốt lành gì, thì cũng là dòng dõi hiển vinh độc nhất của Đại Yến chúng ta, lại là tôn thất hoàng tộc, còn là mầm mống độc đình trong nhà, ở vương phủ không biết được nâng niu nuôi dưỡng ra sao, hôm nay vừa vận rất tốt, ở trong cái viện rách nát của chúng ta không nói, còn gặp phải trời mưa, trước kia tỷ ngược lại không nhìn ra, nha đầu muối cũng thật là hự, có phải đoán ra tối nay trời mưa hay không, mới đồng ý cho hần ở phòng của muối, một lát nữa không biết sẽ thế nào, thiếu gia cao quý như vậy, khi nào được nhìn qua cảnh mới lạ như vậy đâu, muối nhìn thấy, không chừng sẽ chịu không nổi rồi chạy đến cho xem.”

Quyên Tử vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi ngày càng lớn, âm thanh còn đùng đùng, lúc này hợp thành một mảnh rào rào tựa như ông trời rót nước xuống.

Thời Tiêu thật sự có chút hối hận, tuy nói muốn đuổi hần đi, nhưng cũng không nghĩ đến trời mưa lớn như vậy, trong phòng không biết thành cái dạng gì rồi, hôm qua hần lại tiêu chảy nhiều như vậy, người lại đang yếu ớt, nàng đã khiến hần yếu ra như thế, hôm qua làm cho hần món rau chân vịt và món cá bột, rau chân vịt là đồ tốt, mùa xuân ăn thanh nhiệt, nhưng cái thân thể kia, sớm đã không còn hình dáng, nếu lại thanh nhiệt...

Nghĩ thế, liền xoay người phủ thêm xiêm y muốn xuống đất, nhưng lại bị Quyên Tử kéo trở về: “Lòng muối chính là quá mềm yếu, thật coi đó là tổ tông hầu hạ sao, mấy người đó không tốt lành gì đâu, cả ngày ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc không làm ra chuyện gì tốt, vả lại, cũng không phải muối mời hần đến đây, là hần mặt dày mày dạn khóc lóc hô hào đòi vào ở, chịu tội cũng đáng đời.”

Thời Tiêu thấy nàng nói nghiêng rằng nghiêng lợi như vậy, chợt hỏi: “Hôm qua Tả thiếu gia kia kéo tỷ đi nơi nào vậy, sao muộn như vậy mới về?”

Ánh mắt Quyên Tử chợt trốn tránh, nhỏ giọng nói: “à, cái kia, không có đi chỗ nào hết...” Nói xong hà một hơi: “Ngủ đi, nửa đêm rồi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa đó.” Nghiêng người bịt kín chăn nhắm mắt lại.

Thời Tiêu nhìn Quyên Tử, trong lòng có chút khó hiểu, Quyên Tử nhà nàng cũng không phải là loại người chịu thua thiệt, làm việc cho tới bây giờ đều là quang minh lỗi lạc không che giấu, nghe hơi thở nàng dần dần vững vàng, Thời Tiêu cũng không đánh thức nàng hỏi lại, nghe bên ngoài tiếng mưa rơi hình như là nhỏ hơn một chút, ngấm lại lời Quyên Tử nói cũng đúng, người kia chịu chút khổ sở, nói không chừng sáng sớm mai lên liền chạy mất.

Nghĩ vậy liền nằm xuống, Thời Tiêu cảm thấy, bản thân cũng vừa vừa nằm được một chút, thì bị tiếng phá cửa đánh thức: “Này, còn thức không, mau chạy ra đây, tiểu gia nhà chúng ta không ổn rồi...”

Thời Tiêu hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng xuống đất ra đi mở cửa, bên ngoài đã hết mưa, nhưng Đắc Lộc một đầu đổ đầy mồ hôi, lúc này đang nửa đêm, Đắc Lộc ngay cả mắt cũng không nhắm, chỉ có đáng về bị giày vò.

Đầu hôm chợt nghe tiểu gia nhà hần ở nơi nào đó thì thâm, lập đi lập lại chính là vợ hần như thế nào, như thế nào và như thế nào, lỡ tai Đắc Lộc nghe thành hồ dán cả rồi, nhưng lại không thể không nhẫn nại, càng không thể không để ý, gia nói cái gì thì phải thuận theo đáp lại, nếu không đáp lại, chân gia liền đạp tới.

Vất vả lắm tiểu gia nhà hần mới ngủ, không nói nữa, nhưng trời lại đổ mưa, trước là mưa nhỏ thì không sao,

góc phòng nào cũng đặt mấy cái chậu gốm vỡ, tuy nói tiếng nước tí tách có hơi lớn, nhắm mắt lại coi như nghe điệu hát dân gian, miễn cưỡng cũng có thể hồ đồ lừa mình dối người, nhưng về sau trời mưa càng lớn, Đắc Lộc suy nghĩ, hay là ngân hà trên bầu trời đã bị lũng lỗ rồi, trận mưa này lớn chưa từng thấy, ngay cả mấy cái chậu gốm vỡ kia, chậu này sát chậu kia, chỉ một lát sau trên mặt đất toàn là nước.

Tiểu gia nhà bọn họ thức dậy, phản đối nói đây là phòng của vợ hần, không thể ngập nước, tìm cái gáo múc nước ra bên ngoài, nhưng mức bên này thì dột bên kia, Đắc Lộc liền khuyên: “Gia, không thì ta hồi phủ đi! nếu người thật sự thích nha đầu kia, nếu không trực tiếp trở về gặp lão vương phi, nạp vào trong phủ là được rồi, tốt xấu gì cũng là gia đình trong sạch, lão vương phi đau lòng người, người nài nỉ với lão vương phi, cho dù không làm chính phòng, tiểu thiếp cũng được mà, đây chính là tạo hóa của trời cao, Thời gia nhà nàng gặp phải chuyện này, khẳng định nằm mơ cũng không thấy, gia cần gì phải chịu khổ như vậy chứ.”

“Con mẹ nó người bốt nói hai câu đi, có thời gian nói vậy, thì đổ hết chỗ nước này đi, nhanh lên, dời đồng chắn màn qua bên giường gạch đi, bên kia cũng dột rồi kìa, đây là chắn của vợ ta đó, không thể ngâm nước được, nhanh lên một chút...”

Đắc Lộc bị tiểu gia nhà hần sai hết một đêm không có giây phút nào rảnh rỗi, khó khăn lắm mới hết mưa, cũng nên nghỉ ngơi rồi a! Đắc Lộc lau mồ hôi, thắc mắc tại sao tiểu gia nhà hần lúc lại im re vậy, vội vàng quay mặt lại nhìn, chỉ thấy gia nhà hần đang bọc lấy cái chăn run rẩy, Đắc Lộc thấy không ổn, vội vàng đưa tay tới, sờ trán gia cũng phồng tay, lại cẩn thận nhìn lên, tiểu gia nhà hần từ từ nhắm hai mắt, trong miệng còn thì thào: “ cái chăn của vợ ta, phòng của vợ ta mà... Không thể ngập...”

Đắc Lộc vội đẩy gia hai cái, nhưng chỉ có đẩy thôi cũng bất tỉnh, hai mắt thì nhắm lại lẹch đi lẹch lại chỉ có hai câu, y như là trúng tà, linh hồn nhỏ bé của Đắc Lộc bị dọa không nhẹ, Định thân vương phủ bọn họ đến đời tiểu gia, chỉ có một vị như vậy thôi, lúc này nếu có sơ xuất gì, hần bị rút gân lột da là còn may đó, đâu còn chú ý hừng đông hay không hừng đông, liền quay đầu chạy đến phòng Quyên Tử.

Nện cửa ầm ầm, vừa thấy Thời Tiêu đi ra, Đắc Lộc ghét cay ghét đắng, nha đầu trước mắt kia quả thực chính là tai họa của tiểu gia nhà hần, gia đã lớn như vậy cũng chưa từng chịu khổ như vậy, thật muốn xảy ra nhân mạng mà...

Nghĩ đến chỗ này, Đắc Lộc tức giận hai mắt đỏ ngầu, giơ một ngón tay lên chỉ Thời Tiêu nói: “ tiểu gia nhà ta đối với người tốt như vậy, tâm tâm niệm niệm cũng là vì người, trái tim người ngược lại quá sắt đá mà, đầu tiên là hạ được tiểu gia nhà ta, tiêu chảy không còn hình người, còn đưa cái phòng bị dột như vậy cho tiểu gia nhà ta ở, bên ngoài mưa to, trong phòng mưa nhỏ, người đây là sinh ra để hành hạ chết gia nhà ta mà, người là nha đầu tim như rắn rết, tiểu gia nhà ta nếu có sơ xuất gì, Lộc đại gia ta không để người sống yên đâu, nha đầu người cũng khỏi phải nghĩ đến cuộc sống yên ổn, chúng ta cùng đi gặp diêm vương, ai cũng không thoát được.”

Thời Tiêu nghe câu chuyện không bình thường, sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng đẩy hần ra đi vào phòng, vừa vào phòng, chỉ thấy Diệp Trì nằm thẳng ở trên giường gạch, bọc lấy chăn bông của mình run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng, Thời Tiêu đưa tay sờ một cái, vội vàng đi ra ngoài hô to: “ Trụ tử, Trụ tử, nhanh đi Thọ Nhân Đường, mời Trương thần y tới đây, nóng đầu rồi...”

30. Chương 30

Trụ tử lật đật mang giày chạy ra ngoài, không bao lâu sau, Trương thần y đến, nhìn thì nói là hư nhược lại gặp lạnh, cho nên mới bị sốt, cũng may căn cơ tốt nên uống thuốc cho đỡ mồ hôi, dưỡng mấy ngày là khỏe.

Thời Tiêu vội vàng cảm ơn, Quyên Tử tiễn thần y trở về thuận tiện đi hốt thuốc luôn, sáng sớm liền vội vàng đi cửa hàng, Thời Tiêu nấu thuốc bưng vào, cùng với Đắc Lộc đổ thuốc cho Diệp Trì.

Đắc Lộc nhìn xiêm y lúc này của gia, từ ngày hôm qua cũng chưa đổi, lại giăng co một đêm, đã nhăn thành lá cây khô, mắt liếc Thời Tiêu ở mép giường, tuy trong lòng nói nha đầu kia nhẫn tâm, rốt cuộc vẫn là

người trong lò ng của gia, giày vò như vậy còn không phải là vì nàng, nếu chút nữa gia tỉnh lại thấy xiêm y nhẵn thành như vậy, nhất định ồn ào muốn đổi.

Biết ý của gia nhà hần, một lát là không đi được rồi, dù thế nào cũng phải hồi phủ cầm vài thứ gia hay dùng, hưởng chi, chút nữa gia tỉnh lại thấy nha đầu kia đang ở bên cạnh, không chừng còn ngại mình vướng bận.

Ngẫm lại Đắc Lộc thực ghen khuất, không ngờ mình hầu hạ hơn mười năm như thế, vẫn không hơn nha đầu kia, cho dù chưa bao giờ hoà nhã với gia nhưng chỉ cần gia nhà hần nhìn thấy trong lòng cũng mát cả ruột, bây giờ làm gì có thể nói lí lẽ được chứ, cũng hết cách, gia nhà hần vì nàng dâu thì đành phải chịu thôi.

Trong lòng ghen khuất thế nhưng lại sợ lúc mình vừa đi, nha đầu nhẵn tâm này vứt bỏ tiểu gia nhà hần, những tiểu tử hôm qua mang gia chạy trở về, lúc này ngay cả một đứa để sai khiến cũng không có, chỉ có thể tự mình chạy việc.

Nghĩ như vậy, tròng mắt Thời Tiêu nói: “Ta cũng không phải là hù dọa người, gia nhà ta thật sự có gì sơ xuất, đừng nói tới người, trong đại tạp viện này từ già đến trẻ, một người cũng khỏi phải nghĩ đến chuyện còn sống.”

Thời Tiêu cũng không ngẩng đầu, xoay người đi vắt khăn trong chậu nước tối, thay khăn trên trán Diệp Trì, mới nói: “Muốn nói cái gì thì nói, người cũng đừng làm ta sợ, nói trắng ra, người cũng không thể đổ thừa cho chúng ta, là nhà người không sợ chết mới vào đây ở, cũng không phải là ta bắt ở phòng này, gặp phải trời mưa là số mệnh của hần không tốt, không thể trách ai được.”

Đắc Lộc nghe xong vô cùng tức giận, thiếu chút nữa muốn sặc khí, trước kia sao không nhìn ra nha đầu kia miệng lưỡi lợi hại như vậy, theo lời nàng nói, là gia nhà hần đáng đời, tuy nói cũng có một ít đạo lý, người đã như vậy rồi, nàng còn nói như vậy, còn có trái tim không hả.

Đắc Lộc cũng hoài nghi trong ngực nha đầu kia là một tảng băng, sao mà một chút nhiệt tình cũng không có, lại nghe nha đầu kia nói: “Người sợ gia nhà người có sơ xuất, chúng ta còn sợ xúi quẩy đó chứ, nếu thực xảy ra nhân mạng, viện này của chúng ta còn có thể ở được hay không.”

Đắc Lộc cảm thấy gia nhà mình nhìn trúng nha đầu kia, hoàn toàn là oan nghiệt, kiếp trước nhất định là kẻ thù giết cha cho nên kiếp này tới báo thù, còn sợ gia lây nhiễm xúi quẩy lên người nàng. Đắc Lộc coi như thông suốt rồi, bản thân hần và nha đầu kia nói gì cũng vô dụng, nghĩ như thế cũng không nhiều lời nữa liền quay đầu rời đi.

Chờ hần rời đi, Thời Tiêu cúi đầu liếc nhìn Diệp Trì nhắm hai mắt nằm trên giường gạch, hôm qua sắc mặt còn xanh trắng, bởi vì bị sốt nên hơi có chút ửng hồng, mới nhìn thật không giống người bệnh, hơn nữa lông mày còn giãn ra lấy, khoe miệng có chút vênh lên, nhìn như muốn cười, bờ môi còn khê động lắm bầm câu gì.

Thời Tiêu không khỏi có chút tò mò, dù sao trong phòng cũng không ai, nàng nghiêng mặt sắp lỗ tai đến, muốn nghe xem hần lầm bầm cái gì, ai ngờ mặt của nàng vừa mới sắp tới, liền cảm giác một thứ gì đó mềm mềm chạm vào mặt mình.

Thời Tiêu giật cả mình, vội vàng ngồi thẳng lên che mặt lại, đôi mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào miệng Diệp Trì, trên mặt nóng nóng khó chịu, thấy hần vẫn nhắm hai mắt nằm đó, một chút dấu hiệu thanh tỉnh cũng không có, Thời Tiêu bụm mặt, xấu hổ không chịu nổi, vừa này là đụng phải miệng của hần ư, sao mình lại không cẩn thận như vậy, rồi lại nghe hần lầm bầm một tiếng, âm thanh không lớn lắm nhưng Thời Tiêu lại nghe rõ ràng.

Nghe rõ rồi, khuôn mặt Thời Tiêu càng thêm đỏ bừng, hần lầm bầm chính là: “Vợ à...” Thời Tiêu bụm mặt tròng hần cả buổi, nhỏ giọng nói: “Nói hừ nói vượn, ai là vợ của người, chưa thấy ai gặp người nào cũng gọi vợ à như người hết, đồ không biết xấu hổ...”

Vừa nói thầm xong, chỉ nghe thấy tiếng cha nàng: “Niếp Niếp, sao lại ngồi góc ra đó, người tỉnh chưa?”

Thời Tiêu thấy cha nàng đứng ở cửa ra vào, vội vàng đứng lên nói: “Chưa, chưa tỉnh nữa nhưng bớt sốt rồi, hồi sáng sốt mới ghê.”

Cha nàng đi tới, nhìn Diệp Trì, thở dài nói: “Con và Quyên nha đầu cũng thật là hồ đồ, hắn cũng chỉ đứng ở ngoài cổng thôi, đang yên đang lành lại hạ thuốc hấn làm gì, tóm lại là chúng ta đã làm sai trước, nhưng sao lại để cho hấn bị lạnh như thế, cha thấy hấn cũng không giống như công tử nhà bình thường, gã sai vật vừa rồi đi kia, mặc xiêm y cũng không tầm thường đâu, các người có biết là nhà ai không, cha sẽ đến đây xin lỗi người ta, tránh cho người ta trách tội chúng ta.”

Thời Tiêu xưa nay hiểu rõ tính tình cổ chấp của cha nàng, tuy rằng một bụng học vấn, nhưng đạo lý đối nhân xử thế lại không tốt lắm, được cái tổ phụ nàng tổ mẫu khi còn sống bảo hộ chặt chẽ, về sau cưới nương nàng, cũng toàn dựa vào cha nàng, có chuyện gì cũng dấu giếm không cho ông biết, cho nên ở trong mắt cha nàng, trên đời này không có người xấu, không có chuyện xấu, tất nhiên cũng có nguyên nhân, vả lại đứng sai đặc biệt rõ ràng, đúng thì thôi, còn nếu như sai mà không chịu nhận sai là không được.

Như lúc này không thể nào thủ tiêu được cái suy nghĩ trong đầu cha nàng, cha nàng thật sự có thể tìm nhận lỗi, nghĩ đến đây, vội nói: “Con và Quyên Tử căn bản không quen biết người này, đừng nói là nhà hấn, mà theo như lời hấn nói thì không giống gia đình tầm thường, nhất định là con cái trong gia đình lớn, mà mấy người đó nhà cao cửa rộng lắm, hiếm khi có người đi nhận lỗi lắm, nếu cha mà đi, không chừng còn bị nói là thấy sang bắt quàng làm họ nữa đó.”

“Không đâu, nếu thúc có thể đi tới nhà của con, lão gia nhà chúng con nhất định rất cao hứng.”

Thời Tiêu sững sờ, quay đầu lại trừng mắt liếc hấn: “Người, người tỉnh lúc nào?”

Diệp Trì vô tội nói: “mới vừa tỉnh tức thì.”

“Mới vừa là lúc nào, trước khi cha ta đi vào hay sau cha ta khi đi vào?”

Diệp Trì nháy mắt mấy cái: “Ồ thì, có thể cho ta uống chút nước không, cổ họng ta bốc hơi hết nước rồi nè”

Thời cha nói: “Nha đầu kia, hấn là bệnh nhân đấy, hỏi những thứ vô dụng này làm cái gì, mau rót nước cho hấn.”

Thời Tiêu cảm thấy tiểu tử này đã sớm tỉnh, vừa này sắp xuống, nhất định là hấn có ý đồ xấu xa, bằng không thì sao lại trùng hợp như vậy, hồi này mình vừa sắp tới liền vừa vặn dán lên miệng thú của hấn, khổ cái là không có chứng cứ, mình cũng không bắt được hấn tại trận, chỉ có thể trừng mắt liếc hấn đi qua bàn bên kia rót nước tới, tức giận nói: “uống nước.”

Diệp Trì đáng thương nhìn nàng, Thời lão cha nhìn không chịu nổi nữa, đi tới nói: “Nha đầu người hôm nay bị sao thế, hấn bệnh như vậy làm gì còn sức hấn, còn không biết đến dìu hấn sao, nằm sao có thể uống nước, đến đây ta đỡ người ngồi dậy.”

Thời Tiêu để cho cha nàng đỡ hấn, mình thì ở phía trước, đưa tay tới, trong lòng Diệp Trì khỏi phải nói sung sướng đến cỡ nào, bệnh này thật có giá trị mà, có thể gần gũi nhau nhà hấn như vậy, lúc này nhìn bàn tay nhỏ bé non mềm như búp hành tây, thật muốn sờ một chút.

Diệp tiểu gia lúc này bệnh còn chưa khỏi mà sắc tâm đã nổi dậy, nhìn thấy Thời Tiêu bưng bát trong tay, con người nhìn chăm chăm, Thời Tiêu thấy hết sức kì lạ, bát nước mình đã đưa tới trước mặt rồi, sao cả buổi còn không chịu nhận lấy, theo ánh mắt của hấn rơi xuống bàn tay, khuôn mặt Thời Tiêu vào một cái đỏ lựng lên, cầm chén đặt trên giường bàn nói: “Ta thấy bệnh này của người cũng đỡ rồi đó, miếu nhỏ này của chúng ta không chứa nổi vị đại phạt như người đâu, một lát nữa đợi gã sai vật của người trở về, liền đi đi.”

Đi cái gì mà đi, nghĩ cũng khỏi phải nghĩ đến, khó khăn lắm mới đến được bước này, còn chưa yêu thương nồng nàn đã muốn đuổi hấn đi, không có cửa đâu, đi thì cũng được thôi, nhưng phải đem theo nàng đầu nhỏ nhà hấn thì mới đi được.

Nghĩ như vậy, Diệp Trì giả vờ rên hừ hừ hai tiếng nói: “Ai ôi!!!, đầu ta sao đau thế này, trước mắt sao biến thành màu đen thế này...” Nói xong trông mong nhìn qua Thời cha nói: “Thúc ơi, người cũng không thể đuổi ta đi, bấp chân ta hiện giờ mềm nhũn cả ra, đứng cũng đứng không vững, nếu giờ ta mà đi, nói không chừng vừa ra khỏi viện này là té xỉu mất.”

Thời cha vội nói: “Nha đầu kia, vốn chính là lỗi của người và Quyên Tử, người ta đã không so đo rồi, ở nhà chúng ta dưỡng bệnh vài ngày cũng có sao đâu, sao thể đuổi người ta đi như thế.” Nói xong lại nói với Diệp Trì: “Vị công tử này...”

Diệp Trì liền nói: “Ngài cứ gọi ta a Trì là được rồi, trưởng bối trong nhà cũng gọi ta như vậy, thúc cùng những thúc bá trưởng bối trong nhà ta là giống nhau.”

Da mặt này dày hơn tường thành luôn rồi đó, Thời Tiêu hết sức buồn bực, phải nói Định thân vương phủ, nhà người ta cao quý như vậy, lại là tôn thất hoàng tộc, gia giáo, quy củ, lễ phép, không phải rất nhiều sao, sao không thấy chút xiu nào từ trên người vị đang ở trước mặt này thế, Thời Tiêu cảm thấy Diệp Trì lúc này dịu dàng nhiệt tình, y hết người bán hàng rong chạy khắp các con phố.

Nhưng chiều này mà đối phó với cha nàng thật sự hữu ích, cha nàng thích lời ngon tiếng ngọt, lúc trước còn ghét bỏ Minh Chương, Diệp Trì nói hai ba câu ngọt ngào dỗ dành, cái gì cũng quên mất.

Diệp Trì uống nước xong thì cùng Thời lão cha tám chuyện trời nam biển bắc, dù sao Đắc Lộc đã sớm nghe ngóng trở về, Diệp Trì rất biết rõ ông thích cái gì, không phải là danh nhân tranh chữ, thi từ ca phú sao, tuy nói hần đọc sách bình thường, nhưng cũng biết được chút ít nha, lão gia tử nhà hần cũng thích mấy cái thứ này, mưa dầm thấm dất cho dù trong bụng không có kiến thức gì, nhưng moi ruột gan cũng được đôi ba câu, cũng có thể lừa gạt được một chút.

Thời Tiêu nghe hần nói tới Mễ Phát(1): “Nói nếu bàn về chữ viết như tuần mã thì chữ Mễ Phát đứng thứ nhất, ổn trọng không dung tục, hiểm nhưng không quái lạ, lâu đời nhưng không khô khan, nhuận (trơn bóng, trau chuốt) nhưng không mập.” Còn nói: “Mễ thị Sơn Thủy, hần đã nhìn qua Mễ Phát Nghiên Sơn minh(2), san hô bút giá đồ(3), chừng nào sẽ tìm cơ hội đem đến cho ngài xem.”

Thời Tiêu chỉ thấy đôi mắt cha nàng phát sáng, nhin không được bữu môi, trong lòng nói, hần thực có có dũng khí, Nghiên Sơn minh, san hô bút giá đồ, đều là chí bảo truyền đời, trên đời đã sớm không thấy, hần đi đâu mà thấy, còn nói khoác không biết ngưỡng là bữa nào lấy ra cho cha nàng mở mang kiến thức.

Chợt nghe ột ột một tiếng, Diệp Trì ôm bụng của mình nói: “Thời thúc chớ trách, ta có tật xấu là không thể chịu đói.”

Vậy mà Thời lão cha lại nở nụ cười: “Có thể ăn là phúc, có thể thấy được người thể cốt cường tráng, nếu người khác mà bị tiêu chảy một ngày như vậy, bây giờ ngồi cũng không nổi đâu.” Nói xong quay mặt qua nói với Thời Tiêu: “Làm cho A Trì bát mì, cho nhiều gừng một chút, bị nhiễm lạnh ăn nhiều gừng cho người nóng lên mới khoẻ được.”

Diệp Trì cười tủm tỉm nhìn Thời Tiêu: “Vậy thì làm phiền cô nương...”

(1) Mễ Phát (1051-1107) vốn tên Phát, tự Nguyên Chương, hiệu Tương Dương mạn sĩ, Hải nhạc ngoại sử, Lộc Môn cư sĩ, người đời gọi là Mễ Tương Dương, là một thư pháp gia, hoạ gia lớn đời Bắc Tống. Tổ tiên ông người Thái Nguyên di cư tới Tương Dương (nay thuộc Hồ Bắc), sau định cư ở Nhuận Châu (nay thuộc Giang Tô), giữ chức Nam Cung viên ngoại lang.

Mễ Phát học bút pháp cổ nhân có thể nói là công phu nhất, dụng bút có thể xuất phong tám mặt, tạo ra rất nhiều tự hình của riêng mình. Chữ khải, lệ, triện của ông không tinh xảo lắm, nhưng ông lại rất nổi tiếng về hành thư và thảo thư. Phong cách trầm lặng mà bay bổng, đạt được bút ý của Vương Hiến Chi. Nhưng cũng có người cho rằng, ông quá cầu kỳ, quá ham thích việc thể hiện tài tình, nên trên mặt giấy tràn ngập nét mỹ miều, tràn ngập hỏa khí, vẽ nhanh nhẹn thì có thừa mà cái ý thú hàm súc, tiêu sái thì chưa đủ. Nhưng bởi bút ý có ngọn ngành rành rẽ, nên vẫn hài hòa không tổn nhả.

(2) Mễ Phát Nghiên Sơn minh

(3) San hô bút giá đồ

c30-2

31. Chương 31

Giả bộ y như thật, Thời Tiêu nhếch miệng đi ra, tới bếp lò làm món mì cho Diệp Trì, nhớ tới dáng vẻ giả dối vừa rồi của Diệp Trì, Thời Tiêu suy nghĩ có nên bỏ thêm chút bã đậu cho hắn hay không, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện thằng nhãi kia luôn muốn ở lại ở chỗ này, không chừng còn ước ao được nàng hạ được cho hắn nữa đấy chứ, người này sao vậy nhỉ, đã lớn như vậy nhưng Thời Tiêu cũng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như hắn.

Hầm hừ để chà cán bột qua một bên, bắt đầu thái sợi mì, cắt xong rồi bỏ vào trong nồi, hít một hơi dài rồi vội vàng đi hầu hạ hắn, cuộc sống thanh tịnh tốt đẹp như thế, không thể bởi vì hắn mà thấy phiền toái được.

lúc đưa Mì sợi qua, Thời Tiêu chỉ thấy Diệp Trì đổ dành cha nàng mặt mày hớn hở, tinh thần vô cùng vui vẻ, trông ngốc nghếch y hết kẻ dở hơi.

Thời Tiêu cảm thấy cha nàng thật khờ, tiểu tử này vừa nhìn liền biết không có ý tốt, tục ngữ nói, không có chuyện gì mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chính, đã thế danh tiếng bên ngoài của hắn cũng không tốt lành gì, không chừng bị hắn đem bán còn đếm tiền dùm hắn nữa đó chứ.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu kéo cha nàng qua nói: “Trời không còn sớm, cha không đi thư quán sao?”

Thời cha đang trò chuyện hăng say, nên quên mất không còn mảnh vụn, nhờ nữ nhi nhắc tới mới nhớ, vẫn không quên nói với Diệp Trì: “Người nghỉ ngơi trước đi, ăn ngủ một giấc, buổi tối chờ ta trở về bảo Niếp Niếp nấu hai món, hai người chúng ta uống hai chén.”

Mới đó mà thành hai người rồi hả, thế này là thế nào, Thời Tiêu kéo cha nàng đi ra ngoài nói: “Trễ rồi đó, cha đi mau đi...” Không nói gì đẩy cha nàng ra ngoài.

Quay đầu lại thấy Diệp Trì cười tủm tỉm nhìn nàng, dáng vẻ lưu manh này, vừa nhìn liền biết rõ nhất định trong lòng nghĩ ra ý đồ xấu xa gì rồi, Thời Tiêu chẳng muốn nói với hắn, đặt chén mì lên trên bàn giường: “Ăn đi!”

Không phải là giọng nói ngọt ngào, Diệp tiểu gia tám đời cũng chưa từng được hưởng thụ qua loại đãi ngộ này, hiện tại mới ở cùng với nha đầu kia có vài ngày, nhưng mà hắn cũng cảm thấy rất thoải mái, nếu không sau này Quyên Tử mắng hắn đê tiện, một chút cũng giả.

Trong lòng thoải mái, tiểu gia liền có khẩu vị, đặc biệt là vừa cúi đầu nhìn món mì do vợ hắn làm thật sự liền muốn ăn, sợi mì cắt mảnh, tựa như bánh phở, tuy nói là tô mì canh suông (canh không có rau), nhưng cho thêm chút dầu vừng, phía trên còn nổi lên mấy miếng hành lá xắt nhuyễn, toả ra mùi thơm phức.

Diệp tiểu gia còn chú ý cái gì nữa, húp sột soạt hai ba ngụm liền sạch sẽ, ăn xong lau miệng ngẩng đầu lên nói: “Còn gì nữa không?”

Thời Tiêu ngẩn ngơ luôn, đây là một bát mì lớn tràn đầy luôn đó, cái thằng nhãi này rốt cuộc mấy đời chưa ăn cơm vậy, nếu hắn ăn như vậy, không tới một tháng là ăn thành nhà nghèo luôn, còn hơn mấy đứa nhóc ham ăn ở đây nữa.

Thời Tiêu không có chút ý tốt nói nói: “Mì sợi hết rồi, nhưng còn bánh bột ngô hấp ngày hôm qua, có ăn hay không tùy người.”

trong lòng Diệp Trì nói, bất kể cái gì chỉ cần là vợ hắn làm, có bao nhiêu ăn hết bấy nhiêu, nghĩ thế vội vàng gạt đầu, mắt Thời Tiêu giật giật, xoay người lấy cho hắn hai cái.

Diệp Trì nhìn nhìn, đen thui, trong lòng nói, đây rốt cuộc là cái gì vậy hả, màu sắc sao lại thấy ghê thế này, ngẩng đầu thì thấy vợ hắn đang nhìn hắn đâu, liền không thèm nghiên cứu nữa mà nhét đại vào trong miệng, cắn một cái, ối!!!, mùi vị gì mà lạ quá vậy, nghẹn ngay cổ họng luôn rồi.

Thời Tiêu được nhìn vẻ mặt hắn ăn một léo thế này, trong bụng cười thầm, bánh mì bột ngô hỗn tạp này không phải là thứ bọn họ thường ăn, mà là món làm cho riêng Bảo Trữ cầm đi cho mấy tên ăn mày ở vùng ven ăn đỡ đói.

Tuy nói nàng và Quyên Tử quý thần xui khiến thế nào lại thu nhận mấy đứa Bảo Trụ, có thể dựa vào quán rượu kiếm được ít tiền, nuôi dưỡng được mười tên tiểu tử này đã là quá sức rồi, vả lại, thiên hạ này biết bao nhiêu là ăn mày, ở đâu lo lắng cho hết, thành thật mà nói, việc này chỉ có thể trông cậy vào Hoàng Thượng thôi, hoàng thượng ra lệnh ban ơn cho dân chúng, dân chúng có thể ăn no, còn ai đi ăn mày nữa.

Nhớ năm ấy Minh Chương đã nói qua với nàng, lại trị (tác phong và uy tín của quan lại thời xưa) Thanh Minh là cội nguồn của quốc gia, Quốc Thái rồi mới dân an, Minh Chương trong lòng có khát vọng lớn, nàng biết rõ, những thứ đạo lý lớn này nàng cũng hiểu rõ, mà lúc đó trong lòng nàng đầy hi vọng Minh Chương tâm thường một chút mới tốt, ngày nào đó nàng gả cho hắn, làm một đôi phu thê bình thường, dù cuộc sống kham khổ, ít nhất hai người có thể ở cùng một chỗ.

Nàng là nữ nhân không ôm chí lớn, Minh Chương nói những thứ kia, nàng cảm thấy xa xôi, xa không thể chạm được, nàng đã từng nghĩ sẽ ở bên cạnh hắn đến đến đầu bạc răng long, thế nhưng rốt cuộc nàng vẫn không xứng với hắn.

Thời Tiêu có chút buồn bã, nhưng chợt nghe Diệp Trì ho khan, lấy tinh thần lại mới phát hiện, hắn vậy mà nhét hết bánh bột ngô vào trong miệng, hiện tại bị nghẹn bột bánh mà trừng mắt ho khan, đáng vẻ như sắp nghẹn chết.

Thời Tiêu bị dọa hết hồn, vội vàng đi qua rót chén nước đưa cho hắn, Diệp Trì ừng ực ừng ực uống hết nửa bát, mới xem như trôi hết bột bánh vướng ở cổ họng, lồng ngực khò khè vài tiếng, miệng thở hổn hển, đáng vẻ hết sức buồn cười.

Thời Tiêu quả thực nhìn không được, phì một tiếng bật cười, xem Diệp Trì tiểu gia thành ngốc tử, Thời Tiêu liền hắn, hỏi: “có ăn nữa không?”

Diệp Trì vội vàng lắc đầu: “No rồi, No rồi, no quá trời luôn, này, bình thường các nàng đều ăn cái này hả?”

Thời Tiêu hừ một tiếng nói: “làm sao giống được với Vương Phủ các người, cả ngày đủ loại sơn hào hải vị, dân nghèo chúng ta có đồ bỏ vào miệng không bị đói đã là may mắn lắm rồi, gặp được mùa màng tốt thì còn đỡ, chứ nếu thất mùa, đừng nói ăn bánh bột ngô, vỏ cây lá cây cũng không có đâu mà ăn.”

Nàng càng nói như vậy, khiến trong đầu Diệp Trì không thể không nghĩ lung tung, hắn nhìn Thời Tiêu, dè dặt nói: “Này, nàng có từng phải chịu đói chưa?”

ánh mắt Thời Tiêu xa xăm, chịu đói chưa ư, Trước khi nhà chưa bị hoả hoạn thì chưa chịu đói qua, khi đó gia cảnh giàu có, không tính đại phú đại quý, nhưng ăn uống cũng không lo, sau gặp phải hoả hoạn, cái gì cũng bị cháy hết, nương nàng đau lòng bệnh không dậy nổi, nàng kiên trì đến nhà bà con thân thích mượn tiền chữa bệnh cho nương, bình thường thân thích qua lại vô cùng thân thiện, lúc này ai cũng trở mặt, vừa thấy nàng trước tiên là nói trong nhà khổ thế này thế kia, cuối cùng đuổi nàng như đuổi ăn mày.

thật sự không còn cách nào khác đành phải mặt dày đi tới nhà Minh Chương vay tiền, ngược lại không gặp được cha Minh Chương mà gặp nương Minh Chương gọi nàng đi vào...

Thời Tiêu hiện tại nhớ tới cũng cảm thấy không chịu nổi, thôi không nghĩ nữa, nghĩ tới chuyện này để làm gì cơ chứ, đáng vẻ buồn bã này của Thời Tiêu lại khiến Diệp Trì hiểu lầm, cho rằng vợ hắn đã từng chịu đói, vừa nghĩ tới hắn nàng đau khổ như thế làm hắn cũng đau lòng theo.

Đau lòng liền không nghĩ nhiều nữa, khẽ vươn tay kéo tay Thời Tiêu nói: “Nàng yên tâm, sau này ta cam đoan sẽ đối tốt với nàng.”

Thời Tiêu sững sốt, vội vàng hất hắn ra, mặt đỏ rần, trừng mắt hắn nói: “Nói chuyện là được rồi, động tay động chân làm cái gì, xem ta là người nào hả, ai cho phép người khinh bạc ta.”

Diệp Trì vội nói: “ta, ta chỉ là nhất thời nóng lòng thôi mà, làm gì mà nhỏ mọn dữ vậy.”

Thời Tiêu bực cả mình, đây là chuyện nhỏ mọn sao, nam nữ thụ thụ bất thân, cái thằng nhãi này làm như nàng thân thiết với hắn lắm vậy, nàng buồn bực không ngờ lại phản ứng đến hắn, bèn xoay người lại đi ra.

Diệp Trì thật sự buồn bực nha, đưa tay đánh mu bàn tay của mình một cái nói: “Bảo người nhìn mà cũng không nhìn được, làm chọc giận vợ của người rồi đó thấy chưa!”

Đắc Lộc vừa đi vào chỉ thấy gia nhà hần nghiêng rặng nghiêng lợi lằm bằm lầu bầu, gãi gãi đầu, tuy nói không biết gia nhà hần bị làm sao, nhưng nhìn sắc mặt kia thật sự tốt hơn nhiều rồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bảo tên tiểu tử sau lưng lấy chăn nệm chuyển từ trong phủ vào, vừa muốn thả trên giường gạch, Diệp Trì liền ghét bỏ nói: “Ai cho người cầm chăn màn tới đây, ở đây không phải có rồi sao.”

Đắc Lộc quét mắt nhìn chăn trên giường một cái, trái phải đều cũ không còn hình dáng, gia nhà thân hần kiều thị quý, làm sao ngủ quen được, liền nói: “Sợ gia ngủ không quen, cũng không biết khi nào gia hồi phủ, dứt khoát đem chăn nệm đưa đến.”

Diệp Trì trừng mắt: “Ai nói gia ngủ không quen, mau cho người lấy về đi, để vợ ta nhìn thấy, nhất định sẽ đem chăn mền của nàng ấy đi.”

Đắc Lộc không có cách nào, đành phải bảo gã sai vặt đem ra ngoài, chợt nghe gia nhà hần nói: “Người chút nữa đi cửa hàng lương thực một chuyến, lấy gạo và mì tốt nhất, đưa 500 cân tới đây, gia ở chỗ này không thể ăn chùa uống chùa.”

mắt Đắc Lộc cũng trợn ngược cả lên: “ai ôi, gia, gia ơi, người có biết 500 cân là bao nhiêu hay không, cho dù quý phủ chúng ta u hơn một trăm nhân khẩu, cũng không cần tới 500 cân gạo và mì đâu, một túi 50 cân, 500 cân gạo, 500 cân mì, vậy tổng cộng hết 20 túi, cho dù đưa tới đây, tiểu viện này đặt ở chỗ nào đây.”

Diệp Trì lúc này mới nhận thức được nha, chính là vừa nghe thấy nàng dâu nhỏ của hần chịu đói, lại ném qua bánh bột ngô khô khan đó, hận không thể bù đắp lại cho nàng: “Nhiều sao? Vậy thì tặng ít lại một chút, đưa 100 cân tới đây, còn có, người đi vùng lò gạch ngoại ô, bảo bọn họ ngày mai chở một xe ngói tới đây.”

Đắc Lộc ngạc nhiên: “Gia nói là ngói trên phòng?”

Diệp Trì tức giận: “Nói nhầm, còn có thể là ngói gì, may mà tối hôm qua gia ở phòng này, nếu là vợ ta, thể cốt mong manh yếu đuối như vậy, lỡ bị nhiễm bệnh thì biết bao lâu mới hết.”

Đắc Lộc lúc này mới hiểu được, khuyên nhủ: “Người vừa mới khỏe lại đó, đừng giày vò bản thân nữa, muốn tu sửa phòng ốc sao, chút nữa nô tài đi vùng ven tìm mười mấy thợ hồ tới, để bọn họ ngày mai tới đây, không đến nữa buổi là có thể sửa phòng xong, cái gia không cần phải động thủ đâu.”

Diệp Trì tát cho hần một cái: “Người ngốc quá, tìm thợ hồ làm sao có thể bộc lộ được bản lãnh của gia nhà người, vợ ta ở đây, nếu gia biểu hiện tốt, nàng dâu thấy gia tài giỏi như vậy, ngay cả phòng ở cũng sửa được, nói không chừng tim sẽ rung động, liền nhìn trúng gia thì sao.”

Phốc... Đắc Lộc suýt nữa thì phun ra: “Gia ơi, theo người nói như vậy, trực tiếp gả cho tên thợ hồ là được rồi, cần gì phải nhìn trúng người.”

“Người cút đi, con mẹ nó bớt nói nhầm đi, có thợ hồ nào ngọc thụ lâm phong như tiểu gia không.” Nói xong nhìn qua mấy chậu vôi hứng nước mưa nơi góc phòng.

Đắc Lộc không còn cách nào khác, dù sao gia từ lúc đụng phải nha đầu kia bắt đầu có những cử chỉ điên rồ rồi, cho dù làm ra chuyện gì hoang đường nữa cũng không có gì lạ, Đắc Lộc thấy gia nhà hần chính là nhiệt tình vô ích, bỏ ra bao nhiêu tâm tư cũng không có tác dụng gì, nha đầu kia đừng nhìn mềm mại mong manh, từ trong xương cốt toàn là gai không đấy, gia muốn thuận lợi ôm được nàng dâu sao, đâu có dễ dàng như vậy.

Theo hần, loại nha đầu này phải trực tiếp một chút, trước đoạt lấy, gạo nấu thành cơm, xem nàng còn giày vò được không, thật không rõ, trước kia gia tính tình bá đạo, sao gặp nha đầu kia liền mềm mại như đàn bà thế.

Thế nhưng lời này không thể nào nói cho gia biết, nếu gia biết, không phải một cước đạp chết hần sao, kệ đi, gia dạn dò soa thì cứ làm vậy, đợi giày vò chán rồi thì sẽ yên tĩnh lại thôi

32. Chương 32

Trong mắt Đắc Lộc, gia nhà hần ở trong cái viện rách nát này đã là chịu tội lớn rồi, ăn không ra ăn, mặc không ra mặc, ở không ra ở, nhìn coi hiện tại đang ăn cái gì a, Đắc Lộc theo mười mấy tiểu tử ngồi chum lại, nhìn chăm chăm vào một ổ bánh đặt bên trong giỏ trúc lớn, bên cạnh là một chậu củ cải trắng muối, lại nhìn trước mắt mình, một bát cháo lớn, đây chính là cơm tối, một chút thức ăn mặn cũng không thấy.

Hần ăn cái này còn chưa tính, thế nhưng tiểu gia nhà hần là người bệnh, trên bàn nhỏ dưới cây hòe, đồ ăn giống nhau như đúc, dưa muối ăn với bánh nướng, muốn nói nhiều, liền nhiều hơn một bầu rượu, lúc này nếu ở chỗ khác, chắc gia đã sớm lật bàn rồi, nhưng hiện tại gia nhà hần đang cười đó nha, thấy rằng không thấy mắt đâu hết, trong tay cầm hũ, rót cho Thời lão Gia đối diện một chén, bản thân cũng cầm một ly, cung kính giong lên: “Thời thúc, hai ngày này ta quấy rầy lão nhân gia rồi, có chỗ nào sai sót, mong lão dạy bảo, có câu không giáo huấn không nên người, ta đây hy vọng ngài dạy bảo ta đôi câu.”

Quyên Tử bưng trứng trắng đi ra, nghe thấy mấy câu này, thiếu chút nữa ói ra, trong lòng thầm khinh bỉ hần, da mặt dày không đối thủ, cái gì mà, thúc ơ, thúc à, gọi thúc y như thật ấy, người ngoài không biết còn tưởng hần là đại chất tử của Thời thúc nữa, không thấy khó nghe sao.

Đang muốn mĩa mai hần hai câu, lại nghe Thời lão cha nói: “Khách sáo với thúc làm gì, chỉ cần người không chê viện này của chúng ta tồi tàn, ở lâu hơn nữa cũng không thành vấn đề, thúc còn mong người đừng đi nữa kìa.”

Quyên Tử đành phải thu về lời nói đã đến bên miệng, đặt trứng trắng lên bàn, Diệp Trì ngẩng đầu liếc nàng, lướt qua nàng quan sát nhà bếp bên kia, trong lòng thiết tình đau lòng cho vợ hần, những người này, không ngờ lại bắt vợ hần hầu hạ ăn uống như thế, nhất là mẫu dạ xoa này, chỉ biết bối mồm, cũng không biết san sẻ giúp đỡ vợ hần.

Nghĩ vậy liền nói: “Cơm này được rồi, sao còn không thấy Tiêu Tiêu cô nương đi ra, không ăn sẽ nguội mất, ta đi gọi nàng ấy.” Nói xong muốn đứng lên, nhưng bị Quyên Tử hừ một tiếng nói: “Không dám làm phiền ngài đại giá, ngài mau ăn cơm đi, ăn nhiều một chút, dưỡng bệnh cho tốt, tất cả mọi người mới yên ổn được.” Quảng lại câu nói liền xoay người lại rồi đi.

Diệp Trì không muốn gây sự với nàng, Thời cha nói: “A trì à, người đừng so đo, Quyên Tử nha đầu kia chính là nói năng chua ngoa, chứ trái tim còn mềm hơn đậu hũ, thuốc người uống đều là con bé tự mình đi Thọ Nhân Đường hốt đấy, con bé nói chuyện hơi khó nghe thôi, chứ nội tâm tốt lắm, đừng đứng đó nữa, nhanh ngồi xuống uống với ta nào.”

Trong lòng Diệp Trì nói, đây chính là Mẫu Dạ Xoa, tâm tính thật tốt gì chứ, trái tim nàng ta không chừng còn độc hơn độc xà, vẫn là vợ hần tốt, lớn lên xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng giọng nói nhỏ nhẹ, ngay cả khi tức giận cũng tốt, tay còn khéo léo, tóm lại, chỗ nào chỗ nào cũng tốt hết.

Thời Tiêu cầm đậu hũ hấp, chỉ thấy Quyên Tử lại trở về, Thời Tiêu ngạc nhiên nói: “Không phải nói tỷ ăn trước ư?”

Quyên Tử liếc mắt: “Hỏi vị tiểu gia nhà muội đi, nếu không phải ta ngăn cản, hần đã vào gọi muội rồi, Tiêu Tiêu, ta hôm nay ở trong cửa hàng suy nghĩ cả một ngày, người nói vị bên ngoài kia không phải trứng gà rồi chứ, bây giờ lại ở lì chỗ này của chúng ta không chịu đi, cửa nhà hần lớn như vậy, trên có trường bối cơ mà, sao hần lại ở bên ngoài không chịu về nhà thế?”

Thời Tiêu mặc tạp dề vào rồi đáp: “Tỷ quản hần như thế nào làm gì, chắc là cảm thấy cuộc sống của chúng ta ở đây mới mẻ, nhiều lắm chừng hai ba ngày, không chừng ngày mai sẽ đi mất, sao có thể ở lâu được, nếu như hần là mấy tên vô lại, không cần phải nói, ta đã sớm dùng gậy đánh hần ra rồi, nhưng hần lại là tiểu vương Gia Định thân vương phủ, hần như vậy, ta đắc tội không nổi, thôi thì tiễn hần đi trong yên bình, cũng tránh sinh ra phiền toái không cần thiết.”

Quyên Tử thở dài nói: “Người vậy mà thông suốt, nhìn hần đối với người có vẻ không đơn giản vậy đâu, trong lòng của hần đang nghĩ cái gì, ta không tin người không biết, chỉ cần nhìn hai mắt to gian xảo của hần, không ngừng ngo ngoàng ngó dọc trên người người, giống như ước ao chỉ có thể đục ra 2 cái lỗ, có thể dễ dàng dùng tay như vậy sao”

Thời Tiêu lại nói: “Quyên Tử tỷ lo lắng chuyện này để làm gì, không dùng tay thì có thể như thế nào, tuy nói hẳn là tôn thất tiểu gia, nhưng bên trên vẫn còn có vương pháp mà, ta vô ý với hẳn, hẳn cũng không thể dùng sức mạnh ép ta, vả lại, bây giờ hẳn thấy mới mẻ, sau vài ngày thấy không có gì vui, liền bỏ qua thôi.”

Quyên Tử ra bên ngoài liếc một cái, nhìn thấy Diệp Trì đang cùng Thời lão cha uống rượu, thế mà mắt cũng không nhàn rồi, không ngừng ngoảnh nghiêng qua hướng bên này.

Quyên Tử cảm thấy Thời Tiêu quá đơn giản, tuy là có vương pháp, nhưng vương pháp cũng không quản được người, như tên nhai ở bên ngoài kia, đừng thấy nói chuyện làm việc giống như người, đến khi hẳn trở mặt, Thiên Vương lão tử cũng không nhận thức, đâu còn quản tới vương pháp, nhưng chuyện cho tới bây giờ, mời thần thì dễ tiền thần thì khó, vào ở thì dễ, chứ tiền người hơi bị khó đó.

Quyên Tử bây giờ vô cùng hối hận ngày đó đã bảo Bảo Trụ hạ được, không nghĩ đến hẳn đường đường là tiểu vương gia lại là người không biết xấu hổ như vậy, chợt nhớ tới Tả Hoành kia, nhin không được hừ một tiếng, mấy người này đều không phải thứ tốt lành gì.

Thời Tiêu mang đậu hũ ra, đặt ở trong chậu lớn trên bàn của mấy đĩa Bảo Trụ, bàn nhỏ đặt ở trước mặt Diệp Trì và cha nàng, Diệp Trì nhìn thấy nàng thì há miệng cười, mắt cũng bắt đầu híp lại: “Cô nương khổ cực rồi, nhanh ngồi xuống ăn cơm đi, sắp nguội hết rồi đây.”

Thời Tiêu nhàn nhạt nhìn hẳn một cái: “Không so sánh được với quý phủ, chỉ là chút ít cơm rau dưa, người đừng ghét bỏ là được rồi.”

“Cô nương sao lại nói thế, ta thấy ăn ở đây còn ngon hơn đầu bếp trong phủ chúng ta làm, củ cải trắng ngâm này vừa giòn lại vừa thơm, tổ mẫu nhà chúng ta buổi sáng thích ăn cháo với cái này nhất, quay về sẽ bảo đầu bếp trong phủ chúng ta đến gặp cô nương học hỏi kinh nghiệm, nếu có thể làm tổ mẫu nhà chúng ta ăn ngon miệng, cũng coi như là lòng hiếu thảo của ta.”

Đắc Lộc ở bên kia nghe mà trợn cả mắt, trong lòng nói công phu bịa đặt của gia hiện tại càng ngày càng thuần thực, lão Vương phi lớn tuổi nhà bọn họ, rằng lợi không được tốt, bình thường chỉ thích ăn mấy món mềm mềm, còn củ cải trắng muối giòn như thế, phỏng đoán lão Vương phi ăn vào miệng chắc gãy răng luôn quá, gia lấy lão Vương phi ra nói khoác mà không biết ngượng như thế, hiếu thuận gì chứ, nếu gia muốn hiếu thuận, thì mau lấy tiểu vương phi hỏi phủ, năm sau sinh tiểu tử mập mạp, đưa vào trong lòng lão Vương phi, đảm bảo lão Vương phi bọn họ có thể cười ra hoa, củ cải trắng muối sao có thể bằng chứ.

Thời cha nói: “Không ngờ đứa nhỏ a Trì này, không giống với mấy thiếu gia ăn chơi trác táng trong mấy gia đình giàu có, những người kia cả ngày chỉ biết ăn uống chơi đùa, đâu có biết tới hiếu đạo, càng không biết Đại Yến ta từ lập nước tới nay đều lấy hiếu trị thiên hạ, hiếu là căn bản mà.”

Quyên Tử không có ý tốt liếc Diệp Trì nói: “Thời thúc nói rất đúng, nói chỉ cho xa, nói tới kinh thành chúng ta thế mà có tới bốn tên hoàn khổ nổi danh đấy, suốt ngày ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, một người họ gì ấy nhỉ...” Nói xong quay qua Diệp Trì nói: “Đúng rồi! Nói không chừng người còn quên nữa đó.”

Lời này của Quyên Tử rất xảo quyết, Thời Tiêu mím môi suýt nữa bật cười, Đắc Lộc trong lòng tức giận há mồm cắn bánh nướng, trong lòng nói, nha đầu hung hãn này rõ ràng là đang mắng gia nhà hẳn đây mà, tại đang ở chỗ này, nếu đổi lại nơi khác, không thể không giáo huấn nàng ta một chút.

Diệp Trì nháy mắt mấy cái nhìn Thời Tiêu giả ngu, Thời Tiêu kéo Quyên Tử qua bàn bên kia, Diệp Trì không khỏi có chút tiếc nuối, còn tưởng rằng có thể ngồi ăn cùng bàn với vợ hẳn, nhìn bọn họ ngồi ở bàn này, lại nhìn Thời Tiêu ngồi ở chỗ khác, đành phải suy nghĩ xem có cách nào hay không.

Đang suy nghĩ chợt nghe bên ngoài kêu cửa, Quyên Tử nói: “Giờ này ai đến vậy, Trụ Tử mở cửa đi.” Bảo Trụ nhanh chóng chạy ra mở cửa, ồn ào la lên một câu: “Là cửa hàng lương thực đưa gạo và mì đến.”

Đưa gạo và mì? Thời Tiêu vừa định hỏi Quyên Tử có phải nàng bảo đưa tới hay không, thì nhìn thấy bốn người làm trong cửa hàng lương thực vù vù đi vào, mỗi người khiêng một túi, đi theo phía sau là chường quầy cửa hàng lương thực.

Thời Tiêu ngạc nhiên, nhà ai mua gạo và mì như vậy, đang muốn hỏi có phải đưa nhầm chỗ hay không, Diệp Trì đứng lên cau mày nói: “Sao lại đưa ngay giờ cơm thế?”

Chưởng quầy cửa hàng lương thực vội vàng vui vẻ chạy tới, cúi đầu cúi người nói: " tiểu nhân vốn định sáng sớm sai người đưa tới, nhưng Lộc đại gia nói, ban ngày gia phải làm chuyện đứng đắn, tiểu nhân sợ quấy rối chính sự của gia, cho nên mới đưa chậm một chút."

Diệp Trì âm thầm gật đầu, trong lòng nói, tiểu tử này Đắc Lộc coi như biết suy nghĩ hơn rồi, biết rõ ban ngày trong viện này có hắc và vợ hắc, tuy nói hiện tại vợ hắc vẫn chưa để ý hắc, nhưng lại nghĩ đến trong nội viện chỉ có hai người bọn họ, trong lòng vui mừng nói không nên lời, hắc tự động quên mất ban ngày trong viện còn có Đắc Lộc và tiểu tử Bảo Trụ kia.

Lại nghe vợ hắc mở miệng: "Đây là người gọi đưa tới hay sao?"

Diệp Trì gật gù: "Ta ở chỗ này, ăn chùa uống chùa không tốt, mới kêu cửa hàng lương thực đưa chút gạo và mì tới, cũng coi như một chút tâm ý của ta."

Quyên Tử đến gần nói: "Một chút? Đừng nói là người định ở lý lại đây luôn không đi nha, dù thế nào, bốn túi gạo mì này cho người ăn hai năm cũng không hết."

Nha đầu hung hãn này thật làm cho Diệp Trì hận đến ngứa răng, hối hận khi không để Tả Hoành bắt nàng đi, đỡ phải vướng bận trước mặt, không để ý Quyên Tử, nhìn Thời Tiêu nói: " trong viện của các nàng nhiều người, sinh kế không bao nhiêu, ta bảo Đắc Lộc nói với cửa hàng lương thực rồi, sau này ăn hết, tìm người đi tới bảo bọn họ đưa là được, đừng ăn bánh bột ngô này nữa."

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hắc nửa ngày, nói khẽ: "Vốn là nhìn thấy chúng ta nghèo, người đến đây bố thí thiện tâm, thiện tâm của người tuy lớn nhưng chúng ta không nhận nổi, người nếu như thật sự làm việc thiện, ra khỏi cửa thành, vùng ven bên dưới, có rất nhiều người không có cơm ăn đấy, thiện tâm của người bày ra hết đi, nhất định có thể cứu sống biết bao mạng người, chúng ta ở đây không nhọc đến người phí tâm."

Nói xong không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp Trì, xoay người nói với chưởng quầy cửa hàng lương thực: "Làm phiền đại lão người đi xa một chuyến, gạo mì này chúng ta không muốn, kêu người đem trở về hết đi, ta cũng không ăn, Bảo Trụ, cầu tử, mấy người giúp đỡ một chuyến đi."

"Được." Bảo Trụ và cầu tử dẫn đầu đứng lên, hai người một đôi, đi qua nâng gạo và mì lên bước vài bước liền ra khỏi viện, chưởng quầy cửa hàng lương thực mừng rỡ, khó xử nhìn Diệp Trì.

Diệp Trì thực tức giận rồi, mình thật sự có lòng tốt, sao vợ hắc một chút xíu ân huệ cũng không chịu nhận, mà lại nói mấy câu đầy ý châm biếm như thế.

Mới vừa rồi hắc còn nói vợ hắc tốt, hiện tại nhìn mà xem, thật sự tức giận rồi nhưng ngại lão nhạc phụ tương lai ở đây, hít sâu hai cái cuối cùng cũng nhịn xuống.

Nhưng trong lòng đầu ghen khuất a, buổi tối trở về nhà, ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, một người sinh hơi đối...

33. Chương 33

"Gia người cũng thấy rồi đó, nha đầu kia quả thực không biết tốt xấu, người suy nghĩ cho nàng như vậy, vừa tặng gạo vừa tặng mì, người nghe nàng nói không, theo nô tài thấy chúng ta trở về đi, người phí bao nhiêu tâm tư cũng không được gì đâu, kia chính là nha đầu sắt đá, bên ngoài nhiều giai nhân như vậy, hoàn mạp yếm gầy, cái nào không hơn nàng chứ, nô tài nghe nói Thúc Hỉ Lâu vài ngày trước từ Dương Châu mua mấy kỹ nữ, tiểu công gia phải quản lý việc nhà, nếu không ta cũng đi ngó ngó, nếu hợp ý..."

Nói còn chưa dứt lời liền trúng một cái tát: "Cút qua một bên đi, người nói ai không biết tốt xấu, nàng dâu của tiểu gia là người người có thể tùy tiện bố trí sao, thay vợ ta phí tâm tư, cho dù không coi là ân huệ, thì cũng do tiểu gia cam tâm tình nguyện, tiểu tử người quản được ư, gia nói cho người biết, sau này cái gì Thúc Hỉ Lâu Xuân Phong lâu, đừng có nói trước mặt tiểu gia, lỡ như vợ ta nghe thấy, nhất định cho rằng

tiểu gia hoang đường, người không nghe hôm nay nha đầu hung hãn nói tiểu gia ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc sao, may mà nha đầu kia không có nói tên gia ra, người nói nếu để cho lão nhạc phụ của gia biết, gia cưới được nàng dâu cái rắm đó.”

Đắc Lộc ủy khuất sờ lên đầu mình, trong lòng nói, nha đầu kia nói cũng không sai, vả lại, ý tứ hôm nay cho thấy gia cũng không đùa, dễ dàng được lão nhạc phụ có hữu ích gì chứ, ánh mắt nha đầu kia nhìn gia, một chút ý tứ cũng không có, lạnh lùng lãnh đạm, so với nhìn người không quen không biết có gì khác nhau đâu.

Nhưng liếc sang gia nhà mình, không dám nói cái gì nữa, trải đệm giường hầu hạ gia nằm xuống, nếu như không khuyên giải được, sáng sớm mai còn tu sửa phòng, thật là, được tiểu gia nhà bọn họ tự động thủ, phần mộ tổ tiên của nha đầu kia cũng bốc lên khói xanh đấy chứ.

Trong miệng Diệp Trì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng khó chịu lắm chứ, đã lớn như vậy, chưa từng để một người nào vào trong lòng, khó khăn lắm mới để ý một lần, người ta còn không biết cảm kích, nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng nhỏ nhắn của Thời Tiêu, khỏi phải nói khó chịu biết bao nhiêu.

Khó chịu nhưng lại không nỡ bỏ đi, không đi ở lại chỗ này lại ghen khuất, tóm lại sao cũng không thoải mái, trở mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ vợ hán lúc này đang làm gì, xem tâm ý của mình trở thành lòng lang dạ thú, trong lòng nàng một chút cũng không áy náy sao?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy có tiếng bước chân, không bao lâu sau, liền nghe tiếng đập cửa: “Đắc Lộc, mở cửa.” Là tiếng của Bảo Trữ, Đắc Lộc nghe tiếng của tiểu tử này, liền hận không thể đập hán một cước, không biết lớn nhỏ, tiểu tử mới bấy lớn, dù sao cũng phải gọi mình một tiếng ca ca chứ, đằng này trực tiếp hô to gọi nhỏ tên của mình, giọng nói kia, ngữ khí kia y như vốn nên là như thế.

Đắc Lộc thật muốn vờ như không thấy, nhưng gia nhà hán lại cầu nhàu bò dậy: “Còn không đi mở cửa.”

Đắc Lộc chỉ có thể xuống đất, vừa mở cửa Bảo Trữ liền đưa cái khay trong tay vào lòng ngực của hán: “Thiếu gia nhà người buổi tối chưa ăn cơm, có công, ừ, ăn đi.” Quảng xuống câu nói, không để Đắc Lộc nói cái gì đã xoay người bỏ chạy.

Đắc Lộc cúi đầu vừa nhìn, trong khay là bát mì chay, vừa định mắng tiểu tử kia vài câu, đã thấy gia nhà hán bước vài bước tới, khẽ vươn tay lấy bát lớn trong khay, nhìn bát kia mà mặt mày vui vẻ vui, miệng toét tới mang tai, đã nói nàng dâu nhà hán vẫn biết đau lòng hán mà.

Thật ra Thời Tiêu thật không có ý này, buổi tối nói Diệp Trì hai câu, làm hán bực bội rời đi, không ngờ hán nhin xuống sắc mặt chỉ khó coi một chút, nhưng cơm lại không ăn được mấy ngụm.

Chờ hán vào phòng, cha nàng thở dài nói: “Người nha đầu này a...” Nhưng cuối cùng lắc đầu không nói gì, trở về phòng, Quyên Tử thấp giọng nói: “Cái kia, Tiêu Tiêu tuy nói tiểu tử này không phải thứ gì tốt, nhưng chuyện hôm nay thành thật mà nói, cũng chỉ là ý tốt của hán, chúng ta không thích thì thôi, chứ nói như vậy thì khó nghe quá.”

Thời Tiêu cắn cắn môi, thu thập bát đĩa trên bàn vào nhà bếp rửa chén, một bên rửa rửa, một bên nghĩ lại xem lời nói của mình có hơi quá không, trong phút chốc, nàng không khỏi cũng nhớ tới chuyện năm đó.

Trong nhà cháy, nương nàng bệnh nặng, những thân thích kia không nói đến sắc mặt, chỉ với lời nói của nương Minh Chương, mỗi chữ mỗi câu nói ra, đều đâm vào trái tim nàng, cho nàng tiền bạc nhưng là dùng tiền bạc này đổi lấy tôn nghiêm của nàng, nếu không phải thật sự đến bước đường cùng, nàng sao phải đến mức ném tôn nghiêm của mình xuống đất.

Một khắc này đã làm nàng hiểu rõ, cái gì tôn nghiêm, cốt khí, kiêu ngạo, những thứ này thật sự không đáng một đồng, nhưng trong lòng nàng cuối cùng vẫn tồn tại bóng ma tâm lý, vừa một khắc này, nàng cảm thấy tức giận, thật ra, tức giận này đã sớm đè nén trong lòng nàng từ lâu lắm rồi, Diệp Trì không may vừa lúc nàng phát tác.

Giận chó đánh mèo là tương đối không tốt, Thời Tiêu rửa sạch bát, sững sờ trong chốc lát, nhìn thoáng qua phòng bên kia, cho dù Diệp Trì không tốt, tốt xấu gì cũng không lấy thể dè người, chút ưu điểm này tốt hơn những quyền quý kia không biết bao nhiêu lần, như hán, căn bản không cần phải chịu đựng những tức giận không đâu này, thậm chí không cần hán động thủ, chỉ cần động miệng, là có thể chinh nàng còn thê thảm hơn hai năm trước vô số lần.

Nhưng hắn lại không làm như vậy, nghĩ như vậy, ác cảm Thời Tiêu đối với hắn vơi bớt không ít, có lẽ bởi vì áy náy, cho nên làm cho hắn bất mì, bảo Bảo Trữ đưa qua.

Sau khi đưa qua, trở về lại cảm giác tự mình vơi thêm chuyện, hắn giận không phải tốt sao, nói không chừng ngày mai liền rời đi, Quyên Tử cười nhéo nhéo khuôn mặt của nàng: ” nha đầu kia người đó, chọc hắn rồi còn làm bất mì đưa qua cho hắn, người xem đi nhất định tiểu tử kia nghĩ người có ý với hắn, càng dính ở chỗ chúng ta không chịu đi.”

Thời Tiêu không nói chuyện, nhưng càng nghĩ càng hối hận, sáng sớm ngày hôm sau, mới mờ sáng đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Thời Tiêu thức dậy đẩy cửa sổ thò đầu nhìn ra bên ngoài, không khỏi sửng sốt, vội đẩy Quyên Tử một chút: “Tỷ gọi người đến tu phòng ốc sao?”

Quyên Tử mơ mơ màng màng trở mình: “Cái gì tu sửa phòng, không có nha, ai nha, mặc kệ nó ngủ đi, trời còn sớm lắm.”

Thời Tiêu không ngủ được, xuống đất chỉnh đốn chỉnh tề rồi đi ra ngoài, vừa đi ra ngoài liền thấy một cái thang gác trên phòng, Diệp Trì đang giẫm lên cái thang, phía dưới mấy đứa Bảo Trữ đang lần lượt chuyển ngói.

Những tấm ngói kia cũng không biết đưa tới khi nào, trong sân toàn bộ là ngói, đừng nói sử dụng ở, thay hết ngói trên nóc nhà cũng còn dư.

Thời Tiêu nhìn qua nam nhân đầu đầy mồ hôi đứng trên thang, chợt thấy, nam nhân này có lẽ một chút cũng không xấu, thậm chí, còn là một người cực kì tốt, thanh danh lưu truyền bên ngoài không chừng là nói bậy thôi.

Hắn căn bản không chú ý bụi đất dính trên quần áo của mình, cũng không tiếc sức lực, càng không ngại bẩn, cho dù có chút vụng về, nhưng hắn đều tự tay làm.

Người này sao có thể so sánh với người khác, nếu như hắn sinh ra trong gia đình nghèo khổ thì làm vài việc vất vả thì không tính là gì, nhưng hắn lại là tiểu vương gia của Định thân vương phủ, từ nhỏ ăn ngon mặc đẹp, đừng nói làm việc như vậy, sợ bình thường uống trà mặc quần áo cũng đều có người hầu hạ, người như vậy, hôm nay đứng trên cái thang tu sửa phòng ốc bị hư của nàng.

Ngoài kinh ngạc, Thời Tiêu thực thay đổi hẳn cách nhìn đối với hắn, nhưng vẫn nhịn không được hỏi một câu: “Người làm cái gì vậy?”

Diệp Trì lợp ngói trong tay xong, xoay mặt cười cười hì hì với nàng: “Tu sửa phòng ở đó, mới bảo đưa ngói tới, xà ngang của phòng này còn tốt, chỉ có hư mấy miếng ngói thôi, cũng không cần thay hết, đổi một góc là được rồi.” Nói xong, dường như lại sợ nàng ghét bỏ mình làm không tốt: “Nàng yên tâm, tuy lần đầu làm việc này nhưng hồi nãy đã hỏi qua người đưa ngói rồi, cam đoan có thể sửa tốt.”

Hiện tại trông hắn rất buồn cười, áo bào màu vàng viền xanh nhạt trên người đều là bụi bẩn, đầu đầy mồ hôi theo gương mặt chảy xuống, lẫn vào bụi đất, tạo thành màu trắng đen lốm đốm, chỉ còn cái miệng lộ ra hàm răng trắng, mũi trên đầu cũng bị lệch ra, giắt ở một bên, nhìn gốc không thể tả, trong miệng còn không ngừng nói nàng yên tâm, dường như sợ nàng ghét bỏ hắn.

Mặc dù Thời Tiêu bực mình hắn, lúc này cũng thật sự có chút không đành, mấp máy miệng nói: “Người xuống đi.”

Diệp Trì nghe xong cho rằng nàng ghét bỏ hắn làm việc không tốt, vừa muốn nói vài lời cho nàng yên tâm, lại nghe nàng dâu nhà hắn nói: “Người xuống thay đổi quần áo đi, quần áo tốt không nên lãng phí như vậy, chúng ta bồi thường không nổi đâu.”

Diệp Trì nghe xong lập tức mặt mày hớn hở, cảm giác như vào mùa nóng mà được ăn tám bát băng mát lạnh, cả người thoải mái nói không nên lời, vội vàng leo xuống, chắc là quá hưng phấn, xuống có chút gấp, vừa dẫm trên đất, quần áo vướng vào cạnh cái thang, xoẹt một tiếng, xé ra một lỗ hổng lớn.

Thời Tiêu vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống nhìn nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Diệp Trì cúi đầu xuống nhìn vợ hắn, trong lòng ngọt ngào đầy bong bóng bay, thấy vợ hắn cau mày lại thấy đau lòng, vội nói: “Không sao đâu, trở về kêu người vá lại là được.”

Thời Tiêu lắc đầu: " vá lại thì dễ rồi, nhưng tiếc lắm, người cỡi ra trước đi, chút nữa ta tìm sợi chỉ tương tự, ta sẽ vá thử xem, có lẽ khá hơn một chút."

Diệp Trì vội vàng cởi quần áo, Thời Tiêu vào nhà, tìm áo choàng cũ của cha nàng đưa cho Diệp Trì nói: "Người trước mặc cái này đi, sợ là hơi chật, người sống khá giả nên lãng phí quần áo tốt như vậy, mũ trên đầu người cũng tháo xuống đi, mặc công lại dính bẩn nữa."

Gọi Bảo Trụ đi lấy miếng vải xanh cũ quần trên đầu cho hấn, ăn diện xong xuôi, Thời Tiêu nhìn lên, nhin không được phũ một tiếng bật cười, có thể thấy người tốt vì lựa ngựa dựa vào yên ngựa, những lời này thực đúng, tuy nhếch nhác, dù gì cũng là dáng vẻ công tử nhà giàu, lúc này mặc áo choàng cũ của cha nàng, bởi vì có hơi chật, vạt áo mới đến đầu gối, Diệp Trì ngại vướng, vén lên đến nhét ngang hông, trên đầu đội nón che nắng, ngoại trừ khuôn mặt trắng nõn, chứ nhìn vào không khác gì mấy tên khuân vác chờ việc ở cổng thành.

Diệp Trì nào có để ý tới hình tượng, chỉ cần nàng dâu nhỏ cười cười với hấn, bảo hấn trần truồng chạy vòng vòng cũng được, càng đừng nói chỉ thay đổi quần áo, nhìn qua đôi mắt trong veo Thời Tiêu, trong lòng nói, vợ ta thật xinh đẹp, cười còn càng đẹp hơn.

Đắc Lộc ở một bên nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của gia nhà hấn, thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, gia nhà hấn vừa chào đời đã tôn quý vô cùng, mệnh phú quý trời sinh, hôm nay thì sao, bị nha đầu kia bóc lột sức lao động không nói, nhìn gia nhà hấn cười ngốc nghếch, thoát nhìn một cái, còn tưởng là tiểu tử ngốc nhà ai...

34. Chương 34

Diệp Trì không hiểu lắm về suy nghĩ của vợ hấn, nhưng thông qua chuyện hôm qua đưa gạo và mì, dường như đã rõ hơn một chút, đó chính là bản chất bên trong của vợ hấn, là loại kiêu ngạo của những người có học, ý tứ gần giống như không muốn nhận đồ bố thí.

Nếu là Diệp Trì trước kia, liền cảm thấy lúc này thật sự là con mẹ nó đồ cực chó, chết đói tới nơi rồi mà còn bày đặt, đó chính là nếu thật sự đói khát, hấn không tin còn có thể thanh cao, mười ngày không cho cơm ăn, hấn cũng không tin còn cốt khí để nói chuyện, không chừng thử ném cái bánh bao liền có thể quỳ xuống đất gọi cha ruột, trên đời này sẽ không có chuyện cốt khí, nếu có cũng chỉ là sĩ diện cái láo, ăn no rửng mỡ, không có chuyện gì làm thì làm chuyện để ý.

Nhưng cốt khí như vậy lại có trên người vợ hấn, Diệp Trì liền cảm thấy dễ thương hơn, lúc vợ hấn lạnh mặt mím môi nhìn hấn, Diệp Trì thậm chí cảm thấy còn cưng yêu hơn bình thường, đương nhiên, lúc vợ hấn cười vẫn là xinh đẹp nhất, bởi vì không thường cười, cho nên mỗi một lần cười đều khiến hấn có cảm giác vui mừng.

Diệp Trì qua hai mươi năm nay, cơ bản mỗi một ngày đều là thuận theo tính khí của hấn, muốn hấn nhân nhượng người khác, không có cửa đâu, trừ phi hấn cam tâm tình nguyện, những lời này nói đến điểm quan trọng rồi, nhưng hấn hôm nay cam tâm tình nguyện, cho dù vợ hấn sĩ diện cái láo, hấn cũng cam tâm tình nguyện thuận theo tính cách của nàng, thần quỷ cũng không có cách.

Vợ hấn nói, ngói còn dư thì trả lại chỗ cũ, liền trả lại, vợ hấn nói, dùng bao nhiêu thì căn cứ vào giá mà trả tiền, hấn bảo Đắc Lộc lo chuyện này, vợ hấn nói, sau này lại làm chuyện gì cũng phải thương lượng với nàng trước, Diệp Trì vừa nghe đến sau này lập tức cảm thấy bầu trời hết sức sáng lạn.

Vợ hấn nói, cảm ơn hấn hỗ trợ tu sửa phòng ở, Diệp Trì vội vàng phát tay nói: "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, là ta nên làm." Sau đó một đám tiểu tử chung quanh hắc hắc nở nụ cười.

Thời Tiêu cũng cảm thấy, có lẽ trước kia nàng có thành kiến với hấn là sai, cho dù hấn là một tên hoàn khổ, nhưng chí ít cũng có một trái tim thành thật lương thiện, lúc này hấn nhếch môi cười như một hài tử ngây ngô, dường như chỉ cần nàng khen ngợi một câu cũng có thể lấy lòng hấn.

Chỉ có điều, chung quy hấn và nàng không phải là người cùng đi trên một con đường, cho dù làm bằng hữu bình thường cũng không thích hợp, đây không phải môn đăng hộ đối, đây là phân chia cao thấp, giàu nghèo, địa vị cao thấp, bọn họ sinh ra chính là không giống nhau, cho dù nhà nàng không bị hoạn như trước kia, cũng không nghĩ tới trèo lên nhà quyền quý.

Hôn sự với Minh Chương, nếu không phải năm ấy phụ thân Minh Chương kiên trì, mà lại là định ra từ nhỏ, sợ cũng không thích hợp, mà Hứa gia so với Định thân vương phủ thì tính là gì chứ.

Có lẽ nàng nên nói rõ ràng với Diệp Trì, một mực miễn cưỡng cự tuyệt, có lẽ càng làm cho hấn sinh ra cầu không được thành ra cố chấp, dù sao, nàng cũng không muốn cùng hấn dây dưa, nàng và cha mới vừa có được cuộc sống an ổn, nàng không muốn lại có bất kỳ biến cố gì nữa.

Tiếp xúc trong hai ngày này, làm cho Thời Tiêu cảm thấy có lẽ có thể đàn ông nói đạo lý với hấn, nghĩ như vậy, tranh thủ ngày hôm sau nhà bên cạnh cưới vợ, lúc cha nàng, Quyên Tử và bọn Bảo Trụ sáng sớm cũng đi theo hỗ trợ tham gia náo nhiệt, Thời Tiêu nghĩ nên nói rõ với Diệp Trì.

Buổi trưa nấu vài món ăn, dọn ra dưới cây hòe ngoài sân, không cần nàng gọi, từ buổi sáng sau khi mọi người ra ngoài, Diệp Trì vẫn vây quanh ở bên cạnh nàng.

Nàng dọn dẹp nhà cửa, hấn sẽ cầm chổi giúp quét dọn, quét xong rồi, thật sự tìm không ra việc để làm nữa, sẽ giúp chế củi, Diệp tiểu gia nào đã trải qua việc này, ngay từ đầu bồ bừa bãi lộn xộn, cũng may tay nghề không được nhưng khí lực lại lớn, bồ tới bồ lui cũng miễn cưỡng thuận tay, bồ xong xếp thành đống ngay ngắn, lại sắp tới đây, giúp đỡ vợ hấn thái đồ ăn, một bên thái đồ ăn một bên nhìn Thời Tiêu cười ngây ngô.

Có đôi khi làm Thời Tiêu cũng không biết là nên xấu hổ hay là nên trừng mắt hấn, bởi vì đồ ăn tiểu gia hấn thái, cơ hồ không có còn lại cái gì, cái này mà gọi là thái đồ ăn sao, quả thực chính là phá hoại thì có.

Nhưng cuối cùng Thời Tiêu cũng nhịn xuống, dù sao cũng chỉ ngày hôm nay thôi, cứ để hấn tùy tiện đi, Diệp Trì cảm thấy, nửa buổi này quả thật còn khoái hoạt sung sướng hơn cả hai mươi năm trước của hấn, đi theo bên cạnh vợ hấn vòng tới vòng lui, dù chưa từng trải qua việc như vậy, nhưng trong đầu quả thật rất vui mừng.

Bản thân hấn suy nghĩ, muốn sau này đều có thể như vậy, hấn tình nguyện buông tha tước vị tiểu vương gia chỉ cần cùng vợ hấn sống cuộc sống gia đình hạnh phúc, nhìn vợ hấn làm đồ ăn ngon, hấn giúp đỡ dọn lên bàn, cầm bát đưa ngồi xuống, đợi vợ hấn thu thập xong tới đây cùng hấn ăn, loại cảm giác này giống như vợ chồng son, càng nghĩ trong lòng Diệp tiểu gia càng thấy thích.

Khi Thời Tiêu từ nhà bếp đi ra, còn cầm theo một bình rượu ấm, trông thấy dáng vẻ trông mong này của Diệp Trì, trong lòng có chút không đành lòng, đến cùng lắc đầu, nàng không đành lòng cái gì, vốn nàng và hấn không nên dây dưa cùng một chỗ.

Diệp Trì thấy vợ hấn còn cầm bầu rượu trong tay, càng kích động, suy nghĩ đây là muốn sớm uống chén rượu giao bôi sao, hưng phấn tay chân cũng không biết để ở chỗ nào, xoa xoa đôi bàn tay, vội vàng qua đi nhận bầu rượu, đặt chiếc đĩa vào trong tay nàng: “Nào, chúng ta ăn thôi!”

Thời Tiêu nhìn chung quanh một chút: “Đắc Lộc đâu rồi, sáng sớm đã không nhìn thấy hấn?”

Trong lòng Diệp Trì nói, khó khăn lắm hai người mới được ở cùng một chỗ, sao có thể để Đắc Lộc ở kẻ bên nhìn, sớm đã hấn đuổi ra ngoài viện ngồi rồi: “Đừng quản hấn, nhất định đã chạy đi đâu chơi rồi.” (Đắc Lộc ủy khuất nhắc tay, gia, ta so với Đậu Nga còn oan hơn, gia nhà hấn mất lộ ra hung quang, ít con mẹ nó nói nhảm đi, tiếp tục giả vờ chết cho gia, quấy rối chuyện tốt của gia và nàng dâu, gia một cước đạp chết người, Đắc Lộc tử thân mà không dám nói gì lui thủi quay trở ra.)

Thời Tiêu gật gật đầu: “Này ăn đi.”

“Ừ, để ta rót rượu.” Diệp tiểu gia hết sức ân cần rót cho vợ hấn một chén rượu, lại rót đầy cho mình, đang suy nghĩ phải nói gì, vợ hấn đã mở miệng trước: “Tiểu vương gia, ngày ấy ở trên cầu Bích Ba, nhờ người cứu tiểu nữ, còn chưa có tạ ơn người, rượu này coi như tiểu nữ cảm ơn, tiểu nữ tử tử lượng kém, không thể uống nhiều, chỉ là tấm lòng thôi.”

Ý thức trong đầu Diệp Trì lúc này đã thành bột nhão rồi, trong mắt chỉ còn lại khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của vợ hần, căn bản là không nghe được ý tứ trong lời nói của vợ hần, há miệng cười vô cùng ngu ngốc, đợi vợ hần nhấp một hơi, mới nhướn cổ lên rót một chén mới nói: "Còn khách khí với ta làm gì, hai ta không cần cám ơn đâu." Trong lòng nói, dù thế nào cũng là vợ ta, đâu cần phải xa lạ như vậy.

Thấy vợ hần lại gơ chén rượu lên nói: "Còn phải tạ ơn tiểu Vương gia không chê viện tử này của chúng ta rách nát, ở đây hai ngày với chúng ta, còn giúp chúng ta sửa phòng, tiểu nữ không biết nên tạ ơn Tạ tiểu Vương như thế nào."

Diệp Trì rốt cuộc nghe ra chỗ không đúng, hậu tri hậu giác nhìn chăm chăm vào vợ hần xem xét tường tận trong chốc lát, thấy trong miệng vợ hần mặc dù luôn miệng nói tạ ơn, nhưng trên mặt biểu hiện vô cùng lạnh lùng, ý tứ này nhìn sao cũng không có dáng vẻ thân thiết.

Nụ cười trên mặt Diệp Trì cứng đờ, đôi mắt híp híp, dứt khoát trực tiếp hỏi nàng: "nàng nói những thứ này là có ý gì?"

Thời Tiêu hít sâu một hơi nói: "Không có ý gì khác, chính là tạ ơn tiểu Vương gia, còn có, nhìn bệnh tiểu vương Gia cũng đã khá hơn, có phải người nên trở về Vương Phủ hay không, dù sao vẫn ở chỗ chúng tôi cũng không tốt lắm."

Sắc mặt Diệp Trì liền đen lại, cắn răng nói: "Nàng đây là đuổi gia đi?"

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hần, có chút không rõ hần buồn bực cái gì, chẳng lẽ hần còn muốn ở lại nơi này cả đời: "Tiểu vương Gia ở chỗ của chúng tôi đã hai ngày, ở nửa sợ trưởng bối Vương Phủ sẽ nhớ thương, còn có, ta và Quyên Tử tỷ dù sao cũng là cô nương chưa thành hôn, giữ một nam tử như tiểu vương gia ở nhà, thời gian dài sợ sẽ có lời ong tiếng ve."

Thời Tiêu vừa nói xong, khuôn mặt Diệp Trì đã đỏ lên, trong đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm dường như có hai đóa ngọn lửa đang cháy, dáng vẻ có chút dọa người, Thời Tiêu vô thức rụt người lại.

Diệp Trì hận không thể vươn tay bóp chết nha đầu không có lương tâm này, không ngờ cố gắng hai ngày nay của hần đều đổ sông đổ biển hết, nàng một chữ tạ ơn liền đẩy hần ra xa tám trượng, đã thế hôm nay hần còn ngốc nghếch mà vui mừng phấn khích, cho rằng nàng có tình ý với hần rồi, nhưng chỉ là hần tự mình đa tình, nàng chính là muốn đuổi hần đi trong lời ngon tiếng ngọt.

Tâm tư của nàng đối với hần, một chút nàng cũng không có nhìn trúng hần, Đắc Lộc thực ra nói rất đúng, đây chính là nha đầu sắt đá, lòng của nàng là tảng băng mà, hần sưởi thế nào cũng không nóng nổi.

Diệp Trì cảm thấy tức giận, cảm thấy khó chịu, còn có không cam tâm, hần cơ hồ cắn răng nghiêng lợi nói: "Con mẹ nó nói cho dễ nghe đi, nàng trực tiếp nói cho tiểu gia, có phải muốn đuổi tiểu gia đi hay không?"

Nói thật, Thời Tiêu hiện tại có chút sợ hần, Diệp Trì như vậy không giống với Diệp Trì nàng đã gặp trong hai ngày này, lúc này Diệp Trì nóng nảy giống như một con dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới, nhưng Thời Tiêu biết mình không thể lùi bước, có sợ cũng không có thể lui, nói cho cùng, nàng và hần không nên ở cùng nhau.

Nghĩ đến đây, nàng cố gắng ổn định lại tâm trạng, nhìn hần nói: "nơi này của chúng ta là miếu nhỏ, chứa không nổi tiểu đại phạt là vương gia đây." Vừa dứt lời chợt nghe BA~ một tiếng, Diệp Trì một quyền nện trên bàn, xem ra cái bàn nhỏ làm bằng gỗ cây du không chịu nổi khí lực của hần, một lát sau đứt thành 2 đoạn, trên bàn chén đĩa đựng thức ăn, bầu rượu, ly toàn bộ rơi trên mặt đất, lán lóc khắp nơi.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn hần, Diệp Trì chà xát tay một chút mới đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng hần lên, tràn ngập châm chọc giọng nói: "Nàng tưởng gia thích ngôi miếu đồ nát này của nàng à, gia bất quá chỉ cảm thấy mới mẻ, chưa từng thấy chỗ nào mộc mạc như vậy thôi, nàng cũng đừng tưởng rằng gia thật sự nhìn trúng nàng, người như nàng vậy, trên đường lớn gia tùy tiện tóm một cái cũng được một bó to, sở dĩ chịu đối với nàng hai ngày, là vì gia ăn nhiều thịt cá, trong đầu ngán muốn chết, muốn cháo trắng rau dưa như nàng để giải sầu, Xuân Phong lâu, Thúy Hỉ Lâu, Tiêu Tương các, toàn là nhưng nói có tiếng ở Tứ Cửu Thành này, nàng đi nghe ngóng thử, có chỗ nào mà gia không có nhân tình đâu, nàng tưởng gia không có không được à, người như nàng ấy, có cho không, tiểu gia cũng còn ngại đấy."

Diệp Trì thật sự bị chọc tức, tức giận không lựa lời mà nói, lời kia từ trong miệng chui ra, căn bản chưa hề suy nghĩ trước sau, chỉ nghĩ làm sao cho hả giận thôi.

Sắc mặt Thời Tiêu hơi tái, tuy đã sớm biết cái thằng nhãi này là một tên hoàn khổ, nhưng hai ngày này ấn tượng có chút chuyển biến, nhưng lúc này hắn nói ra những lời này, Thời Tiêu mới giật mình cảm thấy, Quyên Tử nói thật không sai, cái thằng nhãi này căn bản cũng không phải thứ gì tốt...

Tác giả có lời muốn nói: một ngày kia, Diệp Trì Tổng giám đốc Diệp Thị có một giấc mộng, trong mộng hắn thấy mình đến một nơi xa lạ, vừa tiến vào sân nhỏ, hành lang gấp khúc quanh co khúc khuỷu, trái ngược với phong cách cổ xưa của những khu vườn Giang Nam, hắn đi theo qua, nhìn thấy một cái hồ nhân tạo, đang là đầu mùa xuân, cảnh liễu ven hồ khẽ lay động, giống như tơ lụa xanh biếc rủ xuống mặt nước, trông rất thơ mộng. Diệp Trì liền nghĩ chỗ này rất tốt, nàng dâu nhỏ của hắn thích tình cảm ôn ấp lãng mạn không thực tế như thế, cho nên khi trở về sẽ dẫn nàng dâu nhỏ tới chỗ này nghỉ phép a, nếu không thì dứt khoát mua lại chỗ này luôn, sau này vợ hắn muốn ở bao lâu cũng được, chợt thấy trên mặt hồ lay động một chiếc thuyền nhỏ, thuyền nhỏ lay động lại lay động, lay động luôn cả những bông hoa sen ở giữa hồ, dừng nhìn thuyền không lớn, nhưng cũng rất tinh xảo, chung quanh màn trướng buông xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy hai bóng người bên trong đang chồng lên nhau, lại thêm độ cong lay động của thuyền nhỏ, Diệp Trì lập tức liền đoán ra, hai người kia đang làm chuyện gì tốt trong đó, thực biết hưởng thụ a, ngày nào đó hắn và vợ hắn cũng làm như vậy. Nghĩ như vậy, một trận gió lướt nhẹ qua một góc màn lụa trên thuyền nhỏ, để hắn nhìn thấy tiểu nữ nhân bên trong đang được nam nhân ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú động lòng người, cho dù đốt thành tro hắn cũng có thể nhận ra: “Thời Tiêu, con mẹ nó nàng dám cho lão tử xuất tường, không muốn sống nữa hả...”

35. Chương 35

Diệp Trì vừa nói xong liền thấy hối hận, hối hận thì hối hận, nhưng lời nói cũng đã thốt ra rồi, đường đường hắn tử cao bẩy thước, một lời đã nói ra không có lý nào thu hồi lại được, nếu như có cái bậc thang thì may ra.

Nghĩ như vậy liền liếc nhìn Thời Tiêu, suy nghĩ nếu nàng cảm thấy ủy khuất, tí tách rơi hai giọt nước mắt hoặc tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn, hắn liền dứt khoát xuống nước, dù sao trong nội viện này cũng không có người khác, hắn dự định nói hai câu nhận sai cũng không có người nào biết.

Nhưng điều hắn nghĩ chỉ dành cho nha đầu yếu ớt mong manh bình thường, còn nha đầu này tim cứng còn hơn đá, nửa điểm ủy khuất cũng không có, nghe hắn nói mấy lời khó nghe như thế, mặt không hề biến sắc, cứ nhàn nhạt nhìn hắn như vậy, trong mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thật có thể làm rét lạnh lòng người ta: “Như vậy cũng tốt, tiểu vương gia nên đi tìm những nhân tình kia chơi đi, đừng quấy nhiễu cuộc sống thanh tịnh của tiểu nữ, hai ta chẳng dính dáng gì với nhau, tiểu nữ còn có chút việc, không thể tiễn tiểu vương gia rồi.” Nói xong không đợi Diệp Trì lên tiếng đã xoay mặt đi vào nhà.

Diệp Trì tức giận, khuôn mặt xanh mét, đi vài bước ra tới cửa, nhắc chân vừa muốn đá văng cửa, nhưng lại chợt nhớ tới, đá văng cửa hắn có thể nói cái gì, vừa nảy lời nói cự tuyệt cũng đã nói ra rồi, chẳng lẽ hắn còn có thể mặt dày vô lại không thừa nhận, mặc dù da mặt hắn dày thì hiện tại cũng nên chấm dứt thôi, mà thôi, người đã vô tình ta, mắc gì phải dán khuôn mặt nóng của mình vào bờ móng lạnh của nàng, một lần hai lần thì còn được, làm hoài thì mất hay, việc này chung quy phải người tình ta nguyện, chứ chỉ có một mình hắn lao đầu vào thì có ích lợi gì.

Nghĩ như vậy, chợt thấy không có ý nghĩa, rút chân về, xoay người bước nhanh ra viện, đi ra cửa viện, Đắc Lộc đã dắt ngựa chờ ở bên ngoài rồi, Diệp Trì tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Người hay quá nhỉ.”

Trong lòng Đắc Lộc nói không phải nô tài hay, mà là tiểu gia ngài bị ma nhập, chuyện này rõ ràng thấy đã không được, ý tứ sáng sớm hôm nay của nha đầu kia, Đắc Lộc thấy cũng muốn ghen cái rắm, mấy ngày này, có lúc nào thấy nha đầu kia cho gia chút hoà nhã đâu, hiện tại thì thấy hoà nhã rồi đó, ai ngờ chỉ là sử dụng chiêu mềm để đuổi gia đi mà thôi.

Trong lòng Đắc Lộc chỉ mong sao, tiểu gia nhà bọn họ tuy nói trước kia cũng lêu lổng ở bên ngoài không về nhà, nhưng vài ngày cũng không thành chuyện thế này, hôm qua gã sai vặt trong phủ nói, lão Vương phi hỏi hơn 10 lần gia đang ở chỗ nào, bây giờ nếu tiểu gia kích động ở chỗ này mười ngày nữa tháng, trong phủ còn không phải rối loạn sao.

Nhưng hấn khuyển mấy lần cũng không có tác dụng, nha đầu kia đuổi tiểu gia đi há không phải vừa vặn sao, vì vậy, Đắc Lộc sáng sớm liền chuẩn bị ngựa chờ ở bên ngoài, chỉ chờ Diệp Trì vừa ra tới rồi khỏi cái chỗ rách nát này.

Nghĩ như vậy vội nói: "Phong nhị gia vừa sai người gửi thư cho ngài, nói mấy ngày rồi chưa tụ họp, đã bày tiệc ở Nhạn Lai Lâu rồi, đang chờ gia qua uống rượu."

Diệp Trì nghiêng người lên ngựa, cầm dây cương mắt lại không ngừng nhìn cửa viện, trong bụng nói thầm, chỉ cần nâng đi ra liếc hần một cái, hần liền có một lý do để lưu lại.

Vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy cửa viện kết một tiếng mở ra, trong lòng Diệp tiểu gia vui mừng quá xá, y như nhật được thổi vàng, suýt tý nữa là đã toét miệng cười, người đáng yêu kia đi ra, liền đem bao quần áo trong tay đưa cho Đắc Lộc nói: "Quần áo của tiểu vương gia nhà các người." Liền xoay người đi vào, từ đầu tới đuôi ngay cả liếc mắt cũng không có nhìn tới Diệp Trì.

Về mặt Diệp Trì tức giận, trên ngựa khê vươn tay, cắn răng nói: "Đưa túi kia phục cho ta."

Đắc Lộc vừa thấy sắc mặt kia của gia, nào dám không thuận theo, vội vàng đưa tới, Diệp Trì cầm trong tay, càng nghĩ càng ghen khuất, càng nghĩ càng oán hận, tay run lên mở bao quần áo ra, lấy quần áo ra, hai tay phanh ra xé làm hai ném dưới ngựa, quát to một tiếng: "Đi." Thúc vào bụng ngựa chạy như điên. Đắc Lộc nhìn quần áo rách làm hai trên mặt đất, dậm chân, cũng vội vàng chạy theo.

Đợi hai chủ tớ rời đi, Thời Tiêu mới từ trong sân đi ra, ngẩn ngơ nhìn quần áo rơi trên mặt đất một hồi, cuối cùng thở dài, nhặt lên rồi quay trở về, chợt nghe có người gọi nàng: "Thời Gia muội tử."

Thời Tiêu nhìn sang, thấy là nhị tú nương khuê nữ của Phan quả phụ, vội vàng giấu quần áo trong tay ra phía sau, nói: "Tú nương tỷ tỷ sao hôm nay rảnh rồi như vậy?"

Phan tú nương đi tới, ánh mắt lòng vòng ở sau lưng nàng nói: "Nương ta bảo đến đưa mẫu hoa văn cho người, nói muội muội là phúc tinh, lần trước sau khi muội muội rời khỏi cửa hàng nhà chúng ta, nương ta liền nhận thêm mấy việc, không chỉ may quần áo, còn có khăn trùm đầu, khăn, vớ giày nguyên bộ đều có, còn cố ý dặn dò cả mẫu hoa văn, có một cái ngũ phúc phủng thọ(1), có một phúc thọ song toàn(2), còn có cái tứ hợp như ý(3), nương ta một người làm không nổi liền nghĩ đến Thời muội muội được việc, liền muốn nhờ muội muội giúp đỡ chút ít, nhưng mấy ngày nay không thấy muội muội đi tới cửa hàng, sợ không kịp nên dứt khoát bảo ta đưa tới, nhờ muội muội tốt xấu gì cũng giúp đỡ một ít, tránh làm lỡ chuyện tốt của khách hàng. "

(1) – (2) – (3)

Phải nói rằng Phan tú nương hôm nay thật đúng là không có nói dối, nương nàng ta gần đây nhận nhiều việc làm không hết, liền nhớ tới Thời Tiêu, nhưng đợi mấy ngày không thấy đến nên sáng sớm hôm nay mới bảo khuê nữ của bà đi một chuyến.

Phan tú nương mới đầu không chịu đi, sáng sớm không có xe ngựa cũng không có kiệu, tuy nói không xa, nhưng đi cũng phải mất hai khắc, hôm nay trời nắng, không chừng liền nám đen, kéo dài một lát, nương nàng ta tức giận, chỉ nàng mắng: "Uống công nuôi người tốn thức ăn, nếu như người động tay giúp đỡ nương một chút, nương cần gì phải nhờ tới người ta, người hay lắm, thù cũng thù không được, bây giờ kêu người đi một chuyến, người còn kì kèo không chịu đi, thế này đi, bây giờ nương không mở cửa hàng nữa, cửa hàng mà đóng thì nương không tốn hao hết, nhưng nương nói cho người biết, còn muốn mặc quần áo lòe loẹt hay hoa văn mới nhất gì đó thì người khỏi phải nghĩ đến nữa, kiếm không ra tiền thì người chờ ăn không khí đi."

Phan tú nương thấy nương nàng thật sự tức giận, liền cũng không dám kì kèo nữa, cầm lấy mẫu hoa văn lắm bầm một câu: "Ai nói ta không đi, dù sao cũng phải chờ ta rửa mặt xong chải đầu đã! Không rồi bù như vậy đi ra ngoài, để người ta thấy há không phải chê cười ta chết sao."

Nương nàng hừ một tiếng, đuổi nàng một cái nói: “thừa lúc còn sớm mà thay đổi quần áo của người đi, người nhìn xem có nữ nhân nhà đảng hoàng nào mà ăn mặc giống người đi ra đường không, chúng ta cũng không phải nhà cao cửa rộng, người mặc quần áo tơ lụa đi ra ngoài như vậy, nhỡ khiến người ta nổi lòng tham, tưởng người là nhà giàu mà cướp, xem có oan uổng hay không.”

Khuyên can mãi, Phan tú nương mới thay một thân quần áo hơi cũ, thế nhưng đoá hoa mẫu đơn bên tóc mai vô luận thế nào cũng không chịu lấy xuống, cứ như vậy mà đi, trên đường đi cũng gây chú ý không ít.

Đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, vừa muốn đi vào trong, thì thấy gã sai vặt bên cạnh vị công tử ngày đó đi vào cửa hàng nhà nàng đang dẫn ngựa đứng trước cửa viện.

Hai mắt Phan tú nương sáng lên, suy nghĩ hôm nay nàng không thể gặp vị công tử kia rồi, liền không vội vã đi tới mà trốn ở chân tường bên kia nhìn.

Mắt nhìn Diệp Trì đi ra lên ngựa, Thời Tiêu chạy đến đưa bao quần áo, công tử kia xé quần áo trong bao thành hai khúc, vứt trên mặt đất nghênh ngang rời đi, Thời Tiêu ngẩn ngơ một lát liền nhặt quần áo lên.

Phan tú nương trong lòng liền suy nghĩ, hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dáng vẻ công tử giống như là nhìn trúng Thời nha đầu, ngày đó còn lén lút ở phía sau, hôm nay đã tới cửa rồi, nghĩ vậy âm thầm nhếch miệng, thầm nghĩ đã nói Thời nha đầu cũng không phải người hiền lành gì, nếu thật hiền lành, làm sao nam tử lại đến nhà.

Nhưng sắc mặt vị công tử kia rõ ràng chính là tức giận, chẳng lẽ cãi nhau, hoặc là, công tử kia chán nha đầu kia rồi nên ném qua tay.

Nghĩ như vậy, trong đầu Phan tú nương dễ chịu một ít, suy nghĩ chút nữa nghe ngóng lai lịch của công tử này, thật không uống công sáng sớm nàng đi chuyến này rồi.

Thời Tiêu nào biết được tâm tư của nàng ta, nghe ý của nàng ta, nói một hồi cũng không rõ, liền nói: “Tú nương tỷ tỷ vào phòng ngồi đi, đi một đoạn đường rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút, uống chén nước, rồi nói rõ ràng với ta, cái nào gấp hơn thì ta tranh thủ làm trước, cái nào chưa vội thì ta từ từ làm.”

Nói xong để tú nương đi vào, Phan tú nương vừa vào viện, liền thoáng nhìn bàn chén bát phía dưới cây hòe chưa kịp thu dọn, thầm nghĩ, quả thật là cãi nhau.

Thời Tiêu bảo nàng vào phòng Quyên Tử ngồi xuống, lợi dụng thời gian đi rót nước thì thu dọn sơ chiếc bàn ngoài kia rồi mới đem nước vào phòng cho Phan tú nương, cầm mẫu hoa văn nàng ta mang đến nhìn, thấy đều là việc thù vô cùng tỉ mỉ, liền nói: “Mấy cái này phải làm trong bao lâu?”

Phan tú nương uống một hớp nói: “Cái ngũ phúc phủng thọ này thì cần gấp hơn một chút, tháng sau cần tới, còn hai cái còn lại không vội, mẹ ta nói rồi, trước Trung thu làm xong là được.”

Thời Tiêu nhẹ nhàng thở ra: “Này thì được, chứ gấp quá thì không làm kịp đâu.” Nói xong nàng phân mẫu hoa văn này ra gói kỹ để ở một bên, từ trong khay lấy ra một đôi giày đưa cho Phan tú nương: “Đúng lúc tỷ tỷ đến, đem đôi giày này về cho thẩm, hy vọng thẩm không chê.”

Phan tú nương nhận lấy mà ngay cả lời nói khách khí cũng không có, Thời Tiêu từ trước đến nay biết rõ tính tình của nàng ta nên cũng không để ý, lại nghe Phan tú nương hỏi: “Vừa nãy ở ngoài cửa nhìn thấy một công tử từ nhà của người đi ra, là thân thích nhà người hay sao?”

Ánh mắt Thời Tiêu lóe lên, suy nghĩ đừng nói Phan tú nương này nhìn trúng Diệp Trì đấy nhé, sớm nghe người ta nói qua, nhị khuê nữ của Phan quả phụ mắt cao, nói bao nhiêu nhà chồng cũng không thành, không phải ngại nghèo, chính là ngại người ta không thân phận, luôn mồm nói không muốn gả qua phải chịu đối chịu khổ, Thời Tiêu thấy Phan tú nương chính là bị nương nàng nuông chiều sanh hư, nghĩ cứ muốn trèo cao hưởng phúc, nào biết những nhà cao cửa rộng như thế sao có thể nói trèo là trèo, không môn đăng hộ đối, cho dù có trèo được thì cũng sẽ chịu đau khổ thôi.

Đặc biệt là cái thằng nhãi Diệp Trì kia cũng chẳng phải người tốt lành gì, nếu nàng đi nói với nàng ta, trở về nàng ta mà nghĩ không thoáng đi kiếm tên kia, nhất định sẽ bị Diệp Trì nhục nhã một trận, chẳng phải là tự tìm phiền não sao.

Nghĩ đến liền nói: “Không phải thân thích của nhà ta, là gã cửa hủi nhảm nhà thôi.”

Tú nương nghe xong sắc mặt liền khó coi: “Ai ôi!!!, lời này của muội muội là lừa muốn ai đó, đi gỡ nhầm cửa à, sao không nói là gỡ đúng cửa nhà của muội, muội muội không muốn nói thì không nói, hà tất dùng những lời nói dối này qua loa với ta, không sợ người khác đoạt nam nhân của muội muội à.” Quảng lại câu nói liền nhắc mông rời đi.

Thời Tiêu nói mấy câu ngăn nàng ta lại cũng không được, cố tình đuổi theo nói với nàng ta cho rõ ràng, rồi lại nghĩ, Phan tú nương này là một người hồ đồ, nàng ta tính toán thiệt hơn với mình, nàng có nói cái gì nữa cũng không tốt, dứt khoát cho nàng ta cảm thấy như vậy cũng tốt, tránh khỏi trêu chọc đến Diệp Trì, chọc ra chuyện lớn, mặc dù không để ý tới nàng ta, nhưng nương nàng ta đối với nàng cũng không kém.

Nghĩ như vậy, cũng liền không có phản ứng lại chuyện này nữa, dù sao Diệp Trì cũng đã rời đi, nàng với cha tiếp tục cuộc sống yên tĩnh, nhưng vẫn là câu nói xưa kia, không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, Thời Tiêu chỉ muốn trải qua cuộc sống yên tĩnh, từ lúc nàng bắt đầu trêu chọc Diệp Trì, nghĩ tới cuộc sống gia đình yên tĩnh, vậy thì hai chữ yên tĩnh, khỏi phải nghĩ đến...

36. Chương 36

Nhạn Lai Lâu, Diệp tiểu gia thấy mấy vị huynh đệ cũng không thềm chào hỏi đã kêu đưa rượu lên, rượu vừa lên bắt chập tất cả đã làm một bình, mắt thấy vừa nhặt lên hũ thứ hai, Phong Cẩm Thành liếc mắt ra hiệu Hồ Quân một cái, Hồ Quân hiểu ý, khẽ vươn tay đoạt bầu rượu nói: “Cho dù rượu hôm nay ngon, cũng không thể tiện nghi cho một mình ca ca được, mấy người chúng ta còn đây mà, vả lại, uống như vậy có ý nghĩa gì, đợi lát nữa gọi kỹ nữ đến, cùng với tiểu khúc mềm mại du dương mới say lòng được.”

Cái gì còn đỡ, chứ Diệp tiểu gia nghe xong hai chữ mềm mại liền nhớ tới nàng dâu không biết tốt xấu tìm như sắt đá, vợ hắn là người phía nam, giọng nói mềm mại ngọt ngào rất êm tai, nhưng lại lạnh lùng quá, có thể làm tim gan người ta đông cứng, mấy câu hôm nay giống như chỉ ước gì nhanh chóng đuổi hắn đi để mắt không thấy tim không phiền.

Hắn không rõ, hắn đâu có chọc ghẹo chỗ nào làm nàng phiền đâu, sống hai mươi năm, lần đầu bị một nha đầu ghét bỏ như vậy, nếu là người khác thì không sao, nhưng đó lại là người Diệp tiểu gia hắn nhìn trúng, bỏ thì không nỡ bỏ, còn không bỏ qua, hôm nay đã như vậy thì hắn nên làm gì nữa đây.

Chẳng lẽ lại tiếp tục vô lại, trêu ghẹo một hai lần nữa? Cho dù da mặt hắn dù dày nhưng hắn cũng thấy mất mặt, nếu không thì theo biện pháp tiểu tử Đắc Lộc kia cướp đoạt, nhưng tính tình của vợ hắn, đừng thấy mềm mại, thực ra rất cứng rắn, hắn sợ lại xảy ra chuyện gì, chủ yếu vẫn là hắn không bỏ được, không nỡ bức bách nàng, nếu như vậy thì hắn và Quách Đại Bảo có gì khác nhau đâu, Diệp Trì hắn tuy không được tốt cho lắm nhưng cũng không thể làm ra chuyện cường đoạt dân nữ.

Cần phải là người tình ta nguyện, đến lúc nào mới được đây, ý tứ hôm nay của vợ hắn, một hồi sau Diệp Trì mới ý thức được, chuyện này có lẽ thực không dễ dàng như hắn nghĩ, vợ hắn nói gần nói xa, ý tứ là không chỉ không nhìn trúng hắn mà còn liên quan xuất thân của hắn, tước vị của hắn, cha mẹ của hắn, thậm chí tổ tông của hắn, cái nào nàng cũng không vừa ý, cái này gọi là chuyện gì vậy.

Càng nghĩ càng buồn bực, càng buồn bực càng sầu, sầu liền muốn uống rượu, đoạt lại bầu rượu, Hồ Quân đang muốn muốn đoạt lại của hắn liền bị vị này trừng mắt: “Dù thế nào, hôm nay người cũng không được khó chịu với gia.”

Hồ Quân thấy rõ ràng đã say mất rồi, tuy nói tử lượng của Diệp Trì cao hơn mấy người bọn họ, nhưng tử lượng cao cũng không chịu nổi uống rượu giải sầu, trong lòng một khi đã có chuyện buồn thì cho dù tử lượng của người cao thế nào thì uống rượu vào cũng đảm bảo sẽ say ngay.

Hồ Quân nghĩ muốn khuyên nhủ, thích thú tiến tới nói: “Ta nói ca ca này, chẳng phải chỉ một người nha đầu thôi ư, tại sao lại phải như thế, người nếu thật sự thích, chuyện này cứ giao cho huynh đệ lo liệu, ngày mai ở biệt viện ngoại thành của Cẩm Thành, ngài đến động phòng thôi!”

Diệp Trì trừng mắt hằn: “Người con mẹ nó bớt nghĩ ra mấy chủ ý cùi bắp đi, nàng là ai biết không, nàng là vợ ta, nếu nói về lễ phép, tiểu tử ngươi thấy nàng phải quỳ lạy dập đầu gọi chị dâu, dám đánh chủ ý lên nàng, không muốn sống nữa hả.”

Hồ Quân gãi gãi đầu: “Hắc, ta đây không phải không có chuyện gì chuyện kiếm chuyện chơi đâu, huynh đệ có lòng tốt như thế, ca ca còn không cảm kích, được rồi, vậy ngài tiếp tục uống rượu giải sầu đi, nhưng, rốt cuộc là mỹ nhân thần tiên gì, ngày nào đó ta thật muốn nhìn thấy để mở mang kiến thức, có thể chinh ca ca nhà chúng ta thành như vậy, thực thật sự có tài mà.”

“Không phải thần tiên mà là yêu tinh, tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh giày vò lòng tiểu gia khó chịu...” trong miệng Diệp Trì lẩm bẩm, cầm theo bầu rượu đứng lên, thất tha thất thểu đi qua ngồi trên lan can bạch ngọc bên ngoài thêm cửa sổ, ngửa cổ lại uống nữa hũ.

Hồ Quân sợ hấn chóng mặt mà cầm đầu xuống, đây là lần ba nếu thật sự cầm đầu xuống, cho dù không chết người thì cũng ngã hồng mắt, vội vàng đi tới túm hấn xuống.

Đợi hai huynh đệ đi ra, Cẩm Thành mới hỏi Tả Hoàn: “Người nhìn thấy chưa? Là lớn lên chim sa cá lặn khiến Diệp tiểu gia đầu óc u mê hay là có chút tâm tư nhỏ nhỏ sử dụng thủ đoạn?”

Tả Hoàn lắc đầu: “Người nhìn ý tứ của Diệp Trì đi, nếu nhà đầu kia dùng thủ đoạn thì tốt rồi, tóm lại có thể thuận theo ý của hấn, cũng khỏi phải bị hành hạ như thế, muốn nói đáng về a! Cũng chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng ở trong mắt Diệp Trì thì đó chính là tiên nữ, bằng không thì cũng không thể vừa thấy nha đầu kia liền làm ra chuyện ngu ngốc, về phần tính tình, nói như thế nào nhỉ, hiện tại tuy rằng ở trong đại tạp viện ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, cũng không có lai lịch gì, coi là thư hương thế gia, cha nàng là tú tài, nàng cũng đọc qua sách, rất có thể vì vậy mà bên trong có vài phần khí chất của người có học, nghèo thì nghèo nhưng thanh cao, bên ngoài nhìn rất mềm mại, nhưng bên trong tính tình cứng rắn, hiểu biết không ít, nói tóm lại, một câu thôi, chính là oan gia kiếp trước khắc tinh kiếp này của tiểu gia chúng ta.”

Phong Cẩm Thành hơi có chút ngoài ý muốn, ngược lại thế nào cũng không nghĩ tới là loại người như vậy, nếu nói thật sự là người có tâm tư thì thật đúng là không cần tốn sức, trong lòng chỉ cần có ham muốn, chỉ cần cho đầy đủ ngon ngọt, không có chuyện nào là không được, sợ là sợ loại không có nhu cầu, Thánh nhân nói biết bỏ đi dục vọng mới thành được đại sự, người này một khi không suy nghĩ gì, người có thể làm gì được nàng đây.

Diệp Trì phú quý, lại hiền hách, lại si tâm, có ích lợi gì a, người ta muốn cuộc sống yên bình, nói không chừng trong lòng còn cho rằng Diệp Trì tội tệt, là con nhà giàu phải sống dựa vào tổ tông, đây mới thật đúng là có chút phiền phức.

Tả Hoàn thấy Cẩm Thành cũng nhíu mày, liền nói: “Có phải người cũng cảm thấy khó hay không, hay tiểu gia ta quay về hành động đi, làm như báu vật không bằng, ai đụng vào cũng không được, bằng không thì theo cách của Hồ Quân, miễn giải quyết xong là được rồi, tính tình cương trực thì sao chứ, còn có cha nàng mà, bắt được cha nàng, không tin nàng không sợ chết, vấn đề là tiểu gia ta không bỏ được, tục ngữ nói đúng quá mà, không nỡ bỏ con nít sao bấy được sói, tiểu gia đây chính là quá mềm yếu, để nha đầu kia bắt được thóp, sao cũng không thể động đây.”

Phong Cẩm Thành nói: “Cũng không phải không có cách nào khác mà.”

Tả Hoàn nghe xong vội nói: “Thật có biện pháp thì nói nhanh lên đi, ta làm cho hấn, cũng đỡ phải bị giày vò theo hấn, nhanh nói biện pháp gì đi?”

Cẩm Thành nói: ” sử dụng chút ít mảnh khoé để gây ấn tượng trong lòng nha đầu kia.”

Tả Hoàn mắt sáng ngời: “Người nói là...”

Phong Cẩm Thành ghé vào lỗ tai hấn, như vậy như vậy thì thầm một hồi, Tả Hoàn vỗ đùi: “cách này được đó, cứ làm như vậy đi, nhưng vị tiểu gia bên ngoài kia cũng không ngốc, lỡ để hấn nhìn ra thì phiền toái lắm.”

Cẩm Thành gờ chén lên nhấp một chút: “Yên tâm đi, đến lúc đó trong ánh mắt hấn còn nhìn được cái khác sao, nhìn tâm can kia của hấn còn không kịp đâu, việc thành hay không thì không biết, nhưng cũng có thể để cho hấn nếm chút ngon ngọt.”

Thời Tiêu nào biết được có người muốn tính toán nàng dâu, đuổi Diệp Trì đi, nàng lại tiếp tục quay về cuộc sống yên tĩnh như trước kia, chỉ có cha nàng là không ổn, không biết làm sao lại cảm thấy Diệp Trì là người tốt, từ lúc biết Diệp Trì rời đi, liền không ngừng hỏi Thời Tiêu: “Sao đang yên đang lành người lại đi mất, không phải là người đuổi hắt đi chứ?”

Thời Tiêu thở dài: “Hắt là thiếu gia nhà cao cửa rộng, mỗi ngày sơn hào hải vị lăng la tơ lụa, trải qua cuộc sống bần hàn như chúng ta, hai ngày này cảm thấy mới mẻ, nhưng mới mẻ qua đi, sao có thể tiếp tục ở với chúng ta được, lại sợ cha cản không cho đi, liền thừa dịp mọi người không có ở đây, xem như là con xua đuổi hắt, những lời kia của hắt cũng chỉ là nói chơi thôi, cha cũng đừng để ở trong lòng, mắc công người khác nghe thấy lại chê cười.”

Thời lão cha bị nữ nhi phá hỏng tâm tư, có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng: “Đi thì đi, một nam tử độc thân, dù sao ở chỗ chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.” Nói xong đi vào nhà rồi.

Thời Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bởi vì chuyện của Phan quả phụ, hai ngày này cũng không có đi ra ngoài, khi nhân rồi liền thêu hoa, thêu hai ngày, thêu được một cái khăn tay, nghĩ cảm đến Phan gia bảo Phan quả phụ nhìn thử, nếu vừa mắt thì mới thêu tiếp.

Nghĩ như vậy ngày thứ ba liền muốn đi tới chỗ Phan quả phụ một chuyến, sáng sớm có chút việc vụn vặt nên trì hoãn chưa đi được, buổi trưa thì trời nắng to nên chuyển sang buổi chiều mới đi, thức ăn nấu xong hâm nóng để trong nồi, dặn dò Cầu Tử giữ nhà, dọn dẹp một chút liền ra cửa.

Phải nói từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đến cửa hàng Phan quả phụ cũng không coi là xa, đi đường tắt còn gần hơn, Thời Tiêu muốn sớm về nhà liền quẹo vào trong ngõ hẻm mà đi.

Đi tới đi lui mắt thấy chỉ còn rẽ hai con phố nhỏ nữa là đến, nhưng lại bị một lão bà bà đi tới chặn đầu, thấy bà ta đi đứng không vững, đi hai bước phải dừng lại nghỉ một lát, trên lưng còn đeo một bó củi lớn.

Thời Tiêu nghĩ đến chợ không xa ở đằng trước, là nơi mua bán củi, mấy nơi này bán củi thật không có lương tâm, bà bà tuổi lớn như vậy, còn không giúp đưa về nhà mà lại để bà công như thế, còn có trong nhà bà có người không, sao lại để bà đi một mình thế này.

Đang nghĩ nghĩ thì thấy lão bà bà kia chạy tới trước mặt, cả người nghiêng một cái, Thời Tiêu vô thức vội vươn tay đỡ bà cụ: “Bà lão coi chừng dưới chân, té là nguy hiểm lắm đó.”

Thời Tiêu nói xong cũng thấy lão bà bà không đi, nhưng cũng không ngẩng đầu lên, trời rất nóng mà trên đầu còn che một tấm vải dày màu đen, cả đầu lẫn khuôn mặt được che chắn rất cẩn thận.

Thời Tiêu thấy bà không đi, còn tưởng là bà là không đi được, vội vàng hỏi thêm một câu: “Bà bà chỗ ở đâu, nếu không xa ta đưa bà đi.”

Bà bà này còn chưa chịu ngẩng đầu, Thời Tiêu suy nghĩ chẳng lẽ là người câm, nghĩ đến bà cụ vừa rồi không nhúc nhích, hay là nói bà ấy ngồi đợi ở chỗ này, nơi này cách cửa hàng Phan gia không xa, không bằng nàng đi gọi Phan quả phụ, không biết bà ấy ở đâu, nếu như biết, tìm người gọi con cháu của bà ấy, công bà ấy về nhà thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, liền nói với bà cụ: “Đằng trước không xa có một cửa hàng thợ may, ta cùng với chủ kia nhà quen biết, bà ở chỗ này đợi một lát, đợi ta tìm người đến giúp đỡ bà.” Nói xong đi tới phía trước một bước, không ngờ bà bà khẽ vươn tay bắt lấy cánh tay của nàng, khí lực lớn có chút kỳ lạ.

Thời Tiêu vừa quay đầu lại, nhìn thấy một ống trúc tối om, Thời Tiêu thầm nghĩ không xong nhưng đã muộn rồi, trong ống trúc phun ra một làn khói, không đợi nàng thấy rõ khuôn mặt người đối diện thì cũng đã hôn mê.

Lão bà bà khẽ vươn tay ôm lấy người, hắt củi trên lưng xuống, kéo vải rách trên đầu xuống: “Ai ôi!!!, thực con mẹ nó ghen chết tiểu gia rồi, sao lại bắt gia giả làm kẻ ăn mày này chứ, Tả Hoàn, Tả Hoàn, huynh đừng có mà đó xem náo nhiệt nữa, mau tới hỗ trợ đem người đi đi, nếu để cho người ta nhìn thấy, một đời anh minh của tiểu gia ở kiếp này sẽ bị phá hủy...”

37. Chương 37

Thời Tiêu mở mắt ra phát hiện mình bị cột ở trên cây, địa điểm hình như là một khu rừng hoang, mặc dù trời tối nhưng cũng may có ánh trăng sáng nên không đến mức đưa tay không thấy được năm ngón tay, nhưng một hồi gió đêm thổi qua, thanh âm xào xạc cùng với bóng cây, Thời Tiêu sợ hãi nhin không được nhắm mắt lại, nhưng nhắm mắt lại vẫn có thể nghe thấy tiếng gió, đêm nay gió thật lớn, xào xạc ô ô làm nàng nghĩ tới quỷ tiếng khóc.

Thời Tiêu sợ hãi không ngừng run rẩy, sau đó khóc lên, nàng vừa khóc lại nghe thấy tiếng bước chân, Thời Tiêu vội vàng mở mắt ra phát hiện cách đó không xa mấy người có mấy người đang đứng, bởi vì thật sự hơi tối, bọn họ lại đứng hơi xa, Thời Tiêu không nhìn rõ được rốt cuộc có mấy người, trong lòng nàng càng sợ hãi, rồi lại nghĩ nàng sợ thì có tác dụng gì, sợ chẳng lẽ bọn họ có thể thả nàng ư, những người trói nàng lại này, tất nhiên cũng không phải người tốt, nàng thật ra rất muốn biết bọn họ vì sao trói nàng.

Nếu là bọn buôn người trói lại nữ hài nhi đem bán, chắc hẳn nàng không nên ở chỗ này, bọn họ khẳng định có mưu đồ khác, nghĩ đến đây, Thời Tiêu cố gắng ổn định lại tâm trạng, run lấy lấy mở miệng: “Người, các người là ai? Chắc là bắt nhầm người rồi, ta với các người không thù không oán, vì sao lại bắt ta tới đây.”

Hồ Quân thực có chút bội phục nha đầu kia rồi, không thể phủ nhận là hắc cốt ý, bởi vì nha đầu kia mà Diệp Tiểu gia của bọn họ hai ngày nay sắp ngấm mình trong vạc rượu rồi, cho nàng chịu chút khổ sở cũng đáng, chính là muốn dọa nàng cho nên mới trói nàng trong khu rừng hoang vùng ngoại ô, nghĩ nàng vừa tỉnh lại, thấy mình ở trong vùng hoang vu thế này thì thế nào cũng sợ chết khiếp.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng nàng khóc nức nở, cũng làm cho Hồ Quân có chút không chịu được, nói như thế nào, một đại lão gia như hắn lại khi dễ một nữ nhân, nếu truyền ra ngoài không dễ nghe chút nào, còn có Diệp Trì, chuyện này chỉ sợ cuối cùng cũng không thể gạt được hắn, nếu hắn thấy tâm can trong lòng hắn khóc thế kia, nhất định sẽ không thêm quan tâm tình huynh đệ nữa, bản thân hắn chịu không nổi nắm đầm kia đâu.

Nói xa hơn, ngày nào đó nếu nha đầu kia gả vào Vương Phủ, chuyện này nếu rơi vào trên người 3 người bọn họ, so với lên trời còn khó hơn, nhưng Diệp Trì thì không giống vậy, cho dù đụng chạm đến thiên vương lão tử hắn cũng không quan tâm, nếu cha hắn có thể quản được hắn thì cũng không đến mức như vậy, cho nên nếu hắn liều chết nhất quyết lấy nha đầu kia, chỉ cần náo một trận, cuối cùng thế nào cũng có thể như ý.

Ngày nào đó nếu đúng như lời Diệp Trì nói, nếu nha đầu kia thật đi vào vương phủ, mấy người bọn hắn nhìn thấy thật sự phải hành lễ, không cần phải dập đầu quỳ lạy nhưng một tiếng chị dâu là trốn không thoát, tuy nói tiểu thúc tử (em trai của chồng) đùa giỡn tấu xua nay cũng có, nhưng ca nhà hắn lại không dễ chọc, vì vậy phải kiềm chế, tương lai cũng có thể lưu lại hai phần tình cảm.

Nghĩ đến đây, liền mang theo người đi tới, suy nghĩ vừa nhìn thấy có người, có lẽ nàng sẽ nín khóc, là nín khóc, còn trừng mắt hỏi hắn.

Hồ Quân suy nghĩ bộ nhìn hắn không giống kẻ xấu chút nào sao, nếu không thì tại sao hắn vừa thoáng qua một cái lá gan nàng liền lập tức lớn hơn, lo lắng đến sau này, đuổi thẳng căng đá người bên cạnh một cước, người bên cạnh là của gã sai vặt Bốn Sáu của hắn, cũng là lần đầu làm chuyện loại này, bị trúng một cước của gia, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhăn mặt.

Trước nắm lỗ mũi hắc hắc âm hiểm cười hai tiếng, mới nói: “Gia là người nào chứ, sao có thể bắt lầm người, nếu như người hỏi, cũng không ngại nói cho người biết, gia bắt người tới đây là vì cầu tài, chút tiền lẻ không đủ gia nhét kẻ rằng, dù sao cũng phải kiếm kha khá mới được.”

Thời Tiêu nói: “Nếu như muốn kiếm tiền thì người tìm sai người rồi, tiểu nữ chỉ là gia đình bán hàn, bình thường cũng chỉ đủ ăn mặc ấm, dù người có muốn tính mạng của tiểu nữ, cũng không được mấy đồng tiền.”

Một âm thanh kì dị cất tiếng nói: “Lừa người sao, người nào không biết tiểu vương Gia Định thân vương phủ nhìn trúng người, còn ở nhà của người hết mấy ngày, nhà của người không có bạc, nhưng trong tay tiểu vương gia lại có rất nhiều, chỉ bằng khuôn mặt nhỏ nhắn này của người, muốn nghìn tám cũng không quá đáng, các huynh đệ cũng có rượu uống.”

Thời Tiêu sững sốt một chút, náo cả buổi là vì Diệp Trì, đúng là kẻ xui xẻo mà, đã rời đi còn liên lụy tới nàng, nghĩ đến đây liền nói: “Người nói sai rồi, ta chẳng liên quan gì tới hắc hắc, nếu như người bắt ta là vì bức hiếp hắc, sợ rằng biện pháp này của người sai rồi.”

Bốn Sáu sững sờ, không nghĩ nha đầu kia lại ăn nói khéo léo như thế, làm cho hắc hắc không biết ứng đối thế nào, vội vàng nhìn gia nhà hắc hắc xin giúp đỡ, Hồ Quân trừng mắt liếc hắc hắc một cái, trong lòng nói nô tài này thật vô dụng, nói hai câu cũng nói không xong, còn phải đợi hắc hắc xuất mã, ho khan một tiếng, cố ý giả bộ khàn khàn, một ngón tay chỉ Thời Tiêu nói: “Người có nói gì cũng vô dụng, đã bắt người tới đây thì chừng nào thấy tiền gia mới đi, người tốt nhất hi vọng trong lòng của hắc hắc còn nghĩ đến người, cầm bạc đến chuộc người, cái mạng nhỏ này của người may ra còn giữ lại được, nếu như hắc hắc không đến, hắc hắc, đây sẽ là chỗ chết của của người, đừng có nghĩ mà kêu cứu, nơi này là vùng ngoại ô rừng hoang vắng, hơn mười dặm phía trước cũng không có người, phía sau chính là núi, trên núi bên cạnh còn có rất nhiều sói hoang, đừng có làm phiền gia, nếu không ta sai người quăng người lên núi, thần không biết quỷ không hay, ngay cả xương cốt cũng không tìm thấy.”

Bốn Sáu nhìn gia nhà hắc hắc, trong lòng nói, gia nhà hắc hắc học mấy lời hung ác này ở đâu vậy nhỉ, nói ra y thật như vậy, lúc này bỗng có một cơn gió vù vù từ trong rừng thổi qua, mang theo tiếng vọng trở lại, phẳng phất còn có tiếng sói tru, khuôn mặt Thời Tiêu bị dọa không còn chút máu.

Suy nghĩ nếu nàng thật sự rơi chết như thế này, cha nàng làm sao bây giờ, mộ phần của nương nàng còn chưa tu sửa, còn có Quyên Tử, đại tạp viện mười mấy tiểu tử, sau này chỉ còn lại một mình Quyên Tử, làm sao trông nom nổi đây, còn có, Minh Chương, nàng còn chưa gặp hắc hắc được một lần mà.

Đến lúc này, Thời Tiêu mới phát hiện, trong lòng nàng còn có hắc hắc, muốn gặp hắc hắc, dù cho biết rõ có gặp hắc hắc cũng chỉ tăng thêm thêm phiền muộn nhưng vẫn cứ muốn gặp, rốt cuộc nàng đối với Minh Chương vẫn còn tồn tại hy vọng xa vời, miệng tuy nói đoạn tuyệt, kiên cường, bất quá cũng chỉ là nữ nhân yếu đuối không chí khí mà thôi.

Nhưng chợt thấy một người áo đen chạy tới, ghé vào lỗ tai người đối diện nói câu gì, người nọ vội nói: “Đến rồi đến rồi, mau đưa nha đầu kia tới trong hồ phía sau đi, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương.”

Nói xong Hồ Quân lại cảm giác bản thân hắc hắc nói chuyện có vấn đề, vội vàng lại bồi thêm một câu: “làm bị thương sẽ không còn giá tốt nữa.”

Thời Tiêu còn chưa cảm nhận được cái gì thì bị người ta thả từ trên cây xuống, vừa định cẩn thận nhìn người đối diện một cái thì bị người mở trời đất đẩy một phát, Thời Tiêu không đứng vững té ra phía sau; thì ra phía sau nàng là một cái hố, cũng không biết là dùng làm gì, đào hơi sâu, nếu không phải trên lưng buộc sợi dây thừng, không chừng lần này có thể ngã chết.

Hồ Quân đáp một cước suýt tý nữa cũng đạp Bốn Sáu xuống dưới, nhỏ giọng nói: “Đã bảo người nhẹ một chút, người muốn ngã chết nàng sao, người biết nàng là ai không, một sợi tóc của nàng còn đáng giá hơn mười cái mạng của tiểu tử người đấy.”

Bốn Sáu oan không thể tả, tuy nói đi theo gia cũng đã từng làm chuyện này vài lần, nhưng bắt cóc thì vẫn là lần đầu, trời mà không cho chạm vào, đây đâu phải là bắt cóc mà phải gọi là hầu hạ tổ tông, vì thế nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Không phải gia bảo ta ném nàng xuống dưới đấy sao.”

Trúng một cước gia của mới chịu im miệng, Hồ Quân nói: “Ít nói nhảm làm chính sự đi, tay hai tiểu tử người nhanh nhẹn một chút, chút nữa gia vung tay lên, thì kéo dây lên cho ta, biết không, mau phủ cái hố lại, cũng không quên dẫn dò, cô nãi nãi bên trong này mà xảy ra chuyện gì, gia nhà người thế nhưng không thường nổi đầu, nhanh một chút, đừng lè mề nữa, vị tiểu gia kia sắp tới rồi đó.” Đây thật là tâm can bảo bối phiền phức khó chịu của hắc hắc, nhưng ban ngày ban mặt hắc hắc lại uống thành vũng bùn như thế thì bao giờ mới chạy đến được đây.

Lời này mà thật không sai, bất kể trong lòng Diệp Trì bức bối cỡ nào, miệng nói bao nhiêu lời độc ác, đến cùng vẫn không bỏ được, nếu thật có thể bỏ thì cũng không đến mức ngày ngày mãi say như thế, mới có vài ngày mà bao nhiêu rượu ngon của Nhạn Lai Lâu đều bị vị gia này lãng phí hết.

Sáng sớm mỗi ngày sẽ tới, mấy người Hồ Quân Tả Hoàn Phong Cẩm Thành thay phiên nhau uống với hắc hắc. Nếu uống rượu vui vẻ thì cũng được đi, vấn đề là tiểu gia hắc hắc còn nói, mà nếu có thể nói một chút

chuyện mới mẻ thì cũng không thành vấn đề, mấy vị này cứ cho là hấn chán nghe tiểu khúc, đổi thành nghe đọc sách, nhưng tiểu gia hấn tới vòng vòng toàn là mấy chuyện xấu của vợ hấn, thật là một nha đầu nhẩn tâm..., cô nàng tuyệt tình..., gia ngược lại có chỗ nào không tốt, nàng sao lại không nhìn trúng gia, gia mặt dày nhào tới, nàng cũng đuổi gia ra ngoài, nàng nghĩ chỉ nàng mới có cốt khí thôi hả, gia cũng có cốt khí, từ hôm nay, gia không đi tìm nàng nữa, sẽ không đi, nếu như lại đi tìm nàng, sẽ tìm nàng...

Hai người Hồ Quân Tả Hoành nghe thế, còn đặc biệt thiếu đạo đức hỏi một câu: “Nếu lại đi tìm thì thế nào hả?” Sau đó Diệp tiểu gia nghễnh cổ, trừng mắt, nửa câu đằng trước còn oai phong lắm, nhưng nửa câu phía sau thì trực tiếp mềm nhũn: “Nếu lại đi tìm, nàng cũng đừng ghét bỏ gia quá, cho dù không vui thì tốt xấu gì cũng cười với gia, gia cũng có thể dễ chịu một chút.”

Lúc ấy cả Hồ Quân Tả Hoành đều muốn phun ra, còn tưởng là hấn có cốt khí đến mức nào, thì ra vẫn y như vậy, hai ngày nay Diệp tiểu gia sống mơ mơ màng màng, nhưng lại làm ba người bọn họ mệt muốn chết, đầu tiên là phái người đi canh chừng phổ nhỏ Tĩnh Thủy, cho dù bắt người cũng phải chờ người xuất hiện, nhưng nha đầu kia hai ngày cũng không ra khỏi cửa, Hồ Quân và Cẩm Thành còn nói, nếu nha đầu kia mười ngày nửa tháng không ra khỏi cửa, kế hoạch của bọn họ kia cũng coi như hỏng bét.

Đến ngày thứ ba, nha đầu kia liền đi ra, Hồ Quân và Tả Hoành chịu trách nhiệm bắt người đi, Cẩm Thành ở Nhạn Lai Lâu cùng Diệp Trì uống rượu, thuốc mê này chỉ có tác dụng hai canh giờ, vừa ngay thời điểm Thời Tiêu đi ra, cũng không phải là đợt lúc này, đó là đón kiểu mềm, bà tử hầu hạ, cho tới trong biệt viện ngoại ô của Cẩm Thành, bảo lão mục tử trông coi, lại đi ra khu rừng hoang phía sau đào hầm.

Chỉnh đốn thỏa đáng, Hồ Quân còn cố ý đi Nhạn Lai Lâu một chuyến, Diệp Trì khi đó sớm đã uống nhiều, Cẩm Thành trong phủ có chút việc gấp nên đi trước, Hồ Quân và Tả Hoành đưa Diệp Trì về phủ.

Đưa trở về, vừa để xuống giường gạch, người liền bất động, Hồ Quân và Tả Hoành hai người nhìn thoáng qua, còn nghĩ Cẩm Thành hôm nay sao không chịu để ý một chút, uống tới như vậy đi còn xiêu vẹo, còn có thể đi cứu người à.

Nhưng chuyện này không tin không được, cho dù uống thần trí không rõ, chỉ cần nhắc tới vợ hấn bị người ta trói, Diệp tiểu gia cọ người liền ngồi dậy, hỏi Đắc Lộc: “Người vừa nói cái gì?”

Đắc Lộc hồi hận a, nên âm thanh nhỏ hơn một chút, nhưng gia đã tỉnh dậy, giấu giếm cũng không gạt được, liền nói: “Vừa nãy có tên tiểu tử để trên cửa một phong thư, gia tự mình xem đi.” Nói xong đưa một phong thư xiêu vẹo sức sọ qua.

Diệp Trì vừa nhìn, sắc mặt lập tức liền thay đổi, ở đâu còn có thể ngồi được, động ai không động lại động vợ hấn, đây chính là chán sống a, trong thư nói muốn một ngàn lượng bạc, chuyện này cũng làm cho Diệp Trì tức giận, nàng dâu nhỏ của hấn không ngờ chỉ giá trị một ngàn lượng như thế, Diệp tiểu gia lúc này một buồn bực hai hận, lên ngựa lao thẳng đến vùng ngoại ô.

Trong thư nói không cho dẫn theo người, liền một mình hấn đến, Diệp Trì thật sự không cho người đi theo, Đắc Lộc cũng bị hấn đuổi đi, hấn vừa mới vào rừng cây, Hồ Quân thật xa liền nhìn thấy hấn, chạy nhanh hơn người khác, trong lòng nói, cùng mấy vị ca ca cùng một chỗ lẫn lộn hơn hai mươi năm, người nào không biết a, đừng nói mình che mặt, cho dù trèo lên mười tầng giống nhau vẫn nhận được, cho nên vẫn nên trốn xa một chút mới được.

Vì thế chạy ra phía sau mười bước, trốn phía sau một cây đại thụ, nhìn Diệp Trì từng bước đi về phía hồ đất, trên cây phía trên hồ đất treo một con rối, được làm dựa theo Thời Tiêu, ban ngày thì không sao nhưng buổi tối dưới ánh trăng nhìn lên quả thực rất dọa người.

Diệp Trì nhìn thấy trên cây treo vợ hấn, tức giận không chịu được, trong lòng nói dám treo ngược vợ hấn như vậy, cho dù hấn có lột da rút gân cũng không hết giận.

Vừa thấy vợ hấn, chỉ số thông minh của Diệp tiểu gia trực tiếp hạ xuống con số 0, căn bản không có cảm giác ra cái gì không đúng, đi qua muốn kéo vợ hấn xuống lập tức liền ngã lộn nhào tựa như con nghé.

Hồ Quân mắt nhìn thấy hấn ngã trước mặt, giơ tay, hai tên tiểu tử trốn nửa ngày ở hai bên, kéo dây thừng trong tay một phát, dây thừng nhảy dựng lên, Diệp tiểu gia thẳng lại không được, ngã xuống phía trước, chột nghe rắc rắc một tiếng, đè gãy nhánh cây đập trên mặt hồ, trực tiếp ngã vào trong hồ...

38. Chương 38

Khi Thời Tiêu ngã vào trong hố đã nghĩ thôi tiêu rồi, ngã kiểu này sẽ gãy chân mất, không nghĩ tới lại không sao, hố này mặc dù sâu, nhưng trên lưng nàng buộc dây thừng, chắc là người phía trên cũng không muốn nàng ngã chết, mượn lực dây thừng, tuy rằng cũng ngã đau nhưng lại không bị gì hết.

Nhưng về sau nàng cảm thấy không thích hợp, ném nàng vào trong hố chắc là sợ nàng chạy mất cho nên phía trên cũng lấy đồ phủ lên, nhưng cũng chỉ là mấy nhánh cây thưa thớt, không được kín đáo lắm, từ khe hở còn có thể nhìn thấy ánh trăng len lỏi qua những khe hở tạo thành những tia sáng li ti.

Thời Tiêu thở dài, nàng vốn đang cảm thấy Diệp Trì sẽ không tới, dù sao ngày đó nàng đã nói lời tuyệt tình, hẳn không giận nàng thì thôi chứ làm gì có chuyện tới cứu nàng, nàng là gì của đâu chứ, đêm hôm khuya khoắt lại ở nơi hoang vắng, giờ này chắc hẳn đang sung sướng ở nơi nào đó rồi, làm sao quan tâm đến sự chết sống của nàng, nhưng không ngờ hẳn lại đến nhanh đến vậy.

Thời Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn, cũng có một chút hối hận, hối hận ngày đó nàng nói những lời quá tuyệt tình, thật ra hẳn cũng không hư hỏng như nàng nghĩ, bởi vì nếu thật hư hỏng như vậy, hôm nay chắc chắn sẽ không quan tâm tới nàng.

Thời Tiêu có đôi khi cảm thấy, nàng tương đối mâu thuẫn, có một khoảnh khắc, nàng hy vọng hẳn không đến, bởi vì cho dù hẳn đến cứu nàng, nhất định phải xuất bạc ra, như kẻ xấu này vừa nói một ngàn lượng, số tiền lớn như vậy, nàng làm cách thể nào trả lại cho hẳn đây, chỉ sợ đem nàng cùng nàng cha bán cũng không đủ số bạc này.

Nhưng lúc nghe thấy hẳn đến rồi, trong lòng nàng vẫn thấy vui mừng lớn hơn lo, điều này cho thấy đầu nghĩ một đằng miệng thì nói một nẻo, đang nghĩ ngợi, chợt đỉnh đầu rắc rắc một tiếng, một người trực tiếp ngã xuống, Thời Tiêu chỉ kịp né qua một bên.

Người nọ đang tay chân nằm ở dưới đáy hố, may mắn đáy hố là đất badan mềm, bằng không thì lần té ngã này không chết cũng bị thương, nhưng người kia là ai thế, Thời Tiêu vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy người nọ nâng đầu lên, phun đất trong miệng ra, hai mắt còn mơ màng đã mở miệng chửi ầm lên: “cái đám ranh con trời đánh kia, có biết đạo nghĩa giang hồ không hả, tiểu gia mang theo bạc đến chuộc người, đã không giao người cho tiểu gia còn bày đặt sử dụng ám chiêu tính toán tiểu gia, mau thả tiểu gia ra, tiểu gia lòng dạ từ bi, không chừng còn lưu lại một con đường sống cho mấy người các người, nếu không thả tiểu gia ra ngoài, đợi tiểu gia gọi người đến, sẽ lột da, róc xương, rút gân mấy người các người,... Phì, miệng gia sao đầy bùn thế này.”

Hồ Quân ở phía trên che miệng suýt tí nữa đã bật cười, không phải sợ Diệp Trì nghe ra tiếng của hẳn hẳn, thế nào cũng phải cười to một trận, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Diệp Trì bị tính toán, chỉ bằng Diệp tiểu gia lấy bá đạo, nếu không phải bắt được người trong lòng của hẳn, làm sao có chuyện hẳn đơn thương độc mã chạy tới.

Hồ Quân khom lưng nhặt lên bọc vãi bị vút ở một bên, mở ra, từ bên trong lấy ra một xấp ngân phiếu, một tờ một trăm lượng, hai mắt Hồ Quân sáng lên, gần đây tiêu xài có hơi nhiều, trong tay đang cần dung bạc, hiện tại tài vật ngoài ý muốn tới thật là đúng lúc, được rồi, xem như chi phí hẳn vất vả, liền ngồi đếm dưới ánh trăng, vừa vắn mười tờ, không nói lời nào đã trực tiếp nhét vào trong ngực của mình.

Bốn Sáu vội vàng tiến đến trước mặt nhỏ giọng nói: “Gia, làm vậy không phúc hậu đâu.”

Hồ Quân trừng mắt, kéo hẳn ra xa một chút mới nói: “sao ngươi la lớn chi vậy, ở dưới hố nghe thấy thì sao, tiền này tại sao gia lại không lấy được, ngươi con mẹ nó thì biết cái gì, sao ngươi không chịu nhìn một chút, gia nhà ngươi xuất lực khí lớn, tiểu tử tả hoành kia, hở ra liền chạy mất, Cẩm Thành nói trong phủ có chuyện cũng lên đi mất, chỉ còn lại gia nhà ngươi ở chỗ này kết thúc chuyện này, không có một chút lợi ích gì, chẳng nhẽ gia nhà ngươi làm không công, thôi được rồi, mau kêu mọi người rút lui thôi.”

Bốn sáu vội nói: “rút lui sao?”

Hồ Quân gật gật đầu: “Nói nhảm, không rút lui ở lại đây làm gì, nhìn Diệp tiểu gia nói chuyện yêu đương à.”

Bốn sáu nói: “Chúng ta rời đi, bọn họ làm sao thể nào leo lên, cả đêm ở dưới đó, ngày mai có sao không?”

Hồ Quân trợn mắt liếc hẩn một cái: “cái hố nhỏ như vậy, bây giờ hẩn lên không nổi là vì đầu óc đang mờ mịt, đợi thanh tỉnh lại rồi, tự nhiên có thể đi lên, nếu hẩn không lên được, vậy thì chỉ có thể là do chính hẩn không muốn đi lên, không liên quan gì đến chúng ta hết, đi mau, gia nhà người hôm nay tổn nhiều sức lực như vậy, hôm nay đi đến Thúy Hỉ Lâu ăn mừng đi.”

Bốn sáu vội nói: “Gia, không được đâu, hôm kia lão gia gọi tiểu nhân tới, nói tiểu nhân nếu dám dẫn gia đi tới mấy chỗ bất chính như vậy nữa sẽ đánh gãy chân tiểu nhân, gia ơi, người thương suy nghĩ một chút mà suy nghĩ lại một chút đi.”

Hồ Quân nháy mắt mấy cái: “Thúy Hỉ Lâu sao mà bất chính được, được rồi, không đi Thúy Hỉ Lâu nữa đi Uyên Ương Các đi, mấy kỹ nữ tuy ở đó tuy không phong tình bằng Thúy Hỉ Các, nhưng đều là từng đôi từng đôi đấy, đều là chị em ruột, cũng không biết mụ tú bà này từ chỗ nào tìm được, tư sắc gì cũng là phụ hết, hai người cùng một chỗ hầu hạ, tư vị quả thật có khác.”

khuôn mặt Bốn sáu như trái mướp đắng, gia nhà bọn họ cũng không biết bị làm sao, gần đây ngày nào cũng ở luôn trong mấy chỗ bất chính ấy, trước kia tuy cũng đi dạo, nhưng không ở cả ngày trong đấy như vậy.

Vừa muốn nói gì, Hồ Quân bay lên đập một tới cước nói: “Đừng có lằng nhằng nữa, người đáng thương, gia nhà người còn đáng thương hơn người, Lão Công gia nhà chúng nói rồi đó, cần phải làm chủ cho gia đình hôn, lời nói của lão gia chúng ta gia có thể không nghe, nhưng lệnh mệnh của Lão Công gia thì gia phải nghe rồi, cho nên, lành tháng tốt của gia không còn được mấy ngày, người cho gia vui vẻ thống khoái vài ngày được không.”

Một câu nói khiến Bốn Sáu ngậm miệng, thành thân là nỗi đau của gia nhà hẩn, Thành thật mà nói trong bốn vị gia, không có ai lại kháng cự chuyện cưới vợ như gia nhà hẩn.

Tả thiếu gia vừa đính hôn, Phong thiếu gia cũng không chịu thua kém, tiểu vương Gia dưới hố thì càng không cần phải nói tới, lúc này chắc chỉ ước ao có thể lập tức cưới vợ về nhà sống một cuộc sống hạnh phúc, chỉ có gia nhà hẩn, nhắc tới cưới vợ là hẩn cứ làm như nhảy vào hố lửa, cũng không phải bắt hẩn Mẫu Dạ Xoa, làm gì mà phải bày ra dáng vẻ như thế chứ.

Nhưng lại nghe gia nhà hẩn nói đáng thương, Bốn Sáu cũng có chút không đành lòng, cắn răng một cái, giậm chân một cái, được rồi, chỉ hôm nay thôi đó, cùng lắm thì bị lão gia đánh một trận, tiểu gia nhà bọn họ có thể thống khoái là được. Chủ tớ hai người đạt thành nhất trí, sung sướng chạy tới Uyên Ương Các, còn ai để ý tới Diệp Tri ở dưới hố.

Diệp tiểu gia ồn ào một lát không có ai trả lời, nằm trên đất thở khò khè, mở mắt ra nhìn thấy đối diện có một nữ nhân, mặc dù trời tối, hẩn liếc mắt liền nhận ra, đúng là tiểu tức phụ khiến hẩn ngày nhớ đêm mong.

Diệp Tri lập tức liền quên mất người cần rút gân lột da, khẽ vươn tay ôm vợ hẩn vào trong ngực: “Nàng không có việc gì, không có việc gì thì tốt rồi, nàng không biết nàng làm gia bị hù chết, hù chết gia rồi...”

Thời Tiêu không nhúc nhích, bỗng nhiên cảm thấy trong đêm như vậy, cho hẩn ôm như vậy, cũng có vài phần ấm áp, bắt quá một lát liền phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng đẩy hẩn ra: “Sao người lại tới đây?”

Diệp Tri trợn mắt nhìn: “nghe nói nàng bị người xấu trói lại, gia có thể không tới sao?”

Thời Tiêu cắn cắn môi: “Thế nhưng, ngày đó, ngày đó...” Nói hai câu, quay đầu lại không nói nữa, nhưng Diệp Tri lại muốn truy vấn ngọn nguồn: “Ngày đó làm sao?” Sau nửa ngày thấy Thời Tiêu vẫn chưa trả lời hẩn, dứt khoát tự hỏi tự trả lời: “Ngày đó nàng nói những lời tuyệt tình kia, gia quả thực oán hận hết hai ngày, nàng không biết hai ngày đó gia trôi qua thế nào đâu, gia toàn ngâm mình trong vạc rượu đấy, vừa rồi gia còn nằm ở trên giường gạch dầy không nổi đâu, nhưng vừa nghe nói nàng bị người ta bắt trói lại, gia không biết làm sao lại có sức mạnh đến vậy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là chạy đến đây, nàng nói cho ta biết đây là vì sao?”

Mặt Thời Tiêu nóng lên, sau nửa ngày mới nói: “Ai biết người vì sao, ai biểu người cứ nói mấy lời khùng điên không đầu vào đâu, ta mới không nghĩ là...” Nói tới đây liền không nói nữa.

Diệp Trì thở dài: “ăn nói khùng điên hồi nào, thật sự lời là thật lòng mà, đời này...” Hắn vừa muốn nói tiếp, Thời Tiêu vội vàng cắt ngang hắn: “Còn nói bậy, nhanh suy nghĩ nghĩ làm cách nào đi lên quan trọng hơn.”

Diệp Trì đành phải hậm hực cầm miệng, đứng lên đi vòng quanh cái hố hai vòng, cho thấy là hố mới đào, vách đất trên hố đều ẩm ướt, đáy hố là đất xốp, hố đào vô cùng lớn, đủ sức chứa vài người, cho nên hai người ở bên trong cũng không khó chịu, hố cũng không sâu, với bản lĩnh của hắn muốn đi lên cũng không khó.

Theo thông tin này giờ tổng hợp được, Diệp Trì chắc là có thể đoán ra là chuyện gì xảy ra, bất quá hắn tuyệt đối sẽ không nói cho vợ hắn biết, mặc dù chỉ là cái hố đất nhưng nếu có thể cùng vợ hắn trải qua một đêm, đó là điều mà hắn có cầu cũng không cầu được, nghĩ như vậy liền quay người lại thở dài nói: “trời tối quá, thấy không rõ, nếu muốn leo lên, sợ rằng phải đợi đến lúc hừng đông mới được.”

Thời Tiêu đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, nghe hắn nói tốt xấu gì cũng có thể đi lên, nhưng đêm nay phải cùng hắn đợi ở chỗ này, cô nam quả nữ thật sự có chút ít không ổn, nhưng chuyện tới nước này cũng phải chịu thôi.

Nàng ôm cánh tay nói: “Vậy thì chờ tới hừng đông rồi nói sau!” Sau đó dựa vào v vách hố chậm chậm ngồi xuống, đầu của nàng chôn ở giữa hai chân, cuộn mình như một con tôm luộc.

Bỗng nhiên trên người ẩm áp, Thời Tiêu ngẩng đầu lên, là Diệp Trì cởi y phục của hắn khoác lên người nàng, Thời Tiêu sững sờ vội nói: “Ta không lạnh.”

Diệp Trì nói: ” không lạnh Cái gì, nàng lạnh run rồi kìa, nữ nhi các nàng thân thể yếu đuối, không so sánh được với sức chịu lạnh của nam nhân chúng ta, nàng cũng đừng xấu hổ, chúng ta phải đợi cả đêm đó, trở về nếu nàng lại bị bệnh thì thật là phiền toái, nàng yên tâm, ta từ nhỏ thân thể tốt lắm, lão Vương phi nhà chúng ta nói, ta sinh ra y như con ghé con, khóc còn lớn tiếng hơn cả người lớn, trưởng thành, lại tìm sư phụ học quyền cước cỡi ngựa bắn cung nên càng khỏe hơn, khi còn bé là ghé con, giờ chắc thành đầu trâu luôn rồi.”

PHỐC... Thời Tiêu thật sự nhịn không được bật cười, Diệp Trì ngồi đối diện nàng cười không phát ra âm thanh nào, qua một lát sau mới nghe hắn lầm bầm một câu: “Đáng tiếc, cảnh tối lửa tắt đèn, cái gì cũng không nhìn thấy.”

Thời Tiêu nhịn không được mặt đỏ lên, liếc hắn một cái, nhưng bây giờ nàng có liếc hắn, hắn cũng không nhìn thấy, không khỏi lắc đầu bật cười, sợ hắn tiếp tục nói bậy, liền hỏi một câu: “Nghe nói Định Thân Vương đầy bụng kinh luân, là tấm gương của thiên tử, sao người lại không chịu học tập?”

Diệp Trì nghe xong, nói: “Lão gia tử nhà ta hồi đó cũng ép ta vài năm, nhưng ta lại không thích đọc những cái kia, cảm thấy những cái gì chi, hồ, giả, đã chán muốn chết, chẳng bằng múa đao múa kiếm cho thống khoái, hưởng hồ, gia lại không khảo thi công danh, đọc nhiều sách như vậy làm cái gì, biết chữ là được rồi.”

Thời Tiêu sững sốt nói: “tuy nói như thế, nhưng suy cho cùng đọc nhiều sách một chút cũng có thể mở mang kiến thức.”

Diệp Trì nói: “Cổ nhân không phải đều nói, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, ngày nào đó ta cưới nàng dâu, cùng với vợ ta hai người một con ngựa cùng nhau đi khắp giang sơn Đại Yên, chẳng phải nhiều kiến thức hơn so với đọc sách sao.”

Thời Tiêu không nghe rõ hai câu phía sau, chỉ nghe câu đằng trước liền nói: “Người ta nói chính là đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường, ý là muốn nói đọc sách như đi đường, chứ không phải như ý của người.”

Nhưng chợt nghĩ lại, nha một tiếng, đồ bưng cả khuôn mặt, cho dù câu phía sau hắn nói cưới vợ tuy không phải nói nàng, Thời Tiêu vẫn có chút không được tự nhiên...

Tác giả có lời muốn nói: Thời Tiêu tức giận liếc hắn: “Người ngược lại còn hiểu chuyện của ta hơn ta ấy nhỉ, Diệp Trì ta cảnh cáo người, hai ta sáng sớm đã nói rồi đấy, không cho phép can thiệp công việc của nhau, thực tế không thể ghen lung tung không lý do.” Diệp Trì lại nói: “Nàng dâu giả vờ để

lừa gạt ta đi, nói dối không chớp mắt.” Thời Tiêu chẳng muốn phản ứng đến hần, nói câu nhảm chán, trở mình xoay qua bên kia nhắm mắt lại ngủ tiếp, nhưng Diệp Trì lại khác, trong mắt hần, vợ hần lúc này rõ ràng chính là biểu hiện có tật giết mình đích, nghiêng người đè trên người vợ hần: “Không nói được vậy ta làm chuyện khác...” Nói xong liền kéo áo ngủ trên người Thời Tiêu, Thời Tiêu thật sự phiền hần, bộ đồ ngủ này nàng mới thay ra đây, nàng không muốn phải thanh lý trong tay tên hỗn đản này đâu, huống chi nhi tử nàng vẫn còn đang ở trong phòng, đang nghĩ ngợi, chỉ nghe thấy oa một tiếng...

39. Chương 39

“Nàng tại sao không nói chuyện nữa hả?” Diệp Trì muốn dựa vào nàng, nhưng lại không dám, muốn tới gần mà lại sợ nàng ghét bỏ, rối rắm, làm hần đổ mồ hôi, nhưng rốt cuộc cũng lặng lẽ tới ngồi kế bên nàng, sợ nàng tức giận, vội vàng lên tiếng hỏi một câu.

Thời Tiêu không phải không nói chuyện, mà là không biết nên nói cái gì, cảm thấy với quan hệ của hai người, nói nhiều thì không ổn, nhưng lại hần hỏi, nàng cũng không thể không đáp, liền nhàn nhạt trả lời một câu: “Nói cái gì bây giờ?”

Không ngờ Diệp Trì lại nói: “Cái gì cũng được, chỉ cần là chuyện của nàng ta đều muốn biết, thí dụ như nhà của nàng ở chỗ nào của phía nam? Trong nhà còn có người nào, còn có... hay nhà ở, điền sản ruộng đất, thân thích hay không? Cái kia, nàng không nói cũng không sao.”

Sau nửa ngày, mới nghe Thời Tiêu nói: “Trong nhà hoả hoạn, nhà ở đều bị cháy rụi cả rồi, nương ta sức không chịu nổi nên bệnh chết, cha ta bị phổi, nghe nói trên kinh thành có Trương thần y, đã tới rồi, trong nhà bị cháy nên thân thích cũng không lui tới.” Nói xong dừng một chút mới yếu ớt nói: “Phía nam tuy là quê nhà, nhưng hôm nay cũng trở về không được.”

Diệp Trì nghe xong, trong lòng vui mừng vô cùng, hần quanh co lòng vòng phí cả buổi, không phải là muốn nghe câu này ư, chỉ cần nàng không đi được, bây giờ không nhìn trúng hần, không sao, còn có sau này, có câu nước chảy đá mòn, thời gian còn dài, chắc chắn sẽ có hy vọng.

Cũng tỷ như hiện tại, nàng chẳng phải dùng vẻ mặt ôn hoà nói chuyện nói chuyện với hần đó sao, cùng với ngày đó quả thực tưởng như hai người, đã nói vợ hần không phải nha đầu tuyệt tình như vậy.

Càng nghĩ trong lòng càng vui, nhưng chợt nhớ tới một việc, lại nói: “Vậy nàng bao nhiêu tuổi rồi?”

Khuôn mặt Thời Tiêu liền đỏ lên, trong lòng nói thẳng nhãi lỗ măng này, sao có thể hỏi tuổi một cô nương như vậy, lại nghe hần nói: “Nàng đừng tức giận, ta thấy nàng nhỏ hơn ta nhiều, có thể do lời nói việc làm của nàng rất ổn thỏa, vì vậy hiếu kỳ tuổi của nàng, nàng không nói cũng không sao, ta trước nói cho nàng biết, ta đã 20 rồi, ta sinh vào tháng chín, cảm tình con rồng, trong nhà chắc hần nàng cũng biết, trên có cha mẹ, phía trên nữa là lão Vương phi nhà ta, mặt khác, đừng nhìn cha ta ra vẻ đứng đắn, trong nội viện phía sau còn có bốn di nương, chỉ có điều đều là gà mái không đẻ trứng, không có huynh đệ tỷ muội, toàn bộ vương Phủ chỉ có một mình ta, ngược lại có ba huynh đệ khác họ từ nhỏ cùng một chỗ lớn lên, đợi có cơ hội cho nàng gặp mặt.”

Thời Tiêu liếc hần một cái: “Ai muốn quen biết huynh đệ của người?” Diệp Trì lại nói: “Biết mà, biết mà, đúng rồi, Tả Hoành nàng gặp rồi đó.”

Lại nói tiếp: “nương và lão gia tử còn có lão vương phi nhà ta, tâm nguyện lớn nhất chính là thấy ta cưới vợ, từ lúc ta 16 bắt đầu tìm kiếm cô nương trong kinh thành cho ta, nhưng ta đều không nghe theo, ta sớm đã nghĩ kỹ, nếu không thể gặp được người tiểu gia thích, liền cả đời độc thân, quản cái gì hương khói, cưới vợ cũng không thể.”

Thời Tiêu thấy hần trái một câu nàng dâu, phải một câu nàng dâu làm cho cả người không được tự nhiên, chỉ đành phải nói: “Nói chuyện này để làm gì, có ai hỏi người đâu?”

Diệp Trì hí hí cười nói: “không có hỏi, là tự ta muốn nói đó, ta chính là muốn nói, nhà của ta thật ra bên ngoài nhìn có vẻ dọa người, cho rằng rất khó leo lên, thật ra không có gì đâu, hơn nữa còn có chỗ tốt, nhà của ta ta quyền thế địa vị đều đã có, vả lại còn ở tuốt trên cao, cũng không cần phải lấy chuyện chung thân của ta làm mai, còn có, nhà của ta đừng thấy cổng lớn, thật ra nhân khẩu lại không nhiều, đã vậy trong nhà ai cũng tốt hết, lão vương phi nhà ta mỗi ngày niệm Phật, mừng một mười lăm thì đi chùa thắp hương bái Phật, nương ta càng là bồ tát, nếu không cha ta có bốn tiểu lão bà, sao có thể sống tự tại như vậy.”

Nói qua liếc trộm Thời Tiêu, lúc này trời tối om, nương theo ánh trăng chiếu trên đỉnh đầu, có thể nhìn rõ ràng hơn chút ít, Diệp Trì cảm thấy, vợ hần là xinh đẹp nhất, thực tế từ góc độ của hần nhìn qua, rất động lòng người.

Ánh trăng mờ nhạt xuyên qua chạc cây trên đầu, ở nàng trên mặt chiếu xuống tầng một ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp vô ngần, cho dù bàn tay người có tài hoa thần kì đến đâu, cũng hoạ không nổi, cái mũi cao nhỏ nhắn, phía dưới là đôi môi nhỏ xinh khê mím, còn có đôi mắt với hai hàng lông mi dài cong vút, khi nàng nháy mắt, chớp chớp hai cái, như hai cánh bướm làm lòng hần cũng run rẩy theo.

Thời Tiêu vốn càng nghe hần nói khuôn mặt càng đỏ, cho dù nàng cố hết sức cho rằng không liên quan đến nàng, nhưng vẫn nhìn không được cảm thấy, những lời này của hần nói đúng là cho nàng nghe, cố tình ngăn cản hần, nhưng nghĩ, nàng trả lời chẳng phải hợp ý của hần sao, cũng chỉ có thể giả cảm vờ điếc ngồi nghe.

Nhưng càng nghe càng không chịu nổi, hần nói chuyện này để làm gì, cha hần lấy mấy lão bà, mẫu thân hần và mấy tiểu lão bà có vui vẻ hay không thì có liên quan gì với nàng, còn có, cái thẳng nhãi này quả nhiên không phải thứ gì gì tốt, làm nàng vừa nãy còn cảm thấy hần không tính là quá xấu, bây giờ liền lộ ra bộ mặt thật, nàng đâu còn không chưa có lấy, đã muốn thú tiểu lão bà rồi.

Tuy nói trên đời đại đa số nam tử đều cho rằng tam thê tứ thiếp trái ôm phải ấp là bổn phận nên làm, nhưng Thời Tiêu cảm thấy nam nhân như vậy, bất quá là ngụy quân tử mà thôi, hai người toàn tâm toàn ý, sao lại chịu được người thứ ba, nắm tay cả đời bên nhau đến già là một chuyện thật tốt đẹp biết bao.

Cho dù phần lớn nam tử đều như vậy, Thời Tiêu cũng tin tưởng chỉ cần là trong lòng yêu nhau, thì chuyện một chồng một vợ cũng không phải là khó, tựa như cha nương nàng, còn có Minh Chương...

Nàng nhìn không được đưa tay đặt trước ngực mình, sinh nhật mười lăm tuổi năm ấy, quà Minh Chương tặng nàng là con chim tự tay hần khắc, nàng nhìn cả buổi cũng không biết là chim gì, hần nhìn nàng thấp giọng nói: “Quan quan con chim gáy, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Nàng mới biết được đây là con chim gáy trên thơ văn, hần nói cho nàng biết, con chim gáy được xưng là con chim tiết hạnh, vô cùng trung trinh, sau đó hần nói: “Tiêu Tiêu yên tâm, nếu như Minh Chương cưới nàng, cả đời này chỉ có mình nàng thôi.”

Nghĩ đến đây, bất giác cười khổ, lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng sớm đã chia ly, nói cái gì trung trinh, chuyện cưới mà thôi, thề non hẹn biển cũng không bằng thế sự biến thiên, đây là số mệnh của nàng, nàng sớm nên nhận mệnh, còn nhớ hần làm cái gì.

Vì thế cảm thấy lời Diệp Trì nói vô cùng chói tai bên lạnh lùng nói: “Có thể thấy được tương lai người cũng không phải buồn phiền, lấy liền một lúc mười mấy hai mươi tiểu lão bà về nhà, chắc hần cũng có thể làm được thê thiếp vui vẻ, người lúc đó tề nhân chi phúc hạnh phúc vô cùng rồi.”

Diệp Trì trầm nghĩ hồng mắt rồi, hần rõ ràng không phải ý tứ này, vội nói: “Ta lấy nhiều tiểu lão bà như vậy làm cái gì, ta chỉ cần lấy người trong lòng của ta là được rồi, nữ nhân nhiều phiền toái cũng nhiều, hơn nữa...” Nói qua liếc nàng: “Vợ ta, khuôn mặt mềm mại tính tình mềm mại, tuy nói cứng rắn với ta, nhưng với người khác thì không như thế, lỡ bị những nữ nhân kia khi dễ, ta sẽ đau lòng.”

Thời Tiêu càng nghe hần nói càng thấy không đúng, nhìn không được nói: “Vợ của người là ai?”

Sau đó, Diệp Trì nhìn nàng ha ha nở nụ cười, chính là không nói, Thời Tiêu thấy hần cười lập tức xoay mặt không để ý tới hần, Diệp Trì trừng mắt nhìn, suy nghĩ nói đến mức này, hần đã biểu đạt đủ quá rõ ràng rồi mà, nói đúng là, nàng đừng sợ xứng hay không xứng với hần, cũng đừng sợ vương phủ cao quý, chỉ cần nàng gặt đầu, tiểu vương phi Định Vương Phủ chính là nàng.

Nhưng, chuyện này không biết có thành hay không, những gì cần nói hán đều đã nói, còn lại là do lòng nàng quyết định, nếu đến cuối cùng trong lòng nàng vẫn không có hán thì sao, không, tuyệt đối không có khả năng, ý nghĩ này lập tức bị Diệp tiểu gia vứt ra khỏi đầu, chỉ bằng Diệp Trì hán, cưới vợ mà còn không dễ dàng, nàng hiện tại không vui, hán lại dây dưa nàng quá, tục ngữ nói liệt nữ sợ quần lang, chỉ cần không có người khác xem vào thì nàng nhất định là vợ hán.

Hiển nhiên ai cũng đừng nghĩ xen vào, dám đoạt nàng dâu của Diệp tiểu gia hán, ánh mắt Diệp Trì âm u, trong lòng nói, đem tám đời tổ tông nhà hán cũng sẽ bị tiểu gia quấy rối không yên.

Đang nghiêng răng nghiêng lợi y như chuyện thật đang xảy ra, chợt nghe vợ hán nói: "Trời đầy mây rồi, trăng cũng không có, sẽ không mưa chứ!"

Diệp Trì ngẩng đầu, quả nhiên vừa rồi còn có thể nhìn thấy ánh trăng, hiện giờ biến thành tối đen như mực, hơn nữa gió còn nổi lên, gió đêm nổi lên vù vù, có chút ghê người, điểm chết người là dường như thật sự có tiếng sấm cuộn cuộn. Vừa nghĩ như vậy, một đạo sấm sét phá vỡ bầu trời đêm, tiếp theo mưa rơi xuống.

Uyen ương lầu, Hồ Quân đang ở trong Ôn Nhu Hương ôm mỹ nhân vui vẻ, Bốn Sáu vội vàng chạy vào nói: "Gia, bên ngoài mưa rồi, vừa này trăng còn sáng lắm, tự nhiên cái đồ mưa."

Hồ Quân nghe xong, đẩy kỹ nữ trong ngực ra, lưng la lung lay đi qua, đẩy cửa sổ ra, thấy mưa bên ngoài thật là lớn, Hồ Quân nhin không được hặc hặc nở nụ cười.

Bốn Sáu nhin không được lui về sau một bước, trong lòng nói, gia nhà hán đây là uống nhiều quá nên điên rồi, lúc này rồi còn cười được, lại nghe gia nhà hán nói: "Xem ra Diệp tiểu gia ta bình thường thấp hương không ít cho Phật Tổ, ngay cả ông trời cũng giúp đỡ hán, trận mưa này rơi xuống, nói không chừng hai ngày nữa có thể ôm nàng dâu vào động phòng."

Chợt nghĩ đến cái gì, quay đầu lại dặn dò Bốn Sáu: "Người mau đi nói cho tiểu tử Đắc Lộc kia, nói hán đừng có ngu mà đi giúp đỡ đó, vừa thấy trời mưa liền luống cuống, để cho hán sống yên ổn trong phủ đi, dám làm hỏng chuyện tốt của gia nhà hán, không có đồ ngon cho hán ăn đâu."

Bốn Sáu tuy không rõ lắm, cũng chỉ có thể đáp ứng đi, cho nên nói, mấy huynh đệ này của Diệp Trì có đôi khi làm được chuyện lớn, quay trở lại Diệp Trì, thấy trời mưa lớn, sợ làm hỏng vợ hán, khẽ vươn tay cởi áo choàng ngăn bên trong trung y ra, che trên đầu Thời Tiêu.

Thời Tiêu vội vàng từ chối, nhưng tay đặt trên lồng ngực trần trụi hán, mặt đỏ lên, vội vàng rút tay về nói: "Người mặc là được rồi, như vậy chút nữa bị lạnh sẽ bệnh đấy." Người càng xê dịch qua bên cạnh.

Cơn mưa vừa nhanh vừa lớn, đẩy qua đẩy lại, hai người bị nước mưa xối lạnh ngắt, nước mưa vẫn chảy ào ào, Diệp Trì sốt ruột khẽ vươn tay ôm nàng vào trong ngực, nói: "nếu không nghe lời, gia không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu, dù sao ở đây cũng là cô nam quả nữ ở nơi ngoại ô hoang vắng, gia làm chuyện gì cũng không có ai biết."

Thời Tiêu thực bị hán dọa sợ, ở trong ngực hán một cử động nhỏ cũng không dám, Diệp Trì chợt thấy, tuy nói mưa hơi lớn, cả người vừa ướt lại vừa lạnh, nhưng cũng không ngăn trai tim nóng hổi của hán a, hán chỉ ước ao cơn mưa này cứ như vậy đến hừng đông thì tốt biết bao, để cho hán có thể vĩnh viễn ôm vợ hán.

Đáng tiếc đảo mắt một cái mưa đã tạnh rồi, thời tiết quý quái gì thế này, trong lòng Diệp Trì mắng một câu, người trong ngực giãy giụa thoát ra ngoài, không thể không thả nàng.

Thời Tiêu lúc này đã không chịu nổi nữa, thân thể vốn đã yếu, hôm nay đầu tiên là bị kinh sợ, bị người ta ném vào trong hồ lại bị đông lạnh tới nửa đêm, lại bị mưa xối lạnh muốn chết, vừa đói vừa lạnh, bây giờ cả người run rẩy, đầu cũng bắt đầu choáng váng, Diệp Trì nói với cái gì nàng, dường như càng ngày càng xa.

Đến cuối cùng Diệp Trì phát hiện không đúng, nàng toàn thân khê đảo, trực tiếp choáng luôn...

Tác giả có lời muốn nói: Diệp Trì hiện giờ hận khỏi phải nói, con mẹ nó không phải là nhi tử mà, quả thực chính là oan gia cả cuộc đời trước, cho nên không tốt được với lão tử được một chút, không biết lão tử hán cũng không dễ dàng sao, khó khăn lắm mới cưới được nàng dâu, nửa đường còn chạy mất, suýt mất nữa cái mạng mới bắt nàng dâu được trở về, còn bị gãy một chân, nằm bệnh viện hơn nửa tháng, muốn cùng nàng dâu thân mật cũng lực bất tòng tâm, khó khăn lắm chân mới tốt lên, có thể ôm nàng

dâu nhiệt tình cò xát a, thế mà lại lòi ra tên Tiểu Hồn Đản, hấn lại thành hòa thượng, thấy được sờ được lại ăn không được, đây không phải muốn là cái mạng già của hấn ư, hấn một ngày không ôm nằng nằng dâu là không chịu được, cũng may nằng dâu nhỏ biết thương hấn, bất kể làm gì để an ủi hấn nằng cũng đều đồng ý, cuối cùng hấn cũng vượt qua được, ngày Tiểu Hồn Đản sinh ra, hấn mà bắt đầu ngóng trông nằng dâu qua tháng, cho dù hấn thêm thương, nhưng thân thể nằng dâu nhỏ là quan trọng nhất, cho nên hấn nhịn, nhịn tới nhịn lui, rốt cuộc cũng qua tháng, lừa gạt nằng dâu đi ra ngoài nghỉ ngơi một tháng, trở về tiểu tử này ủy khuất a, vùi vào trong ngực vợ hấn chết cũng không ra ngoài, buổi tối theo chân bọn họ ngủ trong một phòng, nếu không sẽ khóc, làm cho lão công chính quy như hấn muốn làm gì phải lén lút như trộm, bây giờ đi đâu nói lí lẽ đây, hôm nay sẽ không nuông chiều hấn, khóc, hấn không tin có thể khóc chết hấn, nghĩ đến chính là không buông tay, đề vợ hấn liền hôn xuống dưới... Oa...

40. Chương 40

Lúc Thời Tiêu tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ có hoa văn bằng rạn(1), chiếu vào lư hương thanh ngọc đặt trên bàn bên dưới cửa sổ.

(1) Song cửa sổ có hoa văn như bằng rạn

Toan Nghê thú(2) đặt trên đỉnh lư hương tỏa ra mùi xạ hương hoa lan thơm ngát, Thời Tiêu có chút hoảng hốt, lại tưởng rằng nằng đang ở trong khuê phòng trước đây, bàn dài dưới cửa sổ, trên bàn là Toan Nghê thú.

(2) Toan Nghê thú

Nằng trước kia cũng có một lư hương như vậy, là Minh Chương tặng, vì sao tặng, ngược lại không nghĩ ra, Minh Chương thích tặng đồ cho nằng, chỉ cần nhìn thấy thích liền cho người đưa tới cho nằng, nhưng cũng không phải đều là vật quý giá, có cái thậm chí là đồ chơi tre trúc hàng sạp ngoài phố, nhưng lư hương này thì quý giá, Minh Chương nói là hấn trong lúc vô tình nhìn thấy, không tốn nhiều tiền tiền, nói để nằng xông phòng cũng tốt.

Thời Tiêu trong lòng biết rõ lời này không thật, khối Thanh Ngọc lớn hiem thấy như vậy, huống chi được chạm trổ rất tinh xảo, về sau nhà nằng cháy, đừng nói lư hương, cái gì cũng không giữ được, có lẽ đây cũng là thiên ý.

Nhưng đây là dâu, Thời Tiêu muốn ngồi dậy, mới phát hiện cả người như nhũn ra, đầu cũng có chút chóng mặt, khó khăn mới chống người ngồi dậy, vén chăn lên thấy quần áo trên người mình cũng thay đổi, lập tức bị dọa hết hồn, vừa muốn xuống đất, liền thấy màn trướng cửa bình phong bên kia khép lại, Diệp Trì đi đến, trong tay bưng một bát nóng bốc hơi. Thời Tiêu lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhìn thấy hấn, ít nhất không phải rơi vào tay những người xấu kia.

Một đêm này của Diệp tiểu gia phải nói là bằng hỏa kết hợp cũng không quá đáng, vốn nửa trước rất tốt, hấn và nằng dâu nhỏ bị vây ở đáy hồ, dù cho bầu trời tối đen, nhìn không rõ ràng lắm, nhưng tận đáy lòng mà nói cũng thoải mái hẳn rồi, hấn thật hy vọng có thể ở trong hồ đợi cả đời cũng được, nhưng sau nửa đêm lại đổ mưa, mưa giội vợ hấn đến choáng luôn.

Vợ hấn chóng mặt làm tiểu gia sợ hãi, khó khăn lắm mới nhìn trúng được nằng dâu, nếu lỡ có mệnh hệ gì, không phải chỉ là cái hồ thôi sao, cũng chẳng quan tâm tới giả bộ nữa, trên miệng hồ rử xuống một nửa dây thừng, nhảy lên, ôm vợ hấn chạy như điên a, chạy so với con thỏ còn nhanh hơn.

Chạy một mạch tới biệt viện Cẩm Thành, biệt viện này của Cẩm Thành là ba năm trước, mua lại từ trong tay của một người Sơn Tây, gia đình người Sơn Tây này xảy ra chuyện, nóng lòng muốn bán ra, tòa nhà lớn như vậy chỉ cần một ngàn lượng bạc.

Lúc Cẩm Thành mời mấy ca đến xem, đang nắng nóng nhưng nơi này lại mát mẻ vô cùng, một là phòng rộng nhà lớn, bố cục rộng rãi, một là y sơn bàng thủy (tức thể đất dựa vào núi và gần sông, biển), cây cối

xanh um, khi xây tòa nhà này tốn rất nhiều công sức, bốn người liền hợp lại, xem chỗ này thành biệt viện nghỉ mát, mỗi khi nắng nóng thì tới chỗ này ở lại mười ngày nửa tháng, tha hồ vui chơi thoải thích.

Vì vậy, lúc sửa chữa nơi này, bốn người đều có viện riêng, Diệp Trì thích mấy cây cổ tùng bên ngoài viện này, mát mẻ không nói, lúc có gió còn có thể nghe từng tiếng thông reo, tạo cảm giác như đang ở trên núi, mà viện này rộng rãi thoáng đãng hơn so với nơi khác, có thể thi thố đánh quyền bắn tên, cho nên rất thích nơi này.

Ngày thường có hạ nhân trông nom quản lý, vì vậy Diệp Trì hơn nửa đêm chạy tới cũng không có luống cuống, chỉ có người canh cổng lại không nhận ra được, còn tưởng là con khỉ lấm lem bùn đất từ chỗ nào chạy tới, nghe tiếng nói mới biết là tiểu vương Gia, vội vàng mời đi vào, gọi quản gia.

Phòng ốc đều có sẵn, chỉ là vị trong ngực gia lại không tiện hầu hạ, biệt viện là nơi nghỉ mát dành cho bốn vị gia, do đó không có chuẩn bị nha đầu bà tử, hôm nay trong ngực vị gia này ôm một vị cô nương, đi vào liền la hét muốn chuẩn bị nước ấm, hai vị lúc này một thân nước bùn, rửa sạch thì tiểu vương gia xử lý được, cho dù không mang người hầu hạ thì tự bản thân vị gia này cũng có thể làm được, nhưng chỉ có cô nương này là không thể bảo tiểu vương gia tự mình rửa dùm nàng a.

Nghĩ như vậy, quản gia liền có chút khó xử, chợt nhớ tới bên dưới có một bà tử chuyên làm việc nặng, vội nói: “Trong biệt viện không có nha đầu sai sử, ngược lại bên ngoài có một bà tử, tay chân coi như nhanh nhẹn, nếu không kêu bà ấy đến hầu hạ cô nương tắm gội thay quần áo.”

Thật ra theo ý của Diệp tiểu gia, là muốn tự mình tắm gội cho vợ hấn, dù sao vợ hấn lúc này đang bị ngứa, nhất định không biết, nhưng lại sợ bản thân mình nhìn không được, đưa cho người khác thì không sao, nhưng đây là tiểu tâm can hấn ngày nhớ đêm mong, lúc không gặp nàng thậm chí còn nghĩ chuyện kia, huống chi người này lại ở ngay trước mặt.

Phải nói rằng, Diệp tiểu gia cũng không làm chuyện không nên làm, cho dù thế nào, đã nhận thức đây là vợ hấn thì đời này đều là vợ hấn, có được gần gũi hay không cũng giống như nhau, nhưng vợ hấn lại không phải như vậy, có thể còn xem trọng danh tiết hơn cả của cải, số mệnh của nàng, hấn thay nàng đau suy nghĩ, dù sao thời gian còn dài, cũng không cần phải gấp gáp nhất thời.

Nghĩ như vậy, liền bảo bà tử đến hầu hạ Thời Tiêu tắm rửa thay y phục, bận rộn đã xong, trời cũng sáng, bảo quản gia đi gọi lang trung đến xem mạch, nói không có gì đáng ngại, chỉ là thân thể yếu đuối, gặp lạnh, lại bị kinh hải mới ngứa thôi, uống một thang thuốc cho đỡ mồ hôi, dưỡng hai ngày liền không có việc gì.

Quản gia sai người tiễn lang trung ra về, thấy giường trong phòng ngủ bị cô nương này chiếm, liền dặn dò người chỉnh đốn đệm giường trong sương phòng, không ngờ tiểu gia lên tiếng: “Không cần chuẩn bị, ta ở giường gạch gian ngoài được rồi, chút nữa còn phải uống thuốc nữa, vạn nhất vợ ta tỉnh, nếu không thấy gia, nói không chừng sẽ sợ đấy.”

Quản gia bị những lời này của hấn làm cho sững sốt, cả buổi cũng không dám trở lại đây, đợi ra khỏi viện còn nói với tiểu bên cạnh tử: “Không nghe nói tiểu vương Gia đón dâu a, sao lại có nàng dâu ở đây, vị này chẳng lẽ chính là tiểu vương phi? Không thể nào! Định thân vương phủ chỉ có một dòng độc đinh là tiểu vương gia như vậy, đón dâu phải linh đình lắm chứ, làm sao có thể tổ chức ỉu xiu như vậy được.”

Tiểu tử nói: “Nô tài nhìn cũng không phải giả, có khi nào thấy tiểu vương gia để ý như vậy đâu, đây chính là chủ tử vừa sinh ra đã cấm y ngọc thực, hôm nay ngược lại bưng trà rót nước hầu hạ người ta, mà còn vui mừng y như nhặt được thỏi vàng, không phải nàng dâu có thể cam tâm tình nguyện hầu hạ như vậy ư, được rồi, quản gia ông đừng có xoắn xuýt những thứ này nữa, dù sao cũng là chuyện của chủ tử, cho dù nàng có phải tiểu vương phi hay không, chúng ta hầu hạ tốt là được rồi.”

Quản gia suy nghĩ cũng như thế, mình xoắn xuýt cái này làm cái gì, hầu hạ cho tốt là được, vội vàng dặn dò người nấu thuốc đưa qua, chớ có trì hoãn.

Nói tới Diệp Trì, vợ hấn hôm nay nằm ở trên giường, hấn cam lòng đi ra gian ngoài, ngay từ đầu coi như quy củ ngồi ở mép giường, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào vợ hấn, nhìn sao cũng thấy vừa mắt, sắc mặt gần như trong suốt, hồng nhuận trên môi đã phai chút ít, Diệp Trì nhìn mà đau lòng không thôi.

Nhưng đau lòng xong lại bắt đầu suy nghĩ, không biết cái miệng nhỏ nhắn của vợ hấn có mùi vị gì nhỉ, nếu

không thì hân hôn đại một cái, dù sao thì bây giờ vợ hân cũng đang bị ngắt, trong phòng cũng không có người khác, hân hôn một cái cũng không ai biết.

Nghĩ như vậy lập tức vô cùng hưng phấn, vừa muốn hôn lại nghĩ nếu đang hôn mà vợ hân tỉnh lại, hôm nay quan hệ của hai người vừa mới hòa hoãn, nếu để cho nàng biết hân hôn trộm nàng, nhất định sẽ không để ý tới hân nữa.

Nghĩ như vậy, đầu vừa đưa tới lại rút trở về, nhưng tròng mắt lại nhìn chăm chăm vào miệng Thời Tiêu, rất không có tiền đồ nuốt nước miếng, thật sự thèm ăn ghê luôn, đưa tay tới đụng đụng, xúc cảm mềm mại, làm Diệp tiểu gia chúng ta nhìn không nổi nữa, nhanh chóng thò đầu qua, BA~ chụt chụt hôn một cái.

Vừa hôn vào, chưa kịp cảm thụ được mùi vị, chỉ thấy vợ hân cau mày làm tiểu gia sợ tới mức vèo một cái liền rút trở về, ai ngờ lui về dùng lực lớn quá lớn nên thu thế không kịp, mông ngồi ngay lên chỗ để chân ngay mép giường, làm đuôi xương cụt của Diệp Trì đau muốn chết.

Trì hoãn hồi lâu sau mới dám ngẩng đầu lên ngó ngó, vợ hân có vẻ như không có động tĩnh, vừa muốn đứng dậy hôn tiếp một cái, chợt nghe bà tử ngoài cửa sổ nói: “Tiểu vương gia thuốc sắc xong rồi.”

Diệp Trì trong lòng nói sớm không tới trễ không tới, lại tới ngay lúc này, tức giận: “chờ bên ngoài đi.” Đi ra ngoài bưng thuốc đi vào, vừa vào chỉ thấy Thời Tiêu đã ngồi dậy

Diệp Trì thầm nghĩ nguy hiểm thật, thiếu chút nữa đã bị vợ hân phát hiện, bưng thuốc đi tới, đặt tại trên bàn nhỏ kế bên giường, ôn nhu hỏi: “thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Thời Tiêu sững sờ nhìn hân sau nửa ngày mới nói: “Đây là đâu vậy?”

Giọng nói cũng yếu ớt làm Diệp Trì đau lòng quá sức: “Nơi này là biệt viện của Cẩm Thành, chúng ta đang ở nơi của mình, nàng an tâm nằm đi.”

Thời Tiêu nhớ Quyên Tử từng đề cập qua, thiếu gia ăn chơi nổi danh kinh thành có một người là công tử Trần Viễn Hầu phủ, gọi Phong Cẩm Thành, xưng huynh gọi đệ với Diệp Trì, nghĩ chắc là hân rồi.

Gian phòng sắp xếp ngược lại thanh nhã, thật không giống như tục nhân, chợt nhớ tới cái gì, nhìn Diệp Trì có vài phần bất an nói: “Ai giúp ta đổi quần áo?”

Diệp Trì nhìn nàng sau nửa ngày không có ý tốt nói: ” trong biệt viện này cái gì cũng tốt, duy có một thứ không tốt, bởi vì bình thường chỉ có bốn người chúng ta đến đây, cho nên không có chuẩn bị nha đầu bà tử sai sử...” Nói đến đây thì dừng câu chuyện lại.

Thời Tiêu nghe xong khuôn mặt đỏ lên: “Này, này...” cả buổi cuối cùng không nói nổi mấy chữ không biết xấu hổ, nghĩ thầm, chẳng lẽ thật sự là cái thằng này giúp mình đổi quần áo, nhưng còn có tắm rửa chữa, nghĩ như vậy, mặt mũi Thời Tiêu trắng bệch.

Diệp Trì cảm thấy không sai biệt lắm, mới nói: “Cũng may có một bà tử thô sử, liền làm giúp nàng.”

Lúc cùng một chỗ vừa rơi xuống, suýt tý nữa đã muốn mạng Thời Tiêu, Thời Tiêu mím môi trừng mắt hân, biết rõ cái thằng nhãi này ngay từ đầu đã không có lòng tốt, ánh mắt Diệp Trì lại rơi vào bờ môi đang mím chặt của nàng, trong đầu lại nghĩ, vừa nãy hôn lên đó phát hiện ngoại trừ nhớ rõ tư vị đẹp để không thể nói nên lời, nhưng cụ thể là cái gì lại không nghĩ ra, nếu có thể hôn lại một cái thì tốt biết mấy.

Nghĩ như vậy, tròng mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào bờ môi hồng nhuận phơn phớt, trong đầu vô cùng hối hận, biết vậy nên hôn ngay từ lúc đầu, lúc đó nhiều cơ hội tốt như vậy, bây giờ biết biết chừng nào mới có được nữa đây.

Thời Tiêu thấy hân mở mắt nhìn mình chăm chăm, mặt đỏ lên, tức giận: “Người nhìn cái gì đó?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hân vốn trắng nõn, lúc này lại thêm một chút màu đỏ, cộng thêm ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, trắng nõn nà đẹp như thế, nàng vừa hỏi, Diệp tiểu gia không hề nghĩ ngợi liền đáp: “Ta thấy nàng thật xinh đẹp.” Một câu nói, khuôn mặt Thời Tiêu đỏ đến tận gáy, liếc hân một cái, nhưng cũng không biết nên nói hân cái gì.

Huống chi nói cũng nói vô ích, người này da mặt so với tường thành còn dày hơn, căn bản không biết cái gì gọi là xấu hổ, chợt nhớ tới nàng đã ra ngoài một đêm rồi, người trong nhà nhất định rất sốt ruột, nhất là

cha nàng...

41. Chương 41

Đang nghĩ ngợi, liền nghe Quyên Tử ở bên ngoài nói: “Tiểu tử ngươi không phải lại làm chuyện xấu đấy chứ.” Tả Hoành không có biện pháp nói: “Nàng không phải sốt ruột tung tích muội tử kia của nàng sao, nàng ấy ở chỗ này nè.”

Quyên Tử hoài nghi nhìn hắn, trong lòng Tả Hoành nói, là đúng xui xẻo gì đâu, tự nhiên ôm cái việc không đâu này vào người, còn Hồ Quân kia đâu rồi nhỉ, ném người ta xuống hố rồi chạy mất, chắc chắn là chạy tới Uyên Ương lầu chơi rồi, đồ không có trách nhiệm mà.

Lúc đầu hắn mới là người thoải mái nhất, nhưng Diệp tiểu gia chúng ta vừa nhận được thư không nói gì liền chạy ra ngoài, còn rất chu đáo dặn dò Đắc Lộc đi thông báo cho hắn, bảo hắn trước đi phổ nhỏ Tĩnh Thủy một chuyến, nói cho dù như thế nào trước tiên phải tìm cách dấu diếm, thân thể Thời lão cha không tốt, lỡ như lo lắng sốt ruột, xảy ra chuyện gì thì phiền toái lắm.

Nói thật, Tả Hoành thật sự mệt mỏi dùm Diệp Trì, không thấy bóng dáng nàng dâu thì thôi đi, ngay cả thể cốt của Lão nhạc phụ cũng quan tâm, được rồi, đi thì đi, ai bảo là huynh đệ với nhau làm chi, còn phải suy nghĩ nên nói dối chuyện gì đây, cuối cùng nhớ tới cửa hàng thợ may của Phan quả phụ, nha đầu kia nếu như đi đến cửa hàng đó, chắc chắn không phải may xiêm y, chắc là có việc gì rồi, hay là hắn dùng lý do này nhỉ.

Trượng phu của Phan quả phụ này sớm chết rồi, cũng không có nhi tử, chỉ có hai mẹ con, giữ Thời nha đầu ở lại làm chút việc, nhưng nếu như vậy mà hắn tự mình đến thông báo cũng không tiện lắm, bèn bảo gã sai vặt tìm bà tử, cho bà ta ít tiền, dạy cho bà ta nói như thế nào, hắn thì chờ ở bên ngoài phổ nhỏ Tĩnh Thủy.

Đợi bà tử đi ra, nói Thời lão cha tin rồi, mới thở phào nhẹ nhõm, vừa để bà tử này rời đi, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Quyên Tử đứng ở phía sau hắn không xa, chống eo trừng mắt nhìn hắn: “Ta biết ngay bên trong này có vấn đề mà, Tiêu Tiêu thường xuyên làm công cho nhà Phan quả phụ, nhưng chưa bao giờ ngủ lại không về nhà, nói, tiểu vương gia các ngươi lại làm chuyện xấu xa gì rồi phải không, hôm nay ngươi mau nói rõ ràng cho ta, nếu như không nói cho rõ, đi, chúng ta tới nha môn, cô nương ta tố cáo các ngươi bắt cóc con gái nhà lành, cho dù nhà các ngươi có thể lực lớn thế nào, cô nương ta cũng không sợ, tóm lại phải nói lý lẽ cho ta.”

Tả Hoành thật sự không có biện pháp với Quyên Tử, vội vàng kéo nàng qua nói: “Cô nãi nãi người làm ơn nhỏ giọng một chút, la ầm lên lỡ Thời cha bên trong nghe thấy thì hỏng mất, nói thật cho nàng nghe, chuyện hôm nay một chút cũng không liên quan tới ca ca ta, là có người để mất tới muội tử của nàng, nghĩ đến muội tử của nàng treo lên cành cao Định thân vương phủ, trói muội tử của nàng lại yêu cầu ca ca ta ra bạc chuộc người.”

Quyên Tử nghe xong, đầu ô...ô...n...g, nếu nói là Diệp Trì bắt người đi, nếu thật là hắn thì nàng cũng không lo lắng nhiều, mấy ngày trước đây nàng cũng coi như nhìn ra, mặc dù đều nói tiểu vương gia Định thân vương phủ là hoàn khổ đứng đầu kinh thành, nhưng tiếp xúc qua, mới phát hiện tâm địa của người ta cũng không quá xấu, mà Thời Tiêu sinh ra chính là khắc tinh của hắn.

Giữa nam và nữ, còn nói quyền thế địa vị gì nữa, chỉ cần biết người nào thích người nào trước thì người đó liền thua, bất kể sau này thế nào, hôm nay Quyên Tử thấy, tiểu vương gia đối với Tiêu Tiêu là thật lòng, vậy nên sẽ không làm ra chuyện quá giới hạn, cho nên, nếu thực là Diệp Trì, Quyên Tử ngược lại không quá lo lắng, nhưng lúc này nghe là kẻ xấu bắt cóc tống tiền, dọa linh hồn nhỏ bé của nàng hết cả hồn tím lấy Tả Hoành nói: “Còn nói chuyện này không phải hắn làm, nếu không phải hắn mặt dày mày dạn dây dưa Tiêu Tiêu nhà ta, kẻ xấu làm sao lại để mất tới gia đình như nhà chúng ta được, bây giờ làm sao đây, không được, ta phải đi báo quan...”

Nói xong, bỏ qua Tả Hoành muốn chạy về hướng nha môn, Tả Hoành vội vàng kéo nàng nói: “Nàng đi nha môn làm cái gì, bây giờ là lúc nào rồi, vả lại, nàng đi nha môn mà ngay cả chút manh mối cũng không có,

vô dụng thôi.”

Quyên Tử nghe xong liền nóng nảy: “Theo người nói như vậy, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn chuyện xảy ra thôi hử, ta nói cho người biết, Tiêu Tiêu nhà ta nếu có gì sơ xuất, đừng nói hử là Định thân vương phủ gì đó, cho dù là hoàng thượng kim loan điện, cô nương cũng không để yên đâu.”

Tả Hoàn nói: “Cô nương gì mà tánh tình nóng nảy dữ vậy, nói chuyện không biết dịu dàng gì cả, yên tâm đi, đã đòi tiền rồi thì chắc chắn sẽ không động tới muối tử của nàng đâu, huống chi, muối tử của nàng lại là tâm can bảo bối của ca ca, hử còn sót ruột hơn nàng nhiều, vừa lấy bạc xong là đi liền, bây giờ nhất đi cứu người rồi, vừa nãy bảo bà tử đi vào nói dối, cũng là sợ Thời lão cha sót ruột.”

Nói thì nói như thế, nhưng Quyên Tử đâu thể nào an tâm quay về đi ngủ, không thể ra khỏi thành tìm, Tả Hoàn thở dài: “Bây giờ thành cửa đóng rồi, chẳng lẽ nàng muốn nhảy từ trên thành xuống.”

Quyên Tử thế nào cũng không chịu quay về, Tả Hoàn đành phải mang theo nàng đi Nhạn Lai Lâu, hai người mất to trừng mắt nhỏ tới hừng đông, đợi cửa thành vừa mở ra liền đi tìm.

Tả Hoàn đương nhiên biết người ở trong biệt viện của Cẩm Thành, hôm qua trời mưa lớn như vậy, không biết bị hành hạ thành cái dáng vẻ chật vật thế nào nữa, khẳng định phải đi biệt viện, nghĩ thầm khó khăn lắm Diệp tiểu gia ta mới có cơ hội chung đụng riêng tư thế này, sáng sớm đã mang theo Quyên Tử đến đó, không phải là phá hỏng chuyện tốt của anh em sao.

Liền dẫn Quyên Tử đi loanh quanh xung quanh đó tầm vài vòng, thẳng đến mặt trời lên cao, mới dẫn nàng đi vào biệt viện, cho nên Quyên Tử hoài nghi mấy chuyện xấu của hử, cũng có một chút đạo lý.

Bên trong Thời Tiêu nghe thấy tiếng Quyên Tử, lập tức tinh thần tỉnh táo, hô lên: “Quyên Tử tỷ ta ở chỗ này.”

Quyên Tử nghe xong cũng chẳng quan tâm tới Tả Hoàn đang nói nhảm, xoay người vào phòng, vào nhà nhìn nhìn, Thời Tiêu nằm trên giường gạch, Diệp Trì đứng ở mép giường, mặc dù một nằm một đứng, nhưng như vậy mới là tốt nhất, lập tức nhẹ nhàng thở ra, đi tới lách qua người Diệp Trì chen vào, từ trên xuống dưới quan sát Thời Tiêu một lần, khẽ vươn tay ôm nàng: “Đêm qua hử chết tỷ tỷ, còn tưởng là muối xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi chứ, lại không thể nói với Thời thúc, ta đã nói đừng ra ngoài một mình mà, muốn đi ra ngoài, mang theo Bảo Trữ cầu tử cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, bên ngoài gian ác lắm, may mà vận khí tốt không có xảy ra việc gì, lỡ như xảy ra chuyện gì thì biết làm sao...”

Nói xong vành mắt đều đỏ, Tả Hoàn ở một bên nhìn trợn cả mắt, nhận thức nha đầu hung hãn này được mấy ngày, cho tới bây giờ đều là thái độ hung dữ, có khi nào được thấy dáng vẻ khóc sụt sùi như thế đâu, vành mắt đỏ đỏ, cái miệng nhỏ nhắn khép mở, so với thường ngày càng thêm phong tình khiến người khác thương tiếc.

Nhìn nhìn, trong lòng liền có chút ngứa ngáy, hận không thể ôm vào trong ngực dỗ dành, Thời Tiêu thì trái lại, bình thường nhìn yếu ớt, lúc này ngược lại an ủi Quyên Tử, đưa tay vỗ vỗ Quyên Tử nói: “Có thể có chuyện gì chứ, không phải chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi sao, được rồi, sau này ta nhất định nghe lời tỷ tỷ, không ra khỏi cửa nữa, đi ra ngoài sẽ mang theo hai đứa Bảo Trữ Cầu Tử, để cho bọn họ làm tả hữu hộ pháp của ta, những tà ma ngoại đạo kia không thể đến gần.”

Quyên Tử phớt một tiếng nở nụ cười: “Vẫn là tỷ tỷ lắm mồm mà.” Nói xong đưa tay sờ trán của nàng nói: “Hơi nóng, uống thuốc chưa?”

Diệp Trì tức giận: “Không phải người vừa đến đã khóc tang, giờ này đã sớm uống thuốc rồi.”

Lời nói không lọt tai đều là lời tốt, Diệp tiểu gia lúc này hận không thể lôi nha đầu từ trong ngực vợ hử ném ra ngoài, vợ hử còn bệnh nặng, nha đầu kia không nhẹ không nặng, lỡ như đụng vợ hử hư mất, nàng thường nổi sao.

Quay đầu trừng Tả Hoàn, nhưng Tả Hoàn căn bản không có cảm giác được, hai mắt đăm đăm nhìn chăm chăm vào Quyên Tử mất rồi, trong mắt sục sục bốc lên lục quang, trong lòng nói nha đầu kia quả thật rất chân thành, tính tình lại linh hoạt, dáng vẻ lại tốt, nhìn hoài cũng không chán, nếu như hử không có vị hôn thê thì quá tốt rồi.

Quyên Tử cũng không rời rảnh để ý tới Tả Hoàn, nàng nghe Diệp Trì nói, nhìn thấy thuốc trên bàn nhỏ bên cạnh tức giận: “Ai biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì, trong thuốc này không chừng bỏ cái gì vào nữa, việc này ta càng nghĩ càng không đúng, chẳng lẽ là mấy người các ngươi lừa nhau làm chuyện xấu đó chứ?”

Một câu nói kia làm Tả Hoàn lập tức hoàn hồn, mồ hôi lạnh túa ra, nhưng Diệp Trì một chút chột dạ cũng không có, trừng nàng lạnh lùng nói: “Tránh ra, tới giờ uống thuốc rồi.”

Lời này làm như Tiêu Tiêu là vợ hán vậy, Quyên Tử vừa muốn tranh cãi cùng hán thì Tả Hoàn nhanh tay nhanh mắt túm nàng, cười hi hi: “Cái kia, uống thuốc trước đã, uống thuốc trước đã, người quan trọng hơn, cũng không thể chậm trễ, chúng ta ra bên ngoài chờ.” Nói xong, không nói lời nào kéo Quyên Tử ra gian ngoài.

Quyên Tử còn muốn đi vào, Tả Hoàn vội nói: “Cô nãi nãi người xin thương xót chút đi, ca ca của ta đây cũng không dễ dàng đâu, nàng không thấy đôi mắt chịu đựng đến trũng sâu của ca ca ta hả, nhất định buổi tối hôm qua bưng trà rót nước hầu hạ muối tử nàng cả một đêm rồi, lòng đã đến nước này rồi, mộ phần nhà muối tử nàng cũng bốc lên khói xanh, nàng còn ngăn cản cái gì, nàng chẳng lẽ không mong muối tử nàng có được một nơi quy túc à.”

Một câu thực nói đến trong lòng Quyên Tử, tuy nói chuyện từ hôn trước kia ở quê nhà, lời Tiêu Tiêu nói nhẹ nhàng hời hợt, nhưng Quyên Tử biết rõ, trong lòng Tiêu Tiêu vô cùng ủy khuất, phần ủy khuất này không thể nói với cha nàng, cũng không thể nói với nàng, chỉ có thể tự mình ghen khuất, nàng nói, nàng sát tinh như vậy, đời này còn trông chờ nhân duyên gì tốt nữa, cứ như vậy yên tĩnh sống qua ngày là tốt rồi, lời nói này khiến lòng Quyên Tử chua xót, mới bấy lớn a, chẳng phải từ hôn thôi ư, quả phụ người ta còn tìm đàn ông kia kia, từ hôn thì có làm sao.

Nhưng tính tình Tiêu nóng nảy, người bình thường thật đúng là không thể bằng hán, da mặt dày một lần hai lần cũng không đi, nhìn lại những diễn này, rõ ràng hán là người thích hợp nhất, nhưng gia thế của hán quá mức hiển hách, dù cho hán muốn, nhà hán có thể cho hán lấy Tiêu Tiêu sao, mặc dù Tiêu Tiêu xuất thân thư hương nhưng đã suy tàn, tục ngữ nói thật là hay, phượng hoàng đồ còn không bằng gà.

Nghĩ như vậy Quyên Tử liền tỉnh lại, hai người thật sự không thích hợp, liền nói với Tả Hoàn: “Ngươi cản ta làm cái gì, làm như ta không biết, người như các ngươi sao có thể thật lòng chứ, chắc chắn là trêu đùa im vui thôi, ta không tin hán thật có thể cưới Tiêu Tiêu, cho dù hán muốn, trong nhà hán thì sao, có thể cho hán làm bữa sao?”

Quyên Tử vừa dứt lời, chợt nghe Diệp Trì nói bên trong: “Tả Hoàn, huynh đừng đến cản nàng, để nàng vào đi, vừa vặn thừa dịp hôm nay, tiểu gia nói cho rõ luôn.”

Chờ Quyên Tử và Tả Hoàn đi vào, Diệp Trì nhìn Thời Tiêu nói: “Tiểu gia trước kia có chút hoang đường, nhưng đều là từ lúc chưa gặp nàng, gặp nàng rồi, ta chỉ nghĩ đến nàng thôi, ở Phúc Hưng cư, năm con chim họa mi tiểu gia nuôi vừa chết, trong lòng tiểu gia đang khó chịu, nhưng vừa nghe thấy nàng nói chuyện, trong lòng lập tức liền thoải mái, lại nhìn thấy nàng, tiểu gia liền biết rõ, đời này tiểu gia phải cưới nàng, ai cũng không ngăn được, nàng không cần nghĩ lung tung, trong nhà của ta, chỗ hoàng thượng không có việc gì phải lo, chỉ cần nàng hôm nay gật gật đầu, ngày mai tiểu gia liền cưới nàng về nhà.” Nói xong tha thiết nhìn Thời Tiêu...

Tác giả có lời muốn nói: Thời Tiêu làm sao địch nổi khí lực của hán, bị hán đè hôn, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của vợ hán, Diệp Trì còn chú ý cái gì, đưa tay liền tiến vào trong áo ngủ, theo động tác của hán, nhĩ tử của hán đột nhiên lại gào to lên, oa oa gào thét, có thể truyền ra hai dặm, gào thét đến nỗi lỗ tai Diệp Trì ông ông, cổ họng của cái tên này không biết giống ai trong nhà họ Diệp, vợ hán nhỏ nhẹ, cho dù có gào lên, cũng không lớn tiếng lắm, hán rất thích giọng của vợ hán trên giường gạch, nhất là sau khi được hán hầu hạ, một vài tiếng cũng có thể say chết hán, đời này nghe hoài không ngán, nhưng nhĩ tử của hán đây tuyệt đối là tạp âm, cũng không biết sức đâu mà lớn như vậy, gào thét cả buổi cũng không thấy có ý dừng lại, còn cất cao giọng nữa chứ, Diệp Trì suy nghĩ ngày nào đó phải tống tiểu tử này học cao âm mới được, nhất định là một nhân tài tốt, gào thét khiến huynh đệ hán cũng mềm nhũn, đây gọi là chuyện gì a, Diệp Trì trở mình ngồi xuống, trừng mắt con trai hán, được rồi, người giỏi rồi, cha người nhận thua, đừng gào thét nữa, xem như ta cầu xin người được không, Thời Tiêu nhìn không được bật cười, khép áo lại, xuống đất từ trên giường nhỏ ôm Hồng Kỳ, liền y như thuốc tiên, tiểu tử kia lập tức liền ngừng khóc, đầu lớn trực tiếp dúi vào trong ngực

Thời Tiêu, thút tha thút thít, trong miệng hàm hàm hồ hồ sữa sữa... sữa sữa... Diệp Trì bỗng nhiên nhảy bèn, nói với Thời Tiêu, nàng dâu nghe thấy chưa, Hồng Kỳ nhớ bà nội nó rồi (-nãi nãi: bà nội, nãi: sữa), mấy hôm không trở về rồi, hôm qua lão gia tử gọi điện thoại, vậy ngày mai ta đưa nó qua, để nó khỏi nhớ nãi nãi...

42. Chương 42

Ánh mắt của hắn nóng bỏng cố chấp, cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng, nói ra những những lời này, một chút ý tứ e lệ thẹn thùng cũng không có, có thể thấy được da mặt có bao nhiêu dày, nhưng một nam tử da mặt dày như vậy, trong lòng Thời Tiêu một chút cũng không chán ghét, ngược lại cảm thấy, Diệp Trì như vậy lại có vài phần thẳng thắn vô tư của quân tử.

Có lẽ cự ly hắn cách quân tử quá xa, nhưng xác thực thẳng thắn vô tư, cho dù hắn có chút hành động theo cảm tính, nhưng Thời Tiêu tin tưởng, hắn đã nói ra, liền nhất định làm được, nếu như mình đồng ý hắn, có phải hay không có thể một bước lên trời, nở mày nở mặt, những thân thích nịnh bợ ở quê nhà, mẫu thân Minh Chương, những người xem thường nàng, hận không thể khiến nàng ngã vào vũng bùn, sẽ không nói nên lời luôn đúng không.

Trong chớp mắt, Thời Tiêu thật muốn đồng ý với hắn, nhưng lúc ý nghĩ này hiện lên, nàng cảm giác mình sao có thể tiện như thế, vì những việc này mà lập gia đình, nàng thành cái gì, nàng và những người xem thường nàng có cái gì khác nhau, hơn nữa, trong lòng nàng còn có Minh Chương, điểm này nàng rất rõ ràng, trong lòng nhớ một người, lại gả cho một người khác, chuyện như vậy nàng làm không được, cũng không thể làm.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu lập tức thanh tỉnh, nàng nói: “Rất cảm ơn tình cảm chân thành của tiểu Vương gia, nhưng ta không thể đồng ý với người.”

Diệp Trì liền biến sắc: “Vì sao?”

Thời Tiêu cắn cắn môi: “Hai chúng ta không xứng, có lẽ người không quan tâm, nhưng ta quan tâm, ta nếu như thành thân gia đình phải môn đăng hộ đối, kính xin tiểu vương gia chọn danh môn khuê tú khác, tiểu nữ tử treo cao không nổi, quấy rầy tiểu vương gia lâu như vậy, quả thực xấu hổ, xin cáo từ.”

Nói xong, Quyên Tử vội đỡ nàng, cứ như vậy rời đi, trong lòng Tả Hoàn nói, nha đầu kia thật ác độc, tiểu gia ta đã nói như vậy, vẫn không cảm kích, còn ngoắc mông bỏ đi, Diệp Trì một lời thiết tha trực tiếp vỗ vào tảng băng, một chút đáp lại cũng không có, đây là muốn hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu của tiểu gia

Phiền muộn, Tả Hoàn thật muốn mặc kệ, rồi lại suy nghĩ nơi này là kinh giao, không có xe ngựa, hai cô gái yếu đuối làm sao trở về, lỡ xảy ra chuyện gì còn phiền toái hơn, rốt cuộc không đành lòng, vì thế sai người đi gọi Hồ Quân tới, tự mình đưa Quyên Tử và Thời Tiêu trở về phố nhỏ Tĩnh Thủy.

Trên đường đi, Tả Hoàn sắc mặt âm trầm, không ít lần trừng Thời Tiêu, nhưng nha đầu kia, căn bản không nhìn hắn, đôi mắt dứt khoát nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, cũng không biết suy nghĩ cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng lạnh nhạt hờ hững, căn bản nhìn không ra tâm tình gì.

Tả Hoàn liền suy nghĩ, như thế này thì Diệp tiểu gia làm sao đây, nha đầu kia thật sự là đáng ghét, mắt thấy đã gần tới, nhìn Quyên Tử đỡ Thời Tiêu xuống xe, Tả Hoàn thò đầu ra nói: ” Này, nha đầu họ Thời kia, đừng nói gia không báo cho người biết, tính tình vị tiểu gia kia của chúng ta không tốt đâu, khuyên người thấy tốt thì nhận đi, đừng làm hắn nổi cáu, chuyện gì cũng làm được đấy, đến lúc đó, xác định không tốt với người đâu.”

Quyên Tử nghe xong không vui: “Chẳng lẽ hắn còn dám cướp đoạt, không có nghe nói trong lòng không vui, còn phải đáp ứng, cũng không phải ép mua buộc bán, chuyện này phải người tình ta nguyện, Tiêu Tiêu nhà ta chính là không đồng ý thì làm gì nhau.”

Tả Hoành hừ một tiếng: ” Không đồng ý, được thôi, không đồng ý với tiểu gia nhà chúng ta, đời này coi như là gái lỗ thì đi! Việc hôn nhân với tiểu gia chúng ta cũng không đáp ứng, gia không tin còn có nam nhân thứ hai dám lên trước.” nói xong liền rời đi.

Quyên Tử tức giận quá sức, quay đầu lại nhìn Thời Tiêu sắc mặt không được tốt, vội vàng khuyên nhủ: “Đừng để ý đến hắn, người này nói chuyện không đầu vào đầu, suốt ngày nói hươu nói vượn, lời hắn nói hơi đầu mà tin, vả lại, vẫn còn có lẽ phải mà, hắn nhìn trúng thì chính là người của hắn, hắn tưởng mình là hoàng thượng sao, cho dù hoàng thượng cũng không có như vậy mà, đừng sợ.”

Thời Tiêu nói khẽ: “Quyên Tử tỷ, ta không phải sợ, ta thật ra...” Ngấm lại cũng không biết nên nói như thế nào, thở dài nói: “Cứ như vậy đi, dù sao nói rõ cũng tốt, đỡ phải liên quan với nhau nữa.” Hai tỷ muội vừa nói chuyện vừa đi vào nhà.

Nói tới Diệp tiểu gia, móc tim móc phổi thổ lộ một hồi, kết quả thì sao, nha đầu kia không lưu tình cự tuyệt hắn, tiểu gia hắn đừng nói mặt mũi, một chút vải lót bên trong cũng không có, tức giận quá, đem toàn bộ đồ bên trong biệt viện đập hết.

Lúc Hồ Quân tiến vào, sững sốt cả buổi mới hoàn hồn lại, trong phòng không có gì còn nguyên vẹn, bàn ghế cũng bị đập hư, lửa giận lớn thế nào mới đập được như thế này a.

Lại nhìn sang Diệp Trì, thấy hắn đang ngồi trên giường ngẩn người nhìn về phía trước, giường coi như vẫn còn hoàn hảo, chỉ là màn giường bị mất một góc phía tây và một góc phía đông mà thôi.

Hồ Quân suy nghĩ ngày hôm qua sau cơn mưa kia phải có chút tiến triển chứ, làm sao lại thành ra như vậy, cổ tình hời, nhưng về mặt kia của Diệp Trì, thật sự không dám, lúc này bá vương nếu thật sự bạo phát tính tình, sẽ mặc kệ người là ai, diêm vương lão tử có đến, cũng vùng mạnh nắm đấm như thường, bản thân hắn gánh không nổi đâu.

Bắt chuyện với quần gia đi vào thu thập, hắn suy nghĩ nên chậm rãi chờ Diệp Trì thôi, chút nữa Tả Hoành đến, hai người cùng nhau đưa hắn trở về, chứ một mình hắn không dám đương nổi.

Lại không nghĩ rằng, đợi trong ngoài chinh đồn không sai biệt lắm, Diệp Trì đứng lên nói: “đồ đạc trong phòng không lưu lại, đốt hết cho gia, đốt thành tro luôn, đổi lại cho tiểu gia cái khác tốt hơn.” Giọng nói rất vững vàng, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Hồ Quân ngây người, Diệp Trì chạy tới cạnh cửa, quay đầu lại hỏi hắn: “Kỹ nữ Uyên Ương các thế nào rồi, hát hay không, đi, hai anh em ta hôm nay đi chỗ nào vui vẻ một tí đi.”

Hồ Quân nghe xong, lập tức thoải mái, vỗ đùi nói: “Đúng đấy, sớm nên như thế, thiên hạ này ếch hai chân khó tìm, nhưng người lại có rất nhiều, hoàn mạp yếm gầy, cổ thơm như rừng, vì cái gì phải treo cổ trên một thân cây.” theo Diệp Trì rời đi, đến Uyên Ương các gọi kỹ nữ lên đàn hát uống rượu, hai huynh đệ vui vẻ một trận, thẳng đến lúc lên đèn mới đứng dậy đi về.

Qua được nửa tháng, mấy người Phong Cẩm Thành đều đi theo Diệp Trì, chỉ sợ hắn kích thích quá lớn, luẩn quẩn trong lòng, nhìn vẫn vui vẻ như trước kia, không có gì khác thường, từng người mới thả lỏng được.

Trở lại với Thời Tiêu, mặc dù lời nói cự tuyệt Diệp Trì rất nhẫn tâm tuyệt tình, nói thật lòng, vẫn có vài phần không dễ chịu, thực tế mấy ngày nay, thỉnh thoảng có nhớ tới, Diệp Trì làm mấy chuyện kia, bệnh tật nằm trên giường gạch, đầu đầy mồ hôi còn cười ngây ngô với nàng, ngây ngô nhìn nàng, còn có trận mưa to kia, hắn ôm nàng vào trong ngực ấm áp.

Thời Tiêu biết nam nhân kia cũng không phải người xấu, có lẽ còn là một nam nhân chí tình chí nghĩa, nhưng hắn nhìn trúng nàng thì sai rồi, hai người không có duyên phận, là nguyệt lão se nhảm tơ hồng rồi.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên ngoài Bảo Trụ nói: “Thời tỷ tỷ, Phan tỷ tỷ đến.”

Thời Tiêu trầm nghĩ, chậm tuyên lần trước đưa qua chẳng lẽ xảy ra sự cố, vội vàng thả việc trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài đón.

Phan tú nương thấy nàng mắt sáng loe loe, trầm nghĩ, nha đầu kia tư sắc cũng bình thường, sao có thể hấp dẫn tiểu vương gia, nhớ tới điều này, khiến cho người ảm ức.

Thời Tiêu mời nàng vào phòng, chợt nhìn thấy trên đầu nàng hôm nay cài một cây trâm Bát Bảo(1), nhìn rất là thích, liền nói: “Tỷ tỷ hôm nay trên đầu cài cây trâm này nhìn rất đặc biệt.”

(1) Bát bảo

Tú nương nghe xong, lại không có đắc ý như trước kia, ngược lại giơ tay lên nhét cây trâm vào sâu bên trong, hàm hồ nói: “Của để dành nương ta giấu dưới đáy rương đó, hôm kia ta thêu cái hầu bao, nương ta vui mừng, tìm ra cho ta đó.” Nàng vừa nói như vậy, Thời Tiêu ngược lại không khỏi nhìn nhìn cây trâm, kiểu dáng này thật không phải gia đình tầm thường có thể có, nhưng chợt nhớ tới Phan quả phụ trước kia làm trong cung, cũng có thể là phần thưởng của chủ tử sau đó mang ra ngoài.

Phan tú nương âm thầm quan sát sắc mặt của nàng, nghĩ đến làm sao lừa nàng đi ra ngoài, bỗng nhiên có ý nói: “Nương ta hôm kia tìm bà mối nói cho ta biết một môn hôn sự, nhà người ta coi như cũng khá lắm, nghĩ đến nương ta vì ta lo nghĩ hồi lâu, kéo dài nữa không tốt, liền đồng ý.”

Thời Tiêu nghe xong vội nói: “Vây phải chúc mừng tỷ tỷ, muội muội cũng không có gì lấy làm quà mừng, trở về thêu mấy chiếc khăn mùi soa cho tỷ tỷ nhé, một chút tâm ý của muội muội đây.”

Tú nương giả vờ ngượng ngùng nói: “Còn chưa nạp thái mà, nào đã nhanh như vậy, vả lại, còn phải chuẩn bị đồ vật, hôm nay ta tới, cũng là bởi vì cái này, mẹ ta nói người hiểu biết chữ nghĩa lại có kiến thức, bảo người theo ta đi dạo cửa hàng, chọn mấy món trang sức, cũng tránh khỏi đến lúc đó, người ta nói nhà của chúng ta keo kiệt, ngay cả đồ trang sức hồi môn cũng không mua nổi.”

Thời Tiêu nghĩ, Phan tú nương sẽ không lấy chuyện chung thân đại sự của mình để lừa gạt nàng, chắc là thật rồi, nhớ tới Phan quả phụ đối tốt với mình, liền đồng ý.

Phan tú nương vừa thấy nàng đồng ý, vội vàng đứng dậy nói: “Vây chúng ta đi thôi, biết trong tay người nhiều việc, trì hoãn lâu quá không ổn, đi sớm về sớm.”

Thời Tiêu không nghi ngờ gì, theo nàng ra khỏi phòng, cha nàng sáng sớm đã đi thư quán thành nam rồi, Quyên Tử mang theo mấy tên tiểu tử đi cửa hàng, lo lắng Thời Tiêu một người ở nhà, cố ý lưu lại Bảo Trữ.

Chuyện lần trước, tuy giấu giếm Thời cha, nhưng lại không giấu được Bảo Trữ và Cầu Tử, Quyên Tử biết rõ hai người bọn hắn, hai đứa thằng quý nhỏ này là có thể trông cậy được, dứt khoát nói cho hai người bọn họ, từ ngày đó trở đi, Bảo Trữ và Cầu Tử liền có ăn ý, hai người thì luôn phải có một người ở nhà, nếu như Thời Tiêu ở trong phòng thêu thùa may vá, liền chỉnh đốn việc vặt trong sân, nếu như nàng đi ra ngoài, liền cầm rô hay giỏ chạy theo, y như là tuý tùng vậy.

Lúc này vừa thấy Thời Tiêu muốn đi ra ngoài, Bảo Trữ vội vàng bỏ việc chẻ củi qua một bên nói: “Tỷ tỷ đi đâu đó, chờ ta một chút.”

Thời Tiêu suy nghĩ nàng và tú nương đi ra ngoài đi dạo cửa hàng trang sức, nhất định sẽ đi mua chút ít son phấn bột nước cùng vật dụng nữ nhi, Bảo Trữ một tên tiểu tử đi theo không thích hợp, liền nói: “Ta và tú nương tỷ tỷ đi ra ngoài dạo, lập tức trở về, người xem nhà đi.”

Bảo Trữ nói: “Vây cũng không thể, Quyên Tử tỷ dặn dò ta, bắt ta phải nhìn Thời tỷ tỷ không chớp mắt luôn đó, lỡ như lạc mất, biết chỗ nào mà tìm.”

Tú nương nhớ tới cái gì, PHỤT một tiếng cười nói: “Thật đúng là, Thời tỷ tỷ nhà của người lúc này giống như ngòi tù, đi ra đi vào còn phải dựa vào đội trưởng nhà lao trông giữ, được rồi, người muốn sao thì vậy đi, dù sao cũng có thể giúp đỡ xách này nọ, ra lực khí, trên đường đi, ta mua quế hoa cao cho người ăn.”

Dăm ba câu nói làm Bảo Trữ mặt mày hớn hở, vui vẻ đi theo, ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời Tiêu cùng Phan tú nương đi vào cửa hàng trang sức, chường quây lấy cái này ra, tú nương nói kiểu dáng không tốt, lấy cái kia ra, tú nương ngại màu sắc không sáng, chọn tới chọn lui cũng không chọn được cái nào.

Tính nhẫn nại của chường quý kia đi không ít, nụ cười trên mặt cũng không duy trì nổi nữa, không dễ dàng tú nương mới chọn trúng hai cây trâm, nhưng vừa sờ bên hông nói: “Ai ôi!!!, tiêu rồi, đi vội vàng lại đã quên mang tiền.”

Thời Tiêu ngạc nhiên, xấu hổ nhìn sắc mặt của chường quý và tú nương nói: “tỷ tỷ không mang tiền, không bằng ngày mai chúng ta chúng ta lại đến!”

Tú nương lại nói: “Không được, ngày mai ta tới rồi hai cây trâm này người khác mua thì sao, cũng không thể chọn không công được.”

Thời Tiêu thật cảm giác nàng lo lắng có chút không cần thiết, nhưng cũng không tiện nói cái gì, chợt nghe tú nương nói: “Nếu không ta ở chỗ này đợi, thuận tiện lại nhìn một cái khác, người và Trụ Tử giúp ta trở về một chuyến nhé.”

Thời Tiêu cũng đành phải đồng ý, cùng với Bảo Trụ ra khỏi cửa hàng trang sức đi Phan gia, lúc này đã sắp trưa rồi, mặt trời gay gắt, trên đường cũng không có mấy người qua lại, Bảo Trụ lau mồ hôi, lầm bầm một câu nói: “sao lại trùng hợp cho nàng ta sai khiến người như vậy chứ, trời nắng thế này, còn bảo tỷ tỷ đi một chuyến, lười thành như vậy, hán tử nhà ai cưới nàng thật là xui xẻo.”

Vừa thấy Thời Tiêu nhìn hẩn, mới miễn cưỡng ngậm miệng, vượt qua phố nhỏ ngay cả một bóng người cũng không thấy, Thời Tiêu chợt nhớ tới chuyện lần trước, không khỏi có chút hãi hùng khiếp vía, khẽ vươn tay nắm Bảo Trụ, trong lòng mới ổn định lại.

Thấy đằng trước qua lại mấy người, đi đầu đúng là người quen biết cũ Quách Đại Bảo, từ trên xuống dưới lướt qua Thời Tiêu một lần, không có hảo ý cười ha ha nói: “Dù thế nào gia cũng chặn người lại rồi! Đã nói người sớm thuận theo gia rồi, người gia muốn, sẽ không có chuyện không lấy được, gia hôm nay thật muốn nhìn một chút, xem có ai tới cứu người hay không, khuyên người chớ hy vọng Diệp Trì, lúc này hẩn đang ở Thúy Hỉ Lâu ôm kỹ nữ vui vẻ rồi, đâu còn nhớ người là ai đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường ngày mai tiếp tục

43. Chương 43

“Có ai không, có ai không...” Bảo Trụ vừa thấy tình hình không ổn liền kéo gân cổ hô lên, Quách Đại Bảo nghe tiểu tử này ồn ào, vội vàng dặn dò: “Còn không bịt miệng tiểu tử này lại cho ta, hôm nay nếu để hẩn phá hư chuyện này của gia, gia trở về đánh gãy chân chó mầy người các người.”

Gã sai vật phía sau chạy lên, hai ba cái liền đè Bảo Trụ xuống đất, sau đó còn đánh cho hai cái tát, giọng nói dữ tợn: “Tiểu tử người miệng rộng quá phải không, kêu nữa cắt đầu lưỡi của người bây giờ.”

Quách Đại Bảo từng bước đi về phía Thời Tiêu, hẩn đi một bước, Thời Tiêu lùi một bước, cho đến khi lưng đụng phải tường phía sau, không thể lui được nữa, Quách Đại Bảo ngược lại đứng lại, ha ha cười vài tiếng: “Người muốn chạy, gia xem người có thể chạy đi đâu, hôm nay hầu hạ gia thoải mái, gia khoan hồng độ lượng, chuyện trước kia chúng ta bỏ qua, gia cười người hồi phủ làm tiểu thiếp, ăn ngon mặc sướng, nếu như cứ chống đối gia, gia không có tính nhẫn nại đâu, chút nữa gia nổi nóng lên, tiểu mỹ nhân sẽ chịu khổ đấy.”

Thời Tiêu cắn cắn môi nói: “Thân là con của mệnh quan triều đình, trên đường lại dám cưỡng đoạt dân nữ, không có vương pháp sao?”

Quách Đại Bảo nghe xong, xùy một tiếng vui vẻ: “Trí nhớ tiểu mỹ nhân kém quá, lời gia nói hôm trước quên rồi sao, vương pháp chó má, cha gia là Thị Lang, muội tử là nương nương, gia chính là vương pháp, miệng nhỏ của người sắc bén lắm, đáng tiếc dùng sai chỗ rồi, nói những thứ này với gia, không bằng trước để cho gia thơm một cái đi.” Nói xong nhào đầu qua muốn ôm Thời Tiêu.

Thời Tiêu trốn qua bên cạnh, Quách Đại Bảo lão đảo một cái suýt nữa đâm vào tường, gã sai vật chung quanh muốn lên, Quách Đại Bảo khoát tay chặn lại nói: “Gia thích nha đầu có tính nết như vậy, nhu nhược nằm ngửa ra đó không có ý nghĩa gì hết, các người né qua một bên cho gia, nhìn gia hôm nay chinh đồn nha đầu kia ra sao.” Nói xong lại đánh tới, lại nghe hét thảm một tiếng...

Bảo Trụ bắt được cơ hội, cắn gã sai vật đang đè nó lại một cái, Bảo Trụ đang nóng nảy, lúc này một hơi dùng hết khí lực bú sữa, cắn xuống thịt của gã sai vật, gã sai vật đau quá bèn buông nó ra, lăn qua lăn lại trên mặt đất, Bảo Trụ nhảy đứng lên, hướng Quách Đại Bảo đánh tới.

Trụ tử vốn thấp bé, trước kia trên đường lăn lộn nhiều năm như vậy, chiêu thức gì cũng xuất ra hết, trong lòng suy nghĩ, hôm nay không thể bỏ qua, cho dù thoát thân không được, cũng phải sống chết với tên khốn này, có lẽ còn có cơ hội sống sót.

Nghĩ như vậy, đầu liền chĩa vào đũng quần Quách Đại Bảo, là mệnh căn của nam nhân, sao có thể chịu được bị nó đụng như vậy, Quách Đại Bảo bị nó húc, đau muốn chết, bùm đũng quần gào thét so với mổ heo còn thảm hơn.

Mấy gã sai vặt bên cạnh nghĩ đến biến cố lần này, nhìn ý tứ này của thiếu gia, chẳng lẽ bị tiểu tử này đụng hư mất, Bảo Trụ hô lên: “Thời tỷ tỷ chạy mau.” Thời Tiêu lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vừa muốn chạy, nhưng cái tên dẫn đầu sao có thể cho nàng chạy, nếu thật đụng thiếu gia đoạn tử tuyệt tôn, mấy người bọn hán lại không thể trêu vào lão phu nhân, phải bắt lấy tên đầu sỏ gây nên, bọn họ cũng có thể thoát được ít tội.

Vội vàng quát: “Đừng để nha đầu kia chạy.” mấy gã sai vặt đi theo đi lên, ba chân bốn cẳng bắt lấy Thời Tiêu bịt miệng và trói Bảo Trụ lại, chờ Quách Đại Bảo xử lý.

Quách Đại Bảo gào to trong chốc lát, sau đó chậm chạp đi tới, vừa nhìn Bảo Trụ, tức giận bước tới đá 2 cước, chưa hết giận, chợt nhớ tới cái gì, âm trầm nói: “Tìm bao tải nhét tiểu tử này ném xuống sông đi, tránh khỏi đánh chết, ô uế tay gia.” Bọn sai vặt biết rõ thiếu gia e ngại lão gia, không dám gây ra tai nạn chết người, cứ như vậy, tiểu tử này cũng chỉ có chết chứ không sống nổi.

Thời Tiêu trừng mắt nhìn khuôn mặt hèn mọn bỉ ổi của Quách Đại Bảo, chợt cảm thấy mất hết can đảm, rơi vào trong tay người cặn bã như vậy, kết quả có thể nghĩ, chẳng bằng chết trong sạch còn tốt hơn, nghĩ vậy, không biết từ chỗ nào sinh ra một cỗ khí lực, né người đang giữ tay của nàng, dùng sức lao vào tường.

Người bên cạnh không có đề phòng việc nàng có thể tìm cái chết, lúc phục hồi tinh thần lại, người đã đâm vào tường rồi, cả người mềm nhũn ngã ngất trên mặt đất.

Quách Đại Bảo lại càng hoảng sợ, đi tới đưa tay dò dò hơi thở, tức giận, vội nói: “Còn thất thần cái gì, mau nhét vào trong kiệu, người khác mà nhìn thấy là chết đó.”

Mấy cái gã sai vặt ba chân bốn cẳng nâng Thời Tiêu lên nhét vào trong kiệu, Bảo Trụ thì nhét vào bao tải, cho người khiêng, lúc đến bờ sông thì khoát tay ném bao tải xuống dưới.

May mà Bảo Trụ mạng lớn, trong lúc hỗn loạn miệng bao tải không cài kỹ, ném xuống sông, nước sông dâng lên, miệng bao thắt dây thùng bung ra, Bảo Trụ dùng hết khí lực giãy giụa đi ra, tuy không có uống nước, nhưng miễn cưỡng bám lấy một khối gỗ trôi trên sông, nằm trên tấm gỗ lại không có nửa phần khí lực, bồng bềnh xuôi dòng.

Thẳng tới ngoài thành mới được lão hán thả câu nhìn thấy, cứu nó đi lên, người đã bắt tỉnh nhân sự, thấy còn có hơi thở, lão Hán công trở về thôn, rót cho bát canh gừng, cuối cùng tỉnh lại.

Lúc này Bảo Trụ đâu thể nào nằm được, bên kia Thời tỷ tỷ không biết thế nào rồi, nhớ tới, chạy trở về báo tin, nhưng vô luận thế nào cũng không có chút khí lực, lão hán nói: “mệnh này của ngươi rút cuộc đã nhặt về được, nghỉ ngơi cho tốt, có chuyện gì quan trọng hơn mạng của ngươi chứ.”

Bảo Trụ không thể nhịn nữa, oa một tiếng khóc lên, từ trên giường gạch lăn xuống đất, từng từng đập đầu mấy cái, cái trán đập đầu chảy cả máu, lão hán không đành lòng nói: “Ngươi cũng không cần như thế, ngươi nói đi, lão hán có thể giúp ngươi mà, lão hán giúp ngươi cũng được mà.”

Diệp Trì hôm nay vẫn bày tiệc ở Nhạn Lai Lâu, mấy huynh đệ hôm nay đều tới đầy đủ hết, không thiếu người nào, Hồ Quân khêu Tả Hoàn, hướng Diệp Trì bên kia bĩu môi nói: “Đào kép này là người mới tìm ra gọi tới đó hả? Phải nói bộ dáng cũng bình thường, nhưng sao lại hấp dẫn được linh hồn nhỏ bé của Diệp tiểu gia vậy hả.”

Trong lòng Tả Hoàn thở dài, đào kép này thật đúng là may mắn, hôm kia có một bữa tiệc xã giao từ chối không được nên đi một chuyến, dù sao chỉ là vui chơi giải trí, nhưng trên đài ca tiểu hí kịch ngược lại hát rất hay, giọng hát ngọt ngào, tư thái mềm mại uyển chuyển, Tả Hoàn không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lúc này nhìn lên liền nhìn thấy kia Tiểu Đán đang hát, mặt mày này sao nhìn sao nhìn quen mắt quá, nhớ là đã gặp rồi lại không nhớ ra là giống ai, sau đó mới nhớ ra, không phải là giống như Thời nha đầu sao.

Tả Hoành suy nghĩ, nửa tháng này thấy Diệp Trì ngược có vẻ bình thường lại rồi, nhưng bên trong có buông xuống được không thì thật khó nói, nhưng hẳn lại nghe Hồ Quân nói, mấy ngày nay trong khoảng thời gian này có không ít kỹ nữ quây quần, cũng không biết thật sự thế nào, uống rượu, nghe hát, chơi đùa đủ kiểu nhưng không có một người có thể vào lọt vào mắt tiểu gia.

Nhưng chuyện này lại có chút không đúng, nếu thật sự buông xuống, giống như trước đây, về phần còn làm hao tổn như vậy, nhất định trong lòng còn băn khoăn.

Tả Hoành và Hồ Quân vừa nói, cổ Hồ Quân tựa như run lên, bắn ra một lèo: “Không thể nào, không thể nào, Diệp tiểu gia ta cho dù thích nha đầu kia, cũng không thể để mất hết mặt mũi trước mặt nha đầu kia như vậy, tâm tư cũng nên chết đi, không cần phải dán khuôn mặt nóng của mình vào cái mông lạnh của người ta, đây không phải là vội vàng tự tìm mất mặt đó sao, nếu là gia, đời này sẽ không thêm nghĩ tới nha đầu kia nữa, tìm người tốt hơn nàng 1000 lần, cho tức chết nàng luôn.”

Tả Hoành nhin không được xù một tiếng vui vẻ: “Người cũng có cốt khí, hay lắm, ca ca ở đây nhớ kỹ lời của người, sau này đừng có mà chối đó.”

Hồ Quân vỗ ngực: “Tiểu gia từ trước đến nay nói lời giữ lời.”

Nói là nói, Tả Hoành vẫn đến gần đào kép, nghĩ đến việc thăm dò Diệp Trì, đào kép này vừa vào cửa, Tả Hoành liền nhìn ra, trên mặt tuy là không có chuyện gì, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào thì không biết được, nếu không, cũng không đến mức ra nông nổi này.

Tả Hoành nghĩ, đừng thấy nửa tháng qua tiểu gia buông thả, chuyện này chưa xong đâu, lúc này là nhẫn nhịn chịu đựng thôi, sau này không biết giày vò sao nữa.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía dưới một hồi la hét ầm ĩ, giống như là người của chương quây, Cẩm Thành nói với gã sai vặt bên cạnh: “Xuống dưới xem thử, phía dưới đang la hét ầm ĩ cái gì đó?”

Gã sai vặt đáp một tiếng chạy xuống dưới, chỉ một lát sau đi lên nói: “Bẩm gia, phía dưới có một lão hán, nói là được người ta nhờ vả, đến Nhạn Lai Lâu tìm tiểu vương gia cứu người.”

Cẩm Thành chau chau mày: “Cứu người? Cứu người nào?” Gã sai vặt nói: “Lão hán cũng nói không rõ ràng lắm, chỉ nói là nha đầu họ Thời...”

Vừa dứt lời, bóng người trước mắt lóe lên, Diệp Trì đã xuống lầu, Cẩm Thành nhìn qua Tả Hoành nói: “Nha đầu kia họ Thời?”

Tả Hoành gật gật đầu, sắc vẻ mặt nghiêm chỉnh nói: “Nha đầu kia tính khí mạnh mẽ lắm, cận kề cái chết cũng không nhờ vả người khác, lúc này lại tìm tới cửa, nhất định đã xảy ra chuyện.”

Mấy người nghe xong vội vàng đi theo đi xuống, đi được một chút liền thấy Diệp Trì chụp lấy hồi lão hán một lèo, lão Hán bị hán lắc đến cả người lung lay, Cẩm Thành vội vàng đi qua giật hán ra nói: “Người cứ như vậy, hẳn làm sao nói được gì chứ, người trước buông hán ra đi.”

Diệp Trì lúc này mới buông tay, lão Hán che ngực bình thường trở lại mới chậm rãi nói: “Ai ôi!!!, cái mạng của lão suýt nữa là tiêu rồi, thật sự là cứu người, ngược lại cứu ra thành những chuyện này, các người cũng đừng hỏi ta, chính là hôm nay ở bờ sông cứu được một tiểu tử, tiểu tử kia tính mệnh của mình còn không xong, còn đập đầu, xin ta đi một chuyến, nói đại sự liên quan đến nhân mạng, bảo lão hán đến Nhạn Lai Lâu tìm tiểu vương gia gì đó, cứu Thời nha đầu, nha đầu kia bị Quách cái gì bắt lấy...”

Hán nói còn chưa xong, Diệp Trì cắn răng nghiêng lợi nói: “Quách Đại Bảo, người mẹ nó thực chán sống, dám động đến một sợi tóc của nàng dâu gia, gia sẽ lấy mạng của người.” dẫn dò Đắc Lộc dẫn ngựa tới liền phi thân lên ngựa, không đợi mấy người Cẩm Thành ngăn lại đã chạy mất tiêu.

Cẩm Thành nói: “Chuyện này thộc phải tổ ong vò vẽ của tiểu gia rồi, không biết ồn ào đến đâu nữa, Hồ Quân, người đi theo lão hán cho người báo tin tới Thị Lang phủ, dù sao cũng là nhân chứng, đến lúc đó gây ra chuyện gì, có người làm chứng, chúng ta trước chiếm được lý lẽ, đến lúc đó dễ tính, Tả Hoành người theo

ta đi Thị Lang phủ, tốt xấu gì cũng phải ngăn cản Diệp Trì chút ít, đừng huyên náo đến lúc không thể vãn hồi.

không đề cập tới sắp xếp Bên này của Cẩm Thành, nói tới Diệp Trì, nghe xong Quách Đại Bảo động đến vợ hần, liền có ý muốn giết người, đầu còn quấn cái gì chó má Thị Lang phủ, một đường ra roi thúc ngựa, roi ngựa vun vút, con ngựa bị đánh, giống như điên lên, lập tức bỏ Đắc Lộc ở tuốt đằng sau.

Cũng may lúc này rơi là buổi tối, trên đường không có người nào, bằng không thì, không biết sẽ loạn thành cái dạng gì, đảo mắt đã đến trước cửa Thị Lang phủ, Diệp tiểu gia xuống ngựa xông thẳng đến đại môn, hai thủ vệ ở cửa ra vào đi lên muốn ngăn, bị tiểu gia đập một cước văng ra, vượt qua thềm cửa liền tiến vào.

Quản gia nghe tin vội vàng chạy đến, vừa thấy là hần, vội nói: “Tiểu vương Gia hôm nay sao rồi rãnh, mời đến chánh đường dùng trà, đợi lão gia tiểu nhân trở về...” trở về Không đợi hần nói xong, Diệp Trì đã vươn tay nắm chặt cổ áo hần nói: “Dùng trà cái rắm, nói, Quách Đại Bảo đang ở đâu?”

“Thiếu, gia, thiếu, gia, còn chưa có trở về...”

Quản gia nghe là tìm thiếu gia, trong lòng thầm kêu không tốt, trách không được vừa rồi thiếu gia trở về lại có vẻ mặt kia, nhất định là chọc phải Bá Vương này rồi, thiếu gia của bọn họ trời sinh chính là trùm gây họa, là loại người có bản lĩnh gây họa lại không có bản lĩnh chống đỡ, lão gia không muốn quản, phu nhân vô vàn cưng chiều, mới thành như hôm nay, đi ra ngoài gây tai họa cũng phải biết nhìn mặt chứ, vị gia này, không có chuyện gì làm hay sao mà thiếu gia lại đi chọc hần, không sợ chết hay sao.

Diệp Trì vừa thấy ánh mắt của hần, liền biết Quách Đại Bảo ở bên trong, bỏ qua hần, liền đi vào trong, Quản gia vội nói: “Tiểu vương Gia, ài, bên trong thế bên trong, tiểu vương Gia không thể vào.”

Diệp Trì quản hần cái gì bên trong, phòng Vương Mẫu nương nương hần cũng dám xông vào, qua bức tường phù điêu, liền đi vào chính viện của Vương thị, Vương thị đã ngăn ở trước viện rồi, vừa thấy Diệp Trì liền nói: “tiểu tử khôn nạn Nhà ai lại vô pháp vô thiên như vậy, ngay cả bên trong Thị Lang phủ cũng dám xông vào.”

Diệp Trì thấy Vương thị ngăn ở chỗ này, đoán chắc chắn Quách Đại Bảo ở trong phòng, khẽ vươn tay rút bảo kiếm trên lưng ra, khoát tay, a... bà tử bên cạnh Vương thị hét lên một tiếng, nửa bên búi tóc bị Diệp Trì gạt xuống, Diệp Trì lạnh lùng nói: “dám cản ta à, bảo kiếm của gia không có mất đâu.”

Đưa tay đẩy Vương thị ra, đập cửa vào nhà, tìm một vòng không thấy bóng dáng Quách Đại Bảo, Diệp Trì đỏ mắt, ra ngoài để kiểm ngang cổ Vương thị: “Nói, Quách Đại Bảo đang ở đâu, không nói, tiểu gia trước sẽ lấy mạng của ngươi...”

Tác giả có lời muốn nói: Thời Tiêu không có cách nào trừng mắt hần một cái, uống công lỗ nam nhân này lớn như vậy, còn ghen với nhi tử, một chút ý tứ cũng không có, không sợ truyền ra ngoài à, khiến người ta chê cười, cúi đầu nhìn nhi tử, hai cái mắt to không ngừng lườm cha hần bên kia, ý tứ trong mắt cũng không phải muốn hần cha ôm, mà là phòng bị, giống như phòng bị lão tử hần tới đây đoạt bảo bối gì của nó, phải nói tính tình của nhi tử này giống y chang cha hần, lẽ ra như vậy hai cha con càng phải thân thiết chứ, lại la ó, đằng này lại ngược lại, vì tranh giành lực chú ý của mình, tên nhóc nhỏ kia cũng dùng một chiêu khóc, làm người làm cha là Diệp Trì bị trị đến gất gao, nhớ tới thì tức cười, suy nghĩ thời gian qua mình có chút xem nhẹ lão công, hôm qua Quyên Tử nói với nàng, Diệp Trì và Tiểu Minh Tinh trên tờ báo giải trí, bảo nàng lưu tâm một chút, đừng để người ta đào góc tường, còn ngây ngô ở nhà mang hài tử, bao nhiêu người có hài tử liền xem nhẹ lão công, thời điểm này nam nhân dễ dàng ra tường nhất, nghĩ vậy, Thời Tiêu lập tức có cảm giác nguy cơ, nếu không ngày mai đưa hồng kỳ qua nhà bà nội nó ở vài ngày, mình cũng thích thuận tiện củng cố lại tình cảm vợ chồng...

44. Chương 44

Quản gia vừa thấy điệu bộ này của tiểu vương gia, vội vàng sai người đi phố nhỏ Y Tử Quyển tìm lão gia, Quách Thị Lang vội vàng trở về, trước cửa phủ vừa vặn gặp mặt Cẩm Thành, Tả Hoàn.

Cũng chẳng quan tâm tới chào hỏi, chấp tay một cái, liền đi vào bên trong, liên tục đi vào hậu trạch, liền nhìn thấy Diệp Trì gác bảo kiếm trên cổ Vương thị.

Phong Cẩm Thành trong lòng thở dài, Diệp tiểu gia hôm nay thật đúng là xông vào đại họa, một ngoại nam đi vào nội trạch của người ta vốn là làm trái với lễ pháp, còn gác bảo kiếm trên cổ phu nhân người ta, chớ nói Quách Khánh Lâm là mệnh quan triều đình, ngay cả là thô hán tử trên phố, cũng chịu không nổi khuất nhục như vậy.

Vội vàng đi qua vươn tay đoạt kiếm trong tay Diệp Trì nói: “Có lời gì không thể nói sao, không cần phải hô to đánh giết như vậy, tuy nói Quách thiếu gia đã làm sai trước, tốt xấu gì thì ở trước mặt Thị Lang đại nhân, khoan dung một chút, đùa dỡn với phu nhân làm gì.” Nói xong vội vàng nghiêng đầu nói với Vương thị: “Phu nhân đừng sợ hãi, tiểu vương gia nhất thời nóng lòng, làm chuyện lỗ mãng này, nghe qua phu nhân khoan dung, không để ở trong lòng mới phải.”

Vương thị đời này cũng chưa từng chịu qua khuất nhục lớn như vậy, cho dù vụng trộm mang thai hài tử, cha bà cũng giúp bà mọi cách che giấu, gả cho Quách Khánh Lâm, chưa từng có người nào dám chia kiếm về phía bà, còn là một tiểu tử, cho dù hẳn là tiểu vương gia Định Khánh Vương phủ, khẩu khí này cũng nuốt không trôi, chỗ nào nghe lọt Phong Cẩm Thành nói, đợi kiếm cách xa cổ rồi, đặt mông ngồi đất liền khóc lóc gào thét chỉ vào Quách Khánh Lâm mắng: “Cứ khẳng khẳng gả cho oắt con vô dụng như người, quan gì mà quan, ngay cả thê nhi cũng bảo hộ không được, để người ta ăn hiếp đến cửa như vậy, thà bảo người ngoài giết ta cho rồi, không bằng ta chết đi còn tốt hơn.”

Nói xong đứng lên liền hướng cây cột sau lưng nhào tới, những bà tử kia sao có thể để bà ta đâm vào, vội vàng ngăn cản, khuôn mặt Quách Khánh Lâm đỏ bừng, Vương thị không tốt, nhưng là thê tử hẳn cưới hỏi đàng hoàng, phu nhân đương gia Thị Lang phủ, bên trong nội trạch, há lại cho người khác láo xược, cho dù quyền thế Định Thân vương phủ lớn hơn nữa, chuyện hôm nay cũng phải nói lý lẽ, nhớ tới sự việc lần trước có liên quan tới Diệp Trì, thù mới hận cũ, Quách Khánh Lâm sắc mặt âm trầm nói: “Tiểu vương gia uy phong thật lớn, hạ quan ngược lại muốn hỏi một chút, người xông vào hậu trạch hạ quan, dùng kiếm chia vào người phu nhân của ta, đến cùng muốn như thế nào, hôm nay nói rõ thì thôi, nói không rõ, hạ quan liều cái mạng già này cũng phải nói lý lẽ oan khuất này.”

Lời nói này không phải nên nói trước mặt vua sao, ở Đại Yến còn có ai có thể chấm dứt vụ án này, lúc này Đắc Lộc chạy vào ở bên tai Diệp Trì thì thầm hai câu, Diệp Trì hừ một tiếng nói: “Người nói oan ức sao, được thôi, tiểu gia phụng bồi, nhưng tiểu gia cảnh cáo trước, nếu như vợ ta bình an, tiểu gia chỉ tính sổ với Quách Đại Bảo, nếu như mất một sợi tóc, chớ nói hậu trạch rách nát này của người, cả cái Thị Lang phủ này của người tiểu gia cũng đập bể hết.”

Nói xong bước nhanh đi ra, gương mặt Quách Khánh Lâm hồi xanh hồi đỏ hồi trắng, đã thành vai hề rồi, mặc dù vô cùng tức giận, rốt cuộc cũng còn có chút lý trí, Diệp Trì mặc dù bá đạo, cũng sẽ không vô duyên vô cớ xông vào Thị Lang phủ hồ đồ, chớ không phải là nghiệp chướng này lại gây tai họa gì đó chứ.

Lúc này Phong Cẩm Thành và Tả Hoàn đều ở đây, không tiện hỏi, nhưng nói với Cẩm Thành Tả Hoàn: “Hai vị công tử hôm nay nhìn thấy hết rồi đó, tương lai trước mặt thánh thượng, nói câu công đạo, hạ quan vô cùng cảm kích.”

Cẩm Thành nhíu nhíu mày, trong lòng nói lão gia hỏa này ngược lại khôn khéo, muốn mình và Tả Hoàn làm nhân chứng, nếu thật đến tai vua, lại có chút phiền toái, nghĩ đến chỗ này, liền nói: “Thị Lang đại nhân trước không vội, chuyện này bất luận đúng sai, tuy nói tiểu vương gia hôm nay có chút lỗ mãng, nhưng liên quan đến an nguy nàng dâu, bất chấp cấp bậc lễ nghĩa cũng do bắt nguồn từ tình cảm thôi.”

Quách Thị Lang nghe xong cả kinh, thầm nghĩ, chớ không phải là nghiệp chướng này lại tơ tưởng đến nữ nhân của Diệp Trì đó chứ, làm ra chuyện gì, nghĩ tới Vương thị, Vương thị chắc là biết rõ nội tình, không khỏi có chút chột dạ, nhưng Đại Bảo dặn dò bà cẩn thận miệng không nhận, nói lúc ấy trên đường không ai nhìn thấy, tiểu tử đi theo nha đầu kia cũng bỏ vào bao tải ném xuống sông, chết không đối chứng.

Nghĩ đến đây, giọng the thé nói: “Người đồ vô dụng, bị người ta khi dễ đến nước này rồi còn nghe người ngoài nói như vậy, ngay cả lão bà nhi tử của mình cũng không tin, ai ôi!!!, số mệnh ta sao thế này, sao lại chọn trạng phu vô dụng như vậy...” liên tục gào thét chữ rửa.

Về mặt Quách Khánh Lâm càng ngày càng đen, đang muốn phát tác, chỉ nghe thấy bên ngoài một tiếng hét thảm truyền đến, giống như là Quách Đại Bảo, Vương thị lập tức ngừng lại mọi âm thanh, vội vàng xông ra ngoài, một đám người từ trong nội trạch ào ào chạy ra cửa lớn Thị Lang phủ.

Thì ra Quách Đại Bảo này không biết đầu bị hồ dán thế nào, ban đầu muốn dựa vào Xuân Vân, hỷ trong sạch của Thời Tiêu, nhưng sau nghĩ lại, nha đầu kia là nữ nhân Diệp Trì nhìn trúng, ngủ với hắn cũng chưa hết giận, nện vào trong phủ, rồi giày vò cho đã nửa chứ.

Nổi lên ý nghĩ này liền hồi phủ quần mẩu thân hắn, Vương thị ngay từ đầu không hiểu được, liền hỏi nha đầu này ở đâu ra, Quách Đại Bảo cũng không giấu giếm, nói rõ từ đầu chí cuối với mẩu thân hắn, nếu là một người mẹ, dù cho yêu thương con cái cũng phải có điểm mấu chốt, cho dù chẳng phân biệt được thị phi, một mặt cứng chiều, cũng phải xem thử đối thủ là người mình có chọc nổi không, nhưng Vương thị từ trước đến nay là một người đàn bà ngu xuẩn, Quách Đại Bảo nhắc tới chuyện lần trước, Vương thị cũng oán hận, đang suy nghĩ đồng ý với nhi tử, cho Diệp Trì âm ức chơi, không ngờ Diệp Trì đã tới rồi.

Nói tiếp, Quách Đại Bảo thẳng nhai này chính là có bản lĩnh gây họa, oắt con vô dụng không có dũng khí chống đỡ, trong lòng mặc dù hận Diệp Trì, nhớ tới giáo huấn lần trước, nào dám chờ Diệp Trì đi vào, dặn dò mẩu thân hắn vài câu, vòng từ cửa sau hoa viên, từ cửa hông Thị Lang phủ chạy mất.

Ai ngờ vận khí không tốt, ra cửa hông không xa đã bị Diệp Trì đuổi theo, tiểu tử này vừa thấy Diệp Trì, quay đầu lại, liền chạy quay trở về, trong đầu hiểu rõ, chỉ có Quách Khánh Lâm có thể che chở hắn, lúc này ngược lại nhớ tới tiện nghi của cha hắn.

Thật sự rất sợ Diệp Trì, tiểu tử này chạy nhanh như kẻ trộm, Diệp Trì cỡi ngựa đuổi tới cửa lớn Thị Lang phủ mới chặn tiểu tử này lại, Diệp Trì nhảy xuống ngựa, một roi liền vung xuống, sau đó quất vào sống lưng Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo kêu thảm một tiếng lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Vừa nghĩ tới vợ hắn, Diệp Trì hận không thể lột da hắn, cây roi trong tay quất ra có hơi mạnh, Quách Đại Bảo lăn bò lăn ra vẫn tránh không khỏi, chỉ biết gào to cứu mạng.

Liếc nhìn thấy mẩu thân hắn và cha tiện nghi đi ra, dùng hết khí lực bú sữa mẹ đứng lên liền trốn ở phía sau Quách Khánh Lâm, một tràng âm thanh gào lên: “Cha, cha, cha ơi, người phải cứu cứu nhi tử, hắn muốn đánh chết nhi tử a...”

Quách Khánh Lâm tức giận, thực hận không thể bóp chết hắn cho rồi, vốn không phải là dòng giống của mình, còn ba ngày hai bữa gây chuyện khắp nơi, nhưng đến cùng không thể nhìn như vậy, vội vàng nói với Diệp Trì: “Tiểu vương gia hãy khoan động thủ, có cái gì chúng ta hảo hảo nói chuyện.”

Cầm Thành và Tả Hoành cũng ở một bên bắt lấy Diệp Trì nói: “Người có đánh chết hắn có cũng không có tác dụng gì, tìm người quan trọng hơn.”

Diệp Trì lúc này mới khôi phục chút lý trí, chỉ vào Quách Đại Bảo: “Nói, vợ ta người giấu ở chỗ nào rồi?”

Quách Đại Bảo lúc này đã có chỗ dựa, cũng có chút lực lượng: “cái gì... Nàng dâu, vợ của người sao ta biết được?”

Quách Khánh Lâm trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Nói thật đi, người hôm nay đã gây chuyện gì rồi?” “Không, không thể nào, hôm nay ta trong nhà cả một ngày, không tin người hỏi nương ta đi.”

Quách Khánh Lâm nhìn Vương thị, Vương thị vội nói: “Đúng vậy, con của ta cả ngày đều ở trước mặt ta, không thấy đi ra ngoài, các người oan uống người như vậy là không được, thực khi dễ Thị Lang phủ chúng ta mà.”

Quách Khánh Lâm vừa muốn nói gì, liền thấy bên kia một con ngựa chạy vội tới, đến trước mặt, Hồ Quân xuống ngựa đỡ một tiểu tử phía sau hắn xuống, khuôn mặt Quách Đại Bảo liền đỏ như bóng đèn nhìn tên tiểu tử trước cửa, lập tức xoay người lại muốn chạy vào bên trong.

Nhưng Tả Hoành chợt lách người ngăn ở đằng trước hắn nói: “Quách thiếu gia đừng chạy, không làm chuyện trái lương tâm, ngươi sợ cái gì?” “Tiểu, tiểu gia sao phải sợ, tiểu gia là quá mót, ngươi quản được sao?” Tả Hoành âm u cười cười: “Chúng ta ở đây kết thúc án oan này đi, khổ chủ người ở đây người lại muốn đi đâu hả, nếu mót qua ta sai gã sai vật đem bốn cầu đến cho ngươi, nếu không trước nhin đỡ đi.” Nói xong khẽ vươn tay tóm hắn đến trước mặt Bảo Trữ.

Bảo Trữ mới vừa tỉnh lại, lại bị Hồ Quân buộc lên ngựa chạy như điên, hiện tại sắp hôn mê, nhưng vừa mở mắt trông thấy Quách Đại Bảo, nhớ tới Thời Tiêu, lập tức sinh ra một cỗ khí lực, bổ nhào qua: “Ngươi trả Thời tỷ tỷ cho ta, Thời tỷ tỷ của ta...” Đụng Quách Đại Bảo một cái lão đảo té trên mặt đất, Bảo Trữ còn nhất quyết không tha, nghiêng người cười lên người hắn, tay bóp cổ hắn gào lên, chính là Thời tỷ tỷ của ta.

Vương thị vừa thấy nhi tử sắp bị bóp chết, vội vàng gọi gia đình: “Các người đều là người chết à, không thấy thiếu gia sắp tắt thở sao, mau chết đánh tiểu tử kia cho ta.”

Gia đình Quách phủ nghe chủ mẫu dặn dò xong, tiến lên còn chưa có đụng tới người Bảo Trữ, đã bị Hồ Quân một cước đạp ra ngoài: “Tiểu gia vừa đồng ý thu hắn, người của tiểu gia, các người cũng dám động, gan to nhỉ.”

Một câu nói kia vừa nói ra, Bảo Trữ liền biến thành người của Quốc Công Phủ, ai còn dám lên, Hồ Quân đưa tay lôi Bảo Trữ dậy, Quách Đại Bảo vừa tỉnh lại, một mũi kiếm lạnh như băng trực chỉ kẻ lên cổ họng của hắn, giọng nói của Diệp tiểu gia như ác quỷ địa ngục: “Nếu không nói, tiểu gia liền đâm mấy lỗ trên người của ngươi.” Nói xong rút kiếm trong tay về, đâm xuống một cái, đâm trên đùi Quách Đại Bảo.

“A...” Không đợi Quách Đại Bảo kêu thảm thiết, Diệp Trì lại chỉ ở trên cổ hắn: “Nếu không nói, kẻ tiếp là ở đây.” Quách Đại Bảo bị hù sớm không có can đảm nói rồi: “Ta nói, ta nói, ở thôn trang của biểu ca ta.”

Quách Đại Bảo tuy là tên khốn nạn, nhưng biểu ca hắn đại công tử Ngự sử phủ là người có tiền đồ, đọc sách rất tốt, người cũng khéo đưa đẩy, giỏi về kết giao một vài văn nhân mặc khách, ngâm thơ từ, mua một thôn trang ở ngoài thành, cách biệt viện Cẩm Thành không xa, đặt tên Phong Nhã cư, cùng Phong Cẩm Thành có chút lui tới, năm nay thi hội đậu tiến sĩ, Ngự sử đại nhân cao hứng, vài ngày trước Ngự sử phủ bày tiệc, Cẩm Thành còn đến náo nhiệt

Vì vậy, liên lụy đến hắn có chút phiền phức, đi theo Diệp Trì đến cửa lớn Phong Nhã cư, đầu tiên là sững sờ, chỉ thấy trước cửa ngừng không ít xe kiệu, Diệp Trì vừa đi đến, Cẩm Thành vội vàng lôi kéo hắn nói: “Đã biết người ở chỗ này, người cũng không cần quá gấp, Vương Ngọc là một người đứng đắn, nhất định sẽ không làm chuyện xấu xa như thế, đợi ta hỏi rõ ràng rồi hãy nói.”

Diệp Trì trong lòng mặc dù gấp, nhưng cũng biết Cẩm Thành luôn luôn suy nghĩ chu toàn, liền gật gật đầu, Cẩm Thành nhẹ nhàng thở ra, thật sợ tiểu gia hắn giận dữ quá mức sẽ náo Phong Nhã cư, họa này sẽ không giải quyết nổi.

Cẩm Thành sai gã sai vật đi qua, không bao lâu sau, Vương Ngọc từ bên trong ra đón, trước chấp tay với Cẩm Thành một cái, nhìn thấy ba người Diệp Trì Hồ Quân Tả Hoành, không khỏi nhú nhú mày, Vương Ngọc vẫn cảm thấy Phong Cẩm Thành là một người nho nhã, đáng tiếc cả ngày lại trộn lẫn với mấy người Diệp Trì, đừng thấy mấy người Diệp Trì địa vị cao, trong lòng Vương Ngọc cũng không nhìn trúng, đây chính là văn nhân về điểm này coi như khí khái, thần nhiên làm lẽ.

Cẩm Thành nói: “Hôm nay huynh đài ở đây thật náo nhiệt.”

Vương Ngọc nói: “Không đối gặt Phong huynh, hôm nay mấy người chúng ta mời Trạng Nguyên Lang đến dùng cơm, hắn về quê tế tổ hôm nay vừa vặn trở về.”

Trạng Nguyên Lang? Diệp Trì không khỏi nghĩ tới lão gia tử nhà hắn, trách không được hai ngày này không thấy lão gia tử nhà hắn dẫn người tới, thì ra là hồi hương rồi.

Lúc này Diệp Trì nghĩ Trạng Nguyên Lang bất quá là con một sách lão gia tử nhà hắn coi trọng, nhưng đi vào nội viện Phong Nhã cư, trở mắt nhìn thấy Trạng Nguyên Lang ôm vợ hắn, tiểu gia ta lập tức nổi điên, hai lời không nói liền đi lên đoạt người.

Diệp Trì hiện tại có loại cảm giác phi thường rõ ràng, vợ hắn ở trong ngực Trạng Nguyên Lang, so với ở trong tay Quách Đại Bảo còn khiến hắn lo sợ hơn...

Tác giả có lời muốn nói: tiểu kịch trường sáng mai tiếp tục

45. Chương 45

Tâm tình Minh Chương hôm nay quả thật rất tệ, hần nằm mơ cũng không nghĩ tới, một đường ngựa không dừng vó về quê, chờ đợi hần là từ hôn và Tiêu Tiêu không rõ tung tích.

Hần một đường về nhà đều muốn gặp Tiêu Tiêu, nàng sẽ vui mừng như thế nào, thương lượng mau chóng thành lễ với cha mẹ như thế nào, sau khi thành thân, nàng chính là thê tử danh chính ngôn thuận của mình, hần mang theo nàng hồi kinh, sau này bất kể là ở trong kinh hay ra ngoài, có nàng ở bên cạnh hần mới có thể an tâm.

Nghĩ như vậy, Minh Chương hận không thể chớp mắt một cái là có thể nhìn thấy nàng, hỏi nàng vì sao ngay cả một phong thư cũng không có, lại nói ra ba năm khổ sở tương tư, nàng sẽ như thế nào, nhất định sẽ làm nũng với hần, gọi hần Minh Chương ca ca.

Khi còn bé nàng luôn gọi hần như vậy, giọng nói trong trẻo ngọt ngào như chuông bạc, về sau lớn lên, đơn giản không gọi, phải nói, gặp mặt cũng ít hơn nhiều, không bằng khi còn bé tự tại, cho dù hần nghĩ hết hết thấy biện pháp để gặp mặt nàng, trong một năm cũng rải rác không được mấy lần.

Khi gặp mặt, nàng cũng sẽ không như còn bé, quần quít lấy hần hỏi đông hỏi tây, gọi hần Minh Chương ca ca thì càng ít đi, khi phạm sai lầm hoặc là muốn cầu cạnh mình, mới có thể trầm thấp gọi một tiếng, khác với giọng nói trong trẻo khi còn bé mà mềm mại ôn nhu trầm thấp, càng làm Minh Chương động tâm.

Một đường về nhà, Minh Chương đều nhớ tới Tiêu Tiêu, lớn lên nhiều không, mập hay gầy, trắng hay đen, nhớ rõ lúc hần ra đi, nàng đang học cưỡi ngựa, không biết học như thế nào rồi, thấy mình là cao hứng chào đón, hay vẫn e lệ tránh về phòng

Càng nghĩ trong lòng Minh Chương càng sốt ruột, hận không thể một ngày ngàn dặm, nhanh chạy về đến nhà, trong huyện sớm đã nhận được tin báo, huyện lệnh dẫn mấy thân hào nông thôn có tiếng ra khỏi thành đón, lời nói, xếp đặt yến hội mời Trạng Nguyên Lang đến dùng cơm, Minh Chương nói lời tạ ơn, nói về nhà bái kiến nhị lão cao đường, mọi người mới không có ngăn cản.

Minh Chương không vào Hứa phủ, trước đi Thời Gia một chuyến, đến con phố Thời Gia ở, thấy mọi thứ đều bị đốt sạch, chợt cảm thấy giống như ngũ lõi oanh đỉnh, vội vàng kéo người qua đường hỏi: “Người nhà này đâu hết rồi, sao lại thành như vậy?”

Người đi đường kia là một người xứ khác, năm trước vừa mới đến đây, dù chưa thấy trận hỏa hoạn kia của Thời gia, nhưng cũng nghe người bên ngoài từng nói qua, lúc này thấy Minh Chương hỏi, liền nói: “Nhắc đến nhà này thật sự là đủ xui xẻo, nghe người ta nói còn là một thư hương thế gia, không nói phú quý nhiều hay không, trông coi sản nghiệp tổ tiên truyền xuống, cũng ăn mặc chi tiêu không lo, lại hết lần này tới lần khác mất hết vì hỏa hoạn, hai năm trước trận hỏa hoạn kia không biết tại sao xảy ra, nửa đêm bốc hỏa, buổi tối có gió, gió trợ thế lửa, thần tiên cũng cứu không được, chắc là có tổ tông phù hộ, tòa nhà sản nghiệp mặc dù cháy hết, nhân khẩu ngược lại không có tổn thất, chỉ là gặp không ít khó khăn, không có cách nào dựng lại được, một nhà ba người, hai vợ chồng mang theo cô nương an thân trong một ngôi miếu đồ nát tại phía đông, một đến hai đi, vị phu nhân kia bệnh chết, cô nương kia càng đáng thương, nghe nói từ nhỏ đã đính hôn với Hứa gia trong huyện chúng ta, nhà này vừa vỡ, Hứa gia bên kia muốn từ hôn, cô nương kia đừng nhìn còn nhỏ, ngược lại thật sự có cốt khí, lui liên lui, lui hôn mang theo cha nàng rời đi.”

Minh Chương nghe xong như bị tát một chậu nước đá, giới hết hy vọng tràn đầy của hần, khẽ vươn tay bắt lấy bả vai người nọ nói: “Đi đâu vậy, có biết không?”

Người đàn ông kia nói: “Không biết.”

Minh Chương cũng không nhớ ra được tại sao mình về Hứa phủ, giống như mất hồn, đi vào Hứa phủ, thấy cha nương hẩn, phục hồi tinh thần lại, không kịp quỳ lạy hành lễ hỏi trước: “Chuyện nhà Tiêu Tiêu lớn như vậy, sao thư nhà một chữ nương cũng không nói, còn có, vì sao từ hôn?”

Hứa phu nhân Chu thị biết giấu giếm đến hôm nay đã là không dễ, Minh Chương đã trở về, chuyện Thời gia cũng không thể giấu giếm được nữa, liền nói: “Thời gia bị hoả hoạn, không tới vài ngày, nương Thời Tiêu liền bệnh chết, nương liền nghĩ, chẳng lẽ là số mệnh Thời tiêu nha đầu kia quá cứng rắn, nếu không thì đang tốt đẹp sao lại xảy ra những chuyện này, nương tìm phương trượng Linh Sơn Tự xem bát tự cho nàng, nói nàng mang mệnh sát, khắc phụ khắc mẫu khắc phu, nương sợ nàng hại người, mới đem chuyện chung thân của các người lui, nương đây đều vì muốn tốt cho người, hướng chi, nương nhắc tới, nàng liền đồng ý, có thể thấy được nàng cũng không muốn liên lụy người.”

Cửa hôn sự này vốn chính là do cha hẩn định ra, hẩn biết, nương hẩn sớm đã có tâm tư từ hôn, nếu không phải hẩn tỏ rõ không phải Tiêu Tiêu không cưới, mẫu thân hẩn đã sớm tìm có từ hôn rồi.

Tiêu Tiêu là người thế nào, Minh Chương rõ ràng nhất, tính tình ngoài mềm trong cứng, mẫu thân hẩn từ hôn, nói ra mấy câu, Tiêu Tiêu tất nhiên sẽ đồng ý, không muốn cũng sẽ đồng ý, ngay trước mặt hẩn mà mẫu thân hẩn còn nói Tiêu Tiêu là sát tinh, Minh Chương hoàn toàn tưởng tượng ra, lúc ấy mẫu thân hẩn đối đãi Tiêu Tiêu như thế nào.

Nghĩ đến những điều này, Minh Chương lòng như đao cắt, Tiêu Tiêu của hẩn, chưa từng chịu ủy khuất như vậy, cửa nát nhà tan, còn bị mẫu thân hẩn buộc phải từ hôn.

Chu thị thấy nhi tử cả buổi không nói lời nào, liền thử nói: “Lui hôn cũng tốt, vốn không môn đăng hộ đối, nương tìm một cửa hôn sự khác cho người, là thiên kim của Tri Phủ Đại Nhân, nương đi nhìn rồi, đáng về tính tình không tệ, không biết hơn Thời nha đầu bao nhiêu lần, người đã trở về, vừa vắn quyết định luôn, trở về...”

Chu thị chưa nói xong, chợt bị nhi tử cắt ngang: “Nương, nhi tử đã nói với người, đời này không phải Tiêu Tiêu không cưới, nếu không phải nàng, ta thà rằng đi làm hòa thượng.”

“Người, người nói bậy bạ gì đó, đọc nhiều sách như vậy, vì một nữ nhân, nha đầu kia có cái gì tốt, vừa nhìn liền biết là người bạc mệnh vô phúc, ta nói rồi đó, ngày nào nương còn ở đây, nàng đừng mơ tưởng bước vào cửa Hứa gia, ta không thể để nàng hại người.”

Minh Chương càng nghe càng khổ sở, mẫu thân hẩn lúc ấy không biết bức bách Tiêu Tiêu đến mức nào nữa, vừa nghĩ tới Tiêu Tiêu một mình đối mặt nương hẩn, Minh Chương liền ủy khuất thay Tiêu Tiêu của hẩn, đau lòng, hẩn không để ý tới mẫu thân hẩn nữa, bình tĩnh chuyển hướng qua nhìn cha hẩn.

Hứa sĩ Xương thịnh hiếu ý tứ của nhi tử, thở dài nói: “Lúc Thời Gia hoả hoạn, cha không có ở đây, đợi cha trở về, cha con Tiêu Tiêu chẳng biết đã đi đâu, cha phái người tìm hai năm rồi, cũng không có tìm được người, cha xin lỗi người.”

Nói đến đây, âm thanh lạnh lùng chuyển hướng tới Chu thị nói: “Ta biết người không thích Tiêu Tiêu, ta cũng như Minh Chương, chỉ nhận người con dâu này, người vừa nói, một ngày còn người thì nàng đừng mơ tưởng bước vào cửa Hứa gia ta đúng không, tốt lắm, ta bỏ người trước vậy.”

“Người...” Chu thị sắc mặt tái nhợt, cuối cùng mềm nhũn xuống không nói gì, Hứa Sĩ Xương mới hướng Minh Chương nói: “Người chỉ cần để ý đi tìm Tiêu Tiêu, năm ấy cho các người đính hôn là ta, cha không có đồng ý, Tiêu Tiêu vĩnh viễn là nàng dâu của Hứa gia, ta nghe nói cha nàng bị bệnh phổi, trong kinh có nhiều lang trung giỏi, cha suy nghĩ, có phải cha con nàng vào kinh trị bệnh hay không, người cũng đừng ở nhà chậm trễ, mau khởi hành hồi kinh, hôm nay người là trạng nguyên, có nhiều biện pháp, ở trong kinh hảo hảo tìm xem, ta đoán cha con nàng ở trong kinh thành.”

Minh Chương ngay cả hớp trà cũng không uống, vội vàng trở về kinh, vừa hồi kinh liền nhận được thiệp mời của Vương Ngọc, nói Phong Nhã cư bày tiệc tẩy trần cho hẩn, Minh Chương vốn muốn từ chối, nhưng Vương gia sống trong kinh thành, biện pháp giao thiệp tất nhiên là hiểu rõ, tự hẩn muốn mượn cơ hội này nhờ hẩn hỗ trợ tìm người.

Nghĩ như vậy, liền tới dự tiệc, vừa vào cửa liền phó thác cho Vương Ngọc, Vương Ngọc thấy thần sắc hẩn

lo lắng, không khỏi trêu ghẹo nói: “Mọi người nói Trạng Nguyên Lang là lang quân mặt lạnh, hôm nay mới biết được, thì ra cũng biết sốt ruột, đợi ngu huynh đoán xem, Minh Chương tìm không phải là giai nhân trong lòng chứ?”

Minh Chương sắc mặt tối sầm nói: “Ta cũng không gạt Vương huynh, người ta tìm là thê tử của Minh Chương.”

Vương Ngọc sững sốt một chút, trong lòng nói trách không được nghe người ta nói Trạng Nguyên Lang khước từ sự xem trọng của Cửu công chúa, thì ra đã sớm có vị hôn thê, lại không biết vị hôn thê chưa gặp mặt này trông như thế nào, thấy Minh Chương không đề cập tới, Vương Ngọc cũng không dám hỏi, hai người cặp tay ngồi vào vị trí uống rượu.

Minh Chương vừa đi vừa về, vốn đang mệt mỏi vô cùng, trong lòng lại u sầu, uống vài chén rượu liền có hơi men say, thừa dịp đi ra ngoài rửa tay liền đi ra hoa viên ở phía sau Phong Nhã cư cho bớt say, vườn trong Phong Nhã cư không lớn, nhưng rất tinh xảo, bên cạnh mấy khóm trúc thấp thoáng hai gian tịnh xá, một cơn gió thổi qua, lá trúc rơi xào xạc, vô cùng lãng mạn.

Minh Chương thông thả bước tới, cách rất gần, thấy trên cột trúc xanh loang lỗ vệt nước mắt, đúng là trúc đốm, không khỏi nhớ tới Tiêu Tiêu, Mai Lan Trúc Cúc tứ quân tử, Tiêu Tiêu thích nhất là trúc, nàng nói cây trúc có khúc có đốt nhưng bóng của nó vẫn thẳng tắp, nếu như người cũng như thế, mới dám xưng hai chữ quân tử, bây giờ nàng đang ở nơi nào, hẳn lại hồ đồ như thế, không biết nàng gặp phải đại nạn, còn oán trách nàng không viết thư cho mình.

Nghĩ thế, không khỏi vuốt vuốt thanh trúc thì thào nói: “Tiêu Tiêu nàng rốt cuộc đang ở đâu?” Minh Chương vừa dứt lời, từ trong tịnh xá truyền đến một hồi a... a....

Quách Đại Bảo không tính là quá ngốc, bị Bảo Tru húc một cái, mặc dù không tàn phế, nhưng cũng biết suy nghĩ trước sau, không dám mang Thời Tiêu về phủ, cũng không thể để ở bên ngoài, nghĩ tới nghĩ lui, nhớ tới Phong Nhã cư của biểu ca hắn, suy nghĩ giấu người ở đó, chẳng phải thỏa đáng nhất sao.

Vương Ngọc hôm nay bày tiệc, nào có thời gian thu xếp cho hắn, nghe hắn nói muốn để nhờ một vật ở chỗ này, ngày mai tới lấy, cũng không có hỏi, đang lo liệu yến tiệc ở đằng trước, bảo hắn bỏ vào trong tịnh xá, rốt cuộc không nghĩ tới, đồ vật Quách Đại Bảo nói lại là một đại cô nương sống sờ sờ, càng không thể tưởng được, vị cô nương này chính là vị hôn thê mà Minh Chương đang nhờ hắn tìm, cũng là nàng dâu Diệp Trì muốn tìm.

Minh Chương cũng không nghĩ tới sẽ có lần ngạc nhiên vui mừng này, nghe thấy tiếng người, liền đi qua đẩy cửa tịnh xá đi vào, vừa vào tịnh xá vừa vận nhìn thấy Thời Tiêu đang dốc sức liều mạng giãy giụa.

Chớp mắt hai người ngáy ngốc tại chỗ, Minh Chương nằm mơ cũng không nghĩ tới, người hắn ngàn vạn lần nhớ nhưng lại đang ở ngay trước mắt, Thời Tiêu càng nghi ngờ là đang nằm mơ, nếu không phải trong mơ, sao lại gặp được Minh Chương, nàng cho rằng đời này hai người cũng không gặp lại nhau.

Sững sờ trong chốc lát, Minh Chương trước phục hồi tinh thần lại, bước lên phía trước cởi dây trói cho nàng, gỡ miếng vải trong miệng ra, tỉ mỉ tường tận xem xét nàng sau nửa ngày, sau đó ôm nàng vào trong ngực: “Tiêu Tiêu, ta rốt cuộc đã tìm được nàng rồi, rốt cuộc tìm được nàng rồi, nàng không biết ta sợ như thế nào đâu, sợ tìm không được nàng, sợ nàng ủy khuất, sợ nàng có chuyện gì, nếu nàng thật xảy ra chuyện gì, Minh Chương sống thế nào đây, Tiêu Tiêu của ta...”

Lúc Diệp Trì tiến vào, liền thấy cảnh thế này, Hứa Minh Chương ôm vợ hắn, còn ôm chặt nữa chứ, hắn cũng chưa được ôm vợ hắn như vậy đâu, dưới sự giận dữ liền đi lên đoạt người.

Minh Chương vô thức quay người lại che chở Thời Tiêu ở phía sau lưng mình ngăn người đang tới, mới phát hiện là tiểu vương gia Diệp Trì của Định thân vương phủ, Minh Chương không khỏi nói: “Tiểu vương gia, sao người lại ở đây?”

Diệp Trì bị hắn ngăn cản, trong lòng liền linh hoạt, đầu thềm quan tâm hắn là ai, lạnh lùng nói: “Tránh ra, đừng ngăn cản ta tìm vợ ta.”

Vương Ngọc và Phong Cẩm Thành liếc nhau, biết rõ là có chuyện xấu, lúc tiến vào đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng chân thực, Minh Chương kích động ôm Thời nha đầu, tựa như bảo bối mất đi nay tìm lại được.

Trong lòng Vương Ngọc thầm kêu lên, một là không biết Quách Đại Bảo tên khốn kia lại giấu người ở chỗ của hắn, phiền toái hơn chính là, người gây chuyện không tốt chính là vị hôn thê Minh Chương phở phác hần tằm, chuyện càng tệ hơn, còn liên quan đến Diệp Trì, chuyện hôm nay sao có thể bỏ qua...

Tác giả có lời muốn nói: Nửa đêm nhĩ tử âm ỉ khiến Diệp tổng tài không hài lòng, hôm nay vừa vào cao ốc Diệp Thị liền vang lên cảnh báo, trên cơ bản phạm là công nhân viên Diệp Thị, hiện tại cũng học xong xu thế trốn tránh, nhìn sắc mặt Diệp tổng làm việc, đặc biệt là những ngày kia nhóm quả lý cao cấp của Thiên Đô phải gặp mặt Diệp tổng, vừa thấy mặt Diệp tổng tối sầm, bắp chân cũng lão đảo, Diệp tổng này hoàn toàn chính là một tổng giám đốc cảm xúc hóa, khó chịu liền đầy chết các nàng, chu kỳ khó chịu này, thời gian còn dài, những tình anh này cũng chầm chậm tổng kết ra một quy luật, trước kia một tháng luôn luôn có vài ngày như vậy, về sau kỳ sinh lý của tổng tài phu nhân Diệp Thị cơ bản liền trở thành chuyện bí mật được công khai, đám tình anh Diệp Thị rốt cuộc cũng hiểu rõ, Diệp tổng khó chịu cho tới bây giờ chỉ có một nguyên nhân, chính là chưa thỏa mãn dục vọng, mà đối với Diệp tổng thì còn nghiêm trọng hơn so với việc mất đi một đơn đặt hàng một tỷ, cho nên Diệp Thị hôm nay sợ bóng sợ gió, mọi người cảm thấy bất an, cho nên khi tổng tài phu nhân của chúng ta đi vào Diệp Thị, các vị quản lý cao cấp, kể cả bảo an canh cổng ra vào, cũng hận không thể xông lại ôm Thời Tiêu khóc, quá cảm động, từng ánh mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào Thời Tiêu, làm Thời Tiêu còn tưởng mình là Ultraman...

46. Chương 46

Minh Chương nhin không được quay đầu lại nhìn Thời Tiêu ở sau lưng, Thời Tiêu vẫn chưa thoát ly khỏi người Minh Chương, lại nhìn thấy Diệp Trì, không khỏi có chút hoảng hốt, lúc này đối mặt với ánh mắt của Minh Chương, lại có khoảnh khắc chột dạ, nhưng chớp mắt liền tỉnh táo lại, thầm nghĩ mình và Diệp Trì không liên quan, cho dù có liên quan, cũng đã sớm từ hôn với Minh Chương, vậy thì nàng chột dạ cái gì chứ.

Khoảnh khắc này, nàng mới phát hiện thì ra nàng còn oán giận hắn, nhưng oán giận hắn cái gì lại nói không nên lời, oán giận hắn đi nhiều năm ư, hắn không phải người tầm thường, tự nhiên chí ở bốn phương, oán hận có một mẫu thân hám lợi như vậy, hắn có thể chọn được sao.

Mặc dù tìm không ra lý do oán hận hắn, nhưng vẫn là oán hận, nhưng vô luận oán hận như thế nào, đến cùng gặp lại nhau, vừa nhìn thấy ánh mắt hết sức quen thuộc, ủy khuất ba năm tích tụ, khiến nàng muốn khóc, nhưng cố hết sức nhin xuống, lệ nóng đảo quanh hốc mắt, cuối cùng nén trở về.

Phần ủy khuất này làm Minh Chương vừa đau lòng lại vừa hổ thẹn, đau lòng vì Tiêu Tiêu của hắn không biết đã chịu bao nhiêu ủy khuất, mới có thể trở nên ảm đạm và kiên cường như vậy, nàng là Tiêu Tiêu của hắn, vị hôn thê nhu thuận yếu ớt không rành thế sự, thế mà chỉ trong chớp mắt, hắn làm sao sẽ nghi ngờ nàng và tiểu vương gia có cái gì, trong mắt trong lòng Tiêu Tiêu của hắn cho tới bây giờ chỉ có mình hắn thôi.

Chợt trông thấy vết thương trên trán nàng, mặt Minh Chương liền biến sắc, đưa tay chạm chạm: “Vết thương này là sao vậy?”

Thời Tiêu rụt rụt ra sau, nàng hận không thể nhào vào vào trong ngực của hắn nói ra việc ác của Quách Đại Bảo, cũng như trước kia giao toàn bộ phiền não cho hắn xử lý, nhưng không thể, hắn sớm không phải là Minh Chương của nàng rồi.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu lắc đầu, qua hai người này, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ riêng của mình, đáng về quen thuộc thân thiết ảm ỉ, vừa nhìn đã biết quan hệ không đơn giản.

Hai mắt Diệp Trì muốn phun lửa, tay chạm vào bảo kiếm trên lưng, nhưng bị Cẩm Thành một phát bắt được, thấp giọng nói: “Không thể lỗ mãng, chuyện gì cũng phải hỏi rõ ràng rồi rồi hãy nói.”

Nháy mắt ra hiệu với Tả Hoàn, hai người một bên túm lấy hắn kéo ra sau hai bước, Cẩm Thành mới ha ha nói: “Thì ra vị này chính là Trạng Nguyên Lang phong độ tư thái vô song, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ

đã lâu.”

Minh Chương nghi hoặc nhìn nhìn hắn, Vương Ngọc nói: “Vị này chính là Trần Viễn Hầu phủ Nhị công tử.” Minh Chương vừa chấp tay, định chào hỏi hai câu, Phong Cẩm Thành mới nói: “Mạo muội xin hỏi trạng nguyên công, vị cô nương sau lưng người là ai vậy?”

Minh Chương nói: “Là vị hôn thê của tại hạ.”

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi, nàng là nàng dâu của tiểu gia, liên quan gì đến ngươi?” Diệp Trì tức giận cũng không biết lựa lời nói, liền vừa nhìn Thời Tiêu và dung mạo Hứa Minh Chương một phen, Diệp Trì ghen ghét hận không thể đi lên nghiền tiểu tử này thành tro, vợ hắn có khi nào nhìn hắn bằng ánh mắt này đâu, cho dù là liếc, hắn cũng có thể mừng đến ngất xỉu.

Đôi mắt kia hắn cho rằng vĩnh viễn luôn trong trẻo lạnh lùng, thì ra cũng có thể nóng bỏng như vậy, thì ra nàng không phải là tảng băng, lòng của nàng là ngọn lửa, bất quá chỉ đối với hắn mới hóa thành băng, không phải hắn ủ không nóng, là sớm có người ủ trước rồi.

Diệp Trì cũng không ngốc, hắn hiểu vợ hắn rất rõ, tên trạng nguyên hủ lậu này nói tám phần là sự thật sự, nàng vậy mà đã sớm đính hôn, nhưng đính hôn thì sao chứ, chỉ cần tiểu gia nhìn trúng, đừng nói đính hôn cho dù là thành hôn, hắn cũng đoạt lấy.

Minh Chương dù sao cũng có tu dưỡng bất đồng với Diệp Trì, mặc dù cảm giác hắn như vậy hoàn toàn là cố tình gây sự, cũng chỉ nhú nhú mày nói: “nguyên do trong đó thật sự không tiện nói rõ với các vị, hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa, chuyện hôn ước này từ nhỏ đã định ra, có hôn thư có định khế, làm sao có thể nói bậy được.”

Diệp Trì hừ lạnh một tiếng: “Có hôn thư thì thế nào, tiểu gia nhìn trúng thì chính là của gia, ngươi không phải mới hứa hôn thôi sao, tiểu gia hôm nay liền thành hôn.” Nói xong tránh Tả Hoàn ra muốn tiến lên, Cẩm Thành và Vương Ngọc sao có thể cho hắn tới nữa, cũng biết hắn là tên khôn nạc, sợ hắn hồ đồ, không quan tâm đến chuyện gì bắt người cướp đi, nhưng lại không có biện pháp thu thập.

Nhưng Diệp Trì đang đổ kị như lửa thiêu, y như con nghé điên, ai mà ngăn cho được, chỉ một lát sau Cẩm Thành và Vương Ngọc bị hắn vút qua một bên, Diệp tiểu gia mục tiêu rõ ràng, trực tiếp lướt qua Minh Chương chụp tay của Thời Tiêu.

Minh Chương làm sao chịu để cho hắn bắt được Thời Tiêu, khẽ vươn tay đẩy hắn ra lạnh lùng nói: “Tiêu Tiêu là vị hôn thê của tại hạ, tiểu vương gia chớ có vô lễ.”

Diệp tiểu gia hừ một tiếng nói: “Tiểu gia từ nhỏ đã không biết cái gì là lễ, ngươi có nhường hay không, không thì chút nữa đao kiếm không có mất, ít đi cánh tay hay cái chân cũng đừng hối hận.”

Mắt thấy phải kết thúc chuyện này, Thời Tiêu chậm rãi mở miệng: “Minh Chương, hôn ước của chúng ta đã lui rồi, không liên quan nhau nữa.” Sau đó nói với Diệp Trì: “Phiền toái tiểu vương gia đưa ta về nhà, đi đã một ngày rồi, chắc trong nhà lo lắng lắm.” Nói xong, vượt qua Minh Chương đi tới trước mặt Diệp Trì.

Một câu nói kia quả thực chính là kim đan của Thái Thượng Lão Quân, Diệp tiểu gia ta vừa rồi vẫn còn lưỡng lự trong chiêm la điện, lúc này vèo một cái liền bay lên trời, cũng chẳng quan tâm so đo việc Thời Tiêu và Minh Chương mất đi mảy lại, khẽ vươn tay muốn tới dắt nàng.

Nhưng Thời Tiêu nhẹ nhàng tránh được, nàng đi về phía trước hai bước, lúc này tâm tình tốt của Diệp Trì bạo phát, không đồng ý nhân nhượng, may may không bị ảnh hưởng, vừa muốn đuổi kịp, lại nghe Hứa Minh Chương nói: “Tiêu Tiêu, chẳng lẽ nàng còn oán ta để nàng phải chịu ủy khuất, nương ta làm mấy chuyện kia, ta đều biết hết, nhưng bà ấy không phải ta, nàng muốn giận ta, ta cũng theo nàng, nhưng việc gì phải liên quan đến người ngoài.”

Thời Tiêu dừng bước, rất muốn quay đầu lại, nhưng nhớ tới lời nói khinh miệt xem thường của mẫu thân hắn, trong lòng Thời Tiêu cứng rắn, lúc trước khi rời khỏi Hứa, nàng đã thề với lòng, đời này sẽ không bước vào cánh cửa kia, cho nên nàng không thể quay đầu lại, vả lại, lúc trước Thời Gia không hoả hoạn, mẫu thân hắn còn ghét bỏ nhà nàng, huống chi, hôm tình cảnh nhà nàng như thế, làm sao xứng đôi với Trạng Nguyên Lang.

Thời Tiêu thừa nhận mình nhát gan tự ti, nhưng nàng không có dũng khí đi đối mặt với mẫu thân Minh Chương, cảm giác tự tôn bị hung hăng giẫm dưới chân, nàng không muốn gặp lại lần thứ hai, khẽ cắn môi, cất bước đi ra ngoài.

Minh Chương muốn đuổi theo, lại bị Diệp Trì cản lại nói: “Ta nói này trạng nguyên công, vợ ta nói, người cũng nghe hết rồi mà, cho dù trước kia như thế nào, từ hôm nay trở đi, nàng với người nữa vẫn tiền cũng không liên quan, người cũng đừng cần rõ quan tâm, mau chiêu tuyền làm phò mã đi, đừng có làm phiền nữa.”

Nói xong, chậm chậm đuổi theo, sắc mặt Minh Chương cơ hồ tái nhợt không chút huyết sắc, hần biết rõ, Diệp Trì nói mấy câu đó là nói cho Tiêu Tiêu nghe, cũng không biết nàng sẽ nghĩ như thế nào.

Nghĩ đến đây, Minh Chương còn muốn đuổi theo, nhưng bị Vương Ngọc nhỏ giọng níu lại: “Minh Chương huynh chớ đuổi theo, việc gì cũng cần bàn bạc kỹ hơn.

Trong lòng Vương Ngọc nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi thế này, hần thật đúng là sợ hai người đánh nhau gây tai nạn chết người, một là Trạng Nguyên Lang, một là tiểu vương gia, nếu như ở chỗ khác thì thôi, tại Phong Nhã cư của hần mà xảy ra chuyện gì, hần chịu không nổi, bởi như vậy mới lật đặt giải vậy.

Cầm Thành và Tả Hoành hai người cũng không muốn xảy ra nhân mạng, không ngờ nha đầu kia nói một câu nói, chuyện liền giải quyết xong, nhớ tới dáng vẻ Diệp Trì vui vẻ đuổi theo, Cầm Thành liền thở dài, tuy nói hôm nay đã qua, nhưng nhìn ý tứ này của Hứa Minh Chương, chỉ sợ đại phiền toái còn ở phía sau, mỗi hận đoạt vợ, ai có thể nhịn cho nổi, không biết sẽ ồn ào ra chuyện gì nữa, nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể tới đâu hay tới đó, dù sao bảo Diệp Trì buông tay tuyệt không không có khả năng.

Cáo từ Vương Ngọc đi ra, ngựa của Diệp Trì còn đang ở bên ngoài, nhưng người đã sớm biến mất, hỏi gã sai vặt đang chờ bên ngoài, nói đã đi theo Thời cô nương ngồi xe rời đi, Tả Hoành nói: “Cầm Thành, ta thấy chuyện này nhưng lại không sai a, Hứa Minh Chương cũng không có ý dừng tay, người cũng thấy đó, người ta thế nhưng có danh có phận tình chàng ý thiếp, bây giờ chắc là đang hôn dỗi, Diệp tiểu gia ta nửa đường xen vào như vậy, chuyện này tính sao đây.”

Cầm Thành thở dài nói: “cứ xem sao đã!”

Bên này đợi Cầm Thành và Tả Hoành đi ra ngoài, Vương Ngọc mới hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra, đã là vị hôn thê của Minh Chương huynh, sao lại tới kinh thành?”

Sắc mặt Minh Chương tối sầm, nghĩ đến Vương Ngọc là một quân tử chính trực, liền thổ lộ đầu đuôi với hần: “Đội ta về quê, cha con nàng đã chẳng biết đi đâu, lúc này mới nhờ Vương huynh tìm kiếm, không ngờ lại gặp ở chỗ này, cũng muốn hỏi huynh dài, sao nàng lại ở chỗ của huynh?”

Wương Ngọc nghe xong, chuyện này náo cho tới bây giờ, làm thế nào cũng giấu giếm không được, liền nói với hần: “Ta có một biểu đệ bởi vì được cô cưng chiều, hơi có chút hoang đường, ngày thường ta không để ý tới hần, hôm nay ta đang bề bộn nhiều việc, hần đến nói để nhờ một vật ở chỗ ta, ngày mai tới lấy, ta chỉ nghĩ là vật gì, không ngờ là một cô nương, lại là vị hôn thê của Minh Chương, có lẽ bị hần nhìn trúng, nên đã đoạt lấy, lại sợ dượng nên không dám mang về trong phủ, mới đưa đến chỗ ta đây, cũng may không xảy ra chuyện lớn, thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh, Minh Chương huynh yên tâm, ngày mai ta đi tìm dượng, để cho ông ấy hảo hảo giáo huấn biểu đệ, tự mình đến nhà nhận lỗi, ngược lại chỗ tiểu vương gia, Minh Chương huynh định như thế nào?”

Hứa Minh Chương nói: “Ta cùng với Tiêu Tiêu lưỡng tình tương duyệt, lại sớm định hôn, hần là tiểu vương gia, chẳng lẽ muốn đoạt vợ người sao?”

Wương Ngọc nói: “người cũng nhìn thấy, hần thật muốn đoạt người có thể làm như thế nào? Vì huynh ở đây cũng có chủ ý...” Nói xong ghé vào tai Minh Chương nói vài câu.

Minh Chương nghe xong, vội nói: “Ta đây liền đi Định thân vương phủ gặp ân sư đại nhân.”

Không nói Minh Chương đi Định thân vương phủ như thế nào, quay đầu trở lại nói tiếp về Diệp tiểu gia của chúng ta, tuy rằng không thoải mái lắm, nhưng cuối cùng người cũng rời đi với hần, mặc dù trong lòng vẫn còn vướng mắc, nhưng tâm tình đã tốt hơn nhiều, nhìn Thời Tiêu cả buổi, rốt cuộc nói: “Chuyện trước kia tiểu gia không so đo, nhưng sau này, nàng và hần không được phép gặp nhau có biết không, nếu như

nàng gặp lại hần, để cho ta biết, ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu, ta đây không có dọa nàng đâu.”

Thời Tiêu thật sự không có tâm tình ứng phó hần, hần nói cái gì nàng cũng không có nghe qua, đầu óc nàng vẫn còn hỗn loạn tê dại, chỉ qua loa hồ đồ ừ một tiếng cho xong, thẳng đến khi ngựa xe dừng lại mới hoàn hồn lại.

Tưởng là đã đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, đi xuống mới biết không phải, trước mắt là cổng chính của một tòa nhà, Thời Tiêu sững sốt một chút, chợt nghe Diệp Tri nói: “Trán nàng bị thương, cần phải hảo hảo nhìn một cái, đây là quý phủ của Hồ thái y.”

Thời Tiêu nghe là thái y vội nói: “Không cần làm phiền, về nhà bôi chút thuốc là được.” Nhưng Diệp Tri làm gì chịu, cứng rắn kéo vào bảo Hồ thái y xử lý miệng vết thương, bôi thuốc, hỏi vài lần, Hồ thái y đều nói không có gì đáng ngại, mới thả ra.

Đưa Thời Tiêu về phố nhỏ Tỉnh Thủy đã là hai canh giờ sau, cũng may Quyên Tử viện có lung tung mới lừa gạt được Thời cha đi ngủ, Diệp Tri không để ý tới ánh mắt khinh bỉ của Quyên Tử, trực tiếp đưa Thời Tiêu đến trước cửa phòng nàng, Thời Tiêu vừa muốn đi vào lại nghe Diệp Tri nói: “Thời Tiêu, nàng sẽ không gặp lại hần đúng không?”

Thời Tiêu quay đầu, ánh trăng đêm nay không tẻ, từng vầng sáng rơi trên người hần, khảm lên một vòng ánh sáng nhàn nhạt, mặt của hần ẩn trong vầng sáng nhu hòa hơn bình thường rất nhiều, nhưng giọng nói của hần lại bướng bỉnh, bướng bỉnh như con nít, hơn nữa, hôm nay hần lần đầu gọi tên của nàng, nghe có chút cổ quái.

Thời Tiêu thật ra cũng không hiểu hần vừa ý nàng ở điểm nào, trong lòng nàng, cảm thấy nàng cái gì cũng sai, Thời Tiêu nghĩ, với kiêu ngạo của Minh Chương, ngày hôm nay qua đi, có lẽ sẽ không tới tìm đâu, như vậy cũng tốt, hai bên đều giải thoát cho nhau.

Nghĩ đến chỗ này, nàng khẽ gật đầu một cái, Diệp Tri lập tức mừng rỡ, trước khi nàng đóng cửa nhin không được lại nói một câu: “Chỉ cần nàng không gặp hần thì sao đều được.” Một câu nói kia làm cho Thời Tiêu ngu ngơ cả buổi.

Diệp Tri từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đi ra mãi cho đến trước cửa Vương phủ tâm tình đều rất tốt nhưng đến khi vào cửa lại không hần như vậy, ngược lại là Phúc Quý ở bên cạnh cha hần cúi chào nói: “Vương Gia ở thư phòng đợi tiểu vương gia đã nửa ngày, nhân người vừa về thì đi qua.”

Diệp Tri còn tưởng là chuyện của Quách Đại Bảo, để cho hần cha biết, trong lòng nói hôm nay còn chưa kịp chỉnh đốn tiểu tử kia mà, vậy mà còn dám đến cáo trạng, xem ngày mai hần sẽ trị hai người này ra sao.

Đi vào thư phòng, vốn đang cho là hần cha nhất định sẽ đen mặt giáo huấn hần một trận, không ngờ lại cho người dâng trà, Diệp Tri hắc hắc vui mừng nói: “Lão gia tử hôm nay này làm sao vậy, đừng nói là có chuyện gì vui nha, là lại cho ta thêm một di nương nữa sao?”

” ”

Một câu làm lão Vương gia ghen thở không nổi, vừa nghĩ tới hôm nay Minh Chương nói những câu kia, lão Vương gia càng thêm tức giận, nhìn hần uống trà, chợt quát to một tiếng nói: “Nghịch chướng, đại náo Thị Lang phủ, đoạt vợ của trạng nguyên, ngươi hồ đồ như thế, không biết lại làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế nào, người đâu, bắt hần trời lại cho ta, từ hôm nay không cho hần ra khỏi cửa phòng nửa bước.”

Bốn gã sai vặt áo ào xông tới, cầm dây thừng đến trước mặt, nhưng người xem ta, ta xem người, cũng không dám ra tay, cũng biết tiểu vương gia không dễ chọc, khí lực lớn, có công phu, trời người không thành không chừng còn bị đánh, cũng không thể chết oan mà.

Diệp Tri thế mới biết hôm nay lão gia tử bị chọc tức, có ý muốn giáo huấn hần, giáo huấn cũng được, hần không sợ, dù cho đánh hần cũng không sao, nhưng không thể không cho hần đi ra ngoài, mấy ngày nay hần phải đi gặp vợ hần nữa, lão gia tử đã tức giận như vậy, không bằng hần ra ngoài trốn vài ngày rồi hãy nói.

Nghĩ vậy liền muốn đứng lên, lại không nghĩ bất kể như thế nào cũng không có chút khí lực, quét mắt nhìn chén kia trà lập tức hiểu được, không biết nên khóc hay cười, lão gia tử nhà bọn họ để chỉnh đốn hần, ngay

cả ám chiêu hạ được mà cũng nghĩ ra được, nhưng cũng có chút hiếu kỳ: “Lão gia tử, cho ta uống thuốc gì vậy?”

Định Thân Vương bị nhi tử hỏi mặt già đỏ lên, nếu không phải thật sự không có cách nào, cũng sẽ không hạ được, không phải sợ tiểu tử này khinh suất sao, thực trên chộc, toàn bộ gã sai vật xông lên, cũng khó mà bắt được hắn, cho nên, bắt hắn chỉ có thể hạ được, nhưng thủ đoạn ti tiện như vậy quả thực không vẻ vang, nhất là anh minh cả đời của Định Thân Vương.

Bị nhi tử ở trước mặt vạch trần, thực có chút không xuống đài được, mặt mo đỏ bừng, nhưng Diệp Trì nhất quyết không tha nói: “Ta nói lão gia tử người nếu thật sự không vừa mắt ta, không bằng trực tiếp cho ta hạc đỉnh hồng, duyên phận đời này của hai cha con ta coi như hết, nhưng nếu người lưu lại cho ta một hơi thở, cho dù lật cả bầu trời, đó cũng là vợ ta, ai dám đoạt, ta liều mạng với hắn.”

47. Chương 47

Định Thân Vương tức giận tái mặt, vỗ bàn một cái: “Chỉ cần còn có ta ở đây, người đừng hòng làm ầu, nhốt hắn vào trong phòng cho ta, ai muốn thả hắn ra, hay dám để lão Vương phi biết, cứ việc đánh chết.”

Định Thân Vương lúc này quyết tâm muốn nhốt hắn, thật ra, ông cũng biết nhốt cũng vô dụng, nhưng ít nhất để cho hắn tỉnh táo một chút, Định Thân Vương cảm thấy, dù cho nhi tử hoang đường, nhưng chuyện này cũng có thể suy nghĩ cẩn thận.

Từ một phương diện khác mà nói, chuyện này làm cho Định Thân Vương thay đổi cách nhìn về đứa con trai này, mấy năm nay vì việc hôn nhân của Diệp Trì, ông cũng quan tâm không ít, lẽ ra sự sự lo lắng này của người làm cha như ông hơi kỳ cục, nhưng ai bảo ông chỉ sinh được một đứa con trai này làm chi, ông sợ tiểu tử này thật không cưới vợ, thì hương khói từ đời ông coi như bị chặt đứt, ngày nào đó ông chết đi sẽ không có cách nào mà gặp mặt lão tổ tông.

Thầm suy nghĩ không ít, đến mức sắp bị bệnh luôn, giờ hễ đi đến nhà ai, nếu biết cô nương nhà người ta chưa lấy chồng, liền thay nhi tử nhìn xem như thế nào.

Theo suy nghĩ của Định Thân Vương, con của ông đến bây giờ không cưới vợ, chính là do dính lấy những kỹ nữ kia trong một thời gian dài, Định Thân Vương cũng thừa nhận, thiên kim thế gia vọng tộc, so với những kỹ nữ đàn hát phong tình thì có chút khô khan không thú vị, nhưng ông cũng không đâu có ngăn hắn nạp thiếp, chỉ cần hắn cưới nàng dâu vào cửa, rồi muốn nạp bao nhiêu thiếp thất, lão tử ông đều có thể một mắt nhắm một mắt mở để cho hắn nạp vào, dù là hắn nạp đầu bài của Xuân Vân lầu kia, ông cũng chịu.

Nhưng điều kiện tiên quyết là phải lấy nàng dâu về, hiện nay đại thần trong triều, chỉ cần thấy ông, câu đầu tiên liền hỏi: Định thân vương phủ lúc nào lo liệu chuyện vui a, nghe vài lần, Định Thân Vương cũng không cảm thấy thế nào, về sau mỗi ngày đều nghe, thật đã thành tâm bệnh, thật sợ Diệp Trì lẩn vào trong đó, rồi cứ hoang đường hoài như vậy.

Nhưng hôm nay Minh Chương nói với ông, Định Thân Vương đầu tiên là kinh sợ, về sau lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, tuy nói chuyện nhìn trúng vị hôn thê của người ta có chút khốn nạn, nhưng cũng nói, con của ông không phải là không muốn cưới vợ, mà là không gặp được người hài lòng hợp ý.

Định Thân Vương đã sớm nghĩ, nếu không thì dứt khoát cho hắn lấy một người vợ, vợ chồng son ở chung với nhau lâu dài, tự nhiên liền thân thiết, về phần chọn người, cũng có tính toán, chính là cô nương Cẩm Phong của Trần Viễn Hầu phủ.

Hôm kia thái hậu nhắc với ông, ông liền cảm thấy phù hợp, cho dù nhìn mặt mũi Cẩm Thành mặt mũi, tiểu tử Diệp Trì cũng không thể quá lạnh nhạt với người ta, vả lại, cô nương kia ông nghe Vương Phi khen ngợi khoa trường mấy lần, nói đáng về được, tính tình cũng vui vẻ, với tiểu tử này miễn cưỡng cũng coi như thanh mai trúc mã, phù hợp như vậy là quá được rồi.

Định Thân Vương đang nghĩ ngợi trở về thương lượng thoả đáng với lão Vương phi sẽ thực hiện việc này liền, dù sao lấy nàng dâu về, ông không tin tiểu tử này còn có thể chống đỡ không động phòng.

Cũng không chờ ông và lão Vương phi thương lượng xong, tiểu tử này đã làm ra chuyện hoang đường như vậy, hôm nay Minh Chương vào cửa thì quỳ xuống với ông, nói rõ ngọn nguồn, Định Thân Vương kinh sợ đần xen.

Nhưng chuyện này vẫn chưa xong, Minh Chương chân trước đi, chân sau Quách Khánh Lâm đã tới rồi, Định Thân Vương thế mới biết, con của ông không chỉ làm một chuyện tốt.

Từ phương diện bao che con cái mà nói, hẳn đại náo Thị Lang phủ, đối với đương gia phu nhân người ta hô to đánh giết, ông cũng mặc kệ hẳn, thật ra là nói không được, cho nên nhốt hẳn vài ngày là tốt nhất, tránh cho chuyện gây ra động tĩnh quá lớn, không thể chỉnh đốn.

Diệp Trì sao có thể biết được tâm ý lần này của lão tử nhà hẳn, một lòng một dạ chỉ nhớ đến vợ hẳn, trước kia hẳn không sợ đâu, cùng lắm thì quần chặt lấy nàng, nhưng hôm nay không thể, tự nhiên nảy ra một vị hôn phu, tuy nói đã lui hôn, nhưng Diệp Trì cũng không ngốc, nhìn ý tứ vợ hẳn đối với Hứa Minh Chương, có mắt đều có thể nhìn ra.

Diệp Trì sợ Hứa Minh Chương cũng sử dụng chiêu này giống hẳn, quần chặt lấy vợ hẳn, vợ hẳn liền mềm lòng, nói không chừng không có hẳn sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Trì có thể không vội sao, nhưng có gấp cũng vô dụng, lão gia tử hạ được với hẳn, chắc là một loại nhuyển cân tán, khiến cho cả người hẳn không có tí sức lực nào, bây giờ cho dù không trối hẳn, hẳn chạy cũng không thoát, huống chi, còn trối hẳn nữa.

Đã vậy cũng không biết Đắc Lộc chạy đi đâu, có hẳn ở đây gửi thư ra ngoài cho Cẩm Thành cũng tốt, mình mới có thể thoát thân, nhưng lại không thấy bóng dáng Đắc Lộc đâu hết, Diệp Trì thật sự tức giận, trong lòng nói đợi tiểu tử kia đến đây, không đập chết hẳn không được mà.

Đắc Lộc lúc này còn thâm hiểm hơn Diệp Trì nhiều, cho dù ngoài miệng Định Thân Vương nói bực bội cỡ nào thì Diệp Trì vẫn là con trai ông, đừng nói ra tay độc ác, đánh một cái cũng không nỡ, nhưng đối với Đắc Lộc lại không mềm lòng như vậy, trước khi Diệp Trì quay về, đã cho người bắt Đắc Lộc chặn miệng hung hăng đánh cho 20 gậy, Đắc Lộc nửa cái mạng còn không giữ nổi, lúc này đang nằm trên giường gạch rên hừ hừ, còn sức đâu mà chú ý tới Diệp Trì.

Diệp Trì cứ như vậy bị cha hẳn nhốt lại, Minh Chương muốn chính là cái này, hẳn cũng biết Định Thân Vương không quản được Diệp Trì, nếu thật có thể quản, cũng sẽ không như hôm nay, hẳn muốn Diệp Trì đừng quần quít Tiêu Tiêu, để cho hẳn có thời gian đi giải thích, đi văn hồi, vốn chính là vợ của hẳn, Diệp Trì không nên xen vào làm gì.

Hẳn tin tưởng, Tiêu Tiêu sẽ không thay đổi, Thời Tiêu cả đêm cũng không ngủ được, lật qua lật lại trong đầu đều là khuôn mặt Minh Chương, Thời Tiêu nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại loại tình huống này, nàng chặt vật như thế, hẳn sẽ nghĩ như thế nào, có cho là nàng bị Quách Đại Bảo bôi nhọ hoặc có gì đó mờ ám với Diệp Trì hay không?

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi cười khổ, trong lòng rối cuộc vẫn còn nghĩ tới hẳn, lại nhớ tới những lời kia của hẳn, trong lòng dường như lại ánh lên chút hy vọng, Thời Tiêu chợt phát hiện, nàng rối loạn, không biết nên làm gì bây giờ, dù cho ngoài miệng nói tuyệt tình, nhưng trong lòng lại yếu đuối rối tình rối mù.

Thời Tiêu một đêm không ngủ, nhìn ngoài cửa sổ sáng rồi, dứt khoát thu thập đệm giường, quét viện, xách thùng nước đi ra ngoài, đi tới giếng nước đầu hẻm gánh nước, ai ngờ vừa ra cửa viện đã nhìn thấy Minh Chương, hẳn đứng ở ngoài viện, cũng không biết đứng từ bao giờ, trên vai còn mang theo sương sớm, tấm mình dưới ánh bình minh, dáng người tuấn tú cao ngất như tùng như trúc.

Thời Tiêu từ nhỏ đã biết có rất ít nam tử có thể so sánh với Minh Chương, hẳn lúc này nhìn qua có vẻ mỗi một, nhưng dù cho mỗi một vẫn đứng thẳng như cũ, nhưng dao động giữa hai hàng lông mày lại không giống hẳn.

Thời Tiêu mấp máy môi, không biết hẳn đứng ở chỗ này là muốn làm cái gì, không để nàng suy đoán quá lâu, Minh Chương đã mở miệng: “Tiêu Tiêu, mặc dù muốn định tội của ta, ít nhất phải cho ta biết mình

phạm sai lầm gì được không, nương ta có lỗi với nàng, ta là Minh Chương mà, nếu như ta biết xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ không vào kinh, nàng cũng sẽ không chịu nhiều ủy khuất như vậy, nàng không biết, trong lòng ta hiện giờ vô cùng hối hận, cũng may ông trời có mắt, nàng vẫn còn bình an, để ta có thể nhanh chóng tìm được nàng, Tiêu Tiêu, tin tưởng ta, sau này ta sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa, ta không đi đâu nữa hết, nếu như nàng không muốn ta làm quan, chúng ta liền về nhà, nhưng vô luận như thế nào, ngàn vạn chớ nói những lời nhảm tâm như vậy nữa.”

Thời Tiêu sững sờ trong chốc lát, nhìn người nghìn nhớ trăm mong đang ở ngay trước mắt, một câu bộc lộ hết nỗi lòng làm nàng nhẹn không được xúc động, nhưng chợt nhớ tới hôm qua Diệp Trì nói, hẳn sẽ kén phò mã, Cửu công chúa xem trọng hẳn.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu cúi đầu xuống: “Hôn nhân vốn là phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn(1), mẫu thân huynh từ hôn, ta cũng đã lập văn tự, từ nay về sau nam hôn nữ gả đều không liên quan, huynh không cần đến nói với ta những thứ này, ta cũng không có ủy khuất gì, cha con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau tốt lắm, huynh càng không cần áy náy, ta không đảm đương nổi.”

(1) phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn: ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai.

Minh Chương biết Tiêu Tiêu của hắn cố chấp lại kiêu ngạo, mẫu thân hắn lại nhục nhã nàng như vậy, nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ, nhưng nàng phải sạch quan hệ với hắn như vậy, Minh Chương vẫn cảm thấy vô cùng khổ sở, hắn đưa tay nhận thùng gỗ trong tay nàng: “Muốn gánh nước sao? Ta giúp nàng.”

Thời Tiêu liếc nhìn cổ kiệu ở đầu hẻm, hai gã sai vặt mặc quần áo đen bên cạnh cổ kiệu, là người Hứa phủ, quả nhiên vừa thấy Minh Chương nhận thùng nước trong tay, liền vội vàng chạy đến giành lấy, Minh Chương phát phát tay.

Hai gã sai vặt luôn luôn hầu hạ Minh Chương, tự nhiên biết Thời Tiêu là ai, vừa thấy ý tứ này liền lui trở về, Minh Chương nhận thùng, đi đến giếng nước ở đầu hẻm.

Chuyến đầu tiên Thời Tiêu đi theo hắn, chuyến thứ hai liền do một mình hắn đi gánh, chạy tới chạy lui tầm mười chuyến, mới đổ đầy vạc nước trong phòng, Thời Tiêu cũng không biết nàng có tâm tình gì, Minh Chương muốn gánh nước nàng để cho hắn gánh, còn nàng, an vị trên ghế trong sân nhìn hắn chạy tới chạy lui.

Hắn khi nào phải làm những việc như vậy, hiển nhiên gánh bữa bãi lộn xộn, có đôi khi, gánh tới nơi nước trong thùng cũng rơi vãi ra hơn phân nửa, vạc nước đầy, cấm bào trên người của hắn cũng bị ướt hết, mặc dù chặt vật như thế, cũng không có một câu câu oán hận.

Gánh nước xong, còn hỏi nàng có việc gì nữa không, Thời Tiêu sững sờ nhìn hắn một hồi, thở dài nói: “Huynh tội gì phải thế?”

Minh Chương vừa muốn nói gì, đã thấy Thời cha đi ra, Minh Chương vội vàng bước nhanh qua, đến trước mặt nói: “Nhạc phụ trên cao, xin nhận Minh Chương một lạy.” Nói xong quỳ xuống dập đầu.

Thời cha dụi dụi mắt hồi lâu mới nói: “là Minh Chương sao, làm cái gì vậy, trên đất lạnh lắm, mau dậy đi.”

Minh Chương lại nói: “Minh Chương không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, để người và Tiêu Tiêu chịu ủy khuất, sau này Minh Chương nhất định sẽ không rời Tiêu Tiêu nửa bước, kính xin ngài đi giá cùng Minh Chương hồi phủ.”

Minh Chương sớm nghĩ kỹ, vô luận như thế nào hôm nay phải dỗ dành Tiêu Tiêu trở về, ở chỗ này quá mức đơn sơ, đồng thời cũng lo lắng Diệp Trì đến đây đưa Tiêu Tiêu.

Thời cha từ trước đến nay là một người không biết toan tính, liếc nhìn nữ nhi, lúc Tiêu Tiêu từ hôn, Thời cha không dám hỏi quá rõ ràng, sợ nữ nhi thương tâm khổ sở, từ quê đến kinh đô hai năm rồi, cũng không thấy Hứa gia tìm đến, Thời cha liền cho rằng Minh Chương cũng đồng ý, hôm nay ý tứ này, Minh Chương căn bản không biết chuyện từ hôn, nếu thật như thế, của hôn sự này, có phải hay không...

Ông vừa nghĩ như vậy, Thời Tiêu đứng lên nói: “Muốn đi thì người đi đi, ta không đi đâu cả.” Xoay người lại vào nhà.

Minh Chương âm thầm thở dài, suy nghĩ chuyện này sao mới phải đây, đang khó xử, chỉ thấy ngoài cửa lớn cha hắt Hứa Sĩ Xương đi đến, Minh Chương sững sờ: “Cha sao người lại đến đây?”

Hứa Sĩ Xương nói: “Ta sợ người không mang được nòng dậu của chúng ta trở về, người chân trước đi, ta chân sau đã đến.” Nói xong khom người chào Thời cha: “Đều là nương Minh Chương làm ra chuyện hồ đồ, ta thay bà ấy bồi lễ với thân gia, thân gia đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với bà ấy làm gì, ta đã nói với bà ấy, Hứa gia ta chỉ nhận thức Hiểu Hiểu là con dậu, việc hôn nhân này đã định chính là cả đời, nào có nửa đường mà thối lui, Tiêu nha đầu, Tiêu nha đầu, Hứa thúc đã đến đây, còn không ra cho Hứa thúc bát trà, chạy xa như vậy, cổ họng thúc thúc cháy luôn rồi.”

48. Chương 48

Hứa gia lão gia đích thân đến, Thời Tiêu lại trốn tránh trong phòng có vẻ không thích hợp, đành phải đi ra chào Hứa Sĩ Xương, Hứa Sĩ Xương thở dài nói: “Nha dậu chịu ủy khuất rồi, lúc nhà của con gặp chuyện không may, đúng lúc Hứa thúc ở bên ngoài không biết, đợi Hứa thúc về đến nhà thì đã trễ rồi, Hứa thúc xin lỗi con, nương Minh Chương hồ đồ, thế nhưng Thời nha đầu này, có thể nể mặt Hứa thúc hay không, đừng so đo nữa, Hứa thúc cam đoan với con, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, hai năm qua Hứa thúc cũng đã nghĩ kỹ, chờ con và Minh Chương thành thân, ta liền tách ra, tuy chỉ có một đứa con trai là Minh Chương, thân thể này của Hứa thúc vẫn còn rắn chắc lắm, sống còn lâu lắm, các người chỉ cần sống cho tốt, ta và nương Minh Chương ở lại khu nhà cũ, ngày lễ ngày tết, vợ chồng son các người trở về dập đầu với chúng ta, trong lòng Hứa thúc đã đủ rồi, về phần nương Minh Chương, con không cần lo lắng, ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ, chủ của Hứa gia vẫn còn là ta mà.”

Nói xong giữ chặt tay của nòng, lại kéo Minh Chương, đem tay của hai người đặt chung một chỗ: “Hai người các người thanh mai trúc mã, phần duyên này khó có được, phải biết trân trọng, có những lúc gặp ghềnh, vượt qua là tốt rồi, Hứa thúc không mong gì hết, chỉ mong hai người các người hảo hảo mà sống, ngày nào đó cho Hứa thúc thêm tôn tử, như vậy là đủ rồi.”

Một câu nói khiến Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, bây giờ tránh về phòng quả thật không ổn, mà đứng ở chỗ này lại xấu hổ, ngược lại làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ ửng, tận đến cả cái cổ, nòng muốn rút tay về, không ngại Minh Chương cầm thật chặt: “Tiêu Tiêu không cãi nhau nữa có được hay không, con cũng biết, đoạn đường này Minh Chương vội muốn chết luôn đó.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hắt, Hứa thúc đích thân đến, Minh Chương lại như vậy, dường như trong nháy mắt, tất cả mọi chuyện cũng đã khổ tận cam lai, trước kia nòng cho là hắt sau khi thi đậu sẽ xem thường nòng, cho rằng nhân duyên này đã đoạn, không ngờ còn có thể tiếp tục, lúc này có được tính là trong cái rủi có cái may hay không, lúc nòng cho rằng, đời này cũng không thể gặp nhau, lại có một kết quả viên mãn như thế, như là nằm mộng.

Minh Chương thấy nòng sững sờ nhìn mình không nói lời nào, rất sợ nòng không đồng ý, chợt nhớ tới những lời Diệp Trì nói hôm qua, vội vàng kéo nòng qua một bên hơi nhỏ giọng giải thích: “chuyện Cửu công chúa kia...”

Hắt mới mở miệng, ngược lại thực nhắc nhở Thời Tiêu, đúng vậy a, còn có Cửu công chúa, nòng mím môi nhìn hắt nói: “Nếu như huynh cưới công chúa, có thể là phò mã rồi, từ đó về sau một bước lên mây, phú quý cả đời.”

Minh Chương cắn răng nói: “Tiêu Tiêu nòng là muốn bức ta chết sao, Minh Chương nếu có lòng này, bảo ta, bảo ta chết không tử tế, sau khi chết sẽ xuống mười tám tầng Địa ngục, trọn đời không thể siêu sinh.”

Thời Tiêu vội vươn tay che miệng của hắt nói: “Ta chỉ nói như vậy mà thôi, cần gì phải thề như vậy.” Nói xong lại vội vàng chấp tay trước ngực đối với Thần Phật vái, cầu khẩn cả buổi.

Minh Chương chưa phát giác ra mỉm cười, Tiêu Tiêu của hắt cuối cùng cũng không nỡ bỏ hắt, kéo tay của nòng, Minh Chương sâu sắc nhẹ nhàng thở ra: “Tiêu Tiêu nòng nhìn ánh bình minh kia.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn qua, ánh nắng ban mai dịu xuống, lúc này bầu trời ngập tràn ánh sáng, như gấm đỏ dệt kim, giống như màn trướng màu đỏ mỏng manh ngăn cách với mặt trời. Rốt cuộc nàng không phải là sắt tinh, còn có thể kết quả như vậy với Minh Chương, đây là điều Thời Tiêu tuyệt đối không nghĩ tới.

Cha con Thời Tiêu cũng không có dọn đi đến chỗ của Minh Chương, một là Minh Chương mặc dù là trạng nguyên nhưng chưa có chức vụ thật sự, chỗ ở cũng chỉ là nơi dừng chân tạm thời, vị hôn thê như Thời Tiêu vào ở quả thật không thích hợp, hai là, Thời Tiêu quả thực không nỡ bỏ Quyên Tử và đám tiểu tử đại tạp viện, nhớ ngày đó, lúc cha con nàng vào kinh, nếu không phải gặp được Phổ chương quý Phúc Hưng cư tâm tính tốt, lại gặp gỡ Quyên Tử và mười mấy tiểu tử này giúp đỡ, không biết đã thành cái dạng gì rồi.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi nghĩ đến Diệp Trì, bất kể người ngoài nói hắn hoàn hảo như thế nào, ở trong mắt Thời Tiêu, ngược lại không giống nhau, đặc biệt là mấy chuyện gần đây, hắn như là ân nhân cứu mạng của nàng! Nếu không có hắn, nàng gặp Quách Đại Bảo ác nhân như vậy, làm sao có thể dễ dàng thoát thân, nếu không có hắn, lần trước vùng ngoại ô nói không chừng sẽ mất mạng.

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn nóc nhà ngói mới, nhớ tới hắn đầu đầy mồ hôi, đáng vẻ xoay người lại nhe răng cười với nàng, nhin không được thở dài, nàng không muốn đi trêu chọc hắn, cũng thủy chung không có giả vờ với hắn, nghĩ đến những chuyện này lại lại cảm thấy tựa như mắc nợ hắn.

Minh Chương hôm qua đến nói với nàng, vạn tuế gia chỉ lưu hấn lại Hàn Lâm viện giữ chức thị giảng, đồng thời cũng xin hôn chỉ, Hoàng Thượng đặc biệt ban thưởng tòa nhà một tòa ở thành đông, sau khi thành hôn bọn họ liền vào ở, đang sai người chỉnh đốn, nói xong quay đầu lại mang nàng đi xem thử, chỗ nào cần mua thêm thứ gì thì sớm sớm nên đặt mua.

Trong lòng Thời Tiêu hiểu, Hàn Lâm viện thị giảng, mặc dù chỉ là chức quan ngũ phẩm, nhưng là ngự tiền, chỉ cần ở ngự tiền, cho dù là tiểu quan như hạt đậu hạt vừng hạt đậu xanh, đều là có tiền đồ nhất, Minh Chương vừa mới trúng tuyển liền được ở lại ngự tiền, có thể thấy được thánh ý, hưởng chi, còn ban cho nơi ở, đủ thấy ân sủng có thừa, trách không được lúc Minh Chương vừa tới, lại có phong thái toả sáng như vậy.

Thời Tiêu rất biết rõ hắn, biết rõ hoài bão của hắn, hắn chưa bao giờ là một nam tử tầm thường, chỉ có điều cưới nàng, ngược lại không giúp ích được gì cho hắn, nàng có thể làm cái gì, lưỡng tình tương duyệt, nở hoa kết quả, đợi thành hôn xong, nàng liền ở phía sau hậu trạch giúp chồng dạy con, phu quý thê vinh.

Trước kia Thời Tiêu hưởng tới cuộc sống này, khi đó nàng được nuôi dưỡng ở khuê trong không biết thói đời gian nan, nhân tình ấm lạnh, lại càng không biết, ở bên ngoài khuê phòng, còn có một thế giới lớn như vậy, hai năm qua mặc dù chịu khổ, hôm nay hồi tưởng lại, Thời lại cảm thấy hết sức trân quý.

Có đôi khi nàng nghĩ, nếu như nàng là nam nhân thì tốt rồi, có thể đi ra ngoài nhìn một chút, nhìn cảm tú giang sơn Đại Yên một chút, đáng tiếc nàng là nữ nhân, nghĩ đến đây, Thời Tiêu không khỏi lắc đầu, nàng đây là thế nào, chẳng lẽ là bởi vì kết quả quá viên mãn, lại sinh ra những ý niệm bĩ bại lộn xộn trong đầu.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe bên ngoài vang lên một tiếng, Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, thả việc trên tay xuống, vừa muốn đi ra ngoài, cửa phòng đã bị đá văng từ bên ngoài, Diệp Trì xông vào.

Lúc này Diệp Trì có vài phần chật vật, quần áo bên ngoài cũng không mặc được, trên đầu cũng không đội mũ, Thời Tiêu thậm chí hoài nghi, hắn phải phải đã vài ngày không chải đầu rồi hay không, nhìn rối tung cả lên, sắc mặt có hơi tiêu tụy, nhưng trong mắt tràn ngập lửa giận, ánh lửa kia bập bùng, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu cháy.

Diệp Trì Như vậy không chỉ có chật vật, còn làm cho Thời Tiêu sợ hãi, Thời Tiêu vô thức bước về sau một bước nói: “Sao người lại tới đây?”

“Ta làm sao tới rồi hử? Nàng ước gì ta không bao giờ đến nữa có đúng hay không?” Diệp Trì lúc này chỉ muốn bóp chết nàng, ngày đó nói như thế nào, nói từ hôn, từ nay về sau không can hệ nữa, mình mới trở về Vương Phủ, mới ba ngày, lão tử nhốt hấn ba ngày, thời điểm thả hấn ra nói cho hấn biết, Trạng Nguyên Lang muốn thành hôn, Hoàng Thượng ban thưởng tòa nhà, chọn ngày lành tháng tốt thành lễ, trạng nguyên phu nhân chính là Thời Gia cô nương, người ta là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt, hôm nay trăm năm hảo hợp, chính là kết quả viên mãn, bảo hấn sớm chết tâm đi, cũng nói cho hấn biết, để tránh cho việc quấy rối nàng, ngày mai sẽ ban thánh chỉ tứ hôn, tiểu vương phi Định thân vương phủ chính là thiên

kim Cẩm Phong của Trần Viễn Hầu phủ, không vừa ý cũng phải chấp nhận, chuyện này không phải do hắn muốn mà được.

Diệp Trì ở đâu quản cái gì Phong Cẩm Phong, nghe xong vợ hắn phải thành hôn với Hứa Minh Chương, chỉ muốn đi giết người, giống như diên chạy từ Vương Phủ thẳng đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Ánh mắt Diệp Trì đảo qua giá y Thời Tiêu đặt trên giường gạch, màu đỏ màu của hồng nhan càng kích thích hắn, hắn cầm lấy nói: "Không phải nàng nói từ hôn với hắn sao? Nàng nói không liên quan với hắn sao? đây là cái gì? Đây là cái gì?"

"Ta, ta..." Thời Tiêu hoảng hốt, ta cả buổi, cũng không biết nên giải thích thế nào, rồi lại nghĩ, nàng giải thích cái gì với hắn, hắn lại dựa vào cái gì đến chất vấn nàng, giữa bọn họ căn bản cái gì cũng không phải.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu đáp qua loa: "Đây là giá y của ta, ta sắp thành thân rồi, tiểu vương gia nếu như rồi rãnh, đến lúc đó đến uống một ly rượu mừng nhé..."

Thời Tiêu chưa nói xong, thì bị Diệp Trì nắm cổ, hai mắt Diệp Trì đỏ lừ: "Uống rượu mừng, nàng cho tiểu gia là cái gì? nàng không thể đùa bỡn ta như thế, tiểu gia muốn nàng, nàng là của tiểu gia, ai cũng ngăn không được, vốn tiểu gia còn muốn tốt với nàng, nàng đã không lĩnh tình, tiểu gia hà tất phí công, giá y này nàng làm tốt lắm, hôm nay tiểu gia liền động phòng."

Nói xong đặt nàng trên giường gạch, nhào tới xé rách quần áo Thời Tiêu, Thời Tiêu sợ hãi, dốc sức liều mạng giãy giụa, nhưng làm sao chống lại được khí lực của Diệp Trì, Diệp Trì lúc này đã mất đi lý trí, vừa nghĩ tới nàng dầu hắn tâm tâm niệm niệm sẽ gả cho tiểu tử Hứa Minh Chương kia, hắn liền chịu không được, nàng là của hắn, ai cũng đừng đoạt.

Hí...iiiiii rồi một tiếng, quần áo Thời Tiêu bị hắn xé rách, Thời Tiêu cảm giác mình toàn thân không có chút khí lực, chỉ cần hắn muốn, nàng không có khả năng phản kháng, Thời Tiêu nhắm mắt lại nước mắt rơi xuống, có lẽ, nàng thật sự không rõ, nếu không sao lại trêu chọc tới hắn.

Bờ môi Diệp Trì rơi xuống, hôn ở trên mặt nàng, nhưng nếm đến hương vị mặn mặn, Diệp Trì sững sờ, cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai mắt nhắm tịt, cắn môi, nhưng nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, làm ướt khuôn mặt nàng, cũng làm ướt môi của hắn, càng làm tâm của hắn mềm nhũn.

Diệp Trì vậy mà không muốn, không muốn nàng rơi lệ, trông thấy nước mắt của nàng, trong lòng Diệp Trì tựa như bị dao đâm vào, lực phủ ngũ tạng của hắn cũng như bị đâm từng nhát vô cùng đau đớn.

Hắn dừng lại động tác, vươn tay chạm vào khuôn mặt nàng, Thời Tiêu co rúm lại, trong lòng Diệp Trì một hồi khổ sở trầm thấp nói: "Sao lại chán ghét ta như vậy? Ngay cả ta chạm vào nàng cũng ghét bỏ..."

Thời Tiêu chỉ khóc, nàng không dám mở mắt, nàng sợ, nhưng giọng nói của hắn nhưng dường như không bạo ngược như hồi nãy nữa, hiện ra vài phần trống vắng, hắn bỗng nhiên gất gao ôm nàng vào trong ngực: "Đừng sợ, ta chỉ là quá tức giận, vừa nghĩ tới nàng muốn gả cho người khác, ta liền không chế không được, ta không phải muốn làm cái gì đâu, ta chính là thích nàng, muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, dù cho nàng đánh ta mắng ta cũng được, chỉ cần đừng rời khỏi ta..."

Diệp Trì nói liên miên cần nhẫn, Thời Tiêu hơi lấy lại bình tĩnh, mở mắt ra còn chưa kịp đẩy hắn ra, đã nhìn thấy Minh Chương, cho dù tính tình Minh Chương tốt, thấy tình cảnh này cũng chịu không nổi, đi lên túm Diệp Trì đánh một quyền.

Diệp Trì không có phòng bị bị đánh một cái, đứng lên, phát hiện là đầu sỏ gây nên, có thể coi là tìm được người, bổ nhào qua Hứa Minh Chương đánh nhau, quyền cước luyện ngày thường cũng đều không sử dụng, hoàn toàn chính là đánh nhau.

Minh Chương tuy nói văn nhược, nhưng rốt cuộc cũng là nam tử chính trực, lúc này liều mạng, cũng chống đỡ được vài cái, cuối cùng cũng không tránh được hết, trúng vài quyền của Diệp Trì, nếu không phải Tả Hoàn và Cẩm Thành Hồ Quân ba người kịp thời chạy tới, chắc cái mạng này của Hứa Minh Chương hôm nay coi như xong.

Diệp Tiểu gia lúc này đánh xong một trận, ngược lại thanh tỉnh, biết rõ lúc này không thể đùa được nữa, trơ mắt nhìn vợ hăn gả cho tiểu tử này, trừ phi hăn chết, cho nên phải nghĩ cách mới được.

Từ phố nhỏ Tỉnh Thủy đi ra, chỗ nào cũng không đi mà đi thẳng vào cung, Sùng Nhân để nhìn dấu nắm đấm xanh đen trên mặt hăn, nhin không được xùy cười một tiếng: “Tiểu Bá Vương của chúng ta cũng có lúc bị đánh, mau nói cho trẫm nghe, ai có bản lĩnh lớn như vậy.”

Diệp Trì bịch một tiếng quỳ trên đất, dập đầu nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, lúc trước đã đáp ứng thần đệ, nếu như thần đệ nhìn trúng ai, bất kể là cô nương nhà ai, cũng đều tứ hôn cho thần đệ.”

Sùng Nhân để trừng mắt nói: “Trẫm đáp ứng với ngươi khi nào? Sao trẫm không nhớ?”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng không thể quýt nợ, lần trước cùng thần đệ khoa tay múa chân quyền cước, thần đệ thắng, hoàng thượng đồng ý.”

Sùng Nhân để không khỏi trần ngập hứng thú nói: “Thực nhìn trúng à, nhà ai vậy, vụ này mới à nha, trẫm còn tưởng tiểu tử ngươi đời này hồ đồ luôn chứ.”

Diệp Trì nói: “Gia đình bình thường, cô nương thư hương môn đệ, họ Thời khuê danh một chữ Tiêu, cái khác người không cần quan tâm, chỉ cần ban hôn là được.”

Một câu làm Sùng Nhân để có chút tức giận, trừng mắt liếc hăn một cái nói: “Ngươi tùy tiện làm thánh chỉ là được à.” Diệp Trì cũng không đồng ý, mề nheo quần chặt lấy hoàng thượng bắt hăn đồng ý.

Cuối cùng, Sùng Nhân để không có cách nào đành phải nói: “Tứ hôn cũng phải ngày mai, tôn thất hoàng tộc lấy phi, nào có tùy tiện như thế, ngươi về trước đi, sáng sớm mai trẫm hạ chỉ là được.” Khuyên can mãi mới dỗ dành được tiểu tử này trở về.

Diệp Trì vừa đi không đầy một lát, ngay sau đó Hứa Minh Chương thỉnh chỉ yết kiến, Sùng Nhân để trong lòng thực thích Trạng Nguyên Lang này, tài văn chương tuần tú, diện mạo bất phàm, kinh luân đầy bụng, đợi một thời gian tất có thành tích, vì vậy, Sùng Nhân để đối với Hứa Minh Chương đặc biệt coi trọng, liền cũng truyền hăn đi vào.

Đợi hăn đi vào, nhìn thấy khuôn mặt động máu, Sùng Nhân để không khỏi nhớ tới Diệp Trì, suy nghĩ giữa hai người này có liên hệ gì, đang nghĩ ngợi, Hứa Minh Chương đã quỳ xuống, tháo mũ quan trên xuống nâng trong lòng bàn tay nói: “Xin bệ hạ ân chuẩn, thần từ quan về quê.”

49. Chương 49

Sùng Nhân để biết rõ nguyên nhân hậu quả, thực sự nói, Diệp Trì tiểu tử này hồ đồ quá rồi, đánh Quách Đại Bảo là bệnh vực kẻ yếu, bây giờ cướp vị hôn thê nhà Trạng Nguyên Lang, nói thế nào cũng sai hết, khiến cho người ta phải từ quan, làm hoàng đế như hăn không biết phán quyết như thế nào, cũng khỏi phải hỏi, Diệp Trì mới vừa yêu cầu hăn tứ hôn chính là Thời Gia cô nương kia, là vị hôn thê của Trạng Nguyên Lang.

Sùng Nhân để trấn an an ủi Hứa Minh Chương vài câu, đáp ứng với hăn chắc chắn sẽ chủ trì công bằng, lại ban cho một đôi kim ngọc như ý cho hăn thêm vui mừng, cho người ta đưa hăn ra ngoài, tiếp theo sắc mặt trầm xuống, nói với Lưu Hải: “Đi gọi tiểu tử kia đến đây cho trẫm, tưởng trẫm dễ gạt gẫm lắm hả, suýt tý nữa là làm theo lời hăn nói rồi, nếu thật là ban ý chỉ tứ hôn xuống, trẫm há không phải nói giáo cho giặc sao.”

Lưu Hải cũng hiểu được, tiểu vương Gia làm chuyện này không có phúc hậu, người nói nhiều nữ nhân như vậy, tại sao lại coi trọng đoá hoa đã có chủ chủ, giờ tranh nhau mà cướp, thích thì sao, cũng chớ trách Trạng Nguyên Lang có bộ dạng văn nhả như vậy cũng nổi giận, cho dù là ai cũng phải liều mạng, đây là mối hận đoạt vợ cơ mà.

Lưu Hải từ trong cung đi ra cũng không có đi theo hướng đến Định thân vương phủ, biết rõ tiểu vương Gia nhất định không quay về, ngồi kiệu thẳng đến Nhận Lai Lâu, quả nhiên ở chỗ này.

Diệp Trì vốn muốn mượn rượu giải sầu, nhưng nhìn lại nhìn thấy Lưu Hải, đột nhiên lên tinh thần, bước ra nghênh đón nói: “Hải công công, chẳng lẽ là ngài mang thánh chỉ tứ hôn đến cho ta?”

Trong lòng Lưu Hải nói, vị gia này vậy mà cũng nghĩ ra được: “Tiểu vương gia, người lỗ mãng quá, nói thật với người, người vừa chân trước đi, chân sau Trạng Nguyên Lang đã tới rồi.”

Lông mày Diệp Trì dựng lên: “Thế nào, hấn xảo quyết tố cáo tiểu gia đúng không?”

Lưu Hải nói: “cũng không có, chỉ là quỳ xuống muốn từ quan, nói không thể trêu vào tiểu vương gia ngài, thật là làm khó cho vạn tuế gia mà, khuyên can mãi mới khuyên được trở về, bây giờ gọi người tiến cung đây.”

Diệp Trì cũng không dám trì hoãn, đi theo Lưu Hải vào cung, Sùng Nhân để vừa thấy hấn, bực bội cũng không đánh được, cũng sợ tổn thương thể diện của hấn trước mặt nô tài, vẫy tay ra hiệu cho lui người, mới nói: “Suýt tý nữa là trẫm bị tiểu tử ngươi lừa gạt rồi, bây giờ ý chỉ này mà hạ xuống, người bảo trẫm còn mặt mũi nào nữa mà đối diện với bá quan văn võ, vì nữ nhân mà gây ra những chuyện này, người thật có tiền đồ mà, trẫm thấy người chính là rảnh rỗi quá đấy, bảo người vào Binh Bộ, người mặc kệ, bảo người giúp đỡ trẫm trông coi Hình bộ người cũng không làm, vậy mà lại đi làm cái việc đoạt dân nữ, vừa rồi Trạng Nguyên Lang trả lại mũ ô sa, trẫm cũng xấu hổ thay người, bởi vì là người, chứ đổi thành người khác đã sớm, sớm đẩy ra ngoài chém rồi, đỡ phải lưu lại tai họa.”

Sùng Nhân để quở trách Diệp Trì cả buổi, nhưng không thấy hấn trả lời một câu, cúi đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn quỳ ở đó, cúi thấp đầu, âm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sùng Nhân để cho là hấn đã biết sai rồi, lại có chút mềm lòng, thở dài nói: “Được rồi, chỉ cần người biết sai có thể thay đổi, trẫm cũng không làm gì người mà, người làm ra cái dáng vẻ chết người cho ai nhìn vậy hă.”

Diệp Trì chợt ngẩng đầu lên nói: “Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, trước kia đáp ứng với thần đệ, chẳng lẽ muốn chơi xấu nuốt lời.” Một câu không có nửa phần hối hận, làm Sùng Nhân để bốc hỏa.

Sùng Nhân để hận không thể đi qua đập hấn một cước, đến cùng nhớ tới mình là Hoàng Thượng, không nên đánh, thật ra, trong lòng Sùng Nhân để sợ mình nếu thật đi tới đá hấn, tiểu tử này nổi khùng lên, lại đánh nhau với mình, đến lúc đó cũng thu thập cũng không hay.

Nghĩ đến đây, Sùng Nhân để nhịn không được thở dài, gắp tiểu tử này thật không có biện pháp, Sùng Nhân để hít sâu hai cái, đè xuống lửa giận trong lòng, tình ý sâu xa nói: “Chẳng phải chỉ là một nữ nhân ư, đáng như vậy sao, người bỏ qua đi, hai ngày nữa các tú nữ tiến cung, người theo bên cạnh trẫm, trẫm cho người chọn vòng đầu tiên, người nhìn trúng ai, trẫm sẽ đem ban cho người làm vợ hay làm thiếp thì tùy người, Lưu Hải nói, tú nữ năm nay, có không ít mỹ nhân tài sắc vẹn toàn, cần gì phải qua lại với người đã có chủ chứ.”

Phải nói Sùng Nhân để lúc này thật sự là ân điển quá lớn rồi, cho Diệp tiểu gia chọn vòng đầu tiên, nếu không phải thấy tình cảm của hai người không có khả năng cắt đứt thì nào có ưu ái như vậy, đáng tiếc Diệp tiểu gia vẫn không cảm kích, gân cổ nói: “Mỹ nhân gì ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng, ta xác định, đời này nàng chính là vợ ta, người khác, đừng có mơ.”

Sùng Nhân để tức giận đen cả mặt: “Tiểu tử ngươi sao lại sai trái như vậy, không ngờ trẫm nói hết lời mà vẫn cứng đầu như thế, người coi trọng ai thì người đó sẽ là của người à, người cho người là Ngọc Hoàng đại đế sao, cho dù người là Ngọc Hoàng đại đế, cũng phải nói thứ tự trước sau chứ, vả lại, hai người thuở nhỏ đính hôn, thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt, người đi theo chọn rận cái rắm, người nhìn trúng người ta, cũng phải xem người ta có coi trọng người không đã, chuyện này cứ làm như thế, trẫm cảnh cáo trước, chuyện này cho qua, không cho người tìm Trạng Nguyên Lang phiền toái, nếu như người lại càn quấy, trẫm bắt người trói lại ném vào đại lao Tông Nhân phủ hóng mát, cút.”

Diệp Trì cũng biết hấn không ăn thiệt thòi trước mặt, Hoàng Thượng thực nóng lên, hấn sẽ không đỡ nổi, vả lại, cho dù đỡ nổi cũng vô dụng thôi, chẳng bằng nhanh đi về nghĩ kế sách khác.

Lưu Hải tiến hẳn xuất cung một đoạn, thỉnh thoảng nhìn hẳn, lúc đến cửa cung rồi thật sự nhin không được nói: “Tiểu vương gia, người không có chuyện gì chứ?” Lưu Hải cảm thấy không giống tính tình của hẳn, dựa vào tính nết của vị gia này, mới vừa nãy động thủ ở Ngự Thư Phòng với vạn tuế gia cũng không mới mẻ, ai ngờ cứ như vậy im hơi lặng tiếng đi ra, mà lại sắc mặt bình tĩnh, tựa như không có chuyện gì, làm cho trong lòng Lưu Hải không ngừng chột dạ.

Diệp Trì nhìn hẳn một cái nói: “Gia đang suy nghĩ cẩn thận.”

“Người suy nghĩ cẩn thận cái gì?” Lưu Hải cảm thấy lời này sao nghe hải hùng khiếp vía vậy, lại nghe Diệp Trì nói: “Gia suy nghĩ cẩn thận nguồn cơn của mọi việc, giống như cỏ dại ven đường, người cắt một đao cũng vô dụng, phải nhổ bỏ, căn bản phải đào lên mới được.” Nói xong tạm biệt Lưu Hải chạy thẳng đến Trấn Viễn Hầu phủ, tìm Phong Cẩm Thành thương lượng đối sách.

Thời Tiêu hai ngày này mắt phải không ngừng nhảy, nhảy đến nỗi nàng có chút hoảng hốt, cảm thấy tựa như sẽ xảy ra chuyện gì, ngày đó sau khi Diệp Trì rời đi, Minh Chương không nói gì, nhưng kiên quyết bắt nàng đến nhà mới, Thời Tiêu biết như vậy không thỏa đáng, nhưng lúc đó sắc mặt của Minh Chương, nàng thật không có dũng khí cự tuyệt.

Trách không được Quyên Tử luôn nói nàng vô dụng, nhớ tới Diệp Trì, Thời Tiêu không khỏi thở dài, mặc dù hẳn đối với nàng như vậy, Thời Tiêu phát hiện, nàng lại không hận hẳn, nếu như lúc ấy hẳn tiếp tục nữa, có lẽ nàng sẽ hận hẳn, nhưng hẳn lại ngừng lại, và lại, nàng thật sự không thể hận hẳn, dù cho lỗ mũi hờ hững, nhưng lòng hẳn đối với nàng là thật, lúc ấy Thời Tiêu sợ, nhưng sau này ngẫm lại, lại khổ sở thay hẳn

Nàng đẩy cửa sổ ra, lại phát hiện Minh Chương đứng ở dưới hiên, bình tĩnh nhìn nàng ở bên này ngẩn người: “Minh Chương, không phải nói đi Phong Nhã cư sao, sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?”

Minh Chương đi đến, tiểu nha đầu Hương Nhi mới mua, dâng trà đến liền biết điều đi xuống, lưu lại hai người trong phòng nói chuyện, Minh Chương thấy khăn voan đỏ thêu được một nửa trong tay nàng, chợt thấy hoảng hốt, khẽ vươn tay bắt lấy tay Thời Tiêu nói: “Tiêu Tiêu, nàng sẽ không rời bỏ ta đúng hay không, chúng ta đã từng nói sẽ nắm tay nhau đến già đúng hay không?”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, rút bàn tay ra khỏi tay hẳn nói: “Hôm nay sao thế, chẳng lẽ là uống say rồi.”

Hứa Minh Chương không khỏi lộ ra một nụ cười khổ, hẳn ngược lại thật hy vọng uống say, hôm nay hẳn không nên đi Phong Nhã cư, nếu như không đi, cũng sẽ không nhìn thấy thứ kia, có lẽ hẳn đã suy nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, uống hai hớp trà, hỏi câu: “Tiêu Tiêu, ta nhớ trước kia trong tay Thời thúc có vài bức họa của Vương Cảnh khanh?”

Thời Tiêu không biết đang yên lành hẳn nói cái này làm cái gì, nhưng cũng gật gật đầu: “Huynh cũng biết cha ta thích nhất là sưu tầm tranh chữ, đặc biệt là của Vương Cảnh Khanh, chỉ cần nhìn thấy, táng gia bại sản đều muốn mua, chỉ là mấy thứ cha ta mua sau này, cũng không bằng sơn âm trần tích của tổ tiên nhà ta truyền xuống, tuyết khê thừa hưng, tứ minh cuồng khách, bốn bức tây tắc phong vũ, không khỏi là bút tích thực của Vương Cảnh khanh, cũng có đề跋 của Đông Pha cư sĩ, còn có tàng ấn của danh nhân các triều đại, thiên kim khó cầu, tựa như cha ta yêu thích cái gì, mỗi ngày đều muốn lấy ra xem một lần, đáng tiếc sau khi nhà cháy, những thư họa này đều bị đốt cháy hết.

Nói xong nhìn thấy sắc mặt Minh Chương không được tốt, liền ân cần hỏi một câu: “mệt mỏi quá hả, nhìn huynh có vẻ rất mệt.”

Ánh mắt Minh Chương loe loe nói: “có hơi mệt chút, thời gian không còn sớm nữa, nàng cũng sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong đứng lên đi trở về. Thời Tiêu nhìn trăng khuyết cong cong ngoài cửa sổ một lát mới đóng cửa sổ, rửa mặt đi ngủ.

Ngày thứ hai Minh Chương nói phải đi về đón mẫu thân hẳn vào kinh, cho dù trước đó có chuyện gì, hôn lễ cũng không thể không có Nhị lão cao đường, dù sao cũng phải dập đầu hành lễ kính trà cho bà bà, đây là lễ phép, Thời Tiêu thật sự có chút sợ hãi khi thấy nương Minh Chương, cảm thấy trong ánh mắt bà nhìn nàng tràn đầy khinh bỉ, cho nên, mấy ngày nay tâm tình Thời Tiêu có phần ảm đạm.

Nàng nhớ rõ lúc trước nàng nói với nương Minh Chương là đời này cũng sẽ không gặp lại Minh Chương, hôm nay nàng lại muốn gả cho hắn, nương Minh Chương cũng là bà bà của nàng, giữa mẹ chồng nàng dâu, làm cho Thời Tiêu lo lắng không yên.

Trong lòng có chuyện liền muốn tìm Quyên Tử nói một chút, nhưng hai ngày nay không thấy Quyên Tử, sáng sớm hôm nay Thời Tiêu liền tới tìm Quyên Tử, cổ kiệu dừng ở bên ngoài phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời Tiêu không cho đi vào, nàng muốn tự mình đi vào, dù sao cũng không bao xa, nhưng quản gia nói, thiếu gia trước khi đi dặn dò, nói nếu như cô nương đi ra ngoài, không thể đi một mình, Thời Tiêu không có cách nào đành phải nghe theo hắn, nhưng cảm thấy bảo kiệu phu nha đầu đi theo vào không hay cho lắm, liền lưu các nàng ở quán trà bên ngoài phố nhỏ, để cho bọn họ nghỉ chân một chút, tự mình đi vào.

Thời Tiêu đi đường không thích hết nhìn đông lại nhìn tây, vì vậy cũng không có nhìn thấy Diệp Trì đứng ở dưới cây hòe, vợ hắn chân trước vừa ra khỏi tòa nhà của Hứa Minh Chương, chân sau Diệp Trì đã tới phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, Diệp Trì rất biết rõ vợ hắn, nhất định chính là tới chỗ này, cho nên, đã tới trước ôm cây đợi thỏ.

Diệp Trì lúc trước suy nghĩ chính là, tìm khuyết điểm của Hứa Minh Chương, sau đó nắm lấy bất tiểu tử kia chủ động lui hôn, bởi vậy thật sự bỏ ra chút ít sức lực điều tra, điều tra, ngược lại thật sự tra ra một án oan, tuy nói án oan này khiến vợ hắn chịu tội, nhưng trong lòng Diệp Trì vẫn là không nhịn được vui vẻ, hắn cũng không tin, biết rõ chuyện này, vợ hắn còn có thể gả cho Hứa Minh

50. Chương 50

“Chưa trở thành Thành Trạng nguyên phu nhân, mà đã không để ý người khác rồi hả?” lời này của Diệp tiểu gia có thể chưa tới hai dặm, Thời Tiêu quay đầu, chỉ thấy hắn ngồi dưới gốc cây hòe lớn, tay phải phe phẩy kim phiến, tay trái cầm một cái ấm trà, trên người mặc một kiện cẩm bào màu tím sáng, hoa văn hình đám mây dưới ánh mặt trời trên áo choàng như ẩn như hiện, người đầy quý khí, ngoại trừ khuôn mặt có hơi gầy thì cũng không khác lắm so với lần gặp trước đó.

Thời Tiêu trong lòng cảm thấy an ủi, Thời Tiêu cũng không biết nàng xảy ra chuyện gì, mặc dù hắn làm ra chuyện như vậy với nàng, nàng vẫn không sợ hắn, hơn nữa, trong lòng hi vọng hắn có thể trôi qua được, nhưng điều này cũng không đại biểu, nàng muốn có cái gì dính dáng đến hắn, hôm nay hết thấy đều đã kết thúc, nàng rất nhanh sẽ gả cho Minh Chương, Diệp Trì cũng nên quay trở về cuộc sống hào hoa phong nhã tùy tiện thoải mái của hắn, nàng và hắn vốn không nên quen biết.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu quay đầu lại, cất bước đi về hướng đại tạp viện, Diệp Trì mặc kệ, hắn ở chỗ này đợi đã nửa ngày, khó khăn lắm mới đợi được vợ hắn tới đây, nào có dễ dàng như vậy thả nàng đi, bao nhiêu lần không gặp, Diệp tiểu gia nhíp ngón tay tính ngày, hận không thể xông vào chỗ Hứa Minh Chương kéo vợ hắn đi ra, cho dù là lời nói, dù là liếc mắt cũng được.

Khó khăn mới gặp được, như vậy đi, hắn cũng chẳng thua thiệt gì, nghĩ vậy, vài bước xông tới khẽ vươn tay ngăn nàng lại: ” Đứng đi, ta còn có chuyện chưa nói.”

Thời Tiêu cúi đầu, định đi vòng qua bên người hắn, nhưng nàng đi hướng bên nào, Diệp Trì sẽ ngăn hướng đó, làm cho Thời Tiêu không có cách nào, chỉ có thể đứng lại, cắn cắn môi nói: “Tiểu vương Gia làm cái gì vậy?”

Diệp Trì nhíu nhíu mày, đối với xưng hô thể này tương đối không hài lòng, nhưng lúc này cũng không so đo, chính sự quan trọng hơn, Nghĩ đến đây, liền nói: “Không nói sao, ta có lời muốn nói với nàng.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hắn sau nửa ngày, rốt cuộc thở dài nói: “Nói chuyện gì?” ” Ta nếu như không có lời cần nói, nàng thật sự sẽ không để ý đến ta có phải không?” Những lời này nói có vẻ cô đơn, làm cho Thời Tiêu ngây cả người, rồi lại nghe hắn nói: “Nàng có thể nhẫn tâm không để ý ta, ta lại không có bản lĩnh không nghĩ đến nàng.”

Thời Tiêu thấy hấn càng nói càng vô lý, mặt đỏ lên, muốn đi, nhưng bị Diệp Trì cản lại nói: "Nói hai câu thật lòng thôi mà, vậy mà cũng không thể nghe à." Nghiêng đầu nói với Đắc Lộc: "Lấy tới đây đi."

Đắc Lộc vội vàng bưng mấy thứ đồ vật tới, đến trước mặt, Thời Tiêu mới phát hiện, trong tay Đắc Lộc đang cầm một bức tranh cuộn, Thời Tiêu nghi hoặc nhìn Diệp Trì.

Diệp Trì giao ấm trà và cây quạt trong tay mình cho tiểu tử bên cạnh, đưa tay lấy tới nói: "Hôm kia thấy ở Ý Cổ Trai bán bức tranh này, chương quỹ kia nhìn nói là bảo bối nghìn vàng khó cầu, tiểu gia không hiểu lắm những điều này."

Nói đến không hiểu lắm, Thời Tiêu không khỏi nhớ tới lần trước lúc hấn ở lại đại tạp viện khoe khoang với cha nàng, Mễ Phát, san hô bút giá đồ, còn đồng ý cho cha nàng xem, vì cái này, cha nàng nhắc mãi gần nửa tháng, lúc này lại thừa nhận là mình không hiểu.

Diệp Trì thấy trong mắt nàng hiện lên vui vẻ, trong lòng không khỏi vui mừng: "Biết nàng nhớ tới những thứ lần trước ta nói với cha nàng, tiểu gia không phải sốt ruột ư, chỉ sợ cha nàng học vấn cao, không nhìn trúng người ít học như tiểu gia, thật ra tiểu gia không thích đọc những thứ văn nhô hủ lậu kia, nhưng cái khác thì tiểu gia lợi hại lắm, nếu bàn về cỡi ngựa bắn cung, binh thư chiến sách, tiểu gia cũng là đại tài, Hoàng Thượng đều nói nếu tiểu gia mang binh đánh giặc tất nhiên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đáng tiếc nay thiên hạ thái bình, Đại Yến ta không có chiến sự, làm cho tiểu gia anh hùng không có đất dụng võ."

Thời Tiêu nhin không được nói: "Thiên hạ thái bình dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp, chẳng lẽ vì để cho người kiến công lập nghiệp, liền muốn gieo họa cho dân chúng?"

Diệp Trì gãi gãi đầu: "Ta chính là muốn nói trời sinh ta có tài tất sẽ có hữu dụng, ai nói mong có chiến tranh đâu." Ngữ điệu nhẹ nhàng, hai mắt không ngừng nhìn chăm chăm Thời Tiêu.

Thời Tiêu quay đầu ra, không khỏi có chút hối hận, nàng trả lời hấn làm cái gì không biết, nghĩ đến đây, vội vàng chỉnh chỉnh sắc mặt, rũ mắt xuống, không nhìn tới hấn.

Diệp Trì cũng mặc kệ, miễn sao có thể nói chuyện với vợ hấn là được rồi, hôm nay liền đáng giá, nhưng cũng không quên chính sự, nhìn vợ hấn chút nữa mới nói: "Tiểu gia mặc dù không hiểu lắm, nhưng chương quỹ kia là người trong nghề, cũng không sợ nói thật với nàng, Ý Cổ Trai là chính là cửa hàng của Cẩm Thành, chương quỹ nói với gia, tranh này là bút tích thật của Vương Cảnh Khanh, còn có đề跋 của Đông Pha cư sĩ, còn có tàng ấn của danh nhân các triều đại, chỉ cần thuộc ba loại này, bức họa này nghìn vàng khó cầu."

Thời Tiêu chột ngắc đầu nhìn hấn, Diệp Trì cũng không thừa nước đục thả câu: "Tiểu gia nhớ ngày ấy nói với cha nàng về những thứ này, cha nàng nói nhà nàng trước kia cất giữ không ít tranh chữ, đặc biệt bốn chiếc quạt của Vương Cảnh Khanh là quý nhất, là do tổ tiên nhà nàng truyền thừa lại, cha nàng đã từng nói qua có một bức tranh tuyệt khê thừa hưng, nàng nhìn thử xem?"

c50

Nói xong mở tranh cuộn trong tay ra, hiện ra trước mặt Thời Tiêu, Thời Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm bức họa kia, thấy trong bức họa tuyết trắng xoá, thấp thoáng hiện lên dãy núi trùng điệp hết sức xinh đẹp, trong bức tranh có hai người đang vui vẻ nghịch tuyết bên khe suối, trông rất vui vẻ thanh tao, đúng là bút tích của Vương Cảnh Khanh, có mô phỏng người, mô phỏng ra thần thái này, chính là khí khái của bức họa.

Đây cũng không phải điều khiến Thời Tiêu kinh ngạc, làm nàng kinh ngạc bởi vì đây chính là bức họa tổ tiên nhà nàng truyền xuống, năm ấy một trận hỏa hoạn đã đốt sạch mọi đồ vật, như thế nào nay lại hoàn hảo không tổn hao gì trong tay hấn.

Thời Tiêu đưa tay chạm vào bức tranh, ban đầu vì muốn cất giữ cho tốt, nàng và cha phí hết thời gian một tháng, dán 4 cái quạt này, đây là nàng tự tay dán, không thể nhận sai, nếu như những bức họa này không bị thiêu cháy, nhất định là có người thừa cơ lấy ra, lúc ấy lửa lớn như vậy, tuyệt không có khả năng này, trừ phi trận hỏa hoạn kia là có người gây ra.

Đạo làm người thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội), cha nàng hiểu khách, lại không hiểu tình đời, thường có người đến nhà xin được thưởng thức, cha nàng cũng không cự tuyệt, chẳng lẽ có người lòng mang ác ý, thấy tiền mờ mắt, đi vào trộm cắp, lại sợ lộ ra dấu vết,

vì vậy phóng hỏa nhằm che giấu, nếu thật như thế, kẻ phóng hỏa cho dù đã bán bức họa cho người khác, cũng là kẻ thù của Thời Gia nàng.

Nếu không phải trận hoả hoạn này, nương nàng đâu đến nỗi bị bệnh chết, Nếu không phải trận hoả hoạn này, nàng vẫn là Thời nha đầu ngây thơ không ranh thế sự, Nghĩ đến đây, Thời Tiêu túm lấy Diệp Trì: “Người kia đâu? Người bán bức họa này ở đâu?”

Diệp Trì đợi đúng là câu này của nàng, người nợ sớm đã bị hấn bắt được, nhắc tới việc này thật đúng là trùng hợp, Diệp Trì sai người xuôi nam vốn là muốn điều tra Hứa Minh Chương, lại không nghĩ ngược lại điều tra ra chuyện này, Diệp Trì cũng không nghĩ tới nương Minh Chương sẽ làm ra chuyện bốc hơi thiếu đạo đức như vậy.

Vì không cho nhi tử lấy Thời Tiêu, không tiếc mướn người phóng hỏa, cũng không phải tìm người trên giang hồ, mà là huynh đệ của nhà mẹ bà ta, người phóng hỏa gọi là Chu Khang, là huynh đệ của Chu thị, cậu ruột của Hứa Minh Chương.

Mặc dù Chu gia rộng rãi có gia sản, không biết làm sao lại sinh ra Chu Khang cái tên phá của như vậy, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc, cái gì cũng làm, cha mẹ hấn còn sống thì còn có cái kiêng kị, đợi cha mẹ hấn vừa chết, gia sản rơi vào trong tay hấn, càng không có ai quản thúc, người bên ngoài thấy trong tay hấn có bạc, rủ rê hấn vào sòng bạc, trước thì để cho hấn ném ngon ngọt sau đó thì thua ngay cả quần cũng không có mà mặc về.

Cũng may có một tỷ tỷ gả tốt, cha Hứa Minh Chương tuy không vừa mắt cậu em vợ này, nhưng cũng không để ý, từ đó làm quen nhau, mới chuộc lại khu nhà cũ của Chu gia, từ đó về sau Chu Khang liền dựa vào tỷ tỷ, ba ngày hai bữa đến làm tiền, cha Hứa Minh Chương nể mặt thê tử, cũng thường xuyên tiếp tế.

Nhưng chỉ đủ một ít tiền ăn uống, còn ăn chơi đàn điểm thì kém xa, tuy nói ăn của tỷ phu, nhưng trong lòng Chu Khang lại hận tỷ phu keo kiệt, luôn nghĩ đủ cách để moi tiền.

Không biết làm sao lại nghe nói những bức họa kia của Thời Gia giá trị liên thành, liền nổi lên tâm tư, suy nghĩ tỷ hấn một lòng không thích Thời nha đầu kia, hận không thể khiến cửa hôn sự này thất bại, nhưng tỷ phu hấn lại chết sống không thuận theo, Minh Chương và nha đầu kia lại là thanh mai trúc mã, buông tay không được, vì việc này tỷ hấn thường phàn nàn với hấn.

Hôm nay Chu Khang theo thường lệ đi gặp tỷ hấn, nhưng thật ra là do hết tiền xài, Chu thị quở trách hấn vài câu, bảo bà tử cho hấn năm mươi lượng bạc, vầy lui hạ nhân và đề cập việc hôn nhân của tới Thời Gia với Chu Khang, than thở nói: “Số mệnh ta không tốt, gặp phải cửa hôn nhân như vậy, người nói xem, bằng gia sản của Hứa gia chúng ta, người có tài như Minh Chương, cô nương nhà nào không xứng, ta nhìn thấy nha đầu kia thì trong lòng liền sợ, nếu thật lấy qua cửa, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, còn không làm ta sống không bằng chết.”

Chu Khang nghe xong, bỗng nhiên có một chủ ý, tiến đến trước mặt tỷ hấn nói: “Tỷ, ta thấy tỷ phu và Minh Chương thích nha đầu Thời Gia lắm, tỷ muốn từ hôn, không thể, nhưng, nhưng cũng không phải là không có cách.”

Chu thị vội hỏi: “Có cách gì, bớt thừa nước đục thả câu đi, nói ta nghe mau.”

Trên mặt Chu Khang hiện lên vẻ âm ngoan nói: “Trừ phi nha đầu kia không có mệnh, người không có, cho dù Minh Chương và tỷ phu của ta nguyện ý, cũng không thể lấy nàng đâu ma quỷ a.”

Chu thị nghe xong trước là có chút sợ, nhưng sau nghĩ lại gương mặt đó của Thời Tiêu, lập tức oán hận đứng dậy: “Nha đầu kia tuy thân thể không lớn nhưng khoẻ mạnh, đến cùng cũng không phải đoán mệnh, sao có thể mất mạng.”

Chu Khang nói: “Tỷ tỷ sao ngốc vậy, nàng không đoán mệnh thì ta làm cho nàng đoán mệnh là được, cũng không mất cái gì, hôm nay thời tiết hanh khô, nói không chừng ngày nào đó liền bốc hỏa, một mồi lửa đốt hết sạch, một chút dấu vết cũng không lưu lại, gợn găng.”

Hai tỷ muội thương lượng liền định ra độc kế, ngày đó ban đêm nổi gió, Chu Khang liền chạm vào Thời Gia, hấn đi sớm, trốn ở phía sau bụi chuối tây bên ngoài thư phòng của Thời cha, bụi chuối tây này được trồng

rất tốt, lá to như cái dù, trải rộng ra vừa vặn che khuất thân hình của hắn, hắn mắt thấy Thời cha nhìn bức họa, liền hành động.

Chờ ông rời đi, Chu Khang vào thư phòng, đang nghĩ cách tìm nầy bốn bức họa đáng giá nhất, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng động; trong lúc rối ren, chỉ lấy được hai bức, trước khi đi ra ngoài ném hộp quẹt vào màn trướng của thư phòng, bắt phải gió lớn đêm đó, nhưng không bao lâu liền bốc cháy.

Đã làm chuyện thất đức như vậy, trong lòng Chu Khang cũng có chút không yên tâm, liền lừa bịp bạc của tỷ hắn rồi nói muốn đi phía Bắc buôn bán, Chu thị chỉ ước gì hắn không có ở đây liền cho hắn năm trăm lượng bạc.

Chu Khang đến kinh thành, trước bán một bức họa, cầm bạc đâm đầu vào Xuân Lai Lâu khoái hoạt, bao hết kỹ nữ lầu lộng không biết ngày đêm, cũng trùng hợp, Chu Khang bao kỹ nữ đúng là Xuân Vân.

Từ lúc Diệp Trì không tới, giá trị con người cũng Xuân Vân cũng không còn, càng thêm muốn hại Thời Tiêu, trước tiếp Quách Đại Bảo, thì càng giảm giá trị con người, hưởng phí bao nhiệt tình như vậy, ngược lại làm tiểu vương gia và nha đầu kia xích lại gần nhau, đáng tiếc nha đầu kia mệnh tốt, nhảy ra một vị hôn phu, không phải là tiểu vương gia, thì cũng là trạng nguyên phu nhân, cơn tức này Xuân Vân chịu sao nổi, nhưng không biết làm sao mà tranh giành với số mệnh, trong lòng thường xuyên buồn bực thành bệnh, cả ngày bệnh tật ngay cả lầu cũng không xuống.

Một hai ngày trôi qua, thời gian còn dài, chỗ mục tử bà không còn dễ nghe nữa, Xuân Vân bắt đắc dĩ, vội thức dậy rửa mặt thay đồ, tiếp Chu Khang, Khang này đủ điều không tốt, chỉ có dáng vẻ tốt, sinh ra có túi da tốt, Minh Chương có vài phần giống người cậu như hắn, chỉ có điều Chu Khang làm người hèn mọn bỉ ổi, tất nhiên là không cách nào so sánh với Minh Chương, nhưng túi da này ngược lại cũng hữu dụng, tục ngữ nói, chị gái và em gái yêu cái đẹp, bộ dáng này của Chu Khang, cũng làm cho Xuân Vân cam tâm tình nguyện tiếp tiếp đãi, sử dụng trăm ngàn thủ đoạn dụ dỗ hắn, hôm nay đùa giỡn, ngày mai uống rượu, sau vừa muốn quần áo đồ trang sức, cứ như vậy bao nhiêu bạc cũng xài không đủ, không tới vài ngày liền xài hết.

Trong kỹ viện Này có tiền là vua, có tiền là gia, không tiền không quan tâm người là ai, vừa thấy không có tiền, mặt tú bà xụ xuống, muốn đuổi người ra ngoài.

Chu Khang và Xuân Vân đang tình cảm nồng nhiệt đầu nỡ buông ra, liền lấy bức họa còn lại, hỏi thăm Ý Cổ Trai, liền tới cửa, hai tỷ muội Chu thị tự cho là chuyện này làm kín đáo, nhưng lại không biết, trên đời này không có tường nào gió không lọt qua, một tòa nhà tự nhiên bị cháy, có thể không có một chút dấu vết để lại ư, vả lại, Chu Khang thích rượu, uống nhiều quá liền rò rỉ ra một hai câu, cũng không mới lạ.

Hưởng chi, hắn còn chạy, rõ ràng chính là có tật giết mình, Diệp Trì được tin, đang bốn phía tìm hắn không ra, không ngờ đụng phải ngay tại Ý Cổ Trai, lúc này không thể không nói Diệp tiểu gia mệnh tốt.

Vốn Diệp Trì cũng không nhận ra Chu Khang, chỉ với bức họa không giống như ở ngoài, quả thực nhìn cũng không ra, nhưng lại hết lần này tới lần khác Chu Khang lại lấy ra bức tranh tuyệt khê thừa hưng, mấy chiếc quạt tranh của Vương Cảnh Khanh, ông cụ cảm râm với hắn cả đêm, nói là tổ tiên truyền lại, lại bị ông làm cháy mất, ngày nào đó chết đi không còn mặt mũi gặp tổ tông vân vân, còn miêu tả chi tiết 4 cái quạt này như thế nào cho Diệp Trì nghe, Diệp Trì không nhớ kỹ cũng khó.

Cho nên Chu Khang vừa lấy tranh này ra, Diệp Trì liền biết đây là do Chu Khang phóng hỏa, làm sao còn cho phép hắn bán bức tranh, đi lên đánh một chưởng cho hắn hôn mê, cho người trói lại, nhốt trong biệt viện ngoại thành của Cẩm Thành, thẩm vấn cả buổi, cái gì cũng nói hết.

Nhân chứng vật chứng đều đã có, trong lòng Diệp tiểu gia mới được xem là an tâm rồi, dựa vào những thứ này, là có thể bảo vệ vợ hắn rồi.

Thời Tiêu tất nhiên là không biết những thứ nhân quả này, vừa thấy tranh này, liền đoán người bán tranh là kẻ thù của mình, nghĩ đến nương nàng, làm sao có thể chịu nổi, nắm lấy Diệp Trì nói muốn thấy người.

Ngay lúc này Diệp Trì tự nguyện chịu thiệt, mang theo nàng đến biệt viện, lúc Thời Tiêu thấy Chu Khang, liền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm...

51. Chương 51

Minh Chương đi suốt đêm trở về, đến trước cửa phủ sắc trời đã tối, quần gia vội vàng ra đón, nhận roi ngựa trong tay hắn, đưa cho gã sai vặt đứng kế bên.

Minh Chương vừa đi vào vừa nói: “Tiêu Tiêu đang làm gì vậy?” quần gia có chút khó xử nói: “Cô nương sáng sớm đi phố nhỏ Tỉnh Thủy, sau đi theo tiểu vương gia ra ngoại thành một chuyến.”

Minh Chương nghe xong, dừng bước chân, lạnh lùng nói: “Hầu hạ gì kì vậy, trước khi ta đi không phải đã dặn dò rồi sao.”

Quần gia đau khổ nói: “Hương Nhi nói, cô nương muốn đi theo tiểu vương gia, bất luận thế nào cũng không gọi bọn hắn đi theo, đuổi bọn họ trở về, đi biệt viện của Phong Nhị gia Trấn Viễn Hầu phủ, trong thời gian uống cạn một chung trà liền đi ra, sau đó vào đại tạp viện tìm Trần cô nương đi rồi, đợi đến bây giờ cũng chưa thấy trở về, nô tài sai người đi đón ba lần rồi, cô nương nói, cô nương nói...” Nói xong nhìn Minh Chương.

Sắc mặt Minh Chương hơi tái, cố hết sức ổn định tâm trạng: “Cô nương nói cái gì hả?”

“Cô nương nói nàng sẽ không trở lại, hôn sự coi như không có, bảo trạng nguyên gia chọn danh môn thực nữ khác.”

Minh Chương chán nản lùi lại hai bước phát phát tay: “Biết rồi, người đi xuống trước đi, để ta suy nghĩ.”

Bốn chiếc quạt trong nhà Tiêu Tiêu, hắn đã nhìn qua, vì vậy ở Phong Nhị cư vừa thấy bức tây tắc phong vũ, liền kinh sợ xuất ra một thân mồ hôi lạnh, Minh Chương không ngốc, lúc trở về nhà, chỉ lo tìm Tiêu Tiêu, ngược lại không để ý tới những thứ này, sau này ngẫm lại, trận hoạ loạn kia của Thời Gia thật sự rất kỳ lạ.

Nếu như chưa thấy bức tây tắc phong vũ này, có lẽ còn nói cho qua, nhưng vừa thấy bức hoạ vốn đã bị đốt cháy này, điều này nói lên đêm hôm đó có người trộm từ Thời Gia ra, đã trộm bức hoạ, còn vô cùng có khả năng phóng hỏa.

Nghĩ đến đây, Minh Chương vội vàng hỏi Vương Khanh tranh này từ chỗ nào mà có, Vương Khanh nói: “Thành thật mà nói cũng khéo, hôm kia ăn tiệc ở Tuy Hoa Lâu, gặp người lên lầu rao bán tranh cổ, có lẽ biết ngày đó có nhiều quý nhân, bán được giá tốt, vốn ta chỉ thấy điều thú vị, lại không nghĩ ngược lại được bảo bối, cho hắn hai nghìn lượng bạc, mua vào tay, thật sự nhặt được đại tiện nghi.”

Minh Chương vội hỏi hình dáng của người bán bức hoạ này, Vương Khanh nói: “y phục cũng đàng hoàng, dáng vẻ thì...” Nói xong nhìn Minh Chương một cái nói: “Ta trước thất lễ với Minh Chương huynh, miễn cho Minh Chương huynh trách tội, người bán bức hoạ có vài phần giống Minh Chương huynh.”

Vương Khanh nói như thế, Minh Chương khi đó cũng không nghĩ đến người cậu ruột của mình, ở trong kinh thành tìm hết một ngày cũng không tìm gặp được người bán bức hoạ, càng thêm vô cùng lo sợ, nếu nói là vì ham muốn tài vật mà phóng hỏa, nhất định là trước đó đã tính toán hết thảy, không phải chỉ là lén trộm tranh, Thời Gia không so sánh được với nhà đại phú đại quý, nhưng cũng là nhà có của cải, nếu như ham muốn tài vật, tất nhiên chắc là sẽ không chỉ lấy bức hoạ đi, nói như thế, người này vốn là muốn phóng hỏa, thuận tiện mới trộm bức hoạ ra.

Có thể làm được chuyện như vậy, quan trọng nhất là phải nhận biết được bức hoạ, nếu như đổi lại măng phu, sợ để cho hắn cầm, cũng không biết bức tranh này đáng giá, người này nhất định đã đến Thời Gia, quen thuộc ngõ ngách của Thời Gia, mới có thể sau khi phóng hỏa còn toàn thân trở ra, mà người như vậy, tính ra chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nếu không phải ham muốn tài vật mà phóng hỏa, thì chắc chắn có thù với Thời Gia, nhưng Tiêu Tiêu một nhà tâm địa lương thiện, Thời thúc thúc có chút không hiểu thói đời cho lắm, nhưng cũng chưa từng kết oán với người nào, vậy tại sao lại bị người ta phóng hỏa, người phóng hỏa này tất nhiên có mục đích khác không thể cho ai biết.

Một nhà ba người Tiêu Tiêu may mắn được cứu sống, nhưng cũng không biết là ai làm? Nghĩ đến đây, Minh Chương nhin không được nhú mày, hấn không hề hoài nghi nương mình, với tư cách của nương hấn, xác thực thoát khỏi hiểm nguy.

Mẫu thân hấn trước sau như một không thích Tiêu Tiêu, nếu không phải phụ thân và hấn kiên trì, việc việc hôn nhân này sớm đã bị mẫu thân hấn cho lui, mẫu thân hấn không chỉ không thích Tiêu Tiêu, việc liên quan đến nương Tiêu Tiêu cũng không thích, dù vậy, Minh Chương cũng không thể nào tin nổi, mẫu thân hấn vì từ hôn mà phóng hỏa, mẫu thân hấn không có khả năng làm ra chuyện tàn tạt lương tâm như thế.

Nhưng Minh Chương thủy chung không an tâm, lúc này mới trở về một chuyến, hấn không tin, nhưng khi hấn nhắc tới chuyện phóng hỏa, vẻ mặt nương như né tránh, Minh Chương suýt tý nữa liền đứng không yên, nếu như mẫu thân hấn thật sự làm ra chuyện như thế, vậy hấn và Tiêu Tiêu...

Nghĩ đến đây, Minh Chương cả người lạnh lẽo, hấn vịn bàn đứng lên nói: “Nương, người nói thật với nhi tử đi, trận hỏa hoạn kia của nhà Tiêu Tiêu...”

Hấn nói còn chưa dứt lời, Chu thị liền the thé nói: “là ta làm đó, mẹ con Thời Gia đều đáng chết, đáng chết, các nàng là hồ ly tinh, chỉ biết câu dẫn nam nhân, Tô Tuệ lan câu dẫn cha ngươi, còn cho con gái bà ta câu dẫn nhi tử của ta, làm cho con ta hồ đồ, ngay cả nương cũng không nhận, ta hận, rất hận, nàng sao không chết theo nương nàng...”

”Nương...” Minh Chương cũng không nhin được nữa, rống một tiếng: “Tiêu Tiêu là người ta yêu mà, đời này ta chỉ yêu một mình nàng, làm ra chuyện như vậy, có phải người cũng không muốn đứa con trai này nữa hay không?”

Chu thị sững sờ, dường như phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Minh Chương, Minh Chương, nương nói bậy thôi, nói bậy thôi, không phải thật mà, nương làm sao có thể đi phóng hỏa, làm sao có thể đi hại người, Tô Tuệ Lan, ngươi đừng đến tìm ta, đừng tới tìm ta, không không phải là ta, không phải ta...” Nói xong đưa tay giạt bụi tóc trên đầu mình xuống, thẳng nhìn chăm chăm vào Minh Chương hì hì cười một tiếng: “Tô Tuệ Lan, ngươi không thắng được ta đâu, không thắng được...” cầm cây kéo trong rổ châm tuyến rắc rắc rắc làm rối tóc đầu tóc của mình.

Minh Chương vội vàng đi lên đoạt cây kéo rong tay mẫu thân, giằng co cả đêm, mới trấn an được nương hấn, Minh Chương sức cùng lực kiệt, trong lòng so với thân thể còn mệt mỏi hơn, hấn không biết mình nên làm gì bây giờ, xảy ra chuyện như vậy, hấn và Tiêu Tiêu nên làm như thế nào đây.

Minh Chương ngồi một đêm trong phòng nương hấn, nhìn qua ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, chợt nghĩ, có lẽ hấn có thể gạt Tiêu Tiêu, dù sao chuyện đã qua, bọn họ còn có một cuộc đời phải trải qua, hấn không muốn, cũng không thể mất đi nàng.

Ý nghĩ này một khi xuất hiện, liền nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hấn, việc cấp bách trước mắt là hồi kinh, tìm được cậu của hấn, bán bức họa đó, không cần phải nói nhất định là cậu hấn, người mẫu thân hấn có thể sai khiến cũng chỉ có ông. Huống chi, Vương Khanh cũng nói, người kia có chút giống hấn.

Đoạn đường này Minh Chương không hề dừng lại nghỉ ngơi, chỉ sợ có biến cố gì, cuối cùng cũng không kịp, mặc dù không biết Diệp Trì làm sao biết được chuyện này, có thể tâm tư của Diệp Trì đối với Tiêu Tiêu, để cho hấn nắm được chuyện này, làm gì dễ dàng dừng tay, nhưng Tiêu Tiêu, hấn không thể không có nàng. Minh Chương đứng lên, cho người chuẩn bị ngựa, đi thẳng đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Trong đại tạp viện ở Phố nhỏ Tỉnh Thủy, Thời cha quan sát nữ nhi, lại nhìn nhìn, một hồi Diệp Trì tự châm trà cho mình, một hồi rót nước cho Tiêu Tiêu, phải nói là không nhàn rỗi, đi thư quán đón ông cũng là hấn.

Thời cha thăm thở dài, trong lòng nghĩ khuê nữ ông hấp tấp bảo Diệp Trì đón ông quay về đại tạp viện, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì rồi sao, nghĩ đến đây, Thời cha nói: “Ngược đã xảy ra chuyện gì, nha đầu kia lại không chịu nói cho cha nghe, làm cha gấp muốn chết.”

Thời Tiêu nhìn cha nàng nhin không được đau lòng, nước mắt tí tách liền rơi xuống, cha nàng không biết làm sao, Diệp Trì trước đau lòng, vội vàng lấy khăn từ trong ngực ra, lấy ra nhìn nhìn lại vội vàng nhét lại

trở về, rồi lại rút ra cái khác đưa cho Thời Tiêu: “Đừng khóc, mắc công Thời thúc nghĩ là nàng chịu ủy khuất nữa.”

Thời Tiêu không rảnh phản ứng đến hần, nhưng nhận khăn trong tay hần nói: “Người đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với cha ta.”

Diệp Trì có chút tội nghiệp nhìn vợ hần, thấy mặt Thời Tiêu lạnh lùng, cũng không dám quấy rầy nữa, xoay người lại đi ra ngoài đợi.

Tuy nói bị đuổi ra, nhưng trong lòng Diệp tiểu gia vẫn vui, vì sao, còn phải nói nữa sao, rốt cuộc có hi vọng rồi, chỉ cần vợ hần không lấy tiểu tử họ Hứa kia, nhất định sẽ là nàng dâu của hần, nhưng cũng muốn nghe vợ hần và lão nhạc phụ nói cái gì, ngồi xổm sát vào cửa sổ, dán lỗ tai vừa muốn nghe, chỉ thấy Quyên Tử chống eo đứng ở trước mặt hần: “Làm gì đó, tiểu vương gia tôn quý như ngươi mà cũng nghe lén à, sẽ không sợ truyền ra ngoài bị người khác chê cười sao.”

Diệp Trì trừng mắt liếc nàng, trong lòng nói bà tử hung hãn này thật sự là bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, có phải nghe lén chuyện của nàng ta đâu, nàng ta ngại cái gì, nhưng sợ vợ hần trong phòng biết, quay đầu lại không được tự nhiên, đứng lên đi đến ghế đầu phía dưới cây hòe ngồi xuống, bưng tô nước lạnh uống ừng ực, uống vào thấy ngon vô cùng.

Trong phòng Thời Tiêu suy nghĩ hết một ngày, chuyện này nên nói với cha nàng như thế nào đây, Chu Khang là cậu Minh Chương, hoá hoạn là do hần đốt, nhưng chỉ điểm phía sau lại là nương Minh Chương, khi nàng vừa biết hết tất cả còn chịu không được, huống chi cha nàng.

Cha nàng cả đời sống đơn giản, mặc dù trong nhà bị cháy, hai cha con sống nương tựa lẫn nhau, cha nàng như trước vẫn không học được xử sự khéo léo, để người lương thiện đơn giản như cha nàng biết được chuyện đáng sợ như thế, Tiêu Tiêu không biết làm sao mở miệng.

Suy nghĩ một ngày kết quả là Tiêu Tiêu quyết định không nói cho cha nàng nghe, nhưng lại phải tìm lý do, dù sao xảy ra chuyện như vậy, nàng tuyệt đối không có khả năng thành thân với Minh Chương.

Nghĩ đến đây, nước mắt ngăn không được rơi xuống, Thời cha đưa tay lau nước mắt của nữ nhi: “Niếp Niếp, bị ủy khuất gì rồi, nói cho cha nghe một chút.”

Thời Tiêu cũng nhịn không được nữa, nhào vào trong ngực cha nàng, ô ô khóc lên, khóc đến nỗi cha nàng ôm nàng luống cuống tay chân, gọi nàng từng tiếng từng tiếng: “Niếp Niếp, Niếp Niếp của cha sao thế này? Làm sao vậy? đừng khóc nữa, khóc làm lòng cha khó chịu lắm.”

Thời Tiêu ôm cha nàng khóc trong chốc lát, mới từ trong ngực cha nàng đi ra, lau nước mắt nói với cha nàng: “Con và Minh Chương không thể thành thân, người có thể không hỏi nguyên do hay không?”

Nói xong lại rơi xuống một chuỗi nước mắt, Thời cha tuy không hiểu thói đời cho lắm, nhưng đau lòng khuê nữ, nha đầu này từ nhỏ đã như vậy, có thể không đau sao, khi còn bé Thời Tiêu vừa khóc, rõ ràng âm thanh rất nhỏ, còn cách hai tầng viện, cha nàng chỉ cần nghe thấy, vội vàng hấp tấp chạy vào ôm nàng dỗ dành, lúc ngủ thì công nàng, lớn lên chút thì tự tay dạy nàng học bài viết chữ, mời tiên sinh dạy nàng vẽ tranh, tình cảm hai cha con nàng rất tốt, nương Thời Tiêu cũng ghen ghét, thường nói với Thời cha: “Ta thấy hai cha con các người sống rất tốt, bản thân ta thành vương bận rồi.”

Có thể thấy được Thời cha yêu thương khuê nữ không hề có nguyên tắc, hôm nay Thời Tiêu vừa khóc, làm Thời cha đau lòng chết mất, khuê nữ nói cái gì cũng đáp ứng, khuê nữ ông không phải nha đầu điều ngoa thích đùa nghịch, so với người khác cũng hiểu chuyện hơn, nếu đã không muốn thành hôn, tất nhiên là có nguyên nhân không thể thành thân, nàng không muốn ông hỏi, ông sẽ không hỏi!

Nghĩ đến đây, lau lau nước mắt cho nữ nhi nói: “Được, cha không hỏi.”

Hai cha con nàng đang nói, chợt nghe bên ngoài đông một tiếng, tiếng Quyên Tử truyền vào: “Diệp Trì người điên rồi, tự nhiên lại đi đánh Trạng Nguyên Lang của chúng ta làm cái gì, cô gia đến thăm chúng ta, khách quý mời ngồi...”

”Cô gia chó má đến thăm cái gì mà thăm, mang đến xui xẻo thì có, tiểu gia đánh hần là đúng...” Nói xong lại là một quyền...

52. Chương 52

Tả Hoành vừa vào cửa liền nhìn thấy Quyên Tử chống eo ngăn phía trước Hứa Minh Chương, không biết làm sao, trong lòng Tả đại thiếu nhện không được lập tức chua loét, không hề nghĩ ngợi, đi lên kéo Quyên Tử qua một bên, Quyên Tử còn không theo, giãy hai cái nói: “Người thả ta ra, người bắt lấy ta làm cái gì, bỏ ta ra.”

Một câu làm Tả Hoành có chút tức giận: “Chỉ bằng Diệp tiểu gia chúng ta, đối phó với tiểu bạch kiếm như vậy, còn kéo tay làm gì, vả lại, nàng có chuyện gì, chẳng lẽ nàng cũng nhìn trúng tên mặt trắng đó kia rồi, ai ôi!!!...” Tả Hoành nói còn chưa dứt lời, xương trước mặt liền trúng một cước, co chân nhảy ở trong sân cả buổi.

Chờ hẩn chậm chạp tới đây, Thời Tiêu đã đi ra, thấy Diệp Trì một quyền so với một quyền ngày càng hung ác, nhưng Minh Chương thủy chung không đánh trả, cứ lần lượt như vậy, gương mặt bầm tím không chịu nổi nhanh chóng nhìn không ra bộ dáng.

Thời Tiêu trong lòng đau xót, giang hai tay ngăn ở trước mặt Minh Chương, nàng nếu không ngăn cản, Diệp tiểu gia không chừng đánh hai cái hả giận liền xong việc, Thời Tiêu lúc này lại ngăn cản, quả thực là dao găm chọc vào lòng tiểu gia, Diệp Trì lập tức liền nổi giận, sắc mặt đen lại, vẻ mặt tối tăm, trong mắt tỏa ra khí lạnh, cắn răng nói: “Đến nước này nàng còn che chở hẩn, nàng thích hẩn như vậy, không nở bỏ hẩn, Thời Tiêu, nàng thực ti tiện.”

Lửa giận xông lên, Diệp Trì không lựa lời nói, trong lòng Tả Hoành cũng thở dài, muốn nói Diệp tiểu gia bọn họ bình thường thật cơ trí, sao đụng phải nha đầu kia liền biến thành ngốc nghếch, không biết đối với nữ nhân phải đồ dành sao, phải lừa gạt sao, hẩn buồn bực trách mắng một câu, những việc làm trước kia uống phí hết rồi, đầu óc sao thể này.

Thật ra Diệp Trì nói xong cũng thấy hối hận, hẩn không muốn mắng Thời Tiêu, nàng là tâm can của hẩn, thương yêu còn không hết, không muốn thấy nàng che chở Hứa Minh Chương, vừa thấy nàng che chở cho hẩn, Diệp Trì liền muốn giết người.

Sắc mặt Thời Tiêu trắng nhợt, cắn cắn môi nói: “Ta ti tiện hay không ti tiện là chuyện của ta, có liên quan gì tới tiểu vương gia, chuyện của ta ta tự mình giải quyết, không cần phải tiểu vương gia nhúng tay, đại tạp viện của chúng ta ti tiện, tiểu vương gia cao quý như vậy người nên đi nhanh đi, miễn cho dơ chân người, Trụ Tử tiền khách.”

”Nàng...” khuôn mặt Diệp Trì tức giận đỏ bừng, kéo kệt kéo kệt nắm nắm đấm lại, làm cho Trụ Tử cũng không dám tiến lên, Tả Hoành nhìn tình hình không tốt, bước lên phía trước nhỏ giọng nói bên tai hẩn: “Hôn sự thất bại, người gấp làm gì, lúc này không phải đánh nhau, cứ vờ không biết đi, chuyện gì sau này hãy nói, hôm nay ta về trước đi.” Nói xong kéo kiên quyết Diệp Trì đi ra.

Quyên Tử vừa nhìn hai kẻ phá hoại rời đi, lo lắng liếc mắt nhìn Thời Tiêu, nàng vừa về đến, Quyên Tử đã biết xảy ra đại sự rồi, mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng nhìn Thời Tiêu như vậy cũng đủ biết rồi.

Lúc nào thì gặp qua nàng như vậy, từ lúc trở về một câu cũng không nói, cũng không ăn cơm, không uống nước, ngăn người bức họa trên bàn, cho dù lúc trước khi hai cha con nàng vừa tới đại tạp viện, cũng còn mạnh mẽ hơn bây giờ, Thời Tiêu như vậy, Quyên Tử thực sợ nàng làm ra chuyện điên rồ gì.

Quyên Tử vốn đoán là Trạng Nguyên Lang bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt bị Tiêu Tiêu biết, dù sao với tính cách của Tiêu Tiêu, Quyên Tử rất rõ ràng, đừng nhìn ôn nhu dịu dàng ngoan ngoãn, thực chất bên trong cứng đầu lắm, lại là tình cảm thanh mai trúc mã với Trạng Nguyên Lang, làm sao dung nạp được người bên ngoài, nhưng nam nhân thật khó nói, dù sao Quyên Tử cũng không tin nam nhân, đặc biệt là nam nhân công thành danh toại như Hứa Minh Chương.

Mặc dù bản thân hẩn giữ mình trong sạch, nhưng cũng không ngăn nổi những kẻ có tâm tư, não đầy ruột già, bụng trống trơn, trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn, còn có biện pháp để thu hút nữ nhân, hưởng chi

Hứa Minh Chương thiếu niên đặc chí sùng thần của Thiên Tử, lại tuần tú đoàn chính, thậm chí Cửu công chúa còn muốn tuyển hán làm Phò mã, có thể thấy được là một người có sức hấp dẫn.

Vì vậy, Quyên Tử cũng cảm thấy không có gì đáng trách, nhưng cũng không đúng, nếu Hứa Minh Chương trên hoa ghẹo nguyệt, tại sao lại dính dáng đến Diệp Trì nữa nha, bất kể thế nào mà nói, chuyện của bản thân Tiêu Tiêu, vẫn phải luôn tự mình giải quyết, cái này ai cũng không giúp được.

Nghĩ đến đây, và nói với Trữ Tử: “Trong cửa hàng mới nhận được buôn bán lớn, hôm nay ta không ăn cơm ở nhà, đi Hồi Xuân Lâu, cho mấy tiểu tử các người ăn đỡ thèm, đi gọi Thời thức luôn đi, chẳng quây hôm kia nói muốn uống rượu với Thời thức.”

Trữ Tử biết toan tính, đi vào lời Thời cha ra, vây quanh chạy tới Hồi Xuân Lâu, trong khoảnh khắc, trong đại tạp viện chỉ còn lại có Thời Tiêu và Minh Chương.

Sắc trời đã tối hẳn, ánh trăng lên cao, một màu trắng bạc, giống như tuyết, Tiêu Tiêu bỗng nhiên nhớ lại, khi còn bé nàng ở nhà bà ngoại, Minh Chương cũng ở đó.

Nàng nhớ trong sách nói, dùng tuyết đọng trên cành mai pha trà, phong nhã biết nhường nào, liền bắt chước làm theo, bảo nha đầu tìm một bình sứ thanh hoa nhỏ ôm vào trong ngực, mặc áo choàng đi vườn hoa nhỏ lấy tuyết đọng trên nhành mai.

Đến vườn hoa nhỏ, kết quả thấy cây mai ở góc tường nở hoa, từng đoá hồng mai vương tuyết sớm, mùi thơm dịu nhẹ, thấm vào ruột gan.

Tiêu Tiêu nhón chân vẫn không với tới đầu cành mai, liền cùng nha đầu hai người dịch một tảng đá đặt ở phía dưới, nàng đứng lên, rốt cuộc cũng vươn tới.

Một tay cầm theo bình sứ, một tay cầm bút lông cẩn thận quét tuyết đọng trên hoa mai vào trong bình sứ, khí lực của nàng nhỏ, bình sứ có hơi nặng, dưới chân vừa trượt, liền té xuống.

Tiêu Tiêu bị hù dọa hai mắt nhắm nghiền, lại không có đau như trong dự liệu, mà lọt vào một vòng tay ấm áp, ngẩng đầu, chỉ thấy Minh Chương cười với nàng: “Ta nói sáng sớm sao không thấy muối, thì ra là đến đây nghịch ngợm.”

Về sau biết Tiêu Tiêu quét tuyết pha trà, cũng không cảm thấy buồn cười, ngửa đầu nhìn cành mai cả buổi nói với nàng: “Ta ôm muối.”

Sau đó hán ôm nàng, quét tuyết hơn nửa ngày, đợi khi nường nàng tìm được bọn họ, tay, mặt của hai người cũng bị đông lạnh đỏ bừng, đêm đó nàng bị bệnh, đến lễ mừng năm mới mới hết.

Minh Chương tựa như hối hận cái gì, mỗi ngày đều tìm nàng, mang đến cho nàng rất nhiều đồ chơi và thức ăn bên ngoài, có quế hoa cao, còn có đồ chơi Tôn hầu tử làm bằng đường, Minh Chương cầm cho nàng liếm một hơi, hôm nay nàng vẫn còn nhớ rõ hương vị ngọt ngào này.

Lúc ấy nàng nghĩ, nếu có thể cả đời ở cùng Minh Chương ca ca thật là tốt, khi đó nàng tám tuổi, Minh còn bé.

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn Minh Chương, nghĩ đến chuyện khi còn bé, trong đầu đau khổ cuộn cuộn, đây là số mệnh của bọn họ, sớm liền đã định trước, mà Minh Chương nghĩ gì, không cần phải nói thì Tiêu Tiêu cũng biết.

Trông thấy ánh mắt cầu xin khẩn cầu của hán, trong lòng Tiêu Tiêu càng khó chịu, nàng cố gắng ổn định lại tâm trạng, mới miễn cưỡng mở miệng: “Minh Chương...” sau khi nàng gọi tên của hán lại không biết nên nói cái gì, chỉ nhìn hán như vậy.

Minh Chương bắt lấy tay nàng giữ trong lòng bàn tay, dùng thanh âm khàn khàn đau thương nói: “Tiêu Tiêu chúng ta sẽ thành thân, chúng ta có thể hay không, có thể hay không...” Câu nói kế tiếp Minh Chương cuối cùng không nói ra miệng, bởi vì Tiêu Tiêu rút bàn tay ra khỏi tay hán, Minh Chương nhìn bàn tay trống trơn ngẩn người, dường như tất cả đều vô ích.

Hán cười khổ một tiếng: “Tiêu Tiêu, nàng đối với ta như vậy, thật không công bằng, nàng nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể giữ được nàng, làm thế nào mới có thể trở lại như trước kia, nàng nói cho ta biết,

chỉ cần nàng nói ta liền nghe.”

Thời Tiêu trầm mặc sau nửa ngày mới hỏi một câu: “Minh Chương huynh về nhà làm gì vậy?”

Minh Chương chấn động, há to miệng, lại phát hiện không nói được lời nào, Thời Tiêu cười cười: “Huynh đã sớm nghĩ rồi không phải sao, như vậy bây giờ huynh nên biết ai đã phóng hỏa, là cậu của huynh, Minh Chương, cậu ruột của huynh, vả lại, là nương huynh chỉ điểm sau lưng, lúc ta nhìn thấy cậu huynh, cũng nhớ tới ngày đó, vì không muốn ta gả cho huynh mà làm ra chuyện như vậy, đốt Thời Gia, ta có thể không quan tâm, nhưng còn nương ta, nương ta là bởi vì ta mà đi, từ sáng sớm ta đã nghĩ, nếu như không có ta, nếu như không phải chuyện chung thân của chúng ta, nương ta sẽ không chết, là ta hại nương ta, ta bất hiếu, nếu như ta còn gả cho huynh, huynh bảo nương ta ở dưới cửa tuyền làm sao sống yên ổn.”

Minh Chương lui về sau hai bước, tay vịn phía sau cây hòe mới miễn cưỡng chống đỡ: “Tiêu Tiêu nàng oán ta sao?”

Thời Tiêu lắc đầu: “Ta không oán huynh, chuyện này ta cũng sẽ không nói cho cha ta, cha ta vừa hết bệnh, ta không muốn ông ấy lại khổ sở.” Nói xong ngẩng đầu nhìn hán: “Minh Chương chúng ta hữu duyên vô phận, từ nay về sau chúng ta hãy quên nhau đi, cứ xem nhau như người đứng nước lã ở chân trời xa xăm!”

Người đứng nước lã ở chân trời xa xăm, hai bên hãy quên nhau đi, Minh Chương thì trào lập lại một lần, bỗng nhiên không cam lòng, hán đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt: “Tiêu Tiêu, lòng nàng tàn nhẫn vậy sao? Cho dù nương ta làm sai, đối với tình cảm từ nhỏ của chúng ta, làm sao có thể xoá bỏ như thế, không, Tiêu Tiêu, ta không muốn làm người đứng nước lã ở hai nơi chân trời với nàng, hai bên cùng quên nhau, chúng ta đã từng nói nắm tay đến đầu bạc, cho dù thế nào thì nàng cũng là vợ của Minh Chương, nàng không gả, ta liền không cưới, nàng cả đời không gả, Minh Chương cả đời không cưới, Minh Chương nói được thì làm được.” Nói xong xoay người lại đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu thở dài yếu ớt nói: “huynh tội gì phải vậy...”

Minh Chương đứng ở cửa viện, nhưng không quay đầu lại, sau nửa ngày mới nói: “Tằng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khúc Vu Sơn bất thị vân(1). Nàng bảo Minh Chương đi đâu tìm được người thứ hai như nàng.”

(1) Ai từng ngắm biển xanh, còn gì đáng gọi là nước, trừ phi đã đến Vu Sơn, nếu không coi như chưa nhìn thấy mây.

Thời Tiêu cả đêm bên tai đều là những lời này của Minh Chương, một lần lại một lần nói với nàng, nghe một lần nàng liền không nhịn được khổ sở một hồi, khổ sở liền muốn khóc, nàng lại không thể khóc thành tiếng, đành phải cắn chặt rơi nước mắt.

Vì vậy, ngày hôm sau thức dậy hai mắt sưng đến dọa người, Quyên Tử nhìn thấy không dám hỏi, nhưng Diệp Trì lại không giống vậy, sáng sớm Diệp Trì đã tới rồi, cơm sáng đều ăn ở đại tạp viện, bị Quyên Tử nhìn bằng nửa con mắt, Diệp tiểu gia ta không thể không nhìn thấy, toàn bộ tâm tư đều đặt ở trên người vợ hán, nhìn không thấy cái khác.

Thấy hai mắt Thời Tiêu sưng không còn hình dáng, trong lòng vừa chua xót vừa đau lòng, chua là vì Hứa Minh Chương, bây giờ không thể thành thân, còn khóc vì hán, hiển nhiên trong lòng không muốn, đau lòng không biết buổi tối hôm qua khóc bao lâu, lúc này hai mắt sưng thành quả đào, quay đầu phân phó Đắc Lộc một câu.

Đợi Quyên Tử và mấy tên tiểu tử đi ra ngoài, Đắc Lộc cũng lấy thứ đó mang ra, là khối băng, cất ở trong bình lưu ly miệng rộng, dùng bông vải bọc lại, hôm nay đang nóng, không dùng bông vải bọc lại, sợ đến nơi này liền tan ra mất.

Diệp Trì dùng mảnh vải lụa bó bao lấy khối băng, cẩn thận chườm lên mắt cho Thời Tiêu, Thời Tiêu cũng không cự tuyệt, mặc hán giầy vò, ánh mắt bình tĩnh nhìn hán ngăn người.

Khó có được bộ dạng nhu thuận, trái tim Diệp Trì như muốn tan ra, trong lòng mong đợi, nếu ngày nào cũng được như thế này thì thật tốt, đang nghĩ ngợi, chợt nghe vợ hán nói: “Diệp Trì, người cũng biết ta không thích người, như vậy người vẫn muốn lấy ta sao?”

53. Chương 53

Diệp tiểu gia cũng không rõ là nên vui mừng hay nên tức giận, vợ hần cũng quá thành thật, cho dù không thích hần, thì cũng đâu cần phải nói toạc ra như thế, hần không rõ, so với việc nhận thức vợ hần chậm hơn Hứa Minh Chương một chút, thì có thua ở chỗ nào đâu, tiểu bạch kiểm kia có gì tốt, biết mẫu thân hần phóng hỏa hại người, còn có mặt mũi lấy khuê nữ người ta.

Nha đầu kia thật không biết gốc hay là ngu xuẩn, nương nàng đã chết, còn tâm niệm nhớ nhung tiểu bạch kiểm, nếu như là hần, trước tiên chọc tiểu tử kia một đao lưng lỗ rồi nói tiếp.

Mặc dù cảm thấy vợ hần có chút không phân biệt được thị phi, nhưng nghe nàng muốn gả cho hần, Diệp tiểu gia ta vẫn nhìn không được nhảy nhót, Tả Hoàn nói câu kia quá đúng, làm chuyện gì cũng phải sư xuất hữu danh (có lí do chính đáng để xuất binh | có lí do để làm việc), hôm nay hần không thể quản nàng, bởi vì nàng vẫn chưa phải là nàng dâu của hần, đợi nàng thành nàng dâu của hần, tiểu tử Hứa Minh Chương kia dám đến gần thử xem.

Nghĩ như vậy, Diệp Trì không chút do dự nói: “Lấy, sao lại không lấy, từ ngày đầu tiên, gia đã ngóng trông cưới nha đầu nàng về nhà rồi, nhưng nàng có thể đừng có đả kích ta như vậy nữa có được hay không, nàng nói một chút đi, rốt cuộc nàng ghét ta ở chỗ nào, sao lại kết luận nàng không thích ta, không chừng trong lòng nàng sớm thích ta rồi, nhưng bản thân nàng không biết đó thôi.”

Thấy nước trong khối băng trong tay tan ra chảy lên mặt Thời Tiêu, vội vàng dùng tay áo khác lau lau, Thời Tiêu đẩy ra hần nói: “Quần áo tốt như thế, dính nước thật đáng tiếc.” Nói xong rút khăn ra lau nước trên mặt rồi đưa cho hần, để cho hần lau tay.

Diệp tiểu gia thấy khăn kia có chút cũ, liền biết nhất định là vợ hần ngày thường hay sử dụng, trong lòng vui vẻ, nhưng tiếc không nhớ lau tay, nói với nàng: “Nàng dâu, khăn này ta thấy đẹp, cho ta đi.” Nói xong không đợi Thời Tiêu đồng ý đã trực tiếp giặt lấy.

Thời Tiêu nhìn không được có chút xấu hổ: “Này, Ai là nàng dâu của ngươi, nói bậy bạ gì đó?”

Diệp Trì cười hì hì một tiếng: “Nàng không biết đây thôi, trước kia gia đã muốn gọi nàng như vậy rồi, chỉ sợ nàng ghét bỏ thôi, hôm nay nàng đồng ý gả cho ta, lúc này gọi nàng dâu chẳng phải danh chính ngôn thuận rồi sao.”

Thời Tiêu chợt thấy Diệp Trì có một chỗ tốt, chính là bất luận trong lòng có bao nhiêu chuyện phiền lòng, chỉ cần ở cùng một chỗ với hần, không đầy một lát là có thể vui vẻ lại rồi.

Nhưng hần nói sao mà đơn giản thế, nàng có thể gả vào Định thân vương phủ ư, mặc dù hần thoải mái đồng ý, nhưng trên còn có trưởng bối, hần lại là con cháu tôn thất, thế tử của hần chính là tiểu vương phi, phải ghi vào gia phả của hoàng tộc, không nói tới dòng dõi xuất thân của nàng, còn có trước khi xảy ra chuyện với Minh Chương. Quyên Tử nói với nàng, vì nàng, Minh Chương và Diệp Trì đều đến tai Hoàng Thượng rồi, người bên ngoài không biết nói về nàng như thế nào.

Nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy mình suy nghĩ viển vông, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Nếu như khó khăn, ngươi cứ làm như không nghe thấy những lời ta vừa nói.”

Diệp Trì nghe xong, lông mi cũng dựng lên: “Cái gì không có nghe thấy, cũng không phải lão già già bảy tám mươi tuổi, lỗ tai nghễnh ngãng, vừa nãy nghe rõ ràng mà, nàng đã nói rồi, không được phép dối ý, vả lại, khó xử cái gì, nàng đã quên lời lúc trước gia đã nói với nàng rồi sao, chỉ cần nàng đồng ý gả, ngày mai gia liền có thể lập tức lấy nàng về nhà.”

Thời Tiêu thấy hần nói có khí phách như thế, nhưng lại sợ ồn ào xảy ra chuyện, vội ngẩng đầu nói: “Ta đã đồng ý với huynh, tất nhiên chắc sẽ không dối ý, chỉ cần huynh cũng đồng ý với ta là không được phép ầm ỹ với người trong nhà, nói chuyện đằng hoàng, nếu bọn họ không cho phép, cũng không cho nóng nảy, huynh cũng đừng nói cái gì ngày mai, liền ngày mai có thể cưới, ta cũng không thể gả, lập gia đình không

phải trò đùa, cần phải tam môi lục chứng phụ mẫu chi ngôn mới ổn thỏa(1), về phần chuyện của ta huynh cũng không dùng nói dối, cứ nói thật thôi...”

(1) Tam môi lục chứng: việc hôn nhân ngày xưa, là do cha mẹ quyết định, còn phải có bà mối giới thiệu, biểu thị sự trịnh trọng. Tam môi cụ thể là chỉ, bà mối cam kết nhà trai, bà mối cam kết nhà gái, còn có một bà mối ở giữa bắt cầu cho hai bên. Lục chứng ý chỉ 6 lễ, lần lượt gồm Lễ Nạp Thái, Lễ Vắn Danh, Lễ Nạp Cát, Lễ Nạp Chung(Nạp Lệ), Lễ Thỉnh Kỳ, Lễ Thân Nghinh.

1.- Lễ Nạp Thái: Theo tục lệ Trung Hoa thì sau khi nghị hôn rồi, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn”. Sở dĩ đem chim nhạn là vì chim nhạn là loài chim rất chung tình, không sánh đôi hai lần. Tương truyền rằng loài chim nhạn rất thảo ăn, khi chúng nó gặp mỗi thì kêu nhau ăn chung, vừa lúc đẻ trứng thì khi nở thế nào cũng có một con trống và con mái mà thôi. Khác với các loại chim khác, chim nhạn khi có một con chết thì một con còn lại cũng buồn rầu mà chết theo. Sau này, người Trung Hoa nào còn theo cổ lễ thì chỉ dùng ngỗng thay thế cho chim nhạn. (Loài ngỗng tuy ngỗng nghênh, nhưng rất chung tình).

2.- Lễ Vắn Danh: Là hỏi tên và họ của cô gái là gì, được bao nhiêu tuổi, đã có hứa hôn với ai chưa.

3.- Lễ Nạp Cát: Là sắm sửa lễ phẩm đem sang nhà gái cầu hôn. Tùy theo nhà giàu thì lễ quý, còn nghèo thì chút đỉnh gọi là.

4.- Lễ Nạp Chung: hay là Lễ Nạp Tệ (“chung” nghĩa là chứng, “Tệ” nghĩa là lựa) là lễ đem hàng lựa hay vật phẩm quý giá đến nhà gái làm tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn, rồi chỉ chờ ngày cưới dâu.

5.- Lễ Thỉnh Kỳ: Là Lễ xin định ngày giờ làm Lễ Cưới, nhưng ngày giờ cũng do bên trai định, rồi hỏi lại ý kiến bên gái mà thôi, song thế nào nhà gái cũng tùy ý bên trai.

6.- Lễ Thân Nghinh: Là đã được nhà gái ưng thuận, ngày giờ đã định của bên trai. Bên trai đem lễ vật sang làm lễ rước dâu về.

Nàng nói từng cái từng cái một, Diệp Trì cũng đáp ứng từng cái từng cái, trả lời vô cùng nhiệt tình, nếu cha hắn nhìn thấy chắc sẽ tức giận đến bất tỉnh nhân sự, thì ra với nàng dâu thì thân thiết như thế, vô pháp vô thiên, cả ngày như con ngựa chửi đá giò lấy với ông, thế mà rơi vào tay nàng dâu liền biến thành con lừa, nhưng con trai ông lại chính là như vậy, chưa cưới vợ đã ném cha mẹ ra sau đầu, đợi cưới về rồi càng khó phải nói ra, nếu thật sự tức giận, đời này chỉ có thể tức chết.

Vì thế, sau này Định Thân Vương cũng nhìn thấy, không nghĩ thoáng cũng không được, khi còn bé cũng không quản được, lớn hơn thì càng đừng hy vọng, đây là nói sau chứ giờ không đề cập tới.

Lời Thời Tiêu nói, Diệp Trì đều đồng ý hết, không chỉ đồng ý, còn ghi tạc ở trong lòng, lúc trước hắn nói ngày mai liền lấy nàng là hoàn toàn không có khả năng, Diệp Trì hắn cưới vợ, sao có thể ỉu xiu bèo bọt như thế, phải chuẩn bị đàn hoàng tử tể, để người trong kinh thành đều biết, bối tử(2) hắn muốn nàng dâu, càng không thể ỷ khuất.

(2) Bối tử là dạng số nhiều của Bối lạc, vốn được dùng để chỉ các vị bối lạc nói chung hoặc những quý tộc bẩm sinh (quý tộc dòng dõi nhà bối lạc) nhưng kể từ năm 1636 cả Bối lạc và Bối tử đều được dùng để chỉ hai cấp độ tước hiệu khác nhau. Bốn tước vị kể trên chỉ được ban cho “tổng thất”; hai tước vị đặc biệt “thể tử” và “trưởng tử” đến đời Càn long bị bãi bỏ; người thừa kế được phong tương ứng bối lạc và bối tử. Một Hoàng tử khi đến tuổi trưởng thành sẽ căn cứ theo thứ tự, địa vị của người mẹ, tài năng, công trạng, sự yêu quý của nhà vua mà sẽ sơ phong (phong tước lần đầu) một trong 4 tước kể trên. Thông thường, các Hoàng tử chỉ được ban lần đầu là bối lạc, bối tử sau đó có thành tích mới được phong vương. Việc một Hoàng tử được phong vương ngay lần phong đầu thường là con lớn hoặc do Hoàng hậu, Quý phi sinh ra; một số trường hợp là do Hoàng đế đặc biệt yêu mến như Vĩnh thuận thân vương Vĩnh Kỳ.

Nghĩ đến đây, trong lòng càng thêm hưng phấn, suy nghĩ Cẩm Thành tầm nhìn xa, biện pháp tốt, chuyện này giao cho hắn nhất định có thể xử lý hoàn hảo, trọng yếu nhất còn phải nhanh, câu nói kia Tả Hoàn nói thật có lý mà, đêm dài lắm mộng, sớm lấy về nhà mới an tâm được, lại nói gần đây mới phát hiện, tiểu tử Tả Hoàn này thật thông minh.

Tả Hoàn nhìn không được hắt hơi một cái, vuốt vuốt cái mũi, giơ lên cây chổi đang dựng trước mặt lên, lau mồ hôi nói: ” Không biết ai đang nhắc tới gia?”

Quyên Tử đang từ trong hầm rượu đi ra, nghe thấy câu này của hần, tức giận: “Ai nhắc tới người, không chừng là gây thù kết oán nên bị người ta mắng.” Nói xong nhìn hần từ trên xuống dưới nói: “Không phải người là quan ở trong nha môn sao, quan gì mà rảnh rỗi dữ vậy, cả ngày không có việc gì làm hay sao mà cứ mò tới đây hoài vậy.”

Tả Hoàn nghe xong, cũng không biết nên khóc hay nên cười, không ngờ mình giúp đỡ nàng làm việc còn bị ghét bỏ như thế, Tả đại thiếu hần ấy à, bình thường cũng là chủ nhân quần áo đến tay cơm đến há miệng, ở nhà cũng tựa như tổ tông, ngược ở chỗ này của nàng làm việc lật vật như cu li lại không được lợi lộc gì, nhưng không hiểu sao, hễ rảnh rỗi là lại muốn đến tìm nàng.

Tả Hoàn suy nghĩ hần không phải thích bị ngược đó chứ, Nghĩ đến đây, chợt có chút bực bội, mặt liền biến sắc nói: “Gia không rảnh rỗi, gia có rất nhiều chuyện để làm, nàng đã ghét bỏ thì gia đi đây. Nói xong vứt cây chổi trong tay xuống rồi đi.

Quyên Tử tức giận suýt nữa đã ném bình rượu trong tay ra ngoài, dậm chân nói: “cái gì thế này, cẩu kiể, nói trở mặt liền trở mặt, ai bảo hần đến đây.” Quay đầu nói với mấy tên tiểu tử: “Ngày mai hần mà đến đánh đuổi ra cho ta, đáng vẻ hần làm việc không thông thạo chuyên nghiệp như thế, cô nương sử dụng không vừa ý gì hết.”

Phía dưới mấy tên tiểu tử mặc dù đáp lời, nhưng trong lòng thì nghĩ, Quyên Tử tỷ tỷ lần nào cũng nói như vậy, tên đó có tới thì không cho đi vào.

Quyên Tử tất nhiên không biết trong đầu mấy tiểu tử này nghĩ cái gì, ngược lại nghĩ đến Thời Tiêu, vừa nảy hời Tả Hoàn mới biết được, thật không phải chuyện nhỏ, trách không được cha con Thời Tiêu chuyển trở về, năm ấy nếu không có trận hỏa hoạn kia, Tiêu Tiêu vẫn được nuôi dưỡng như thiên kim ở khuê phòng, cũng bởi vì người mẹ bất chấp đạo đức của Hứa Minh Chương, mới bị bao nhiêu đau khổ như thế, nhà của bị đốt hết, còn hại nương của tiêu nha đầu mất mạng.

Tuy nói không phải mất do ngọn lửa kia, nhưng rốt cuộc cũng không thoát khỏi liên quan, kẻ thù như vậy làm sao có thể buông được, cũng không biết Tiêu Tiêu nghĩ thế nào, sau này dự định thế nào.

Quyên Tử nghĩ như vậy, Diệp Trì cũng đã hỏi, trong tay hần bắt Chu Khang, dựa theo ý tứ của Diệp Trì, bắt tên khốn kia đánh cũng không quá đáng, nhưng liên quan đến vợ hần, vợ hần là một cái hồ lô cửa miệng, chuyện buồn bực cũng giấu ở trong lòng, buồn bực sinh bệnh, hần không muốn đau lòng, vì vậy vẫn phải hỏi rõ ràng, lại nói chuyện này cũng không thể tha được.

Diệp Trì vừa hỏi, Thời Tiêu liền nhớ tới trận hỏa hoạn này, nếu không phải may mắn, sợ rằng một nhà ba người nhà nàng cũng đã bỏ mạng trong đám cháy, hưởng hồ, còn có nương nàng nữa, nhưng việc này rốt cuộc sẽ dính líu đến Minh Chương.

Minh Chương mười năm gian khổ học tập, khó khăn lắm mới đề tên bằng vàng, tiền đồ như gấm, nếu như đưa Chu Khang đến nha môn khai ra nương Minh Chương, công danh tiền đồ của Minh Chương... Đến cùng có chút không đành lòng, hưởng hồ còn có Hứa thúc thúc, nhưng lại không thể có lỗi với nương nàng, nhất thời lâm vào tình thế khó xử, không biết như thế nào cho phải.

Diệp Trì thấy nàng cả buổi không trả lời, nhìn đáng vẻ nàng cắn môi, biết nàng còn bận tâm Hứa Minh Chương, trong lòng không khỏi chua lè, trong lòng nói phải chặt đứt hoàn toàn suy nghĩ trong đầu vợ hần mới được, vợ hần mềm lòng, tiểu bạch kiể Hứa Minh Chương kia lẽ quay lại nói gì đó, cho dù vợ hần đáp ứng hần rồi, nhưng vạn nhất không giữ lời hứa, hần không phải đã phí bao nhiêu công sức sao.

Nghĩ đến đây mắt đảo lòng vòng, rốt nảy ra một chủ ý, nói với Thời Tiêu: “Ta nghe cha ta nói, chúng ta và Hứa gia có quan hệ họ hàng, thân thích này là như thế nào thế?”

Đắc Lộc ở cách đó không xa nghe thấy, nửa bên mặt đều giựt giựt, trong lòng nói, da mặt tiểu gia dày nhà bọn họ có thể làm giấy nháp rồi, nàng dâu còn chưa có lấy về nhà, liền cha ta cha ta rồi.

Diệp tiểu gia cũng mặc kệ nhiều như vậy, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào vợ hần, Thời Tiêu sắc mặt tối sầm, sau nửa ngày mà mới nói: “Nương ta và Hứa thúc thúc là quan hệ bà con bạn dì, vốn ta nên gọi là cậu cậu, sau lại đính hôn, liền sửa lại xưng hô, nương ta lúc sắp chết, nói với ta, lúc trước sở dĩ đáp ứng của hôn sự này là có nguyên do, nương khi còn bé ham chơi, cùng hai cậu cậu hai biểu cậu của ta lên

đi ra bờ hồ hái sen, vô ý rơi xuống nước, hai cữu cữu vừa thấy sợ hãi chạy về nhà, hai biểu cữu nhảy xuống cứu nương ta, sau khi được người ta phát hiện cứu lên đưa về nhà, không bao lâu, đại biểu cữu bệnh chết, nhị biểu cữu chính là Hứa thúc thúc, nương nói bà vợ Hứa gia một mạng, cho nên Hứa thúc thúc năm ấy vừa nói đính hôn, nương liền đồng ý.”

Diệp Trì ngược lại không ngờ bên trong còn có duyên cớ này, nhớ tới cái gì, lại hỏi: “Nếu như thế, năm ấy nhà chúng ta cháy, các thân thích chẳng lẽ không giúp đỡ chút nào à, không phải còn có hai cữu cữu sao.”

Thời Tiêu lắc đầu: ” Sau khi bà ngoại mất, hai cữu cữu âm ỉ phân nhà, lại không biết sống cho tốt, cho nên ngày càng khó khăn, về sau, ngược lại dựa vào nương ta và Hứa thúc thúc tiếp tế mới sống qua ngày, nhà của ta bị cháy, hai cữu cữu ngược lại có thể dung nạp chúng ta, nhưng vợ khó khăn, nương ta lại có cốt khí, liền chuyển đi, dặn ta cho dù có ngàn vạn khó khăn cũng không cho đến nhà, nhưng về sau nương ta bị bệnh, ta vẫn đến đó, hai cữu cữu nói không ở nhà, vợ nói gia đạo khó khăn, cơm cũng không có ăn, cho ta mấy lượng bạc, rồi đuổi ra ngoài.”

Nói xong dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng nói tiếp, nhưng làm Diệp Trì đau lòng muốn chết, trong lòng nói người gì mà kì vậy, cháu gái ruột thịt, muội tử ruột thịt, cũng không quan tâm, lúc bấy giờ cho bọn họ sống tốt thêm hai ngày nữa đi, trở về lần lượt chỉnh đốn, cho vợ hằn hả giận.

Nhưng thân thích giống như vậy, hằn muốn làm chuyện xấu cũng phải kiềm chế chút ít, cũng trách không được vợ hằn khó xử, ai ngờ bên trong còn có sự việc như vậy, con mắt đảo lòng vòng, ngược lại nghĩ ra một chủ ý, rút tranh thủ phân phó vài câu với Đắc Lộc.

Trong lòng Đắc Lộc nói, chiều này của tiểu gia nhà bọn họ thật chế mĩa mai, nhưng Trạng Nguyên Lang cũng xứng đáng, ai bảo hằn ai cũng không chọc, lại chọc phải tiểu gia nhà bọn họ, nhìn đi, xui xẻo còn ở phía sau.

Minh Chương vừa vào phủ, quản gia liền vội vàng ra đón, đưa qua một phong thư nói là Định thân vương phủ đưa tới, Minh Chương lúc đầu còn tưởng là Vương Gia, mở ra nhìn một lần, sắc mặt liền thay đổi, hỏi quản gia: “Người đâu?”

Quản gia nói: “Trời Trong phòng rồi, tiểu vương gia người dặn dò, không cho mở trời, nói là kẻ xấu phóng hỏa, phải đợi đại nhân trở về quyết định việc xử án...”

54. Chương 54

Không đợi Quản gia nói hết lời, Minh Chương đã bước nhanh vào phòng, Chu Khang vô cùng sợ hãi, từ lúc bị Diệp Trì trói từ trong khách điểm đến nơi này, bị đánh bao nhiêu cái cũng không nhớ rõ, tên diêm vương này trước khi đi quát hằn một trận roi, buổi tối trở về lại quát hằn một trận, khó chịu cũng đánh dã man, cao hứng còn đánh ác liệt hơn.

Mấy ngày qua, trên người hằn không có một chỗ nào lành lặn, vốn tưởng sớm muộn gì cũng bị tên diêm vương này giày vò đến chết, không ngờ hôm nay lại đưa hằn đến đây.

Chu Khang vốn không biết cháu ngoại trai của hằn là trạng nguyên, nhưng vừa này tiểu quỷ Đắc Lộc trước mặt diêm vương nói rất rõ ràng với hằn: “Người mặc dù không phải là một món đồ vật nhưng số mệnh cũng không chênh lệch, người có một đứa cháu ngoại trai gọi là Hứa Minh Chương hay không?”

Chu Khang vội vàng gật đầu: “Đúng thế, đúng thế, cháu ngoại trai ruột, cháu ngoại trai tốt của ta, mấy năm trước đây vào kinh đi thi, cũng không biết có thi đậu hay không, ngay cả một chút tin tức cũng không nghe được.”

Đắc Lộc hừ một tiếng nói: “Trong, Trạng Nguyên Lang đứng đầu giáp, chính là cháu ngoại trai của người.”

Lần này có thể khiến cho Chu Khang nhìn thấy con đường sống, suy nghĩ cháu ngoại trai mình nếu thật sự là trạng nguyên, chuyện này chẳng phải chỉ là thả cây đuốc thôi sao, người cũng không chết cháy, nhìn thấy

cậu ruột ở đây, cũng không thể không cứu.

Chẳng lẽ là vì vậy, diêm vương này cũng sợ, lúc này mới muốn thả mình ra, Nghĩ đến đây, Chu Khang lập tức tinh thần tỉnh táo, tuy nói đáng về chặt vật nhưng vẫn ưỡn ngực, đảo qua đáng về kinh sợ vừa rồi: “Thế nào, sợ rồi sao, cháu ngoại trai của ta là trạng nguyên, có thể là đại quan, các người lại dám trối đánh đập ta như vậy, trở về ta sẽ nói với cháu ngoại trai, các người sẽ không yên đâu, còn không mau thả ta ra, ta mềm lòng, không chừng sẽ nói tốt hai câu ở trước mặt cháu ngoại trai, sẽ không bị chết quá thảm.”

Đắc Lộc cho rằng cái tên này khóc quá thành ngu luôn rồi, trách không được có cái đức hạnh này, trong đầu chứa đầy phân người hay sao ấy, cho tiểu tử Hứa Minh Chương kia một trăm lá gan, cũng không dám bắt tiểu gia nhà hắn, cũng chỉ có Thời Gia nha đầu kia mới có bản lĩnh này, có thể giày vò gia nhà hắn, đây còn không phải là bởi vì tiểu gia nhà hắn thương nàng dâu út, đổi lại là người khác thử xem, dám giày vò tiểu gia như vậy, sớm đã đi uống trà với diêm vương gia rồi.

Tên ngu xuẩn này còn nghĩ cháu ngoại trai hắn là ngọc hoàng đại đế, mà cho dù có là ngọc hoàng đại đế, gặp tiểu gia nhà bọn họ cũng phải có thương có lượng, giở trò bạo lực thì tiểu gia ta so với tôn hầu tử cũng không có bao nhiêu tình cảm đâu.

Nghĩ đến đây, Đắc Lộc cười hai tiếng nói: “Ai ôi!!! sợ quá đi, cừu lão gia, mấy ngày nay có hơi đắc tội, người đại nhân đại lượng, cũng đừng để trong lòng, ta đây chấp tay thi lễ với ngài, nhưng tay ta dùng không tiện, nếu không dùng chân nha, ngài cũng đừng ghét bỏ.” Nói xong giơ chân lên hung hăng đạp hắn mấy cước, đạp Chu Khang kêu eng éc.

Đắc Lộc mới tính xả giận, ghé sát vào hắn nói: “Cháu ngoại trai người là trong trạng nguyên, đi vào Hàn Lâm viện, cũng coi như là thiếu niên đắc chí, phong quang vô hạn, nhưng nói cho cùng, cũng chỉ là quan ngũ phẩm, có lẽ với người khác thấy cháu ngoại trai người sẽ sợ, nhưng tiểu gia nhà chúng ta, đời này khó có khả năng đó, người biết tiểu gia nhà chúng ta là ai không?”

Chu Khang cũng muốn biết người gian ác này là ai, mình tại sao lại đắc tội một vị như vậy, vì vậy cũng nghiêng đầu nhìn qua Đắc Lộc, Đắc Lộc thấy đức hạnh lúc này của hắn ngược lại không gấp, kéo cái ghế qua ngồi xuống, bắt chéo chân, tiểu tử bên cạnh vội vàng đưa trà lên, Đắc Lộc nhắc nắp trà gạt lá trà qua, uống hai phần, mới nói: “Biết Định thân vương phủ không?”

Chu Khang nghe Định thân vương phủ, cả người tựa như bóng da bị đâm ghim lưng lỗ, bịch một cái mắt hết sức lực, ở Đại Yến sao lại không biết Định thân vương phủ, đó là Thiết Mạo Tử Vương duy nhất của Đại Yến, cha truyền con nối, nói trắng ra là, chỉ cần Đại Yến triều không vong, Định thân vương phủ liền không sao, người vừa là khai quốc công thần, vừa là hoàng tộc tôn thất, ai đắc tội nổi đây.

Đắc Lộc vừa thấy hắn ỉu xiu, đặt tách trà ở một bên: “Xem ra người còn có một chút kiến thức, tiểu gia nhà chúng ta chính là mầm móng dòng độc đinh của Định thân vương phủ, người phóng hỏa đốt nhà, tiểu vương gia nhà chúng ta cũng không có thời gian phản ứng, chỉ có Thời gia thì không thể, biết tại sao không, theo như người nói cũng không sao, Thời Gia cô nương kia, là tâm can bảo bối của tiểu vương gia nhà chúng ta, qua ít ngày nữa, nói không chừng chính là tiểu vương phi của phủ thân vương chúng ta rồi, người chạy tới Thời Gia phóng hỏa, lại Không suy nghĩ một chút, tiểu gia nhà chúng ta có thể tha cho người sao.”

Chu Khang lúc này mới hậu tri hậu giác hiểu được, ồn ào cả buổi, hắn lại nhiều tội như vậy, cũng là vì Thời Gia nha đầu kia, không.” Không đúng, Thời Gia nha đầu kia rõ ràng đã đính hôn từ nhỏ với Minh Chương, có chuyện gì với tiểu vương gia vậy.

Dường như biết rõ hắn nghĩ cái gì, Đắc Lộc nói: “Người nhất định nghĩ, Thời Gia cô nương với cháu ngoại trai này của người đã đính hôn phải không, nhắc đến chuyện này, tiểu gia nhà chúng ta còn phải cảm ơn người nữa, nếu không phải một mối lửa này của người, Thời cô nương cũng không thể đến kinh thành, không đến kinh thành, tiểu gia nhà chúng ta tìm vợ ở đâu đây, một mối lửa này của người, cứu hôn sự của cháu ngoại trai này của người nói không chừng đã thành công, mà đã thành công rồi thì cũng không có chuyện gì liên quan đến tiểu gia nhà chúng ta, vì vậy, tiểu gia nhà chúng ta nói, phải hảo hảo cảm ơn người, về phần cảm tạ thế nào, gia nhà chúng ta cũng đã dặn dò rồi, người không phải nhớ cháu ngoại trai người sao, liền đưa người qua đây, cho cháu ngoại trai trạng nguyên của người, hảo hảo hiếu thuận với người cậu ruột này.”

Đắc Lộc vừa nói như vậy, Chu Khang còn tưởng là dỗ dành hắn, không ngờ thật đưa hắn đi, về phần đưa

tới như thế nào, thật có chút bi thảm, cứ như vậy trôi ở phía sau mộng ngựa, Đắc Lộc cỡi ngựa đi ở phía trước, để cho hần chạy theo ở phía sau.

Chu Khang một thân quần áo sớm đã bị roi da đánh nát vụn, lại vài ngày không có tắm rửa, rối bù, tựa như ăn mày xin cơm, chỉ ước gì có thể che khuất gương mặt không cho ai nhìn thấy dáng vẻ này, nhanh nhanh đến nhà cháu ngoại trai, cứu được mạng sống, vậy mà Đắc Lộc lại cứ đi thật chậm, trên đường gặp người quen liền ngừng một chút, người bên ngoài vừa hỏi, liền nói đây là kẻ xấu phóng hỏa, bị tiểu vương gia nhà chúng ta bắt được, hần cứ nói mình là cậu ruột của Trọng Nguyên Lang, tiểu vương gia nhà chúng ta chỉ sợ hần nói bậy, nên kêu ta đưa hần tới phủ Trọng Nguyên nhận thức.

Từ vùng ngoại ô cho đến phủ Trọng Nguyên Minh Chương, lộ trình đơn giản chỉ cần một canh giờ hần lại đi hơn hai canh giờ, đợi đưa đến trong phủ Minh Chương, người đi đường trong kinh thành ai cũng biết, Trọng Nguyên Lang có một người cậu ruột phóng hỏa.

Chiêu này của Diệp tiểu gia gây tổn hại không có giới hạn, hần chính là muốn xem, Hứa Minh Chương xử lý cậu ruột này thế nào, còn có nương kia nữa, hồ đồ dần dần u mê lẫn, không có cửa đâu, phải làm cho tiểu tử kia và vợ hần kết thúc vướng mắc, tốt nhất đời này cũng không qua lại mới vừa lòng hần được.

Vì vậy khi đưa Chu Khang đến trong phủ, Quân gia liền biết vị cả người ứa ra mùi hôi, không thua ăn mày là bao nhiêu này, chính là cậu của đại nhân bọn họ, vốn định mở trời, lại bị Đắc Lộc cản lại, cứ như vậy trôi cho tới bây giờ.

Trong suốt khoảng thời gian diễu hành này, Chu Khang đã suy nghĩ cẩn thận, cho dù Thời Gia nha đầu kia dính vào Định thân vương phủ, hần cũng không sợ, còn có nương Minh Chương, chuyện phóng hỏa này là tỷ hần bảo hần làm, Minh Chương nếu muốn thoát tội cho nương hần, thứ nhất phải tha cho cứu cứu hần đây.

Vả lại, hai nhà chung quy cũng có quan hệ họ hàng, chỉ bằng tình cảm của Thời nha đầu và Minh Chương, hần cũng không tin, nàng có thể không quan tâm hủy đi tiền đồ của Minh Chương.

Vì vậy, Chu Khang thấy Minh Chương ngược lại thật không sợ, vẫn còn rất là thân mật chào hỏi: “Minh Chương, cậu nếu biết người đang ở trong kinh, làm sao lại bị thua thiệt lớn như vậy, mau tháo dây thừng ra khỏi người cậu, trói tay chân ta tề rần hết rồi.”

Minh Chương động cũng không có động, chỉ lạnh lùng nhìn hần: “Cậu, cậu còn biết là cậu của Minh Chương, lúc trước phóng hỏa, sao không nghĩ tới Minh Chương?”

Chu Khang nghe xong lời này không bình thường vội nói: “Minh Chương, người đây cũng không thể đổ thừa cho cậu, là nương người không thích Thời nha đầu, mới bắt ta đi đây.”

Sắc mặt Minh Chương tối sầm lại, sau nửa ngày mới nói: “Cháu ngoại trai hôm nay làm quan, càng phải trông coi luật pháp triều đình, ngày mai ta liền đưa cậu đi nha môn, xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế ấy.”

Chu Khang nghe xong lòng cũng nguội lạnh, quýnh lên cũng bất chấp hết: “Người muốn đưa cậu đi nha môn, cũng được, đến lúc đó ta tố cáo khai ra nương người, xem người còn bảo vệ được mũ cánh chuồn trên đầu người không?”

“Cậu, cậu và nương làm chuyện như vậy, ta và Tiêu Tiêu...” Nói đến đây buồn bã cười cười: “Chuyện cho tới bây giờ, Minh Chương còn muốn mũ cánh chuồn này làm cái gì, cậu và nương lúc trước đã làm ra chuyện như vậy, thì phải biết, giết người đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, ai cũng chạy không thoát.” Quảng lại lời nói xoay người lại rời đi.

Vừa ra tới chỉ thấy cha hần đứng ở trong nội viện, ngửa đầu nhìn ánh trăng ngẩn người, Minh Chương đi qua, chợt nghe cha hần nói: “Cuối cùng cha xin lỗi người, người gian khổ học tập mười năm, tên đề bằng vàng, phải nên phát triển khát vọng của người, ngược lại ta với nương người liên lụy người, nếu sớm biết như thế, năm ấy...”

Đang nói, chợt quân gia bên ngoài chạy vào trả lời: “Hứa Hứa Thuận đến.”

Hứa Thuận là quân sự trong khu nhà cũ, nếu không phải đại sự, tuyệt đối sẽ không tới kinh thành, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao, hai cha con vội vàng đi ra ngoài, đến trung đình bên ngoài, vừa thấy dáng vẻ Hứa Thuận chật vật, liền biết không tốt.

Quả nhiên, Hứa Thuận thấy bọn họ, nhanh đi hai bước bịch một tiếng quỳ trên mặt đất khóc lớn lên: “Nô tài đáng chết, sau này thiếu gia rời đi, phu nhân liền không cho người hầu hạ, nô tài tưởng phu nhân muốn yên lặng một chút, nên không để ý, không ngờ ban đêm nội viện bốc cháy, đợi nô tài dẫn người dập lửa, mới phát hiện phu nhân treo ở trên xà nhà, đợi khi cứu xuống, đã không còn sống.”

Khi Thời Tiêu biết tin, đã là ba ngày sau, Diệp Trì tất nhiên là đã sớm biết, khi biết trong lòng hơi có chút khó chịu, vốn còn muốn đùa giỡn với Hứa Minh Chương, nhìn hắn có thể đại nghĩa diệt thân hay không, nhưng mẫu thân hắn vừa chết, chuyện này thật dễ xử lý hơn, ít nhất Hứa Minh Chương bảo vệ được mũ quan, sau này vẫn còn xuất hiện dưới mí mắt của hắn, ngẫm lại thật đáng ghét.

Diệp tiểu gia suy nghĩ, trở về tìm một cơ hội gây sự đuổi tiểu tử này ra xa một chút mới tốt, nhưng trước mắt phải lấy năng dâu về nhà, tránh cho mỗi ngày trong lòng thấp thỏm nhớ mong.

Nhưng muốn cưới vợ trước hết phải khiến lão gia tử nhà hắn gật đầu mới được, lão gia tử nhà hắn phiền phức khó chịu đầu, lại sớm biết chuyện của Hứa Minh Chương và vợ hắn, gật đầu mới là lạ, chuyện này còn phải nhờ lão Vương phi nhà hắn xuất mã mới được, chỉ cần tổ mẫu gật đầu, cha hắn cho dù không thuận theo cũng vô dụng.

Nghĩ đến đây, Diệp Trì căn bản không để ý tới lão gia tử nhà hắn nữa, trở về phủ, chạy thẳng tới nội viện của lão Vương phi...

55. Chương 55

Lão vương phi đang nhắc đến hắn: “Hai ngày này sao không thấy Trì Ca, hay là lại bị cha hắn nhốt lại, cũng không biết hai cha con này sao lại không hợp nhau, cả ngày người nhìn ta không được tự nhiên, ta nhìn người thấy khó chịu, nói cho cùng, vẫn là cha thành bệ không tốt, nếu lão vương gia còn sống, ta sẽ nói, đừng bắt thằng bé đọc nhiều sách như vậy, đọc riết ngu luôn đó, còn hắn lại không cho ta nói, ở bên ngoài thấy người ta đọc sách, trở về nhìn Trì Ca chúng ta, chỗ nào cũng không vừa mắt, theo ta thấy, không đọc sách cũng có sao đâu, cũng không cần trông cậy vào khảo thi công danh, sống an nhàn tự tại, cả đời này cũng không thiếu ăn thiếu uống, muốn tiền đồ lớn như vậy làm cái gì.”

Bà tử bên cạnh nghe xong, vội nói: “Lão tổ tông nói rất đúng, Trì Ca ta có số mệnh này, cần gì phải khổ luyện đọc sách, như thế này cũng không phải không có tiền đồ, lần trước vào cung, thái hậu lão phật gia không phải khen đó sao, nói Trì Ca ta so với hoàng thượng mạnh mẽ hơn, lanh lợi vui vẻ, miệng lại ngọt, liền muốn gọi hắn vào, hắn vừa vào, thái hậu nương nương có thể vui vẻ vài ngày, chỉ là luôn tìm không thấy bóng dáng Trì Ca.”

Lão vương phi nghe xong cười nói: “Cũng không phải như vậy, cái miệng nhỏ của tiểu tử này ngọt ngào, nói ra lời người nghe ấm lòng, hài tử hiếu thuận như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm, lão tử hắn chết sống nhìn không vừa mắt, Thu Nhi người đừng đợi nữa, đi ra đằng trước nhìn một cái, nếu như hắn ở nhà thì bảo tới đây nói chuyện với ta, nếu không, hỏi tiểu tử trong nội viện một chút xem hắn đi đâu, ra ngoài gọi về cho ta, nói ta nhớ hắn.”

Thu ma ma trả lời một tiếng vừa bước ra thêm cửa, liền nhìn thấy Diệp Trì đi vào viện, liền cười nói: “Không cần đi, đã tới rồi.” Diệp Trì chào Thu ma ma, mới bước chân đi vào bên trong.

Lão vương phi nhìn thấy tôn tử, cười thấy rằng không thấy mắt, chỉ vào hắn nói: “Vừa mới nhắc tới người đó, ta vừa nói mấy ngày nay không thấy người, sợ không phải lại gây ra họa hoa gì chứ, bị cha người giam lại, thì người đã tới rồi.”

Nha đầu bên cạnh cho hần mang băng ghế tới, Diệp Trì cũng không ngồi, đi qua đặt mông ngồi bên cạnh lão vương phi, hì hì cười nói: “Nghe lời này của lão tổ tông, không biết còn tưởng ta là người chuyên gây họa.” Nói xong duỗi cánh tay ra ôm lão Vương phi mà lắc.

Lão Vương phi vô cùng vui vẻ, vỗ vỗ phía sau lưng của hần nói: “không phải là người chuyên gây họa, thì cũng làm tổ mẫu nhớ thương, tổ mẫu ngóng trông người mau lấy nàng dâu vào cửa rồi sinh tôn tử cho ta, cũng có người thay ta nhìn người, lại sinh chất trai chất gái, là tổ mẫu vui lắm rồi.”

Lão Vương phi vừa nói xong, trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ, bất kể bà tử nha đầu, không có một người nào dám phụ họa, các nàng biết tiểu gia kiêng kị, nói cái gì cũng được, chỉ là không thể nói đến chuyện cưới vợ, nhắc tới liền buồn bực, cho dù không thể buồn bực lão vương phi, nhưng trong lòng buồn bực thì hạ nhân các nàng cũng chịu không nổi, đã ăn bao nhiêu thiệt thòi, những người này sớm đã học thành tinh rồi, lúc này nguyên một đám cúi đầu cúi não, như không có nghe thấy, như vậy mà trong lòng còn gở trống bình bịch.

Nào biết hôm nay tiểu gia các nàng động kinh, nghe xong lời này không tức giận, ngược lại còn đáp lời nói: “Lão tổ tông nói rất đúng, nên cưới vợ rồi.”

Một câu đừng nói dọa đầy tớ nhảy dựng, ngay cả lão vương phi cũng cho là mình ngẩn ngơ nghe lầm, vội vàng lại hỏi một câu: “Trì Ca nói cái gì? tổ mẫu người lớn tuổi lỗ tai ngẩn ngơ, không có nghe rõ, người lớn tiếng một chút lập lại lần nữa.”

Diệp Trì nhin cười không được, ghé sát bên tai lão vương phi lớn tiếng nói: “Ta nói ta muốn cưới vợ, lão tổ tông nghe rõ không?”

” Nghe rõ, nghe rõ, được rồi, sớm nên lấy nàng dâu rồi, người thấy hoàng thượng lớn hơn người ba tuổi, hoàng tử noàng nữ đều có mấy đứa rồi, người bây giờ còn chưa có nàng dâu, tổ mẫu có thể không sốt ruột sao, được rồi, người đã nghĩ thông suốt, tổ mẫu ngày mai đem tất cả nhà khuê nữ nữ hài chọn một lượt, chọn ra đáng về hàng đầu, tính tình ổn thỏa, cho người xem qua, người thấy thích nhà nào, ta muốn nhà nào, nếu nhìn được, đều lấy hết về, Định thân vương phủ cái khác không có, chứ viện trổng có rất nhiều, rất nhiều, lấy mười tám người về cũng được”

Lão Vương phi vui mừng quá độ, vừa nghe nói Diệp Trì đồng ý cưới vợ, hận không thể lấy về đây hết, Diệp Trì lại nói: “Ta không muốn nhiều như vậy, ta chỉ muốn một người.”

Lão vương phi vỗ vỗ tay hần: “Một người quá ít, Định thân vương phủ chúng ta thế nhưng ba đời đều là con một, chỉ có một mình người thôi, tuy nói phú quý tôn vinh, nhưng hương khói không vượng, cha người thế cốt không dùng được, tổ mẫu sớm không trông cậy vào, liền trông cậy vào người cho ta thêm mấy chất trai, có câu nhiều con nhiều phúc, đây mới là lý lẽ.”

Diệp Trì nói: “nhiều con nhiều phúc cũng không nói cần phải cưới nhiều vợ, nữ nhân nhiều có cái gì tốt, cả ngày gà ầm ĩ đầu với gối không yên tĩnh, lấy một người trong lòng ta thích là được.”

Lão Vương phi suy nghĩ bà thật không thể ép buộc hần, tiểu tử này lúc trước một người cũng không muốn lấy, lúc này đồng ý lấy một người là tốt rồi, nghĩ như vậy, lão vương phi vội vàng đổi giọng: “Được rồi, một người cũng được, một người thì càng phải hảo hảo lựa chọn, để ta suy nghĩ cô nương nhà ai xứng đôi.”

Thu ma ma bên cạnh thấy lúc này một già một trẻ ông nói gà bà nói vịt, nhin không được cười một tiếng nói: “Lão tổ tông, người sao còn không có nghe ra, Trì Ca là có người trong lòng rồi.”

Một câu làm cho lão vương phi ngẩn người, lúc này mới quay đầu tường tận xem xét cháu mình, thấy chân mày khoe mắt đầy ý cười, khuôn mặt càng thêm tuấn tú, cả người tinh thần phấn chấn, so với mấy ngày trước mặt mày ủ rũ quả thật tưởng như hai người.

Chợt nhớ tới cái gì, bắt lấy tay Diệp Trì nói: “Trì Ca nhi, tổ mẫu là thương người, cái gì cũng theo người, nhưng ta cũng không thể làm bậy theo người, người trước kia ở bên ngoài hoang đường với những kỹ nữ kia, còn bây giờ cưới vợ chính là đại sự, không cho phép người làm ẩu, những nữ nhân không sạch sẽ kia, cho dù người vừa ý, cũng không thể vào cửa, người nói thật với tổ mẫu đi, người nhìn trúng như thế nào...” Nói xong nhìn qua Thu ma ma nói: “Xuân cái gì lâu gì ấy nhỉ?”

Thu ma ma vội nói: “Xuân Lai Lâu.”

“Đúng, đúng, Xuân Lai Lâu, nghe tên liền biết không phải là nơi đứng đắn, có thể có nha đầu đứng đắn gì chứ, cũng không thể làm ầu.”

“Lão tổ tông người ở chỗ nào nghe được vậy, ta đã sớm không đi những địa phương đó nữa rồi.”

“Không đi là tốt, những kỹ nữ con hát kia chỉ để mua vui thôi, nếu thật nạp vào phủ cực kỳ không ổn, cũng không phải là, vậy người nói cho tổ mẫu, nhìn trúng nha đầu nhà ai rồi.” Nói xong lại nghĩ tới cái gì: “Tổ mẫu nhớ tới rồi, hôm kia tiến cung, thái hậu nói với ta một cửa hôn sự, là Cẩm Phong nha đầu của Trần Viễn Hầu phủ, nói các người từ nhỏ đã nhận biết nhau, biết rõ tính tình lẫn nhau, nếu như thành phu thê, như vậy vô cùng thích hợp, hưởng chi, người và tiểu tử Cẩm Thành thân thiết, lấy muội tử của hần, đúng là quá tốt, chớ không phải là người nhìn trúng Cẩm Phong nha đầu, nếu như đúng như vậy, ngược lại bớt việc rồi.”

Diệp Trì nghe xong lông mày liền nhíu lại, nghĩ đến lời này mà ngày nào đó rơi vào trong lỗ tai vợ hần, không biết nghĩ như thế nào về hần nữa, càng liền bất mãn nói: “Ai nhìn trúng nha đầu gốc kia, vợ ta tốt hơn nha đầu gốc kia nhiều.” Nói xong Diệp Trì nhin không được nhếch môi nở nụ cười: “Dáng vẻ vợ ta đẹp mắt, tính tình ôn nhu, nói chuyện như gió nhẹ mưa phùn, giọng nói dễ nghe vô cùng, còn có vợ ta thêu hoa rất đẹp, đọc sách cũng tốt, ôn ôn nhu nhu văn văn tĩnh tĩnh, đứng ở đó tựa như một bức tranh.”

“Phốc xuy...” Thu ma ma quả thực nhin không được cười lên, nói với lão vương phi: “Trì Ca vừa nói như vậy, lão nô nghe giống như tiên nữ trên trời.”

Lão vương phi cũng nở nụ cười, không tin nói: “Thật sự tốt như vậy sao, không phải là người lừa gạt tổ mẫu chứ, còn có, người da mặt dày không sợ bị xấu hổ, người ta còn chưa vào cửa, người cứ gọi nàng dâu, có thể thấy được thật sự là trong đầu hợp ý, người nói nhiều như vậy, ngược lại là nha đầu nhà ai, người nói đi, ta cho người đến cửa cầu hôn.”

Diệp Trì chợt thu hồi nụ cười, nghiêm mặt nhìn lão vương phi nói: “Lão tổ tông, Tôn nhi xin nói trước, đời này ta chỉ lấy một nàng dâu này, không phải nàng không lấy, còn có, người muốn gì cứ nói với Tôn nhi, không thể gây phiền phức cho vợ ta, vợ ta yếu ớt lắm, không chịu nổi nửa điểm ủy khuất đâu.”

Lão Vương phi ngược lại có chút tức giận, nói với Thu ma ma: “Người nhìn đi, đây chính là tôn tử ta thương yêu đó, nàng dâu còn chưa có cưới về nhà, đã sợ ta chọc tức vợ hần, được, người cũng đừng mềm mại lừa bịp tổ mẫu nữa, ngược lại là con cái nhà ai, là dòng dõi không thích hợp, hay như thế nào, đáng để người rào trước đón sau như vậy sao.”

Lão Vương phi vừa nói như vậy, cho dù Diệp Trì da mặt dày, cũng nhin không được có chút xấu hổ, gãi gãi đầu nói: “Tổ mẫu không nên tức giận, Tôn nhi đây không phải là sợ người không đồng ý sao, dòng dõi mặc dù so ra kém nhà chúng ta, cũng là mấy đời thư hương, chính là trước hai năm hoả hoạn, gia sản nhà cửa cũng cháy hết, những thân thích bình thường hay qua lại, cũng không thể dựa vào, nương nàng bệnh chết, cha bị khối làm cho tổn thương phổi, hai cha con nàng đến kinh thành, là vì xem bệnh, bệnh tốt rồi, liền ở kinh thành sinh sống.”

Lão Vương phi nghe xong không khỏi nhíu nhíu mày: “Sao đang yên đang lành lại bị hoả hoạn, ngược lại rất đáng thương, nhưng nói trở lại, cho dù nhà nàng không cháy, với dòng dõi của chúng ta...”

Lão Vương phi nói còn chưa dứt lời, Diệp Trì cọ một chút đứng lên nói: “Dòng dõi thì làm sao, trước khi thánh tổ gia thống nhất giang sơn, nhà chúng ta cũng có nhà cao cửa rộng gì đâu, không phải ở trên quan ngoại thả ngựa thả dê sao, nhà vợ ta ngược lại mấy thế hệ đều có người đọc sách, không biết so với chúng ta tốt bao nhiêu, nàng không chê Tôn nhi, Tôn nhi liền niệm Phật rồi.”

Lão Vương phi thấy hần đỏ mặt tía tai, cho thấy thật đúng như vậy, trong lòng biết rõ tính tình của hần, đừng nhìn ngoài miệng hi ha cười toe toét, chủ kiến lại lớn lắm, thật nghĩ thế nào, ai cũng ngăn không được, nhưng hôn nhân đại sự, cũng không thể hần nói cái gì thì là cái đó, nếu thật đúng như hần nói, dòng dõi mặc dù kém chút ít, cũng không có trở ngại, dù sao Định thân vương phủ cũng không trông chờ dựa vào việc cưới vợ, chỉ cần gia thế trong sạch, tính tình tốt, là có thể cưới, không có vấn đề gì.

Nghĩ đến đây, liền nói: “Người đừng nóng, theo như người nói, nhưng tổ mẫu vẫn chưa nhìn thấy người, cứ như vậy đi, tìm một cơ hội, cho tổ mẫu coi trộm một chút, nếu đúng như người nói, tổ mẫu này chủ cho người, nếu như không qua được mắt tổ mẫu, sớm làm đẹp tâm tư đi...”

56. Chương 56

Lão vương phi còn nghĩ hần đã nói tốt như vậy trước hết phải nhìn một cái, không ngờ lão vương phi vừa dứt lời, lão đại Diệp Trì lắc đầu, khoát tay nói: “Không được, không được, vợ ta da mặt mỏng lắm, không thể gặp người lạ, lẽ nào tổ tông làm vợ ta sợ thì sao.”

Lão vương phi giơ tay lên chỉ hần nói với Thu ma ma: “Người xem tôn tử mà ta thương yêu đi, có nàng dâu ngay cả tổ mẫu cũng ghét bỏ, người xem tổ mẫu là lão yêu quái à, có thể ăn thịt vợ người sao, nếu như người không cho tổ mẫu nhìn, cho dù nàng tốt, tổ mẫu cũng không thể đáp ứng chuyện này.”

Nói xong bí mật quan sát vẻ mặt của tiểu tử này, thấy cau mày tròng mắt, đáng vẻ không thương lượng, thậm chí tiểu tử này lại bướng bỉnh nữa rồi, bà không phải không đáp ứng, sẽ xảy ra chuyện gì sao, chẳng bằng trước tiên trì hoãn đã.

Nghĩ đến đây, chuyển đầu đề câu chuyện nói: “Cưới vợ là đại sự, không thể khinh thường, hôm nay mới sáng sớm tổ mẫu đã bị kinh hách, lúc này trên người mệt mỏi vô cùng, người để tổ mẫu nghỉ một chút, ngày mai nói tiếp.”

Diệp Trì tuy nóng vội, nhưng cũng không tiện quấy rầy tổ mẫu, suy nghĩ sáng sớm ngày mai tới đây cũng được, liền hậm hực rời đi, hần chân trước đi, chân sau lão vương phi liền nói: “Thu Nhi người xem tiểu tử này rốt cuộc bị làm sao vậy, ta thấy tinh thần giống như trúng tà ma, nhà ai cưới vợ mà như vậy, cho dù tốt, cũng không vội vã như vậy đâu.”

Thu ma ma vội nói: “Lão nô cũng buồn bực, nhiều năm như vậy, thật sự là lần đầu thấy Trì Ca để ý một người như vậy, trước kia mỗi khi nhắc tới cưới vợ liền bực bội, ngược lại đây là tiên nữ gì, lão nô đây trong lòng cũng muốn gặp một lần.”

Lão vương phi đột nhiên nói: “Hy vọng đừng là yêu ma quỷ quái gì”. Thu ma ma nhin không được cười nói: “Lão tổ tông người đây chính là đọc mấy quyển sách không bình thường, hôm nay Thánh Quân trị xuống, ban ngày ban mặt, làm gì có cái gì yêu ma quỷ quái, lão nô nghĩ, Trì Ca từ nhỏ đã là bá vương, có ai quản thúc được hần đâu, đừng nói vương gia, cho dù thấy Hoàng Thượng, cũng không biết sợ, hôm nay lại như vậy, thật đúng với câu tục ngữ nước chát điếm đậu hũ vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Lão vương phi nghe xong gật gật đầu: “Có lý, nhưng cũng không thể đàn độn u mê liền đồng ý hần như vậy. Gì là được, chứ mê hoặc thần Trí Trì Ca là không được.”

Thu ma ma nói: “Lão nô ngược lại có chủ ý này, Trì Ca không nói, lão tổ tông không bằng gọi Đắc Lộc tiểu tử kia đến, hỏi không phải sẽ biết sao.”

“Chủ ý này được đó, người đi gọi tiểu tử Đắc Lộc đến đây đi.”

Thu ma ma đáp lời, ra khỏi nội viện, chạy ra phía trước, tìm một lần không thấy bóng dáng Đắc Lộc đâu, đang buồn bực, chợt đầu thấy tiểu tử này đang ôm một bao quần áo từ bên ngoài đi vào.

Thu ma ma ho khan một tiếng, Đắc Lộc vừa nhắc mắt thấy là Thu ma ma bên cạnh lão vương phi, vội vàng vui vẻ chạy tới trước hành lễ rồi mới nói: “Ma ma người muốn đi ra ngoài phải không, tiểu nhân sai người chuẩn bị kiệu cho người.”

Thu ma ma khoát tay một cái nói: “Ta cũng không đi đâu cả, tìm tiểu tử người mới tìm đến nơi này đây, lão vương phi gọi người qua hỏi chuyện.”

Đắc Lộc vừa nghe xong câu hỏi, hai chân cũng run rẩy, biết rõ chuyện tiểu gia nhà hần cưới vợ nhất định sẽ âm ỉ, từ lúc tiểu gia nhà hần nhìn thấy Thời Gia cô nương ngày đó trở đi lòng liền như quả cân sắt, vì vậy sợ cũng vô dụng.

Cho dù hiểu được đạo lý này, nhưng chuyện đến trước mắt, vẫn nhin không được sợ hãi, rụt cổ một cái nói: “Ngài châm chúc châm chúc, ta trước để thứ này lại được không.”

Thu ma ma liếc mắt bao quần áo, hừ một tiếng nói: “Vật quan trọng gì mà phải bỏ xuống, mang theo luôn đi.” Một câu ngăn chặn ý định tìm viện binh của Đắc Lộc, chỉ có thể đi theo Thu ma ma đến nội viện.

Vừa đến lão trước mặt vương phi, không đợi lão vương phi hỏi, tiểu tử Đắc Lộc trước bịch một tiếng quỳ trên mặt đất từng từng dập đầu hai cái nói: “Lão tổ tông người thành toàn cho tiểu gia nhà chúng ta đi! Tiểu gia nhà chúng ta rất thích cô nương kia, không có nàng chỉ sợ không sống được.”

Lão vương phi ngược lại cười với hắn, chỉ vào hắn nói: “Người cùng một loại đức hạnh với chủ tử người, người hảo hảo nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là cô nương nhà ai, qua lại như thế nào, nếu có nửa câu giả dối, một gậy đánh chết cho xong.”

Đắc Lộc biết không thể gạt được, nhưng cũng không thể kể hết đầu đuôi, liền chọn ra những điều có thể nói, ví dụ như lai lịch Thời Tiêu thế nào, tiểu gia gặp nàng ở đâu, khi nhìn thấy nàng thì có cử chỉ điên rồ ra sao, cả ngày đi theo người ta, mỗi ngày ở ngoài cửa lớn người ta canh chừng, chờ đợi, ngóng trông, bởi vì muốn gặp mặt người ta, chiêu gì cũng sử dụng.

Lão Vương phi nghe xong trừng mắt, sau nửa ngày mới nói: “Nghe lời này của người, nha đầu kia trong lòng không cam tâm tình nguyện đúng không?”

Trong lòng Đắc Lộc nói không phải không cam tâm tình nguyện sao, nếu thật là người tình ta nguyện, thì đâu đến nỗi phải hành hạ nhau như thế, tiểu gia nhà hắn sớm đã ôm nàng dâu về rồi, nhưng lời này không thể nói với lão vương phi, đành phải hàm hồ nói: “Cô nương da mặt mỏng, hôn nhân đại sự dù sao cũng phải là phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn, gia nói, trước phải nói với lão vương phi, rồi lại tìm bà mối tới cửa làm mai.”

Lão vương phi làm sao không biết tiểu tử này lấu cá, nhưng cứ như vậy ngược lại hợp với tâm tư của lão vương phi: “Nghe ra cũng là cô nương nhà đảng hoàng.” Quét mắt thấy hắn bóp bao quần áo trong tay, vãi thô thanh hoa, trong vương phủ bọn họ chưa từng có bao quần áo như vậy, vừa thấy hắn bảo vệ bao quần áo liền hỏi một câu: “trong bao quần áo này là cái gì thế, lấy ra ta xem một chút.”

Trong lòng Đắc Lộc nói sợ cái gì sẽ gặp cái đó, nhưng nghĩ lại, mình giấu cái gì, những thứ này lão vương phi thấy không chừng sẽ tốt hơn, Nghĩ đến đây, hóp lưng lại như mèo đứng dậy đặt bao quần áo trước mặt lão vương phi mở ra.

Vừa mở ra, lão vương phi ngược lại không khỏi ngạc nhiên, thấy bên trong là một bộ quần áo ngũ phúc phủng thọ, kiểu dáng tuy bình thường, đường may cũng không tính là tinh tế, nhưng thêu rất sống động: “Đây là chỗ nào làm? Chẳng lẽ là người hiếu kính nương người?”

Đắc Lộc vội nói: “Nương nô tài nào có phúc như thế.” Nói xong liền đem đầu đuôi nói ra, thì ra sau khi Diệp Trì ở đại tạp viện ăn bánh bột ngô, cơ hồ sinh ra tâm lý oán hận, vừa nghĩ tới việc nuốt xuống thứ khó nuốt này, vợ hắn cũng phải ăn, trong lòng liền thấy khó chịu, sợ vợ hắn chịu khổ.

Nghĩ cho ít bạc, nhưng với tính tình của vợ hắn, mua gạo và mì đến còn không chịu nói chi đến việc trực tiếp cho bạc, không chừng lại âm ỉ, hắn nghĩ tới nghĩ lui liền nảy ra cái ý nghĩ này.

Không phải nàng đang làm mấy việc vụn vặt trong cửa hàng của Phan quả để giúp gia đình sao, hắn dứt khoát mượn lý do này, tuy nói không nỡ để vợ hắn vất vả, nên mới sai Đắc Lộc làm chuyện này, còn sợ Phan quả phụ nhận ra Đắc Lộc, bảo Đắc Lộc đặc biệt tìm người đi dùm, mấy bộ khác đã sớm làm xong rồi, còn bộ này, làm chậm hơn một chút, hôm nay mới cầm về.

Lão vương phi nghe xong, thật không khỏi thở dài, tôn tử hắn tốn không ít tâm tư nhĩ, bà nghe cũng mệt mỏi thay hắn, nếu trong lòng không thật sự thích, thì đâu có như vậy: “Những thứ này đều là nha đầu kia làm?”

Đắc Lộc vội nói: “Quần áo là cửa hàng làm, chỉ có thêu thùa là thủ nghệ của cô nương.”

Lão vương phi nhin không được cầm lấy đưa ra ánh sáng ngoài cửa sổ, quan sát tỉ mỉ, đưa cho Thu ma ma nói: “Người nhìn một cái xem, thật là một nha đầu khéo léo, chẳng trách Trì Ca khoa trương với ta, trông y như thật, châm tuyến này thêu rất tinh tế.”

Lão vương phi rất cuộc vẫn thuộc lớp người già, tuy nói thương yêu tôn tử, đến cùng cũng muốn lấy nàng dâu tài đức vẹn toàn, trước không nói hình dáng như thế nào, một tay châm tuyến tốt như vậy đã lọt vào mắt lão vương phi.

Lão vương phi lườm Đắc Lộc một cái nói: “Tiểu tử ngươi ngược lại tinh ranh, biết lấy lòng chủ tử nhà ngươi, được rồi, ta hôm nay cũng không làm khó ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta, nha đầu kia sống ở đâu rồi ta cho ngươi trở về.”

Đắc Lộc nghe xong muốn khóc: “Lão tổ tông ơi, cô nương kia là tâm can bảo bối của tiểu gia nhà chúng ta, chịu không nổi ủy khuất đâu.”

Lão vương phi hừ một tiếng: “Chủ tớ các ngươi cùng một giuộc mà.”

Thu ma ma đi tới nói: “Lão tổ tông là người nào, còn có thể gấp gáp làm khó dễ một nha đầu tiểu bối sao, bất quá là chủ tử ngươi ép quá, lão tổ tông ở đây thật sự chịu không nổi, muốn nhìn một cái thôi mà, mà chuyện này ngươi cũng giữ kín trong lòng luôn đi nhé, lão tổ tông thăm hỏi nha đầu kia là người trong lòng của chủ tử ngươi, tất nhiên sẽ không làm khó nàng.”

Đắc Lộc từ trong nội viện đi ra, trong lòng xoắn xuýt, suy nghĩ chuyện này có nên nói với tiểu gia hay không, không nói, không biết lão vương phi muốn làm cái gì, nói, lão vương phi mới vừa nói với hắn, không cho nói với gia, Đắc Lộc xoắn xuýt cả buổi vẫn nghĩ không ra, dứt khoát không nghĩ, dù sao sớm muộn gì cũng qua được cửa của lão vương phi, muộn không bằng sớm, cứ như vậy đi, nghĩ vậy liền đi về phía nội viện của tiểu gia.

Quay lại chỗ lão Vương phi, Thu ma ma chải tóc cho lão vương phi, nhìn qua tấm gương nói: “Lão tổ tông cải trang như vậy, cũng làm cho nô tài nhớ tới chuyện trước kia, khi đó lúc thánh tổ gia vừa mới vào kinh, người và lão vương gia mang theo chúng nô tỳ ra ngoài đi dạo, cải trang thành dáng vẻ dân chúng bình thường, ai có thể nhận ra là thiết mạo tử vương do Hoàng Thượng thân phong chứ.”

Lão Vương phi đưa tay vuốt ve tóc mai thõ dài nói: “Thoáng cái đã hơn mười năm trôi qua, nay đã thành lão nhân rồi, không biết lúc nào nhắm mắt buông tay, đi tìm gia lão vương Gia.”

Thu ma ma vội nói: “Nhìn lão tổ tông, có chỗ nào già chứ, tăng tôn còn chưa có, đợi Trì Ca cưới nàng dâu sinh tăng tôn, vòng quanh trước mặt người gọi thái thái, trong lòng người vui vẻ biết bao.”

Mấy câu nói khiến lão vương phi tinh thần tỉnh táo: “Cũng không phải nha, nàng dâu đã có rồi, tăng tôn của ta cũng không còn xa, đi, hôm nay chủ tớ chúng ta đi nhìn nha đầu kia một cái đi.”

Thu ma ma sáng sớm cho người chuẩn bị kiệu mềm, chỉ chờ cải trang xong, chủ tớ hai người từ cửa hông vương phủ đi ra ngoài, nhanh đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, xa xa xuống kiệu, đuổi kiệu phu ra kia ngồi chờ, Thu ma ma cùng với lão vương phi đi vào phố nhỏ.

Nhìn thấy cây hòe lớn đầu hẻm, lão vương phi chợt nhớ tới những thứ Đắc Lộc nói, nhin không được lắc đầu, hai chủ tớ đến trước cửa viện bên trong cùng.

Lão vương phi và Thu ma ma nhẹ gật đầu, Thu ma ma tiến lên gõ cửa, không bao lâu sau, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, sau đó kết.. một tiếng, cửa từ bên trong mở một nửa...

57. Chương 57

Thu ma ma tò mò nhìn qua, thấy tiểu nha đầu đứng bên trong cánh cửa, tuổi nhìn cũng khoảng mười sáu mười bảy, dáng vẻ rất chính tề, một khuôn mặt lớn cỡ bàn tay nhỏ nhắn sạch sẽ trắng như tuyết, trên người mặc dù mặc quần áo vải thô, ngược lại hết sức sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, tóc thắt bím thả xuống trước ngực, lông mày lá liễu, đôi mắt như nước hồ gọn sóng, tuy không khuynh quốc khuynh thành, nhưng mắt mũi hài hoà, chẳng trách tiểu gia bọn họ thích.

Thời Tiêu thấy hai cụ già tóc trắng đứng ngoài cửa, tuy nói nhìn rất phúc hậu, nhưng nhìn quần áo trái ngược với người đi đường, nhìn bầu trời đang nắng gắt, cho rằng bọn họ khát nước rồi lấy chén nước, liền kéo cửa ra nói: “Hai vị bà bà nếu khát nước, mời đi vào uống chén nước nghỉ một lát!”

Một câu này đúng với ý nguyện của lão vương phi: “Đúng là khát quá.” Nói xong cùng với Thu ma ma theo Thời Tiêu đi vào viện, vừa vào lão vương phi liền đánh giá chung quanh một lượt, phòng ở có chút lâu đời, ngược lại dọn gọn gàng, nhất là dưới gốc cây hòe trong sân được quét dọn sạch sẽ.

Lão vương phi ngồi trên ghế đầu dưới cây hòe ngẩng đầu quan sát, tán cây to như vậy, như một cái dù khổng lồ, che khuất mặt trời, một cơn gió rào rạc thổi tới, hết sức mát mẻ.

Thời Tiêu vào nhà bếp lấy hoa hòe phơi khô và hai đóa cúc đại hôm qua Trữ Tử hái về, pha hai chén trà mang lên, đặt trên bàn nhỏ dưới cây hòe nói: “Trong nhà không có trà ngon, hoa hòe và hoa cúc này ngâm nước thanh nhiệt trừ hỏa, vừa làm trà còn dùng để giải khát, hai vị bà bà nghỉ ngơi trước, ta trên bếp lò đang hấp bánh.”

Nói xong lại quay trở lại nhà bếp, nói là nhà bếp, thật ra chỉ là cái lều, viện vốn không lớn, bọn họ ngồi dưới tàng cây cũng có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở mọi thứ trong nhà bếp, chỉ thấy nha đầu kia đi vào, nhắc cái nồi lớn lên, đem bánh hấp đen sì bên trong không biết là cái gì, vớt ra để lên cái vỉ trúc, múc nước trong nồi ra, dập lửa, lúc này mới đi ra.

Động tác liên tục, lưu loát thuần thục, có thể thấy được là làm quen rồi, lúc Thời Tiêu đem bánh đi ra, chợt nhớ tới dáng vẻ lần trước lúc Diệp Trì ăn bánh này, nhin không được muốn cười, khó khăn mới nhin được, đi ra thấy trà hoa hòe trên bàn động cũng không có động, không khỏi có chút kinh ngạc.

Lão vương phi lại nói: “Nha đầu ngươi pha trà này đẹp quá, làm ta không nỡ uống.” Nói xong chỉ chỉ hoa hòe bên trong nói: “Đây là cái gì?”

Thời Tiêu nghe xong nhin không được cười một tiếng nói: “Không phải là thứ quý giá gì, chính là hoa hòe, phơi khô, người cứ uống đi, còn nhiều mà.”

Lão vương phi lúc này mới bưng bát lên nếm nếm, có mùi thơm thoang thoảng, liền uống ngay nửa bát, buông bát nhìn phía sau nhà bếp của Thời Tiêu: “Đó là món gì, lão nhân gia ta ngược lại chưa từng thấy qua?”

Bà vừa nói, Thời Tiêu nghĩ bà đói bụng, lại xấu hổ mở miệng, mới tìm lý do như vậy, liền nói: “Nhị lão nếu như chưa ăn cơm, ta đi làm vài món tới đây.”

Thu ma ma vừa muốn cự tuyệt, không ngờ lão vương phi nói: “Như thế, làm phiền nha đầu, vội vàng lên đường, ngược lại bỏ lỡ buổi trưa cơm, lúc này thực rất đói bụng.”

Thu ma ma nháy mắt mấy cái, trong lòng nói lão vương phi diễn rất giống, nhớ buổi trưa lão vương phi đã ăn hơn nửa chén cơm, bây giờ sao lại đói bụng.

Đợi Thời Tiêu đi vào nhà bếp, Thu ma ma nhỏ giọng nói: “Lão tổ tông người thực đói bụng sao?”

Lão vương phi nói: “Trì ca không phải nói vợ hắt cái gì cũng tốt sao, bản ta muốn nhìn xem thiệt hay giả.”

Thu ma ma không khỏi mỉm cười, nhìn chằm chằm vào thân ảnh bận rộn trong nhà bếp nói: “Như vậy lời Trì Ca nói cũng không khuyếch đại, thật không giống với nha đầu khác, người nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sáng bóng, giống như người ngọc đặt trên kệ trong phòng người, cũng chẳng trách Trì Ca nhìn trúng, không chỉ đáng vẻ, tâm địa cũng tốt, thương lão tiếc bản, đáng tiếc chính là dòng dõi hơi kém, nhà cửa nghèo như vậy, có chút không xứng với vương phủ chúng ta.”

Đang nói, Thời Tiêu đã bưng ra hai cái bát: “Gấp gấp quá, cũng không có gì khác, chỉ có hai chén mì sợi, bà bà tạm ăn đỡ đi ạ.”

Lão vương phi vốn không đói bụng, nhưng nhìn tô mì lại tự nhiên thấy thèm, một chén canh mát lạnh, mì sợi cắt mảnh, phía trên là hành lá cắt nhỏ xanh biếc, chút dầu vừng, mùi thơm từng chút từng chút bốc lên, làm cho lão vương phi nhớ tới trước kia cùng với vương gia đi dạo chợ ăn mì Dương Xuân, cũng là hương vị thanh đạm nhân nhật như vậy.

Đầu bếp vương phủ tất nhiên là không kém, mỗi bữa ăn đều thay đổi món ăn đa dạng, nhưng lão vương phi có đôi khi muốn mấy món thuần túy đơn giản, ví dụ như tô canh mì này, còn có trà hoa hòe.

Lão vương phi đã ăn xong, thỏa mãn thở dài, vừa chỉ chỉ bánh bột mì màu đen bên trong: “Đó là cái gì?” Ngược lại đã thành bảo bảo hiệu kỳ.

Thời Tiêu nói: “Cho những người bên ngoài vùng ven ăn.”

“Bên ngoài vùng ven sao? Người nào?” Lão vương phi không hiểu, Thu ma ma vội nói: “Là những người ăn mày, nghe nói Sơn Đông bên kia náo loạn mất mùa, có không ít người chạy trốn tới kinh thành, vào thành không được liền ở bên ngoài tường thành làm ăn mày, thăm lăm.”

Lão gật gật đầu: “Thật sự rất đáng thương.”

Nói xong nhìn qua Thời Tiêu hỏi: “ Bao nhiêu rồi, có nhà chồng chưa?”

Thời Tiêu không nghĩ một người người lạ lại hỏi nàng những thứ này, lắc đầu, ngồi cũng không xong, đứng cũng không phải, khuôn mặt đỏ lên, Thu ma ma thấy người ta ngượng ngùng, vội vàng nói với lão vương phi: “Trà cũng dùng rồi, mì cũng ăn, chúng ta nên đi thôi.”

Lão vương phi lúc này mới đứng lên, Thời Tiêu thầm nhẹ nhàng thở ra, tiễn hai người ra cửa, thấy hai người ra khỏi phố nhỏ, mới quay đầu trở về, đem bánh bột mì đặt vào khung giắt trên xà nhà, suy nghĩ ngày mai mấy tên tiểu tử phải giúp Quyên Tử đưa rượu, Trụ Tử làm người hầu ở Quốc Công Phủ, dù sao vẫn không tốt bằng ở nhà, không bằng tự mình đi một chuyến.

Đang nghĩ ngợi, chỉ nghe thấy tiếng đập cửa từng từng, nghe xong động tĩnh này, không cần nói nhất định là Diệp Tri, Thời Tiêu đi mở cửa, tức giận: “Làm gì lớn tiếng như vậy?”

Diệp Tri đâu còn quản động tĩnh lớn nhỏ, thấy Thời Tiêu thì vô cùng khẩn trương nhìn nàng: “Cái kia, cái kia, nàng không có chuyện gì chứ?”

Thời Tiêu nhìn không được liếc hần một cái: “Đang yên đang lành ở nhà, có thể có chuyện gì? Huynh mới vừa trở về, sao giờ lại tới nữa.”

Diệp Tri nghe xong lời này thì trong lòng không vui: “Thì ra vợ ta ghét ta tới thường xuyên hả?”

Mặt Thời Tiêu đỏ lên: “Ai, ai là vợ huynh, không cho phép nói bậy.”

Diệp Tri thấy nàng tuy không cho hần nói, nhưng mặt kia đỏ bừng, không khỏi thả lỏng, vậy là không có việc gì, thật có việc thì sớm đã không có dáng vẻ này rồi.

Diệp Tri vừa nghe lão vương phi đã đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, hận không thể lập tức chạy đến nơi này, ngăn tổ mẫu hần lại, ghét bỏ Đắc Lộc báo tin chậm, còn đập Đắc Lộc một cước, tội nghiệp Đắc Lộc oan ức mà không thể nói ra.

Trên đường chạy như ma đuổi, rốt cuộc vẫn không đuổi kịp, cũng chẳng quan tâm đuổi theo lão vương phi, trước trấn an vợ hần quan trọng hơn, Diệp Tri hôm nay đã cảm nhận được, trong lòng nếu thật sự thích người nào, một ngọn gió thổi cỏ lay cũng có thể sợ hết hồn hết vía, vợ hần khó khăn lắm mới đồng ý với hần, cũng không thể gây thêm phiền toái nữa, hôm nay trở về phải xử lý cho xong chuyện này, cứ thế này sớm muộn gì cũng hù chết hần.

Nhớ kỹ chuyện này, nên cũng không ở lại đại tạp viện lâu, nói vài lời với Thời Tiêu liền rời đi, loại người cả ngày đuổi cũng không đi, giờ như vậy, khiến cho Thời Tiêu có chút không quen.

Diệp Tri gia ta là vì sau này, quay về vương Phủ chạy tới nội viện lão vương phi, vào phòng đi đến trước mặt lão vương phi nói: “Lão tổ tông người cũng thấy rồi đó, có phải nên làm chủ cho tôn nhi hay không.”

Lão vương phi liếc hần một cái nói: “Người thật cũng không hỏi một chút, tổ mẫu nhìn có vừa mắt không đã.”

Diệp Tri cười hì hì nói: “Vợ ta tốt như thế, sao lại không vừa mắt.”

Lão vương phi nhin không được cười nói: “Đã như vậy, lúc đầu còn ngăn tổ mẫu làm cái gì.” Nói xong thở dài nói: “Nhắc tới nha đầu này cũng coi như duyên phận của ta, đáng về không kém, tính tình cũng lương thiện, nhưng chính là trong nhà... Thật sự có chút không qua được.”

Diệp Trì nghe xong liền nóng nảy: “Sao không qua được, ta thấy được mà.”

Lão Vương phi nói: “Cái tính tình này của người bao giờ mới sửa được hả, nghe tổ mẫu nói xong đã, ta là vì tốt cho các người, người nói cưới vợ, nhìn trúng liền cưới, như vậy quá dễ dàng, phải ba môi sáu sính, lễ nạp thái, tặng gả, nhiều chuyện lắm, qua cửa cũng không thể chỉ có vợ chồng son các người sống, trong cung, nữ quyến các phủ, chung quy, tổ mẫu sợ nha đầu kia ủy khuất.”

Diệp Trì nghe xong ôm lão vương phi nói: “Còn không dễ dàng sao, có lão tổ tông che chở vợ ta, có ngài ở đây, xem ai dám khi dễ vợ ta.”

Lão Vương phi nhin không được tát hấn một cái: “Cái mồm dẻo dẻo, được rồi, đã vừa ý người, tổ mẫu cũng không làm chuyện gây đánh uyên ương, ta đồng ý, đi nói với cha người đi.”

Đang nói thì bên ngoài Định Thân Vương đi đến, trước làm lễ cho lão vương phi, Định Thân Vương cau mày liếc con mình, thật sự nhìn chỗ nào cũng không vừa mắt, đang muốn nói hai câu, lão vương phi đã mở miệng nói trước: “Đúng lúc người tới đây, ta đang định nói chuyện Trì Ca hấn cưới vợ, nha đầu kia ta đã nhìn qua, là một đứa bé ngoan, trong nhà mặc dù hơi bình thường, nhưng tốt xấu gì cũng là thư hương thể gia, với nhà chúng ta cũng không tính là không xứng, ta nói, chỉ cần hai vợ chồng son bọn chúng vừa ý nhau, tương lai mới sống tốt được, sinh cho ta mấy tôn tử, thì không còn gì tốt hơn.”

Định Thân Vương nghe lời này liền cảm thấy trong đầu đập thành thạch mấy cái, nghe sao cũng thấy không thích hợp, tiểu tử này chết sống không thuận theo việc hôn nhân với Trần Viễn Hầu phủ, vì cái này cái kia mà náo loạn một trận, mới vài ngày, sao lại muốn cưới vợ rồi, lấy ai? Nhà nào? Không phải là người mà ông đang nghĩ chứ.

Nghĩ như vậy, vẫn bình tĩnh hỏi một câu: “Lão tổ tông nói rất đúng, ta đây hồ đồ rồi, vậy nhìn trúng cô nương nhà ai thế?”

Việc đã đến nước này, Diệp Trì dứt khoát nói thẳng: “là Thời Tiêu”

Định Thân Vương nghe là Thời Gia, lập tức đau đầu nhức óc, còn nói chuyện này đã qua rồi mà, khi đó thấy nha đầu kia và Trạng Nguyên Lang sắp thành hôn rồi, sao tiểu tử này không chết tã tâm đi còn can thiệp vào làm gì.

Nghĩ đến đây, không khỏi giận dữ, vỗ bàn một cái chỉ vào hấn nói: “Người điên rồi cái gì nữa vậy, Thời Gia nha đầu kia sẽ thành thân với Trạng Nguyên Lang, người còn nhớ mãi không quên thì có ích gì, chẳng lẽ còn muốn đoạt vợ người sao?”

Diệp Trì lại nói: “Năm ấy Thời Gia bị hoả hoạn chính là do cữu cữu của Hứa Minh Chương làm đó, việc hôn nhân này sớm huỷ bỏ rồi.”

Định Thân Vương sừng sốt một chút, nhưng vẫn nói: “Huỷ bỏ cũng không được, Định thân vương phủ ta, sao có thể lấy một nữ nhân huỷ hôn, truyền đi còn có thể diện gì nữa.”

Định Thân Vương nhắc tới thể diện, Diệp Trì thật sự nổi giận, nhảy lên ba thước cao: “Thể diện cái gì chứ, là người cưới vợ, hay là ta cưới vợ, cha ngại vợ ta mất thể diện, được thôi, ta ở rể, con rể tới nhà Thời Gia, dù sao vẫn không trở ngại đến thể diện của cha!”

58. Chương 58

Một câu nói kia của Diệp tiểu gia, Định Thân Vương thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự, gơ tay lên chỉ hấn, cả người cũng run rẩy, cả buổi mới phun ra: “Nghịch tử nghịch tử.”

Vương phi thấy khuôn mặt vương gia tức giận không còn chút máu, sợ tức giận quá không tốt, vội vàng tới đỡ Định Thân Vương và nói với Diệp Trì: “Nói bậy bạ gì đó, nhà kia có bao nhiêu phúc, dám để người đến làm cô gia, có chuyện gì sao không nói cho đàng hoàng, gấp gáp nóng nảy như vậy làm cái gì.”

Diệp Trì lại nói: “Nếu không phải vợ ta dận dò không cho ta nóng nảy, ta còn có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy sao, tóm lại chỉ một câu, đời này ta chỉ muốn một mình nàng thôi, người nào cũng không muốn, các người không cho ta lấy, ta liền ở rể, không phải nàng không lấy.”

Nghe xong câu này, Định Thân Vương ngược lại không biết trong lòng mình là tư vị gì, không ngờ, làm cha như ông nói cái gì cũng đều vô dụng, tiểu tử này một câu cũng không nghe, nhưng nha đầu kia tùy tiện nói một câu, tiểu tử này coi như thánh chỉ, còn mở miệng một tiếng nàng dâu, Định Thân Vương nghe cũng ê răng.

Lại nghe câu này của hắn, ngược lại dề xuống lửa giận, tỉnh táo suy nghĩ lại chuyện này, Trạng Nguyên Lang đối với vị hôn thê hắn đính hôn từ thuở nhỏ, tình cảm vô cùng sâu đậm, cái này ông rõ hơn người khác, vì Thời Gia cô nương, từ chối nhân duyên với Cửu công chúa, thà rằng không công danh, cũng phải về quê đón dâu, phần thâm tình này sao có thể đơn giản buông tay, nhưng Diệp Trì tiểu tử này vì say mê nha đầu kia, bản thân ông cũng đã được chứng kiến, bằng không, lúc trước cũng không đến mức dùng phương pháp hạ được hạ lưu này, bắt hắn nhốt trong phủ.

Định Thân Vương biết rõ tính tình của tiểu tử này, tuy nói biết hắn sẽ không như vậy, nhưng Định Thân Vương lúc ấy suy nghĩ, người ta sắp thành hôn rồi, tiểu tử này không cam lòng thì thế nào, nhưng ông lại quên mất, tiểu tử này từ nhỏ chính là bá vương, nhìn trúng vật gì, sẽ không có chuyện không lấy được tới tay, giờ đổi thành nữ nhân, thì càng thần kì hơn nữa.

Chuyện cho tới tình trạng ngày hôm nay, Định Thân Vương không cần nghĩ cũng biết, nhất định là con mình giở trò quỷ, cho dù hoả hoạn ở Thời Gia là do cứu cứu của Minh Chương làm, chuyện này Thời Gia nha đầu làm sao mà biết được, Minh Chương có tra ra cái gì, tất nhiên là phải giấu giếm, làm sao dám rêu rao khắp nơi, mà tiểu tử Diệp Trì này khẳng định hiểu, chỉ cần đem chuyện này chọc ra, cho dù Trạng Nguyên Lang và Thời Gia cô nương lưỡng tình tương duyệt thế nào, chuyện hôn nhân cũng phải huỷ bỏ.

Vì vậy, không khó đoán ra hết thấy đều do nghịch tử của ông ở phía sau giật dây, nghĩ như vậy, Định Thân Vương chợt thấy có chút vui mừng, nhìn từng bước từng bước, thật sự có chút tiến bộ rồi, nếu dùng ở chỗ đứng đấy, ông cũng không cần cả ngày buồn rầu, vì một Thời Gia nha đầu, tiểu tử này lại trưởng thành có tiền đồ.

Chợt nghe lời hắn vừa nói, trong lòng Định Thân Vương liền ngăn không được chua xót, ông không quản được tiểu tử này, nhưng lại có người có thể quản, nói cái gì tiểu tử này cũng nghe.

Nghĩ đến đây, Định Thân Vương hừ một tiếng: “Người thật biết nghe lời, cha người nói bao nhiêu câu, cũng không có lọt tai, nha đầu kia một câu cũng thành thánh chỉ, ta chỉ hỏi người, người muốn lấy, nha đầu kia nguyện gả sao, theo ta thấy, tình cảm của nàng và Minh Chương, cho dù không thể thành thân, cũng không có khả năng gả cho người.”

Diệp Trì nghe xong lời này, trong lòng nói rất cuộc cũng là cha mình, mặc dù rất thích tiểu bạch kiếm Hứa Minh Chương kia, sao cũng không sánh bằng phụ tử ruột thịt, liền cũng không vội, còn qua đi tiếp tay của mẹ hắn, đỡ cha hắn ngồi xuống.

Định Thân Vương tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Sớm muộn gì bị người làm tức chết, còn đỡ ta làm cái gì, sớm gọi người khiêng vô quan tài là hợp lý nhất.”

Trong miệng nói như vậy, cuối cùng cũng không hất Diệp Trì ra, Diệp Trì cũng liền hếch mũi lên mặt mà nói: “Nghe người nói xong lời này, ta thấy có ai làm cha như người không, làm người tức chết sao, người đi đâu cũng không tìm được người thứ hai như ta đâu, huống hồ, người còn chưa có ôm được tôn tử mà, ngày nào đó ta lấy nàng dâu về nhà, sinh cho người tôn tử mập mạp, tùy người dạy hắn đọc sách thật tốt, con trai của ngài không có thành tựu, nhưng tôn tử của ngài đầy bụng kinh luân, gia gia như người lúc ấy không phải sẽ rạng ngời sao.”

Một câu nói làm lão vương phi vui vẻ, chỉ vào hắn và vương phi nói: “Trì Ca mà mở miệng, người chết đều có thể nói thành người sống, nàng dâu kia còn chưa cưới về nhà, ngược lại đã bán con mình trước rồi, nếu

thật sự như vậy, lỡ tăng tôn của ta bị cha nó hù dọa, không dám tới đầu thai thì sao.”

Một câu nói khiến mọi người trong phòng đều cười theo, nụ cười này cũng thuận lý thành chương phá vỡ bầu không khí căng thẳng, lão vương phi vẫy tay Diệp Trì gọi hắn tới, đưa tay kéo tay của hắn nói: “Trì ca, cha ngươi tuy nói không dễ nghe, nhưng có một câu ngược lại rất có lý đấy, nói chờ người cưới vợ, nhưng tổ mẫu đã đợi nhiều năm lắm rồi, người nói cũng đúng, ba thế hệ trước, chúng ta bất quá cũng chỉ là gia đình chăn bò chăn dê mà thôi, vì vậy dòng dõi này, tổ mẫu cũng không chọn lựa, tình cảm phải là người tình ta nguyện, nói trắng ra là, chính là trong lòng người ta phải có người, người đây gánh cạo đầu một đầu gánh nóng(1), thành hôn rồi, cũng sống không vui vẻ gì, người nói thật với tổ mẫu, trong lòng nàng có người sao?”

(1) Gánh cạo đầu một đầu gánh nóng: Ngày xưa, các thợ cắt tóc thường dùng gánh để cắt tóc rong, một đầu để dụng cụ cắt tóc, đầu kia đặt bếp lò nóng. Câu này dùng để nói một người tình nguyện dâng hiến tất cả, còn người kia lại đứng dưng.

Ánh sáng trong mắt Diệp Trì bỗng chốc tối đi phân nửa, cổ tình gượng gượng nói có, nhưng lời này bản thân hắn đều nói không ra miệng, chỉ đành phải nói: “Dù sao ta chỉ cần lấy nàng, không có nàng, Tôn nhi sống cũng không có ý nghĩa.”

Lời này hắn vừa nói ra, lão vương phi và Định Thân Vương hai người đều lặng người, lão vương phi thở dài nói: “Người nghĩ kỹ đi, nếu như trong lòng nàng không có người, cho dù lấy về làm vợ người, cũng không nhất định một lòng với người, nhất là trong lòng nàng nếu như có người khác, thì càng hỏng mất, trong lòng đã có người khác chiếm mất, người có đối tốt với nàng, cũng không thể đi vào lòng nàng, như vậy người cũng không thể vui vẻ.”

Diệp Trì không chút lựa chọn gật gật đầu: “Thật ra ta cảm thấy được, trong lòng nàng cũng không phải không có ta, nhưng có bao nhiêu thì ta không biết, huống hồ, trước kia ta đã nghĩ kỹ, cho dù trong lòng nàng một chút cũng không có ta, cũng không sao, ta cũng yêu nàng, đối nàng tốt là đủ rồi, lúc đầu nàng không thêm phản ứng đến ta, bây giờ có thể ở cùng một chỗ nói chuyện vui vẻ với ta, Tôn nhi không cầu cái khác, chỉ cầu nàng có thể cười với Tôn nhi, Tôn nhi đã thấy mãn nguyện rồi.”

Những lời này từ trong miệng Diệp Trì nói ra, thực làm cả lão vương phi và Định Thân Vương trấn trụ, không biết qua bao lâu, lão vương phi mới nói: “Nếu như thế, chúng ta còn ngăn cản làm cái gì, nghĩ cách lo liệu đi, chuyện này còn phải hướng Hoàng thượng thỉnh chỉ, người và Hoàng Thượng thì được rồi, tổ mẫu sẽ không nhiều chuyện, tự người đi trêu chọc Hoàng Thượng đi.”

Diệp Trì nghe xong cao hứng suýt tý nữa nhảy dựng lên, bịch quỳ trên mặt đất từng từng dập đầu lạy ba cái: “Tôn nhi tạ tổ mẫu thành toàn, người có thể cứu tính mệnh của Tôn nhi rồi.”

Lão Vương phi khoát tay một cái nói: “Được rồi, bớt giả bộ ở trước mặt tổ mẫu đi, đây là tổ mẫu đồng ý, nếu tổ mẫu không đồng ý, không biết người có lật trời không, ồn ào làm tổ mẫu đau đầu rồi, nhanh rút ra ngoài, để cho ta hảo hảo thanh tịnh thanh tịnh chút.”

Ý nguyện Diệp Trì đạt được, quả thực không đợi được nữa, hận không thể chạy tới chỗ vợ hắn báo tin vui, ba tháo hai chạy đi ra, chờ không thấy hắn nữa, vương phi lúc này mới nói: “Lão tổ tông sao lại đồng ý với hắn, cô nương kia lại lịch ra sao, tính tình thế nào, còn chưa hiểu rõ, liệu linh cưới vào sợ không thỏa đáng.”

Lão Vương phi nói: “Ta cũng không gạt hai người các người, hôm nay ta đi gặp nha đầu kia, đáng về tính tình đều không có gì để soi mói, là một đứa bé ngoan, nếu nói là không ổn, chính là hôn sự của Trạng Nguyên Lang mà cha Trì Ca nói, chuyện này lúc đầu vốn ta không biết, vừa nghe thấy cha Trì Ca nói, trong lòng cũng thấy không tốt, nhân phẩm của Trì Ca, chodù chọn tiên nữ cũng xứng đôi, làm cái gì phải tìm người đã có hôn sự, nhưng người không nghe Trì Ca vừa nói những lời kia sao, hắn từ sinh ra đến nay hơn hai mươi năm, có từng nghe thấy hắn nói qua như vậy không, ta vừa nghe những lời kia của hắn, trong lòng cũng khó chịu theo, từ xưa chữ tình là nan giải nhất, ta nghĩ nha đầu kia và Trì Ca ta, nếu không phải là duyên phận kiếp trước, chúng ta ngăn cũng ngăn không được, chẳng bằng theo hắn, là tốt hay xấu, nhìn tạo hóa sau này của bọn chúng thôi.”

Một lời làm hai vợ chồng Định Thân Vương không thoát nên lời, con mình mình còn không biết sao, tính tình tựa như bá vương, hôm nay nói những lời kia, mọi người nghe mà xót cả lòng.

Ra khỏi viện của lão vương phi, vương phi nói với Định Thân Vương: “Lão tổ tông đã đồng ý cho Trì Ca, nàng dâu này xem như đã định rồi, ta nói ông cũng đừng nhìn Trì Ca bằng vẻ mặt đó nữa, nàng dâu sắp vào cửa rồi, ông và Trì Ca cứ như vậy, con dâu thấy sẽ nói thế nào.”

Định Thân Vương hừ một tiếng: “Nghe lời này của bà, thì ra con của bà làm nên chuyện lớn, ngược lại là ta không phải, bản thân ta cũng nhìn thấu, ngày nào đó bị tiểu tử này làm tức chết mới yên tĩnh được, cũng tránh khỏi nhìn thấy cho bực bội.”

Nói xong vung tay một cái đi trước một bước, vương phi cũng sốt một chút, nói lầm bầm một câu: “Con của ta, làm như không phải chuyện của ông vậy...”

Không nói hai vợ chồng khôi hài này nữa, nói tới Diệp Trì, từ trong phủ đi ra, vốn muốn chạy tới phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhưng nhớ tới lão vương phi nói, suy nghĩ không bằng trước vào cung xin Hoàng Thượng thánh chỉ tứ hôn, chuyện này thật sự vẫn đã đóng thuyền rồi.

Nghĩ như vậy quay đầu ngựa lại đi về hướng cửa cung, Sùng Nhân để hôm nay vừa thấy Diệp Trì đầu liền đau, tiểu tử này chính là trù gậy họa, lúc đầu đại náo Thị Lang phủ, đoạt vợ trạng nguyên, thật không dễ dàng gì.

Thành thật mà nói cũng lạ, Hứa Minh Chương và tiểu tử này theo lý là tình địch, đánh nhau một trận kia, mặc dù hắn không tận mắt chứng kiến, nhưng nhìn vết thương của hai người này, cũng biết hai người này nhất định người chết ta sống.

Thật ra trong lòng Sùng Nhân để cảm thấy đặc biệt mới mẻ, nói cho cùng, chỉ một nữ nhân mà thôi, coi như là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, bất quá cũng chỉ là hồng phấn khô lâu, đâu đến nỗi phải giày vò chết sống như vậy.

Nhớ tới ngày đó, tiểu tử này gây khó dễ uy hiếp bắt hắn tứ hôn, Sùng Nhân để sợ hãi lại đến, vì vậy vừa thấy hắn, Sùng Nhân để đánh đòn phủ đầu nói: “Nếu nói chuyện tứ hôn, sớm hãy cầm miệng, nàng dâu đó Trạng Nguyên Lang sắp lấy về nhà rồi, người nói cái gì cũng muộn rồi.”

Diệp Trì lại nói: “Cái gì sắp lấy về nhà, sớm huỷ bỏ rồi, Hoàng Thượng không biết đâu, Trạng Nguyên Lang này có một người cậu ruột, tham lam muốn lấy mấy bức họa tổ truyền trong nhà vợ ta, liền nổi lên ý xấu xa, đốt nhà vợ ta, mẹ vợ ta đau buồn quá nên bệnh chết, cha vợ ta bị hun khói thành bệnh phổi, khó khăn lắm mới chữa khỏi, người nói thâm cừ đại hận như thế, vợ ta còn có thể gả cho hắn sao.”

Sùng Nhân để bị hắn một câu vợ hắn làm cho choáng váng, cả buổi mới vượt thuận, nàng dâu trong miệng tiểu tử này, chính là vị hôn thê của Trạng Nguyên Lang, những chuyện này ngược chưa từng nghe nói, nếu quả thật như thế, hôn sự này của Trạng Nguyên Lang coi như thất bại.

Hơi suy nghĩ chút còn có cái gì không hiểu, xác định là tiểu tử này sau lưng dùng ám chiêu mà, nghĩ đến đây, Sùng Nhân để nói: “Người tới không phải muốn nói với trẫm những điều này chứ.”

Diệp Trì hì hì cười nói: “Tất nhiên không phải, thần đệ là muốn xin vạn tuế gia tứ hôn, chỗ lão vương phi nhà ta cũng gặt đầu rồi, chỉ cần người hạ chỉ, thần đệ liền có thể cưới nàng dâu về nhà rồi.”

Sùng Nhân để sợ hãi lại lừa gạt mình, nhưng nghĩ nếu không thỏa mãn hắn, tiểu tử này không biết quấy rầy hắn thế nào nữa, hắn quả thực không rảnh đánh thái cực với tiểu tử này, vả lại, chuyện tứ hôn này cũng không thể nói ban thưởng liền ban thưởng.

Nghĩ vậy, liền nói với hắn: “Chuyện này ta nhớ kỹ rồi, ngày mai người gọi cha người tới, nếu đúng như vậy, liền đồng ý với người, trẫm hạ chỉ, nếu như người lừa gạt trẫm, cần thận tội khi quân là phải rơi đầu đấy.”

Đỗ dành lần hù dọa Diệp Trì đuổi đi, Diệp Trì chân trước ra khỏi ngự thư phòng không đầy một lát, Lưu Hải liền đi vào nói: “Vạn tuế gia, Cửu công chúa đến...”

59. Chương 59

Bên trên Sùng Nhân đế còn có tám ca ca, bởi vì chuyện tranh đoạt hoàng quyền năm ấy mà chết thì chết nhót thì nhót, cuối cùng một người cũng không còn, mặc dù dưới gối tiên đế còn có mười công chúa, nuôi sống lớn cũng chỉ có bốn người, ba tỷ tỷ gả xa, qua nhiều năm cũng không hồi kinh, trong cung còn sót lại chính là Cửu công chúa do thái phi sinh ra.

Đối với cô em gái này, Sùng Nhân đế lúc đầu không có ấn tượng gì, khi đó bên trên có tám huynh trưởng, luận sở trường, luận tài đức, ngôi vị hoàng đế đều không có khả năng rơi xuống đầu hần, vì vậy phi ngựa bắn tên hung hãn chơi vài năm, trong cung chưa trao chìa khóa quyết định sẽ không trở lại, phần lớn thời gian đều ở Định thân vương phủ, đi theo Diệp Trì tiểu tử kia chơi cùng một chỗ.

Khi trở về cung, hoàng tử công chúa cũng hiếm khi gặp mặt một lần, cũng không thân cận nhiều, lúc này Lưu Hải nói Cửu công chúa đã đến, Sùng Nhân đế vẫn còn buồn bực, đang yên đang lành sao nàng lại chạy đến đây, đã đến rồi, cũng không thể không gặp, liền bảo Lưu Hải gọi nàng đi vào.

Lưu Hải đi ra cười híp mắt nói: “Vạn tuế gia bảo công chúa đi vào.” Rồi lại giống như vô ý nói một câu: “Tiểu vương gia mới ở đây đi đâu rồi, nếu như công chúa đến sớm chút nữa, có thể vừa vạn gặp mặt.”

Mắt Cửu công chúa loe lóe ánh sáng, nàng làm sao không biết, nếu không phải ở ngự hoa viên gặp Diệp Trì thì nàng đến ngự thư phòng làm cái gì, những ngày gần đây bởi vì chuyện kén phò mã, quả thật bị đè nén, nàng cũng biết mình càng ngày càng lớn tuổi, chung thân đại sự cần phải sớm định đoạt, nhưng lúc đầu mẫu phi tìm cho nàng mấy nhà, nàng cũng không nhìn trúng, khó khăn lắm mới nhìn trúng tân khoa trạng nguyên, lại nghe nói đã định thân từ thuở nhỏ.

Cho dù như thế thì sao chứ, định thân nhưng chưa thành lễ, lui là được mà, nàng là công chúa cao quý cành vàng lá ngọc, chẳng lẽ còn không so được với nha đầu nông thôn ở quê hần.

Vốn chuyện làm mai không thành, không ngờ tới Hứa Minh Chương vậy mà khước từ, một lòng muốn lấy nha đầu dân gian, ngược lại phụ một phen ý tốt của nàng, Cửu công chúa tâm tình phiền muộn, không khỏi than thở, mẫu phi nàng nhìn thấy, liền bảo nàng đi hoa viên giải sầu, không ngờ đụng phải Diệp Trì.

Vốn hai người không coi là quen thuộc lắm, bắt quả cũng chào hỏi nhau, nhưng Diệp Trì lại tán gẫu với nàng về Trạng Nguyên Lang, nói hôn sự của trạng nguyên không thành, còn nói, vạn tuế gia lúc này đang rảnh rồi.

Câu nói đầu tiên thành công xúi giục Cửu công chúa đến chỗ Sùng Nhân đế, Lưu Hải cũng không phải thiên lý nhân, nhưng Cửu công chúa lúc nào thì tới ngự thư phòng a, quy củ của vạn tuế gia lớn, đám nương nương hậu cung không có một người nào dám đi tới trước mặt, Cửu công chúa này cũng không thấy tới, hôm nay đang yên đang lành lại chạy tới, trước sau liên hệ lại, Lưu Hải sẽ hiểu, nhất định là chuyện xấu của tiểu vương gia.

Cửu công chúa nhìn trúng Tân Khoa Trạng Nguyên lang không phải là chuyện gì mới, cả triều Văn võ đại thần hầu như ai cũng biết, mà vở kịch đoạt vợ của tiểu vương gia và Trạng Nguyên Lang kia, hần nhìn rõ lắm mà, bất kể dùng ám chiêu gì, vừa tới chính là xin vạn tuế gia tứ hôn, chỉ bằng tâm tư này của tiểu vương gia, không gặp thì coi như xong, còn đụng phải Cửu công chúa, nhất định phải đem chuyện này tiết lộ ra.

Đoán chừng Cửu công chúa nghe hôn sự của Trạng Nguyên Lang thất bại, lúc này mới tới tìm vạn tuế gia, nếu Trạng Nguyên Lang thật sự trở thành phò mã gia, nàng dâu này của tiểu vương gia liền an tâm lấy rồi, nhưng, lúc này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không biết còn phải xảy ra chuyện gì đây.

Không nói Lưu Hải nghĩ cái gì, chỉ nói Cửu công chúa, đi vào ngự thư phòng thấy Sùng Nhân đế, mới thấy mình tới có chút không ổn, nhưng vừa nghe Diệp Trì nói liền nhịn không được tới ngay.

Tuy là huynh muội, Cửu công chúa vẫn còn có chút sợ Sùng Nhân đế, từ nhỏ đến lớn, hần liền thích khuôn mặt cứng nhắc, nàng chưa hề thấy hần cười qua, về sau đăng cơ đại vị liền càng uy nghiêm, có đôi khi, ở chỗ thái hậu thấy, nàng cũng không dám cùng hần nói chuyện, lúc này, hần vừa cau mày nhìn mình, trong lòng Cửu công chúa lập tức gõ trống dè dặt.

Sau nửa ngày mới định thần lại, trước thỉnh an với Sùng Nhân đế, Sùng Nhân đế đưa tay lên: "Cửu muội đến ngự thư phòng này của trẫm, vội vàng như vậy là có chuyện gì gấp sao?"

Một câu nói Cửu công chúa liền biết, hoàng thượng đây là cảnh cáo nàng, nhưng nàng hôm nay cũng bất chấp, đã đến rồi, liền quệt mặt một vòng, nhắm mắt nói: "Hoàng đế ca ca suốt ngày bề bộn nhiều việc triều chính, muội muội vốn không nên đến quấy rầy, lại nghe thấy chuyện này của Trạng Nguyên Lang, không biết thật giả, trong lòng quýnh lên liền tới đây."

Sùng Nhân đế chau chau mày, trong lòng nói lời này mặc dù không nói rõ, cũng gần giống như nói rõ rồi, nhất định là chuyện của tiểu tử Diệp Trì kia, nghĩ đến đây, Sùng Nhân đế tức giận hỏi một câu: "Nghe nói? Nghe ai nói?"

Cửu công chúa không ngại hoàng thượng biết được câu chuyện này, lúng túng trong chốc lát, cuối cùng không khai ra Diệp Trì, thấy Sùng Nhân đế sắc mặt không được tốt, lại gồm cả hôn nhân đại sự, một nữ nhi như nàng chung quy không thể nói thẳng ra được, truyền đi chẳng phải sẽ bị chê cười sao, úp úp mở mở hai câu, liền tìm lý do trở về.

Nàng vừa mới đi, Sùng Nhân đế liền gọi Lưu Hải đi vào, cắn răng nói: "Đi, gọi tiểu tử kia tới cho ta, không giúp trẫm phân ưu thì thôi đi, chỉ toàn kiếm chuyện cho trẫm làm."

Lưu Hải vừa muốn đi, Sùng Nhân đế lại nói: "Được rồi, chớ đi, lúc này tiểu tử kia không chừng chạy đến chỗ vợ hấn báo tin vui rồi, đúng rồi, người gặp vị Thời gia cô nương kia chưa?"

Lưu Hải lắc đầu: "Chưa từng gặp qua, có lẽ nhất định là tiên nữ, bằng không thì tiểu vương gia cũng không thể ồn ào như vậy, nô tài suy nghĩ, vương phủ nhất định sẽ bị tiểu vương gia náo loạn túi bụi, mới bắt đầu dĩ đồng ý hôn sự này, Thành thật mà nói, dòng dõi này có chút kém xa."

Sùng Nhân đế nói: "Tiểu tử này quả dòng dõi gì chứ, từ nhỏ chính là bá vương rồi, hấn nhìn trúng chính là của hấn, loại người hồ đồ không nói đạo lý mà, nhưng là đàn ông đích thực chí tình chí nghĩa, Thời cô nương ngược lại thật sự có chút may mắn."

Lưu Hải nghe xong lời này, đôi mắt cũng thẳng thẩn, trong lòng nói tâm ý này của thật là đủ thiên vị, tiểu vương gia bá vương kia, bị hấn nhìn trúng thì có thể có cuộc sống yên tĩnh gì chứ, cộng thêm thanh danh lúc trước của vị tiểu gia này, tựa như hôm nay thành thật chút ít, không chừng ham mới lạ, đợi nhiệt tình qua đi, còn không biết thế nào, nếu mình có khuê nữ, thà rằng gả cho hấn tử nghèo hiền lành, cũng không muốn dính vào tiểu vương gia, tuy nhiên hấn là thái giám cũng không thể có khuê nữ.

Không nói tình cảnh ở ngự thư phòng ra sao, lại nói Cửu công chúa, từ nơi này đi ra ngoài, trở về trong cung mẫu phi, vừa thấy nương nàng, liền nói chuyện của Hứa Minh Chương, thái phi nghe xong, hơi nhủu nhủu mày nói: "Lúc đầu hấn không biết tốt xấu cự tuyệt hảo ý của người, là chính bản thân hấn không có may mắn, trở về mẫu phi sẽ tìm cho người một phò mã khác hơn hấn gấp trăm lần, so cái gì không mạnh hơn, còn nhớ thương hấn làm cái gì."

Cửu công chúa nghe xong liền buồn bực: "lời này của nương là đổ dành ta sao, hấn nhân tài như vậy, đi chỗ nào có thể tìm được người hơn hấn gấp trăm lần, mẫu phi tìm được, ta cũng không cần, ta phải gả cho hấn, mẫu phi nếu như không thuận theo ta, ta cắt tóc làm ni cô đi, đời này cũng không lấy chồng."

Thái phi bị nàng ồn ào không có cách nào khác, đành phải đáp: "Được, được, được, mẫu phi đi chỗ thái hậu, người chính là oan gia của mẫu phi mà."

Thái hậu lão phạt gia hôm nay lớn tuổi, thích nhất là làm mai mối chỉ hôn cho người ta, nhìn thấy vợ chồng son có đôi có cặp, trong lòng liền không khỏi cao hứng, lúc trước chuyện của Cửu công chúa chưa thành, lão phạt gia còn bực bội khó chịu hai ngày, nhưng Định Thân Vương nói cũng có lý, chung quy có thứ tự trước sau, bên kia từ nhỏ đã đính hôn, bên này nếu kén phò mã, liền vội vàng từ hôn, há không phải là trần thế mỹ à.

Hứa Minh Chương cứ như vậy, càng được lòng lão phạt gia, lúc này vừa nghe nói, hôn sự bên ngoài không được, cũng có lòng thành toàn cho Cửu công chúa, liền mở miệng đồng ý, vừa vắn nói sai người truyền Trạng Nguyên Lang vào, tự mình hỏi một chút, lại nói nương Trạng Nguyên Lang chết rồi, xin phép nghỉ về nhà

chịu tang đi, đành phải an ủi thái phi: “Người yên tâm, chờ hần vừa về đến sẽ truyền hần vào, không đồng ý cũng phải đồng ý.” Thái phi lúc này mới trở về.

Trở lại nói đến Diệp Trì, từ trong cung đi ra, trong lòng khỏi phải nói thoải mái đến nhường nào, tựa như tâm bệnh, tính tình Cửu công chúa điều ngoa, hần biết rõ nhất, làm cho nàng nhớ thương nhất định chạy không được, đến lúc đó thánh chỉ tứ hôn ban xuống, thần tiên cũng không có cách, cho dù tiểu bạch kiểm Hứa Minh Chương kia kiên cường, mình không tin hần dám kháng chỉ bất tuân, giờ chỉ cần chờ xem náo nhiệt thôi.

Từ trong cung đi ra một đường chạy đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, vừa quẹo vào, chỉ thấy cha vợ hần, ở phía trước đi ba bước thành một bước, Diệp Trì gấp rút hai bước chạy tới, hành lễ, khẽ vươn tay nhận cái làn trong tay Thời cha, thân mật nhiệt tình nói: “Cha mới vừa về sao, mệt không, đợi vào trong ta bưng trà cho người.” đáng vẻ cam tâm tình nguyện thấp bé kia, Định Thân Vương mà nhìn thấy không thể không học mẫu.

Lão nhân này cũng thích miệng ngọt cần cù chịu khó, tuy nói Minh Chương cũng không kém, nhưng trong lòng Thời cha vẫn thích Diệp Trì, vừa thấy hần, trong lòng liền cao hứng, mặc hần đỡ mình bước vào đại tạp viện.

Vừa vào viện, Thời Tiêu nhìn thấy Diệp Trì hai mắt trừng trừng, tức giận: “Làm sao người lại tới nữa?”

Diệp Trì hì hì cười cười: “Lời nói này, thật giống như ta không thể tới vậy.”

Thời cha không vui, nói với khuê nữ: “Nha đầu kia nói gì đó, càng lớn càng không hiểu chuyện, Diệp Trì tới tốt lắm, chính là nói chuyện với cha mà.”

Thời Tiêu bị cha nàng dạy dỗ hai câu, bĩu môi trừng Diệp Trì, đi vào chuẩn bị cơm tối, chỉ một lát sau liền mang lên.

Quyên Tử hôm nay nói trong cửa hàng bận rộn, buổi tối tụ tập trong cửa hàng ăn luôn, Thời Tiêu sáng sớm bảo Cửu Tử đem cơm đưa qua, vì vậy, tối hôm nay chỉ có mấy người bọn họ.

Thời Tiêu và Diệp Trì cùng cha nàng liền ngồi bàn nhỏ, vừa gắp cơm trong bát cơm, vừa liếc trộm Diệp Trì, thấy hần cũng không ngại mình làm đồ ăn không ngon, bưng bát từng ngụm từng ngụm ăn ngon lành, chỉ một lát sau, một chén cơm liền thấy đầy.

Thời cha cười nói: “thật sự là trẻ tuổi có thể ăn, Niếp Niếp, bới cho hần một chén đầy.”

Thời Tiêu còn chưa có đứng lên, Diệp Trì đã đứng lên nói: “Ta tự mình tới.” Nói xong đi vào giả bộ bới một chén, ăn liên tục ba chén lớn, mới coi là no, sờ sờ bụng, thỏa mãn thở dài.

Làm cho Thời Tiêu phải nói: “Không biết, còn tưởng là người tám bữa chưa ăn cơm, chẳng lẽ nhà của người không cho người ăn cơm.”

Diệp Trì cười nói: “Nhà ta cơm ngược lại là có rất nhiều, chỉ thiếu cái nàng dâu, không có nàng dâu, ta liền một miếng cũng ăn không trôi.” Một câu nói làm mặt Thời Tiêu phỉếm hồng.

Thời cha nhìn thấy ý tứ này của hai người, chính mình cũng thấy ganh tỵ, tìm cái cớ đi vào nhà, mấy tên tiểu tử cũng dễ dàng chạy đi, không bao lâu, trong nội viện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thời Tiêu thu thập bát đĩa đi ra, chỉ thấy Diệp Trì ngồi trên trên ghế đầu trong sân, hướng nàng hắc hắc cười ngây ngô, nhin không được liếc hần một cái nói: “Cơm cũng ăn rồi, còn không quay về?”

Diệp Trì chỉ chỉ bầu trời nói: “Nàng dâu nhìn kia, hôm nay ánh trăng thật tròn, mọi người nói trăng tròn người tròn, Nàng lại nhẫn tâm đuổi ta đi.”

Lời nói này đáng thương vô cùng, Thời Tiêu không khỏi ngẩng đầu nhìn, một vòng trăng rằm treo trên không trung, ánh trăng sáng tỏ chói vọt, toàn bộ sân viện kể cả Diệp Trì, cũng dường như gắn vào một vầng sáng mông lung, đẹp không thể tả.

Đuổi hần thật không nói ra miệng được, nhưng Diệp Trì đi tới đưa tay dắt nàng, Thời Tiêu tránh được, nghiêng người ngồi ở bên cạnh hần, Diệp Trì cũng không buồn bực, mà cùng nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Nhìn một lát, Diệp Trì chợt hỏi: “Nàng dâu, nàng nói ánh trăng này sáng như cái gì?”

Thời Tiêu ngẩn người: “Thật không biết như cái gì?”

Lại nghe Diệp Trì nói: “Như bánh nướng, nàng xem tròn tròn, giống lắm, làm cho người ta hận không thể cắn một cái.”

Thời Tiêu thật sự nhịn không được, phì một tiếng bật cười, Diệp Trì nhìn nàng chăm chăm cả buổi, nhìn đến Thời Tiêu xấu hổ liếc hắt một cái quát: “Nhìn cái gì?”

Diệp Trì nhỏ giọng nói: “Nàng dâu, đây là thật đúng không? Nàng không biết ngay lúc này, ta cũng cảm thấy tựa như nằm mơ, nàng đồng ý gả cho ta đúng không?”

Diệp Trì Như vậy bất luận cái gì đều thật không giống hần, nhưng cực kỳ động lòng người, động lòng người đến mức Thời Tiêu nhịn không được đáp một tiếng vâng, sau đó trái tim Diệp tiểu gia chúng ta rốt cuộc rơi xuống, hết sức vui mừng nói: “Nàng vừa đồng ý có đúng hay không?”

Thời Tiêu chợt giật mình, khuôn mặt đỏ bừng, quay mặt nói: “Ai đồng ý với người, người nghe lầm rồi.”

Nhưng Diệp Trì tiến đến trước mặt nàng nói: “Không có nghe nhầm, ta rõ ràng mà, không cho nàng đổi ý.”

Thời Tiêu đẩy hần một chút: “thời gian không còn sớm, trở về đi, ta muốn đi ngủ.”

Diệp Trì vốn không cam lòng rời đi, thấy vợ hần có chút ử rũ, cũng chỉ có thể rời đi, đi đến ngoài cửa viện, Thời Tiêu ra đóng cửa, trong tích tắc đóng cửa, nói với hần: “Người yên tâm, ta không đổi ý.” Sau đó ầm đóng cửa lại.

Diệp tiểu gia sưng sốt cả buổi mới trở lại bình thường, một hồi sau, lập tức nhảy lên ba thước, hướng về phía phố nhỏ trống trơn, ồn ào la một câu: ” Tiểu gia đây thật muốn cưới vợ.”

60. Chương 60

Đắc Lộc suy nghĩ mình có nên cách gia nhà hần xa một chút hay không, thật mất thể diện, trên đường cái sao mà ồn ào dữ vậy, cũng may vào lúc này, chứ để người ta nghe thấy, còn tưởng hần muốn cưới vợ đến điên rồi.

Đang nghĩ ngợi, viện bên cạnh kết một tiếng mở ra một cánh cửa, một cái đầu thò ra, liếc mắt nhìn nhìn, liền đóng cửa lại, chắc là nhận ra tiểu gia nhà hần.

Đắc Lộc thầm nghĩ, được rồi, tiểu gia nhà hần ồn ào, người trên phố nhỏ này ai cũng biết tiểu gia nhà hần muốn cưới vợ, vội vàng dẫn ngựa tới, đợi tiểu gia nhà hần vừa lên ngựa, liền dắt ngựa chạy.

Diệp Trì cũng không chú ý tới bên cạnh, một đường về nhà vui vẻ đến mức khoe miệng cũng cong lên, buổi tối nằm mơ đều là chuyện cưới vợ, phía trước náo nhiệt ra sao, trong mộng nhoáng một cái đã trôi qua, cuối cùng dừng ở đêm động phòng hoa chúc, làm tiểu gia quá sức phấn khởi.

Nến đỏ đốt cao, màn gấm mông lung, vợ hần ngồi phía sau màn trướng, hần vội vàng đẩy khăn voan đỏ ra, giữ cái cằm xinh xắn của vợ hần, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn động lòng người, ở ngay trước mắt mình, đôi mắt thủy linh ngượng ngùng đang nhìn mình, còn có đôi môi nhỏ nhắn óanh nhuận đỏ tươi, tựa như quả anh đào đầu cành vừa hái xuống, phong cảnh như vậy vừa nhìn đã thấy thềm ần.

Sau đó, Diệp Trì liền hôn lên, hương mềm mại, ngọt ngào, tư vị kia khỏi phải nói mất hồn ra sao, hôn xong còn nhịn không được chẹp chẹp miệng, vừa muốn tiếp tục, chợt nghe tiếng cười nói: “Ta nói ca ca này, tưởng ngủ này của ngài cũng được đó chứ, ôm cái gối đầu mà cũng có thể gặm hăng hái như vậy.”

Diệp Trì mạnh mẽ mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt đáng ghét của Hồ Quân, mà trong lòng ngực của mình đang ôm thật chặt là gối đầu của hần, góc trên gối đầu là vết tích một mảng lớn ẩm ướt, Diệp Trì vội

vàng vút gối đầu qua một bên, càu nhàu đứng lên, tròng Hồ Quân: “Mới sáng sớm người không ở nhà ngủ, chạy tới chỗ này của ta náo loạn cái gì hả?”

Diệp Trì không có tinh thần rời giường, cho là cái tên này đã cắt đứt chuyện tốt, tức giận, vốn đang khó khăn lắm mới mơ thấy động phòng hoa chúc, mắt nhìn chuyện sắp thành, lại bị tiểu tử này khuấy rối.

Hồ Quân vừa thấy sắc mặt Diệp Trì không tốt, vội vàng cười hì hì lùi về sau nói: “Ta đây không phải vội vàng sớm tới báo tin vui cho ca ca sao, thuận tiện thay Cẩm Thành truyền lời, hôm nay thương nhân bán ngọc thạch đến chỗ hân, nói là nước Myanmar gì đó, trong tay còn có không ít thứ quý hiếm, đang ở Nhạn Lai Lâu, bảo ta tới hỏi ca ca một chút, nếu muốn mua thì nhanh chóng đi qua, qua hôm nay không có nữa đâu.”

Diệp Trì nghe xong, vội vàng nhảy xuống giường, gọi người đi vào rửa mặt thay y phục, nhanh nhẹn nhiệt tình khỏi phải nói, hai ba cái liền thu thập thỏa đáng, túm Hồ Quân liền ra khỏi vương phủ.

Hồ Quân bị hân kéo một đường phi nước đại, đến cửa ra vào Nhạn Lai Lâu, Hồ Quân níu Diệp Trì lại một chút, thở dốc một hơi nói: “Ta nói ca ca này, ta đây cũng không phải vội về chịu tang, cần gì gấp gáp như vậy, làm ta mệt chết đi được.”

Diệp Trì tròng mắt liếc hân một cái: “Cũng không phải chính người đi, ngồi ở trên ngựa người mệt cái gì, mau đi, ta phải đặt mua đồ cưới cho vợ ta, chậm trễ sợ không có thứ tốt.”

Hồ Quân nghe xong sững sờ, tiếp theo nở nụ cười: “Không ngờ người vậy mà lại là cha ruột của vợ người, ngay cả đặt mua đồ cưới cũng quản.”

“Ít nói nhảm, ta thương vợ ta không được sao.”

“Được, được chứ, ai dám nói không được đâu.”

Hai người đầu vô mồm lên lầu, vừa lên lầu liền thấy cảnh tượng náo nhiệt, bốn rương lớn châu báu ngọc thạch, đều mở ra, bày ra trên bàn linh tinh, ngay giữa ban ngày mà sáng ngời đau cả mắt, hai người Cẩm Thành và Tả Hoành đang vây quanh nhìn một cây san hô lớn lâu năm.

Thấy Diệp Trì đến, Cẩm Thành trêu ghẹo nói: “Hiển nhiên là có nàng dâu liền biết tính toán, ngủ như heo vậy, nếu không phải ta kêu Hồ Quân đi tìm người, chờ Đắc Lộ tiểu tử kia nói cho người, không biết lúc nào nữa, người nhanh tới xem một chút, nhìn trúng cái gì thì mang đi, vừa vặn cho vợ người thêm trang sức.”

Diệp Trì nhìn trái nhìn phải một cái, cầm cái này lên nhìn thấy tốt tốt, cầm cái kia lên thấy cũng không kém, ngược lại khó có thể quyết định, Cẩm Thành ở một bên thấy buồn cười, chỉ chỉ một ít hộp trước mặt nói: “Ta thấy trong cái hộp này, mấy khối ngọc lạnh trong suốt màu phỉ hồng(1), cho vợ của người khảm đồ trang sức, mang đi ra ngoài hay mang trong nhà đều được, dù sao thứ tốt giấu ở chỗ lão vương phi lưu lại cho vợ người, cái này bình thường đeo cũng được, chỉ sợ người nhìn không vào mắt.”

(1) Màu phỉ hồng

Diệp Trì nghe xong, cũng nhìn đồ vật trong hộp này, gật đầu nói: “Rốt cuộc ánh mắt Cẩm Thành tốt”, liền mở miệng hỏi giá, Tả Hoành nhận đi nói: “Hỏi giá bao nhiêu, những vật này Cẩm Thành cũng lưu lại, nói muốn mở cửa hàng trang sức, thợ thủ công, người làm, cửa hiệu mặt tiền đều tìm đủ hết rồi, có những thứ này, dự đoán nửa tháng có thể khai trương.”

Diệp Trì ngược lại hơi có chút ngoài ý muốn, tuy nói cửa hàng trong tay Cẩm Thành nhiều, đều có thể sinh ý lớn, cửa hàng trang sức này sinh lợi rất ít, Cẩm Thành có thể nhìn ở trong mắt sao?

Dường như biết hân nghĩ cái gì, ánh mắt Cẩm Thành nhẹ nhàng nói: “Nghe Tả Hoành nói sao, tuy là mở cửa hàng, cũng không phải vì mấy người chúng ta thuận tiện mới mở, người đây sắp cưới nàng dâu, ta cũng vậy, Tả Hoành đã đính hôn, Hồ Quân cũng phải có nàng dâu, mấy thứ này chung quy tránh không được, những vật bên ngoài đường phố kia, quả thực không lên được trên mặt bàn, đúng lúc đi dùng thương nhân mấy nước Myanmar buôn bán ngọc thạch, dứt khoát mở cửa hàng, cũng càng thuận tiện hơn chút ít, những thứ này cũng không phải vô ích, cầm bao nhiêu thì từ mấy người các người khấu trừ hoa hồng bấy nhiêu là được.”

Diệp Trì không khỏi nhìn hần chút nữa, đột nhiên nói: “Xem ra nàng dâu tương lai nhà Cẩm Thành, rất là vừa ý nha.”

Một câu nói làm Cẩm Thành có chút không được tự nhiên: “Không so sánh được người có thể giày vò, tuy là phụ mẫu chi mệnh mỗi chúc chi ngôn, rốt cuộc có chút duyên cớ ở bên trong.”

Tính tình Cẩm Thành, mấy người cũng rõ ràng, đừng nhìn một câu nhẹ nhàng như vậy, ý tứ kia đã tương đối rõ ràng, vị Kê gia tiểu thư kia, tất nhiên rất được lòng của hần, tính tình hần luôn luôn lạnh nhạt, vậy mà vì nàng dâu tương lai, mở ra cửa hàng trang sức, có thể thấy được trong lòng rất yêu thích.

Tả Hoàn cầm một chiếc vòng tay vuốt ve một hồi, nghĩ tới vòng tay màu đỏ này nếu như đeo vào cổ tay trắng sáng, sẽ hợp đến mức nào, liền hỏi Cẩm Thành: “Đây là cái gì? Nhìn không giống mã não san hô, lại có màu đỏ trong suốt.”

Cẩm Thành nói: “Đó là huyết ngọc, tỉ lệ như vậy cũng là cực hiếm.”

Diệp Trì vừa muốn đi qua ngó ngó, Tả Hoàn đã trước một bước nhét vào trong tay áo nói: “Cái này ta muốn.”

Mấy người nghĩ là cho cô nương Mạc gia, liền cũng không để bụng.

Diệp Trì muốn hộp Phỉ Thúy này, lại muốn chút ít bên cạnh, gọi người làm đi lên kỹ càng ghi nợ, cho người trước đưa đến biệt viện để đó, trở về chuẩn bị ổn thỏa, lại đưa qua cho vợ hần, đợi đến ngày đưa gả, sẽ nở mày nở mặt, ai cũng đừng hòng coi thường vợ hần.

Vừa nghĩ tới thành thân, Diệp tiểu gia toét miệng, Cẩm Thành không khỏi nói: “Người cũng đừng vui mừng choáng váng, chỗ Trạng Nguyên Lang ta thấy cũng không dễ dàng dừng tay đâu, vợ của người và hần lại có tình cảm thanh mai trúc mã, chưa cưới vào nhà của người, cũng không nhất định là vợ của người.”

Diệp Trì nghe xong ánh mắt lóe lên: “Yên tâm đi, ta có cách đối phó với tên mặt trắng kia rồi, hôm qua trong cung đụng phải Cửu công chúa rồi.”

Hần nhắc tới làm Phong Cẩm Thành không khỏi nở nụ cười, chỉ vào hần nói: “Như thế mà cách cái gì, nhưng nương Hứa Minh Chương vừa mới chết, bên người ba năm áo đại tang, mượn lý do này, từ chối sợ cũng không khó.”

Diệp Trì lại nói: “Đúng là như thế mới tốt, Cửu công chúa qua năm đã 18 rồi, tính tình này của nàng đã nhìn trúng ai, không giành tới tay nhất định không bỏ qua, Hứa Minh Chương dùng áo đại tang ba năm từ chối sợ cái gì, Cửu công chúa cam tâm tình nguyện dây dưa với hần, thánh chỉ vạn tuế gia hạ xuống, phò mã Hứa Minh Chương liền quyết định, ta chính là muốn hần trở mặt ra nhìn, ta và vợ ta trong mặt thêm dầu, chọc hần tức chết.”

Lời này nghe thật sự có chút ngây thơ, Phong Cẩm Thành nhíu nhíu mày, có phần thâm ý nói: “Đừng đến lúc đó người đem chuyện tốt biến thành chuyện xấu là được, được rồi, việc đã đến nước này, tùy người giày vò đi, tốt xấu gì thì người là của người, chuyện cũng là của người, đều giống nhau thôi, ta phải nhắc nhở người, có chuyện gì xảy ra cũng không được nóng nảy, người cái gì cũng tốt, chỉ có tính khí này, một khi nóng nảy liền không quan tâm gì hết, người khác thì không sao, cùng lắm đùa bỡn là xong, nhưng vợ của người, ta nghe Tả Hoàn nói, cũng không phải là loại người nhẫn nhục chịu đựng, lỡ như chọc giận thật, xảy ra chuyện gì, đến lúc đó người hối hận thì đã muộn rồi.”

Diệp Trì lúc này nào nghe lọt những thứ này, trong lòng tràn đầy đều là chuyện cưới vợ, vả lại, hần cảm thấy Cẩm Thành lúc này hoàn toàn là buồn lo vô cớ, mình móc tim móc phổi đối tốt với nàng dâu, vợ hần cũng đồng ý hảo hảo sống qua ngày với hần, còn có cái gì lo lắng đâu, sau này chỉ toàn chuyện vui vẻ thôi.

Nghĩ như vậy, thì càng nhớ vợ hần, suy nghĩ còn có chút chuyện phải hỏi ý vợ hần, liền cũng chẳng quan tâm tới mấy người Cẩm Thành uống rượu, liền đi ra tìm Thời Tiêu.

Lúc Diệp Trì đến, Thời Tiêu đang ở dưới bóng cây hòe trong sân thêu hoa, nhưng là thêu giá y của nàng, có khi ngấm lại, Thời Tiêu thật cảm thấy thế sự đổi thay, tạo hóa trêu người, giá y của nàng chưa thêu xong, lang quân gả đi cũng đã đổi người.

Thật ra trong lòng Thời Tiêu cũng hiểu rõ, gả cho Diệp Trì, những thứ giá y này liền không cần, nhưng nàng hay là vẫn muốn thêu cho xong, coi như là cho nàng và Minh Chương một cái kết.

Minh Chương mấy ngày nay cũng không thấy, vốn đang sợ hấn không bỏ xuống được, gả cho Diệp Trì cũng coi như đã đoạn đường lui của hai người, đỡ phải liên quan nhau nữa, hôm nay nghĩ đến, ngược lại là mình quá lo lắng.

Nhớ tới Diệp Trì, Thời Tiêu nhin không được ngừng kim thêu trong tay lại, trong lòng quanh quẩn từng chút áy náy, hấn đối với nàng tốt lắm, hấn một tiểu vương gia Định thân vương phủ, nhìn trúng nha đầu nghèo túng huỷ hôn như nàng, nghĩ như thế nào, cũng là vận mệnh của mình, huống chi, hấn còn dốc hết sức thuyết phục nhà hấn.

Mặc dù hấn nói dễ dàng như vậy, nhưng Thời Tiêu hiểu, không biết khó khăn như thế nào, nàng cũng không cho hấn hấn gấp, không cho hấn nóng nảy, lúc này nghĩ đến, cũng có chút cố ý làm khó hấn, trong lòng tự hỏi, nàng không phải muốn gả cho hấn, chợt nhớ tới ánh trăng sáng đêm qua, trong cửa nghe được tiếng hấn hoan hô nhảy nhót, một khắc này, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng.

Nhưng cũng phát sầu, nói gả liền gả, hấn dễ dàng như thế, thực tế gả vào Định thân vương phủ, chính mình một thân mộc mạc, gả vào sẽ như thế nào? Bản thân nàng không quan tâm người bên ngoài nói cái gì, bên trên còn có cha mẹ chồng, bên trên cha mẹ chồng còn có lão vương phi, càng khỏi cần nói, với tư cách tiểu vương phi Định thân vương phủ, chỉ sợ còn phải tiến cung.

Nhớ tới những thứ này, Thời Tiêu lại nhin không được sợ hãi, nếu như hiện tại đổi ý, còn có kịp hay không, đang xoắn xuýt, chỉ nghe thấy âm thanh Diệp Trì từ ngoài cửa truyền vào: “Nàng dâu, mở cửa...”

61. Chương 61

Thời Tiêu nghe ra là tiếng của Diệp Trì, khuôn mặt không khỏi có chút nóng lên, chỉ sợ bị hàng xóm nghe được chê cười, vội vàng rút bỏ việc trong tay, mở cửa cho hấn đi vào.

Thời điểm Diệp Trì mới từ Nhạn Lai Lâu đi ra, liền bị ba người kia rót rượu, bằng không thì, nói hết ngày cũng không thả hấn ra, Diệp Trì sáng sớm thức dậy cơm cũng chưa ăn đã cùng Hồ Quân đi ra, vừa muốn ăn cơm trưa, hấn lại muốn đến thăm vợ hấn, cơm cũng không ăn, chảy ngược vài chén rượu, cho dù hấn tửu lượng cao, bụng rỗng uống rượu cũng không ổn, dù không say khướt thì cũng có vài phần say rượu.

Thời Tiêu vừa mở cửa, liền nghe thấy mùi rượu xông vào mũi, không khỏi nhíu nhíu mày nói: “Giữa ban ngày sao uống rượu rồi?”

Lời này mặc dù trách cứ, nhưng cũng thân thiết, trong lòng Diệp Trì nóng lên, nhìn nàng ôn nhu giải thích: “Ở Nhạn Lai Lâu gặp mấy người Cẩm Thành, trong lòng ta nhớ nàng, liền muốn đi ra, nhưng mấy người hấn không cho, cứng rắn ép ta uống vài chén rượu, bởi vì sáng sớm chưa ăn, vì vậy có chút chịu không nổi.”

Thời Tiêu nghe xong sắc mặt hòa hoãn: “Bụng rỗng uống rượu vô cùng tổn hại sức khỏe, người trước qua bên kia ngồi đi, buổi trưa ta gói sủi cảo, còn có một chút, nấu cho người ăn ngược lại vừa vặn.”

Diệp Trì nghe xong, trong lòng càng vui mừng, đặt mông ngồi ở trên ghế trước mặt vợ hấn, mắt nhìn thấy nàng dâu, nhin không được hỏi một câu: “Nàng dâu ơi có phải nàng cố ý giữ ta lại hay không?”

Một câu nói làm Thời Tiêu có chút không được tự nhiên, liếc hấn một cái nói: “Ai biết người tới, giữ cái gì, tất nhiên là buổi trưa còn dư lại.” Nói xong vội vàng đi vào nhà bếp.

Diệp Trì nhìn qua vợ thân ảnh hấn, ha ha nở nụ cười hai tiếng, thầm nghĩ, vợ hấn chính là da mặt mỏng, thú nhận nhớ kỹ hấn cũng có sao đâu, dù sao cũng sắp thành thân rồi mà.

Nhớ tới thành thân, trong lòng Diệp Trì càng vui mừng, nhưng nghiêng qua một bên, nhìn thấy giá y trên bàn bên cạnh, chợt thấy một chậu nước lạnh tưới xuống, không phải Diệp Trì lòng dạ hẹp hòi suy nghĩ

nhiều, giá y này, vừa nhìn liền là biết giá y trước kia muốn gả cho Hứa Minh Chương, chuyện chung thân của nàng và hắn, mới định ra vài ngày, tay vợ hắn có nhanh đến chừng nào, cũng không thể trong vòng vài ngày liền may được một kiện giá y, huống hồ...

Diệp Trì cầm lấy giá y cẩn thận nhìn, thấy làm rất tinh tế, hoa văn thêu tơ vàng trên hồng sam này nhìn thật chóng mắt, thời gian mới mười ngày nữa tháng, nhất định không thể thêu được như vậy.

Nghĩ đến nàng mặc dù trong miệng đồng ý gả cho hắn, nhưng trong lòng còn băn khoăn tên mặt trắng Hứa Minh Chương kia, nếu không, lúc này sao còn làm cái này, sớm nên bỏ qua mới phải.

Nhớ tới mình sáng sớm thức dậy liền vội vàng chọn trang sức khảm ngọc thạch cho nàng, lại làm phiền Cẩm Thành giúp đỡ mua mấy thứ khác, còn cố ý dặn dò, không câu nệ bao nhiêu tiền bạc, chỉ cần tốt liền mua lại, hao tâm tổn trí phí công như vậy, còn không phải là sợ lúc nàng về nhà chồng, bởi vì đồ cưới không phong phú, bị người ta coi thường sao.

Mình toàn tâm toàn ý vì nàng như thế, nàng lại còn băn khoăn tiểu bạch kiểm kia, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần phiền muộn, đợi Thời Tiêu bưng Sủi Cảo đi ra, nếu như Thời Tiêu giải thích với hắn, có lẽ Diệp Trì còn có thể cân bằng chút ít, nhưng nàng chỉ là liếc mắt giá y trong tay hắn, đưa tay cầm lấy, tìm một cái ghế khác ngồi xuống, tiếp tục một kim một đường mà may, căn bản không để ý Diệp Trì nghĩ như thế nào.

Trong lòng Diệp tiểu gia không tốt, cộng thêm uống rượu, vốn là có chút ít nóng nảy, nhìn thấy nàng cúi thấp đầu may giá y trong tay, đầu ngón tay cầm kim thêu, không phải đâm vào giá y, rõ ràng đâm vào ngực của hắn, tính nết Diệp tiểu gia trở dậy, từ từ đứng lên, khẽ vươn tay kéo giá y trong tay nàng nói: “Đến lúc này mà trong lòng nàng còn nghĩ đến hắn.”

Thời Tiêu sững sờ, ngẩng đầu lên, thấy mặt mũi hắn tràn đầy tức giận đang nhìn mình, Thời Tiêu liền biết hắn hiểu lầm, cần giải thích, nhưng cũng không biết nên há miệng như thế nào, liền sững sờ nhìn hắn.

Thời Tiêu sống mười tám năm, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ gả cho người như Diệp Trì, trên thực tế, từ lúc nàng bắt đầu hiểu chuyện, trong sinh mệnh chỉ có một mình Minh Chương.

Tính tình Minh Chương và Diệp Trì hoàn toàn bất đồng, lúc bọn họ cùng một chỗ, chưa bao giờ giải thích cái gì, nàng biết Minh Chương, Minh Chương cũng hiểu rõ nàng, mặc dù chia tay cắt đứt quan hệ, hai bên cũng sẽ không đỏ mặt tía tai cãi nhau, cho nên, đối mặt với tức giận của Diệp Trì, Thời Tiêu nhất thời có chút chân tay luống cuống.

Nhưng nàng luống cuống, ở trong mắt Diệp Trì thuận lý thành chương nói rõ nguyên nhân là hắn đoán đúng, trong đầu nàng chính là nhớ nhung Hứa Minh Chương.

Vừa nghĩ tới trong lòng nàng còn muốn lấy người khác, Diệp tiểu gia ghen tuông lồng lộn, xen lẫn lửa giận bộc phát, hận không thể bóp chết nàng, nhưng cuối cùng không nỡ ra tay, nắm chặt nắm đấm, một quyền nện ở trên bàn.

Diệp tiểu gia nổi giận lực tay hạ xuống, bàn nhỏ này làm sao chịu nổi, lập tức cắt thành hai đoạn, sủi cảo trên bàn Thời Tiêu vừa nấu xong cho hắn, một chút cũng không ăn, ngay cả chén đĩa cũng lăn rơi trên mặt đất.

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, đầu tiên là có chút hoảng sợ, qua sau đó nhặt bớt, nhìn hắn, sau nửa ngày mới nói: “Lúc đầu chúng ta vốn đã nói rồi mà...” Nói xong dừng một chút, cuối cùng không nói câu không thích hắn ra, chỉ nói: “Nếu như người hối hận cũng không sao, bỏ qua chuyện này đi, người đi tìm thể tử môn đăng hộ đối, không nên đến chỗ này của ta dây dưa, ngược lại còn thanh tịnh cho cả hai bên, hà tất phải náo thành như vậy, càng không có ý nghĩa.” Nói xong đứng lên, xoay người lại muốn vào phòng.

Diệp tiểu gia nổi nóng thật rồi, nếu như nàng nói hai câu mềm mại, không chừng đã ổn rồi, nàng thì ngược lại, trực tiếp đã thành hai bên thanh tịnh, còn ước gì hôn sự này thất bại, làm sao chịu làm cho nàng đi, khẽ vươn tay bắt lấy cổ tay của nàng oán hận nói: “Ta biết trong lòng nàng ước gì gia không đến đây dây dưa, đáng tiếc đánh lầm phương pháp rồi, tiểu gia hôm nay liền nói cho rõ, hôn sự này, đã đồng ý thì không thể cho nàng đổi ý, cho dù trong lòng nàng nhớ thương người khác, thì sau này cũng là tức phụ của tiểu gia,

và lại, nàng bất hiếu, đã quên kẻ thù giết mẹ, Hứa Minh Chương này tương lai là phò mã gia, hoàng gia cao quý, tiền đồ như gấm, lúc đó còn nhớ rõ nàng là ai đâu, sớm nên dẹp cái tâm tư đó của nàng đi.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hần: “Cho dù Định thân vương phủ thế lớn, tiểu dân chúng chúng ta đắc tội không được, cùng lắm thì chết thôi, nếu như ta không đồng ý, người dùng sức mạnh cũng vô dụng.”

Lời này thật đúng là ông thông đến phổi của tiểu gia, Diệp tiểu gia lý giải chính là, nàng thà chết cũng không tình nguyện gả cho hần, thấy nàng nói kiên quyết như thế, không có chút hòa hoãn nào, trong lòng đã sớm có vài phần hối hận, nhưng nói những lời này với nàng, bất kể như thế nào cũng không thể cúi đầu được, cho nên lời kia càng nghe không xuôi tai.

Diệp Tri cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Cho dù có chết, khắc trên bia mộ cũng là Diệp môn Thời thị, cùng với Hứa Minh Chương hần nửa điểm liên quan cũng không, có bản lĩnh nàng chết thử xem, chết rồi, tiểu gia ôm linh bài của nàng cũng phải vào cửa Diệp gia ta.”

Thời Tiêu sắc mặt trắng nhợt, hàm răng dùng sức cắn môi, cắn đến chảy máu, Diệp Tri thấy, càng hối hận vô cùng, rõ ràng trong lòng không phải nghĩ như vậy, nhưng đến bên miệng lại thốt ra lời khác nhau như thế, tiếp tục như vậy, sao mà kết thúc đây.

Đang lúc này, cửa viện đẩy ra, Quyên Tử đi đến, một chút quét tình hình trong viện, liền nói: “Ai ô!!!, sắp thành hôn rồi, sao lại thành mất gà quạ rồi, vợ chồng hai người đang hát tuồng đó hả.”

Diệp Tri vừa thấy Quyên Tử, trong lòng thầm nhẹ nhàng thở ra, vừa vặn gặp được bậc thang, đáp lại hai câu, cũng không dám nhìn vợ hần, buông Thời Tiêu ra quay đầu chạy.

Quyên Tử ngược lại sững sờ một chút, tiếp theo nói: “Mới vừa như hần tử uy phong lẫm liệt, sao liền trở thành con chuột hoang vậy, đừng chuyện là chạy mất, Tiêu Tiêu nói với tỷ tỷ một chút, đừng nói là hai người cãi nhau nha.”

Thời Tiêu cười cười: “Quyên Tử tỷ, ta thật sự không nên đồng ý với hần đúng không, hôm nay ngược lại đâm lao phải theo lao rồi.”

Quyên Tử nhướn mày: “Hần khi dễ người hả?”

Thời Tiêu lắc đầu, vừa cảm thấy chuyện lớn lao, lúc này nhớ tới nhưng nghi ngờ có chút lông gà vỏ tỏi, chỉ vì một kiện giá y mà náo thành như vậy, quả thực nói không nên lời.

Ánh mắt Quyên Tử rơi vào giá y trong tay nàng, lập tức liền hiểu đại khái, kéo tay nàng nói: “Ngày thường người thông minh hơn ta, sao đến những chuyện này lại hồ đồ, tuy nói hần cũng không đúng, nhưng vì để trong lòng mới như vậy, người suy nghĩ một chút nếu như đổi lại là hần, nhìn thấy thê tử tương lai của mình may giá y với người khác, trong lòng người sẽ nghĩ như thế nào, nếu như không thêm để ý quần người làm cái gì, trong lòng ganh tị tự nhiên sẽ ghen ghét, ta biết tính tình nha đầu người, gặp chuyện chính là cái hồ lô cửa miệng, không thêm cái lại, nhưng chuyện khác thì không sao, nhưng đây là chuyện nam nữ, nếu như người không nói rõ ràng, hần sẽ nghi ngờ lung tung vô căn cứ, không chừng nghĩ trong lòng người còn nhớ nhung Trạng Nguyên Lang.”

Nói đến đây, Quyên Tử lại hỏi một câu: “Chớ không phải là hần đoán đúng, trong lòng người vẫn còn muốn lấy Hứa Minh Chương?”

Thời Tiêu lắc đầu: “Mấy ngày nay ta sớm nghĩ thông, với Minh Chương hữu duyên vô phận, nên bỏ xuống, giá y này bất quá cũng chỉ là chấm dứt mà thôi.”

Quyên Tử nghe xong, thở phào nhẹ nhõm nói: “Lúc này thuận tiện, thật ra trong lòng ta không hi vọng người gả vào Định thân vương phủ, không phải nói gia môn hần hiển hách, là tính tình này của hần, nghe Tả Hoành nói, từ nhỏ chính là bá vương, Đường Kim hoàng thượng cũng bị hần đánh, người nói đồ khôn nạn như vậy, nếu ngây ngô phạm vào, không biết muốn ồn ào ra bao nhiêu chuyện nữa, tỷ tỷ chỉ sợ người bị hần khi dễ, đúng rồi, nói cho người một chuyện, nghe nói Hứa gia xảy ra chuyện rồi, nương Hứa Minh Chương treo cổ chết rồi, trước khi chết còn thả cây đuốc, mặc dù lửa dập tắt rồi, nhưng người đều chết hết, năm ấy bà ta nổi lên lòng dạ ác độc như vậy, sai khiến đệ đệ của bà ta đi phóng hỏa nhà của người, cuối cùng, chính bà cũng chết ở đây.” Có thể thấy được người này làm chuyện xấu, cuối cùng cũng không có kết cục tốt, ngược lại thật sự là báo ứng thiện ác hữu báo không sai.”

Thấy Thời Tiêu nghe xong cũng không có vẻ mặt ngạc nhiên, liền nói: “Sao ngươi lại giống như đã sớm biết vậy.”

Thời Tiêu nói nhỏ: “Nếu nghĩ cho Minh Chương, cũng chỉ có chết đi, giấu diếm chuyện này đi, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, tiền đồ Minh Chương liền hủy, bà ấy chỉ là hận ta hận nương ta, nhưng Minh Chương là cốt nhục ruột thịt của bà.”

Quyên Tử gật gật đầu: “Bà ấy vừa chết ngược lại giải thoát, nhưng lưu lại cục diện rối rắm như vậy, hai nhà các ngươi còn quan hệ họ hàng, sau này...” Đang nói, chợt nghe cửa viện bạch một tiếng từ bên ngoài đẩy ra, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn qua, thấy Diệp Trì mới vừa đi lại trở về...

62. Chương 62

Diệp tiểu gia vừa rời đi, nhưng vừa ra khỏi cửa liền hối hận, suy nghĩ sao mình lại đi, sau này cho dù thế nào, không thể nói như vậy với vợ hán, mặc dù vợ hán tàn nhẫn quyết tâm, nhưng hán lại không nỡ bỏ, khó khăn lắm mới được nàng đồng ý, sao có thể để nàng đổi ý.

Nhớ tới lúc này vợ hán cắn môi, dáng vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lòng hết sức đau lòng, đi đến dưới gốc cây hòe lớn đầu hẻm, liền không đi nổi nữa, đứng ở đó, quay người lại nhìn cửa viện bên kia gần người, cũng không biết trong lòng nghĩ gì.

Đắc Lộc ở một bên cũng không dám thúc giục, vừa nãy ở ngoài cửa, chỉ nghe được cái gì không rồi, theo Đắc Lộc thấy, gia nhà hán hoàn toàn là tự mình chuốc lấy phiền nhiễu, vốn trong lòng người ta nghĩ cũng không phải hán, ngày đó đều nói rõ ràng rồi, gia nhà hán nói như thế nào ấy nhỉ, nói chỉ cần đồng ý gả cho hán là được, lúc này lại bởi vì một kiện quần áo mà so sánh thiệt hơn, không phải tự làm mất mặt thì là cái gì, còn cãi nhau với người ta, chỗ người ta ngược lại không có gì, còn gia nhà hán lúc này hối hận muốn chết, chân nhũn ra bước không nổi luôn, có thể thấy được vị kia thật sự là khắc tinh của gia nhà hán.

Lại thấy gia nhà hán muốn trở về, rồi lại không muốn, Đắc Lộc quả thực nhìn không nổi nữa, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: “Gia đây nóng nảy dùng ở chỗ nào cũng được, nhưng sử dụng trên người tiểu vương phi thì không ổn chút nào, chuyện này có gì ghê gớm đâu, đáng để đập cái bàn sao, tính tình của tiểu vương phi chúng ta, gia cũng không phải không biết, bên ngoài nhìn mềm mại, thực chất bên trong kiên cường lắm, nói lời tiểu gia không thích nghe, người ngay từ đầu đã không kiên cường, bây giờ lại muốn nổi nóng thì đã chậm rồi.”

Trong lòng Diệp Trì làm sao không biết lý lẽ này, không phải mất hết mặt mũi sao, rồi lại nghĩ, trước mặt nàng dâu mình thấp một chút, cũng không mất mặt, so với chuyện lúc này càng mất mặt hơn, hán cũng không phải không làm qua, hôm nay nếu rời đi, sáng mai có thể tìm ra cớ gì bây giờ, hiện tại hán một ngày không gặp vợ hán đều thấy khó chịu, bởi vậy hán mới phải chịu thiệt đây nè.

Suy nghĩ cẩn thận, tròng Đắc Lộc một cái nói: “Tiểu tử ngươi hiểu rõ nhỉ, không biết, còn tưởng là người cưới tám nàng dâu rồi đó.”

Đắc Lộc nghe xong hì hì cười cười: “Nô tài muốn lắm chứ, đáng tiếc không có diễm phúc như thế, ngày nào đó có thể lấy nàng dâu chính tề sinh con đường cái nô tài nguyện...”

Diệp Trì đập hán một cước: “Tiểu tử ngươi nghĩ hay quá nhỉ, chuyện tốt đều bị ngươi chiếm hết cả rồi, nhìn ngươi cũng nhiệt tình quá nhỉ, hết gia liền tới vương phi, cho tiểu tử ngươi kết duyên với nha đầu chính tề, cũng đỡ cho ngươi cả ngày nghĩ đến nàng dâu.”

Đắc Lộc không ngờ hôm nay mình khuyên vài câu, ngược lại lần này may mắn, vội vàng quỳ xuống dập đầu: “Nô tài lúc tạ tiểu gia ân điển.”

Diệp Trì phát phát tay: “Được rồi, qua một bên mà đắc ý đi, chớ trì hoãn chính sự của tiểu gia.” Nói xong chạy thẳng tới viện đại tạp viện.

Đi vào cũng không dám nhìn Thời Tiêu, trước chịu khó đặt cái bàn bị hấn nên gãy qua một bên, nhìn nhìn, chân cũng không có gãy, chỉ có bàn mặt bị chặt đứt, cũng không thể dùng được nữa, trong lòng càng thêm hối hận, suy nghĩ làm sao nhận lỗi với vợ hấn, nhưng kiêng kỵ Quyên Tử ở một bên nên không thể mở miệng.

Trong lòng không khỏi oán trách Tả Hoàn, lúc bình thường không có chuyện gì làm, hề hấn thấy nha đầu hung hãn này là mặt mày sáng ngời, lúc này muốn nhờ đến hấn, ngược lại không thấy tăm hơi, thăm hấn Quyên Tử không có mặt, không nhìn tới mặt trời lên tám sào rồi mà còn không lo quán rượu của nàng, chạy về nhà làm cái gì, thật đáng ghét.

Diệp Trì nghĩ như vậy, không khỏi trừng mắt liếc Quyên Tử, Quyên Tử bị hấn trừng mắt liếc dỏ khóc dỏ cười, thật có lòng ở chỗ này chọc ghẹo, nhìn hấn làm gì, nhưng nhớ mình trở về để lấy đồ, trong cửa hàng tuy có mấy tiểu tử coi chừng, nhưng cũng không thể yên tâm, liền vào phòng tìm mấy thứ, chào hỏi Tiêu Tiêu liền rời đi.

Diệp tiểu gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liếc trộm vợ hấn, nghĩ nếu như sắc mặt vợ hấn hoà hoãn một chút, hấn liền đi lên nhận lỗi, không ngờ hấn vừa liếc qua, vợ hấn quay người lại vào nhà, không chỉ có vào phòng, còn chốt cửa lại, không để ý một mình Diệp Trì ngoài sân.

Diệp Trì đứng ở dưới cây hòe ngăn ngõ nhìn vợ hấn vào phòng hồi lâu, cuối cùng tiến lên mép cửa sổ, hướng vào bên trong nói: “Việc đó, là lỗi của ta, uống rượu tính tình nóng nảy, ta đây không phải với nàng, nàng không trách tiểu nhân, tha thứ cho ta có được hay không?” Nói xong đợi một lát, trong phòng một chút động tĩnh cũng không có, rõ ràng trên cửa sổ nhìn thấy bóng dáng của vợ hấn ngồi ở trên giường không để ý đến hấn

Diệp Trì gãi gãi đầu, lại tiếp tục nói: “Nàng dâu ta vẫn còn đói, từ sáng giờ chưa ăn cơm, nàng không quản ta, ta ăn sủi cảo trên mặt đất vậy.”

Nhưng trong phòng cũng không thấy động tĩnh, Diệp Trì quyết định chắc chắn, đi qua nhặt trên sủi cảo rơi mặt đất lên, cũng không quản có dính đất hay không nhét vào trong miệng, không đợi nuốt xuống, vợ hấn liền từ trong nhà đi ra, lườm hấn một cái, nhặt sủi cảo trên mặt đất lên, đi vào nhà bếp dùng nước sôi trung qua mấy lần, có một nửa bị rơi vỡ không thể ăn, sợ không đủ hấn ăn, lại làm thêm một chút mì, bưng ra, đặt trên bệ cửa sổ, xoay người lại rời đi.

Diệp Trì sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, khẽ vươn tay kéo vợ hấn mềm giọng nói: “Không phải đều nói biết sai mà sửa là tốt sao, nàng thấy ta mặc dù sai, nhưng biết sửa đổi kịp thời, nàng dâu nàng liền nhìn phần ta biết sửa sai, đừng so đo nữa, vừa này ta chính là ghen ghét, nhìn nàng làm quần áo này, trong đầu liền không nhận được đau xót, thật ra ngẫm lại cũng không có gì, chẳng phải một kiện quần áo thôi ư, dù thế nào cũng là cho vợ ta mặc, so đo cái gì chứ.”

Khỏi phải nói rộng lượng đến mức độ nào, nhưng rộng lượng này cũng không có duy trì được bao lâu, lại nói: “Nàng dâu nàng suy nghĩ một chút đi, chuyện này cho dù là ai thì cũng sẽ như ta thôi, ta không phải sợ sao, sợ trong lòng nàng nhớ đến tên tiểu bạch kiểm kia mà không nghĩ đến ta, nói cho cùng vẫn là lỗi của nàng, nếu không phải nàng xông vào linh hồn nhỏ bé của ta, ta cũng không đến mức thích ghen ghét như vậy.”

Thời Tiêu tròn tròn mắt nhìn hấn, cũng không hiểu da mặt thẳng cha này sao có thể dày đến tình trạng này, còn nói nhận lỗi, ồn ào cả buổi cuối cùng còn nói ngược lại, nhưng nhớ tới lời Quyên Tử nói, mình đã đồng ý gả hấn, danh phận phu thê đã định ra rồi, đã là vợ chồng, nên thẳng thắn thành khẩn mà đối đãi, bằng không thì người nghi ngờ ta, ta nghi ngờ người, có gì tốt đâu.

Tuy nói hai người không phải lương tình tương duyệt, nhưng tương kính như tân lại không khó lắm, nghĩ đến đây, liền nói: “giá y này lúc đầu đã làm được một nửa, đặt ở đâu cũng thành tâm bệnh, chẳng bằng làm cho xong, cũng coi như kết thúc.”

Diệp Trì trừng mắt nhìn, đợi hiểu rõ ý tứ trong lời nói của vợ hấn, lập tức kích động, cầm lấy cổ tay của vợ hấn lắc: “Nàng dâu đây là đang giải thích với ta đúng không?”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, không được tự nhiên nói: “Ai, ai giải thích, ăn ngay nói thật mà thôi, người thích nghe hay không thì kệ người, ăn cơm xong thì đi đi, để người ta nhìn thấy, không biết sau lưng bàn tán nói xấu gì nữa.”

“Ai dám nói, tiểu gia chính chết hần.” Thấy Thời Tiêu trừng hần, vội vàng hì hì cười nói: “Đợi hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, chúng ta chọn ngày tốt thành lễ, đợi đến lúc đại công cáo thành rồi, đến lúc đó xem nàng đuổi ta đi thế nào.”

Nói đến đây, Thời Tiêu không khỏi có chút lo lắng không yên, nhìn hần một cái nói: “Trong nhà huynh thật đồng ý sao?”

Diệp Trì nói: “Đồng ý hết, nhà của chúng ta do tổ mẫu ta làm chủ, tổ mẫu ta đồng ý, lão gia tử cùng nương ta sao có thể không đồng ý, mà trong lòng tổ mẫu ta thích nàng mà.”

Thời Tiêu sững sốt nói: “Đừng có dễ dàng ta, ta chưa từng gặp qua lão nhân gia bà, sao mà thích được?”

Mắt Diệp Trì loe loe nói: “Sao chưa từng thấy, nhìn lanh lợi ngược lại là nha đầu hồ đồ, ta tới hỏi nàng, buổi trưa hôm qua, còn có người đến?”

Thời Tiêu chợt nhớ tới hôm qua có hai vị lão bà bà đến nhà muốn uống nước tiện thể còn ăn mì, không khỏi dập đầu dập đầu ba ba nói: “Người, người nói, nói, hai vị lão nhân gia buổi trưa hôm qua, chính là, người, tổ mẫu người?”

Diệp Trì gật gật đầu: “Đầu đầy tóc bạc chính là lão vương phi nhà ta, đi theo bên cạnh chính là Thu ma ma bên cạnh tổ mẫu, nàng đừng thấy tổ mẫu ta bây giờ an dưỡng, lúc trẻ tuổi ấy, rất thích đi khắp nơi, không có chuyện liên chuẩn ra phủ đi dạo, vì vậy, kinh nghiệm cải trang đầy mình, bình thường nhìn không ra đâu, hôm qua nàng ngược lại là cùng ta tổ mẫu nói gì đó, bà trở về không ngừng khen nàng tốt đó.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên: “Không có nói tới hai câu, khen cái gì.” Nhớ tới hôm qua bà bà tóc bạc không chớp mắt nhìn mình chằm chằm, mình còn thấy kỳ quái, hôm nay nghĩ lại, đúng là đến nhìn nàng dâu tôn tử, trách không được xem xét thăm dò tỉ mỉ chi tiết như vậy, ngược lại hiền lành, chỉ không biết tương lai có thể cũng như thế hay không.

Dường như biết rõ ý nghĩ của nàng, Diệp Trì tiến đến bên tai nàng xấu xa nói: “Lão vương phi nhà ta là dễ dễ dàng nhất đây.” Thấy vợ hần xoay mặt nhìn theo hần, vẻ mặt thành thật ngồi nghe, Diệp Trì ha ha cười hai tiếng nói: “Ngày nào đó nàng qua cửa, cho lão nhân gia bà thêm tăng tôn, lão nhân gia bà không chừng còn có thể xem nàng thành bồ tát cung phụng luôn đó chứ.”

Lời này làm thời tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, đẩy hần ra nói: “Ăn xong rồi đi đi, nói bậy nói bạ không.” Nói xong đi qua ngồi một bên, cúi đầu không để ý tới hần.

Diệp Trì cũng biết lời vừa rồi hơi lỗ mãng, sợ nàng buồn bực, cũng không dám quăn nàng, khò khè ăn mì sủi cảo, lau miệng nói với Thời Tiêu: “Không nàng phải phí lòng, chỉ cần yên ổn gả cho ta là được, sáng mai sợ sẽ bận rộn, không đến được, ngày kia rảnh rồi, liền tới đây.” Nhớ tới cái gì lại dặn dò: “Sáng mai ta cho Đắc Lộc tới đây, nàng có chuyện gì thì dặn dò hần, một mình đi ra ngoài, nếu như gặp người xấu, gia đến không kịp, sợ sẽ chịu thiệt.”

Nói trằng giang đại hải một lèo mới chịu đi, ra cửa mới nhớ tới, hôm nay vấn đề muốn hỏi nàng lại không hỏi, ngược lại nói một đồng vô dụng, được rồi, đợi ngày kia hỏi lại cũng được, hôm nay hần phải báo thù trước, bữa giờ chỉ lo giằng co với vợ hần nên không có ra tay, bây giờ ra tay, đuổi mấy tên dám động thủ trên đầu thái tử, một người cũng dùng hòng chạy thoát, đứng đầu chính là Quách Đại Bảo, đừng tưởng chuyện này xong rồi, vẫn còn sớm lắm.

Nhưng muốn chinh đồn tiểu tử kia bội phục, trước phải bắt đầu từ trên người lão tử hần, vốn không muốn động đến Quách Khánh Lâm, con rùa này, chịu đựng cho tới hôm nay, cũng không dễ dàng gì, nhưng hần lại nghiệm làm lão tử tiện nghi, cũng không có việc gì ngay trước mặt Hoàng Thượng xảo quyết tố cáo mình, được lắm, người không phải muốn tố cáo ư, tiểu gia gia cũng tố cáo, xem người tố cáo ngã tiểu gia, hay là tiểu gia đánh đổ người, ta chờ xem...

63. Chương 63

Diệp Trì suy nghĩ xoắn cả tóc, Quách Khánh Lâm có rất nhiều tội, khỏi phải nói đến cái khác, chỉ việc bao kỹ nữ Thúy Nhi của Thúy Hỉ Lâu ở bên ngoài đã là một tội lớn rồi, tiên đế gia đã cấm đoán rõ ràng không cho phép quan lại chơi gái, Quách Khánh Lâm biết pháp mà phạm pháp, tuy một nhược điểm này lại không thể mất chức quan thì cũng phải trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, nếu như đem chuyện này nháo lớn, hoàng thượng mất thể diện, chức quan của con rùa già này xem như chấm dứt, cho dù là với lão nhạc phụ Ngự sử của hần cũng không dám đùa.

Về phần nháo lớn như thế nào, Diệp Trì nhớ tới Quách Đại Bảo, thằng nhãi này thì tốt rồi, vết sẹo lành liền quên đau, lần trước bỗng nhiên bị đánh roi, cũng không thấy làm gì, không tới hai ngày lại nạy góc tường của người cha tiện nghi của hần, gặp lão tử hần không có ở đây, liền đến chỗ ở bên ngoài phố nhỏ Y Tử Quyển, khi đi vào chính là hơn nửa ngày.

Thằng nhãi này chính là sắc quỷ, người bên trong cũng không hơn, hai người đụng cùng một chỗ không thể nói chuyện thơ ca luận tử, chắc chắn chính là làm ít chuyện trên giường gạch, lúc đầu còn kiêng kỵ chút ít, hôm nay gian dâm, tình cảm đang dâng trào, quả thực chịu đựng không nổi, như lúc này, Thúy Nhi hầu hạ lão tử hần sung sướng, cửa trước vừa đưa ra, cửa sau bà tử đã đón Quách Đại Bảo vào nhà chờ trên giường, đợi Thúy Nhi trở về, lúc hai người lần cùng một chỗ, phỏng đoán ổ chăn này còn chưa lạnh.

Diệp Trì hết thấy sai người nhìn chăm chăm Quách Đại Bảo là vì, lần trước lão tử hần ngăn cản thu thập không thống khoái, còn muốn tìm một cơ hội chính chết tiểu tử này, không ngờ ngược lại phát hiện chuyện gian dâm này, tình ái, Diệp Trì suy nghĩ Quách Khánh Lâm lại làm con rùa, chuyện như vậy chắc là cũng chịu đựng không nổi đâu, nhưng, đằng trước hần ngủ với nha đầu bên cạnh con mình, cũng không phải là vật gì tốt, đứng nhìn bề ngoài ra vẻ đạo mạo, trong bụng là cái dạng gì mà, không cần nghĩ cũng biết.

Cho nên, chuyện này đều không cần hần tự mình xuất hiện, hai cha con nếu như đụng vào một chỗ, liền có trò hay để xem, bên cạnh Thúy Nhi có bà tử một sai khiến thường ở bên ngoài, là Thúy Hỉ Lâu mang ra ngoài, Quách Khánh Lâm tuy nói bao năng, nhưng không chuộc thân cho năng, kể cả khế thân của bà tử của năng đều nắm chặt trong tay mục tử bà Thúy Hỉ Lâu.

Hần không cần Thúy Nhi, liền nắm bà tử kia, làm chút gì chuyện gì mà không được, theo lý thuyết, chuyện này cũng không khó, đi Thúy Hỉ Lâu một chuyến, cầm văn khế của bà tử kia là xong, nhưng Diệp tiểu gia ta lại do dự.

Chuyện đi dạo này trước kia đều là quá khứ rồi, nhưng hôm nay lại không thích hợp, cũng không thể không đi một chuyến, đang ở chỗ này lâm vào tình thế khó xử, Hồ Quân lại đâm đầu đi vào.

Sáng sớm hôm nay Hồ Quân đã mò đến, mấy ngày nay hần như mấy con ngũ tích lục thú, cả ngày ở trong nhà ngậm ngùi không có gì vui, một mình một người không có ý nghĩa, liền tìm Tả Hoàn hai người đi chung tìm chút ít chuyện vui, chính đồn nhẹ nhàng khoan khoái chạy đến Tả phủ.

Đến cửa, vẫn chưa đi vào, quần gia ra đón nói, thiếu gia nhà bọn họ mới sáng sớm đã đi rồi, không có lưu lại lời nào, không biết đi nơi nào.

Hồ Quân chụp hụt một cái, ngược lại nhớ tới Cẩm Thành, lại đi Trấn Viễn Hầu phủ, Cẩm Thành có ở nhà, nhưng vô cùng bận rộn, ngồi vừa nói chuyện với Hồ Quân vừa làm việc với quần sự trong cửa hàng, Hồ Quân trừng mắt nhìn, phân công hết một đám quần sự mà việc vẫn chưa xong, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một rừng người màu đen còn đang xếp hàng chờ ở bên ngoài.

Hồ Quân liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên kệ, trong lòng nói, cứ như vậy, qua buổi trưa cũng không xong, liền thấy không thú vị, tìm lý do ra ngoài, trên đường lượn hai vòng, ở Phúc Hưng cư ăn bát gà tia mặt, liền nhớ tới Diệp Trì.

Tuy nói muốn cưới vợ, nhưng mà vẫn chưa cưới mà, lúc này nam nữ chưa cưới gả, chưa nói cả ngày ở cùng một chỗ chán muốn chết, cho nên hôm nay nhất định có ở nhà.

Nghĩ vậy liền quay đầu chạy đến Vương Phủ, Diệp Trì liếc thấy hần tới, lập tức có chủ ý, lập tức nói một lần cho hần nghe.

Vừa nói xong, Hồ Quân liền không nhin được liếc mắt: “Ta nói ca ca bị gì thế, cười có nàng dâu, mà coi y như tổ tông, vả lại, người đây cũng không phải là đi tìm niềm vui, đây là làm chuyện đứng đắn mà, cho dù biết thì cũng có sao đâu.”

Diệp Trì nói: “Ta đây không phải tránh nghi ngờ sao, cái chỗ đó ta không tiện đi đến, vả lại, không so được với người quen cửa quen ngõ dễ xử lý hơn.”

Một câu làm trà trong miệng Hồ Quân cũng phun ra, kéo khăn lau miệng nói: “Trong mấy người chúng ta, nếu bàn về quen cửa quen ngõ ai có thể so với ca ca chút, tiếng tăm của người khắp Tứ Cửu Thành người nào không biết, hiện tại vứt đi nơi nào rồi.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “Có câu là quân tử bỏ qua, chuyện quá khứ còn nói làm cái gì, tính tình nàng dâu này của ta, người cũng ít nhiều cũng biết một chút, ta không phải sợ sao, ca ca cũng không sợ người chê cười, bây giờ sắp thành thân rồi, tâm ý này của ta vẫn còn thay đổi ở cổ họng đó, chỉ sợ xuất hiện chuyện rắc rối, nàng dâu này liền không lấy được về nhà, người liền thay ca ca đi một chuyến, trở về ca ca cực kỳ cảm ơn người.”

Hồ Quân thực không nhìn nổi dáng vẻ Diệp Trì ủy khuất uất ức như vậy, trong mắt hần, Diệp Trì chính là nhân vật uy phong lẫm liệt, trong bốn người, hần mặc dù không có nhiều ý đồ xấu như Cẩm Thành, nhưng bọn họ ai cũng phục hần, chưa từng mềm mỏng với ai, lại bị nha đầu kia chinh đốn thành như vậy, thật không tin nổi mà.

Nghĩ đến đây, Hồ Quân thở dài nói: “Nhìn ý tứ này của ca ca, huynh đệ nào dám chối từ, được, đi thì đi.”

Có Hồ Quân hỗ trợ, không bao lâu sau khế thân của bà tử này liền cầm ở trong tay, đi thẳng đến phố nhỏ Y Tử Quyển, Hồ Quân cũng không có hứng thú tìm chuyện vui, dứt khoát cùng nhau đi theo Diệp Trì đến xem náo nhiệt.

Nhắc tới phố nhỏ Y Tử Quyển thật đúng là nơi không dễ tìm, ở bên cạnh nội thành Đông Nam, mặc dù cách hai con đường với trường thi, cũng rất là bí mật. Nằm trước con phố nhỏ Bảo Châu, giao nhau ở trong ngõ, không cần thận quả thật tìm không ra, thật khó cho Quách Khánh Lâm ở chỗ này làm ngoại trạch, đủ để thấy trong lòng lão gia hỏa kia vẫn biết sợ, biết tránh tai mắt của người khác, đáng tiếc trên đời này không có chuyện gì có thể giấu diếm, nếu thật muốn giấu giếm thì thà rằng đừng làm, chỉ cần người đã làm, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác biết.

Nhìn phố nhỏ Y Tử Quyển kia vô cùng chật hẹp ngột ngạt, Diệp tiểu gia cũng không đi vào bên trong, cũng may phố nhỏ này mặc dù chật hẹp nhưng bên ngoài vẫn còn xem như rộng rãi, ra khỏi phố nhỏ đi không tới vài bước sẽ có một trà lâu sạch sẽ ở trên đường, Diệp Trì và Hồ Quân ngồi ở lầu hai, cách cửa sổ nhìn động tĩnh đầu hẻm, nhìn thấy bà tử này đi ra, Đắc Lộc đập đập liền chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, bà tử này ngay ở trước mặt Diệp Trì, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, Diệp Trì cũng lười nói nhảm với bà ta, vỗ vỗ thân khế của bà ta ở trên bàn, bà tử này thấy, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái kiến tân chủ tử.

Diệp Trì đi thẳng vào vấn đề: “Chỉ cần người làm theo lời gia nói, đợi xong chuyện, thân khế này gia một mồi lửa đốt đi, sau này người muốn đi đâu thì đi, nếu không làm theo lời gia nói, gia bán người tới vùng ven phía Bắc.”

Bà tử này nghe xong vội vàng không ngừng dập đầu, người ở vùng ven phía Bắc này đều là chưa khai hóa, nghe nói đối đối tới mức ngay cả nữ nhân cũng ăn, bản thân bà tuổi đã lớn. Nhưng cái mạng già này vẫn sợ hãi, bây giờ Diệp Trì bảo bà giết người cũng có thể không chút lựa chọn đi làm, huống chi, chỉ sai bà đi truyền lời.

Bà tử này miệng đáp ứng liền rời đi, Hồ Quân nói: “Người chắc chắn chứ, phụ tử Quách Đại Bảo hôm nay đều có thể đến, vạn nhất không đến thì làm chuyện vô ích rồi.”

Diệp Trì nói: “Hôm nay trong triều hưu mộc, con rùa Quách Khánh Lâm này không đến, chẳng lẽ ở nhà quần với bà nương hần, Quách Đại Bảo thì càng không cần phải nói, Đắc Lộc sai người nhìn chăm chăm mấy ngày nay, mỗi ngày đều vội vàng theo sát phía sau lão tử hần, ở bên trong con rùa con chiến đấu nhiệt tình như thế, làm sao cam lòng bỏ qua, người nhìn đi. Hôm nay còn có đại nhiệt náo mà.”

Đang nói, Hồ Quân cười nói: “Quả nhiên đã đến, nhưng Thị Lang đại nhân lúc này ăn mặc thật đúng là đủ nhẹ nhàng đấy, không cần thận nhìn thực nhận không ra.”

Diệp Trì theo nhìn xuống, thấy một cổ kiệu tầm thường đi vào phố nhỏ Y Tử Quyển, Quách Khánh Lâm một thân quần áo đen từ trong kiệu đi ra, cách ăn mặc so với người lui tới trên đường không có gì sai biệt, có lẽ là cố ý cải trang để tránh tai mắt của người khác, tiếc là sớm rơi vào mắt của Diệp Trì, dù che giấu thế nào cũng vô dụng.

Xuống kiệu hơi nhìn lướt qua bốn phía, bước nhanh đi vào phố nhỏ Y Tử Quyển, nhìn không giống với đi tìm vui mà y như đi ăn trộm, đi vào ước chừng một canh giờ liền đi ra, ở cửa sau nhìn chăm chăm vào tiểu tử truyền lời, nói Quách Đại Bảo đã tới.

Hồ Quân nhin không được cười nói: ” hai cha con này ngược lại thật sự là có qua có lại, người nói nếu như trong bụng kỹ nữ này lưu lại dòng giống, là nhi tử hay là tôn tử, vốn Thị Lang phủ đã đủ rối loạn, thêm vào một khoản như vậy nữa, so với câu chuyện thoai bản biên soạn còn có ý nghĩa hơn, được rồi, gia hôm nay xem như không uống công, cho là xem chuyện vui đi.”

Cách cửa sổ nhìn thấy bà tử từ trong ngõ hẻm đuổi theo, Hồ Quân nhếch lên chân bắt chéo: “Được, trò hay bắt đầu rồi.”

Muốn nói Quách Khánh Lâm sở dĩ nhìn trúng Thúy nhi, thật ra không phải thích tư sắc của nàng, mà xuất phát từ tâm bệnh của bản thân hắn, Thúy nhi tư sắc mặc dù không kém, nhưng cũng không coi là xuất sắc lắm, cô nương đứng đầu bài ở Thúy Hỉ Lâu, Thúy nhi căn bản chưa thể kể đến, với địa vị hôm nay của Quách Khánh Lâm, đầu bài của Thúy Hỉ Lâu đều muốn vội vàng hầu hạ, với bậc tư sắc này của Thúy nhi, căn bản đều dựa vào người vợ trước.

Nhưng Thúy nhi cũng có chút may mắn, lần trước Quách Khánh Lâm đi đến nhà đồng liêu uống rượu, gọi mấy kỹ nữ Thúy Hỉ Lâu đàn hát cho vui, Quách Khánh Lâm liếc mắt một cái thấy bên trong có một người, giữa lông mày có vài phần thần vận giống vợ của hắn, năm ấy tuy nói vì công danh lợi lộc, bỏ quên thê tử vợ cả ở quê, trong đầu cũng xấu hổ, tuy nói biết Thúy nhi và vợ cả hắn không liên quan, nhưng nhìn mặt mày này liền sinh ra vài phần thương tiếc, buổi tối liền gọi nàng hầu hạ.

Không ngờ Thúy nhi tư sắc hơi bình thường, ngược lại luyện thành một thân bản lĩnh thật sự, cộng thêm thân thể yếu kiêu mềm mại, biết xử lý, hầu hạ Quách Khánh Lâm thoải mái vô cùng, có một hồi, sẽ có hai, mấy lần tới đây, dứt khoát đưa Thúy nhi ra ngoại trạch bao hết, có thời gian liền tới đây, thời gian dài cũng muốn chuộc thân cho nàng, lại sợ chuyện này rơi đến tai quan, đến lúc đó vạch tội mình một quyển, liền gánh không nổi trách nhiệm, liền kéo dài tới hôm nay.

Đã muốn chuộc thân, tự nhiên quan tâm, hôm nay đi ra còn suy nghĩ, trở về tìm một cơ hội gặp mặt bà Thúy Hỉ Lâu chuộc Thúy nhi đi ra, đang nghĩ ngợi, chỉ thấy bà tử trước mặt Thúy nhi đuổi theo, đến trước mặt nói: “Đại nhân nhanh đi nhìn một cái, người chân trước vừa đi, cô nương liền ồn ào ngực đau, lúc này đau đến mức nằm thẳng trên giường gạch lăn qua lăn lại đó.”

Quách Khánh Lâm nghe xong vội nói: “Người đi mời Lang trung, ta trở về nhìn một cái.”

Nói xong gấp rút đi trở về, lo lắng đến Thúy nhi, vào cửa thẳng hướng phía sau, trước sau hai viện, liền có người nhìn, ai lại dám đến gần hắn, Quách Khánh Lâm một đường đã đến phía sau.

Vừa mới vào nội viện chỉ thấy trên cửa sổ chiếu ra hai cái bóng, hỏn hển truyền đến âm thanh hai người đây đưa ở cùng một nơi, Quách Khánh Lâm bức tức liền chạy tới, đi vài bước dừng lại nghe âm thanh bên trong, lập tức giận đến sắc mặt tái xanh, nhắc chân đạp cửa ra...

64. Chương 64

Quách Đại Bảo và Thúy Nhi hai người đã sớm cởi quần áo ném qua một bên, cả người trần truồng đây đưa cùng một chỗ, Thúy Nhi bị Quách Đại Bảo đặt trên giường gạch, làm vô cùng nhiệt tình, một tiếng lại kêu

to một tiếng.

Điều này cũng chẳng thể trách Thúy Nhi, mặc dù Quách Khánh Lâm đối với nàng tốt nhưng cũng không tới mỗi ngày, mà cho dù mỗi ngày đến thì Quách Khánh Lâm cũng đã có tuổi, chuyện kia không thể nhiều như ý, so với Quách Đại Bảo vừa hai mươi, liền bị tửu sắc bòn rút thân thể, dù thế nào cũng là phong nguyệt gió trăng, thân thể khí phách của mình không được việc, nhưng bản lĩnh cũng không kém, còn có sử dụng thuốc, ăn, bôi, nhiều kiểu đa dạng.

Thúy Nhi trước khi đến với Quách Khánh Lâm chính là kỹ nữ hạng hai ở Thúy Hỉ lâu, mỗi ngày không biết tiếp bao nhiêu lứa nam nhân, đi theo Quách Khánh Lâm nào có an phận, người bên ngoài cũng không có cơ hội, ngày đó ngược lại là Quách Đại Bảo đã đến một chuyến, hai người liền cấu kết với nhau.

Sở dĩ Quách Đại Bảo đến, là do nương hấn sai khiến, Vương thị thấy Quách Khánh Lâm hôm nay vẫn không về nhà, trong lòng u ám bức bối, cũng không phải sợ cái gì, chỉ sợ kỹ nữ bên ngoài mang thai, hôm nay Quách Khánh Lâm cũng không nhìn trúng mẹ con bọn họ, nếu như bên ngoài sinh cho hấn một đứa, mẹ con bọn họ càng không có chỗ đứng, khuê nữ mình mặc dù vào cung được phong vị nhưng cũng không được sủng ái bao nhiêu, một năm cũng không gặp mặt được một lần, còn mong đợi được gì nữa, cuối cùng cũng phải trông chờ vào Đại Bảo thôi, cho nên nếu muốn trông chờ vào nhi tử thì không thể để nữ nhân bên ngoài sinh con cho Quách Khánh Lâm.

Vương thị sớm tính toán tốt rồi, Quách Khánh Lâm ở bên ngoài làm bao nhiêu nữ nhân bà cũng có không để ý tới, chỉ cần không thể sinh ra hài tử là được, mà không sinh ra nhi tử, thì đến một lúc nào đó, Quách phủ này cũng sẽ là của nhi tử Đại Bảo của bà.

Vương thị sai Đại Bảo đi thăm dò một chút, nếu đã có thai, cũng nên sớm đánh chủ ý, nào ngờ Quách Đại Bảo đi một chuyến liền cùng Thúy Nhi cấu kết, Quách Khánh Lâm chân trước đi, Quách Đại Bảo chân sau liền tới thông đồng với Thúy Nhi.

Hôm nay Quách Đại Bảo từ chỗ thương nhân Tây Vực tìm được một loại kỳ dược, theo thương nhân kia nói, thuốc này trên bề mặt chỉ cần khều móng tay một chút, lăn qua lăn lại một đêm không thành vấn đề, bảo đảm nhanh lẹ.

Quách Đại Bảo còn sợ thương nhân Tây Vực dễ dàng hấn, vừa lấy ra rượu nóng, ăn chừng nửa bao, lúc này đang nhiệt tình, đừng nói lão tử hấn đến, ngọc hoàng đại đế có đến cũng vô dụng, ắn Thúy Nhi gấp rút dùng sức, lão tử hấn đi vào cũng không dừng lại, hai mắt đỏ lừ, căn bản nhìn không thấy lão tử tiện nghi của hấn, chỉ nhận nữ nhân dưới thân.

Nhưng khi Thúy Nhi nhìn thấy Quách Khánh Lâm, dọa nhảy dựng lên, vội vàng đẩy Quách Đại Bảo trên người ra, Quách Đại Bảo nào chịu thả, tựa như chó đực động dục, cứ một mực làm, vả lại có thuốc trợ lực nên khí lực vô cùng lớn, Thúy Nhi làm sao mà giãy giụa nổi, cứ như vậy ở dưới mí mắt Quách Khánh Lâm tiếp tục lăn qua lăn lại, làm Quách Khánh Lâm tức giận suýt nữa muốn sắc khí, bước một bước dài đi qua, đưa tay kéo Quách Đại Bảo.

Quách Đại Bảo đang ở khúc quan trọng, đầu quần Quách Khánh Lâm không phải là lão tử của mình, vung tay lên đẩy Quách Khánh Lâm lão đảo, Quách Khánh Lâm tức giận cả người run rẩy, chỉ vào hấn, hướng bên ngoài quát to một tiếng: “Người đâu.”

Mọi người đi theo Quách Khánh Lâm ở bên ngoài viện, nghe gọi liền đến đây, lại không khỏi dừng bước, bóng người lộ ra trên cửa sổ kia là ai, đang làm gì, thế nhưng khi nhìn thấy tận mắt, một là nhi tử của lão gia, một là nữ nhân của lão gia, lúc này xác định là không mặc quần áo, mấy đại nam nhân bọn họ đi vào, cũng không ổn thỏa.

Do dự một lát, chợt nghe bên trong lão gia gào to một tiếng: “Còn không đi vào tách tên súc sinh này ra ngoài cho ta.” Mấy người lúc này mới tiến vào, khi bọn họ đi vào, Thúy Nhi dưới tình thế cấp bách một hơi cắn vai Quách Đại Bảo, Quách Đại Bảo bị đau, tiết khí lực, Thúy Nhi mới giãy giụa thoát ra, vội vàng kéo quần áo bên cạnh đồng che tây đây, cuối cùng cũng che được chút ít da thịt.

Quách Đại Bảo bị mấy hạ nhân túm đè trên mặt đất, còn không ngừng hướng sang chỗ Thúy Nhi, Quách Khánh Lâm thấy hai mắt hấn đỏ ngầu, chỗ dưới thân cứ thế đĩnh đĩnh dựng đứng lên, căng to xanh tím,

liền biết không đúng, vội vàng sai người đi xách một thùng nước lạnh tạt vào người hắn, giải hết thuốc, Quách Đại Bảo mới khôi phục lại thần trí.

Khôi phục thần trí, nhìn thấy lão tử tiện nghi của hắn, linh hồn nhỏ bé bị hù dọa bay mất, nắm quần trên mặt đất liền chạy trốn ra ngoài, so với con thỏ còn nhanh hơn, sợ lão tử hắn đuổi theo ra.

Vừa chạy tới cổng liền đâm đầu đụng vào mẫu thân hắn, Quách Đại Bảo vừa thấy mẫu thân hắn, xem như đã có người đáng tin cậy, nhanh như chớp chạy đến sau lưng nương hắn hét lên: “Nương, cha muốn đánh chết ta kìa.”

Lại nói Vương thị sở dĩ chạy tới, là do Diệp Trì tính toán giờ giấc, cho người ta báo tin đến Thị Lang phủ, Vương thị nhận được tin nói Quách Khánh Lâm ở phố nhỏ Y Tử Quyển ngăn chặn Đại Bảo, sợ Quách Khánh Lâm tức giận, nhi tử bà phải chịu thiệt thòi lớn, vội vàng chạy tới, lại chạm trán nhi tử của bà

Vừa thấy nhi tử trần truồng chạy ra, trong lòng Vương thị còn có cái gì không hiểu, xác định là nhi tử của bà cấu kết với con tiện tì bên trong, lại thấy cả người hắn trần trụi run rẩy, bực bội lại không có chỗ đánh, vội để cho người cầm quần áo cho nhi tử, bà thì nhấc chân bước vào.

Càng vào trong Vương thị càng tức giận, một tiểu tiện nhân mà thôi, cần phải mua tòa nhà lớn như vậy sao, có thể thấy được trong lòng Quách Khánh Lâm rất thích.

Đi vào bên trong nhìn thấy Thúy Nhi quỳ trên mặt đất một chút nước mũi một chút nước mắt khóc lóc kể lể, lòng Vương thị cũng chán nản, lúc trước sao Quách Khánh Lâm lấy mình, bà rõ ràng nhất, người vợ cả của Quách Khánh Lâm trước kia có tìm đến, hai người vẫn còn bên ngoài lén lút gặp nhau, vừa vặn bị bà ngăn chặn, dung mạo của con tiểu tiện nhân này hiển nhiên chính là dáng vẻ của người vợ cả đó.

Nếu không phải năm đó ôn dịch, vợ và nhi tử của Quách Khánh Lâm đều chết hết, thật không biết bây giờ là tình cảnh gì nữa, nhìn ý tứ này, mặc dù nữ nhân kia chết rồi, nhưng trong lòng Quách Khánh Lâm vẫn nghĩ đến, bằng không sao có thể bao con tiện nhân này.

Thúy Nhi đang ôm đùi Quách Khánh Lâm, thút tha thút thít khóc: “Hôm nay lão gia chân trước vừa mới đi, chân sau Quách Đại Bảo liền từ từ phía sau tường nhảy vào, xông vào trong nhà không nói lời nào liền lột quần áo ta, ta liều chết giãy giụa, nhưng đầu chống đỡ được khí lực của hắn, vừa muốn hô to, lại bị hắn che miệng lại, nói hô to liền bóp chết ta, là hắn mạnh hơn ta, lão gia cần phải làm chủ cho ta a.”

Thúy Nhi nơi đây đang cầu cầu xin, không biết đang dẫn dụ một phụ nhân đi vào, khẽ vươn tay bắt lấy tóc của nàng, tát một cái: “Người tiểu tiện nhân miệng nói vậy, rõ ràng là người lười kéo Đại Bảo, lúc này ngược lại đổ hết lên người Đại Bảo, lột xiêm y của nàng ta ra rồi đánh mạnh vào cho ta, lúc nào ta nói ngừng mới được ngừng.”

Thúy Nhi nghe xong, bị hù khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, biết rõ đây là mẫu dạ xoa muốn tới đòi mạng mình, có thể cứu mình chỉ có Quách Khánh Lâm, vội vàng bỏ nhào qua ôm đùi Quách Khánh Lâm nói: “Lão gia, lão gia, người cứu Thúy Nhi a, không thương tình Thúy Nhi hầu hạ người, thì cũng nhìn hài tử trong bụng ta mà khai ân.”

Hài tử? Quách Khánh Lâm ngăn người, Thúy Nhi nói cho cùng chỉ là một kỹ nữ, có chết bất quá cũng chỉ là một mệnh tì tiện, nhưng đứa bé trong bụng của nàng, là đánh ruột thịt trong lòng hắn, Quách Khánh Lâm nhớ tới nhi tử của mình và vợ cả, nếu còn sống thì hôm nay cũng đã 25 rồi, đứa bé kia nếu thông minh, nếu có thể nuôi lớn, không chừng sớm có tiền đồ, mình cũng không cần buồn bực không người kế tục, Quách Đại Bảo đến cùng cũng không phải là con của mình.

Nghĩ như vậy, vừa nhấc chân kéo bà tử đang túm Thúy Nhi đạp qua một bên, đứng lên bảo vệ Thúy Nhi sau lưng, nói với Vương thị: “Sao người lại tới đây?”

Vương thị thấy hắn che chở Thúy Nhi, tức giận cực kỳ: “Người tránh ra, con tiện nhân này không biết liêm sỉ như vậy người còn xem như trân bảo, nàng nói trong bụng có hài tử là có hài tử à, vả lại, cho dù có hài tử, cũng khó đảm bảo sạch sẽ, không biết là hán tử nào chơi đùa ra con hoang nữa, người không sợ đội mũ xanh, nhảy ra làm cha tiện nghi à.”

Vương thị không nói những lời này còn đỡ, vừa nói những lời này, làm hận cũ của Quách Khánh Lâm bùng lên, lạnh lùng nhìn bà ta nói: “Cha tiện nghi ta Quách Khánh Lâm cũng làm hai mươi năm rồi, người chó

không phải đã quên, con của người cũng không phải dòng giống của ta.”

Vương thị bị một câu nói mà trên mặt chút đen chút trắng: “Vì cái tiểu tiện nhân này mà người muốn trở mặt với ta, người nhìn hai mẹ con chúng ta không vừa mắt, hai mẹ con chúng ta cũng không trối buộc người, giờ người viết một phong thư bỏ vợ, ta mang theo Đại Bảo quay về ngự sử phủ.”

Vương thị bất quá là muốn làm dữ với Quách Khánh Lâm, nghĩ rằng hắn không dám viết thư bỏ vợ, không ngờ Quách Khánh Lâm chịu đựng đến giờ đã rất nhiều năm, hôm nay chợt bộc phát ra, sắc mặt trầm xuống: “Như thế liền theo người, người tới hầu hạ giấy bút.”

Gã sai vặt bên cạnh vội vàng đem giấy và bút mực bày trên bàn, Quách Khánh Lâm đề bút, không bao lâu sau liền viết một phong thư bỏ vợ, ném vào trong ngực Vương thị: “Như thế, nhưng lại tiện cho cả hai rồi.”

Vương thị sững sốt sau nửa ngày, phục hồi tinh thần lại, đầu chịu nhận, ba hai lần liền xé nát phong thư oán hận nhìn Quách Khánh Lâm: “Được lắm, Quách Khánh Lâm người vong ân phụ nghĩa, bây giờ biết không dùng được ta, một phong thư bỏ vợ, nếu như thế, Quách Khánh Lâm người làm chuyện xấu, chúng ta cũng đừng che chắn nữa, cho dân chúng hàng xóm láng giềng trên đường, cũng tới nhìn người một chút xem Quách Khánh Lâm là cái loại gì.”

Nói xong liền xông ra ngoài ồn ào, vốn tới nơi này gây náo nhiệt, hàng xóm liền có không ít đến xem náo nhiệt, cộng thêm Đắc Lộc ở trên đường liều mạng hét to, không bao lâu sau sau, trước cửa Y Tử Quyển liền tụ tập hơn mười người xem náo nhiệt, làm chặn phố nhỏ thật chặt chẽ.

Quách Khánh Lâm bất ngờ bị Vương thị trở mặt chạy ra đường rêu rao, trong lòng căng thẳng vội vàng đi ra, muốn đi kéo Vương thị vào, không biết Vương thị bị kích thích cái gì cũng đành phải chịu, một mặt ở nơi này ồn ào, nơi này náo nhiệt nhiệt tình liền khỏi phải nói, tuy nói cuối cùng cũng bị Quách Khánh Lâm kéo đi vào, nhưng cuối cùng cũng không giấu giếm được người khác, lúc này một truyền mười mười truyền một trăm, chỉ nửa ngày, kinh thành liền truyền xôn xao.

Ngày khác liền có mấy người liên kết, sổ con vạch tội Thị Lang Quách Khánh Lâm đặt trên bàn Sùng Nhân đế, Sùng Nhân đế rất ghét quan viên phía dưới bằng mặt không bằng lòng, hết lần này tới lần khác Quách Khánh Lâm gây ra ồn ào như vậy, nếu không nghiêm trị, sau này đều dựa theo hắn như vậy, triều đình há bất loạn.

Nghĩ đến đây, một phong chiếu thư hạ xuống bãi bỏ chức quan, Quách Khánh Lâm một hồi lo lắng bệnh nằm trên giường, không tới mấy tháng liền đi đời nhà ma, vứt bỏ Vương thị cô nhi quả mẫu không người chăm sóc, lúc thấy biết hồi hận thì cũng đã muộn, Quách Đại Bảo dùng thuốc quá liều lại bị dội cho 1 xô nước lạnh, mặc dù vẫn hoàn hảo, nhưng đầu óc có vấn đề chỉ có thể làm vật trang trí.

Nơi đây Quách phủ một mảnh ảm đạm thê lương, chỗ Diệp tiểu gia vừa vặn trái lại, dưới chiếu thư tứ hôn, vợ hắn vẫn đã đóng thuyền chạy không thoát được nữa rồi, Diệp Trì mấy ngày này vợ vết kỳ trên dị bảo, đây áp gấp đôi cả biệt viện.

Hôm nay kéo Thời Tiêu qua nhìn, Thời Tiêu vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, nhiều đồ vật như vậy không nói, mọi thứ đều là khó có được, thật khó cho hắn từ chỗ nào mà lấy được.

Diệp tiểu gia dắt nàng đi tây phòng nhìn vật dụng trong nhà, đông phòng nhìn đồ trang trí, lại kéo nàng đi vào nhà chính, nhìn đồng vải vóc và đồ trang sức chồng chất trên bàn, vừa nói với nàng: “Ta nói rồi không cho nàng phí một chút tâm tư nào hết, nàng nhìn xem còn có chỗ nào không thỏa đáng, ta sẽ cho người đi đặt mua.”

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn hắn lắc đầu: “Những thứ này đã quá mức.”

Diệp Trì nhếch môi nở nụ cười: “Quá cái gì mà quá, có thể lấy vợ ta, gia liền đặt mua một tòa kim sơn cũng cam tâm tình nguyện, bạc gia kiếm chính là cho vợ ta mua hoa mà.”

Thời Tiêu bị nói đến mặt mũi ửng hồng, vợ chồng son ở đây đang nói chuyện, bên ngoài giọng của Hồ Quân truyền vào: “Ta nói ta Diệp tiểu gia ở chỗ này, Cẩm Thành còn không tin, nhìn một chút xem ta nói đúng không.”

Thời Tiêu có chút sững sốt, cảm thấy âm thanh này sao có chút quen thuộc, phẳng phất giống như nghe qua ở nơi nào rồi, còn đang nghi hoặc, thấy bên ngoài đi vào hai người.

Hồ Quân liếc thoáng nhìn Thời Tiêu, thầm nghĩ tiêu rồi, Diệp Trì nàng dâu cũng ở đây, lúc này nếu để cho nàng nghe được, có thể hỏng việc, nghĩ vậy liền quay đầu chạy trốn ra ngoài.

Nếu hắn không chạy Thời Tiêu thật đúng là không nhớ tới hắn, hắn lúc này vừa chạy, Thời Tiêu chợt nhớ lại, cái âm thanh này chính là âm thanh lần trước bắt nàng trốn ở rừng cây ngoại ô...

65. Chương 65

“Nàng dâu, mở cửa, nàng trước nghe ta giải thích được không.” Vốn hắn nghĩ chắc chắn cưới về nhà rồi, Hồ Quân tiểu tử này lại ló đầu ra làm hỏng việc, Diệp Trì lúc này hận không thể tiêu diệt Hồ Quân tiểu tử kia, quả thực chính là phá hoại nhiều hơn là thành công mà.

Vợ hắn từ lúc nhận ra Hồ Quân, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn luôn lạnh lùng, làm Diệp Trì nhìn không được rung mình, vợ hắn cũng không phải dễ dỗ dành, tính tình bướng bỉnh lắm, giờ lại để cho nàng biết chuyện kia, không biết phải bao nhiêu lâu mới để ý tới hắn nữa, hôn sự Diệp Trì ngược lại không lo lắng, hạ thán chỉ rồi, vợ hắn cũng nhận, dù thế nào cũng không có khả năng thất bại, nhưng mà cứ thế này, vợ hắn không để ý hắn, cũng không phải chuyện tốt mà.

Gương mặt Diệp Trì như ăn phải hai cân hoàng liên, gõ cửa còn không dám ra sức, sợ vợ hắn buồn bực, vỗ một cái nhỏ xíu, hô to một câu, chốc lát lại vỗ một cái, lại hô to một câu, nhìn tội nghiệp gì đâu, Đắc Lộc ở một bên nhìn thấy cũng đau lòng.

Tiểu gia nhà hắn có khi nào ăn nói khép nép như vậy đâu, lúc nào không chỉ cao khí ngang, từ lúc gặp gỡ Thời Gia cô nương, thì càng ngày càng dần dạn dĩ, ăn nói khép nép xuống nước làm hòa đã thành điều khoản cốt lõi của gia nhà hắn, ba ngày hai bữa lại thấy một lần, thật không biết gia nhà hắn bị cái gì nữa.

Diệp Trì gõ cửa một lát, không thấy mở, buổi trưa nắng lớn, phơi nắng dưới ánh mặt trời, nóng nực đổ mồ hôi, Đắc Lộc nhìn không nổi nữa, vội vàng từ trong tay thằng nhỏ nhận cái dù che trên đầu cho tiểu gia nhà hắn, một bên vội vàng dặn dò đi mua nước ô mai cho tiểu gia.

Vừa phân phó xong, liền bị Diệp Trì nhìn bằng nửa con mắt: “Đi cái gì mà đi, tiểu tử ngươi muốn hại gia hay sao, ta đây che dù, uống nước ô mai, vợ ta mà biết, lại càng không cho gia vào, không quan tâm gia nữa.”

Đắc Lộc bị gia nhà hắn quở trách một trận, đành phải sờ cái mũi lui qua một bên, nhìn gia nhà hắn mặt mày ủ rũ kêu cửa, Đắc Lộc thực cảm thấy không giống chuyện gia nhà hắn có thể làm được, nếu là trước kia, sớm một cước đạp cửa đi vào, gõ cái gì mà gõ, Đắc Lộc dứt khoát quay lưng đi, nhắm mắt làm ngơ.

Diệp Trì đâu quan tâm tiểu tử này nghĩ như thế nào, tập trung tinh thần nghĩ làm sao dỗ dành vợ hắn, lại vỗ cửa hai cái, nghiêng lỗ tai dán lên khe cửa nghe ngóng, ngoại trừ tiếng tim đập rộn ràng, một tí xíu tiếng động cũng không có.

Diệp Trì vịn khe cửa nhìn nhìn bên trong một chút, đúng là nhìn thấy thật, vợ hắn cũng không vào nhà, đang ngồi dưới gốc cây hòe thêu thùa may vá, cúi thấp đầu tập trung may vá, chính là không liếc mắt nhìn qua bên này được một cái.

Diệp Trì suy nghĩ nếu không thì hắn liền ở bên ngoài nói vậy, dù sao hàng xóm cũng đã quen hết rồi, không có ai dám ra nhìn hắn xem náo nhiệt, nhưng liếc mắt Đắc Lộc ở bên cạnh mấy cái, nhú nhú mày nói: “Mấy người các ngươi ra xa một chút.”

Đắc Lộc chỉ có thể mang theo mấy tên tiểu tử xê dịch qua bên cạnh, Diệp Trì vẫn chưa hài lòng: “Lại xa một chút, xa tí nữa.” ba bận như vậy, mấy người Đắc Lộc đều ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, Diệp Trì

mới xem như hài lòng.

Đối với trong cửa nói: “Ngày đó ta thật không biết là mấy người Hồ Quân làm, khi đó nàng không phải đuổi ta đi, làm tổn thương lòng ta, ta toàn tâm toàn ý đối với nàng tốt, nhưng nàng nửa điểm cũng không cảm kích, ta quả thực nản lòng thoái chí, liền thật sự rời đi, nhưng về đến nhà lại nhịn không được nhớ đến nàng, ta thật ra muốn buông tay, nhưng không biết làm sao chính là không bỏ xuống được, buồn rầu chịu không nổi, liền uống rượu, mỗi ngày uống say không biết gì, nghĩ đến mấy người Cẩm Thành nhìn không nổi, mới giúp ta một chút, liền nghĩ ra cách này, lúc ta nhận được tin, cũng không biết nội tình, nàng không biết lúc đó ta sợ nhiều như thế nào đâu, sợ nàng rơi vào tay người xấu, có gì không hay xảy ra, ta đây nửa đời sau phải làm sao đây.”

Diệp Trì nói đến đây lại thở dài: “Nàng dâu nàng tin tiền kiếp không?”

Trong tay Thời Tiêu dừng một chút, thanh âm của hắn ngược lại không giống như nôn nóng, rất là nhẹ nhàng, thậm chí có thể nói ôn nhu, làm Thời Tiêu mới vừa tức giận, ngược lại tiêu tan không ít, kiếp trước? Nàng trước kia không tin kiếp trước, nhưng hôm nay có chút tin rồi, có lẽ nàng và Diệp Trì thật sự là oan gia kiếp trước, bằng không làm sao lại trêu chọc phải hắn, hai người bọn họ, một là hoàng thân quốc thích tôn thất đệ tử, một là nữ nhân nghèo túng xa xứ, hai người nhìn thế nào cũng không thể chung đường, nếu không phải kiếp trước, như thế nào kiếp này liền gặp nhau, đây đưa ra những chuyện này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thời Tiêu mềm mại hơn một chút, lại nghe Diệp Trì nói: “Ta trước kia cũng không tin, nhưng gặp nàng rồi, sau đó ta lại nghĩ, nếu không phải kiếp trước chúng ta có duyên phận, như thế nào chỉ liếc mắt một cái liền buông tay được, nàng cũng biết, ta trước kia có hơi hoang đường.” Nói xong giọng nói thấp một chút, cẩn thận nói: “Nàng dâu nàng đừng tức giận nữa được không, cũng là chuyện trước kia rồi, từ lúc gặp nàng, ta liền sửa lại, thực sửa lại, không tin nàng hỏi Tả Hoành đi, mấy người bọn họ vì vậy mà còn chê cười ta đó.”

Thời Tiêu nghe xong nhịn không được muốn cười, nhưng chợt nhớ tới chuyện ngày đó ở dưới hồ, không khỏi tức giận, thầm nghĩ, thằng nhãi này rất giỏi lời ngon tiếng ngọt, cũng không thể bị hắn lừa một lần nữa.

Lại nghe Diệp Trì nói: “Tóm lại, gia nghĩ ta và nàng nhất định là duyên phận kiếp trước, kiếp này mới có thể như vậy, ngày đó ta sốt ruột đuổi theo, cho đến khi ngã vào trong hồ cũng không biết là trò quỷ của mấy người đó gây ra, khi đó trong đầu quỳnh lên, ngay cả giọng Hồ Quân mà cũng nhận không ra, ta thừa nhận về sau nghe ra, nhưng tham lam hai ta khó có dịp được ở chung một chỗ, không nỡ nói toạc ra, sau đó lại sợ nàng biết sẽ tức giận, vì vậy giấu giếm đến hôm nay, nàng dâu nếu nàng tức giận, cũng trước mở cửa ra được không, chờ ta đi vào, mặc cho nàng phạt, chứ ở ngoài cửa, để hàng xóm nhìn kì lắm, dù sao vẫn phải chú ý thể diện chút.”

Thời Tiêu nghe xong, nhịn không được nhếch miệng, trong lòng nói ba phen mấy bận ở ngoài cửa như vậy, còn mặt mũi gì nữa, thiết thời hắn không biết xấu hổ nói vậy, nhưng nghĩ lại chuyện ngày đó, tuy nói dọa nàng hết hồn, nhưng cũng không bị gì, Về sau ở trong biệt viện, Diệp Trì ân cần bưng trà đưa thuốc, nhiều ít cũng có chút cảm động, hôm nay thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, tức giận vì hắn đã lừa gạt nàng, nhưng hôm nay nghe hắn nói, trước đó hắn cũng không biết, như vậy là nàng đã oan uổng hắn rồi.

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng lại vơi đi không ít, nhưng, mới vừa tức giận cũng không muốn gặp hắn, hôm nay bị hắn nói dăm ba câu liền tha thứ hắn, cuối cùng thấy không được tự nhiên, vì vậy mặc dù trong lòng không giận lắm, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ giận dỗi, không lên tiếng.

Diệp Trì moi ruột gan, chỉ thiếu móc lòng của mình ra thôi, nhưng lại nghe bên một chút động tĩnh cũng không có, không khỏi có chút nhụt chí, lau mồ hôi, đang sốt ruột, chợt một làn gió mát thổi tới, bên kia Đắc Lộc vui vẻ chạy tới nói: “Gia, trời âm u quá, chắc sắp mưa rồi, nếu không ta trước tìm chỗ tránh mưa, lỡ như lâm bệnh, lão vương phi sẽ không tha cho nô tài đâu.”

Hắn nói chưa dứt lời, lúc này ánh mắt Diệp Trì đột nhiên sáng ngời, vợ hắn vô cùng mềm lòng, nếu mình bị xối nước mưa, không chừng liền bỏ chuyện này, nghĩ vậy ngẩng đầu nhìn, nhịn không được ngoác miệng cười, thật sự là ông trời cũng giúp hắn, mọi người nói trời tháng sáu là khuôn mặt tiểu hài nhi, quả nhiên không giả, vừa này còn nắng chói chang như thế, mới có chút mà đã mây đen giăng đầy rồi.

Mây đen càng lúc càng thấp, cùng với một hồi gió lạnh liên tục thổi qua, trời thật sắp mưa mà Diệp Trì vẫn

không chịu đi, vẫy vẫy tay bảo Đắc Lộc né qua một bên, bản thân còn cố ý đi tới chỗ nhô ra ngay cửa, vừa đi chuyển xong, một tiếng sấm ầm ì ùng, mưa to như trút nước rơi xuống, nước mưa đánh vào người cũng bốc lên khói trắng.

Không đợi Diệp Trì xối nhiều chút nữa, cửa viện từ bên trong mở ra, Thời Tiêu che dù giấy đi ra, trừng Diệp Trì một cái nói: “Còn không đi vào, chẳng lẽ là muốn tắm mưa.”

Diệp Trì lập tức vui mừng như được mây, vội vàng đi vào, Thời Tiêu gọi mấy người Đắc Lộc đi vào tránh mưa, Đắc Lộc nào dám làm hỏng chuyện của tiểu gia nhà hắn, vội vàng khoát tay, mang người chạy như một làn khói, dù sao chỉ có nàng dâu, tiểu gia nhà hắn cũng nhớ không nổi người khác, hắn chỉ để ý mang theo mấy tên tiểu tử đi quán trà đầu hẻm chờ là được.

Thời Tiêu bất đắc dĩ đành phải đóng cửa viện, Diệp Trì sớm chạy vào nhà, Thời Tiêu đứng ở cửa ra vào, thấy cả người hắn như vớt từ trong nước ra, sợ hắn mặc y phục ẩm ướt bị cảm lạnh, liền đi vào phòng cha nàng tìm quần áo của cha cho hắn.

Đợi Diệp Trì mặc vào, đứng ở trước mặt, Thời Tiêu nhìn không được cười lên, cha nàng vóc dáng không tính là thấp, nhưng so với Diệp Trì lại chênh lệch rất nhiều, mà cha nàng lại gầy, mặc quần áo dài rộng, mặc ở trên người Diệp Trì, cũng có chút bó sát, nhìn rất là kỳ lạ.

Diệp Trì vừa thấy nàng cười, càng cố ý nhắm mắt trêu chọc nàng, bắt chước dáng vẻ tiểu sinh làm trò, giũ tay áo, phất phất giày, hai tay ôm quyền thật sâu khom người nói: “Tiểu sinh đây xin hữu lễ, xin hỏi cô nương họ gì, ở đâu, có hôn phối chưa?” dáng dấp kỳ dị khiến Thời Tiêu cười vài tiếng, cười xong liếc hắn một cái nói: “Cái khác thì không biết, chỉ biết kết duyên với hắn tử vô lại, không biết đời này còn bị hắn lừa gạt bao nhiêu lần nữa.”

Diệp Trì vội nói: “Sau này ta nhất định thành thành thật thật, chuyện gì cũng về nói cho vợ ta biết, đợi vợ ta đồng ý mới đi làm, nếu như lại lừa gạt vợ ta, để cho ta chết không tử tế.”

Lời này có chút nặng, Thời Tiêu sững sốt, vội vàng hừ hừ hai tiếng, chấp tay trước ngực yên lặng cầu khẩn vài câu, mới trừng mắt Diệp Trì nói: “Chỉ biết nói vậy, ta hỏi huynh, bạc ở đâu mà huynh mua mấy thứ đồ kia, ta thấy mấy thứ đó đều quý hiếm, cho dù huynh có bản lĩnh kiếm tiền, nhưng nhìn bao nhiêu đó cũng tốn không ít bạc đâu, chẳng lẽ là trong nhà đưa cho huynh?”

Nàng mở miệng, Diệp Trì liền nhìn cười không được, tâm tư vợ hắn sao hắn không biết, những thứ này nếu là bạc trong nhà mình lấy ra, tính vào trong đồ cưới của nàng, qua chuyện này, ngày sau sẽ thành đầu đề câu chuyện, với tính tình vợ hắn, thật sự không nghĩ như thế.

Trong lòng Thật ra Diệp Trì cảm thấy, nàng cứ như vậy giả cho hắn, hắn cũng vui mừng rồi, nhưng hắn không thể không vì nàng suy nghĩ nhiều, dù sao không phải chỉ có bọn họ hai người sống, tựa như lão tổ tông nói, qua cửa còn phải xã giao trong cung ngoài cung, cho dù hắn bảo hộ nàng chặt chẽ, cũng không dám đảm bảo những kẻ khác xuyên tạc, nói vậy, nếu như lúc vợ hắn về nhà chồng quá mức keo kiệt, những kẻ kiến thức hạn hẹp hồi kia nhìn thấy, không biết sẽ nói như thế nào.

Vì vậy, phương pháp giải quyết duy nhất chính là khiến những người kia nói không ra lời, những thứ này vốn cũng không muốn giấu giếm nàng, hôm nay nàng vừa hỏi, Diệp Trì cười nói: “Thật xem ta là hoàn khổ không biết làm chuyện gì cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa sao, ta mặc dù không giỏi thế tục kinh tế, nhưng lại có huynh đệ thay đổi thiếp canh tốt, cửa hàng điền trang trong tay Cẩm Thành đều có thể sinh kế kiếm tiền, đại đầu tự nhiên là Cẩm Thành rồi, nhưng mấy người chúng ta cũng có cổ phần danh nghĩa, hàng năm trưng mục chia hoa hồng đâu chỉ mấy vạn bạc, huống chi, ta từ lúc sinh ra liền có tước vị, cầm bổng lộc, ngày lễ ngày tết Thái hậu Hoàng Thượng ban thưởng, còn có, ta cũng không chịu thua kém, mỗi năm đi theo Hoàng Thượng săn bắn, mỗi năm đều đứng thứ nhất, bạc thưởng này ngược lại không hiếm, thích chính là đồ vạn tuế gia ban thưởng, vạn tuế gia thế nhưng là người hào phóng, vật ban thưởng đều là bảo bối, sau này nàng qua cửa thì cho nàng thu.”

Diệp Trì tiểu gia ba hoa nói ra, càng nói càng thần kì, nhắc đến chuyện hàng năm đi theo Hoàng Thượng săn bắn, về mặt hưng phấn, Thời Tiêu nhìn không được có chút xuất thần, Diệp Trì như vậy có chút lạ lẫm, trước kia nàng thực cho rằng hắn hoàn khổ chỉ biết ăn uống chơi đùa, hôm nay xem ra, cũng không hẳn vậy,

cho dù hần không thích đọc sách, không có khả năng thông tuệ xuất khẩu thành chương, nhưng hần cũng có bản lãnh của hần.

Nghĩ đến có thể đi theo Hoàng Thượng ngoại trừ sẵn bản tất nhiên cao thủ nhiều như mây, hần có thể mỗi năm đứng thứ nhất có thể thấy được bản lãnh, đúng như lúc trước hần đã từng nói, hôm nay Đại Yến Thái Bình, không có chiến sự, không tới phiên hần xuất đầu, nếu có ngày đó, không thể nói giống như tổ phụ hần, Định thân vương phủ Thiết Mạo Tử Vương, không phải là tổ phụ hần đi theo Thánh Tổ gia vào sinh ra tử hay sao.

Nghĩ như vậy, Thời Tiêu ngược lại mong đợi Đại Yến Thái Bình vạn vạn năm, mặc dù chiến công hiển hách có thể rạng danh muôn đời, nhưng chiến trường không phải đùa, đao kiếm không có mắt, thật có vạn nhất... Thời Tiêu nhin không được giết mình, ánh mắt nhìn Diệp Trì lập tức nhu hòa không ít, chuyển hướng đề tài nói: “Những vật kia đều là huynh dùng bạc của mình đặt mua hay sao?”

Diệp Trì gật gật đầu: “Thời gian chút vội vàng, nếu như thư thả một chút, thì những thứ kia ta cũng không nhìn vào mắt đâu, nay chấp nhận đỡ đi, ngày nào đó nhìn thấy tốt, đổi lại là được.”

Thời Tiêu vội nói: “thôi như vậy được rồi, những cái kia cũng tốt rồi, cho dù có bạc, cũng không cho dùng loạn như vậy, cho dù có nhiều bạc thì cũng không nên phung phí như thế, cho dù không muốn thì cũng cứ để đấy, biết đâu có lúc cũng dùng đến.”

Diệp Trì nhin không được ha ha nở nụ cười, nhìn nàng nói: “Ta không tính toán trước gì hết, rất chán ghét nhìn những khoản này, trước kia đều là kiên trì nhìn đấy, hôm nay có nàng rồi, trở về những ghi chép cùng bạc kia đều giao cho nàng hết, tay nàng nắm tiêu dùng nhà chúng ta, nàng cho ta dùng thì ta dùng, không cho ta dùng thì không dùng, ta sẽ ra bên ngoài kiếm, chỉ đi chiếm tiện nghi của người khác, đặc biệt là Hồ Quân tiểu tử kia, ai bảo hần dám đắc tội vợ ta.”

Thời Tiêu nghe xong mặt đỏ lên: “Ai không cho huynh dùng, ta không có dạy huynh đi chiếm tiện nghi của người khác, lời này mà bị người khác nghe được, bản thân ta thành cái gì hử.”

Diệp Trì vừa thấy sắc mặt nàng có chút phiền muộn vội nói: “Không phải vợ ta dạy, là tự ta làm như vậy đấy, nàng yên tâm, lời này không ai biết đâu, nếu như ai nghe xong, nói bậy nói bạ, ta cắt đầu lưỡi hần nhắm rượu.”

Vừa dứt lời chợt nghe giọng Tả Hoành ngoài cửa sổ nói: “Ai ôi!!!, gia thật không nghe gì hết, đầu lưỡi gia quý giá lắm, không thể để cho người ta cắt đâu”

Một câu nói làm Thời Tiêu đỏ bừng cả mặt, vội vàng vén màn chạy ra, Diệp tiểu gia đuổi theo ở phía sau đi ra, thấy Tả Hoành đang cười đùa tí tưng, nhin không được trừng hần: “Người rảnh rồi quá nhỉ, ta nói hôm nay ở biệt viện không thấy người, thì ra chạy đến đây.”

Ánh mắt Tả Hoành từ trên xuống dưới quét hần một lần, thấy hần lúc này tạo hình thật sự buồn cười, quả thực nhin không được, xùy một tiếng cười nói: “Ta nói người kiếm bộ đồ này ở đâu ra thế, sao nhìn sao giống như kỹ nữ, người chuyên viết lách tô vẽ trong viện, chẳng lẽ là tiểu gia người ngại cuộc sống trôi qua quá thoải mái, muốn đến Xuân Lai Lâu chuẩn bị sinh kế khác.”

Diệp Trì cũng hận không thể bịt miệng cầu xin Tả Hoành, mình sợ điều gì sẽ gặp điều đó, chuyện ở Xuân Lai Lâu, để cho người bên ngoài huyên náo không tốt, mặc dù nói chuyện của mình và Xuân Vân đã qua rồi, lại không biết vợ hần nghĩ như thế nào, lúc này vừa đổ dành tốt rồi, tự nhiên lại vạch ra chuyện Xuân Lai Lâu, lúc đó hần biết tìm ai khóc đây.

Nghĩ đến không khỏi liếc vợ hần, thấy vợ hần không để ý Tả Hoành, nên yên tâm chút ít, nhưng chỉ chớp mắt nhìn thấy cổ tay của nha đầu hung hần đối diện vợ hần mang chính là vòng tay kia, nhìn sao cũng quen mắt, đó không phải là vòng tay huyết ngọc ngày đó Tả Hoành lấy đi cho nàng dâu tương lai của hần sao, sao giờ lại đeo trên tay nha đầu hung hần này.

Vốn Diệp Trì không phải là người để ý, nha đầu hung hần này và hần lại càng bản không liên quan, nhưng chính giữa lại có vợ hần, liền không giống nhau, vợ hần và nha đầu hung hần này mặc dù không có quan hệ họ hàng, nhưng so với tỷ muội ruột thịt không có gì khác nhau, từ chỗ này nhìn lên, cho dù mình không thích nha đầu hung hần này, nhưng nàng ấy so với chị vợ mình không sai biệt lắm, có thể trở mắt nhìn nàng

ấy nhảy vào hố lửa sao, ngày nào đó thực xảy ra chuyện, vợ hần ằm ỉ với hần, hần sao còn thời gian yên tĩnh.

Nghĩ như vậy, liền dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng nghĩ như thế nào, Tả Hoành cũng không thể vừa ý nha đầu hung hãn này, tuy nói nha đầu kia ngày thường có vài phần tư sắc, nhưng Tả Hoành cũng không phải chưa từng trải việc đời, vì vài phần tư sắc này giầy vò mà xảy ra chuyện, nếu như nha đầu hung hãn này chịu thiệt làm thiếp, ngược lại khó nói, nhưng tính tình nha đầu hung hãn này, đừng nói làm thiếp, phỏng đoán Tả Hoành tám nâng đại kiệu tám người khiêng cưới hồi đình hoàng, người ta còn không bằng lòng, vả lại, Mạc gia như thế nào dễ chọc.

Nghĩ vậy kéo Tả Hoành vào nhà, vừa đóng cửa, thấp giọng nói: “Người và nha đầu hung hãn này là xảy ra chuyện gì?”

Tả Hoành đầu tiên là sững sốt một chút, tiếp theo cười nói: “Cái gì xảy ra chuyện gì? ” “ Ít cùng ta giả vờ hồ đồ đi, người cho ta mù à, nhìn không ra trên tay nha đầu hung hãn này đeo vòng tay huyết ngọc sao.”

Tả Hoành vẫy vẫy tay: “Một vòng tay mà thôi, có cái gì sao?”

Diệp Trì có phần trịnh trọng nói: “Tả Hoành người bớt ở đây giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo với ta, kinh thành bao nhiêu nữ nhân ta cũng không xen vào, duy chỉ có nàng, người không được động vào, nếu như tâm tư không tốt, nếu có tâm tư gì, sớm nên chấm dứt, yên tĩnh cưới thiên kim Mạc gia của người đi.”

Tả Hoành nghe xong ngược lại nhin không được cười khổ một tiếng nói: “Được rồi, người cứ yên tâm đi, nha đầu ngoài kia là dạng người gì nhân huynh còn không biết sao, ta ở chỗ nàng ấy chỉ có thua thiệt, nàng ấy không xem trọng gia, căn bản không xem ta ra gì, ta đây vội vàng đi qua cho nàng sai khiến, còn phải nhìn sắc mặt của nàng nữa đó.”

Tả Hoành nghĩ tới cũng u sầu, cho dù vòng tay kia hôm nay đeo trên tay Quyên Tử, Diệp Trì nào biết được hần còn phải phí hết bao nhiêu công phu, đưa không cho Quyên Tử như vậy, không nhận còn không nói, không chừng còn có thể cho là hần có ý xấu, buồn bực, nói không chừng còn dùng chổi đuổi hần ra, loại đãi ngộ này hần đã được nếm mấy lần.

Hần vất hết rồi óc suy nghĩ làm thế nào đưa vòng tay này cho nàng, cuối cùng, hần phải tìm một người, trước quán rượu có một người bán hàng rong, bán chút ít kim chỉ, đồ trang sức hoa cài, hần trước tìm người bán hàng rong, sau khi thương lượng xong thì đặt vòng tay này xen lẫn ngổn ngang trong đồ của hần, hần ở bên này tới tìm Quyên Tử, chỉ chờ bên ngoài gào to âm thanh, liền nói: “Nàng không phải nói mua cho Thời nha đầu ít chỉ thêu sao, vừa vặn bên ngoài có kia.”

Nói xong không nói lời nào kéo Quyên Tử ra ngoài, vòng tay huyết ngọc này và vòng tay giá rẻ bên cạnh sao có thể giống nhau, màu sắc trong suốt, quả nhiên liền lấy ra thử thử đeo trên cổ tay Quyên Tử, hỏi người bán hàng rong bao nhiêu bạc, người bán hàng rong liếc Tả Hoành, Tả Hoành vụng trộm giơ một đầu ngón tay, người bán hàng rong liền nói: “Một lượng bạc.”

Quyên Tử lắc đầu: “Quá mắc.” Cầm lấy chỉ thêu tuyến muốn đi, Tả Hoành vội vàng nháy mắt người bán hàng rong, người bán hàng rong vội nói: “Cô nương chậm đã, nếu như chệch đất thì bớt một chút.”

Quyên Tử quả nhiên dừng lại: “Cho người một đồng bạc bán hay không?”

Người bán hàng rong nào không bán, vội vàng nói một lèo: “Bán, bán.” Quyên Tử lại cười: “Nếu như người chịu bán, bản thân ta lại không dám mua, chất lượng vòng tay này tốt như vậy, sao cũng giá một lượng bạc, nếu như người một đồng đã chịu bán, nhất định là hàng giả một đồng cũng không đáng.” Nói xong lại muốn đi, làm Tả Hoành gấp đến độ trán đổ mồ hôi, và nháy mắt giết gà cắt cổ người bán hàng rong.

Người bán hàng rong chợt cắn răng nói: “nhân lực cô nương tốt thật đấy, ta cũng không gạt cô nương, vòng tay này xác thực không phải là Ngọc Thạch đáng giá gì, là ngọc đỏ vụn ở phía nam, không tới một lượng bạc, một đồng bạc thì đúng giá, vốn muốn cho nàng dâu ta đeo chơi, không ngờ hải tử trong nhà bị bệnh, vợ ta sai ta lấy ra bán để mời lang trung xem bệnh, vì vậy mới đem ra, nếu như hôm nay bán không được, sợ tiểu tử nhà của ta...” Nói xong lau hai giọt nước mắt.

Quyên Tử lại có tiếng mềm lòng, thấy hần nói đáng thương như vậy, không khỏi động lòng trắc ẩn, trả cho hần bạc mua, người bán hàng rong cao hứng rời đi, Tả Hoành ở đây mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngẫm lại, Tả Hoàn cảm giác mình lúc này thật sự là ăn no rồi việc không có chuyện gì kiếm chuyện chơi, đang êm đẹp tự nhiên tặng vòng tay cái gì, nhưng nhìn thấy Quyên Tử đeo, màu đỏ màu phối hợp cổ tay mảnh khảnh trắng như tuyết, xinh đẹp nói không nên lời, trong lòng liền cảm thấy tổn chút công phu cũng không tiếc.

Tả Hoàn không ngờ tâm tư lần này lại bị Diệp Trì nói ra, tuy là huynh đệ, có một số việc cũng không thể nói, huống chi, tâm tư mình đối với Quyên Tử, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ ràng, chính là vừa mở ra mắt đã muốn gặp nàng, sau đó liền chạy đi tìm nàng, dù nàng không chào đón, cũng không cam lòng rời khỏi.

Trước kia hắn còn cảm thấy, Diệp Trì đuổi theo vợ hắn tinh thần này có chút ti tiện, hôm nay bản thân hắn so với Diệp Trì còn ti tiện hơn, cho nên vì thể diện những chuyện này tuyệt đối không thể nói.

Hai người đang ở chỗ này nói xong, chợt nghe bên ngoài Quyên Tử nói: “Hai người các người trốn trong phòng làm cái gì, nhanh đi ra làm việc, vừa mưa, lều củi bên kia bị đốt rồi, các người chuyển củi vào bên trong nhà bếp đi.”

Hai anh em nhìn thoáng qua, lập tức có loại cảm giác huynh đệ song hành, cam chịu số phận đi ra chuyển củi, vừa chuyển, Tả Hoàn vừa nói với Diệp Trì: “Ta thương lượng với người chuyển này nha, ở đây tốt xấu cũng coi như nhà mẹ đẻ của vợ người, cho dù cưới vợ người về, thì lão nhạc phụ của người cũng ở đây, đâu thể nào đi theo khuê nữ gả đi, ngày nào đó vợ của người về nhà mẹ đẻ, cái viện này rách nát như vậy, cũng kì lắm.”

Diệp Trì mang củi đồng lửa qua một bên, tức giận: “Có lời gì thì mau nói, vòng vo như vậy làm gì.”

Tả Hoàn cười hắc hắc: “Ta suy nghĩ, người có phải hay không nên tu sửa viện này, nghe Quyên Tử nói hai nhà hàng xóm phía sau muốn bán, hai bên trái phải chỉ cần người cho nhiều một chút bạc, mua rộng rãi một chút, cũng là hai viện, tốt xấu gì cũng coi như vừa mắt, muốn vài công tượng, một tháng có thể xong việc, vợ của người từ viện mới gả đi ra ngoài cũng thể diện a.”

Lời này thật động đến trong đầu Diệp Trì, lúc trước hắn cũng không phải không có ý nghĩ này, nhưng tính tình này của vợ hắn khiến hắn phải lo nghĩ, Tả Hoàn nhìn vẻ mặt của hắn, ước chừng đoán được hắn băn khoăn, liền nói: “Trước kia người ta vẫn chưa phải là nàng dâu của người, tự nhiên không muốn chiếm tiện nghi của người, hôm nay thánh chỉ cũng hạ xuống, tu sửa phòng ở tính là chuyện gì chứ.”

Diệp Trì bị hắn nói lung lay, buổi tối trước khi đi liền nói với vợ hắn, ngay từ đầu tâm tư Thời Tiêu là muốn cho Minh Chương hết hy vọng, nhưng một khi thành sự thực, mới phát hiện, mình gả cho Diệp Trì hoàn toàn phải cân nhắc rất nhiều, Diệp Trì không phải Minh Chương, hắn là tiểu vương gia Định thân vương phủ, cha của nàng hiển nhiên không thể đi theo, bỏ cha nàng lại trong cái viện hồng này, cũng không thể an tâm, chủ ý này của Diệp Trì ngược lại song toàn.

Nghĩ đến cũng không có biện pháp nào tốt hơn, liền đồng ý, Diệp Trì vừa thấy nàng không có khách khí với mình, vui mừng vô cùng, cũng không quản trời đã tối rồi, sai Đắc Lộc đi tìm công tượng.

Tả Hoàn kéo hàng xóm thương lượng việc cần làm, không tới hai ngày liền chuẩn bị đầy đủ hết, trước tiên chuyển hết người của đại tạp viện vào viện trống của Diệp Trì ở thành Nam.

Bên trong phố nhỏ Tỉnh Thủy liền bận việc, người nhiều tiền nhiều đương nhiên làm việc tốt hơn, không tới một tháng, tòa nhà liền xây xong, phố nhỏ Tỉnh Thủy tổng cộng bốn viện đều bị Diệp Trì mua hết, phòng xanh ngói đỏ, bên ngoài nhìn vào, nhất định tưởng là gia đình giàu có nào đó.

Đội Minh Chương xử lý xong tang sự của nương hắn quay lại kinh thành, lại đến tìm Thời Tiêu, nhưng ngay cả đại môn cũng tìm không được...

66. Chương 66

Mặc dù Minh Chương trên đường ra roi thúc ngựa trở về, lúc vào kinh cũng hơn một tháng, bảo người đi theo về trước, bản thân hẳn trực tiếp đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Trong đầu Minh Chương hiểu, mẫu thân hẳn làm ra chuyện như vậy, mặc dù hôm nay đã qua nhưng hẳn và Tiêu Tiêu cũng không thể nào, cha hẳn nói hết thấy đều là lỗi của ông, cha hẳn nói chuyện cũ trước kia với nương Tiêu Tiêu.

Cha hẳn và nương Tiêu Tiêu là biểu huynh muội lại là thanh mai trúc mã, phân tình tất nhiên không cần phải nói, mà nương Tiêu Tiêu lại là nữ nhân tốt đẹp như vậy, vì vậy, cha hẳn thích nương Tiêu Tiêu cũng hợp tình hợp lý, vốn biểu huynh muội kết thân, cũng coi như thuận lý thành chương, hai nhà mới đầu cũng có ý tứ này, về sau bởi vì đại bá của hẳn cứu mạng nương Tiêu Tiêu, mặc dù ai cũng không oán, suy cho cùng trong lòng vẫn còn tồn tại vướng mắc, hôn sự cũng liền không giải quyết được, nhưng cha hẳn thủy chung vẫn ôm tâm tư, càng lớn càng không bỏ được, thậm chí nương Tiêu Tiêu cũng đã gả vào Thời Gia, vẫn nhớ mãi không quên, cuối cùng mặc dù cưới nương hẳn, nhưng trong lòng vẫn thích nương Tiêu Tiêu, sau khi bị nương hẳn nhìn ra, phu thê bất hoà, oán hận ngày càng sâu, không thể giải thích, mẫu thân hẳn mới oán hận lên mẫu nữ Tiêu Tiêu.

Minh Chương mặc dù mơ hồ có chút ấn tượng, lại không biết trong đó lại có những xoắn xýt này, đến tình cảnh hôm nay, cũng khó nói ai đúng ai sai, đã hại hết hai mạng người, hẳn và Tiêu Tiêu ở kiếp này sợ khó thành phu thê.

Trong lòng hiểu, thế nhưng thân bất do kỷ, vừa vào kinh vẫn muốn đến tìm Tiêu Tiêu, hẳn không cam lòng, hẳn và Tiêu Tiêu lưỡng tình tương duyệt, sao lại sinh ra nhiều biến cố như, nhưng có lẽ có đường giải quyết, Minh Chương nghĩ không ra nếu như cả đời này không có Tiêu Tiêu, hẳn sẽ như thế nào.

Đến lúc này, mới biết công danh lợi lộc lại chẳng là cái gì, chỉ cần hẳn có thể cùng Tiêu Tiêu lưỡng tình gắn bó, làm một đôi phu thê bình thường, còn tốt hơn hôm nay hai người thương tâm.

Lại không nghĩ hẳn chạy tới, lại tìm không thấy Tiêu Tiêu, hẳn ở cửa phố nhỏ Tỉnh Thủy đứng sững cả buổi, chớ nói viện Tiêu Tiêu ở, ngay cả những nhà khác cũng không thấy bóng dáng, tất cả đều bị một tòa nhà mới tinh thay thế.

Trạch viện cơ bản đã hoàn thành, nhưng vẫn có thật nhiều người ra vào vận chuyển hoa cỏ, Tiêu Tiêu đi đâu vậy, trước sau mới một tháng, sao liền biến thành như vậy, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, vừa muốn gọi người ra hỏi một chút, nhưng thấy bên kia Đắc Lộc dẫn một đội người tới, phía sau còn đi theo mấy chiếc xe lớn, trên xe sắp xếp đầy dụng cụ, đồ dùng trong nhà, trang trí, tranh chữ, cái gì cần có đều có.

Đắc Lộc đây là nhận được mệnh lệnh của tiểu gia nhà hẳn, ở chỗ tiểu gia nhà hẳn, chuyện chỉ cần dính dáng đến nàng dâu, đều là chuyện đại sự, tòa nhà rộng rãi này đã trở thành nhà mẹ đẻ của tiểu vương phi tương lai, tuy nói người trong nhà mẹ đẻ này có chút hỗn tạp, nhưng rốt cuộc cũng là nhà mẹ đẻ, đều không thể đắc tội, đặc biệt là lão thông gia tương lai của bọn họ và chị vợ tương lai hung hãn như cọp cái nữa, còn phải hết lòng hết dạ.

Tranh chữ tốt cho lão gia thông gia, phải tìm khắp mọi nơi, vội vàng bố trí lên, về phần vị chị vợ tương lai kia, ngược lại không cần Đắc Lộc quan tâm.

Nhớ tới cái này, Đắc Lộc cũng nghĩ không thông, lẽ ra quan hệ giữa nha đầu hung hãn này và Tả thiếu gia bản đại bác cũng không tới, đến phiên ai cũng không tới phiên Tả thiếu gia nhúng tay a, nhưng chuyện này cứ quái dị như vậy, không cần đến hẳn phải lo liệu, Tả thiếu gia sẽ xuất hiện đảm nhiệm hết.

Không phải suy nghĩ gì cả, từ lúc bắt đầu mua nhà hàng xóm, Tả thiếu gia liền đặc biệt dốc sức, khiến cho Đắc Lộc cũng cảm thấy hẳn cũng là cô gia của viện lúc này, bằng không để tâm như vậy làm cái gì.

Nếu nói Tả thiếu gia nhìn trúng nha đầu hung hãn này, Đắc Lộc nói cái gì cũng không tin, tuy nói nha đầu kia sinh ra rất tốt, nhưng tính tình lại như vậy, Tả thiếu gia chỉ cần còn muốn cuộc sống yên tĩnh, nhất định

phải cách nha đầu kia xa ra, huống chi, Tả gia sớm đã có hôn sự với Mạc gia, mặc dù không biết hôn kỳ cụ thể, mơ hồ nghe chậm nhất là mùa xuân sang năm cũng không sai biệt lắm, chớp mắt một cái liền tới ngay.

Nếu như trước kia, một nha đầu hung hãn lại còn là nha đầu bán rượu, nhìn trúng rồi nạp vào phủ làm thiếp cũng có thể, còn như hôm nay, Thời Gia cô nương thành tiểu vương phi của bọn hắn, nha đầu hung hãn này với tư cách là tỷ muội khác họ của tiểu vương phi bọn họ, biến thành chị vợ của tiểu gia nhà bọn họ, tự nhiên theo nước lên thì thuyền lên, chị vợ tiểu vương gia, khoan nói làm thiếp cho người, thật muốn tìm nhà chồng, e rằng gia đình bình thường còn không xứng, dù cho gả vào Tả gia làm chính thê cũng còn được, làm thiếp tuyệt đối không thể.

Vì vậy, hai người kia nhìn sao cũng không thích hợp, rồi lại nghĩ, tiểu gia nhà bọn họ và tiểu vương phi có chỗ nào thích hợp, cũng không phải thành vợ chồng son sao, tuy nói cũng có chút ít khó khăn trắc trở, rốt cuộc cũng thỏa mãn theo ý nguyện của tiểu gia bọn hắn, lúc này, Đắc Lộc ngẫm lại những đau khổ của tiểu gia nhà bọn họ mà đau lòng.

Đang nghĩ ngợi, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Hứa Minh Chương đứng ở cách đó không xa, ánh mắt Đắc Lộc âm u, trong lòng nói, tiểu tử này làm tiểu gia bọn họ ghen ghét quá sức, từ chỗ Vương Gia liền đối với tiểu tử này có phần coi trọng, hơn nữa, cùng với tiểu vương phi của bọn họ đã từng có những chuyện mơ hồ hồng bét, ngấm lại cũng bức bối, mà lúc này hắn còn dám tới, thật không xem tiểu gia nhà hắn ra gì mà.

Nghĩ đến đây, mắt ánh sáng loe loe, trên mặt cười giả dối, tiến lên phía trước nói: “Ồ!!!, ở xa xa nhìn thấy người, ta còn nói với tên tiểu tử, sao nhìn quen mắt như vậy, đến gần mới nhìn ra, thì ra là trạng nguyên công a, người đến đây chẳng lẽ là chúc mừng cho tiểu vương gia nhà chúng ta sao.”

“Chúc mừng cái gì?” Minh Chương có chút không rõ, Đắc Lộc cười hắc hắc nói: “Xem ra người còn chưa biết, vạn tuế gia ban hôn cho tiểu vương gia nhà chúng ta, tiểu vương phi nhà chúng ta, Trạng Nguyên Lang cũng quen biết, nghe nói nhà ngài còn chiếm...” Mắt nhìn thấy sắc mặt Hứa Minh Chương trắng bệch, trong lòng Đắc Lộc hả giận, nhưng vẫn chỉ đằng trước nói: “Thời Gia cô nương trong viện đằng trước kia, đã thành tiểu vương phi của Định thân vương phủ chúng ta rồi, chọn ngày lành tháng tốt đầu tháng tám, Trạng Nguyên Lang đến lúc đó cũng đừng quên đi Vương Phủ uống chén rượu mừng, Vương Gia nhà của chúng ta nhìn thấy người, trong lòng không biết vui mừng biết bao.”

“Người nói vậy... Tiêu Tiêu, sẽ không đâu...” Hứa Minh Chương khẽ vươn tay bắt lấy vạt áo Đắc Lộc, trên mặt vẻ mặt gần như dữ tợn, oán hận nhìn chằm chằm hắn, lời nói ra, cơ hồ từ trong hàm răng rít ra.

Nhưng hắn càng như vậy, trong lòng Đắc Lộc càng thấy sướng khoái, bị hắn tóm chặt cũng không giận, vẫn cười nói: “Nô tài có mấy cái mạng mà dám lấy thánh chỉ của vạn tuế gia nói giỡn a, tiểu gia tiểu vương phi nhà chúng ta hai ngày này đang bế bộn chuẩn bị hôn sự, gia nhà chúng ta thương yêu nàng dâu, nhìn thấy đại tập viện có hơi cũ, liền muốn người tu sửa, cố để lão nhạc phụ ở thoải mái, vương phi nhà chúng ta tiểu qua cửa cũng có thể yên tâm...”

Đắc Lộc há mồm i a xì xào y như nhảy đậu, miệng toàn là tiểu gia nhà hắn thương yêu nàng dâu như thế nào vân vân, Hứa Minh Chương lúc này tâm thần cũng rối loạn, đâu còn để ý tới trong lời nói của Đắc Lộc thật giả, vừa nghĩ tới vạn tuế gia hạ thánh chỉ, hắn và Tiêu Tiêu liền không có cơ hội.

Nghĩ đến Tiêu Tiêu sắp gả cho người khác, ngực Hứa Minh Chương kịch liệt đau nhức, cổ họng phát say, há miệng nôn máu ra, gã sai vặt đi theo hắn, sợ tới mức linh hồn nhỏ bé đều bay mất, bước lên phía trước đỡ hắn: “Gia, người sao thế?”

Đắc Lộc sớm tránh thoát hắn, thấy hắn nôn ra máu, trong lòng nửa điểm đồng tình cũng không có, trong lòng nói, đáng đời, tức không chết được tiểu tử người, ai biết người đoạt nàng dâu của gia tiểu ta, cho nên nói, có kỳ chủ tất có kỳ phò, những lời này rất đáng tin cậy.

Tóm lại, Hứa Minh Chương bị Đắc Lộc chọc tức ói máu, lúc này một hồi rồi ren chạy đi xử lý tang sự, trong lòng sớm tích hỏa, lúc này nghe thánh chỉ tứ hôn, chợt cảm thấy mất hết can đảm, mơ mơ màng màng trở lại trong phủ liền bị bệnh, mời thái y đến xem, chỉ không thấy hiệu quả, ngược lại càng ngày bệnh càng nặng.

Quản gia nhìn không tốt, vội vàng sai người về quê đón lão thái gia, Hứa Sĩ Xương chạy tới, thấy nhi tử bệnh lợi hại như vậy, đau lòng vô cùng, vịn giường bệnh nói: “Đều là cha độc ác, liên lụy người như thế, nhưng Hứa gia ta chỉ còn có một dòng độc đinh là người thôi đó, nếu như người có gì bất trắc, cha có chết cũng không còn mặt nào đi gặp tổ tông Hứa gia...” Nói xong đã ngã lăn ra.

Minh Chương trong mơ mơ màng màng thấy lão cha như vậy thì nghĩ nếu hẳn thật vứt bỏ lão cha mà đi, thật bất hiếu biết bao, liền trấn chỉnh tinh thần, an tâm điều trị, mới dần dần tốt lên.

Tốt rồi liền muốn trả phép, việc phải làm của hắn mặc dù thanh nhàn, nhưng ở ngự tiền cần đặc biệt cẩn thận, Sùng Nhân để chắc là cũng biết chuyện này Diệp Trì tiểu tử làm có chừng mực, tuy nói Hứa Minh Chương có người cậu khốn nạn như vậy, đến cùng nhân phẩm của hắn, Sùng Nhân để vẫn có phần tin được, mà Diệp Trì tiểu tử kia đức hạnh gì, Sùng Nhân để càng là rõ ràng, đừng nói nhìn trúng nàng dâu người ta, chính là nhìn trúng lão nương người ta cũng quyết không bỏ qua.

Chỉ có điều lúc này nhìn tiểu tử khốn nạn này ngược lại thực vui vẻ, nghe nói đối với vương phi tương lai kia của hắn, không biết yêu thích thế nào, mưa gió truyền khắp kinh thành, tiểu vương gia Định thân vương phủ thương yêu nàng dâu, khắp nơi tìm thêm trang sức thứ tốt cho vợ hắn, vài ngày trước còn chạy đến chỗ mình mà.

Lúc đầu Sùng Nhân để vừa thấy hắn, còn tưởng là tiểu tử này có lương tâm, biết mình lo lắng cho hắn, đến chỗ mình thỉnh an, nhưng hai ba câu nói, Sùng Nhân để liền hiểu, tiểu tử này là cú mèo không có chuyện gì không đến, nhớ đến Mễ Phát Nghiên Sơn minh và san hô bút giá đồ trong tay mình.

Quanh co lòng vòng cả buổi, chính là vì cái này, Sùng Nhân để không khỏi có chút ngạc nhiên nói: “Mặc dù hai món này là trân bảo hiếm thấy, chỉ là tiểu tử người đâu có thích những thứ này, hai bảo bối này mà vào trong tay người, còn không có ích bằng giấy chùi đít đâu, người muốn cái này làm cái gì?”

Diệp Trì hì hì cười nói: “Nhìn vạn tuế gia nói, không ngờ thần đệ không có tiền đồ như thế, Hoàng Thượng cứ xem thường thần đệ như vậy.”

Sùng Nhân để nhin không được bật cười, chỉ vào hắn nói: “Nếu là người bên ngoài còn có thể, còn người đời này cũng không phải nghĩ đến, nhanh chóng trở về quán lấy vợ của người đi, trầm ở đây không có rảnh phản ứng người.”

“Đừng mà” Diệp Trì nghe xong vội vàng nhào tới: “Thần đệ biết rõ hai thứ này là bảo bối của hoàng thượng, thần đệ không nên, nhưng cho mượn một hai ngày thôi mà.”

Sùng Nhân để nghe xong càng buồn bực: “Cho mượn đi làm cái gì?” Diệp Trì thấy không thể gạt được, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn: “Nói Hoàng Thượng nghe cũng không sao, không phải là lão nhạc phụ một sách của ta sao, bình sinh không yêu thích cái gì, được cái thích tranh chữ gì gì đó, thần đệ từng đồng ý mượn cho lão nhân gia người xem, hôm nay nàng dâu sắp cưới vào cửa rồi, nếu như nuốt lời sẽ khiến người ta nhìn họ Diệp chúng ta như thế nào, không biết còn cho rằng thần đệ mạnh miệng, trở về vợ ta nhắc tới, ngày lành tháng tốt ta trông chờ, có thể liền hỏng mất.”

Sùng Nhân để dở khóc dở cười: “Người ngược lại thực tranh sĩ diện cho lão tổ tông chúng ta rồi, người đây cưới vợ chỗ nào hử, quả thực chính là đón tổ tông về nhà, được rồi, người đã hứa với người ta, cầm đi đi, như nhau thôi, cầm như thế nào thì trả về như thế ấy, mà này, ta nghe nói đồ gia truyền của nhà vợ người ở trong tay người, trở về cầm tiến cung cho trầm xem.”

Diệp Trì nghe xong vội vàng lắc đầu nói: “Không được, không được, đó là bảo bối nhà vợ ta còn sót lại, làm sao có thể đưa cho người bên ngoài.”

Sùng Nhân để sắc mặt trầm xuống: “Tiểu tử người ngược lại là chó mẹ chỉ có vào chứ không có ra, trầm cũng không phải muốn của người, chỉ nhìn một cái, cho người Như Ý quán thu lại, người ngược lại đánh cho bác bỏ, người cũng không suy nghĩ một chút nếu không phải trầm, nàng dâu này của người từ chỗ nào mà có.”

Diệp Trì vừa thấy Sùng Nhân để muốn phiền muộn, lại nghe không phải, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, đành phải đáp lời đi, cũng là oan gia ngõ hẹp, lúc Diệp Trì đến trả tranh chữ, gặp phải Hứa Minh Chương ở ngự tiền.

Từ trước đến nay mặc kệ Diệp tiểu gia tiến cung lúc nào, với tình cảm của hắn và hoàng thượng, dù là nửa đêm, Hoàng Thượng cũng sẽ không từ chối, đây chính là khác nhau.

Có câu người gặp chuyện tốt tinh thần thoải mái, Diệp tiểu gia hôm nay chính là đáng vẻ vạn sự có vợ, mặc dù vợ này còn không chưa về nhà chồng, nhưng cũng đã là vợ trên danh nghĩa của hắn, bản thân hắn mỗi ngày đều có thể gặp, trò chuyện, đấu đấu võ mồm, thương lượng hôn sự một chút, đỡ dành lão nhạc phụ, thời gian trôi qua phải nói vô cùng thoải mái

Thế nhưng cũng có chỗ không được tốt, tiếp xúc gần gũi với vợ hắn, tâm tư tiểu gia ta càng ngày càng ngăn không được, cơ hồ mỗi ngày về nhà đều nằm mơ, đủ loại kiểu dáng đều lượn quanh vợ hắn, vừa nghĩ đến vợ hắn liền nhin không được khô nóng, không phải tính tình khô nóng, mà là cả người khô nóng, tâm tâm niệm niệm ngóng trông mau đến thời gian.

Trong vương phủ phòng tân hôn cũng chuẩn bị không sai biệt lắm, Định Thân Vương cũng nghiêm túc hơn hẳn, trong lòng đối với nhi tử của mình vẫn rất thương yêu, từ mấy năm trước, liền hận không thể lấy con dâu vào cửa, sinh mấy nhóc con, Định thân vương phủ cũng phải tiếp tục hương khói, hôm nay khó khăn lắm hắn mới cưới vợ, cho dù không hoàn toàn như ý, tự nhiên cũng sẽ không chậm chạp.

Cộng thêm trong lòng lão vương phi thích Thời Tiêu, liền dặn dò Vương Phi chỉnh đốn sân viện Diệp Trì ở cho tốt, lại lấy ra rất nhiều bảo bối bà áp dưới đáy hòm, cho Vương Phi sắp xếp phòng tân hôn, toàn bộ Vương Phủ cao thấp cũng rồi ren, so với lễ mừng năm mới còn náo nhiệt hơn, Diệp Trì người rảnh rỗi duy nhất không có chuyện gì làm lại cả ngày đều không thấy ở nhà, ngày ngày trời vừa sáng liền không thấy bóng dáng, bầu trời chưa tối đen liền không trở về, hận không thể không thể ở trong nhà vợ hắn.

Nhắc đến chuyện này, Vương Phi và lão Vương phi oán thán nói: “Nàng dâu này còn chưa cưới về nhà đã như vậy, ngày nào đó cưới vào không biết còn cưng chiều tới đâu nữa, thật là đồ mê nàng dâu.”

Lời này tất nhiên là có vài phần chua xót, lão Vương phi nghe xong, không chỉ liếc mắt con dâu nói: “Nam nhân này mới đầu ai không như thế, không nói nha đầu kia là Trì ca nhi tự mình nhìn trúng, lúc trước khi người vừa qua cửa, không phải cũng giống vậy à.” Nói làm Vương Phi mặt mày đỏ ửng, sau này không dám nói những lời này nữa.

Không nói Định thân vương phủ giữa mẹ chồng nàng dâu pha trò, lại nói Diệp Trì, hôm nay thấy thân mình nàng dâu không được tốt, buổi sáng lúc hắn đi, chỉ thấy sắc mặt hơi tái, tinh thần cũng không tốt, cho rằng bị bệnh, vội vàng tìm người đi tìm Trương Bảo phía trước nhìn, bị Thời Tiêu ngăn lại phát phát tay nói: “huynh hôm nay đừng quán trước mặt ta, tự huynh đi đi, để ta yên ổn ngủ một giấc là ta thấy mừng rồi.”

Giọng nói có chút không kiên nhẫn, Diệp Trì ngẩn người, linh quang lóe lên, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận, liền không dám quán vợ hắn, dặn dò bà tử bên cạnh hầu hạ cho tốt, tự mình đi ra, vừa muốn đi, lão nhạc phụ hắn ngăn hắn lại, trịnh trọng trả hai bức họa lại cho hắn để hắn đưa về cung.

Diệp Trì hai mắt tỏa sáng, suy nghĩ đi một chuyến cũng tốt, thuận tiện nhìn xem chỗ Hoàng Thượng còn có vật gì tốt, cho nên nói, gặp phải hắn, Sùng Nhân để cũng coi như không may.

Nhưng so với Sùng Nhân để xui xẻo còn có Hứa Minh Chương, lúc Lưu Hải từ xa nhìn thấy Diệp Trì, trong đầu nảy lên ý niệm, muốn nói vị Trạng Nguyên Lang bên trong kia, phong thần tuần tú ổn trọng khéo léo, thật là một rể hiền đốt đèn lồng cũng tìm không ra, chỉ có thể là số mệnh không tốt, gặp phải Diệp Trì bá vương, mặc dù nàng dâu bị vị gia này đoạt đi, phỏng đoán phía sau còn có chuyện, nếu không thì sao có thể gây sự đến Cửu công chúa.

Diệp Trì thấy hắn chào hỏi xong, nhìn ngự thư phòng hỏi: “Ai ở bên trong?”

Lưu Hải nói: “Trạng nguyên công ở bên trong, hôm nay sáng sớm bị vạn tuế gia lưu lại, nói đến đây một lát.”

Diệp Trì nghe xong, tròn mắt đảo lòng vòng nói: “Hoàng Thượng bận chính sự, ta cũng không nên quấy rầy, ngược lại là nhớ tới mấy hôm chưa thỉnh an Thái hậu, vừa vặn thừa dịp này đi một chuyến.”

Lưu Hải nghe xong, thâm nghĩ, vị gia này thật sự là đỉnh đầu chấn thương, dưới lòng bàn chân chảy mủ, lồng ngực hồng rồi, lúc này xác định không ghen cái rắm rồi, người nào không biết Thái hậu đang suy nghĩ làm mai cho trạng nguyên công và Cửu công chúa kiều ngạo, vị gia này đến trước mặt xúi giục, không biết

sáng mai thành chuyện, trạng nguyên công cũng thật đáng thương nàng dâu bị người ta đoạt, lúc này còn vướng vào Cửu công chúa đánh đá, thực đã thành phụ mã gia, đời này liền khỏi phải nghĩ đến tốt đẹp.

Diệp Trì giao đồ vật trong tay cho hắn, còn cố ý chỉ chỉ: “Hai thứ này là của hoàng thượng, bên này là của nhà vợ ta.” Ý kia là lo lắng Lưu Hải hồ đồ làm hư mất.

Lưu Hải ho khan một tiếng nói: “Lão nô cứ như vậy nâng vào, cũng không đổi tay, chỉ chờ vạn tuế gia nhìn xong liền thu lại, như vậy người yên tâm rồi chứ.”

Diệp Trì gật gật đầu, ngầm bên trong một cái nói: “Tiểu gia đi một chút sẽ trở lại.” Không quay đầu đi về hướng cung Thái hậu.

Quả nhiên, thái phi và Cửu công chúa đều ở đây, mặt khác còn có lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ mang theo Phong Cẩm Phong, Diệp Trì ở bên ngoài nghe nói Phong Cẩm Phong cũng ở đây, vô thức nhú nhú mày, suy nghĩ nha đầu kia thế nhưng là đại phiền toái, không bằng về trước, đợi chốc lát nữa nha đầu kia rời đi lại đến.

Vừa định xoay người lại, từ bên trong lão ma ma đi tới nói: “Thái hậu bảo tiểu vương gia đi vào.”

Diệp Trì đành phải kiên trì đi vào, Thái hậu chỉ vào hắn nói: “Chúng ta ở đây đang nhắc tới người, vừa vặn người đã tới rồi, đến sao không vào, lại ở bên ngoài rề rà cái gì, không phải Cẩm Phong nha đầu nhìn thấy bóng người, tiểu tử người lại chạy, sao vậy, trong cung của ai gia có cạp ăn người hay sao.”

Diệp Trì nghe xong hì hì cười nói: “nghe người nói, chỗ người không có hổ, ngược lại là có một Bò Tát sống, ta đây tiểu quỷ không sợ hổ chỉ không thể thấy Bò Tát, chỉ sợ thấy Bò Tát, một chút lại thu ta đi, ta tìm ai khóc đây.”

Mấy câu chọc cho thái hậu nhin không được nở nụ cười, thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ nói: “Các người xem hắn nói chuyện nè, lão tử hắn chính là hồ lô cửa miệng, gia gia của hắn càng không cần nói tới, đều là người không biết ăn nói, cũng không biết sao, tiểu tử này mồm mép lém lỉnh, nói ra được biện pháp, làm cho người ta bật cười, hôm nay sắp cưới vợ rồi, lúc này mở miệng càng rất biết nói chuyện, đều nói bản lãnh tiểu vương gia Định thân vương phủ đồ dành nàng dâu là nhất đẳng, ta vốn còn không tin, suy nghĩ bá vương như vậy, ai gả cho hắn, không biết chịu ủy khuất thế nào, hôm nay nghe hắn nói chuyện, ngược lại tin 8, 9 phần, người tới đây ta xem một chút, chẳng lẽ là mặt ong.”

Nói xong thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ nở nụ cười, thái phi ngược lại là cười thật sự, lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ thì cười có chút miễn cưỡng, hơi nhìn lướt qua Cẩm Phong phía sau mình ngầm thở dài, người này a, không có khả năng và mệnh tranh giành, tâm tư cháu gái này bà làm sao không biết, Định thân vương phủ lại càng mong có được hôn sự này, vốn nói dựa vào phần tình cảm của bà và Thái hậu, thật có thể thành, không ngờ nửa đường nhảy ra nha đầu nghèo túng, mê hoặc linh hồn nhỏ bé của tiểu vương gia, đi lại với nhau còn được ban hôn, Trần Viễn Hầu phủ ngược lại rơi vào khoảng không, truyền ra bên ngoài thật không dễ nghe.

Lần này tiến cung là muốn vội vàng xin Thái hậu làm chủ, ban cho nha đầu Cẩm Phong một cửa hôn sự, cũng tránh cho bị người ta sau lưng chỉ trích, sau này càng tìm không được nhà thích hợp, không ngờ oan gia ngõ hẹp, ở trong cung Thái hậu lại gặp khắt tính kia.

Diệp Trì hành lễ với thái phi và thái thái Trần Viễn Hầu phủ lão, thì bị Cửu công chúa kéo qua một bên hỏi hắn: “Người từ chỗ nào đến?”

Diệp Trì đang ước gì có thể nói với nàng đôi lời, liền nói: “Vừa đi Ngự Thư Phòng, Hoàng Thượng và trạng nguyên công đang thương lượng công việc, ta liền trước tới đây thỉnh an Thái hậu lão phật gia.”

Công chúa nghe xong trạng nguyên công, đôi mắt sáng ngời, đầu còn bắt chập cái gì, tiến đến bên tai thái phi nhỏ giọng nói thăm vài câu, thái phi không có cách, nói với thái hậu: ” náo loạn một cái cũng qua một tháng, trạng nguyên công đều trở về rồi, chúng ta cũng không biết.”

Thái hậu nghe xong, nhớ tới bà lúc trước đăng trước làm mai cho Cửu công chúa, liền dặn dò ma ma bên cạnh: ” Người đi chỗ Hoàng Thượng hỏi một chút, chính sự có thể đã nói xong, nói xong rồi, mời trạng nguyên công đến chỗ ai gia một chuyến, ai gia nơi này có trà ngon mời hắn.”

Ma ma này cười rồi đi, Cẩm Phong ở phía sau nhìn Diệp Trì, thấy hắn đi vào ngay cả mắt cũng không nhìn mình, trong lòng bất giác thâm buồn bực, nghĩ bần nha đầu họ Thời ti tiện này ghê gớm thật, lại câu dẫn hắn muốn cưới hồi đàng hoàng, đánh hỏng tâm tư nhỏ nhỏ của nàng không nói, còn biến thành trò cười, làm sao không hận.

Nàng ngược lại không hận Diệp Trì, mà lại rất hận Thời Tiêu, nàng sớm nghe ngóng, khi đó nha đầu ti tiện kia vốn đính hôn với Trọng Nguyên Lang, sau đó lại không biết sao lại nhào đến Diệp Trì, vứt bỏ Trọng Nguyên Lang, một nha đầu ti tiện thay đổi thất thường như thế, tội nghiệp Diệp Trì còn tưởng là bảo bối.

Càng nghĩ trong lòng càng tức, nhưng cũng không thể phát tác, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng khó coi, Cửu công chúa thì không ngừng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, dáng vẻ như chờ không kịp.

Thái hậu thấy thế cười nói: “Có thể thấy được châm ngôn nói rất hay, con gái lớn không dùng được, giữ tới giữ lui lại thành thù, người xem Tiểu Cửu lúc này gấp chưa kia, người đừng vội, chờ một lát Trọng Nguyên Lang đến, ai gia liền tác thành đoạn nhân duyên này cho các người, cũng là...”

Tác giả có lời muốn nói: còn có một canh

67. Chương 67

Thái hậu nói xong nhìn Diệp Trì, không khỏi cùng thái phi thở dài: “Ngược lại là thanh niên bọn chúng tốt, chỉ cần nhìn vừa ý nhau là vợ chồng son thành đôi thành cặp, chẳng phải càng mỹ mãn sao, giống như bộ xương già chúng ta còn có hi vọng gì.”

Thái phi nói: “Lời này của người nói đúng, trẻ tuổi có cái tốt của trẻ tuổi, người già có cái tốt của người già, Thái hậu tình cảm như vậy, vậy thì tạo hoá của tiểu bối bọn chúng nên để cho bọn chúng làm chủ đi, chứ không biết manh hôn ách giá(1) làm trẻ nãi cả đời.”

(1) Manh hôn ách giá: đàm hôn nhân mà không rõ diện mạo tính cách của đối phương.

Lời nhin nọt này của Thái phi đã nói trúng nỗi lòng của Thái hậu, trong lòng Thái hậu vui vẻ, nhìn Cẩm Phong, càng hào hứng mai mối, nói với Diệp Trì: “Nghe nói đứa bé kia của Tả gia và Mạc gia đã đính hôn, bằng không thì với Hầu phủ cũng môn đăng hộ đối, mấy tiểu tử các người còn ai nữa không, đúng rồi, còn có tôn tử của Quốc Công, gọi Hồ cái gì ấy nhỉ?”

Diệp Trì cúi đầu không lên tiếng, trong lòng nói, Phong Cẩm Phong nha đầu kia so với Cửu công chúa ghê gớm hơn không biết bao nhiêu lần, tính tình này ai mà cưới phải thật xui xẻo, nhà cửa sẽ không có ngày nào yên ổn, nếu thực tác thành cho Hồ Quân, bằng tính tình nóng nảy của Hồ Quân đoán chừng nào người có thể đánh nhau thành nào chó, coi như mình không có phúc hậu, cũng không thể hại huynh đệ mình.

Thái hậu vốn có ý là bảo Diệp Trì hòa theo nói hai câu, một mình bà nói thôi thì không thành được, không ngờ tiểu tử này lại cúi đầu không lên tiếng, Thái hậu còn có cái gì không rõ, nhất định là tiểu tử này không nhìn trúng Cẩm Phong, do đó cũng không muốn nàng bán kết duyên với tiểu tử Hồ gia.

Nhắc đến thật sự tức giận, hắn ngược lại quần rộng quá, Thái hậu thấy hắn không lên tiếng, cũng không quay đầu lại nhìn Cẩm Phong đứng sau lưng lão thái thái Hầu phủ, thấy nha đầu xoắn khăn cắn môi, đôi mắt không ngừng nhìn Diệp Trì chằm chằm, không khỏi âm thầm lắc đầu, đây là nhớ thương mà, mà thôi, sự tình này bà cũng mặc kệ, để chính bọn chúng làm phiền nhau đi, liền quay lại nói chuyện với thái phi.

Bên đây đang nói, chợt nghe tiếng tiểu thái giám bên ngoài: “Các nô tài thỉnh an vạn tuế gia.”

Thái hậu cười nói: “Lúc nào cũng nói bận rộn, tới chỗ ta chưa dính móng đã rời đi, lại không biết hôm nay sao lại nhàn rồi.”

Thật ra Sùng Nhân đế là thật sự nhìn không nổi nữa, Thái hậu sai ma ma đi qua truyền Hứa Minh Chương, Sùng Nhân đế liền cảm thấy không đúng, đợi nhìn thấy tranh chữ trong tay Lưu Hải, lập tức đã hiểu vài phần, hỏi: “Tiểu tử kia đã đến?”

Lưu Hải liếc Hứa Minh Chương gật gật đầu: “Tiểu vương gia thấy Hoàng Thượng ở đây bận rộn, nói không nên làm phiền, nghĩ đến mấy hôm không có đi thỉnh an Thái hậu, liền đi đến chỗ Thái hậu, nói chốc lát nữa lại đến.”

Trong lòng Sùng Nhân để chửi chó má, giả bộ là hay lắm, chắc chắn biết rõ Hứa Minh Chương ở chỗ này, cho nên mới nảy lên ý nghĩ xấu, nàng dâu này hẳn cũng cướp vào tay rồi, còn muốn thế nào nữa, chẳng lẽ còn muốn bắt Hứa Minh Chương cưới Cửu công chúa, trong lòng mềm nhũn, nói với Hứa Minh Chương: “Sáng sớm hôm nay, sắc mặt Thái hậu không được tốt, nhưng do bận quá nên chưa kịp hỏi kỹ, lúc này vừa vặn cùng người đi qua một chuyến.”

Hứa Minh Chương nghe xong, thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu như có thể, hẳn hận không thể trốn xa một chút, bởi vì chuyện của Cửu công chúa, chỉ sợ Thái hậu lại bắt bài loạn điểm uyên ương, liền không thể trở thành phu thê với Tiêu Tiêu, bảo hẳn lấy người khác thì sao hẳn chịu nổi, thế nhưng thái hậu tuyên triệu, làm sao mà trốn được, cùng Hoàng Thượng đi qua, rốt cuộc tốt hơn.

Quân thần một trước một sau đến cung Thái hậu, mọi người tiếp giá, Sùng Nhân để vẫy vẫy tay, hỏi han Thái hậu, lại hỏi thái phi và lão thái thái Trần Viễn Hầu phủ, lúc này mới liếc mắt trừng Diệp Trì.

Diệp Trì giả vờ không nhìn thấy, nói với Hứa Minh Chương: “Trạng nguyên công gần đây luôn luôn rất tốt, nghe nói vài ngày trước bị bệnh, hôm nay mắt nhìn sắp vào thu, dễ dàng phát bệnh, người nên bảo trọng a.”

Lời này nghe khách khí, nhưng nghe sao cũng không được tự nhiên, Hứa Minh Chương nói: “Đa tạ tiểu vương gia, thần sẽ bảo trọng, nghe thấy chuyện vui của tiểu vương gia sắp tới, đến lúc đó tại hạ nhất định đi uống chén rượu mừng, mong tiểu vương gia không chê là được.”

Diệp Trì khẽ hừ một tiếng nói: “Tiểu gia cưới vợ, rượu mừng tất nhiên quần đủ, chỉ sợ trạng nguyên công nuốt không trôi.”

Cửu công chúa tò mò nói: “Một ly rượu mừng mà thôi, như thế nào nuốt không vào.”

Ánh mắt Diệp Trì lóe lên: “Cửu công chúa không biết, rượu mừng này của ta cùng người khác là quỳnh tương, nhưng với trạng nguyên công lại không hẳn vậy, nếu như người muốn biết duyên cớ, đến hỏi trạng nguyên công là được.” Một câu nói làm Cửu công chúa có chút ngượng, trộm liếc Hứa Minh Chương, chỉ thấy hiện tại mới không lâu, cả người cũng gầy hai vòng, nhìn trên khuôn mặt tuần tú vô song đều có chút hóp lại, sắc mặt cũng không bằng khi đó, nhớ tới Diệp Trì vừa nói hẳn bị bệnh, là bệnh tật triền miên, mặc dù gầy, nhưng đứng ở đằng kia vẫn anh tuấn khôi ngô, nghĩ đến nếu mình có thể gả cho vị hôn phu như vậy, sau khi lập gia đình, cử án tề mi gắn bó làm bạn, chẳng phải còn tốt hơn lạnh lẽo cô đơn hao phí thanh xuân trong hậu cung.

Nghĩ đến đây, tâm ý càng kiên quyết, đi đến trước mặt Thái hậu, lặng lẽ giặt giặt ống tay áo Thái hậu, lúc này Thái hậu thấy nàng hiếm khi có thái độ tiểu nữ nhi như thế liền cười một tiếng nói: “Chớ thúc dục, chớ thúc dục, ai gia không quên.” Nói xong liền nói với Hứa Minh Chương: “Người ta có câu đêm đông phòng hoa chúc tên đề bằng vàng, trạng nguyên công, nay tên đề bằng vàng tất nhiên là không cần phải nói, còn thiếu đông phòng hoa chúc thôi, ai gia nơi đây làm nhất tông bà mai cho người, người thấy thế nào?”

Hứa Minh Chương nghe xong mặt liền biến sắc, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất nói: “Thái hậu minh giám, vi thần thuở nhỏ đính hôn, câu cửa miệng thường nói tao khang chi thê bất hạ đường⁽²⁾, nếu như vứt bỏ hôn ước, há không phải phụ lòng người.”

(2) Tào khang chi thê bất khả hạ đường. Nghĩa là: Người vợ lúc còn nghèo khổ không thể để ở nhà sau, ý nói: không thể bỏ người vợ tình nghĩa thuở ban đầu nghèo khổ để cưới người vợ mới trẻ đẹp lúc giàu sang.

Lời này làm Thái hậu sững sờ, Diệp Trì tức giận nha, hận không thể đi qua một cước đạp chết Hứa Minh Chương, con mẹ nó đến lúc này mà chết vẫn còn cứng miệng, không phải nói nàng dâu của mình là vị hôn thê của hắn chứ, cái thứ gì vậy, vậy mà Hoàng Thượng còn nói hắn trung hậu, chó má.

Sắc mặt Diệp Trì âm tình bất định nhìn Hứa Minh Chương, nhưng Thái hậu nhú nhú mày nói: “Không phải nói hôn sự trước kia của người đã lui rồi sao?”

Hứa Minh Chương gục đầu xuống nói: “Ồ trong lòng vi thần, kiếp này chỉ có một thê tử, vi thần từng nhìn trời thề ước, cả đời này chỉ lấy một mình nàng.”

Thái hậu hít vào một hơi, trong lòng nói ý tứ trong lời của Trọng Nguyên Lang như thế, chuyện định thân thất bại, nhưng hắn không thừa nhận, đời này còn tuân theo hôn ước trước kia cả đời không cưới, lại nghe Diệp Trì nói: “Thái hậu, lão nhân gia lúc này làm mai, Trọng Nguyên Lang người cũng không biết sẽ kết hôn với người nào, tất nhiên là không có ngọn nguồn, ngộ nhỡ ngài làm mai cho hắn một người không đứng đắn, thiếu cái mũi cái mắt, dù ai cũng không thể cam tâm tình nguyện a.”

Sùng Nhân để ho khan một tiếng, nhắc nhở Diệp Trì đi được rồi đó, Diệp Trì mới không để ý tới, hôm nay nếu không phải không nghe mấy câu này của Hứa Minh Chương, không chừng lòng Diệp tiểu gia đã mềm nhũn, tay vừa nhắc lên để hắn đi qua, đáng tiếc tiểu tử này đui mù, hôm nay mấy câu này thực đâm vào eo tiểu gia, không chính người kêu cha gọi mẹ, cũng xin lỗi bản thân.

Thái hậu nhìn Diệp Trì, lại nhìn Hứa Minh Chương quỳ trên mặt đất, không khỏi có vài phần do dự, tuy nói cửa hôn sự này là người bên ngoài cầu cũng cầu không được, hình như người ta thật sự chết sống không vui, mình cứ rặn làm mai thì có ý nghĩa gì đâu, ngày nào đó thành một đôi vợ chồng bất hoà, cũng không phải là chuyện tích đức.

Nghĩ như vậy muốn chuyển câu chuyện, không ngờ Cửu công chúa, nhanh chóng đi ra nói: “Hứa Minh Chương, người bớt nói những lời cho có lệ này đi, Thái hậu muốn làm mai chính là bản công chúa, người ngược lại nói một chút, bản công chúa chỗ nào không vừa ý người, lại không thoải mái ra sức khước từ như thế.”

Sùng Nhân để chau mày, hừ một tiếng, thái phi vội nói: “Hồ đồ gì đó, cô nương nhà nào lại ở trước mặt hỏi người ta hả?”

Thái hậu vừa thấy, thấy mình không nói cũng không được, đành phải nói: “Đúng vậy a, ai gia làm mai cho người chính là Cửu công chúa, chẳng lẽ hoàng thất công chúa, còn không xứng với người một Trọng Nguyên Lang sao.”

Lời này có chút nặng, Hứa Minh Chương cắn răng nói: “Công chúa kim chi ngọc diệp, vi thần trào cao không nổi, hưởng chi, vi thần vừa mới mất mẹ, giữ đạo hiếu ba năm, Đại Yến ta hiếu trị thiên hạ, nếu như vi thần trong hiếu kỳ cưới vợ, chẳng phải là tổn hại lễ pháp.”

Thái hậu nghe xong ngược lại nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nói vốn là vì cái này, ngược lại đã quên hắn vừa mới mất mẹ, vẫn còn trong hiếu kỳ, lúc này giữ đạo hiếu ba năm cũng hoàn toàn không giả, tuy là Cửu công chúa hợp ý Trọng Nguyên Lang, nếu như lại đợi thêm ba năm, thế nhưng không thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, nhìn về phía thái phi, thái phi ở trong cung mình đã sớm bị nữ nhi chọc tức giận, nếu không phải muốn chết muốn sống gả cho Trọng Nguyên Lang, lúc đầu bà cũng lo hiếu kỳ ba năm của Hứa Minh Chương, không biết làm sao cho nữ nhi vui lòng, bà có biện pháp gì chứ, Nghĩ đến đây, thở dài nói: “Có lẽ nhân duyên đều là ông trời đã định trước, Tiểu Cửu và Trọng Nguyên Lang sớm đã được Nguyệt lão kết duyên rồi, Tiểu Cửu nói, nguyện ý chờ Trọng Nguyên Lang ba năm.”

Diệp Trì nghe xong câu này, cười không khép miệng, trong lòng nói, đến lúc này, ta cũng không tin Hứa Minh Chương người còn dám kháng chỉ.

Hứa Minh Chương cũng biết hôm nay dù phản đối thế nào cũng vô ích, Thái hậu thái phi mở miệng, Cửu công chúa tự mình mai mối cho mình, dù mình có lá gan lớn như trời, cũng không có thể làm mất mặt hoàng gia, mình chết không có gì đáng tiếc, nhưng còn có thân nhân, rồi lại nghĩ, Tiêu Tiêu sắp gả cho Diệp Trì rồi, mình và Tiêu Tiêu cuộc đời này lại không thể trở thành phu thê, như vậy mình có cưới hay không thì có làm sao.

Nghĩ đến đây, liền cúi đầu nói: “Vi thần tạ Thái hậu làm mai.”

Thái hậu lập tức mặt mày hớn hờ: “Ta nói nha, như vậy một hôn sự như ý, như thế nào sẽ không vui, được rồi, việc mai mối này ai gia rút cuộc đã tác thành, Cửu nha đầu người có thể cao hứng rồi.”

Cửu công chúa tính tình đánh đá, gặp hôn nhân đại sự lúc này cũng khó tránh khỏi e lệ, đặc biệt là lúc này trước mắt bao người, đầu đầu tạ ơn mẫu phi Thái hậu, xấu hổ mang theo e sợ liếc Hứa Minh Chương, tay

áo che mặt phẫn, chạy như một làn khói.

Hứa Minh Chương chậm rãi cáo lui ra khỏi cung Thái hậu, Hoàng Thượng cùng Thái hậu nói hai câu chế cười, liền đứng lên, liếc mắt Diệp Trì nói: “làm trò còn chưa đủ sao, sao còn chưa đi.”

Diệp Trì vội vàng cáo từ Thái hậu, đi theo Sùng Nhân để đi ra, đến Càn Thanh Cung, vào phòng, Sùng Nhân để chỉ hấn nói: “Tiểu tử ngươi được lắm, vì đối phó tình địch, ám chiêu gì cũng lấy ra dùng, không ngờ Thái hậu thái phi cứu công chúa đều là vũ khí cho ngươi sử dụng, tục ngữ nói, giết người đầu chia xuống đất, ngươi đã đoạt nàng dâu người ta rồi, còn muốn thế nào nữa, không phải muốn cả đời người ta không yên mới thống khoái có phải hay không.”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng người nói như vậy, đường đường công chúa Đại Yến gả cho một Trạng Nguyên Lang như hấn sao lại là thấp gả, tiểu tử hấn mang ơn tạ chủ long ân mới đúng, sao lại cả đời không yên.”

Sùng Nhân để túm cái gối thêu hoa trên giường ném tới: “Bớt vòng vo với trẫm đi, tưởng trẫm không biết sao, nếu như Hứa Minh Chương thích công danh lợi lộc, kim chi ngọc diệp, lúc trước cần gì cự tuyệt cửa hôn sự này, hôm nay không phải tiểu tử ngươi từng bước ép sát, Hứa Minh Chương như thế nào lại đồng ý, tiểu tử ngươi đừng được tiện nghi còn khoe mẽ.” Nói xong lại nói: “Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như thế, trẫm cũng nhắc nhở ngươi, chuyện này đến hôm nay là kết thúc, từ hôm nay trở đi, ngươi lấy vợ của người, hấn làm phò mã của hấn, hai người các ngươi nước giếng không phạm nước sông, nếu như ngươi tìm Hứa Minh Chương gây phiền phức, trẫm cũng không thuận theo.”

Tới loại trình độ này, trong lòng Diệp tiểu gia cũng coi như thống khoái, đã có Cửu công chúa đánh đá này quần lấy, phỏng đoán Hứa Minh Chương cũng không có tinh lực nghĩ đến nàng dâu của mình, hấn nghĩ tới nghĩ lui, liền gật đầu đồng ý.

Sùng Nhân để nhẹ nhàng thở ra, gật hấn nói: “Ngươi nha, bản thân tự kiểm điểm chuyện này cho trẫm, vì vợ của người mà làm ra bao nhiêu chuyện, nàng dâu này cũng cưới rồi, cũng đừng mò mẫm bốn phía nữa, trở về cho người việc làm học hỏi kinh nghiệm, trẫm nếu còn có huynh đệ, cũng không cần phải trông chờ vào ngươi, nếu không phải tiên đế...” Nói đến đây, thở dài: “Tóm lại ngươi không thể so với mấy người đó, tốt xấu gì cũng giúp trẫm một chút là được.”

Trên cơ bản cách một đoạn thời gian, Sùng Nhân để cứ như vậy lải nhải một hồi, Diệp Trì ở một bên căng lỗ tai lên nghe là được, đợi Sùng Nhân để lải nhải lắm lắm đã xong, hai người đi phòng diễn võ luyện đao thật thương thật một trận, Sùng Nhân để thống khoái, Diệp Trì ôm bảo bối lấy được từ chỗ Sùng Nhân để cảm thấy mỹ mãn xuất cung, mỗi lần vào thời điểm này, Lưu Hải lại cảm thấy vạn tuế gia thua thiệt lớn.

Diệp Trì từ trong cung đi ra, đi thành Nam trước, trong đầu nhớ thương vợ hấn, vào phòng, chỉ thấy nàng dâu đang ngồi nghiêng trên giường gạch ngoài phòng, đang luồn chỉ, bà tử hầu hạ một bên thấy Diệp Trì, liền lui ra ngoài.

Cái hộp Diệp Trì cầm trên tay đặt ở trên bàn giường, tiến tới nói: “Không phải nói không khỏe trong người sao, sao còn se chỉ, nghỉ ngơi cho tốt.” Thời Tiêu thấy hấn đi ra ngoài một chuyến, một trán đổ mồ hôi không nói, khỏe mắt giống như là có một khối bầm, vô thức đưa tay tới, đầu ngón tay còn chưa đụng tới, chợt thấy không ổn, vội vàng lại rút trở về: “Này làm sao vậy? Gấp gấp hay là đánh nhau với người ta?”

Diệp Trì hì hì cười một tiếng nói: “Đánh nhau với Hoàng Thượng, còn đánh thắng, nàng nhìn đi đây là bảo bối ta thắng hoàng thượng đó, đồng ý cho ta mượn một năm rồi, nhưng lại không chịu cho ta, hôm nay mới coi là ói ra, nói tiểu gia gần thành thân rồi, thứ này đặt trong phòng chúng ta cũng xem như là điềm tốt.”

Thời Tiêu sửng sốt một chút nói: “Huynh nói đánh nhau với ai?”

Diệp Trì nói: “Hoàng Thượng a, nàng đừng sợ, ta và Hoàng Thượng đánh từ nhỏ tới lớn, lúc trước vừa gặp mặt thì làm một trận, sau này liền cứ như vậy, khi đó Hoàng Thượng vẫn là hoàng tử, muốn ta nói, cuộc sống khi đó trôi qua ngược lại thống khoái, hôm nay cứu ngũ chí tôn làm chủ thiên hạ, tôn quý là đủ tôn quý, nhưng cũng mất tự tại, còn không bằng lúc trước.”

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, vội nói: “Nói bậy bạ gì đó, Hoàng Thượng huynh cũng có thể sắp đặt sao, đây chính là tội mất đầu, được rồi, ta biết huynh và Hoàng Thượng tốt, chỉ mình ta biết cũng không sao, những lời này cũng không thể nói với người khác.”

Diệp Trì thấy nàng hướng về mình như thế, trong lòng nóng lên, ha ha cười rộ lên nói: “Nàng cho là ta ngốc a, đây không phải ta và vợ ta đóng cửa lại nói chuyện riêng tư ư, trước mặt người ngoài tất nhiên là không thể nói, mà ta nói cũng có ai dám nghe, nàng nhìn một chút cái này xem thích không, ta muốn bày ở phòng ngủ chúng ta.”

Nói xong mở hộp lớn này ra, Thời Tiêu nhìn lên cây thạch lựu chạm khắc ngọc thạch, chiều cao nửa mét, chậu phía dưới là ngọc dương chi, lá xanh mơn mớn lộ ra sóng ánh sáng, xanh biếc, thích nhất là một đám thạch lựu đầu cành hoan hỷ rủ xuống, óng ánh đỏ rực trong suốt, nếu như ban đêm treo thêm một ngọn đèn, không biết đẹp cỡ nào nữa.

Thấy Thời Tiêu như vậy, vốn không thích châu báu ngọc khí lắm, cũng yêu thích không rời tay, ngón tay đụng đụng thạch lựu, Diệp Trì nói: “vật này thật tinh xảo, nơi này là sống đó.” Nói xong nắm viên thạch lựu nàng vừa chạm kia, lén nhẹ nhàng nhấn một cái, thạch lựu này liền hái xuống, thả vào lòng bàn tay Thời Tiêu, Thời Tiêu ghé sát vào cửa sổ cẩn thận nhìn, thấy quả nhiên là tinh xảo, ngay cả cái cuống cũng trông rất sống động.

Diệp Trì nói: “Nàng chớ coi thường thạch lựu này, cũng không phải là mã não đâu, là hỏa ngọc, trên tay nàng một viên như vậy, có thể đổi một tòa nhà ba gian đó.”

Tay Thời Tiêu run lên, thạch lựu này ừng ực ực rút xuống, Diệp Trì vội vàng vớt trong tay, Thời Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm, không dám nhìn nữa, thúc hấn nói: “Huỳnh nhanh gắn lên đi, lỡ như rút mất là hư luôn đó.”

Diệp Trì cười nói: “Có cái gì hiếm lạ đâu, hỏng thì hỏng.”

Thời Tiêu liếc hấn một cái, Diệp Trì một lần nữa thả cây thạch lựu lại trong hộp, đẩy kín, cho người đưa về phủ trước, tự mình ghé vào bên cạnh Thời Tiêu, một hồi lại sờ sờ giường chỉ trong tay nàng, một hồi lại lay lay khay đàn châm tuyền bên trong giường, khi hấn làm như thế, chung quy cả người đều ở sau lưng Thời Tiêu.

Thời Tiêu không kiên nhẫn, xê dịch người đến đối diện, Diệp Trì cười nhìn nàng nói: “Nàng trốn cái gì? Ta lại không trở ngại chuyện chuyện của nàng mà.”

Khuôn mặt Thời Tiêu có chút đỏ, trừng mắt liếc hấn một cái, không để ý tới hấn, thẳng nhai này hôm nay càng ngày càng có chút không thành thật, tìm cơ hội, liền sáp đến bên cạnh mình, trong lòng hấn nghĩ điều gì, thật coi Thời Tiêu không biết gì sao, nghĩ đây lại liếc hấn một cái nói: “Còn không quay về thay y phục, cả người đổ mồ hôi, có thể xông chết người đấy.”

Diệp Trì giơ tay áo lên ngửi ngửi, có mùi mồ hôi, thường ngày trong cung đánh quyền với Hoàng Thượng, đều có tiểu thái giám hầu hạ tắm gội thay quần áo, chỉnh đốn chỉnh tề rồi mới trở ra, hôm nay không phải cao hứng ư, lại được tặng thưởng, nghĩ vậy vội về cho vợ hấn nhìn, liền chưa kịp tắm gội, ngược lại làm cho vợ hấn ghét bỏ.

Diệp Trì biết rõ vợ hấn thích sạch sẽ, cũng không sáp đến nữa, qua bên này bắt quá cũng chỉ vì nhìn xem vợ hấn đã khỏe chưa, lúc này thấy tinh thần nàng tốt, sắc mặt cũng hồng nhuận liền thả lỏng, đứng lên, bày ra một sắc mặt khổ ba ba nói: “vợ ta ghét bỏ rồi, gia quay về tắm thay quần áo đây.”

Nói xong đi ra ngoài cửa, đi tới mép cửa chợt quay đầu lại nói với Thời Tiêu: “Nàng đau, nàng không biết trong lòng ta vui mừng thế nào đâu, nàng yên tâm, ta tất nhiên sẽ không phụ lòng nàng.” Quẳng xuống câu nói như vậy xoay người lại rời đi.

Thời Tiêu sưng sốt cả buổi, mới phục hồi tinh thần lại, khe khẽ thở dài, có lẽ gả cho hấn, thực là vận mệnh của mình, buổi tối Thời Tiêu mộng thấy nương nàng, nương nàng một câu cũng không nói, nhưng nhìn nàng cười, nàng vừa gọi câu nương, liền đã tỉnh lại.

Hôm nào đó liền thương lượng với cha nàng, có phải nên đặt linh vị của nương nàng vào trong miếu không, lúc trước từ quê quán đưa đến kinh thành, cũng không có nghĩ quá nhiều, hôm nay nàng sắp ở kinh thành xuất giá, nghĩ đến ngày sau không biết có nên trở về quê hay không, hay là cúng dường trong miếu thỏa đáng hơn, một có thể dính chút ít phật khí, hai cũng có đèn nhang.

Cha nàng cũng nói như vậy tốt, Thời Tiêu suy nghĩ Diệp Trì tốt xấu gì cũng là cô gia, liền cũng nói với hắn, Diệp Trì nghe xong, trong lòng càng an tâm, thầm nghĩ vợ hắn ngay cả chuyện này cũng thương lượng với mình, tự nhiên không có xem hắn là người ngoài, nếu như hắn có thể, hận không thể dời phần mộ của mẹ vợ đi, cuối cùng, là Thời Tiêu kiên trì nói muốn đưa vào ở trong miếu, Diệp Trì mới không thể không theo nàng, chọn ngày, Diệp Trì cùng Thời Tiêu đi An Phúc Tự ở ngoại ô kinh thành.

An Phúc Tự này rộng rãi, có cao tăng ở đây hoàng dương phật hiệu, vì vậy hương khói cực kỳ linh thiêng, quan lại quyền quý tới đây thăm viếng rất nhiều, đến bên ngoài cửa núi, Thời Tiêu vừa nhìn những xe ngựa kiệu quan kia, liền nói với Diệp Trì: “Huynh xem kiệu quan nhiều như vậy, bản thân ta không sao, người bên ngoài cũng nhận không ra, nhưng huynh đi vào, không chừng sẽ có người tiến lên chào hỏi, mặc dù Hoàng Thượng ban hôn, đến cùng vẫn chưa thành lễ, chúng ta đi cùng một chỗ như vậy, để người ta nhìn thấy thì không thỏa đáng.”

Nếu là Diệp Trì, tất nhiên là không để ý tới những điều này, nhưng biết tính tình vợ hắn, liền nói: “Cứ như vậy đi, chút nữa nàng đi trước, bảo Đắc Lộc đi theo nàng, ta đi thiện phòng của phương trượng đại sư phụ chờ nàng, nàng ở bên kia chuẩn bị cho tốt, bảo Đắc Lộc báo tin cho ta, ta trở ra tìm nàng.”

Thời Tiêu thấy hắn không có phản bác mình, mà lại nghĩ chu đáo, liền gật đầu đồng ý, Diệp Trì mắt nhìn thấy vợ hắn đi vào, mới đi vòng qua cửa hông đi vào tự, đến phía sau thiện phòng tìm lão phương trượng muốn uống trà thơm trong chùa, hắn chân trước vừa đi, liền tới hai cỗ xe ngựa nữa, xe ngựa đến vùng phụ cận thì dừng lại, trong xe đằng trước xuống hai bà tử hai nha đầu.

Đi đến phía sau dều hai cô nương thanh xuân tuổi trẻ bên trong xuống.

Đúng là Trần Viễn Hầu phủ Phong Cẩm Phong và Cửu công chúa, từ ngày ấy cùng với Hứa Minh Chương định danh phận, tuy nói cần đợi ba năm, trong lòng Cửu công chúa vẫn là vui mừng vô cùng, tính tình nàng vốn đánh đá, mẫu phi nàng lại nuông chiều từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ sợ ca ca khác mẹ Sùng Nhân đế, người bên ngoài đâu ai quản được nàng.

Sáng sớm hôm nay liền cải trang xuất cung, đi Hứa phủ tìm Minh Chương, vốn muốn phí hết tâm tư đi gặp hắn, mặc dù không nghênh đón niềm nở, cũng không đến mức gương mặt lạnh lùng vứt bỏ nàng, nhưng Hứa Minh Chương lại làm như vậy, tự mình buông tha thể diện xuất cung tới gặp hắn, thế nhưng hắn lại chỉ nói tiền công chúa hồi cung, liền đi mất.

Cửu công chúa một lời thiết tha lập tức đông lạnh thành băng vương mắc khó chịu, có thể không ủy khuất ư, dậm chân một cái tức giận chạy đi, lại không hồi cung, chạy đến Trần Viễn Hầu phủ tìm Phong Cẩm Phong nói chuyện.

Phong Cẩm Phong tỉnh ranh, vừa thấy sắc mặt Cửu công chúa liền biết nhất định chịu ủy khuất, đường đường công chúa Đại Yên triều có thể chịu ủy khuất, ngoại trừ vị phò mã gia không biết suy xét kia, không có người thứ hai, liền hỏi thăm một câu.

Trong lòng Cửu công chúa đang ủy khuất, Phong Cẩm Phong hỏi như vậy, ở đâu còn nhịn được, một tia ý thức đổ ra, cuối cùng nói: “Ta không phục, vị hôn thê trước kia của hắn chẳng lẽ thật sự tốt hơn ta, làm sao lại đáng giá để hắn nhớ mãi không quên như thế.”

Mắt Phong Cẩm Phong loe loe ánh sáng nói: “Có câu ta đã nói với ngươi rồi, nhưng không cho ngươi bực bội.”

Cửu công chúa nói: “Tự nhiên không bực bội, nói cái gì?”

Phong Cẩm Phong nói: “Ngươi nói nữ nhân mà vị phò mã gia tâm tâm niệm niệm là ai?”

“Là ai? Ngươi biết không, nếu như ngươi biết nhanh nói cho ta biết, bản thân ta muốn đi nhìn một cái, ở đâu so với ta tốt hơn.” Phong Cẩm Phong nói: “Ta chưa từng thấy, nhưng nghe nói, vị hôn thê đính hôn trước kia với phò mã gia, chính là tiểu vương phi hôm nay Định thân vương phủ muốn lấy vào cửa...”

68. Chương 68

Là nàng? Cửu công chúa tất nhiên đã nghe nói Diệp Trì cưới một nữ nhân dân gian, vì thế mà náo loạn Định thân vương phũ lên trời, Vương Gia bắt đắc dĩ mới đồng ý, cũng không ngại là nữ nhân trước kia đính hôn với Minh Chương, theo nàng Minh Chương không biết so với Diệp Trì mạnh hơn bao nhiêu, quả thực chính là cách biệt một trời một vực, vì sao lại có nữ nhân vứt bỏ Minh Chương mà chọn Diệp Trì.

Nghĩ như vậy, liền cũng hỏi như vậy, nàng vừa hỏi, Phong Cẩm Phong nói: “Người đây là người tình trong mắt hóa Tây Thi, nhìn phò mã gia nhà người tận trên cao, luận gia thế, trong nhà phò mã gia cũng bất quá chỉ là một người buôn bán, như thế nào đánh đồng với Thiết Mạo Tử Vương, luận tướng mạo, phò mã gia nhà người không kém, nhưng vẫn là Diệp Trì mạnh hơn một bậc, luận...”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Cửu công chúa liền không vui, hừ một tiếng nói: “Sớm biết người nhìn trúng hần, tự nhiên cảm thấy hần mọi thứ đều tốt, đáng tiếc người cảm thấy hần tốt cũng vô dụng, hần hôm nay muốn lấy nha đầu dân gian kia.”

Phong Cẩm Phong bị nàng làm cho nghẹn, phục hồi tinh thần lại, thầm nghĩ mình tại sao hồ đồ, hai người ngày thường giao hảo, đến cùng nàng là công chúa, lại thật lòng yêu Trọng Nguyên Lang, làm sao nghe vào lời của mình, nhưng nàng nói như vậy, càng tăng thêm phần uất trong lòng nàng, mình có chỗ nào không bằng nha đầu dân gian kia, Diệp Trì ngay cả nhìn cũng không nhìn mình, nhưng cũng không nên lấy nha đầu ti tiện kia.

Thấy Cửu công chúa sắc mặt không được tốt, nhớ tới nường dặn dò nàng nói, vội vàng kéo tay Cửu công chúa lắc: “Được rồi người cũng không nên tức giận, vị phò mã gia kia của người tất nhiên là nghìn tốt vạn tốt, bằng không thì cũng không thể lọt vào mắt Cửu công chúa chúng ta, tranh luận những thứ này có ý gì, người hôm nay khó khăn lắm mới xuất cung, chúng ta cũng đừng đợi ở trong phủ, đi ra ngoài dạo đi.”

Cửu công chúa nói: “Đi chỗ nào đây? Vốn ta nghe nói An Phúc Tự rất náo nhiệt, muốn ra ngoài tìm Hứa Minh Chương đi với ta, không ngờ hần...” Nói xong sắc mặt tối sầm lại, bĩu môi không nói.

Phong Cẩm Phong nói: “Mắc gì phải trông chờ vào hần, ta đi dạo với người, cũng tự tại hơn, đi thôi.” Nói đến đây dứt Cửu công chúa ra khỏi Trấn Viễn Hầu phủ đi An Phúc Tự, mặc dù đạt được mong muốn, rốt cuộc cũng không phải như mình nghĩ, Cửu công chúa nghĩ, dáng vẻ lạnh lùng kia của Hứa Minh Chương, trong lòng giống như chặn khối đá lớn, miệng chưa xót khó chịu không diễn tả nổi.

Đi dạo một lát thấy không thú vị, hai người từ bảo điện đi ra, Phong Cẩm Phong liếc mắt nhìn thấy Đắc Lộc từ trong viện bên cạnh đi ra, giống như là chạy ra phía sau thiện phòng, thế nhưng Đắc Lộc là người hầu hạ bên cạnh Diệp Trì, có hần tự nhiên liền có Diệp Trì, Phong Cẩm Phong nghĩ đến ngày ấy ở trong cung Thái hậu không thể nói gì, hôm nay ngược lại vừa vặn, mình nên đi tới hỏi hần một chút, rốt cuộc vì sao cự tuyệt mình mà chọn nữ nhân dân gian kia.

Càng nghĩ càng giận, cũng bất chấp ở nơi nào, lôi kéo Cửu công chúa qua viện bên cạnh, mà viện bên cạnh là minh hương điện, chuyên để cho người ta đặt linh bài dâng hương, Cửu công chúa bị Phong Cẩm Phong túm đến đây, cảm thấy xúi quẩy, liền nói: “Bên kia có nhiều chỗ đi dạo mà, làm cái gì chạy đến nơi người chết này.”

Nhưng không thấy Phong Cẩm Phong trả lời nàng, vừa trừng mắt đằng trước nhìn, Cửu công chúa theo ánh mắt của nàng nhìn qua, thấy đứng dưới cây bồ đề bên kia là một đôi chủ tớ, bà tử này thì thôi đi, nha đầu đằng trước ngược lại có thể làm khiến người ta nhìn nhiều vài lần, mặc một thân áo tơ váy trắng, trên đầu cũng chỉ cài một nhánh trâm bạc, mặc dù trắng trong thuần khiết như thế, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay sạch sẽ, đứng dưới lá bồ đề bên trên như cái dù, có vài phần quyến rũ động lòng người.

Nhưng khuôn mặt này, Cửu công chúa nghĩ đến tất cả khuê tú cũng nghĩ không ra là nhà ai, đành phải hỏi Phong Cẩm Phong: “Sao? Người biết nha đầu kia? Nhà ai hay sao? Nhất thời ngược lại không nghĩ ra.”

Thật ra Phong Cẩm Phong làm sao nhận ra Thời Tiêu, Đắc Lộc tuy nói là nô tài, ở trước mặt Diệp Trì cũng rất được sủng ái, người ngoài thấy đều phải từ xa nghênh đón gọi một tiếng Lộc đại gia, nữ nhân có thể để Đắc Lộc đi theo hầu hạ, ngoại trừ nha đầu ti tiện sắp gả vào Vương Phủ còn có thể là ai, thực tế

thấy nàng làm bộ làm tịch ra vẻ nhu nhược đứng ở đằng kia, nghĩ đến dáng vẻ hồ ly tinh chính là như vậy, mới làm Diệp Trì mê muội choáng váng đầu óc, không lấy nàng không được.

Mỗi hận trong lòng dâng trào, hận không thể đi tới xé gương mặt đỏ của nàng, chân đi lên phía trước nửa bước rồi lại rút trở về, thầm nghĩ, đối đầu với thân phận tiểu vương phi của Định thân vương phủ, một khuê tú Hầu phủ như nàng sao có thể mạo phạm tiện nha đầu này, huống chi động thủ, nhưng cứ dần dần u mê trở về như vậy, sao có thể cam tâm.

Đúng lúc Cửu công chúa hỏi nàng, Phong Cẩm Phong xoay chuyển ánh mắt, nảy ra ý hay, mình tuy không dám đắc tội, nhưng bên cạnh mình còn có Cửu công chúa mà, chỉ cần mình không tự ra tay, ngày nào đó âm ỉ lên, có trách tội cũng không tới trên người mình.

Nghĩ đến đây, nói với Cửu công chúa: “Người không phải nói muốn gặp nữ nhân trước kia đính hôn với phò mã gia của người sao, không phải là nàng ta sao?”

Cửu công chúa sững sờ, nhìn qua nữ nhân nhỏ nhắn dịu dàng bên kia, nhớ tới lời Hứa Minh Chương nói ở trong cung Thái hậu ngày hôm đó, cùng lạnh lùng vô lễ hôm nay đối với mình, lập tức tức giận xen lẫn ghen tuông cuộn cuộn đi ra, không hề nghĩ ngợi, bước nhanh tới.

Thời Tiêu cất kỹ bài vị của nương nàng, chút nhang đèn, thêm dầu vừng, lại quỳ gối trước bài vị của nương nàng, sao chép một lần kinh, lúc này mới ra ngoài, Đắc Lộc thấy mặt trời lúc này lớn quá, sợ phơi nắng tiểu Vương Phi của hắn, liền bảo bà tử đỡ Thời Tiêu chờ ở dưới tầng cây bồ đề, mình đi ra phía sau tìm tiểu gia nhà hắn trước. Phải nói Đắc Lộc hôm nay cũng đã có kinh nghiệm, mặc dù nói hắn từ nhỏ đã hầu hạ tiểu gia nhà hắn, có chút thể diện, nhưng hôm nay tiểu gia nhà hắn muốn cưới vợ, nếu là tùy tiện lấy một người trở về, thì cũng không có gì, đằng này lấy chính là tâm can sinh mệnh của tiểu gia nhà hắn, tiểu gia nhà hắn quần áo đến vờn tay cơm đến há miệng, vậy mà hầu hạ tiểu vương phi còn phải ăn nói khép nép, nói thật không khoa trương, hắn ở một bên nhìn, tiểu gia nhà hắn và tiểu vương phi nói chuyện, tự giác trở nên nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ý tứ là sợ âm thanh lớn làm tiểu vương phi sợ, thương yêu như vậy, bọn họ làm nô tài nào dám lỗ mãng, so với tiểu gia nhà hắn còn phải tỉ mỉ hơn mới được.

Vì vậy, hôm nay Đắc Lộc ở trước mặt Thời Tiêu, đó là vô cùng cẩn thận hầu hạ, chỉ sợ có một sơ xuất, trở về sẽ bị tiểu gia đánh gậy, nhưng như vậy mà cũng có lúc đến lượt hắn gặp xui xẻo, hắn nào có nghĩ đến ở An Phúc Tự gặp Cửu công chúa và Phong Cẩm Phong.

Thật ra Thời Tiêu đâu đó yếu ớt như thế, trước kia lúc Thời Gia còn tốt, ở nhà mặc dù không ra khỏi cửa, nhưng tường hoa bên cạnh hậu hoa viên nhà nàng có đặt một bàn đu dây, là Minh Chương làm cho, tuổi còn nhỏ có hơi bướng bỉnh, ép buộc Minh Chương đến xem nàng, bắt hắn đẩy nàng đứng đưa, về sau trưởng thành, Minh Chương cũng không thể đến hoài, nàng liền thích ngồi ở trên đó đọc sách, có đôi khi, mặt trời lên cao cũng không muốn trở về phòng, nương nàng liền oán trách nói: “ngồi một hồi nám đen, xem người sao người gặp người.”

Nàng ngược lại không cảm thấy nám đen có cái gì không tốt, khi còn bé bên ngoài tổ gia đi theo Minh Chương cũng không ít bướng bỉnh, hôm nay nghĩ đến, lại giống như chuyện ở kiếp trước, đến sau này Thời Gia bị hỏa hoạn, nương nàng mất, cha bị bệnh, cơ hồ một đêm, nàng từ một người vô ưu vô lo mười ngón không dính nước mùa xuân, luân lạc tới mức phải buồn lo ba bữa cơm no áo ấm, phải lo đi chỗ nào mượn bạc xem bệnh cho cha, cha con các nàng từ quê đến kinh thành, gần gũi vài năm, nếu như nàng yếu ớt, sợ cha con các nàng sớm đã chết đói đầu đường.

Diệp Trì thích nàng, trong lòng cảm thấy nàng nên là nữ nhân yếu ớt, nhắc đến việc này, trong lòng Thời Tiêu không khỏi có chút ngọt ngào, mặc kệ đã từng khắc cốt ghi tâm như thế nào, nàng và Minh Chương dù sao đã qua, sau này nàng là thê tử Diệp Trì, tiểu vương phi Định thân vương phủ, Diệp Trì đối với chính nàng tốt như vậy, nàng có phải cũng nên thử tiếp nhận hắn hay không.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một thanh âm thanh thúy nhưng bá đạo nói: “Người chính là nha đầu ti tiện vì trèo cao mà vứt bỏ Minh Chương sao?”

Thời Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hai nữ tử trước mặt, trước mặt một người mặc hồng y, trên đầu đội kim quan mẫu đơn, e rằng không phải thứ gia đình tầm thường có thể có, huống chi khóa kim phượng bằng vàng ròng trên cổ này.

Thời Tiêu hôm qua mới từ trong miệng Quyên Tử biết rõ, Thái hậu mai mối thành công cho hôn sự của Minh Chương và Cửu công chúa, những chuyện này, Diệp Trì hận không thể gạt nàng, thật ra hẳn cũng nghĩ sai rồi, đã tách biệt với Minh Chương, vẫn còn tính toán những thứ này làm cái gì, mà từ trong lòng, nàng cũng muốn Minh Chương tốt, một đời ân ân oán oán, cũng nên kết thúc từ chỗ của bọn họ, cuộc sống về sau còn phải trôi qua, cho dù bao nhiêu thề non hẹn biển, cũng không bằng thế sự đổi thay, nàng gả cho Diệp Trì, nếu như Minh chương lấy Cửu công chúa, cũng coi như đầu đã vào đây.

Nghĩ đến nữ nhân lộ ra sự sắc sảo trước mặt này, chính là vị trí Cửu công chúa a, Nghĩ đến đây, Thời Tiêu có chút khom người: “Công chúa kim an.”

Cửu công chúa ngược lại sững sốt, không nghĩ nàng nhận ra mình, nhớ tới nàng trước đó thay lòng, Minh Chương vẫn đối với nàng như cũ nhớ mãi không quên, nếu không phải ngày ấy nàng nhảy ra ép buộc hẳn, e rằng hẳn cứng rắn chống đỡ cũng không muốn kén phò mã, hôm nay đối với mình lạnh lùng như vậy, không chừng trong lòng còn muốn lấy tiện nha đầu này.

Càng suy nghĩ lòng càng buồn bực, một cổ ghen tuông xông lên, đầu còn quấn được bản thân, đi qua giờ tay lên tát một cái, một cái tát không đánh đủ, giờ lên tay lại đánh một cái, nhưng Thời Tiêu đưa tay bắt lấy tay của nàng: “Cho dù ngươi là công chúa, lại tùy ý ra tay đánh người như vậy cũng không đúng.”

Cửu công chúa muốn rút tay lại, lại phát hiện nha đầu kia nhìn yếu ớt mà lực tay lại lớn, bị nàng nắm cổ tay nhất thời không động được, phía sau bà tử vừa thấy vội nói: “Người, làm sao ngươi đánh người?”

Cái viện này là chuyên cung cấp linh vị sinh linh, mặc dù thanh tịnh nhưng cũng có mấy người qua lại, vừa nghe thấy hô to cũng bu lại, Phong Cẩm Phong vừa thấy không tốt, nghĩ đến chút nữa Diệp Trì đến có thể sẽ hỏng mất, dù sao đánh cũng đã đánh, cũng coi như xả giận, đi nhanh lên mới phải.

Nghĩ đến đây, vội vàng giật giật Cửu công chúa nói: “Động tĩnh quá lớn cũng không hay, đi ra hơn nửa ngày rồi, cũng nên trở về thôi.” Mặc dù lời này của Cẩm Phong mô phạm cái nào cũng được, Cửu công chúa cũng không phải người ngu, tất nhiên là nghe ra, nhớ tới những thanh danh kia của Diệp Trì, Cửu công chúa cũng không khỏi có chút sợ hãi, rút tay về, hung hăng trừng Thời Tiêu, xoay người rời đi.

Người chung quanh nhìn nhìn rồi cũng đều giải tán, bà tử phía sau mặt mũi trắng bệch nói: “Ồ đầu nhảy ra cái công chúa, hung hãn như vậy, đi lên liền động thủ, mặt mũi cô nương sưng lên hết rồi, chút nữa tiểu vương gia thấy thì sao?”

Thời Tiêu nhàn nhạt liếc bà, bà tử này cũng biết diễn trò, khi Cửu công chúa vừa động thủ, bản thân rõ ràng nhìn thấy bà lui về sau một bước, nghĩ đến câu nói kia công chúa dọa nàng, tuy là nhân chi thường tình, rốt cuộc cũng làm cho lòng người lạnh lẽo, liền nói: “Không có chuyện gì, chỉ nói là tự chính mình đụng đúng là được rồi.”

Bà tử này rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, không bao lâu Đắc Lộc trở về, nói Diệp Trì đi trước chờ bên ngoài cửa núi, nhưng thoáng nhìn thấy dấu tay sưng đỏ trên má phải Thời Tiêu, không khỏi lại càng hoảng sợ, vội hỏi bà tử này, bà tử này chi... chi ô ô cho có lệ cả buổi nói không rõ ràng, Thời Tiêu thần nhiên nói: “Mặc kệ chuyện này đi, là tự ta đụng trúng.”

Tự mình đụng trúng? Làm sao có thể, rõ ràng chính là bị đánh, tiểu gia nhà hẳn thương yêu nàng đầu biết bao nhiêu, xoa xoa một chút da mà còn đau cả buổi, hôm nay bị đánh cái tát, không phải đau chết sao, trọng điểm là, hẳn hôm nay thế nhưng là tự mình hầu hạ tiểu vương phi, đang yên đang lành bị đánh, mình còn có thể có cái gì tốt.

Nghĩ vậy trừng mắt nhìn bà tử, trong lòng nói đây chính là người chết, hầu hạ chủ tử sao thế, bà ta phải biết tất cả phải vì chủ tử, chủ tử bị đánh, nô tài không lưu tâm như vậy, đánh chết cũng không oan uống, lúc nếu lại bỏ qua cho người, trở về người còn có quả ngon để ăn sao.

Ra khỏi cửa núi, gia nhà bọn họ chờ ở bên kia, Đắc Lộc nhin không được sợ run cả người, sờ lên mông mình, suy nghĩ bây giờ chịu được bao nhiêu gậy đây.

Mới có một lát không gặp, Diệp Trì cảm giác tựa như nửa năm, mới vừa rồi dùng trà trong thiện phòng với lão hòa thượng, đều có chút không tập trung, nhiều lần hận không thể đi tìm vợ hẳn, đây không phải là không ở trước mặt luôn luôn không an tâm.

Từ xa nhìn thấy vợ hắt, Diệp Trì ba bước thành hai bước lên đón, đến gần, vốn đang tươi cười, bỗng nhiên trầm xuống, đưa tay qua vuốt sờ mặt vợ hắt.

Thời Tiêu vội vàng chặn lại, nhỏ giọng nói: “Làm gì mà động tay động chân đó.”

Diệp Trì âm u nhìn Đắc Lộc: “Đây là có chuyện gì?” Đắc Lộc gục đầu xuống không dám nói lời nào, Diệp Trì chợt nhớ tới vừa nhìn thấy Phong Cẩm Phong và Cửu công chúa từ trong chùa đi ra, không đợi chào hỏi hắt, liền vội vã chạy mất, chẳng lẽ là các nàng.

Nghĩ đến đây, rằng đều muốn cản nạt, trong lòng nói, được lắm, động đến trên đầu tiểu gia, thiên vương lão tử cũng không được nha, nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng này của vợ hắt, Diệp Trì chợt cười một tiếng nói: “Ta hỏi không được sao, đi thôi, ta về nhà thôi.”

Thời Tiêu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tuy nói bị đánh một cái tát, nhưng Thời Tiêu không muốn ồn ào chuyện này, liên lụy Định thân vương phủ và Minh Chương, động tĩnh quá lớn, dễ nghe nhưng khó nói, nhưng Diệp Trì phản ứng ngược lại thật sự có chút ngoài ý muốn, với hiểu biết của nàng đối hắt, vừa rồi còn lo làm sao giấu giếm hắt.

Đắc Lộc cũng không ngờ Thời Tiêu nghĩ như vậy, hắt đối với tiểu gia nhà mình hiểu rất rõ, chuyện này tuyệt đối không có khả năng không giải quyết như vậy, gia nhà hắt từ nhỏ chính là bá vương, khi dễ người khác chứ lúc nào bị người khác khi dễ tiểu gia nhà hắt, đương nhiên, ngoại trừ tiểu vương phi, cho nên tiểu gia nhà hắt lúc này càng biểu hiện điềm nhiên như không có việc gì, thì càng biết chuyện càng lớn hơn.

Trở về một đường trong lòng Đắc Lộc đều run sợ, đến nhà lại càng bị gia nhà hắt sai bảo xoay quanh, chút nữa đi lấy băng, chút nữa đi lấy thuốc, bận rộn đến trưa, cùng tiểu vương phi ăn cơm trưa rồi bảo bà tử hầu hạ nằm nghỉ trưa, tiểu gia nhà hắt mới ra ngoài.

Vừa ra tới liền nói với hắt: “Gọi người môi giới tới đây, bán bà tử này đi, nói tiểu gia nói, cho nàng ta hưởng thụ thoải mái, dám ở trước mặt tiểu gia dùng mảnh khoé, ta nhìn nhìn một chút, xem nàng ta còn có thể đùa bỡn tới khi nào, từ trong phủ chọn hai người hầu hạ thích hợp tới đây, trở về rồi tự mình lĩnh mười gậy đi.”

Đắc Lộc vội vàng đáp lời, trong lòng thực nhẹ nhàng thở ra, đánh mười gậy thật sự là gia hạ thủ lưu tình, gọi tiểu tử vội đuổi theo gia, trong lòng nói gia lúc này nhất định đã biết rõ ai đánh tiểu vương phi rồi, cái này là báo thù đi, cũng không biết ai mà to gan như vậy.

Đưa gia đi ra ngoài, hỏi đánh xe, mới biết được vừa nhìn thấy đường muội của Cẩm Thành thiếu gia và Cửu công chúa trong cung, Đắc Lộc cũng hiểu rõ, hai người này vốn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vị Phong gia kia luôn nhớ thương gả cho tiểu gia nhà bọn họ, lúc này rơi vào khoảng không, không chừng trong đầu hận dữ lắm, vị Cửu công chúa kia cũng thật tệ hại, luận tâm cơ, mười người cũng không phải là đối thủ của vị Phong gia kia, không biết còn bị người ta xem là vũ khí sử dụng.

Vị Phong gia kia cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám động thủ với tiểu vương phi, công chúa kia ngược lại có khả năng, lại không nghĩ, tiểu gia nhà bọn họ chính là chịu thiệt, còn có bà tử xảo quyết bên trong, gia cũng dẫn dò xong, hắt phải trông nom nàng ta thật tốt, liền mặt mày âm u đi vào bên trong.

Nói tới Diệp Trì, từ bên này đi thẳng vào trong cung, cũng thật trùng hợp, đang đi vào cửa cung thì đụng với thổ địa Tiểu Phúc Tử của Lưu Hải, Tiểu Phúc Tử vừa thấy Diệp Trì, cho là hắt tới gặp Hoàng Thượng, vội vàng đuổi theo nói: “Lúc này vạn tuế gia đang rảnh rồi, đang ở trong phòng đọc sách, tiểu vương gia đến, vạn tuế gia nhất định vui mừng.”

Diệp Trì hàm hàm hồ hồ lên tiếng, Tiểu Phúc Tử thấy tiểu vương gia hôm nay sắc mặt không được tốt, liền cũng không dám đáp lời, mắt nhìn thấy hắt rời đi, liền thấy hắt xoay qua hướng khác, không giống đến Ngự Thư Phòng, đi thẳng qua như vậy, là đến chỗ thái phi, không khỏi ngần người.

Trở lại đi gặp Lưu Hải, còn suy nghĩ chuyện này, liền có chút ít không tập trung, bưng trà vãi ra một tí, Lưu Hải quát: “Tiểu tử ngươi hôm nay làm sao vậy, gan người hôm nay đi vắng rồi à, cẩn thận đầu của người.”

Tiểu Phúc Tử sờ sờ đầu nói: “Mới vừa ở cửa cung gặp tiểu vương gia, vốn tưởng rằng tiểu vương gia muốn tới tìm vạn tuế gia chúng ta, không ngờ lại đi hậu cung, nếu là đi chỗ Thái hậu chỗ thì nói làm gì, nhưng

nhìn phương hướng là cung thái phi, sư phụ, người nói tiểu vương gia đi chỗ thái phi làm cái gì, mà nhìn sắc mặt không tốt, không giống đi thỉnh an, ngược lại giống như muốn đi đánh nhau.”

Lưu Hải nghe xong, trong lòng lộp bộp rơi xuống, vị gia kia cũng không phải là loại lương thiện gì, buồn bực càng không để ý tới quy củ lễ phép, bản thân thống khoái là được, lúc trước xông vào nội viện Thị Lang phủ, chuyện chìa kiếm vào Thị Lang phu nhân cũng làm được, cũng không thấy bị trách phạt gì, Hoàng Thượng cũng nói không quá hai câu, sau lại lòi ra chuyện Thị Lang chơi gái, mười mấy quan viên liên danh vạch tội, mặc dù bảo vệ được một mạng, nhưng chức quan cũng bị ném đi.

Trong Đại Yên triều, ngoại trừ vị gia kia thì ai có thể làm được chuyện đuổi tận giết tuyệt như vậy, nói cho cùng không phải là vì Quách Đại Bảo đùa giỡn nàng dâu của tiểu vương gia sao, cho nên, gặp vị gia này tốt nhất là nên tránh đi, chứ không thì có ngày chết dập đầu, kết cục này nên tham khảo quách Thị Lang a.

Đúng là không có mắt, Lưu Hải suy nghĩ, hôm nay không có mắt gây chuyện không tốt chính là vị Cửu công chúa ở cung thái phi, ngày đó ở cung Thái hậu, ông ở một bên nhìn thấy rồi, tâm tư của Cửu công chúa đối với Trạng Nguyên Lang, không chừng liền gây ra chuyện, nghĩ đến cái gì liền vỗ đùi: “Ai ôi!!! tiêu rồi, vị gia gia đây là đi tìm Cửu công chúa mà.”

Vội vàng chạy vào tìm Sùng Nhân để trở về, Sùng Nhân để nghe xong, lông mày cũng bị dựng lên, Diệp Trì tiểu tử này chính là đồ khốn nạn, thực chọc tới hắn, thì chuyện gì cũng làm được, đứng lên dặn dò một tiếng liền đi chỗ thái phi nhìn một cái.

Mặc dù lúc này Hoàng Thượng phản ứng nhanh, cuối cùng vẫn chậm một bước, Diệp Trì đến cung thái phi nhưng cũng chụp hụt, cung nữ nói hôm nay Thái hậu tinh thần tốt, thái phi đi cung Thái hậu bồi bà đánh bài hương rồi.

Diệp Trì theo sát đi đến cung Thái hậu, đi vào điện, liếc nhìn thấy Cửu công chúa núp ở sau lưng Thái hậu, đầu cũng không dám ngẩng lên, rõ ràng chính là có tật giật mình.

Cửu công chúa cũng không ngốc, buổi sáng ở An Phúc Tự nhất thời xúc động, tát Thời Tiêu một cái, qua rồi càng nghĩ càng sợ, Thời Tiêu cũng không phải là nữ nhân dân gian tầm thường, lại mặc cho nàng khi dễ, nàng hôm nay là nàng dâu tương lai của Diệp Trì, tục ngữ nói, đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, mình vô duyên vô cớ tát nha đầu kia một cái, mặc dù nha đầu kia không dám làm gì, nhưng Diệp Trì dễ gì chịu bỏ qua, quả thực sợ Diệp Trì tới tìm mình tính sổ, trở về cung, cũng không dám ở chỗ của mình, liền tục trốn ở chỗ Thái hậu, suy nghĩ cho dù Diệp Trì tìm tới đây, Thái hậu ở đằng trước, hắn sao dám làm càn, vả lại, cho dù nha đầu kia là tiểu vương phi Định thân vương phủ, thì mình cũng là công chúa kim chi ngọc diệp, đánh nàng một cái tát, Diệp Trì dám đánh lại không.

Nghĩ như vậy, trong lòng an tâm không ít, nhưng cũng không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Trì, Thái hậu thấy Diệp Trì đang buổi trưa lại tới, liền trêu ghẹo nói: “lúc này người đến, chẳng lẽ là đến đánh bài với ai gia, nào, nào, vừa vặn thiếu một người, Chu ma ma dù sao vẫn đánh không giỏi, người tới đấu với ai gia một ván đi.”

Nhưng không thấy tiểu tử này lên tiếng, Thái hậu không khỏi ngẩng đầu lên, lúc này nhìn lên, Thái hậu ngược lại càng hoảng sợ, tiểu tử này vẻ mặt như đưa đám, rõ ràng là muốn kiện cáo, con người chồng chọc nhìn chằm chằm Cửu nha đầu sau lưng bà, tựa như trông thấy cừu nhân giết cha.

Thái hậu vừa muốn hỏi, Diệp Trì đã mở miệng trước một bước, âm thanh này so với Diêm Vương bên trong Diêm La Điện không sai biệt bao nhiêu: “Là người động thủ đánh vợ ta?”

Mấy con mắt đều nhìn trừng trừng, Cửu công chúa cảm thấy mình nếu trở thành rùa đen rút đầu, thật sự thật mất mặt, hừ một tiếng nhắm mắt nói: “Đúng là ta đánh thì làm sao, nàng một nha đầu dân gian thấy bản công chúa lại không biết quý dập đầu, bản công chúa dạy dỗ nàng cấp bậc lễ nghĩa...” Lời còn chưa dứt, Diệp Trì đã chạy tới, một phát bắt được nàng.

Thái hậu và Hoàng Thượng từ phía sau chạy tới đồng loạt quát to một tiếng, ở đâu có tác dụng, chợt nghe ba ba ba BA~, Diệp Trì nắm Cửu công chúa, tát vào mồm 4 cái, nếu không phải Sùng Nhân để quát Lưu Hải ra lệnh mấy người đi qua cản hắn lại, sợ đánh bốn cái cũng chưa chịu dừng lại.

Diệp Trì từ nhỏ luyện võ, vốn khí lực lớn, lại tích trữ tức giận trong bụng, như thế nào sẽ lưu tình, bốn cái

tát rần rần chắc chắn, một chút cũng không giả dối, khuôn mặt lập Cửu công chúa tức sừng to, máu theo khóe miệng chảy xuống.

Lớn như vậy chưa từng chịu ủy khuất như thế, a một tiếng khóc lớn lên, thái phi cực kỳ đau lòng, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người, người lớn mặt.”

Nhưng Diệp Trì căn bản không để ý tới thái phi, thái phi tức giận run rẩy, nói với Thái hậu: “Thái hậu người cũng chính mắt nhìn thấy đó, người phải làm chủ cho hai mẹ con chúng ta.” Nói xong khóc lóc nỉ non.

Tuy nói Diệp Trì động thủ không đúng, nhưng Thái hậu cũng nghe thấy rồi, là Cửu công chúa đánh nàng dâu người ta trước, hay là kiểm cố như vậy, đây không phải là hoàn toàn bới lông tìm vết ư, người ta cũng không phải là dã nha đầu bên ngoài không có gốc rễ, tiểu vương phi của Định phủ thân vương sao có thể để Cửu công chúa người đánh, giáo huấn của mình người sử dụng cho nha đầu của người đi, đừng nói là Diệp Trì, tiểu tử này là Bá Vương trước sau như một, có thể để người khi dễ vợ của mình à.

Nếu không phải thái phi sủng khuê nữ của mình không coi ai ra gì, thì hôm nay về đâu đến nỗi bị Diệp Trì đánh một trận, nhưng chuyện này thật không dễ, chợt nhìn thấy Sùng Nhân đế, liền muốn ra một chủ ý, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người hôm nay cũng quá vô lý, cho dù Cửu nha đầu ra tay đánh vợ của người, người cũng không nên đánh lại như thế, còn đuổi tới cung ai gia động thủ, ta cũng không quản người, chỉ giao người cho Hoàng Thượng, xử phạt như thế nào, Hoàng Thượng nhìn là được.”

Sùng Nhân đế tự nhiên rõ ý tứ của thái hậu, vội để mấy người Lưu Hải áp chế Diệp Trì rời đi, thái phi vừa thấy vậy, không làm gì, khóc hu hu nói: “Thái hậu người đây rõ ràng chính là hướng về Định thân vương phủ rồi, Diệp Trì hẳn là tiểu vương gia, Cửu nha đầu nhà chúng ta liền đáng đời bị hắn đánh như vậy sao, người nhìn một chút xem con bé bị đánh thành cái dạng gì rồi.”

Thái hậu bị bà ta âm ỉ không kiên nhẫn, hừ một tiếng nói: “Cửu nha đầu bị đánh người đau lòng, người cũng không hỏi xem, lúc nàng đánh nàng dâu người ta, người ta không đau lòng à, chuyện này dù sao vẫn khúc chiết thị phi a, là cửu nha đầu đánh nàng dâu trì tiểu tử trước, trì tiểu tử đau lòng nàng dâu, đánh lại, theo lý thông thường, người đau lòng, được thôi, ta đây sẽ mời lão Vương phi Định thân vương phủ tới, chúng ta công bằng mà bình luận phân xử, cũng thuận tiện hảo hảo hỏi một chút Cửu nha đầu tại sao lại đánh người ta.”

Thái phi nghe xong lập tức ỉu xiu, hôm nay lão Vương phi ru rú trong nhà, nhiều người đã quên lão Vương phi nóng nảy, nhưng bà lại nhớ rõ rất rõ ràng, kia chính là người rất bao che con cái, thật muốn luận đúng sai, bà chỗ nào có thể chiếm lý.

Mặc dù nói nữ nhi của mình là công chúa, nhưng công chúa so với quyền cao chức trọng lại là Định thân vương phủ sủng thần Thiên Tử, thì được coi là cái gì, khẩu khí này hai mẹ con bà phải nuốt xuống, không nuốt cũng phải nuốt...

69. Chương 69

Trở lại Càn Thanh Cung, Sùng Nhân đế ngã trên giường gạch, nhìn Diệp Trì cả buổi, cũng không biết mình nên nói cái gì cho phải, cuối cùng phát phát tay nói: “Phạt người nửa năm bổng lộc, đi đi.”

Diệp Trì lập tức vui vẻ ra mặt: “Tạ Hoàng Thượng ân điển, trở về thần đệ liền thành hôn, sẽ dẫn vợ ta tới dập đầu với Hoàng Thượng.”

Cây quạt trong tay Sùng Nhân đế liền vèo bay ra ngoài: “Cút.” Diệp Trì khẽ vươn tay chụp ở trong tay: “Tạ vạn tuế gia ban thưởng, thần đệ lạy đây.” Nói xong chạy như một làn khói.

Lưu Hải ở một bên suýt nữa đã bật cười, gặp phải một vị không da không mặt mũi như vậy, vạn tuế gia cũng không có biện pháp, tất nhiên là phải che chở rồi, chuyện này nói trắng ra, cũng là Cửu công chúa tự mình gây ra, người nói ai không chọc, lại chọc phải vị gia này, bởi vì là nàng dâu của tiểu vương gia, trước

sau đã náo ra bao nhiêu việc rồi, một Thị Lang phủ cũng góp vào rồi, điều này nói rõ cái gì, nói rõ chính là vận mệnh của tiểu vương gia.

Nghe nói tiểu vương gia thương yêu dữ lắm, hận không thể mỗi ngày ngâm trong miệng, Cửu công chúa thì hay lắm, đi lên tát người ta một cái, tính nết của tiểu vương gia, không đánh lại tuyệt đối không cho qua chuyện, cho nên nói, có nguyên nhân có kết quả, Cửu công chúa cũng coi như đáng đời, chính là vận tuế gia ở đây có chút khó xử, dù sao cũng liên quan đến thể diện hoàng gia, còn có thái phi thái hậu, tuy nói Cửu công chúa ra tay trước, tiểu vương gia đuổi vào cung, ở trước mặt thái hậu thái phi mà đánh Cửu công chúa đổ máu, nếu một chút cũng không phạt, thực không thể nào nói nổi.

Cho nên dứt khoát phạt bổng lộc, kinh thành người nào không biết, Phong nhị thiếu của Trấn Viễn Hầu phủ mua bán lớn, tiểu vương gia, Tả thiếu gia thượng thư phủ, còn có tiểu công gia, cũng cầm cổ phần danh nghĩa, cái khác không có, muốn bạc có bạc, ai mà thêm chút bổng lộc triều đình này chứ, đừng nói phạt nửa năm cho dù là phạt mười năm, đoán chừng cũng không sao, hơn nữa, trong miệng vận tuế gia nói phạt, vừa ném ra cây quạt kia, thế nhưng là thảng trước mới triều cống đó, không nói mặt quạt này, ngay cả là nan quạt trầm hương, cầm trên thị trường cũng không dừng lại giá ngàn lượng.

Hoàng Thượng mặc dù phạt bổng lộc, thật ra cũng coi như bù qua, có thể thấy được trong đầu đa phần nghiêng về phía tiểu vương gia, lại nghe Sùng Nhân đế nói: “Mọi người nói anh hùng khó qua cửa ải mỹ nhân, trước kia trẫm không tin lời này, hôm nay thấy Diệp Trì như vậy, cũng phải tin bảy tám phần, từ xưa tới nay một chữ tình vô cùng khó khăn, hấn dè chừng một nữ tử như thế, cũng không biết là họa hay phúc, trẫm nhớ rõ, năm ấy lão Định Thân Vương xem bát tự cho tiểu tử này, nói tiểu tử này từ nhỏ có phúc có lộc, nhưng mệnh phạm hoa đào, chỉ sợ tình cảm khổ sở, hôm nay nhìn đến ngược lại thực đúng.”

Lưu Hải nói: “Nô tài nghe nói vị tiểu vương phi kia mặc dù gia cảnh dòng dõi kém chút, nhưng cũng là mấy đời thư hương, người cũng hiền lành, còn đi giúp đỡ những ăn mày ngoài thành, vô cùng thiện tâm, cũng trách không được tiểu vương gia thích, tuy nói đều muốn môn đăng hộ đối, suy cho cùng phẩm chất vẫn quan trọng nhất, tiểu vương gia lại là tính tình này, nếu không phải bản thân hấn thích, sợ rằng sẽ không giữ nổi hấn, hôm nay thì tốt rồi, nô tài nghe nói, chỉ cần vị tiểu vương phi này nhẫn mảy, tiểu vương gia liền ngủ không yên, sau này vận tuế gia muốn thế nào, chỉ cần đánh chủ ý trên người vị tiểu vương phi kia, tất nhiên là vận thử vận linh.”

Sùng Nhân đế nhin không được cười nói: “Đánh chủ ý từ trên người một vị phụ nhân, trẫm thành loại người nào hử, nhưng, tiểu tử khốn nạn này sợ người cũng tốt, đỡ phải không ai quản, suốt ngày gây chuyện cho trẫm, ngược lại là Cửu công chúa, mặc dù thái phi sủng có chút nuông chiều, cũng không lỗ mãng đến mức này, ngược lại thực có chút kỳ quái.”

Lưu Hải nói: “Lão nô nghe nói Cửu công chúa sáng sớm hôm nay xuất cung đi phủ Trạng Nguyên trước, sau đó không biết tại sao lại đi Trấn Viễn Hầu phủ, cùng Trấn Viễn Hầu phủ Nhị cô nương làm bạn đi An Phúc Tự, vừa vặn gặp tiểu vương phi, mới động thủ.”

Sùng Nhân đế hơi trầm ngâm sau nửa ngày nói: “Ta nhớ được Trấn Viễn Hầu phủ trước kia có đề cập kết thân với Định thân vương phủ, còn có chuyện như vậy sao?”

Lưu Hải nói: “Đúng là có chuyện như vậy, nghĩ đến việc hôn nhân không thành, trong lòng Nhị cô nương này tồn tại oán khí, mới cổ động Cửu công chúa và tiểu vương phi khó xử.”

Sùng Nhân đế nhíu nhíu mày, suy nghĩ chuyện này e rằng không kết thúc được, Diệp Trì tiểu tử kia không phải là người chịu thua thiệt, Cửu công chúa cũng đánh cho, Phong gia nha đầu kia có thể gặp cái gì tốt, Phong gia nha đầu này chưa lấy chồng còn có thể sử dụng thủ đoạn như vậy, ngày nào đó thực gả cho người, không chừng chính là phụ nhân âm hiểm độc ác, bị chút ít giáo huấn mới nên người được, liền không để ý tới nữa, gọi Lưu Hải truyền Lễ Bộ Thượng Thư đi vào nghị sự.

Tháng sau, Quốc vương cấp Bắc Quốc, Cáp Lộc Tán đến Đại Yên triều bái, tuy nói Cáp Bắc Quốc hoang vu, băng tuyết nghèo nàn, suy cho cùng cũng xem như nhất quốc chi quân, người ta cũng không ngại phương xa ngàn dặm đến triều bái, cũng không có thể mất cấp bậc lễ nghĩa, ngược lại sứ giả truyền tin lộ ra lời nói, muốn hai nước hòa thân, đây thật sự là khó cho Sùng Nhân đế.

Công chúa của tiên đế, chết thì chết, gả gả, chỉ lưu lại một mình Cửu công chúa, vài ngày trước còn hứa hôn

với Hứa Minh Chương, Thành thật mà nói Cáp Lộc Tán của Cáp Bắc Quốc này cũng không có mắt nhìn, người nếu như muốn hòa thân, thì đưa tin đến sớm một chút, nếu đưa sớm một chút, cũng đỡ phải gả Cửu công chúa cho Hứa Minh Chương.

Nói trắng ra đều là do Diệp Trì hỗn tiểu tử này gây ra chuyện này, khiến cho Hoàng Thượng là hấn đây, mặc kệ nhiều chuyện triều đình đại sự như vậy, ở chỗ Cáp Lộc Tán ưu sầu vấn đề nàng dâu, được rồi, nên như thế nào thì liền làm như thế ấy, thật sự không được, thì chọn khuê tú thế gia vọng tộc rồi tấn phong là được.

Không nói Sùng Nhân để ở đây buồn rầu chuyện hòa thân, liền nói Diệp tiểu gia nhà ta, xả giận cho vợ hấn xong, mới xem là thư thả, từ trong cung đi ra, mặt trời cũng đã lặn xuống, đoán chừng vợ hấn lúc này cũng tỉnh dậy rồi, suy nghĩ tối nay nên ăn cái gì ngon đây, vợ hấn lớn lên rất đẹp mắt, chỉ là có chút gầy, nên phải hảo hảo bồi bổ, còn có, chính là thấy thời gian tới gần, cũng phải bảo hạ nhân dọn dẹp, dọn sạch phố nhỏ Tĩnh Thủy.

Mà tòa nhà bên kia cũng tu sửa tốt rồi, sáng mai tự mình đi nhìn một cái, nếu quả thực thỏa đáng, hay là sớm chuyển trở về, đến lúc chuẩn bị gả sẽ có rất nhiều chuyện. Diệp Trì nghĩ đến đây thì cũng đến nơi, nhảy xuống ngựa, trong tay phe phẩy cây quạt Hoàng Thượng thưởng, một vẩy ba lắc đi vào.

Thời Tiêu thức dậy thấy người người bên cạnh đều thay đổi, không thấy bóng dáng bà tử trước kia, thay đổi hai khuôn mặt lạ lẫm, liền hỏi Đắc Lộc: “Lưu ma ma sao không thấy?”

Mắt Đắc Lộc loe loé ánh sáng nói: ” Bà tử này trong nhà có người bị bệnh dịch, nô tài sợ bà tử này mắc bệnh, liền cho xe kéo bà ta về nhà, hai người này là người đáng tin cậy trong phủ, ngài sai cũng thuận tay, là gia dặn dò nô tài gọi đến đây.”

Thời Tiêu nghe xong, ngược lại là nhẹ nhàng thở ra, tuy nói bà tử này tính tình gian xảo, suy cho cùng cũng ở chỗ này mấy ngày, Thời Tiêu chỉ sợ Diệp Trì buồn bực, làm gì bà tử này, hôm nay nghe nói đuổi ra ngoài, mới yên lòng.

Ở đây đang nói chuyện, chỉ thấy Diệp Trì lắc lư đi vào, Đắc Lộc nhìn sắc mặt kia của gia nhà hấn liền biết rõ, khẳng định đã báo được thù, Diệp Trì phát phát tay, Đắc Lộc nháy mắt hai bà tử, ba người vội vàng lui ra ngoài.

Bọn người rời đi, Diệp tiểu gia đặt mông ngồi bên cạnh Thời Tiêu, Thời Tiêu liếc hấn một cái xê dịch vào bên trong: “Chỗ ngồi đối diện rộng như vậy huynh không ngồi, sắp đến ngồi trước mặt ta làm cái gì?”

Diệp Trì tiến đến cẩn thận nhìn mặt vợ hấn, ngược lại là thuốc kia có tác dụng, lúc này ngủ một giấc, sưng đỏ cũng tiêu tan bớt rồi, không cần thận nhìn cũng nhìn không ra, nhưng Diệp Trì vẫn có chút đau lòng, thấp giọng hỏi: “Còn đau không?”

“Cái gì đau hay không?” Thời Tiêu sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn hấn, thấy ánh mắt của hấn nhìn má trái của mình chăm chăm, lập tức hiểu được, lắc đầu: “Không đau.” Nhưng chợt nhớ tới hấn hỏi như vậy, đích thị là biết ngọn nguồn rồi, như vậy hấn vừa đi nơi nào, không phải là đi vào cung chứ.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu vội nói: “Huynh vừa đi đâu?”

Diệp Trì nói: “Chỗ nào cũng không có đi, chính là tiến cung tìm vạn tuế gia uống chén trà.” Thấy nàng dâu trờng mắt hấn, thấp giọng cười nói: “Nàng đây là lo lắng ta sao, trong lòng ta vui lắm.”

Thời Tiêu mặt đỏ, sau nửa ngày mới nói: “Huynh đi tìm Cửu công chúa rồi hả?”

Ánh mắt Diệp Trì trầm xuống: “Nha đầu kia cho là mình là ai, dám đánh nàng dâu tiểu gia, gia dễ khi dễ lắm sao.”

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ: “Huynh đã làm cái gì?”

Diệp Trì nói: “Không có làm gì? Nàng ta làm gì với nàng, trả nàng ta gấp đôi thôi.”

“Huynh, huynh đánh nàng? Nàng là công chúa đó.”

Thời Tiêu mặt mũi trắng bệch, Diệp Trì hừ một tiếng: “Công chúa thì sao, đánh vợ ta là không được.” Nói xong lại đau lòng nhìn khuôn mặt Thời Tiêu một chút, nói khẽ: “Lúc này ngẫm lại, thời gian định hôn hơi chậm, sớm nên cưới nàng vào phủ, để gia khỏi phải lo lắng đề phòng như vậy.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, đang muốn hỏi lại hắn, chợt nghe tiếng Tả Hoành: “Ta tới tìm Diệp Trì, cũng không phải đi theo nàng, nàng đuổi ta làm cái gì, nhắc đến nói nói đây chính là tòa nhà của Diệp Trì, chứ nói gia ở đây ăn bữa cơm, cho dù ở lại đây một hai năm, cũng không có gì.”

Một câu thật sự chặn được miệng Quyên Tử, Quyên Tử liếc hắn một cái nói: “Tùy người, bớt lượn quanh bản cô nương là được.”

Thời Tiêu vội nói: “Quyên Tử đã trở về, cha ta cũng sẽ trở về, huynh nhanh ngồi qua bên kia đi.”

Diệp Trì cười nhìn nàng: “Nàng dâu, nàng sắp gả cho ta, gần một chút cũng có sao đâu.”

Nhưng Thời Tiêu không thuận theo, Diệp Trì đành phải ngồi qua đối diện, trong lòng nói, bây giờ trước nghe theo vợ hắn, ngày nào đó lấy về phủ, xem hắn ôm không buông tay cho biết.

Quyên Tử đi vào trông thấy hai người mạnh ai nấy ngồi, nhin không được cười nói: “Ta nói Đắc Lộc tiểu tử kia tại sao lại ở bên ngoài, thì ra sợ làm bóng đèn, sắp lấy về nhà rồi còn sốt ruột gì nữa, mà sao không lo chuẩn bị gì đi, ngồi ở đây làm cái gì.”

Một câu nói Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn liếc nàng một cái nói: “Tỷ nhanh miệng quá nhỉ, nhà gái mà cũng không biết thu liễm chút ít, sau này nhà ai dám lấy tỷ.”

Quyên Tử xùy một tiếng nói: “Không lấy thì tốt, ta một mình một người càng tự do tự tại, không có dây thừng buộc mình, nếu không thì chiêu con rể tới nhà, ta nói một, hắn không dám nói hai, dám trừng mắt với bản cô nương, cô nương khoét tròng mắt của hắn nhắm rệu.”

Diệp Trì không khỏi đưa mắt nhìn Tả Hoành ở phía sau, cảm thấy nha đầu hung hãn này là nói cho Tả Hoành nghe, nhưng Tả Hoành đâu có nghe, còn nói với Diệp Trì: “Ta vừa nghe nói Diệp tiểu gia người hôm nay tăng thể diện, chạy vào cung Thái hậu quật Cửu công chúa bốn tát vào mồm, đánh cho nha đầu kia đổ máu miệng, phải nói, người đây không biết thương hương tiếc ngọc gì hết, tốt xấu gì người ta cũng là công chúa cảnh vàng lá ngọc, người vậy mà cũng dám xuống tay.”

Thời Tiêu ngạc nhiên, mặc dù Diệp Trì nói với nàng, nàng chỉ cho rằng hắn nói giỡn, không ngờ lại là sự thật, ngẩn người nhìn Diệp Trì, cũng không biết nên nói cái gì, mặc dù cảm thấy hắn lỗ mãng, trong lòng lại quả thực có chút cảm động.

Nhưng Quyên Tử lại có phần có hứng thú nói: “Vì sao vậy? Vì sao lại đánh công chúa?”

Diệp Trì liếc mắt Tả Hoành, Tả Hoành túm cổ tay Quyên Tử: “Tò mò quá, ở chỗ này làm bóng đèn làm chi, đi nhanh lên.” Không nói gì liền kéo Quyên Tử đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn hắn.

Thời Tiêu nhìn hắn chút nữa, nói khẽ: “Huynh hồi phủ đi.”

Diệp Trì không khỏi có chút thất vọng, rồi lại nghe vợ hắn nói: “Cuộc sống sau này còn dài, hà tất quan tâm nhất thời, ngược lại là huynh suốt ngày ở chỗ này, lão Vương phi Vương Phi sẽ nghĩ như thế nào, ngoài mặt không có chuyện gì, trong đầu không biết còn cho là ta không hiểu chuyện, chưa thành hôn mà mỗi ngày đều lôi kéo huynh đến nhà, vốn dòng dõi ta nghèo túng như vậy kết duyên với Vương Phủ đã có chút hoang đường, nếu như chưa về nhà chồng đã làm thái bà bà, bà bà bất mãn, sau này nào có ngày tốt lành, chính là vì ta, huynh cũng nên về phủ nhiều một chút, lão Vương phi thương huynh như vậy, chắc là ngày ngày đều nhớ tới huynh, huynh ở bên cạnh nhiều một chút cũng coi như hiếu đạo, chung quy canh giữ ta, truyền ra ngoài không tốt đâu.”

Lời này nếu là nói với người ngoài, Diệp tiểu gia sẽ nghe không vô lời nào đâu, nhưng là từ trong miệng vợ hắn nói ra, vậy thì không giống nhau, từng chữ từng câu đều ghi tạc trong lòng, đặc biệt là câu cuộc sống sau này còn dài, càng nói đến suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ cảm thấy so với câu nào thì câu này là nghe hay nhất, liền đứng lên nói: “Nàng yên tâm, những thứ này ta biết mà, từ hôm nay trở đi, ta mỗi ngày trở về cùng lão Vương phi ăn cơm chiều, nhưng ban ngày phải đi qua, phố nhỏ Tỉnh Thủy bên kia mà chính đồn

xong, sáng mai ta tới đây giúp thu dọn đồ đạc, ngày kia có thể chuyển đi.” Thời Tiêu gật gật đầu, Diệp Trì lúc này mới lưu luyến không muốn rời đi.

Đắc Lộc vốn cho rằng gia phải chiều muện mới trở về, không ngờ lúc này trời còn chưa có tối đã muốn về, nhin không được gãi gãi đầu, nhìn cửa sổ, thầm nghĩ chẳng lẽ là cãi nhau rồi, nhưng lại nhìn sắc mặt gia nhà hẳn lại không giống, một đường trở về mà lòng nghi ngờ khó chịu vô cùng.

Đi vào phủ liền trực tiếp chạy nội viện của lão Vương phi, lão Vương phi ở đây đang không được tự nhiên, người già và tiểu hài tử cũng không sai biệt lắm, không đúng tâm tư liền không được tự nhiên, muốn nói lão Vương phi không được tự nhiên, cũng chính vì Diệp Trì, trước kia không có nàng dâu cũng không về nhà, hôm nay mắt nhìn sắp cưới vợ, lại la ó, càng không thấy được bóng dáng, trời sáng sớm đã đi ra ngoài, trời tối cũng chưa thấy trở về.

Lão Vương phi ngay từ đầu đã nghĩ, suy nghĩ đây là không dễ mới thỏa mãn lòng của hẳn, đang tình cảm nồng nhiệt, mình cũng đừng trách tội, ai mà không có tuổi trẻ, nhưng về sau càng nhìn trong lòng càng chua lè chua lét, thật sự là lời nói kia của Vương Phi, nàng dâu chưa vào cửa, tôn tử cũng không có.

Cứ như vậy trong lòng có thể thống khoái ư, bà tử phòng bếp tới hỏi buổi tối muốn ăn cái gì, lão Vương phi khó chịu, than thở mà nói: “Ăn cái gì cũng không có tác dụng, rốt cuộc già rồi, không ai để ý đến.” bà tử tới truyền lời sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thu ma ma tất nhiên là biết nguyên do vì sao lại nói như thế, vừa định khuyên, ai ngờ lão Vương phi trước một bước nói: “Người đừng nói dối dễ dàng ta, ngày nào đó ta nhắm mắt, liền coi như xong.” Lão Vương phi vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài Diệp Trì nói: “Cái gì nhắm mắt coi như xong, đêm hôm khuya khoắt, lão tổ tông đây là niệm kinh à.”

Lão Vương phi sắc mặt vui vẻ, nhưng nhớ tới tiểu tử này vài ngày không thấy bóng dáng, lại giận tái mặt tức giận: “Đọc kinh cái gì, bản thân ta đọc Kim Cô Chú niệm cho khi con người tới, sao mấy ngày này không đến chỗ tổ mẫu, chẳng lẽ là đúng như mẫu thân người nói, có vợ của người rồi nên cái gì cũng không để ý, ngay cả tổ mẫu cũng quên.”

Trong lòng Diệp Trì thầm nghĩ, vợ hẳn thật sự là thần tiên tính toán, quả thật như nàng nói, nghĩ đến vợ hẳn qua cửa, còn phải trông cậy vào lão tổ tông che chở, nếu bây giờ không tốt, qua cửa liền chịu thiệt a, nàng dâu nếu như bị thua thiệt, mình không phải đau lòng chết sao.

Nghĩ đến đây, vội vàng ngồi kế bên lão Vương phi: “Ta nói hôm nay vừa vào sao lại nghe mùi chua thế, thì ra lão tổ tông ăn dấm chua với vợ ta.”

Lão Vương phi đánh hẳn một cái tát: “Nói hươu nói vượn, tổ mẫu như thế nào ăn dấm chua với vợ người, tổ mẫu là người thế nào hả.”

Diệp Trì nói: “Ta thì nói lão tổ tông nhà chúng ta thương yêu ta nhất, tự nhiên cũng thương yêu vợ ta, nhất định sẽ không ăn dấm chua với vợ ta.”

Lão Vương phi nhin không được cười nói: “Trách không được Thái hậu nói người biết nói chuyện, thật đúng là, đã biết ngọt ngào dễ dàng ta, được rồi, tổ mẫu cũng không phải ăn dấm chua với vợ người, chỉ là người cả ngày không về nhà, cũng thực vô lý, ngay cả bên ngoài bận chuyện, trong nhà người cũng mặc kệ, tổ mẫu ở đây khá tốt, ở trong phòng trò chuyện, nương người thì không như vậy, vì để người cưới vợ mà trái tim cũng vỡ nát, trở về thì đi gặp nương người, nói hai câu cũng được, cũng tránh cho trong đầu nương người oán vợ của người không hiểu chuyện, ngày nào đó vào cửa, chỗ mẹ chồng nàng dâu không tốt, cuộc sống của người cũng khó chịu.”

Diệp Trì nói: “Sao tổ mẫu nói giống vợ ta thế, vốn ta không chịu trở về, vợ ta liền đuổi ta, nói chưa thành lễ, ta cứ chạy đến chỗ nàng ấy cũng không thỏa đáng, huống chi, lão tổ tông ở nhà không chừng nhớ ta muốn trò chuyện với ta, ta mà không trở về, chính là bất hiếu, vậy là đuổi ta về.”

Thu ma ma ở một bên nghe xong, âm thầm gật đầu, quả nhiên là nha đầu thông minh, lời này từ trong miệng Trì Ca truyền ra, lão Vương phi nghe xong trong lòng không biết thoải mái như thế nào đâu, lão nhân sao, trông cậy cái gì? Chẳng phải trông cậy vào tiểu bối hiểu thuận sao, đến lúc này lại càng hợp với tâm ý của lão Vương phi.

Quả nhiên, lão Vương phi nghe xong, chậm rãi nói với Diệp Trì: “Ngược lại là vợ của người hiểu chuyện, so với người còn tốt hơn, tổ mẫu yêu thương người, ngay cả nàng dâu chưa qua cửa của người cũng không bằng.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “Vợ ta còn chưa vào cửa, ngài lão cũng không thể liên bất công, người đừng thấy vợ ta nói chuyện làm việc ổn thỏa, nhưng tính tình cũng bất không tốt đâu, qua cửa rồi, nếu hai chúng ta cãi nhau, lão Vương phi cũng không được thiên vị nàng, ta đây mới là cháu ruột của người đấy.”

Nói lão Vương phi nhin không được nở nụ cười, chỉ vào hắn nói: “Mới vừa rồi còn nói tổ mẫu ghen ghét, một lát liền biến thành người, lòng dạ hẹp hòi, ta thương vợ của người không phải là thương người sao, được rồi, hôm nay không ra ngoài, nếu không đi ra ngoài, cùng tổ mẫu ăn cơm đi.”

Diệp Trì nói: “Từ hôm nay trở đi, tôn nhi mỗi ngày cùng tổ mẫu ăn cơm tối.” Được lời này, lão Vương phi lập tức liền quên mất khó chịu vừa rồi.

Diệp Trì cùng lão Vương phi ăn cơm tối, vừa nói vừa cười, mắt thấy tổ mẫu mệt mỏi, mới rời đi, cũng không đi về phòng mình mà đi tới viện của nương hắn.

Vào hạ, nương hắn sợ nóng liền chuyển vào trúc viện bên trong vườn trúc, đợi lập thu mới chuyển ra, vì vậy Diệp Trì đi vào vườn, đi qua cầu ngọc dải(1), chột ở một bên hồ nhìn thấy tên đình nghỉ chân, Tiêu Tiêu đình, nhớ tới đình này là tiểu bạch kiểm Hứa Minh Chương kia đặt tên, bỗng nhiên chua xót dâng trào, nói với Đắc Lộc: “Sáng sớm mai hủy đình này cho gia.”

(1) Cầu ngọc dải

Đắc Lộc ngạc nhiên: “Cái kia, gia, đình này đang tốt mà hủy đi làm cái gì?”

Diệp Trì trừng mắt liếc hắn một cái: “Bảo người hủy liền hủy đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì.” Đắc Lộc suy nghĩ cẩn thận một lát, đình này là Trạng Nguyên Lang đặt tên, trong lòng gia nhà hắn ghét bỏ, ban đầu là quên mất, hôm nay nhìn thấy làm sao có thể nhin xuống, hủy thì hủy, dù sao là gia dặn dò, Vương Gia cho dù trách tội cũng trách tội không đến trên người mình.

Diệp Trì đi vào Trúc viên, thực làm nương hắn giật cả mình, còn nói chưa đến lúc thành hôn, bà sẽ không dễ dàng gặp người đâu, không ngờ hôm nay lại đến đây.

Vương Phi tức giận: “Người hôm nay trở về chào buổi sáng sao, sao không canh giữ vợ của người đi.”

Diệp Trì nghe không đúng, cười vài tiếng: “Nghe nương nói, thì ra là nhi tử không đứng đắn như thế.” Vương Phi hừ một tiếng: “Chuyện đứng đắn của người không phải là vợ của người ư, ngoại trừ nàng, trong mắt người còn có cái gì?”

Diệp Trì vội nói: “Người trong mắt nhi tử cho dù có nhiều thế nào, thì cũng chỉ có mình nương thôi.”

Vương Phi nói: “Người bớt nói lời ngon tiếng ngọt dỗ dành nương đi, nương cũng không phải là không để ý tới chuyện này, biết rõ tình trạng trong nhà của vợ người, người chú ý nhiều chút cũng được, chỉ là chưa thành lễ, mà cứ ở cùng một chỗ, suy cho cùng không ổn, được rồi, nương cũng không cần nhần nữa.” Nói xong liền lấy đèn sáng cẩn thận nhìn nhi tử, thấy mấy ngày nay mặc dù có nhiều việc rồi ren, ngược lại không thấy mệt mỏi, ngược lại so với trước kia còn tinh thần vài phần, sắc mặt vui mừng tràn đầy chân mày khỏe mắt, giấu cũng giấu không được, có thể thấy được rất vui vẻ.

Trong lòng Vương Phi thở dài, suy nghĩ, chỉ cần hắn vui vẻ, muốn thế nào cũng được.

Hai mẹ con nói vài lời, Diệp Trì vừa muốn đi, Vương Gia vừa vịn một bước đi vào, thấy hắn, có thể có khuôn mặt gì tốt, hừ một tiếng nói: “Ta tưởng người quên đường về rồi chứ, thì ra còn biết trở về.”

Diệp Trì hì hì cười cười, tiến lên trước hành lễ cho lão gia tử, mới nói: “Nhi tử nói thật với ngài, không phải vợ ta kiên quyết đuổi ta trở về, nói ta ở trước mặt cha mẹ cố gắng hiểu thảo, con trai của ngài nói không chừng thực quên mất việc về nhà, trời không còn sớm, Nhị lão hai người cũng nên ngủ đi, nhi tử sẽ không ở trước mặt kì đà cản mũi.”

Một câu nói làm Vương Phi đỏ mặt, Vương Gia chỉ vào hắn nói: “Chỉ biết nói bậy, còn chưa cút.”

Đội Diệp Trì rời đi, Vương Phi khẽ thở dài một cái nói: “Cưới nàng dâu dòng dõi nghèo túng như vậy, lúc đầu trong lòng ta cũng không hài lòng lắm, hôm nay nhìn lại, nói không chừng thật sự là duyên phận kiếp trước, ông nói Trì Ca lớn như vậy, có bao giờ chịu nghe ai nói đâu, hôm nay lại nghe lời của vợ hắt, ông nói kỳ lạ không, theo tôi thấy, trong lòng ông cũng đừng khó chịu, chỉ cần nhi tử hợp ý, cái gì mà không được, không phải làm vợ chồng bất hoà, cuộc sống này ngược lại không có cách nào khác...”

70. Chương 70

Định Thân Vương gật gật đầu, tiếp theo lại thở dài: “Lời này của bà cũng đúng, cũng may mặc dù dòng dõi nghèo túng nhưng cũng là thư hương thế gia, kết duyên với Trì Ca cũng không tính là không được, cưới nàng, cũng có lỗi với Minh Chương.”

Vương phi nghe xong, tức giận trắng mặt nhìn ông: “Nhi tử nói đúng lắm, chẳng lẽ là thật như nhi tử nói, Trạng Nguyên Lang này là con riêng bên ngoài của ông phải không, bằng không thì sao lại che chở như vậy?”

Lông mày Định Thân Vương đều dựng lên: “Nói vậy, lời của tên tiểu tử đó sao mà đúng được.”

Vương Phi nói: “Không phải là ông buồn bực sao, thật tình chợt dạ mới là kẻ trộm.” ” Bỗng vương chợt dạ cái gì.” Đôi bên cãi vã, cũng may bà tử dâng trà lên, hai người mới dừng câu chuyện lại.

Chuyển hôm khác, Định Thân Vương vừa hạ triều, thì tổng quản thái giám trong cung thái hậu chặn lại, nói thái hậu mấy ngày này không gặp Vương Gia, cũng nên đi qua trò chuyện.

Định Thân Vương và thái hậu thành thật mà nói cũng coi như thúc tẩu, lão vương phi, vương Phi cũng thường đi đi lại lại cung thái hậu, bản thân ông đi ngược lại không thỏa đáng lắm, mà thái hậu cũng không có sai người gọi ông, hôm nay chẳng lẽ là có chuyện gì gấp.

Trong lòng nghi ngờ cùng thái giám đi qua, đi vào cung thái hậu, thấy thái phi cũng ở bên cạnh, hành lễ xong, mới phát hiện sắc mặt thái phi không được tốt.

Thái hậu hơi có chút khó xử, theo bà, chuyện hôm qua cũng đã trôi qua rồi, tuy nói Cửu công chúa bị đánh bốn cái tát có hơi nặng, điều trị mấy ngày liền không có gì đáng ngại, không muốn âm ỉ, có cái gì tốt đâu, hôm qua nói với thái phi hai câu cứng rắn, cũng là để bà ta hiểu được, bà ta cũng không suy nghĩ một chút, nếu bàn về xanh đỏ đen trắng, khuê nữ bà ta có thể chiếm được lý lẽ sao.

Hôm qua ngược lại là khuyên trở về, không ngờ sáng sớm hôm nay lại tới nữa, đi vào liền khóc lóc nỉ non, không dứt nói khuê nữ bà ta chịu ủy khuất, buộc thái hậu phải đi gọi Định Thân Vương tới đây, nói chuyện này không thể bí mật như thế, Định thân vương phủ dù sao cũng phải cho ý kiến, chung quy cũng phải bồi thường lễ vật chứ.

Lời này của thái phi cũng có chút đạo lý, liền sai thái giám bên cạnh đi gọi Định Thân Vương, ý tứ của thái hậu là, hai bên gặp mặt, Định Thân Vương trầm thấp cúi đầu, về tình, thái phi bên này có được mặt mũi, hai là vừa có bù thêm, bản thân ông ở bên trong hoà giải hai câu, chuyện coi như trôi qua.

Không ngờ thái phi nói thì rất hay, nhưng vừa thấy mặt Định Thân Vương trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Mọi người nói Định thân vương phủ thế lớn, trước kia chỉ nghe nói, ngược lại không tin lắm, hôm qua có thể cho ta mở mang tầm mắt, vị tiểu gia kia của nhà ngươi, trong mắt còn có ai, ban ngày ban mặt, xông vào cung thái hậu, ở trước mặt ta và thái hậu lão phát gia, dám đánh tiểu cửu nhà ta, đáng thương cho tiểu cửu nhà ta, công chúa cành vàng lá ngọc, chịu sỉ nhục lần này, như thế nào nghĩ thoát được, đêm qua buộc vải muốn treo cổ, không phải nha đầu phát hiện, lúc này không chừng đã sớm gặp tiên đế rồi, có lẽ tiểu Cửu biết, tiên đế thương nàng, nhất định không nỡ để nàng chịu ủy khuất.”

Lời này làm thái hậu nhú mày, trong lòng nói bà ta đây là có ý gì, nói là tiên đế không có ở đây, bà và Hoàng Thượng khi dễ hai mẹ con bà ta sao, Định Thân Vương thế mới biết, hôm qua còn có chuyện như vậy, vội vàng quỳ xuống đất nói: “Lời này của thái phi thần không chịu nổi, nếu thật là Diệp Trì mạo phạm công chúa, vì thần ở đây trước thay hắt xin lỗi, trở về tất nhiên hảo hảo giáo huấn.”

“Hảo hảo giáo huấn? Lời này của Vương Gia để dễ dàng ai đó? Ai chẳng biết vị tiểu gia bá đạo kia của nhà các ngươi, nói cái gì giáo huấn, chẳng phải là lời nói dối à.”

Định Thân Vương biết vị thái phi này không phải dễ đối phó, năm ấy loạn bát vương, bà ta cũng đi theo quấy rầy không ít, không phải tiên đế sáng suốt, bản thân bà ta cũng không sinh hoàng tử, cuối cùng còn không biết sao nữa, chỉ là, luận thị phi, nếu bà ta muốn dùng một ít thủ đoạn gạt mình, thì thật sự là sai phương pháp rồi, thật coi Định Thân Vương ông đây dễ khi dễ lắm à.

Nghĩ đến đây, mở miệng nói: “Xin hỏi thái phi, có thể có duyên cớ, nếu Diệp Trì thật đúng vô duyên vô cớ mạo phạm công chúa, vi thần lập tức sai người áp giải hắn, cho thái phi xử lý, mất đầu hay là giết cửu tộc, vi thần không nữa câu oán hận.”

Thái hậu ngược lại hít một hơi, tuy biết Định Thân Vương tính tốt, nhưng đó là người ta có hàm dưỡng, thái phi thật coi người ta là quả hồng mềm mà ngắt a, làm sao lại không suy nghĩ, có thể sinh hạ nhi tử bá đạo như vậy, người cha làm sao có thể là loại người mặc người khi dễ, hơn nữa, mất đầu, giết cửu tộc, thánh Tổ gia ban cho Thiết Mạo Tử Vương, người ta có đan thư sắt khoán(1), kim bài miễn tử, cho dù phạm vào tội lớn mất đầu, đều có thể miễn chết, huống chi, đây cũng không tính là đại sự gì, càng đừng nói giết cửu tộc, lão Định Vương và Thánh Tổ gia là huynh đệ, người và Hoàng Thượng cùng một tộc, giết cửu tộc chẳng lẽ lại giết luôn Hoàng Thượng, chẳng phải hoang đường sao.

(1) Đan thư là văn thư viết bằng son, thiết khoán là khoán ước chế bằng sắt, dùng để ban cho bề tôi có công mà truyền cho con cháu được miễn tội.

Nếu để cho thái phi càn quấy nữa, động tĩnh quá lớn thật không dễ thu thập, Nghĩ đến đây, thái hậu vội vàng hoà giải nói: “Mau đỡ Vương Gia, nói cho cùng đều là một nhà, sao lại phải làm như vậy.”

Hai tiểu thái giám Bên cạnh bước lên phía trước nâng Định Thân Vương dậy, Định Thân Vương ngược lại nói: “Thái hậu minh giám, loại tội danh này vi thần sao có thể tha thứ, tự nhiên phải hỏi cho rõ mới phải, kính xin thái phi giải thích nghi hoặc cho thần, vì duyên cớ gì, Diệp Trì lại chạy vào cung hồ đồ.”

Cái này... Thái phi không khỏi có chút khó xử, không nói được, ý tứ của Định Thân Vương là muốn hiểu rõ, nếu nói là rõ thì thật không xong, còn nói Định Thân Vương trung thực, quả thực so với tiểu tử Diệp Trì kia còn khó đối phó hơn.

Nơi đây đang cãi nhau túi bụi, bên ngoài tiểu thái giám chạy vào truyền lời nói vạn tuế gia đến, thái phi nghe hoàng thượng tới, lập tức có chút không yên lòng.

Sùng Nhân đế cũng là nghe nói Định Thân Vương đến chỗ thái hậu, suy nghĩ đích thị là bởi vì chuyện hôm qua, hai mẹ con thái phi ở trên người Diệp Trì không xả được cơn giận, vừa muốn tìm Định Thân Vương gây rối.

Trong lòng thực phiền hai mẹ con này, đi vào cung thái hậu, sắc mặt cũng không tốt lắm, trong lòng thái hậu thâm hồi hận đã nghe lời thái phi nói, nhưng cũng không muốn ồn ào việc này nữa, liền nói: “Hoàng Thượng hôm nay sao lại tới, chúng ta đang ở đây trò chuyện với Định Thân Vương.” Nói xong liếc mắt thái phi.

Thái phi tuy nói sợ Hoàng Thượng, nhưng nhớ tới khuê nữ của mình, trong lòng cảm thấy nếu qua chuyện này ai còn xem mẹ con bà ta gì, không bằng bất cứ giá nào cũng phải quấy một trận, phải đánh tên khốn Diệp Trì kia một trận, mới giải hận được.

Nghĩ đến đây, chợt khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói: “Tiên đế gia ơi, người đi sớm như thế, vứt bỏ hai mẹ con chúng ta, đều bị người khi dễ lên đầu rồi, cũng không có ai tới giúp chúng ta một chút, tần thiếp thì không có gì, nhưng Tiểu Cửu là công chúa người nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng động đến một đầu ngón tay, hôm nay lại bị người ta đánh ra nông nỗi này, sớm biết như thế, hai mẹ con chúng ta nên đi theo tiên đế gia mới phải, cũng khỏi phải cho người ta khi dễ.”

Sắc mặt thái hậu cực kì khó coi, quát một tiếng nói: “Càng ngày càng nói hư nói vượn, người đâu đưa thái phi hồi cung.” Không ngờ thái phi hôm nay nhất quyết âm ỉ như thế, như thế nào chịu trở về, tránh khỏi ma ma chạy đến trước mặt Hoàng Thượng nói: “Người bên ngoài không trông cậy vào được, Hoàng Thượng, đây chính là muội tử ruột thịt của người, nếu như người không che chở, thì còn có ai?”

Ánh mắt Sùng Nhân để âm u nhìn bà ta: “Đúng là thân muội tử của trẫm, Diệp Trì cũng là huynh đệ của trẫm, nàng dâu của Diệp Trì chính là đệ muội của trẫm, nếu trẫm là Diệp Trì, nàng dâu của mình bị người ta đánh, còn có thể chịu đựng không lên tiếng, sống thế cũng là lãng phí lương thực, vốn trẫm còn phạt hẳn nửa năm bổng lộc, hôm nay thấy ngược lại không nên phạt, ngược lại nên thưởng, Lưu Hải đến tẩm cung của trẫm lấy dạ minh châu, thưởng hẳn.” Quảng lại lời nói xoa người lại rời đi.

Lưu Hải liếc mắt nhìn thái phi ỉu xù, trong lòng nói, đây gọi là có tốt mà không biết hưởng, tự nhiên đi tìm xui xẻo, chọc giận vạn tuế gia, đúng là kém thông minh thật, nhưng bốn tát tay này của tiểu vương gia thật có giá trị a, hôm qua vừa lấy đi một cây quạt nghìn vàng khó cầu, hôm nay lại được một đôi dạ minh châu.

Dạ minh châu trong tẩm cung vạn tuế gia có thể nói là bảo bối giá trị liên thành, huống chi, bởi như vậy, sau này càng không ai dám trêu chọc tiểu vương gia, chút nữa hẳn tự mình đưa dạ minh châu qua, làm tiểu gia vui vẻ, sẽ đem hồ lô phi thúy trong tay thưởng cho mình, sắp vào thu rồi, trở về bắt côn trùng mùa thu bỏ vào bên trong, nhất định không thua đồ trong tay Lưu Tứ, lão tiểu tử kia được cái răng ngà voi mà khoe khoang khắp nơi, còn sớm lắm, lập tức theo Hoàng Thượng rời đi, vứt bỏ cục diện rối rắm cho Thái hậu xử lý.

Thái hậu thấy thái phi như vậy, hận không thể mặc kệ chuyện này, nhưng Định Thân Vương còn trông mong đứng ở bên cạnh, đành phải giữ vững tinh thần nói: “Hôm nay mời Vương Gia tới đây vốn là vì hôn sự của Trì Ca, ai gia không có gì khác, chính là có chút ít vải vóc, trang sức, vật trang trí, trở về ai gia sẽ sai Lý Phúc đưa đến chỗ người, bảo lão Vương phi cho tân nương tử thêm trang sức cũng tốt, giữ lại thưởng người cũng được, tóm lại so với đồ bên ngoài cũng tốt hơn.”

Định Thân Vương biết Thái hậu nói lời này chính là muốn hoà giải, mình cũng phải thấy tốt mới lấy, vốn nghe Diệp Trì đánh Cửu công chúa, trong lòng Định Thân Vương còn có chút gờ trổng, suy cho cùng thì hôn tiểu tử này đánh cũng đánh rồi, quản người công chúa hay không công chúa, Thiên Vương lão tử cũng không để vào mắt, những lời kia ông vứt ra ngoài, nếu thật là vô duyên vô cớ, thật đúng là kết thúc không tốt.

Nhưng vừa nghe Hoàng Thượng nói, mới biết được thì ra là Cửu công chúa đánh con dâu tương lai chưa mình, tiểu tử kia mới xông vào cung náo loạn như vậy, thật muốn luận đúng sai, nhưng lời vừa rồi của Hoàng Thượng, cũng coi như cho Định thân vương phủ mặt mũi, mình lại nắm không tha, không khỏi bụng dạ hẹp hòi, cộng thêm thái hậu ở đây lại ban thưởng, mình cũng nên nói tạ ơn thôi.

Định Thân Vương chân trước đi, chân sau mặt thái hậu trầm xuống, nhìn thái phi lạnh lùng nói: “Không ngờ người lại là người biết tranh thủ, mưu toan náo loạn trước mặt Hoàng Thượng và Định Thân Vương, mở miệng một tiếng tiên đế.” Nói xong lạnh cười một tiếng: “Tiên đế đối với mẹ con người cho dù tốt, thế nhưng hôm nay không còn hữu dụng nữa rồi, có câu thế sự thay đổi, lời nói cho dù người không thích nghe, người đang ở hiện tại chứ không phải thời của tiên đế, người khóc lóc om sòm ầm ĩ một trận, liền có thể gây được kết quả gì, nếu như người nghe lời ta, nên trở về khuyên nhủ Cửu nha đầu, kiềm chế tính tình này của nàng, bản thân người cũng ngấm lại, đừng làm vũ khí sử dụng cho người ta, nếu như vẫn còn hoang tưởng như rơi vào trong sương mù, còn có một câu nói, ai gia phải nhắc nhở người, ở trước mặt Hoàng Thượng nói những thứ này đều không được, những phi tử tốt của tiên đế hiện đều ở Vân Tiên am đó.”

Mặt Thái phi liền biến sắc, cả người thoáng dao động, bà hôm nay còn có thể trong cung, một là sinh ra nữ nhi, hai đó là có thể cùng Thái hậu nói hai câu, nếu ngay cả Thái hậu đều không để ý phân tình này, bà nếu thật là đi vào Vân Tiên am, cuộc sống thật không dễ chịu, liền đưa tay vịn tay ma ma đi ra.

Thái hậu thấy bà ta lung la lung lay đi xa rồi, mới thở dài nói: “Tuổi bà ta là người thông minh, hoá ra lại hồ đồ đến thế, từ lúc tiên đế còn sống, bà ta liền tranh cường háo thắng, mọi chuyện đều muốn xuất chúng, lại không biết làm người phúc hậu ba phần.”

Ma ma bên cạnh nói: “Cũng không phải vậy, lúc thái hậu ở hậu cung cũng không dễ làm người khác chú ý như bà ấy, bà ấy cũng không nhìn thái hậu vào mắt, không ngờ Hoàng Thượng chúng ta không chịu thua kém, thái hậu lão phạt gia đã thành chủ nhân lục cung, trong lòng bà ấy không biết không cam lòng nhiều bao nhiêu.”

Thái hậu cười nói: “Không phải Hoàng Thượng không chịu thua kém, không có ai ở đây, không cần các người nịnh nọt, ai gia hiểu mà, ngược lại là chủ nhân lục cung, cũng không phải là ai gia, mà là hoàng hậu,

nhắc đến hoàng hậu, nghe nói bị bệnh mấy ngày này rồi, không có chuyện gì chứ, người đi xem nàng một cái đi, dù thế nào thì ở trong cung cũng không dễ, nàng tuổi lại không lớn, nếu thật có sơ xuất, không nói Hoàng Thượng, ai gia ở đây cũng thương yêu lắm.” Ma ma đáp ứng một tiếng liền đi.

Lại nói Định Thân Vương, từ trong cung đi ra dọc theo con đường không khỏi nghĩ đến chuyện của hôn tiểu tử này, lúc xây dựng phủ, vườn phía tây vốn có hai mươi lăm gốc quế hoa, đến trung thu nở đầy hoa quế, vừa vào vườn có thể nghe thấy mùi hoa quế lan tỏa khắp đình, khi còn bé ông cũng bưng bình, vừa đến lúc hoa quế nở, liền leo lên cây đi hái hoa quế, quần quít nhũ mẫu làm quế hoa cao, gốc cây quế này có thể nói từ nhỏ cùng mình lớn lên, thẳng đến lấy vợ sinh con, vẫn hảo hảo sinh trưởng ở trong vườn.

Nhưng từ lúc có hôn tiểu tử Diệp Trì, cây kia liền không may, nhớ lúc đó hôn tiểu tử bốn tuổi, đã tinh nghịch lắm rồi, lão vương phi lại sủng ái, muốn thế nào thì thế ấy, vẫn cứ một mực thích vào trong vườn bưng bình, những hoa cỏ kia không biết bị tiểu tử này giết chết bao nhiêu, vậy cũng thôi đi, ngày đó không biết làm sao lại nhìn thấy gốc hoa quế không vừa mắt, lại ngại cầm đao, liền gọi hạ nhân cầm búa chém tới, lúc ông nhận được thư chạy về, vừa vặn trông thấy gốc hoa quế kia ngã xuống, ông trong cơn tức giận, đã xách hôn tiểu tử đi vào quất một roi.

Do quá tức giận, thật không có lưu tình, tiểu tử này nếu giống như hài tử khác, khóc vài tiếng, hoặc là cầu xin mình hai câu, có lẽ cũng không đến mức đánh dữ như vậy, tiểu tử này từ nhỏ chính là miệng cứng, tuổi nhỏ như vậy mà bị đánh roi cũng không nói tiếng nào, thẳng đến khi ông phát hiện có chỗ không đúng, hôn tiểu tử kia đã té trên mặt đất, tức giận đều bay mất, vội ôm hân gọi thái y, khó khăn lắm mới cứu được.

Lão vương phi tức giận chỉ ông nói: “Người là lão tử của Trì Ca, người muốn đánh hân muốn phạt hân đều tùy người, ta quản không được, nhưng người là con của ta, làm mẹ phạt nhi tử cũng là chuyện phải làm, người ra sân quỳ cho ta, ta không cho người, không cho phép, có lão tử nhẫn tâm nào như người, tức giận thôi mà muốn đánh chết Trì Ca.”

Qua hơn nửa năm, lão vương phi cũng không nói chuyện với ông, ông sớm chiều bình tĩnh, lão vương phi cũng không để ý, gốc quế hoa trong vườn cũng không có tới người nào dám nhắc lại, nhaoáng một cái đã nhiều năm như vậy, hôn tiểu tử đã sắp cưới vợ rồi.

Nhớ tới những chuyện này, Định Thân Vương cũng nói không rõ trong lòng mình là mùi vị gì, nhi tử tuy nói khốn nạn, suy cho cùng cũng không phải là người đại gian đại ác gì, lúc trước có hoang đường chút ít, nhưng từ lúc nhìn trúng Thời gia nha đầu kia, ngược lại thay đổi tính người, tuy nói hôm qua chuyện chạy vào cung Thái hậu đánh Cửu công chúa có chút lỗ mãng, nói cho cùng, cũng là Cửu công chúa chọc trên đầu hôn tiểu tử.

Nhớ tới những chuyện này, Định thân vương về phủ liền không đi tới thư phòng, mà là từ cửa tròn đi vào phía sau vườn, nghĩ đến muốn đi vườn phía tây nhìn một cái, trở về lại dời qua trồng một cây hoa quế, đợi hôn tiểu tử có nhi tử, cũng có thể hái hoa quế làm quế hoa cao cho cháu mình.

Ai ngờ mới vừa vào viện, chỉ nghe thấy âm thanh chát chúa từ cầu Ngọc Đái bên kia truyền tới, Định Thân Vương nhíu nhíu mày hỏi quần gia trước mặt: “Bên kia làm cái gì đấy, sao động tĩnh lớn như vậy?”

Quần gia nói có chút quanh co, suy nghĩ chuyện này dù sao cũng không thể gạt được, liền nhắm mắt nói: “Là tiểu gia sáng sớm dạo dò bên dưới, bảo hủy đình bên kia đi, nói nhìn không được tự nhiên.” Nói xong, nghĩ thầm hai người lại có âm ỉ nữa rồi, không ngờ lại không thấy Vương Gia phiền muộn, không chỉ không giận, nhìn sắc mặt kia, dường như còn cười nữa.

Quần gia dụi dụi mắt, suy nghĩ mình là không phải lớn tuổi hoa mắt, lại nghe Định Thân Vương nói: “Là có chút không được tự nhiên.” Sau đó thản nhiên rời đi. Quần gia sững sờ trong chốc lát, mới vội vàng đi theo.

Vả lại Diệp tiểu gia ta, vốn không sợ lão tử ông, nhưng phần thưởng hai viên dạ minh châu của Hoàng Thượng cũng quá mạo danh kỳ diệu, phần thưởng đến Vương Phủ cũng không có phát ra âm thanh chiêng trống gì, Lưu Hải ỉu xiu tự mình đến đưa đến tòa nhà thành Nam, làm cho Diệp Trì trượng bó tay nghĩ không ra, vội vàng kéo Lưu Hải hỏi.

Lưu Hải cười nói: “nói thực với tiểu vương gia, là bởi vì chuyện hôm qua, thái phi buộc thái hậu mời lão gia tử nhà các người đến, náo nhiệt chưa từng thấy, đợi đến khi vạn tuế gia lên tiếng, ngay trước mặt thái phi

nói, tiểu vương gia người hôm đánh là đúng, nàng dâu mình bị người ta đánh, thì phải đánh lại chứ, đây chính là đánh vào mặt thái phi, tiểu vương gia mặt mũi thật lớn.”

Diệp Trì nghe xong da đầu cũng run lên, thấp giọng nói: “Lão gia nhà chúng ta biết rồi?”

Thấy hần như vậy Lưu Hải nhin không được cười nói: “Thì ra tiểu vương gia còn biết sợ, nô tài tưởng ngài là gan lão hổ chứ.”

Diệp Trì nhìn nhìn phía sau, đoán chừng vợ hần sẽ không ra, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu gia không phải sợ, là vợ ta nói gia cố gắng hiếu thảo, bây giờ nếu gây với lão gia tử nhà ta, vợ ta sẽ không để ý tới gia, không phải hỏng việc sao.”

Một câu làm Lưu Hải xùy một tiếng bật cười: “thì ra người không phải sợ lão gia của phủ người mà lại sợ nàng dâu.”

Diệp Trì hì hì cười cười: “Thật ra lão gia nhà chúng ta chính là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ, đừng thấy gia liên tỏ ra thái độ hung dữ đấy, suy cho cùng cũng là con ruột, có thể ăn thịt gia sao, ngược lại là hôm nay đã vất vả cho Lưu công công, gia cảm ơn người thế nào đây.”

Lưu Hải nhần tình sáng lên: “Nghe nói tiểu vương gia có một hồ lô miệng phỉ thúy, nô tài nghĩ đến mùa thu bắt côn trùng bỏ vào nghe một chút cũng thú vị.”

Diệp Trì nói: “Cái kia không được tốt lắm đâu, được rồi, người trước cầm lấy đi bắt chơi hai ngày, trở về nếu tìm được cái tốt hơn, sẽ cho người.”

Lưu Hải vội nói: “nô tài cũng không khách khí.” cất hồ lô ước vào trong ngực, cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Đợi Lưu Hải rời đi, Diệp Trì mới trở về trong phòng Thời Tiêu, Thời Tiêu đang chỉ huy lương bà tử thu dọn đồ đạc, thấy Diệp Trì bưng cái hộp đi vào, nhớ tới vừa nghe tiểu tử báo tin nói bên ngoài tới là người tâm phúc trước mặt Hoàng Thượng, đại nội tổng quản Lưu công công, không khỏi nhìn Diệp Trì.

Trước kia nghe hần cùng với Hoàng Thượng tốt như thế nào, bản thân nàng thật là có chút không tin, trước kia nghe Minh Chương đã từng nói qua, Đường Kim hoàng thượng tuy là thiếu niên thiên tử, nhưng là vị minh quân, mà thuở nhỏ đã bá khí mấy vị đại nho làm đế sư, học quán cổ kim, trong tưởng tượng của Thời Tiêu, Hoàng Thượng nên là một thiên tử cao cao tại thượng, nhưng Hoàng Thượng nghe từ trong miệng Diệp Trì, Thời Tiêu cảm thấy cùng với Diệp Trì là cùng một loại người.

Cũng không phải nói Diệp Trì không tốt, nhưng Thời Tiêu không cách nào tưởng tượng tính tình bá đạo làm xằng làm bậy như vậy, sẽ như thế nào với Hoàng Thượng, cho nên, Thời Tiêu vẫn cảm thấy Diệp Trì khóắc lác, nhưng hôm nay thấy đại nội tổng quản chạy đưa đồ cho hần, có thể thấy được những lời hần nói cái vài phần là thật.

Thời Tiêu nhin không được hỏi một câu: “Đây là cái gì?”

Diệp Trì nhét đồ vào trong lòng vợ hần: “Dạ minh châu trong tẩm cung Hoàng Thượng, ta xin hần mấy lần rồi, cũng không cho ta, không biết hôm nay nhớ tới cái gì.”

Thời Tiêu nghe xong cũng không có dám mở ra nhìn, trả lại cho hần nói: “Bảo bối như vậy cũng là huynh nhận đi, nhưng, sao huynh lại xin Hoàng Thượng làm cái gì, chẳng thành trớ tráo rồi sao.”

Diệp Trì cười nói: “nàng đây là không hiểu sao, Hoàng Thượng giàu có bốn phương, sông núi trời mây cũng là của hần, ở trong mắt Hoàng Thượng còn có cái gì được cho là bảo bối, trong mắt duy nhất chính là ban thưởng, những thứ kia của Hoàng Thượng tốt hơn, ta nếu như không lấy, không biết ai được lợi nữa.”

Một câu làm Thời Tiêu bật cười, chỉ vào hần nói: “tội nghiệp Hoàng Thượng đối với huynh tốt như vậy, huynh lại tính toán như vậy, Hoàng Thượng mà biết, xem có lấy đầu huynh không.”

Diệp Trì sờ lên đầu của mình, ưỡn ngực nghiêm mặt tiến tới nói: “Nàng dâu yên tâm, ta đầu ta rắn chắc lắm, nhất định có thể cùng vợ ta bạch đầu giai lão.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên: “Ta ở chỗ này thu dọn không sai biệt lắm, không cần huynh nữa, huynh trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn dọn nhà.”

Diệp Trì hôm nay ngược lại không có vô lại, đứng lên, gõ hộp trong tay: “Cái này trở về lại đặt ở trong tân phòng của chúng ta, đến buổi tối, không cần phải đốt đèn cầy, cũng có thể nhìn vợ ta rõ ràng.” Thời Tiêu chỉ cảm thấy hai gò má nóng bừng, nói câu, nhanh về đi, đứng lên đi vào buồng trong.

Diệp Trì cười nhìn nàng đi vào trong phòng, trong lòng nói, vợ hắn cái gì cũng tốt, chính là da mặt quá mỏng, nói một câu gì, liền e lệ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn e lệ mà trở nên đỏ rực, đặc biệt đáng yêu, thôi, hôm nay đi về trước, không biết lão gia tử nhà hắn tích lũy bao nhiêu thuốc súng rồi, muốn phát hỏa với mình thì cũng sớm phát hỏa mới tốt, đỡ phải nín hổng cả người lão gia tử.

Nghĩ như vậy Diệp Trì thật sự hồi phỉ, vừa hồi phỉ, thì bị cha hắn gọi tới, Diệp Trì cũng đã chuẩn bị xong đầu trí đầu dưng với cha hắn, không ngờ vừa vào thư phòng, lão gia tử vẻ mặt ôn hoà nói: “Ngồi đi.”

Làm cho Diệp Trì thật có một chút không quen, dứt khoát nói thẳng: “Lão gia tử người cũng đừng quanh co lòng vòng phí sức, có chuyện gì nói thẳng có được không.”

Định Thân Vương trừng nhĩ tử, thở dài nói: “Nóng nảy như vậy, có thể thành cái đại sự gì, gọi người tới cũng không phải là chuyện gì khác, mắt thấy nàng dâu sắp vào cửa rồi, dặn dò người vài câu, đã thành hôn là thành người lớn rồi, đã có tấc phụ thì không thể hoang đường như trước nữa, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, người không chỉ có bản thân mình, sau lưng còn có vợ người nữa, đừng vì nhất thời thống khoái, mà gây ra tai hoạ cho vợ của người, tục ngữ nói đúng lắm, không sợ kẻ trộm trộm chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, cho dù người có bảo vệ kín kẽ đến mức nào, cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy...”

71. Chương 71

Đắc Lộc ở bên ngoài viện thư phòng thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó, suy nghĩ không phải là chuyện bởi vì tiểu gia đánh Cửu công chúa nên Vương Gia nổi giận lôi đình, muốn đánh tiểu gia nhà hắn chứ.

Tuy nói từ khi tiểu gia bốn tuổi bị đánh một lần, liền không thấy Vương Gia ra tay nữa, thế nhưng thực sợ Vương Gia nổi nóng, da thịt tiểu gia nhà hắn sẽ chịu khổ, hắn có nên đi tìm viện binh không nhỉ, nhưng tại sao không nghe thấy động tĩnh gì hết vậy, đây là chuyện gì thế.

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy tiểu gia nhà hắn từ bên trong đi ra, Đắc Lộc vội vàng nghênh đón, nhỏ giọng nói: “Vương Gia giáo huấn gia hử?”

Diệp Trì tát một cái BA~ ở sau gáy hắn: “Người không biết nghĩ tốt cho gia à, bên trong chính là cha ruột của ta đó, tốt với tiểu gia lắm.” Trên thực tế, tốt không thể tốt hơn, Diệp Trì phát hiện, từ lúc muốn cưới vợ, cái gì cũng trôi chảy, ngay cả lão gia tử luôn nhìn hắn không vừa mắt cũng thay đổi thái độ.

Thật ra lão gia tử nhà hắn quá lo lắng, nếu không phải Cửu công chúa đánh vợ hắn, hắn cũng không đến mức vọt vào trong cung, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn người người thương yêu của vợ hắn, lại bị Cửu công chúa đánh, nếu như hắn không đánh lại cho vợ hắn, sau này vợ hắn về nhà chồng, gặp lại Cửu công chúa làm sao bây giờ, cái tính tình điều ngoa của Cửu công chúa, không chừng còn muốn ra tay, đến lúc đó, vợ hắn phải chịu thiệt thòi lớn hơn nữa.

Liền lúc này làm một trận cho nàng ta biết sợ, lần tới thấy vợ hắn trốn còn không kịp, tự nhiên không dám tới gần, nhưng, lão gia tử nhà hắn ở trong cung Thái hậu không biết che chở hắn như thế nào, bằng không thì, dạ mình châu làm sao tới tay hắn, rốt cuộc là cha ruột a.

Lão gia tử che chở hắn như vậy, hắn có phải cũng nên cố gắng hiếu thuận không, nghĩ đến đây, liền nói với Đắc Lộc: “Người sáng mai đi diện trang của chúng ta ở ngoại thành tìm Vương lão đầu, dời gốc hoa quế kia qua, trồng ở vườn phía tây.”

Đắc Lộc nhin không được giơ ngón tay cái lên nói: “Gia, người đây chính là nhìn đến trong lòng Vương Gia rồi, Vương Gia nhất định vui lắm.”

Diệp Trì nói: “vui cũng tốt, như vậy vợ ta về nhà chồng cũng khỏi phải chịu ủy khuất, người khác làm gì, gia có thể đòi lại, nhưng giữa mẹ chồng nàng dâu, tiểu gia dù thế nào cũng không thể trộn lẫn.”

Đắc Lộc gật gù đầu: “Cũng đúng, không nói ai khác, Đắc Phúc tiểu tử kia từ lúc cưới nàng dâu, trong nhà loạn ba ngày hai bữa, cũng là bởi vì lúc vừa thành thân, Đắc Phúc đau lòng nàng dâu, thay vợ hắn nói hai câu, nương hân nào chịu bỏ qua, chết sống nhìn vợ hắn không vừa mắt, ai ôi!!!, náo loạn dữ lắm, tiểu tử kia hai bên đều khó xử không biết dỗ dành ai, hận không thể thắt cổ cho rồi, nếu tiểu tử kia cũng có thể giống như gia, mọi chuyện nghĩ trước sau, làm sao lại rơi vào tình cảnh như vậy.”

Mấy câu nói đó làm Diệp Trì nhìn hắn một cái: “Tiểu tử người ít tính toán ở trước mặt gia đi, gia biết người muốn nàng dâu rồi, đợi tiểu vương phi vào phủ, tân chủ tử sẽ thu xếp cho người một người hợp ý. ” ” đây chính là may mắn của nô tài...”

Chuyển hôm khác, Vương Gia một lần hồi phủ, quản gia liền vội vàng nghênh đón nói: “Sáng sớm Đắc Lộc liền theo lệnh của tiểu gia, chuyển một gốc quế hoa tới đây, cây kia nhìn cũng lâu năm lắm rồi, cả đất lẫn rễ đều được chuyển tới, mười mấy người cùng một chỗ mới nhấc lên nổi đó, trông liền sống, lớn lên khá tốt, dự đoán sau khi tiểu gia lập gia đình, có thể nở hoa, thật ứng với câu đoàn tụ sum vầy.”

Định Thân Vương nghe xong, nhin không được lộ ra cười cười, trong lòng nói tiểu tử này không chừng đã sớm biết ông nghĩ đến gốc quế hoa này, trực tiếp đi vào vườn, thấy khối hoa quế kia mặc dù vừa dời qua, nhưng thật sự sống được, nụ hoa e ấp giữa lá xanh, một trận gió thoảng qua, Định Thân Vương dường như nghe thấy mùi hoa quế nhàn nhạt, Diệp Trì tiểu tử này thể cốt rắn chắc, đợi cưới nàng dâu khai chi tán diệp, sinh mấy tôn tử tôn nữ, Định thân vương phủ nhất định sẽ náo nhiệt.

Diệp Trì lại không nghĩ xa như vậy, hắn chỉ nghĩ lấy nàng dâu về nhà, người khác sẽ không thể nhớ thương được nữa, vì vậy vạch ngón tay đếm ngày, đặc biệt là vào tháng tám, sau khi vợ hắn dọn đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, liền không cho hắn đi, lão vương phi vương phi cũng nói, mắt thấy sắp cưới, lúc này kiêng kỵ một chút mới phải.

Diệp Trì mặc dù không vui cũng không có cách, nhưng cũng may mấy người Cẩm Thành thay phiên bồi hân, tài năng mưu lược rất nhiều, hơn nữa trước mặt cũng thực bận rộn, hạ sính, bởi vì hôn sự của Định thân vương phủ, toàn bộ kinh thành cũng náo nhiệt.

Sính lễ hạ sính ngày đó ngược lại còn dễ nói, kinh thành người nào không biết, Định thân vương phủ là dòng dõi gì, tôn quý không nói, bạc cang có rất nhiều, thứ tốt cũng đừng nói có bao nhiêu, sau khi dân chúng mở mang tầm mắt, liền lo lắng thay tiểu vương phi sắp về nhà chồng..

Nghe nói tuy là thư hương thế gia, lại nhưng bị người phóng hỏa đốt sạch, trèo lên cửa hôn sự Vương Phủ này, ngày sau vinh hoa phú quý khiến người ta ao ước, nhưng đồ cưới này sao có thể sắp xếp, nếu như gả cho nhà cửa nghèo hèn còn dễ nói, đặt mua nhiều ít cũng liền xong, nhưng nay lại gả vào phủ thân vương, đồ cưới lúc này mà keo kiệt quá, sợ gả đi cũng khó nhìn, cho nên, tục ngữ nói môn đăng hộ đối, dòng dõi này quá chênh lệch rồi, thật khó xử quá mà.

Còn có mấy nhà vọng tộc không trèo lên được cửa hôn sự với Vương Phủ, lại càng chế giễu, nhất là Phong Cẩm Phong, lúc trước ở trong chùa xúi giục Cửu công chúa đánh Thời Tiêu một cái tát, chủ yếu là muốn giải hận, không ngờ sau đó Diệp Trì bộc phát tính tình, chạy vào cung đánh lại, sự việc này tuy nói là ở trong cung Thái hậu náo lên, nhưng tất cả mọi người đều biết, mặc dù mặc kệ nàng làm chuyện gì, sắc mặt lão thái thái cũng không tốt, đặc biệt còn gọi nương nàng qua quở trách một trận.

Nương nàng trở về nói với nàng: “nhân duyên nam nữ cho dù trước đây đã định thế nào, cho dù người nhớ thương mà không có có duyên phận, cũng đành phải buông tay, hướng chi, tiểu vương gia vốn là đối với người vô ý, mà Thời Gia nha đầu mặc dù xuất thân thấp hèn, hôm nay hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, đó chính là tiểu vương phi danh chính ngôn thuận, người được ghi lên hoàng gia ngọc diệp, chớ nói người, ngay cả lão thái thái chúng ta, gặp cũng không thể bỏ qua cấp bậc lễ nghĩa, người sao dám xúi giục Cửu công chúa đi khó xử nàng, hôm nay náo thành như vậy, Thái hậu dù không nói, trong lòng làm sao không biết, ngược lại liên lụy nương bị lão thái thái quở trách một trận, nói ta ngày thường cưng chiều người, hôm nay gây ra tai họa, cũng chỉ có thể chính bản thân người chịu đựng.”

Phong Cẩm Phong lại nói: “Cũng không phải ta đánh nàng, làm cái gì lại đến trên người ta, thật là không

có đạo lý, ta một người Hầu phủ, đại môn không ra nhị môn không bước, có thể có tai họa gì? lời này của Lão thái thái là từ nơi nào mà có?”

Nương nàng thấy nàng không biết ăn năn, thở dài nói: “Người còn nằm mơ nữa, chẳng lẽ không biết, Quốc vương Cáp Bắc Quốc Cáp Lộc Tấn muốn vào kinh, nói là triều bái tiên công, nhưng nương lại nghe nói, là vì hòa thân, trong lòng người sao ngay cả một chút điều lệ cũng không có, công chúa tiên đế chỉ còn lại có một người Cửu công chúa, vài ngày trước còn kết duyên với Trạng Nguyên Lang, công chúa của đương kim hoàng thượng còn nhỏ, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể chọn nữ hài của thế gia vọng tộc, phong hào quận chúa gả đi, người nói, ngay lúc này đặc tội Định thân vương phủ, chỉ cần tiểu vương gia nói một câu, người nha, đời này cũng khỏi phải nghĩ đến gặp lại nương.” Nói xong lau nước mắt.

Phong Cẩm Phong nghe xong lập tức sắc mặt trắng bệch, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất: “Nương, người là mẹ ruột ta đó, Cáp Bắc Quốc này là nơi cực bắc nghèo nàn lạnh lẽo, lại toàn là dã nhân, nữ nhi nếu như gả đi, đâu còn có mạng để sống, nữ nhi không muốn, nữ nhi không đi.”

Nương nàng nói: “Sớm khuyên người thu liễm tính tình lại không chịu nghe, đến hôm nay đặc tội người ta, ai còn chịu thay người nói chuyện, ngược lại là nhị ca ca của người và Diệp Trì giao hảo, người đi van cầu hãn, có lẽ có chút tác dụng.”

Bởi vì sợ chọn đi hòa thân, Phong Cẩm Phong đành phải đi tìm Phong Cẩm Thành, đối với đường muội này, Cẩm Thành cũng không biết nói cái gì cho phải, nhìn khôn khéo, thật ra cực kỳ ngu xuẩn, một chút tâm cơ của nàng ai lại nhìn không ra, lại xúi giục Cửu công chúa đánh Thôi Gia nha đầu, nếu là đánh người bên ngoài thì không sao, thế nhưng Thôi nha đầu là tâm can bảo bối của Diệp Trì, vì nàng dâu này, Diệp Trì tính tình của mình cũng thu lại, nhìn là biết thích đến mức nào rồi, vợ hãn nhân mày, Diệp Trì liền khó chịu cả buổi, huống chi bị đánh như vậy.

Cửu công chúa mà còn bị Diệp Trì đánh bốn cái tát tay, Phong Cẩm Phong người sao có thể không đếm xỉa đến, Cẩm Thành lúc đầu còn nói Diệp Trì là nghĩ tới mặt mũi của hãn, không có đến tìm Cẩm Phong gây phiền phức, hôm nay nghe Cẩm Phong vừa nói, cũng mới hiểu được, náo cả buổi, Diệp Trì là ngọt ngào muốn cho Cẩm Phong hòa thân mà.

Chuyện này nếu như đặt trên người khác, thật đúng là không dễ làm được, dù sao hòa thân là đại sự, không có công chúa phù hợp thì cần phải chọn lựa quý nữ thế gia vọng tộc, cũng không đến lượt người bên ngoài nói chuyện, nhưng tình cảm giữa Diệp Trì và hoàng thượng, chỉ cần hãn nói một câu, trong lòng Hoàng Thượng đã có dự tính, Cẩm Phong mười phần chắc chín liền biến thành quận chúa hòa thân.

Theo Cẩm Thành, thật không muốn quần đống rắc rối này, nhưng tốt xấu gì cũng là đường muội của mình, liền kiên trì đi tìm Diệp Trì nói giúp, không ngờ hãn vừa mở đầu, thì bị tiểu tử kia bác trở về: “Nếu như là vì chuyện của đường muội người thì cũng đừng mất công, chuyện này cũng không phải do ta quyết định, nói thật với người, trong lòng Thái hậu chán nàng, còn có thể đặt ở trước mặt sao?”

Cẩm Thành nghe xong cũng chỉ có thể thở dài, trong lòng Diệp Trì nói, đây thật đúng là tự làm điều ác không thể sống, không cần hãn phải hao tâm tổn trí chinh đồn nha đầu kia, Thái hậu đã ra tay trước rồi.

Không tới mấy ngày nữa, Thái hậu liền hạ chỉ triệu Cẩm Phong tiến cung, mặc dù không có nói rõ, Trấn Viễn Hầu phủ cao thấp đều hiểu, quận chúa hòa thân này chính là Cẩm Phong rồi.

Cẩm Phong vì thế khóc mấy trận, cũng chẳng ăn thua gì, ngày hôm đó nha đầu của nàng thấy nàng rầu rĩ không vui, liền nói: “Hôm nay bên ngoài trời đẹp, không bằng nô tài cùng cô nương đi ra ngoài dạo đi.”

Hôm nay đều biết nàng phải hòa thân, chỉ sợ gả đi liền không về được, đi ra ngoài dạo gì chứ, cũng đều là tùy ý một mắt nhắm một mắt mở theo tính tình của nàng.

Cũng là oan gia ngõ hẹp, hôm nay đúng là ngày Thôi Gia xuất giá, Phong Cẩm Phong vừa nghe xong, trong lòng buồn bã khó chịu, sau khi nghe bên cạnh nói Thôi Gia nghèo, nhất định sẽ xấu mặt, lập tức thấy vui vẻ được chút ít.

Nghĩ vậy tất nhiên muốn hảo hảo nhìn một cái, liền tìm một trà lâu đối diện đường cái, đến gần cửa sổ lầu hai ngồi xuống, chờ nhìn chê cười Thôi Gia, tai nghe bên cạnh phát ra âm thanh chiêng trống, vội vàng nghiêng người qua nhìn, chỉ thấy tiểu tư hai người quần áo đen nhấc lên, mang hòm xiểng phủ vải đỏ, xa

xa đi tới, một con phố dài như vậy, đợi gần hơn một chút, nhìn thấy những vật kia, sắc mặt Phong Cẩm Phong ngày càng khó coi, lại không có tâm tư xem tiếp, liền đứng lên đi xuống trà lâu.

Vừa ngồi vào trong kiệu thì bà tử đi theo nói: “Cô nương, lúc này đội ngũ xuất giá đã tới, chúng ta đợi lát nữa hãy đi.” Phong Cẩm Phong cứ như vậy ngồi ở trong kiệu, bên tai nghe chiêng trống huyền ảo, còn có dân chúng đang xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn la lên: “Ai ôi!!!, nhìn thấy chưa, màu sắc của cây San Hô này lạ quá, xem chừng cũng cao cỡ ba thước đó, giá trị bao nhiêu bạc a.”

Người bên cạnh nói: “Vừa nhìn liền biết người chưa trải việc đời rồi, bà nương ta làm người hầu ở nhà người có tiền, nói nhà kia trong phủ có một cái cao nửa thước đấy, màu sắc chưa đẹp lắm, chính là bảo bối ngàn vàng khó cầu, chớ đừng nói là cái này, không nói cả gốc này cho người, chỉ cần tách ra cho người, cũng đủ cho người ăn cả đời đấy, không phải đều nói Thời Gia một mẻ lửa đốt sạch hết rồi sao, không có tiền dư mua thêm đồ cưới, nhìn cục diện này chẳng lẽ là còn có tiền dư.”

Một người khác xùy một tiếng nói: “Các người đây cũng không biết sao, ta trước kia ngụ ở bên trong phố nhỏ Tỉnh Thủy, từ lúc tiểu vương gia nhìn trúng Thời cô nương, không ít lần ở chỗ chúng ta lẩn qua lẩn lại, Thời Gia làm gì còn tiền dư, nghèo lắm, chỉ miễn cưỡng đủ ăn thôi, bị tiểu vương gia nhìn trúng, lúc đầu Thời Gia cô nương còn không cam tâm tình nguyện, tiểu vương gia đeo bám dữ lắm, còn bị Thời Gia cô nương nhốt ngoài cửa lớn, nhìn tội nghiệp vô cùng, ta nhìn cũng không đành lòng, về sau rốt cuộc cũng được ban hôn, tiểu vương gia này cao hứng, chỉ sợ ủy khuất tự nàng dâu mình, vài ngày trước vợ vết bảo bối đồ chơi ở khắp nơi, các người nói xem mấy thứ đó đi nơi nào.”

Nói xong bĩu môi: “Chẳng phải đều ở đây sao.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, nhao nhao nói mộ phần Thời Gia cũng bốc lên khói xanh, làm sao lại gặp phải con rể tốt như vậy chứ, từng câu từng câu nghe vào trong tai Phong Cẩm Phong, chân tướng tựa như tiểu đao đâm vào trong lòng, đợi trở lại phủ, càng nghĩ càng ghen ghét, đóng cửa hai ngày liền bị bệnh,

vội vàng mời thầy thuốc xem bệnh ra đơn thuốc, Diệp tiểu gia ở bên này lại đường làm quan rộng mở.

Lương thần cát nhật (ngày giờ tốt lành) chờ mong đã lâu cuối cùng đã đến, tiểu gia kích động chỉ mong sao được nhanh chóng đi qua phố nhỏ Tỉnh Thủy ôm vợ hân về, hiển nhiên không cho hân được như mong muốn, tính tình phải nhẫn nại trông rất đáng thương.

Giày vò Diệp tiểu gia thế nào cũng không rõ lắm, từ lúc kiệu hoa tới cửa, trong mắt nhìn thấy vợ hân, trong tay nắm lụa đỏ, Diệp tiểu gia bắt đầu cười ngây ngô không dứt, nghe được một tiếng đưa vào động phòng, Diệp tiểu gia mới bỗng nhiên tỉnh táo lại, ba bước hai bước dắt vợ hân đi vào, dáng vẻ sốt ruột này, làm tân khách tới dự lễ cười phá lên.

Hồ Quân và Tả Hoàn nói: “Người nói vị gia này có phải nín hổng rồi hay không, nhìn dáng vẻ con khỉ sốt ruột này, tựa như tám đời chưa từng thấy nàng dâu.”

Lại phát hiện Tả Hoàn không có trả lời hân, Hồ Quân nghiêng đầu nhìn hân, phát hiện Tả Hoàn xuất thần nhìn chăm chăm vào màn trướng hi đường đỏ thắm đến gần người, đôi mắt cũng thẳng, Hồ Quân đưa tay động hân một cái: “Suy nghĩ cái gì đó?”

Tả Hoàn hoàn hồn, sau nửa ngày mới nói: “Người nói ta và Mạc gia lui hôn thì có sao không?”

A? Hồ Quân tròn tròn mắt nhìn hân: “Người điên rồi, hai nhà các người đều đã định rồi, bây giờ người muốn hồi hôn, Mạc gia sao có thể đồng ý, nếu như người Mạc gia có đức hạnh gì không ổn thì còn nói được, lại nghe mẹ ta kể, người vị hôn thê của người là một người vô cùng ổn thỏa, tướng mạo đoan trang tính tình dịu dàng, tìm không ra một chút sai lầm nào đâu.”

Nói xong tròn mắt đảo lòng vòng: “Chẳng lẽ là người nhìn trúng người khác?”

Tả Hoàn khẽ cười khổ, bản thân hân cũng không muốn a, lúc trước bắt quá cũng chỉ là cảm thấy mới lạ mới đi tìm Quyên Tử, nhưng đến lúc này lại khác nhau, nha đầu hung hãn này không biết tại sao lại đi vào lòng hân, như thế nào cũng ném ra được, cũng mới hiểu vì sao Diệp Trì lại như thế.

Lúc nam nhân tiêu sái, chỉ là bởi vì không gặp được người là số mệnh của mình mà thôi, một khi gặp được, liền không còn tiêu sái nổi nữa, nếu như hân và Quyên Tử cũng có thể giống như Diệp Trì và Thời Tiêu thì

tốt biết bao...

72. Chương 72

Xuyên qua lớp khăn tân nương đỏ thắm mơ hồ có thể thấy được hai viên dạ minh châu trên kệ vàng đối diện, hạt châu phát ra vầng sáng mờ lung, Thời Tiêu nhìn cảnh trí xung quanh cứ ngỡ như một giấc mơ

Thời Tiêu đã vô số lần nghĩ tới hoàn cảnh nàng xuất giá, nhưng cho tới bây giờ cũng không có tình huống này, trong hôn lễ quy củ quá nhiều, lúc đầu Thời Tiêu còn có chút lo lắng không yên, sợ mình ứng phó không được, cũng may Thu ma ma đã mang theo hai ma ma ba ngày trước đến phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Thu ma ma là người hiền lành, có bà ở bên cạnh chỉ điểm, nàng mới không làm sai quy củ, trong lòng Thời Tiêu thật cảm kích bà, vừa vặn Thời Tiêu cũng sợ, sợ mình đi sai một bước, sẽ bị người khác chê cười, giờ đây ngồi ở trong phòng tân hôn này, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, rồi lại không khỏi nghĩ đến Diệp Trì.

Vốn Thời Tiêu chỉ là muốn triệt để cắt đứt duyên phận với Minh Chương, tuy cơ ứng biến thế mà lại gả cho Diệp Trì, nhưng đến lúc này mới phát hiện, trong đầu nàng lại toàn nghĩ đến Diệp Trì, lần đầu gặp hấn có dáng vẻ như thế nào, hấn đây đưa ra sao, ngay cả sau này, nàng vậy mà quên sự đây đưa của hấn, có đôi khi không thấy hấn đến quần lấy nàng, ngược lại có chút mất mát, lúc này có phải trong lòng nàng cũng có hấn hay không.

Thời Tiêu ở đây đang suy nghĩ miên man, chỉ nghe thấy hỉ ca lại xướng lên, Thời Tiêu biết Diệp Trì đến, trái tim vừa mới hạ xuống vèo một cái lại nâng lên, bởi vì khấn trương nên cũng không nghe rõ hỉ ca xướng cái gì, chợt khăn tân nương xốc lên, nàng chậm rãi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt Diệp Trì, hấn cứ như vậy thẳng tắp nhìn nàng, nháy mắt một cái cũng không có, làm Thời Tiêu đỏ bừng cả khuôn mặt, vừa muốn cúi đầu xuống, lại bị hấn nhẹ nhàng nắm hàm dưới: “Nàng dâu nàng không biết đâu, vừa rồi tiểu gia sợ lắm, sợ tiểu gia xốc khăn lên không phải nàng, nếu thật như vậy, gia làm sao bây giờ.”

Đám người săn sóc chung quanh nàng dâu nở nụ cười, Thu ma ma nói: “Hôm nay là ngày tốt lành, sao lại nói lời ngốc thế, bằng tính cách của tiểu gia, ai còn dám tráo nàng dâu của tiểu gia, được rồi, trời không còn sớm, tiểu gia tiểu vương phi cũng nên an giấc rồi, chúng ta đi xuống thôi.”

Nói xong dẫn hỉ nương đồng loạt chúc mừng, Diệp Trì lúc này mới hoàn hồn, cho các nàng xuống dưới linh thưởng, đi qua cửa của tấm bình phong, Thu ma ma không khỏi liếc mắt nhìn lại, thấy tiểu gia nhà bà mắt ngơ ngác thờ người ra, không khỏi buồn cười.

Ra cửa, còn đang suy nghĩ lão Vương phi nói thật đúng, nhân duyên này cũng không phải là kết đôi bình thường, bằng không thì với hai người này, một Nam một Bắc, cách vài ngàn dặm sao có thể đụng vào cùng một chỗ, kết thành phu thê.

Lại nói về hai người bên trong tân phòng, trong phòng không còn ai Diệp Trì vẫn ngơ ngác thờ người ra nhìn chằm chằm Thời Tiêu, nhìn đến mức Thời Tiêu cũng thấy xấu hổ, thấp giọng nói: “Còn nhìn nữa, không sợ bọn hạ nhân chê cười, ngược lại là nhìn cái gì đấy?”

Diệp Trì cười hì hì: “Nhìn vợ ta thật là đẹp mắt, giống y như tiên nữ thiên cung.”

Thời Tiêu bị hấn khen ngay cả lỗ tai cũng nóng lên, Diệp Trì lúc này ngược lại chậm chạp, chậm chạp quá liền hồng chuyện, sắp tới bên cạnh vợ hấn nói: “Nàng dâu mang kim quan lớn như vậy, cổ có mỏi hay không.” Nói xong bàn tay vừa vỗ trên cổ vợ hấn vừa nói: “Vi phu giúp nàng lấy xuống cho khỏe.”

Thời Tiêu cũng thật sự là cho kim quan này quá nặng, mặc dù xấu hổ, nhưng cũng tùy hấn cởi xuống, gỡ trăm vòng ngọc trên đầu xuống, xoắn tóc ra mới có cảm giác nhẹ nhõm.

Diệp Trì lấy rượu, hai người ngồi đối diện với nhau cùng uống, Diệp Trì lại nói: “Nàng dâu, nàng nóng không, những lúc như vậy, còn mặc quần áo vương vীu như vậy làm cái gì, không bằng cởi hết đi, cũng thoải mái chút ít.” Nói xong tay đưa tới muốn cởi hỉ bào cho Thời Tiêu.

Nhưng Thời Tiêu đẩy ra hẳn, Diệp Trì không vui: “lúc này rồi, nàng còn khó chịu với ta, nàng dâu, từ hôm nay trở đi, chúng ta là vợ chồng rồi, trên đời này còn có cái gì thân thiết hơn phu thê đâu, nàng nhìn ta đã cải hết từ sớm rồi nè, nàng còn mặc tấm lớp như vậy.”

Thời Tiêu cuối cùng cũng bị hắn nói dao động, chậm rãi cởi hỉ bào, vừa cởi được một nửa, thì bị Diệp Trì đẩy ngã xuống giường, Diệp Trì sốt ruột nói: “để nàng cởi như vậy chắc đến sáng quá, xuân tiêu một khắc giá ngàn vàng, nàng dâu, không bằng vì phu công hiến sức lực thì tốt hơn...”

Màn gấm đỏ thắm chậm rãi rơi xuống, che khuất cảnh xuân trong màn trướng, ngược lại bên ngoài Thu ma ma nghe thấy động tĩnh bên trong, không khỏi lắc đầu, tiểu gia nhà bọn họ mặc dù xem nàng dâu là một bảo bối, suy cho cùng cũng là đàn ông, đến lúc này cũng chẳng quan tâm tới thương hương tiếc ngọc, nghe động tĩnh này là phải giầy vò hết một đêm, sáng mai cũng không biết tiểu vương phi có dậy nổi không nổi, vẫn là lão Vương phi hiểu rõ tính tình Trì Ca.

Thật đúng như Thu ma ma nói, khó khăn lắm mới chờ đến hôm nay, có thể nào không nhiệt tình lẫn qua lẫn lại chứ, đợi Diệp Trì lẫn qua lẫn lại đủ rồi thì trời cũng sắp sáng, chợt nhớ tới hôm nay còn phải kính trà cho trưởng bối, còn phải đi vào cung tạ ơn, thân thể vợ hắn vốn yếu ớt, lại bị hắn giằng co cả một đêm, như thế nào chịu nổi, ngược lại là hắn cao hứng quá liên quên mất những thứ này.

Diệp Trì nghiêng đầu nhìn người trong ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã bớt đỏ ửng, mặc dù hai mắt nhắm, nhưng lông mi ướt nhẹp còn vương nước mắt, quả thực là giầy vò vợ hắn quá sức, nghĩ đến sáng mai liền buồn bực.

Diệp Trì càng nghĩ càng hối hận, mắt thấy trời cũng sắp sáng rồi, liền không ngủ nữa, thức dậy trước tiên che màn thật kín, lại gọi người, Thu ma ma đi vào nhìn tình hình này, không khỏi buồn cười, thầm nghĩ, bộ đang cất giấu bảo bối hả.

Diệp Trì vừa thấy Thu ma ma đi vào, nhẹ nhàng thở ra, chi... chi ô ô nói với Thu ma ma là thân thể vợ hắn yếu đuối gì gì đó, Thu ma ma nhin cười không được mới nói: “Ngược lại là lão Vương phi rất hiểu rõ tính tình Trì ca, sáng sớm đã bảo lão nô việc này, chút nữa gánh ít nước nóng vào, bảo vợ của người ngâm mình sẽ khỏe lại thôi.”

Nói xong từ trong tay áo lấy ra hộp nhỏ bạch ngọc, đưa cho hắn, lại không khỏi khuyên nhủ một câu: “Tuy nói phu thê trẻ tuổi khó tránh khỏi những lúc nhiệt tình, thế nhưng hãy vì vợ của người mà kiềm lại, Trì ca thân thể khỏe mạnh như trâu ấy, thân thể kia của tiểu vương phi làm sao mà chịu nổi Trì ca hành hạ như thế, lỡ như lẫn qua lẫn lại hư mất, xem người làm sao thể nào.” Càng Nói Diệp Trì càng thêm hối hận, đưa Thu ma ma đi ra ngoài, cũng không cho người ta hầu hạ, mình ôm nàng dâu đi ngâm nước nóng.

Thời Tiêu thực sự là chịu tội lớn, cũng không biết một đêm này sao mà chịu đựng được, mặc dù sớm có ma ma nói với nàng chuyện này, suy cho cùng cũng chỉ là nói ngoài miệng, đến lúc thành chuyện thật, đúng là đau vô cùng, đau đến mức bây giờ nàng vẫn còn sợ, mặc dù Diệp Trì ăn nói khép nép hầu hạ nàng tắm rửa, vừa nghĩ tới cơn đau này, Thời Tiêu đời này cũng không muốn để ý đến hắn.

Diệp Trì quay qua bên này, nàng quay qua bên kia, Diệp Trì đuổi theo, nàng lại xoay trở về, không biết còn tưởng vợ chồng son đang pha trò, bà tử chải đầu khó khăn lắm mới chải tóc xong, Diệp Trì phát phát tay bảo bà tử lui xuống dưới, tự mình đi đến trước mặt vợ hắn nhỏ giọng nhận lỗi: “Hôm qua là vì phu lỗ mãng, quên mất vợ ta thân thể yếu đuối, không chịu nổi giầy vò, sau này sẽ không lẫn qua lẫn lại như thế nữa.”

Thời Tiêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn: “Đây chính là huynh nói, sau này sẽ không lẫn qua lẫn lại nữa?”

Trong lòng Diệp Trì nói, không qua lẫn lại tiểu gia không phải thành hòa thượng sao, bản thân rõ ràng nói là không nên hành hạ như thế, cũng không nói không lẫn qua lẫn lại, lời nói mặc dù nghe không sai biệt lắm, nhưng ý tứ lại kém xa, nhưng lúc này cũng không thể hơn thua với vợ hắn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần này, trong lòng không biết có tức giận hắn không, bây giờ mà dám nói còn giầy vò, vợ hắn khó khăn lắm mới chậm chạp xoay lại, không chừng lại không để ý tới hắn, dù sao bây giờ trước đáp ứng, chuyện gì qua hôm nay rồi nói tiếp.

Nghĩ đến đây, vội vàng gật đầu, Thời Tiêu thấy hắn đồng ý, thầm nhẹ nhàng thở ra, Diệp Trì thấy sắc mặt vợ hắn dần dần hòa hoãn, vội vàng tự tay chọn một nhánh trầm phượng vàng cài lên tóc vợ hắn, qua tấm gương tỉ mỉ quan sát, chuỗi hạt châu trong miệng chim phượng rủ xuống sáng loáng lay động trước mi tâm

của vợ hần, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp, nhưng bọng mắt xanh nhàn nhạt trước mắt làm cho Diệp Trì đau lòng, buổi tối hôm qua vợ hần không ngủ được mà.

Nghĩ đến đây thấp giọng nói: “Chút nữa kính trà trường bối xong, trở về thay đổi triều phục tiến cung tạ ơn, tới buổi trưa thì ngủ một lúc đi.”

Thời Tiêu nghe xong không khỏi có chút khấn trương, nàng và Diệp Trì đã gây ra không ít chuyện, trước là Thị Lang phủ, sau là Cửu công chúa, càng đừng nói, nàng và Minh Chương đã từng đính hôn, mặc dù hôm nay đã gả đi, cho dù lão Vương phi mềm lòng không so đo, nhưng còn Vương Gia Vương Phi thì sao.

Mắt nhìn đã đến viện lão Vương phi, Thời Tiêu chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực của mình bất ổn, nàng vô thức đưa tay che che lồng ngực của mình, không ngờ Diệp Trì lại cầm bàn tay của nàng, Diệp Trì nghiêng đầu nhìn vợ hần một hồi rồi cười nói: “Sợ cái gì, có gia ở đây, ai có thể làm khó vợ ta chứ.”

Một câu nói bị Thời Tiêu liếc hần một cái, nhưng cũng buông lỏng một ít, hít một hơi thật sâu, đi theo Diệp Trì đi vào, lão Vương phi Vương Gia Vương Phi sớm đang chờ rồi.

Lão Vương phi ngược lại đã gặp qua Thời Tiêu một lần, Vương Gia Vương Phi thật đúng là lần đầu nhìn thấy, còn nói có thể làm Diệp Trì mê thành như vậy, không biết có phải là một nữ nhân có chút phong tình không, Vương Phi nhớ đến mấy nhân tình trước kia ở bên ngoài của nhi tử, chính là một người so với một người, vì vậy sớm đã nhận định phẩm vị của nhi tử, thích loại nữ nhân có phong tình, vừa thấy Thời Tiêu không khỏi sưng sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng, mặt mày thanh tú động lòng người, nửa phần xinh đẹp cũng tìm không thấy, ngược lại là cả người có vẻ phong độ nhàn nhạt của người trí thức, vững vàng đứng ở đó, đi hạ lễ mà cũng quy củ.

Vương Phi tuy nói nhận thức, nhưng trong lòng cũng tồn tại ý nghĩ bất bẽ, nhưng lúc này nhìn lên, thật sự tìm không ra cái không tốt, hai người kẻ vai sát cánh đứng ở đằng kia, giống như bức họa kim đồng ngọc nữ, thực tế nhìn đáng vẻ tươi cười kia của nhi tử, miệng đều không khép được, có thể thấy được là tâm ý thỏa mãn, cao hứng dấu cũng không dấu được, vậy thì bà còn soi mói cái gì.

Ánh mắt Vương Gia rơi vào trên người hai người, thầm thở dài, cũng chẳng trách tiểu tử này chết sống muốn lấy về, Vương Phi câu nói kia rất hay, thay vì chịu đựng làm một đôi vợ chồng bất hoà, chẳng bằng theo ý hần, nhìn đáng vẻ tiểu tử này vui mừng như thế, cháu trai vàng ngọc của mình nghĩ có lẽ không còn xa.

Dập đầu, kính trà, lão Vương phi kéo tay Thời Tiêu nói: “con đừng câu thúc, sau này chính là người một nhà, có lời gì cứ nói với bà, nếu Trì Ca khi dễ con, con tới nói cho tổ mẫu, tổ mẫu làm chỗ dựa cho con.”

Diệp Trì mặc kệ: “Lão tổ tông, sao lòng người lại thiên vị vợ ta, ta mới là tôn tử của ngài đó.”

Lão Vương phi nhin không được PHỐC một tiếng nở nụ cười: “Ta biết người hiểu rõ vợ của người nhất, nhất định sẽ không ganh tị, ít giờ trò trước mặt ta đi, được rồi, người một nhà nói chuyện sau đi, ngược lại vào cung nên đi sớm về sớm, thay đổi quần áo rồi đi đi.”

Diệp Trì chỉ mong sao như thế, thấy đáng vẻ câu nệ này của vợ hần liền đau lòng, dắt Thời Tiêu rời đi, đợi các nàng rời đi, Vương Gia cũng đứng dậy cáo lui.

Lão Vương phi mới nói với Vương Phi: “Nha đầu kia thân thể yếu đuối, lại gặp Trì Ca bá vương mạnh mẽ như vậy, thật không biết chịu biết bao đau khổ rồi, người về dặn dò Trì Ca vài câu, đừng có bám dính vợ hần sẽ không rời như thế, thân thể cũng giống như kiêu hoa, nào có thể chịu đựng hành hạ như thế.”

Vương Phi nhớ tới đáng vẻ Thời Tiêu vừa đi, nhin không được cười nói: “Khó khăn lắm mới theo đuổi được, vậy mà lại không biết thương yêu nàng dâu, trở về con sẽ nói với hần một chút, nhưng đang là tân hôn yển, sợ con có nói, hần cũng nghe không lọt.”

Thu ma ma bên cạnh nói: “Lão nô thấy lão tổ tông lo lắng quá rồi, tuy nói hôm qua có chút hơi quá, hôm nay cũng không biết nói bao nhiêu lời xin lỗi rồi, vị tiểu vương phi này của chúng ta, đừng nhìn mềm mại yếu ớt, nhưng tính tình lại không mềm một chút nào đâu, Trì Ca chúng ta ở trước mặt tiểu vương phi chính là hổ giấy, bên ngoài khiến người ta phải sợ hãi, đụng phải liền đập đổ, nếu Trì Ca lại cứ như vậy, sợ cũng khó khăn.”

Vương Phi nghe xong không khỏi cười nói: “Đúng là thiếu một người quản hần như vậy.” Lão Vương phi cũng cười theo: “Trở về nên mời Vương thái y vào phủ xem thể cốt cho nha đầu kia một cái, sớm điều dưỡng cho khoẻ mạnh, cũng có thể sớm hoài thai tôn cho ta.”

Không nói bên này lão tổ tông nhớ tới tăng tôn, trở lại đôi vợ chồng son, thay đổi quần áo, lên xe ngựa, Diệp Trì thấy vợ hần có vẻ mệt mỏi, khẽ vươn tay ôm nàng ở trong ngực của mình, để nàng dựa vào bả vai mình, thấp giọng nói: “Còn chút nữa mới đến, nàng nhắm mắt một chút đi, chờ đến nơi ta gọi nàng.”

Thời Tiêu thật sự cũng không chịu nổi gật gật đầu, dựa vào hần ngủ, xe ngựa đến cửa cung, Diệp Trì nhìn canh giờ, bảo xe dừng ở bên cạnh, muốn cho vợ hần ngủ một lát, không ngờ chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc bên ngoài: “Hứa Minh Chương, người đứng lại.” Đúng là Cửu công chúa.

Diệp Trì ngược lại không kiêng kỵ Cửu công chúa, đánh giá chuyện lần trước này, nha đầu kia nhìn thấy mình chỉ có trốn, hần phiên chính là Hứa Minh Chương, sao chỗ nào cũng đều có hần hết vậy, quả thực chính là âm hồn bất tán.

Diệp Trì vô thức cúi đầu nhìn vợ hần, quả nhiên, vợ hần đã tỉnh, trong đầu Diệp Trì càng không ngừng xoay vòng vòng, thầm nghĩ, nhất định là nghe thấy tên Hứa Minh Chương rồi, bằng không thì vừa ngủ giống như chết kia, sao lập tức tỉnh lại được.

Thật ra thì Diệp Trì thật sự là lòng dạ hẹp hòi, Thời Tiêu tỉnh cũng không phải bởi vì Cửu công chúa gọi một tiếng Hứa Minh Chương, vừa tỉnh lại Thời Tiêu còn có chút mơ hồ, trừng mắt nhìn, mới ý thức được mình đi theo Diệp Trì tiến cung, vừa muốn hỏi đã tới chưa, chợt nghe tiếng Cửu công chúa ở bên ngoài nói: “Người bây giờ có nhớ thương nha đầu kia cũng vô ích, hôm qua Định thân vương phủ cưới vợ, nha đầu kia nở mày nở mặt gả vào Vương Phủ, lên làm tiểu vương phi rồi, đâu còn nhớ người là ai, người đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, cho dù người không để ý ta, ta cũng là vị hôn thê của người, Thái hậu chủ hôn, hoàng thượng hạ chỉ, trừ phi người không màng đến tính mạng cả nhà mà kháng chỉ bất tuân, bằng không thì đời này chỉ có thể lấy ta.”

Thời Tiêu sững sốt một chút, mới hiểu được bên ngoài là Cửu công chúa và Minh Chương, chỉ nghe Minh Chương nói: “Vi thần mất hết rồi, vì vậy mới đồng ý hôn sự, công chúa còn bất mãn cái gì.”

Cửu công chúa tức giận mặt đỏ rần: “Hứa Minh Chương, người nói lời thua thiệt này có trái với lương tâm hay không, ta biết trong lòng người oán ta đánh người trong lòng của người, nhưng Diệp Trì cũng đánh lại ta rồi, Thái hậu và mẫu phi đều nói ta không hiểu chuyện, các người nguyên một đám đều biết Thời Gia nha đầu bị ủy khuất, có ai để ý tới ta không, ta đường đường là công chúa lại bị như vậy, nếu không phải coi trọng người, sao lại đến nỗi này, ta dầu gì cũng là công chúa kim chi ngọc diệp, lại tình nguyện hao phí thanh xuân chờ người ba năm, người không thể tốt với ta một chút à.”

Thời Tiêu lúc này cũng có chút đồng tình với Cửu công chúa, cho dù nàng ta đánh mình, nhưng nàng ta thật sự dám yêu dám hận, khiến Thời Tiêu cảm thấy có chút tôn kính.

Đang nghĩ ngợi, thì thấy ánh mắt Diệp Trì nặng nề đang nhìn mình, không khỏi nghi ngờ nói: “Huynh nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Nhưng Diệp Trì bỗng nhiên cười một tiếng nói: “Không ngờ, gia và Trạng Nguyên Lang ngược lại thật là có duyên, ở chỗ này cũng có thể gặp gỡ, nàng dâu, nàng nói chúng ta xuống dưới chào hần được không? Nói như thế nào cũng là thân thích, hần có lẽ cũng được xem là biểu ca của nàng, biểu ca biểu muội gặp nhau, không chào hỏi hình như không tốt lắm.”

Mặc dù trên mặt mang ý cười, nhưng giọng nói kia nghe sao cũng không được tự nhiên, Thời Tiêu nhú nhú mày: “Huynh là muốn tìm phiền toái cho ta sao?” Diệp Trì lại nói: “Tìm phiền toái gì chứ, ta đây là hiểu rõ tình hình dụng tâm thay vợ ta mà, Thành thật mà nói, các nàng cũng đã mấy ngày không gặp nhau rồi, hôm nay gặp nhau cũng tốt, ngày nào đó Trạng Nguyên Lang thành phò mã gia, có muốn gặp nhau cũng khó khăn.”

Nói xong liền đẩy cửa xe bước ra, trước một bước xuống dưới, đưa tay đến đỡ nàng, Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hần, cẩn cẩn môi, cuối cùng nắm tay vịn hần xuống xe.

Thời Tiêu là muốn tránh hiềm nghi, nhưng Minh Chương lại không nhịn được không nhìn nàng, trên thực tế, hẳn chọn tại nơi này thời gian này tiến cung, chính là có ý nghĩ này.

Thời Tiêu xuống xe liền đứng ở bên cạnh xe bất động, Diệp Trì cũng không miễn cưỡng nàng, buông nàng ra, đi tới nói: “Ai ôi!!!, đây là chỗ nào nha, còn chưa thành thân mà đã muốn đánh nhau rồi.”

Cửu công chúa nhìn thấy Diệp Trì có chút muốn lui hai bước, còn Minh Chương vẫn thẳng tắp nhìn Thời Tiêu bên cạnh xe, nhìn như vậy có chút lạ lẫm, phẩm phục Vương Phi phía dưới, sớm không phải Tiêu Tiêu của hắn rồi.

Minh Chương đi tới phía một bước, bỗng nhiên dừng lại, cười khổ một tiếng, hôm nay hai người mặc dù gần trong gang tấc, nhưng lại cách xa như núi cao, đời này e rằng thời gian hẳn có thể thấy nàng cũng không nhiều.

Diệp Trì vốn nghĩ kỹ, rần rần chắc chắn muốn chọc tức Hứa Minh Chương, không ngờ tức giận lại là mình, vừa nhìn thấy dáng vẻ si tình của Hứa Minh Chương đối với vợ hắn, bực bội không có chỗ phát tiết, cũng không có tâm tư tức giận, quay lại đỡ vợ hắn đi vào cửa cung.

Thẳng đến không thấy bóng dáng bọn họ nữa, Minh Chương vẫn không thu hồi tầm mắt, Cửu công chúa dặm chân: “Người thích nàng còn có tác dụng gì?” Minh Chương nghiêng đầu nhìn nàng, chợt khom mình làm lễ: “Công chúa, lòng này của Minh Chương này chỉ thuộc về một người, cho dù đời này vô duyên, thì ở trong lòng Minh Chương, nàng cũng là người vợ duy nhất của Minh Chương, nếu công chúa không muốn hòng cả đời, Minh Chương sẽ tấu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Cửu công chúa giật mình nhìn hắn, chưa chút cười cười: “Nếu như có một ngày, người yêu thích ta cũng như thích nàng thì thật tốt, người hôm nay nói lời này, là muốn hại ta sao, người cấp Bắc Quốc đã đến, gả cho người chung quy vẫn tốt hơn hòa thân nhiều, cho nên, Hứa Minh Chương người nhất định phải làm chức Phò mã này rồi.” Nói xong xoay người lại chạy đi.

Minh Chương sững sờ nhìn cửa cung ngăn người, gã sai vặt của hắn tiến lên thấp giọng nói: “Gia, gió nổi lên rồi ta trở về đi.” Minh Chương khép lại quan phục trên người, có chút lạnh, đây cái lạnh xót xa bùi ngùi của mùa thu xuyên qua quần áo, mà lòng người cũng trở nên phát lạnh.

Mà lúc này không chỉ trái tim của Diệp tiểu gia băng giá, mà cả người chỗ nào chỗ nào cũng lạnh, khuôn mặt thú vị tựa như mới từ trong hầm phân đi ra, đi vào cung, liền hất Thời Tiêu ta, bản thân liên tục đi vào bên trong, bỏ xa Thời Tiêu ở phía sau.

Thời Tiêu lúc đầu còn đuổi theo hắn, càng về sau càng bực bội, dứt khoát không đi, hai bà tử đi theo hầu hạ cũng không biết làm sao cho tốt, nghĩ đến hai người này vừa này còn như ướp trong mật, chỉ chớp mắt một cái liền thành dáng vẻ này, một người trầm mặt chỉ biết xông về phía trước, một người thì đứng ở bên cạnh, một bước cũng không đi, lúc này nếu chậm trễ, hai người bà cho dù có mười cái mạng cũng đảm đương không nổi.

Tới lúc cấp bách, chợt thấy đằng trước tiểu gia nhà các nàng quay đầu đã trở về, mới nhẹ nhàng thở ra, Diệp Trì vừa rồi thật sự rất tức giận, vừa nghĩ tới Hứa Minh Chương còn muốn lấy vợ hắn, vợ hắn nói không chừng cũng muốn Hứa Minh Chương, liền tức giận, rời đi một hồi, tức giận mới tiêu tan đi một ít, quay đầu lại tìm vợ hắn, đâu còn thấy bóng dáng.

Sau khi ổn định tâm thần ngẫm lại, ngược lại là hắn có chút vô lý cố tình gây sự, liền quay đầu lại, đến trước mặt vợ hắn đưa tay kéo tay Thời Tiêu, nhưng bị Thời Tiêu hất ra, trông thấy ánh mắt lạnh nhạt của vợ hắn, trong lòng Diệp Trì từng cơn chột dạ, vội vàng đi lại dắt nàng, lại bị vợ hắn hất ra, lại đi đến dắt, vợ hắn xoay người lại đi trở về.

Diệp Trì lại càng hoảng sợ, vội vàng nhảy qua ngăn lại: “Nàng dâu nàng đây là muốn đi đâu?” Thời Tiêu mấp má miệng: “Về đi, ân huệ này ta cũng không cảm tạ nổi, huynh nói với Hoàng Thượng, hôn sự này là giả, sáng mai theo cha ta về quê.”

Diệp Trì ngẩn ngơ, nhưng lại sợ hãi, vội nói: “Nàng dâu nàng đây là náo loạn gì đó, hôm qua khắp kinh thành ai cũng biết nàng gả cho ta, nàng còn muốn chơi xấu sao.”

Thời Tiêu nhìn hấn nói: “chơi xấu thì sao thế, dù sao thì cũng là huynh chơi xấu trước, nếu không phải huynh chết sống bám lấy ta, ta cũng sẽ không gả cho huynh, hôm nay cũng sẽ không bị huynh chọc tức.”

Nói làm Diệp Trì nhin cười không được: “Ta nào dám nàng tức giận, ta không phải là thấy đáng vẽ của nàng khi gặp Hứa Minh Chương, sợ nàng còn nhớ thương hấn, trong đầu ghen tuông, nàng không thể thông cảm cho gia à.”

Thời Tiêu không để ý hấn, vượt qua hấn muốn đi về, Diệp Trì thật sự nóng nảy, vội vàng đi qua giữ chặt nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hấn bướng bỉnh, không khỏi thở dài, trong lòng nói, chính mình không phải tự làm tự chịu sao, nhưng cũng không thể quay về mà, đành phải mềm mại dụ dỗ nàng thôi chứ sao bây giờ.

Nghĩ vậy, tiến đến bên tai vợ hấn nói: “Nàng dâu, ta sai rồi, sai rồi vẫn không được sao, nàng tạm tha cho vi phu lần này, sau này đừng nói Hứa Minh Chương nhìn nàng, cho dù hấn cười với nàng, ta cũng tuyệt không ghen ghét, thoải mái luôn, để cho hấn thấy gia độ lượng biết bao nhiêu.”

Mấy câu nói đó nói xong quá mức buồn cười, Thời Tiêu nhin không được PHỐC một tiếng bật cười, Diệp Trì vừa nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe tiếng Lưu Hải nói: “Ai ôi!!!, Hoàng Thượng hỏi hai người dâu rồi, vợ chồng son người sao lại trở về vậy, nhanh một chút mới phải, Thái hậu và vạn tuế gia đang chờ đó...”

73. Chương 73

Trong cung Thái hậu, hai vợ chồng Diệp Trì dập đầu tạ ơn, biết bọn họ mệt mỏi, nói đơn giản hai câu nói liền cho bọn họ rời đi, vợ chồng son mới ra cửa cung, Lưu Hải phía sau đuổi tới: “Tiểu vương gia tiểu vương phi chậm một chút, vạn tuế gia ở đây còn có ban thưởng đồ vật.”

Thời Tiêu sưng sốt một chút, vô thức nhìn đồ vật trong tay bà tử sau lưng, Thái hậu thưởng vòng tay, Hoàng Thượng cũng thưởng như ý, tại sao lại nhiều ra một phần, thấy Lưu Hải cầm tranh chữ trong tay, nhin không được muốn cười, thâm nghĩ chẳng lẽ là hoàng thượng là muốn Diệp Trì, phải đọc nhiều sách.

Đợi Lưu Hải trở về, vợ chồng son lên xe, Thời Tiêu nhìn Diệp Trì cười, Diệp Trì thấy nàng như vậy, biết trong lòng nàng nghĩ cái gì, cười nói: “Nàng được lắm, lại dám chê cười ta, xem ta hôm nay không buông tha cho nàng thế nào.” Nói xong mở móng vuốt đến gãi ngứa Thời Tiêu.

Thời Tiêu sợ nhất là ngứa, bị hấn gãi cười khanh khách vài tiếng, vội vàng lên tiếng cầu xin tha thứ, Diệp Trì mới bỏ qua cho nàng, qua một phen cười đùa, khuôn mặt nàng dâu tươi cười hồng nhuận phơn phớt sáng bóng, trong mắt tựa như vũng nước, che ngực nhỏ giọng thở gấp, càng thêm quyến rũ phong tình, Diệp Trì ở dâu nhin được, ôm lấy vợ hấn liền hôn xuống, nếu không phải Thời Tiêu đẩy hấn ra, không biết còn muốn làm gì đây.

Thời Tiêu cúi đầu thấy xiêm y của mình rối loạn, vội vàng sửa sang lại, liếc hấn một cái, nhỏ giọng nói: “Cũng không nhìn một chút ở đâu liên hồ đồ, bị người bên ngoài nghe thấy, không biết bị chê cười thế nào đây.”

Diệp Trì cười nói: “Yên tâm đi, người của gia cơ trí lắm, ai dám xuyên tạc nói bậy bạ, gia rút đầu lưỡi của hấn, hơn nữa, chúng ta hiện tại là vợ chồng rồi, thân mật một chút ít cũng không sao, chẳng lẽ phải cách xa tám trượng, cũng không phải mặc đầu nhân.” Nói xong gơ tranh chữ trong tay lên: “Nàng dâu nàng đoán xem vạn tuế gia thưởng vật gì?”

Thời Tiêu lắc đầu: “Ta sao đoán được chứ, nhưng là thưởng cho huynh, chẳng bằng thưởng một bộ tranh trâu cày, phối hợp với những thứ này thỏa đáng hơn.”

Diệp Trì thấy nàng nói: “Đừng cho là tiểu gia nghe không hiểu, nàng nói là Hoàng Thượng thưởng cho tranh chữ tiểu gia là đàn gảy tai trâu à.” Thời Tiêu cười nói: “Đây chính là tự huynh nói đấy, chính huynh cũng nhận là trâu, cũng không phải chuyện của ta.”

Diệp Trì cắn răng nói: “tiểu gia đây trị không được nàng, tiện nghi cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đợi trở về xem tiểu gia làm sao thu thập nàng, nàng cũng đừng xin tha thứ, xin tha thứ gia cũng không tha.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, nghĩ đến buổi tối hôm qua, khuôn mặt có chút trắng, sợ hấn nhớ tới mấy chuyện kia, vội vàng chỉ chỉ tranh chữ đối chủ đề: “Huynh nhanh nhìn một cái là cái gì?”

Diệp Trì lại nói: “Không cần mở ra, nhất định là lần trước cho nhạc phụ đại nhân mượn, nghiên sơn mình cần bút giá đồ, chắc là đợi ngày nàng về lại mặt, để cho ta ở trước mặt nhạc phụ đại nhân lấy lòng, ngược lại là Hoàng Thượng hiểu rõ lòng gia, sợ gia đổ dành cha vợ không tốt, giúp gia hồi lộ cha nàng.”

Thời Tiêu liếc hẩn một cái nói: “Nói bậy bạ gì đó, Hoàng Thượng cử ngũ chí tôn, cần gì phải hồi lộ cha ta, ngược lại là lòng này đối với huynh, huynh phải nhớ kỹ, ngày nào đó cũng đừng đi ra ngoài hồ nháo, có thể giúp hoàng thượng thì giúp Hoàng Thượng, không phải là vì công danh lợi lộc, mà là bởi vì tình cảm của huynh và Hoàng Thượng như vậy cũng tốt.”

Diệp Trì chợt tiến đến bên người nàng nói: “Nàng dâu nàng có phải giống lão gia tử cảm thấy ta không có tiền đồ hay không?”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hẩn sau nửa ngày: “Tại sao lại nói không có tiền đồ, Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc, Hối giao phu tế mịch phong hầu(1), nếu như cho phép bản thân ta chỉ mong sao có thể gả cho một người người bình, mặc dù không có vinh hoa hiển quý, phu thê đồng cam cộng khổ, cả đời như vậy cũng tốt, huynh hôm nay là mầm móng độc đinh của Định thân vương phủ, cho dù huynh không muốn, có một số việc cũng phải đi làm, thay Hoàng Thượng phân ưu là trung, hầu hạ dưới gối nghe lời cha mẹ là hiếu, ai cũng không bảo huynh đi lo cho nước lo cho dân, nhưng làm chút chuyện huynh muốn làm, có thể làm chuyện này, không giống như trước kia cả ngày ở bên ngoài ăn không ngồi rồi không có chuyện gì tốt.”

(1) Bài thơ Khuê oán (- Nỗi oán trong phòng khuê) – Vương Xương Linh

Khue trung thiếu phụ bất tri sầu,

Xuân nhật ngưng trang thương thúy lâu.

Hốt kiến mạch đầu dương liễu sắc,

Hối giao phu tế mịch phong hầu.

Dịch nghĩa

Người thiếu phụ nơi phòng khuê không biết buồn,

Ngày xuân trang điểm đẹp để bước lên lầu biếc.

Chợt thấy màu dương liễu tốt tươi ở đầu đường,

Bỗng hối hận đã để chồng đi tòng quân để kiếm phong hầu.

Diệp Trì vươn tay kéo nàng: “Trước đây lúc còn chưa có cưới nàng, gia đã nghĩ đợi sau khi cưới nàng, đi du lịch một phen, cũng nhìn xem cảnh tú giang sơn của Đại Yên chúng ta.”

Thời Tiêu nhăn tình sáng lên: “Ta có thể đi không?”

Diệp Trì nhìn nàng như tên trộm nói: “Vậy thì phải xem tâm tình của gia, vợ ta nếu hiểu chuyện, đổ dành gia vui vẻ, dẫn theo cũng được.”

Thời Tiêu trừng mắt liếc hẩn một cái, nhưng nhỏ giọng nói: “Thế nhưng là chỗ cha mẹ...” Diệp Trì nói: “có cái gì khó đâu, chỉ cần vợ ta không chịu thua kém, sinh cho bọn họ một tôn tử mập mạp, bọn họ có cháu rồi, đâu còn quản chúng ta đi đâu.”

Thời Tiêu xấu hổ là, quay đầu không để ý hẩn, Diệp Trì sáp đến nói: “Gia không có nói sai, nàng xấu hổ cái gì.” Thời Tiêu dứt khoát nhắm mắt lại giả vờ ngủ, đỡ phải nghe hẩn nói những thứ không có giới hạn này.

Nhưng cũng không khỏi nghĩ, nếu như quả thật có một ngày, có thể đi ra ngoài một chút, sẽ là quang cảnh như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại rất cuộc ngủ mất, Diệp Trì thấy nàng ngủ rồi, biết ngày hôm qua nàng mệt

muốn chết, đau lòng sờ soạng mặt nàng, cho nàng dựa vào lòng ngực của mình, thấp giọng dặn dò Đắc Lộc bên ngoài bảo xe ngựa chạy chậm lại một chút.

Đắc Lộc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy ở cửa cung, nhìn thấy Trạng Nguyên Lang, da đầu Đắc Lộc cũng phát nổ, tiểu gia nhà hắn đời này không có kiêng kị ai, duy nhất Hứa Minh Chương, đây chính là tình địch của tiểu gia, hôm nay tiểu vương phi cũng lấy về nhà rồi, nhưng cũng không biết trong đầu có còn nhớ thương nghĩ tới Trạng Nguyên Lang không, đây đã thành tâm bệnh của tiểu gia nhà hắn, cho nên vừa gặp mặt liền thấy không tốt.

Suýt chút nữa đã cãi nhau, thành thật mà nói, cũng là do tiểu gia quá yêu tiểu vương phi, vì quá yêu nên chỉ mong sao trong lòng tiểu vương phi chỉ có mình tiểu gia nhà hắn, mà trước đó tiểu vương phi và Hứa Minh Chương lại có một đoạn tình cảm như vậy, tách ra cũng không phải nguyên nhân của hai người, trong lòng có thể không nhớ thương sao, tục ngữ nói thế nào nhỉ, không đạt được mới là tốt nhất, nếu như tiểu gia không đi theo giành lấy, tiểu vương phi gả cho Trạng Nguyên Lang, thường xuyên qua lại qua vài năm, không chừng cũng liền có chuyện như vậy, nhưng lúc này một khi không thành, có thể sẽ khắc cốt ghi tâm, người này a, nếu như có ý muốn nhớ một người, cho dù người là thần tiên cũng bó tay.

Theo Đắc Lộc, tiểu gia giống như trước kia tốt hơn nhiều, chẳng cần quan tâm trong lòng nàng nhớ thương ai, dù sao người cũng là của người, bảo Trạng Nguyên Lang đứng qua một bên nhìn đi, người sống càng thoải mái, Trạng Nguyên Lang một bên càng nhìn càng khó chịu, nếu như người cãi nhau, trong lòng Trạng Nguyên Lang không phải sẽ hả giận sao, cho nên nói, tiểu gia nhà hắn chuyện gì cũng rất khôn khéo, chỉ có gặp gỡ tiểu vương phi liền ngu ngốc.

Nhưng, cái này gọi là không phải oan gia không đụng đầu, vừa nãy nhìn ý tứ ở bên ngoài cửa cung, vợ chồng son vừa định cãi nhau, không ngờ lúc từ trong cung đi ra, bộ dáng dường như tốt hơn, không phải oan gia là cái gì.

Mắt nhìn đã đến trước cửa phủ, Đắc Lộc vội vàng nhỏ giọng nói, một lát sau mới nghe thấy tiểu gia nhà hắn nói: “Bảo xe ngừng ở cửa hông.”

Đắc Lộc gãi gãi đầu, trong lòng nói đại môn không vào, làm cái gì lại phải đi cửa hông, chờ xe dừng ở cửa hông, thấy tiểu gia nhà hắn ôm tiểu vương phi xuống, Đắc Lộc mới hiểu được, cửa hông cách viện của gia gần, cũng ít người ra vào, gia liền ôm tiểu vương phi trở về, cũng không người nào biết, nhưng, đây cũng không giống tính tình của tiểu gia nhà bọn họ, tiểu gia nhà bọn họ sợ cái gì a, hôm nay cưới nàng dâu ngược lại lo trước lo sau rồi.

Suy nghĩ không thông, khuya về nhà liền hỏi nương hắn học tập, mẫu thân hắn chỉ trán hắn một chút nói: “Uống công người cả ngày ở bên cạnh gia hầu hạ đến giờ, ngay cả chút tâm tư ấy cũng nghĩ không ra, tiểu gia chúng ta tất nhiên là không sợ trời không sợ đất, nhưng tiểu vương phi dù sao cũng là nàng dâu mới vào cửa, mới qua ngày đã để tiểu gia ôm như vậy vào phủ, không biết người phía dưới sẽ nói như thế nào, truyền tới tai lão Vương phi Vương Phi, sẽ nghĩ tân nương tử như thế nào, ngược lại là tiểu gia chúng ta chu đáo, cũng thấy được gia rất thương nàng dâu.” Đắc Lộc giờ mới hiểu được, nhưng tiểu vương phi mà thức dậy, nhất định sẽ giết mình.

Đắc Lộc thật sự đoán đúng, Thời Tiêu vốn không muốn ngủ, nhưng không ngờ lại ngủ mất, còn ngủ say như chết, đợi nàng tỉnh lại, phát hiện sớm đã không còn trên xe ngựa, mà ở trong phòng đã đốt đèn, vội vàng ngồi dậy, sợ là không ổn rồi, những lúc như vậy, không đi vấn an lão Vương phi Vương Phi, sẽ mất cấp bậc lễ nghĩa, tưởng bối sẽ nghĩ về nàng như thế nào.

Thấy Diệp Trì đi vào, nhin không được oán trách: “Tại sao không gọi ta, những lúc như vậy, sao mà tốt được.” nước mắt nhanh chóng đảo trong hốc mắt, đáng về động lòng người kia thương không chịu nổi.

Diệp Trì tới đỡ nàng nói: “Nàng đừng vội, Thu ma ma sáng sớm đã tới, nói cả ngày hôm nay chúng ta cũng mệt rồi, thân thể nàng lại yếu, tối hôm nay bảo chúng ta tự ăn trong phòng, không cần đi qua, lão Vương phi hôm qua vất vả hết một ngày, hôm nay cũng mệt lắm rồi, cũng muốn ngủ sớm một chút, chúng ta đi ngược lại làm phiền lão nhân gia bà.”

Thời Tiêu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Diệp Trì tìm khăn lau mắt cho nàng, không khỏi nói: “Đại sự gì mà gấp thành như vậy, nàng chỉ cần nghỉ, có vi phu chống đỡ cho nàng, chuyện gì cũng không cần sợ.”

Trong lòng Thời Tiêu âm áp, nghiêng đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn đã thay đổi quần áo, cúi đầu nhìn xiêm y của mình cũng thay đổi, nhẩn nhó hỏi một câu: “Ai đổi quần áo vậy?”

Diệp Trì xùy một tiếng vui vẻ: “Nàng dâu chúng ta là phu thê, nàng còn sợ gia chiêm được tiện nghi của nàng sao.” Thời Tiêu có chút không được tự nhiên: “VẬY. Cũng không phải, chính là cảm giác không được tốt.”

Diệp Trì thở dài: “Yên tâm đi, là bà tử đổi cho nàng, gia ngược lại muốn đổi cho nàng, vừa về đến thì bị lão gia tử gọi vào thư phòng, nói chuyện Cáp Lộc Tán tháng sau đến kinh thành tuế cống, nàng nói lão gia tử chúng ta có kì lạ không, cho dù chuyện gấp, cũng đâu cần phải sốt ruột như vậy, cũng không biết thông cảm cho ta hôm qua vừa cưới nàng dâu, nhưng lão gia tử chúng ta cũng nói, nếu chúng ta cảm thấy trong phủ âm ỉ, đi biệt viện ở hai ngày cũng được, bây giờ trời thu còn chưa lạnh, trong biệt viện còn có thể ở được, vì vậy, lão gia tử liền nói với ta, chờ nàng ngày thứ ba lại mặt, chúng ta trực tiếp từ nhà nàng đi biệt viện ở lại mấy ngày, đợi Cáp Lộc Tán vào kinh, chúng ta trở lại nàng nói có được hay không?”

Thời Tiêu đương nhiên cảm thấy được, mặc dù lão Vương phi Vương Phi Vương Gia đối với nàng không kém, nhưng trong vương phủ quy củ lớn, động một tý đều phải để ý, nàng lại là tân nương tử mới đến, vạn nhất làm sai ở chỗ nào thì làm sao bây giờ, tuy nói sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nhưng muộn vài ngày cũng là tốt, huống chi, nếu như đi biệt viện, Quyên Tử có thể đi cùng nàng.

Càng nghĩ càng cao hứng, ngẩng đầu thấy Diệp Trì đang nhìn mình, dáng vẻ gấp gáp đợi khen ngợi, không khỏi nhớ đến lúc trước khi hấn tu sửa phòng ốc cho đại tạp viện, mặc dù tính tình của hấn có chút nóng nảy, nhưng chí tình chí nghĩa, mặc kệ đối với người bên ngoài như thế nào, đối với nàng thì thật sự là rất tốt.

Nghĩ đến đây lòng không khỏi lên, liền nói với hấn: “Cảm ơn huynh.”

Diệp Trì không vui, một chút ôm lấy nàng: “Cảm ơn như vậy gia không chịu, phải hôn mới được.” Nói xong nghiêng đầu đưa mặt, Thời Tiêu đỏ bừng cả mặt, vội đẩy hấn: “Đừng náo, cẩn thận hạ nhân đi vào nhìn thấy.”

Diệp Trì hì hì cười cười: “Nàng dâu yên tâm, bảo đảm nghe thấy được cũng làm như không nghe thấy, nàng muốn nếu như không hôn gia, gia có thể hôn nàng a...” Nói xong mở miệng rộng bu lại, Thời Tiêu vội vươn tay che miệng của hấn: “huynh mà ồn ào nữa, ta giận đó.” Mặc dù nói như vậy, nhưng cũng lướt nhẹ qua hôn Diệp Trì một cái, sau đó nhanh chóng đẩy hấn ra, chạy vào trong phòng.

Lần này Diệp Trì tự nguyện chịu thiệt, vốn ở bên ngoài phòng, có một số việc không thể phát huy, nếu như đi vào bên trong phòng ngủ, vậy thì oán không đến hấn, nhưng phòng ngủ không phải là chỗ ngủ sao, vợ hấn nếu như chạy vào, nhất định là mệt lắm rồi, vậy trước tiên ngủ một giấc rồi dậy ăn cơm cũng còn kịp.

Bước chân đi vào theo, hai bà tử quần sự thấy vợ chồng son đi vào buồng trong, liếc nhau, âm thầm buồn cười, trong lòng nói là tân hôn yến, nhất thời không thể tách ra lúc này đi vào phòng ngủ còn có thể có chuyện gì, lại không biết thân thể kia của tiểu vương phi có thể chịu đựng được không, dặn dò chuẩn bị nước nóng, hai người ở bên ngoài cửa sổ chờ đợi.

Nghe thấy bên trong mơ hồ vang lên tiếng, tiểu vương phi nói: “Buổi sáng huynh đồng ý rồi mà, sao không giữ lời?” Tiếp đó lại là một hồi tiếng ma sát xột xoạt, lại nghe tiểu vương gia nói: “Ta đồng ý nàng không lẫn qua lẫn lại hồi nào, ta nói là không giằng co giống như buổi tối hôm qua thôi mà...” Tiếp đó lại là một hồi âm thanh, tiểu vương gia nói: “Nàng dâu nàng cho ta vào đi...” Sau đó lại là một hồi âm thanh mềm mại, lời kia nói ra, hai bà tử ở bên ngoài nhìn nhau, thâm nghĩ thực thiệt thòi cho tiểu vương gia bọn họ mở miệng nói ra, hai lão bà tử các bà nghe cũng xấu hổ.

Nhưng nghĩ nam nhân lên giường đều không giống nhau, đừng nhìn ngày thường tiểu vương gia thương nàng dâu, đến lúc thật sự làm, cũng bất chấp hết, cho dù bình thường thương yêu bao nhiêu, lúc lên giường lại càng giằng vò dữ tợn bấy nhiêu.

Thời Tiêu vốn muốn né tránh hấn, đi vào buồng trong nhìn lên thấy hỉ giường, nhớ tới đêm qua, nhẹn không được có chút sợ, xoay người lại vừa muốn đi ra, nhưng đâu có kịp, vừa vặn bị Diệp Trì chặn đi vào.

Thời Tiêu thấy dáng vẻ hấn lúc này rõ ràng không có hảo ý, không khỏi nói: “Huynh muốn làm cái gì?”

Nhóc con này càng khơi gợi lên ý xấu của Diệp tiểu gia, khẽ vươn tay bế nàng lên: “Còn có thể làm cái gì, vừa nãy trên xe, gia vẫn khó chịu, lúc này nên để gia hảo hảo hôn cho đã đi.”

Ôm Thời Tiêu lăn vào giữa giường, nếu bàn về thủ đoạn, Thời Tiêu căn bản nhìn chưa đủ, luận xấu, Thời Tiêu càng là thúc ngựa cũng đuổi không kịp, luận khí lực, vậy thì càng không cần phải nói, vì vậy, chỉ cần Diệp tiểu gia ráp tâm muốn làm chuyện gì, Thời Tiêu cũng chỉ có thể tắm rửa sạch sẽ nằm chờ thôi.

Một phen này thật sự giằng co hết một canh giờ, Diệp tiểu gia mới bỏ qua cho Thời Tiêu, nếu không phải nhớ tới vợ hân thân thể yếu đuối, Diệp tiểu gia hận không thể giày vò cho đến sáng sớm mai mới thỏa.

Nhưng ngẫm lại, chuyện gì cũng phải có kế hoạch lâu dài, lại hôm nay tuy thống khoái, sáng mai vợ hân buồn bực, không cho hân gần gũi, thì biết làm sao bây giờ, mặc dù như vậy, cũng không biết phải nói bao nhiêu lời xin lỗi, mới dỗ dành được vợ hân ăn cơm.

Ban đêm lại nằm xuống, khi Diệp Trì sắp tới, Thời Tiêu cho là hân muốn làm chuyện xấu, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hai cái tay nhỏ bé không ngừng đẩy hân, Diệp Trì ôm nàng vào trong lòng ngực của mình: “ta không làm, chỉ ôm vợ ta ngủ thôi.” Thời Tiêu ở trong lòng ngực của hân cứng ngắc trong chốc lát, đợi nghe thấy tiếng ngáy đều đặn mới ngẩng đầu nhìn hân một cái, thấy quả thật ngủ say, mới thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, chỉ một lát sau cũng ngủ mất. Đợi nàng ngủ rồi, Diệp Trì mở mắt ra, cúi đầu hôn vợ hân một hơi, mới một lần nữa nhắm mắt lại ngủ.

Chuyển hôm khác, Thời Tiêu không dám sai quý củ, sáng sớm lôi Diệp Trì đi vào trong viện của lão Vương phi thỉnh an lão Vương phi Vương Phi, cùng ăn cơm sáng, sau khi dùng cơm xong lão Vương phi cũng không nghỉ sớm, liền dẫn dò các nàng dừng về, vợ chồng son liền đến trúc viện.

Vừa đến Trúc viên, Đắc Lộc chạy vào nói, Phong nhị gia đến, Diệp Trì nhìn mẫu thân hân, lại nhìn vợ hân, thật khó xử.

Vương Phi thấy dáng vẻ hân như vậy, tức giận: “Sợ ta ăn thịt nàng dâu người hã, đi chết đi, lúc này trời còn sớm, vừa vặn cùng vợ người đi dạo trong vườn, chờ người về ăn cơm.”

Diệp Trì nhìn vợ hân, thấy Thời Tiêu khẽ gật đầu, Diệp Trì lúc này mới đi, vợ chồng son lúc này mặt mày ủ dột rơi vào trong mắt Vương Phi, Vương Phi nhin không được bật cười, kéo tay Thời Tiêu nói: “Trì ca từ lúc sinh ra đến nay chính là tính tình bá vương, ai nói cũng không nghe, làm ta buồn muốn chết, nghĩ đến bá vương như vậy, sau này sẽ thế nào, không ngờ lại có con khắc tính nó như vậy, người bên ngoài nói hân không nghe đâu, nhưng chỉ cần con nói câu nào, ngược lại cái gì cũng đều nghe hết.”

Thời Tiêu nghe xong lời này bất giác có chút lo lắng không yên, thầm nghĩ, chẳng lẽ là Diệp Trì vừa đi, bà sẽ làm khó mình, dường như biết rõ tâm tư của nàng, Vương Phi nói: “con đừng suy nghĩ nhiều, mẹ chồng nàng dâu, nhà chúng ta không có nhiều chuyện như vậy, nương tán gẫu với con thôi.”

Nói xong đứng lên kéo tay nàng đi ra, Thời Tiêu vẫn chưa đi qua vườn của Vương Phủ, nhưng sớm nghe người ta nói hoa viên của Vương Phủ chỉnh đốn rất khác biệt, còn là năm đó lão Định Thân Vương tìm thợ thủ công phía nam, Thánh Tổ gia năm ấy còn khen mấy câu, Tiểu Giang Nam.

Đi theo Vương Phi chậm rãi đi dạo tới phía trước, tuy đã vào thu, nhưng cũng không thấy chút màu sắc tiêu điều nào, đình đài lầu các xây dựng chung quanh hồ nước đan xen hợp lý, hành lang gấp khúc uốn lượn, tường quét vôi trắng ngói xanh, làm Thời Tiêu có chút nhớ tình cảnh quê nhà.

Vương Phi nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng mặt mày sâu xa, nhớ tới nàng vốn là người phía nam, nhìn vườn này chắc là khơi gợi tâm tư, liền vỗ tay nàng, chỉ chỉ cây quế ở phía tây nói: “Đây là Trì Ca mấy ngày hôm trước mới dời tới, trước kia cũng có một gốc, lúc Trì Ca bốn tuổi nói cản đường hân, gọi người chặt mất, cha chồng con tức giận, đụng tới roi da liền không biết nặng nhẹ, Trì Ca cũng bướng bỉnh, đừng nhìn hài tử mới bốn tuổi, thật sự không nói tiếng nào, không chịu nổi hôn mê trên mặt đất, giống như để cho lão tử hân đánh chết chúng ta cũng không biết, qua rồi ngấm lại vẫn còn sợ, lần kia qua đi, Vương Gia mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật sự rất hối hận, từ lúc đó, cho dù có tức giận cũng không đánh Trì Ca một lần nào nữa, mà hân càng ngày càng bá đạo, cũng may hân nghe lời của con, hôm nay hai mẹ con chúng ta cũng không cần khách khí như người ngoài, nương có chuyện muốn nói thẳng với con, nhà chúng ta con cũng biết, tuy nói ta với công công con không có nhìn vào huyết thống, suy cho cùng vẫn có

những người nhìn chăm chăm vào việc hôn nhân của Trì Ca như vậy, nhưng hẳn muốn cưới con, lúc đầu tất nhiên là phải ồn ào một trận, con có biết Trì Ca nói như thế nào không?”

Thời Tiêu cũng có chút tò mò, Vương Phi nhìn nàng cười một tiếng nói: “Trì Ca nói, chúng ta nếu không cho con vào cửa, hẳn liền ra khỏi tộc, đến Thời Gia làm con rể.”

Thời Tiêu ngạc nhiên, Vương Phi thở dài nói: “Nhưng làm cha chồng con tức giận lắm, nhưng cũng không có cách nào với hắn, về sau lão Vương phi mới đi nhìn con, cuối cùng thành toàn hôn sự cho các con, nếu không phải hôn tiểu tử này thiệt tình thích, làm sao có thể gây ra những chuyện chê cười này, lúc trước khi con còn chưa vào cửa, trong lòng ta còn có mấy phần khó chịu, đến hôm qua gặp con, mới có cảm thấy tốt, con cũng không cần sợ, con là nàng dâu của Trì Ca, thì cũng giống như khuê nữ của ta, có chuyện gì cứ nói với ta, là duyên phận hai mẹ con chúng ta, ta với công công con cũng không trông mong gì, chỉ mong hai người các con có thể sống tốt, mấy chuyện trước kia, nên cho qua hết đi.”

Mẹ chồng nàng dâu hai người đi qua cầu Ngọc Đái, Vương Phi chỉ chỉ vài gốc hoa cúc bên kia: “Chỗ nào vốn có cái đình, là cha chồng con mời Trạng Nguyên Lang đặt tên, không biết làm sao lại chướng mắt Trì Ca, trước khi con về đây đã bắt người ta phá đi, bằng không thì ở đây vẫn còn cái đình, cha chồng con thấy trụi lủi khó coi, đành phải cho người ta dời đến vài gốc hoa cúc, lúc trước không phát hiện, lúc này hoa nở, chiếu xuống làn nước ngược cũng thấy phong nhã, hiển nhiên hoa nhập vào mắt, còn con thấy thế nào.”

Đang nói, chỉ thấy Diệp Trì từ bên kia vội vàng chạy tới, nhìn hoa cúc bên kia mà liếc vợ hắn một cái, thấy sắc mặt vợ hắn rất tốt, không giống bị ủy khuất mới thăm nhẹ nhàng thở ra.

Vương Phi thấy đáng vẻ đau lòng nàng dâu của hắn, trước có chút khó chịu, sau lại nghĩ, nếu không phải trong lòng hắn thích như thế, như thế nào sẽ như vậy, chỉ cần hai người bọn họ tốt, bà là nương hắn còn cầu cái gì nữa, nghĩ đến đây ngược lại lại thấy thoải mái.

Vợ chồng son cùng Vương Phi ăn cơm xong mới dắt tay đi ra, khi đi ngang qua vườn, đi đến lên cầu Ngọc Đái, Thời Tiêu bỗng nhiên dừng lại hỏi hắn: “Nương nói chỗ này vốn có cái đình lại bị huynh phá đi?”

Trước kia gặp cái gì có liên quan đến Hứa Minh Chương, vợ hắn tránh còn không kịp, hôm nay sao lại hỏi hắn, thật ra, Thời Tiêu cũng là hôm nay mới suy nghĩ cẩn thận, sợ dĩ nhắc tới Minh Chương là Diệp Trì liền buồn bực, đó là bởi vì hắn cảm giác trong lòng nàng nghĩ đến Minh Chương, nàng càng lảng tránh, hẳn càng sẽ nghĩ như vậy, nếu như nàng thẳng thắn vô tư chút ít, nói rõ ràng với hắn, có lẽ so với lảng tránh thì tốt hơn.

Có ý nghĩ này, hỏi như vậy cũng không kỳ quái, Diệp Trì nhìn Thời Tiêu cẩn thận nói: “Nàng dâu, nàng muốn nói cái gì?”

Thời Tiêu nói: “Mặc kệ trước kia ta định hôn với ai, hôm nay ta gả cho huynh, sẽ là vợ của huynh, cùng người bên ngoài không liên quan, dùng lời của huynh nói, cho dù ta chết cũng là người của Diệp gia các huynh, vốn ta cũng muốn quên chuyện quá khứ đi, nhưng huynh lúc nào cũng nhắc nhở ta, huynh là muốn cho ta đời này cũng không quên được Minh Chương sao?”

“Nàng dám? Ta không cho nàng nghĩ đến hắn.” lòng mày Diệp tiểu gia đều dựng đứng cả lên.

Thời Tiêu thở dài: “Đã như vậy, chúng ta đừng có để ý tới người kia nữa.”

Diệp Trì trừng mắt nhìn: “Nàng dâu, ý của nàng là sao, không phải trong lòng nàng yêu ta rồi chứ?”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, liếc hắn một cái: “Ta không có nói như vậy.” Nói xong bước nhanh qua cầu Ngọc Đái đi lên phía trước, Diệp Trì đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tuy nói sắc trời tối xuống, nhưng hắn lại cảm thấy trước mắt mình xuân về hoa nở ánh mặt trời rực rỡ, vui thích xuống cầu đuổi theo: “Nàng dâu, ta biết nàng chính là ý này, nàng nói nàng yêu ta rồi có phải hay không, phải hay không...” Giọng nói càng lúc càng xa, cùng với Thu Cúc đang đưa bên cạnh, lại có một phen thanh nhã khác.

74. Chương 74

Tuy rằng không nhận được đáp án chính xác, nhưng từ độ phối hợp ban đêm của nàng dâu nhỏ, Diệp Trì cảm thấy mỹ mãn, bất quá vẫn là chiều cổ thân thể nàng dâu nhỏ nhu nhược một chút, cho dù Diệp tiểu gia vô cùng hưng phấn, cũng không có sống có chết giày vò, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, đại sự trước mắt là cùng nàng dâu lại mặt.

Tiểu vương phi Định thân vương phủ lại mặt, phải nói có lẽ có không ít quy củ, nhưng những quy củ này đối với Diệp tiểu gia mà nói, cơ bản đều là chó má, nếu theo quy củ, không phải là giày vò vợ hần ư, cho nên hết thấy đều giản lược.

Thật ra lão nhạc phụ của hần người này cũng không phải loại người quan tâm lễ nghi phiền phức, Hoàng Thượng ban cho nghiên sơn minh và san hô bút giá đồ đưa qua, đoán chừng vô cùng hợp ý lão nhạc phụ, nhưng Vương Phi vẫn bảo quản gia chuẩn bị hậu lễ, còn cố ý dặn dò Diệp Trì: “Nhân khẩu trong nhà vợ của người đơn bạc, lão nhạc phụ người chỉ có một nữ nhi này, nhất định tí nữa gặp sẽ rất vui, lúc này ra cửa, không biết trong lòng suy nghĩ thế nào, người sáng sớm đi qua, cũng có thể cho cha con các nàng trò chuyện nhiều một chút.” Lại dặn dò hần ở trong biệt viện, đừng khi dễ vợ hần, chuyện kia tiết chế một chút vân vân, thấy Diệp Trì đồng ý từng cái, mới thả vợ chồng son bọn họ đi.

Ở phố nhỏ Tỉnh Thủy hạ kiệu trước cổng chính, Diệp Trì đỡ nàng dâu xuống, Thời Tiêu đứng ở cửa ra vào, xoay người lại nhìn, cây hòe lớn đầu hẻm, vào thu, lá cây đều chuyển sang màu vàng, gió thu lướt qua, lá cây hòe rơi đầy đất, không khỏi nghĩ tới dáng vẻ Diệp Trì ngồi xổm dưới cây hòe lớn ngóng vào đại tạp viện, không khỏi bật cười.

Diệp Trì thấy nàng nhìn cây hòe lớn đầu hẻm cười, không khỏi nói: “Nàng dâu muốn gặp lão nhạc phụ, chẳng lẽ vui mừng choáng váng, nhìn cây hòe lớn cười cái gì?”

Thời Tiêu nhìn ánh mắt của hần hiện lên ý cười: “ta không có gốc, ta là muốn nhìn dưới cây hòe lớn này một chút, xem có còn kẻ gốc nào ngồi xổm muốn nàng dâu hay không.”

Một câu nói làm Đắc Lộc bên cạnh nhin không được thối phù một tiếng bật cười, Diệp Trì giờ mới hiểu được, cũng quay đầu lại nhìn sang, cười hắc hắc: “Có thể thấy được gia tổn bao nhiêu tâm tư, mới lấy được vợ ta về nhà, cây này cũng là có linh hồn, không chừng chính là cây nhân duyên của Nguyệt lão gặp hạn.” Nói xong nãy ra ý nghĩ không bình thường: “Nàng dâu nếu không đem gốc hòe này chuyển vào vương phủ đi, trồng trong nội viện của chúng ta, ngày nào đó đến mùa xuân, nàng còn có thể làm bánh hoa hòe cho ta ăn.”

Thời Tiêu liếc hần một cái: “Không biết, còn tưởng huynh là tiểu tử nghèo không có cơm ăn, nhớ mong bánh hoa hòe, đây bất quá là bữa ăn ngon của người nghèo thôi, cây này huynh cũng đừng chuyển, nếu trồng, trở về trồng cây khác cũng được, không cần phải vất vả như thế, tổn thời gian tổn công sức, vả lại, cây này ở chỗ này, đến lúc nắng nóng, người tới còn có chỗ mát để ngồi, huynh chuyển đi, không phải không có phúc hậu sao.”

Đang nói, Quyên Tử mở cửa đi ra nói: “Ta nói vợ chồng son các người thật đúng là, đã đến trước cửa rồi, sao còn không đi vào, bây giờ đã thành hôn rồi, còn chưa nói đủ hử, đã đến trước cửa nhà mẹ để còn không ngừng miệng.”

Tả Hoàn ở phía sau lộ đầu ra nói: “Nói đúng đấy, Thời cha ở bên trong trông đã nửa ngày, Quyên Tử mới nói muốn đi ra nhìn một cái, không ngờ các người đến cửa ra vào rồi mà còn nói chuyện riêng tư.”

Diệp Trì có loại ảo giác, bộ dáng này của Tả Hoàn ngược lại không huynh đệ thay đổi thiếp canh của mình, mà là đại cữu ca nhà hần, hơn nữa, mới sáng sớm sao lại chạy đến đây.

Diệp Trì nhân nhạ liếc Quyên Tử, Quyên Tử ngược lại thẳng thắn vô tư, cũng không biết, có biết ý xấu của Tả Hoàn tiểu tử này hay không, nghĩ vậy trở về nên nói chuyện với nàng dâu một chút, đừng để đến lúc đó thực nháo ra chuyện, mắc công vợ hần giận hần.

Một đoàn người vào cửa, tòa nhà là thể diện, lại không có hạ nhân, lúc trước Thời Tiêu ở chỗ này, là Diệp Trì đau lòng vợ hần, chọn từ trong phủ hai bà tử đến hầu hạ, hầu hạ mấy ngày, nhìn thấy ổn thỏa, sau khi hồi phủ liền được lên làm bà tử chưởng sự, giúp Thời Tiêu trông coi người phía dưới.

Đây là ý tứ của Diệp Trì, sợ vợ hấn vừa gả đi chưa quen, hai bà tử được coi trọng, tự nhiên biết ý tứ của tiểu vương gia, đối với Thời Tiêu càng thêm đề tâm, vì vậy, Thời Tiêu tuy là cô dâu vào phủ, ngược lại không có cảm thấy không thích ứng, đây là chỗ cẩn thận của Diệp Trì.

Thật ra trong lòng Thời Tiêu hiểu, nghĩ người này cũng không phải là người tốt với ta, ta cũng đối tốt với người dùng trái tim chân thành, phu thê cũng giống như vậy, Diệp Trì đối với nàng dụng tâm, nàng tự nhiên cũng cảm thấy hấn tốt, Thời Tiêu hiện tại cảm thấy, có lẽ từ trong chôn u minh đã định trước, nàng nên gả cho Diệp Trì, ở với hấn, trong lòng nàng cảm thấy an ổn, đây gọi là thích đúng không, nhưng bảo nàng nói ra, thật nói không nên lời mà.

Ở đây không có sai khiến người, là Quyên Tử cùng cha nàng, Quyên Tử nói cũng không phải là không có ai, mười mấy tiểu tử, ngay cả Trụ Tử theo Hồ Quân đi vào Quốc Công Phủ, tiểu tử còn lại thế nhưng rảnh rỗi, vả lại, có cái gì đáng để mướn người, không phải canh cổng, quét rác, chỉnh đốn hoa cỏ, những thứ này đại gia hỏa cùng nhau duy trì như vậy là được rồi.

Thời Tiêu cũng cảm thấy chủ ý của Quyên Tử tốt, mặc dù mình gả đi vào Vương Phủ, không thể không chú ý, nhưng nàng vẫn cảm thấy, ngồi chung một bàn ăn cơm mới náo nhiệt, như Vương Phủ, người đứng ngược so với người ngồi còn nhiều hơn, ăn cơm cũng vắng ngắt, khẩu vị thật tốt cũng ăn không ngon.

Đương nhiên, những thứ này Thời Tiêu chỉ dám nghĩ nghĩ ở trong lòng, bản thân nàng đã đủ may mắn, dòng dõi cách xa nhưng không bị cha mẹ chồng ghét bỏ, bà bà nàng ngược lại quanh co lòng vòng khuyên nàng, lão Vương phi càng là từ trong nội tâm thương nàng, công công nàng mặc dù nhìn lạnh lùng, nhưng cũng không có xoi mói mình cái gì, hướng chi, Diệp Trì còn kiếm cách mang nàng ra ngoài ở, còn có cái gì bất mãn đâu, chỉ có điều, trở về nhà vẫn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Vừa vào viện, mấy tên tiểu tử liền lao đến, miệng nói đầy lời cát tường, mồm mép lưu loát, làm Diệp Trì như mở cờ trong bụng, bảo Đắc Lộc ban thưởng, đuổi đi một Tiểu Tử hư hỏng, Quyên Tử nói: “Các người đi vào trước đi, ta đi nhà bếp nhìn xem, chúng ta tuy nói cửa nhỏ nhà nghèo, tiệc lại mặt buổi trưa cũng không thể kém.”

Thời Tiêu sững sốt, theo thói quen sẵn tay áo: “Ta đi giúp người.” Quyên Tử buồn cười cao thấp dò xét nàng một lần nói: “Được, hảo ý của người ta nhận, nhưng hôm nay cũng không thể sai khiến người, người là cô dâu lại mặt, giờ tay chờ ăn là được rồi, nhưng cảnh cáo trước, nếu không thể ăn cũng không cho nói, bằng không thì bản cô nương nóng nảy, sẽ lật bàn đó.”

Thời Tiêu nở nụ cười, Quyên Tử chân trước vừa đi, Tả Hoành cũng chẳng quan tâm tới lại nói chuyện với Diệp Trì, hấp tấp đi tới, Thời Tiêu ngăn người, hơi trầm tư một lát, thầm nghĩ, mấy ngày nay vội vàng nên không để ý, có vẻ như Tả Hoành và Quyên Tử hơi gần gũi với nhau, trở về mình phải hảo hảo hỏi Diệp Trì một chút.

Thời lão cha vừa thấy khuê nữ, ai ôi!!!, nước mắt kia suýt nữa liền rơi xuống, trước kia ngày ngày ở trước mặt không cảm thấy gì, bây giờ gả đi ra ngoài mới thấy hoảng sợ, lại là gả cho nhà cao cửa rộng như vậy, từ ngày Thời Tiêu xuất giá, Thời lão cha chưa từng một ngày được ngủ an giấc, mỗi ngày đều lo lắng khuê nữ bị ủy khuất, nghĩ đến Vương Phủ lớn như vậy, chắc nhiều quy củ lắm, còn có thái bà bà, cha mẹ chồng, cũng không biết tính nết tốt không, nếu thật sự gặp phải bà bà ác độc, khuê nữ mình không phải rơi vào hổ lửa sao.

Càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng vẫn là Quyên Tử nhìn không nổi nữa, khuyên ông nói: “Lão nhân gia ngài thật đúng là lo lắng vô vẩn, cứ ý yên tâm đi, lão Vương phi gặp Tiêu Tiêu rồi, rất thích, Vương Gia Vương Phi cũng không phải tiểu dân phố phường, tất nhiên là người có hàm dưỡng, sao có thể làm ra chuyện khó xử con dâu, vả lại, còn có Diệp Trì bá vương kia che chở, lúc trước Cửu công chúa đụng phải Tiêu Tiêu, đều bị Diệp Trì đánh lại rồi, làm sao nỡ để Tiêu Tiêu chịu chút ủy khuất.” khuyên giải xong, Thời lão cha mới thả lỏng trái tim, đến cùng vẫn nhớ kỹ, hôm nay vừa thấy khuê nữ trở về, có thể đã không kèm được, hốc mắt đều có chút ẩm ướt.

Nhưng nhớ tới con rể đang ở trước mặt, cố hết sức chịu đựng, theo quy củ, vợ chồng son là không thể dập đầu Thời lão cha, ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ, Thời Tiêu gả vào Vương Phủ liền biến thành người hoàng gia, sao có thể dập đầu cho cha nàng, nhưng đó là cha nàng, sinh dưỡng nàng, chẳng lẽ gả cho Diệp Trì, nàng cũng không thể dập đầu cho cha ruột sao.

Thời Tiêu đang suy nghĩ chuyện này, cha cũng là buồn chuyện này, nhưng liền không nghĩ tới, vợ chồng son mới vừa vào cửa, Diệp Trì đã kéo Thời Tiêu bịch liền quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, thân thiết gọi một tiếng cha.

Đắc Lộc ở một bên nhìn cũng rầu thay cho Vương Gia nhà hần, cũng không thấy tiểu gia gọi Vương Gia một tiếng cha thân mật như vậy, đến chỗ lão nhạc phụ lại gọi thật thật nhiệt tình, rõ ràng cười nàng dâu không chỉ quên nương, ngay cả cha cũng ném ra sau đầu.

Diệp Trì vừa quỳ vừa gọi, làm lão gia tử vui mừng khôn xiết, tìm quý tể cửa cao như vậy, lúc đầu còn sợ quy củ lớn, hôm nay tư thái con rể như vậy, còn có cái gì lo lắng nữa, vội vàng nâng hai người dậy, kéo khuê nữ nhìn lại nhìn, thấy sắc mặt hồng nhuận phơn phớt sáng rực, so với trước khi xuất giá còn tốt hơn, lại nhìn con rể, tặng nghiên sơn minh và san hô bút giá đồ, Thời lão cha cao hứng miệng cũng không khép được, cười cười nói nói với Diệp Trì, cực kì nhiệt tình, ngược lại khuê nữ ruột thịt mà mình trông ngóng hai ngày nay lại vắng vẻ ở một bên.

Thời Tiêu thấy buồn cười, nhưng cũng tương đối cảm động, nhưng chợt nghe cha ho khan vài tiếng, không khỏi cau mày nói: “Tại sao lại ho, chẳng lẽ là bệnh cũ, có mời lang trung xem chưa?”

Đang nói, Quyên Tử đi vào nói: “Nhìn, nói không sao, là vừa vào thu, trời hơi lạnh, buổi tối thúc thúc thúc đêm đọc sách gặp khí lạnh, bốc thuốc uống hai ngày rồi, hôm nay tốt hơn một chút rồi, vốn nói báo tin cho người, nhưng thúc thúc không cho, nói không là đại sự gì, mắc công làm cho người lo lắng, chờ người lại mặt nói cũng được.”

Thời Tiêu kéo tay Quyên Tử nói: “Quyên Tử tỷ, cảm ơn người a.” Quyên Tử nhìn nàng nói: “Nói như vậy là xem ta là người ngoài rồi, tỷ muội chúng ta ngoại trừ không cùng một cha mẹ sinh ra, so với ruột thịt có cái gì khác biệt đâu, thúc thúc cũng giống như cha ruột ta vậy.”

Hai tỷ muội kéo tay ở một bên nói chuyện, Diệp Trì nhìn Tả Hoành, trong lòng nói, tiểu tử này hôm nay quả thực đã thành theo đuôi, Quyên Tử ở nơi nào hần ở nơi đó, rốt cuộc nghĩ cái gì vậy, nhưng hôm nay không phải lúc, lại không thể hỏi hần.

Vừa nói chuyện đã đến giờ ăn cơm, chính là buổi trưa, mặt trời ảm ảm áp áp, liền xếp bàn trong sân, Tả Hoành giúp Quyên Tử bưng đồ ăn lên, hai bà tử đi theo Thời Tiêu rất hiểu chuyện, không nói chuyện, cũng không có tới hỗ trợ, đứng ở một bên.

Đồ ăn tự nhiên không so sánh được với Vương Phủ, nhưng cũng nhìn ra được dụng tâm tư, mặc dù đơn giản lại làm cho người ta cảm thấy trái tim ảm áp, Tả Hoành bị Quyên Tử đuổi về, sau khi không đuổi ra ngoài được, mặt dày mày dạn ngồi ở bên cạnh Quyên Tử.

Diệp Trì bỗng nhiên có loại cảm giác, vào một ngày nào đó hần và tiểu tử này có phải sẽ thành anh em đồng hao hay không, vậy thì hần thua thiệt lớn rồi, vốn mình là ca của hần, nếu hần thành đôi với Quyên Tử, Quyên Tử lại lớn hơn vợ hần, chẳng phải thành tỷ phu của mình.

Nghĩ đến đây, nhịn không được có chút khó chịu, nhưng bữa tiệc lại mặt này là ăn vô cùng náo nhiệt, ăn cơm lại ngồi trong chốc lát, Thời cha liền vội vàng thúc giục vợ chồng son trở về, Thời Tiêu nói, hai người từ hôm nay ở biệt viện, chậm chút không có chuyện gì, Thời cha cũng không nghe, nói không thể làm ầu, cứng rắn đuổi vợ chồng son ra, hai người đành phải rời đi.

Diệp Trì thấy nắng ảm cao chiếu, cuối thu không khí dễ chịu, kéo nàng nàng dâu, nói chúng ta đi đi, Thời Tiêu mặt đỏ lên, nhưng cũng dựa vào hần, tuy có chút không đúng lúc, nhưng hần nắm như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ, không ngờ mới ra đầu hẻm, bên kia một phu nhân xoẹt xẹt xông lại.

Thời Tiêu bị dọa nhảy dựng, còn tưởng là kẻ điên, không ngờ phu nhân kia nói: “Thời cô nương, tiểu vương phi, xin người thương xót, cứu cứu mẹ con chúng ta.”

Sắc mặt Diệp Trì trầm xuống: “Kẻ điên từ đâu đến, còn không bịt miệng mang xuống, làm sợ chủ tử, gia sẽ lấy mạng của các người.” Thời Tiêu lại nói: “Chậm đã.” Nàng chậm rãi đi đến trước mặt phu nhân, cẩn thận nhìn nàng sau nửa ngày nói: “Người, người là Phan thẩm?”

Phan quả phụ sao có thể nghĩ ra, mình sinh đường không phải là nữ nhi, quả thực chính là thần chết câu hồn, hôm nay ngược lại thật sự hối hận không quần áo nàng ta, nuông chiều thành một người tính tình

không biết trời cao đất rộng nói như rồng leo, làm như mèo mửa như vậy, tựa như lần này, bởi vì Thời Tiêu được tiểu vương gia ưu ái, trong lòng âm thầm ghen ghét, ngược lại làm ra những sự tình kia.

Phan quả phụ lúc đầu không biết, thẳng đến khi Diệp Trì đại náo Thị Lang phủ, tìm ra Thời Tiêu, trong lòng Phan tú nương sợ hãi, mới nói thật với nương bà, Phan quả phụ chỉ cảm thấy đỉnh đầu như bị một kinh lôi bổ xuống, thật sự là người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống, đang yên lành sao trong đầu lại sinh ra ý niệm ác độc như vậy, còn có một cô nương gia đình thanh bạch làm sao lại cấu kết với kỹ nữ Xuân Lai Lâu, còn xếp đặt thiết kế hại người nhà Thời Tiêu.

Khoan nói Thời Tiêu là người tiểu vương gia thích, cho dù không phải, làm ra chuyện thất đức như vậy, bộ không sợ trời đánh ngũ lôi ư, lòng Phan quả phụ cũng nguội lạnh, nhưng Phan tú nương vội vàng quỳ xuống đất, một chút nước mũi một chút nước mắt nói mình nhất thời hồ đồ, bị Xuân Vân lừa gạt, làm ra chuyện như vậy, sau này không dám nữa...

Sau này? Phan quả phụ cười thầm một tiếng nhìn chằm chằm vào nữ nhi: “Người đắc tội Định thân vương phủ, đâu còn có sau này, sợ cái này mệnh của hai mẹ con chúng ta cũng phải góp vào.”

Phan tú nương mới biết mình xông vào đại họa, Phan quả phụ cũng là người rất có chủ ý, chuyện cho tới bây giờ, cũng không thể trở mặt chờ chết, hai mẹ con thu thập kim ngân châu báu nữ trang suốt đêm rời khỏi kinh thành, nhưng vừa ra khỏi thành liền gặp phải cường đạo, kim ngân đồ châu báu nữ trang đem trên người đều bị đoạt đi, hai mẹ con không chỗ nương thân, đành phải đi nhờ vả đại tỷ của Phan tú nương.

Đại tỷ của Phan tú nương lại chịu thu nhận nương và muội tử, nhưng trong nhà cũng không dễ chịu, không có mấy ngày, con rể lớn liền buông lời ong tiếng ve đi ra đi vào, bày sắc mặt, Phan quả phụ cũng khó nhìn sắc mặt con rể mà sống, thu dọn đồ đạc dẫn nữ nhi rời đi.

Trong tay không có bạc lại không có chỗ dung thân, đến bước đường đành phải lần nữa trở về, trước nghe ngóng Xuân Vân Xuân Lai Lâu, nghe nói hoàn lương gả cho thương nhân hàng da phương Bắc, hai mẹ con cũng hơi ổn định trái tim, Phan quả phụ nghĩ, chuyện này tuy nói là Xuân Vân và khuê nữ mình làm, thế nhưng không ai nhìn thấy, cho dù Thời Tiêu ngày đó bị tú nương dẫn dụ đi ra ngoài, nhưng lúc trước là kẻ thù với Quách Đại Bảo, lúc đó còn rùm beng với tiểu vương gia, Quách Đại Bảo mượn cơ hội làm chuyện xấu, cũng nói cho qua, không chừng không biết là tú nương làm hại đâu, mình vội vàng sợ chạy trốn, cũng khiến cho lòng người nghi ngờ, động không bằng tĩnh, dứt khoát trở về nhà.

Lúc đầu nơm nớp lo sợ hết mấy ngày, về sau thấy không có chuyện gì, liền muốn mở cửa hàng kiếm miếng cơm ăn, nhưng khổ nỗi không có tiền vốn, Phan quả phụ đang lo lắng, không ngờ bà mỗi lần tới cửa, nói cho tú nương một mối hôn sự, tuy là người goá vợ, nhưng cũng là một chức quan nhỏ ở nha môn, về phần làm cái gì, nói ra ngoài không được dễ nghe cho lắm, là đao phủ chuyên chém đầu người.

Mặc dù nữ nhi làm ra những chuyện này, suýt nữa cửa nát nhà tan, đến cùng vẫn là khuê nữ ruột thịt, Phan quả phụ sợ tú nương về nhà chồng chịu ủy khuất, muốn từ chối, không ngờ tú nương nghe thấy bà mỗi ca ngợi sính lễ, động tâm, hôm nay cửa hàng cũng mở không nổi, hai mẹ con kiếm sống bữa có bữa không, mình bao nhiêu ngày chưa được ăn no, cứ như vậy không biết ngày nào đó liền chết đói, chẳng bằng gả cho người này, bà mỗi đã đồng ý sính lễ phong phú như thế, trong nhà nhất định có chút của cải, bản thân gả đi dù sao vẫn không phải lo chuyện ăn mặc, liền quần quít nương nàng đồng ý.

Cưới vợ, cũng không chú ý nhiều như vậy, vả lại, với tình trạng hôm nay của Phan gia cũng không chú trọng nhiều, mượn ít tiền, đặt mua đồ cưới rồi ngồi kiệu hoa tới, đến ngày ngày thứ ba lại mặt, không thấy nữ nhi, trong lòng Phan quả phụ không khỏi nghi ngờ, vội vàng tìm đến nhà, gặp được, nhưng mới vài ngày, mà sinh mệnh nữ nhi chỉ còn nửa cái mạng, nằm ở trên giường gạch giống như nửa người chết.

Phan quả phụ đau lòng quá mức, đi tìm con rể tranh luận, gặp Lưu Nhị say khướt trở về, thấy Phan quả phụ cười hắc hắc hai tiếng nói: “Lão tử lấy vợ trở về không phải là bày biện cho đẹp mắt, khuê nữ người giả chết không cho lão tử thoải mái, mẹ vợ thay thế cũng được.” Không nói lời nào liền kéo Phan quả phụ vào nhà.

Sau đó Phan quả phụ khó khăn lắm mới chạy thoát, định muốn tìm cái chết, nhưng nhớ tới khuê nữ của mình, lại nghĩ tới chuyện trước sau mấy ngày nay gặp phải, bỗng nhiên hiểu rõ, nếu muốn cứu nữ nhi của mình, đành phải đi cầu xin Thời Tiêu.

Phan quả phụ ở nhà suy nghĩ cẩn thận, chuyển hôm khác liền tới phố nhỏ Tỉnh Thủy, cũng là bà vận khí tốt, gặp được Thời Tiêu ngày thứ ba lại mặt, Phan quả phụ nhìn đúng thời cơ liền đi qua, Thời Tiêu mới nhận ra là bà.

Thời Tiêu cũng không phải người ngu, lúc trước mình bị Quách Đại Bảo bắt đi, sau cẩn thận ngẫm lại, làm sao không biết là tú nương giở trò quỷ, ngược lại không biết mình đắc tội nàng ta ở chỗ nào, lại cầu kết với Quách Đại Bảo muốn hại mình, thế nhưng, mình cũng không có chứng cứ nên không làm gì được, vả lại, Phan quả phụ đối với mình không kém, trước mặt cũng chỉ có một đứa con gái này, cũng có chút không đành lòng.

Vì vậy, về sau cũng không có nói chuyện này với Diệp Trì, nàng chưa nói không có nghĩa là Diệp Trì cũng không biết, đang yên đang lành sao lại trùng hợp đụng phải bảo Quách Đại Bảo như vậy, không cần Diệp Trì tốn tâm tư điều tra, chỉ cần bắt Quách Đại Bảo thẩm tra thì cái gì cũng rõ ràng.

Nhắc đến chuyện này, Diệp Trì thật là có chút tự trách, ngược lại là do sự phóng đảng của hân mà suýt tý nữa đã hại vợ hân, cũng không ngờ Xuân Vân lại có lá gan lớn như vậy, ngược lại sơ suất, Diệp Trì hân là người nào, dám động vợ hân, Cửu công chúa đánh Thời Tiêu một cái tát, Diệp Trì liền đánh lại, huống chi hai người này, trực tiếp chính đồn cho đến chết cũng không hả giận, phải làm cho các nàng sống không bằng chết.

Kết cục của Phan tú nương coi như tốt, Xuân Vân vậy thì càng đừng nói nữa, người chuộc nàng là thương nhân hàng da không phải giả, nhưng là người ven bờ phía Bắc, bên kia ít nữ nhân, mua Xuân Vân trở về, không biết bao nhiêu người cùng sử dụng, nàng không chết, thống khổ phải chịu này, cho nên nói, ác danh trước kia của Diệp tiểu gia cũng không phải là nói không, chỉ có điều Diệp Trì không nghĩ tới, Phan quả phụ sẽ tìm tới tận cửa.

Diệp tiểu gia đối với người khác đương nhiên là thủ đoạn gì cũng sử dụng hết, đối với vợ hân thì chịu một chút ủy khuất đều đau lòng, bằng không thì, cũng không đến mức hành hạ Xuân Vân và hai mẹ con Phan quả phụ như thế.

Phan quả phụ hôm nay đến bước đường cùng, còn sợ cái gì nữa, tránh hai cái gã sai vặt nhào vào dưới chân Thời Tiêu: “Thời cô nương, tiểu vương phi, ta biết người vô cùng thiện tâm, tú nương liền nghìn bỏ qua vạn bỏ qua, suy cho cùng cũng là khuê nữ ruột thịt của lão bà tử, lão bà tử làm sao có thể nhìn nàng chết ở trong tay súc sinh kia, người phát từ bi tha cho hai mẹ con chúng ta đi.”

Thời Tiêu nghiêng đầu nhìn Diệp Trì, ánh mắt Diệp Trì lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Phan quả phụ: “Còn không mang xuống.” Đắc Lộc vung tay lên, hai gã sai vặt đi lên, chặn miệng Phan quả phụ mang xuống, Diệp Trì đỡ Thời Tiêu lên kiệu, một đường không nói chuyện.

Đến biệt viện, sớm đã có người thu xếp thỏa đáng, biết vợ chồng son có lời muốn nói, hạ nhân dâng trà lên liền lui xuống, Thời Tiêu lúc này mới lên tiếng: “Hai mẹ con Phan quả phụ...” Nói còn chưa dứt lời đã bị Diệp Trì cắt ngang: “Nói các nàng làm sao?” Thời Tiêu há hốc mồm, sau nửa ngày mới nói: “Mặc dù nàng bắt nhân muốn hại ta, rốt cuộc cũng không có sao, khuyên người phải có lòng khoan dung.” Diệp Trì nghe xong mắt sáng loe loe, chợt cười nói: “Nàng dâu chính là lòng mềm yếu, nàng ta hại nàng như vậy, nàng còn muốn tha cho nàng ta.” Thời Tiêu nói: “Lúc cha con ta vừa tới kinh thành, Phan thẩm giúp ta không ít, tuy nói con gái thẩm ấy muốn hại ta, nhờ tới phần ân tình trong tuyết tặng than này, dù sao vẫn không nên đuổi tận giết tuyệt, ta biết huynh vì tốt cho ta, nhưng hôm nay nàng ta đã thành ra như vậy, ta nhìn cũng không đành lòng, bỏ qua hết đi, lưu con đường sống cho mẹ con các nàng, cũng coi như thay chúng ta tích phúc đức.”

Diệp Trì điểm trán của nàng không có ý tốt nói: “Trước kia không để ý tới, hôm nay nhìn thấy, cái miệng nhỏ nhắn này của vợ ta ngược lại là cực kỳ lạnh lợi, lại đây, để gia thơm một cái nào...”

Trong đầu Thời Tiêu vang lên cảnh báo, vội vàng đẩy hân, nhưng nào có kịp, thịt đến bên miệng Diệp tiểu gia còn có thể chạy sao, BA~ chít chít thơm một ngụm, ôm lấy vợ hân liền vào trong phòng, nên giày vò như thế nào thì liền giày vò như thế ấy, đợi giày vò đủ rồi, lúc chính đồn thỏa đáng ôm nàng dâu đi ra ăn cơm tối thì trời đã tối rồi.

Thời Tiêu chỉ bắt Diệp Trì đồng ý với nàng, bỏ qua cho mẹ con Phan quả phụ, cũng không nói chuyện này

nữa, thật ra là không còn khí lực để nói, đợi vợ hần ngủ, Diệp Trì mới ra ngoài dặn dò Đắc Lộc: “Gã sai vật hôm nay đi theo cho đánh gậy đuổi ra ngoài đi, hầu hạ kiểu gì mà để bà điên tới gần người, nếu như bà điên này có ác ý, không chừng đã làm bị thương rồi.”

Đắc Lộc chần chờ một lát, lại hỏi một câu: “VẬY hai mẹ con Phan quả phụ...”

Sắc mặt Diệp Trì thâm trầm: “nên làm thế nào thì làm, dù sao thì tiểu gia cũng không phải là Bồ Tát, chuyện này người dặn dò xuống dưới, trước mặt tiểu vương phi không cho phép lộ ra một chữ của ta, nếu không cẩn thận da của tiểu tử người...”

75. Chương 75

Mới sáng sớm hôm sau, Quyên Tử và Tả Hoành đã tới rồi, Đắc Lộc vội vàng chào đón: “Quyên cô nương, Tả thiếu gia, nhị vị sao đến sớm thế?”

Tả Hoành liếc hần một cái: “Thế nào, ngại gia tới sớm?” Nói xong muốn đi vào trong, Đắc Lộc vội vàng cản lại: “Nếu không nhị vị trước ở đại sảnh ngồi một chút, tiểu nhân sai người dâng trà nhé.”

“Cút qua một bên đi, gia đây mà cần người chiêu đãi à, Diệp Trì đâu rồi, hôm qua nói hay lắm, bảo ta hôm nay đến thôn trang chơi.” Nhìn Đắc Lộc như vậy, Tả Hoành chợt hiểu: “không phải là chưa dậy chứ, lúc này là giờ nào rồi hả?”

Đắc Lộc cười hắc hắc: “Cái kia, tiểu gia chúng ta hôm qua thức khuya, ngủ trễ.”

Tả Hoành xùy một tiếng vui vẻ: “Tiểu tử ngươi cũng hiểu rõ nhỉ, chịu thôi, khó khăn lắm mới cưới được nàng dâu về nhà, có thể ngủ được mới là lạ, còn không phải là lăn qua lăn lại...” Nói còn chưa dứt lời liền bị Quyên Tử đánh một cái, vội vàng im miệng: “Được, được, ta không nói nữa không được sao, nàng đánh nhẹ chút, không biết còn tưởng gia bị phạt nữa, trên người thành một mảng xanh một mảng tím rồi nè.”

Quyên Tử chẳng muốn phản ứng đến hần: “Không hài lòng, cút, bản cô nương còn ngại đau tay đây này.”

Tả Hoành khê cười khổ: “Cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện, sao không hài lòng chứ, tay đau sao, đến cho gia nhìn một chút tay đau thế nào?” Nói xong muốn kéo tay Quyên Tử, lại bị Quyên Tử vỗ một cái vào trên mu bàn tay: “Thiếu gia động tay động chân, nam nữ thụ thụ bất thân không biết à.”

Tả Hoành hì hì cười nói: “Biết, biết, ta không đụng nàng, vậy nàng đưa tay ra cho ta nhìn một cái nào.” Đắc Lộc suýt nữa không phun ra, trong lòng nói, má ơi, còn nói tiểu gia nhà bọn họ đủ buồn nôn rồi, không ngờ vị này còn lợi hại hơn, đây gọi là tám đời chưa từng thấy nữ nhân, nha đầu hung hãn như vậy, cũng trở thành bảo bối nâng niu, bị đánh không dám đánh trả cũng không dám chửi lại, đáng khinh quá.

Tả Hoành liếc thấy dáng vẻ này của hần liền trừng mắt liếc hần một cái nói: “Chúng ta sáng sớm chạy tới đây, còn chưa ăn cơm, trong bụng không có gì sao mà dùng trà được, càng ngày càng không có nhân lực nhiệt tình gì hết.” Đắc Lộc vội vàng gọi người bưng điếm tâm lên bày ra trên bàn, sắp xếp xong vội vàng chạy đi.

Tả Hoành trầm nghĩ, xem như tiểu tử ngươi thức thời, thấy trong phòng không có ai, Tả Hoành xách ghế dưới mông mình sắp đến bên cạnh Quyên Tử ngồi xuống, thấp giọng nói: “Ăn cái này đi, cái này nàng thích ăn nè.” Gắp một miếng thịt thạch anh(1) thả vào trong bát Quyên Tử, thấy nàng ăn mới nói tiếp: “Thôn trang đó trước kia ta có đến hai lần, tuy nói không tinh xảo bằng biệt viện này, nhưng rộng rãi thoáng mát, có thể đào hầm rượu lớn, rất vừa ý, trong miệng giếng phía sau thôn trang có nguồn suối, tạo ra nước ngọt mát lạnh, nhất định có thể tạo ra rượu ngon, ruộng chung quanh đều là ruộng tốt, ta giúp nàng hỏi qua rồi, trừ thôn trang bán ra, còn dư hơn mười mẫu, trở về chúng ta cũng mua lại hết, đến lúc đó trồng lương thực, có thu hoạch rồi cũng không cần đi khắp nơi mua, nàng cũng không cần cả ngày chạy đông chạy tây, trở về cả người lại mệt muốn chết, sao mà tốt được chứ.”

(1) Thịt thạch anh: một dạng thịt đông

Tả Hoành nói từm lum từm la, nhưng Quyên Tử chỉ phản ứng nhàn nhạt, chờ hắn nói xong, Quyên Tử để đĩa xuống, nhìn hắn một chút, đột nhiên nói: “Thật là làm phiền người quá, trở về muốn ta cảm ơn người sao đây?”

Cảm ơn sao? Mắt Tả Hoành sáng loe loe, lời nói trong lòng đã đến cổ họng rồi, đôi mắt sáng ngời nhìn Quyên Tử, chính là nói không nên lời, bản thân Tả Hoành cũng sầu sã, đã đến tình trạng hôm nay, vẫn không rõ lòng của mình, ngay cả kẻ ngu cũng không bằng.

Không biết từ khi nào, nha đầu kia liền chui vào trong lòng hắn, hắn cũng không phải không nghĩ tới móc ra, nhưng chỉ hơi vừa đụng một cái, liền như kim châm muối xát, không đụng, hôn sự của hắn và Mạc gia phải tính sao đây, nếu tính tình Quyên Tử yếu đuối, cùng lắm thì lấy về làm nhị phòng, dù sao nam nhân tam thê tứ thiếp cũng không mới lạ, nhưng tính tình này của Quyên Tử, làm sao mà chịu ủy khuất.

Tả Hoành không tin nàng không biết lòng mình, nàng chính là giả bộ hồ đồ, tuy nói cãi nhau ầm ĩ rồi nhiều như vậy, nhưng cũng không có đâm thủng tầng cửa sổ kia, không phải Tả Hoành không muốn chọc, nhưng nếu như hắn một khi chọc thủng, Quyên Tử sẽ náo một trận, sẽ đuổi hắn đi, cứ như vậy vướng mắc dây dưa cho cho tới hôm nay, Tả Hoành cũng không biết mình và nàng là chuyện gì nữa.

Tả Hoành nghĩ, nếu như nàng đồng ý, trở về để cho cha hắn và Mạc gia thương lượng, xem có thể làm bình thê hay không, chỉ cần qua cửa ải này, vào cửa, hắn thích ai, Mạc gia chỗ nào quản được, đây là biện pháp tốt nhất Tả Hoành có thể nghĩ ra, nhưng điều kiện tiên quyết là, Quyên Tử phải đồng ý với hắn.

Nói Quyên Tử đối với mình không có ý nghĩa, không đúng, nói có có tình ý, mình cũng hấp tấp quá, nhưng nàng chính là giả bộ không rõ, xem ra miệng lưỡi ngày thường lanh lẹ, đến chuyện này, so với vỏ sò còn chặt hơn, làm cho Tả Hoành khỏi phải nói buồn bực biết bao nhiêu.

Hôm nay cơ hội tốt thế này, Tả Hoành như thế nào chịu bỏ qua, khế cắn môi, sắp đến mặt Quyên Tử nói: “Người khác tạ ơn gia thì khó, nàng muốn tạ ơn gia thì quá đơn giản, nếu không, nàng lấy thân báo đáp được không.” Nói xong bình tĩnh nhìn Quyên Tử, xem phản ứng của nàng.

Nụ cười trên mặt cũng không có biến, vẫn là như vậy nhìn hắn, nhìn qua trong chớp lát nói: “Lấy thân báo đáp? Là người hay là ta? ” ” a...” Tả Hoành sững sốt một chút: “Cái gì là người là ta?”

Quyên Tử xùy một tiếng nở nụ cười: “Ta ở trước mộ phần của cha mẹ thê độc, đời này không lấy chồng, vì kế thừa hương khói Trần gia nên sẽ tìm nam nhân đến nhà ở rể, ngày nào đó sinh hài tử họ Trần, thế nào giống như ta, người đồng ý không?”

Tả Hoành nhíu mày nhìn nàng: “Nàng đây là tìm viện cớ làm khó gia rồi, Tả gia chỉ có một mình gia, gia trở thành con rể tới nhà, hương khói Tả gia ta chẳng phải sẽ chặt đứt.”

Quyên Tử hừ một tiếng: “Ta chỉ quản chuyện của Trần gia ta, hương khói nhà của người ta không xen vào, ta cũng không có làm khó người, chuyện này là người nói ra trước mà.”

Tả Hoành chà xát một chút đứng lên, chỉ về phía nàng: “Quyên Tử, nàng chẳng phải ý vào gia thích nàng, gia hôm nay nói cho nàng biết, gia nhìn trúng nàng rồi, nàng là của gia, chớ ép gia sử dụng thủ đoạn, đến lúc đó làm tổn thương đến tình cảm chúng ta sẽ không tốt.”

Tả Hoành vừa mới dứt lời, Quyên Tử khoát tay xốc bàn lên, bát đĩa đồ ăn lăn đầy đất, nhìn Tả Hoành cười lạnh một tiếng: “Hôm nay người đã vạch trần, ta cũng đừng che giấu nữa, người có tâm tư gì, làm như ta không biết, người khác ta không quản, bản cô nương đời này tuyệt không cùng người làm thiếp, người muốn tam thê tứ thiếp ngồi hưởng tề nhân chi phúc, cũng không có ai ngăn cản, người cho dù lấy 80 người về nhà, thay phiên ngủ, cũng tùy người, chỉ là nam nhân của bản cô nương, phải là con rể tới nhà của Trần gia ta, nếu như người muốn ý thê hiếp người, bản cô nương bất cứ giá nào cũng thí mạng cùi với người, đừng hòng ta sẽ nghe theo người.”

Tả Hoành Nói xong không khỏi có chút hối hận, hắn biết rõ tính tình Quyên Tử, chọc tới, thật có thể gây ra chuyện lớn, cái gì hắn cũng không sợ, nhưng sợ nàng thuật sự náo chết sống, lúc đó hắn biết làm sao bây giờ.

Nghĩ đến đây, vội vàng thử tiến lên trấn an nàng: “Cái kia, ta nói giỡn thôi mà, sao nàng tức giận dữ vậy”. Quyên Tử hất tay hắn ra: “Người đừng ở đây giả bộ làm người tốt với ta, thế nào, đánh một cái tát rồi cho

táo ngọt sao, xem cô nương là tình nhân trong kỹ viện của người à.”

“Quyên Tử...” Tả Hoành giận tái mặt quát to một tiếng, nàng nói như vậy, Tả Hoành cũng chịu không nổi, nàng là người trong lòng của mình, sao có thể so với những kỹ nữ mua vui: “Ta đây không phải là đang thương lượng sao, nói chuyện đàng hoàng, đừng náo như vậy mà.”

Hai người lúc này đang tựa như gà mất đen (ý chỉ thái độ trợn mắt nhìn nhau khi bất đồng ý kiến), Diệp Trì và Thời Tiêu nghe tin vội vàng chạy tới, vừa vào liền thấy cảnh này, Diệp Trì vội vàng ngắt lời: “Ôi!!!, làm sao thế này, chẳng lẽ là hai người đoạt đồ ăn, còn động thủ nữa, món gì mà đáng như thế, nói đi, ta bảo phía dưới chuẩn bị là được.” Nói xong tiến lên lôi Tả Hoành ngồi xuống bên cạnh.

Tả Hoành sớm đã hối hận, cũng liền thuận theo như con lừa, lại không nghĩ Quyên Tử nhất quyết không tha, vừa thấy Diệp Trì đi vào, hừ hừ cười lạnh hai tiếng nói: “Hiển nhiên các người là huynh đệ thay đổi thiếp canh, một người so với một người không biết xấu hổ, kỹ nữ bên ngoài chơi chán, liền nghĩ đến đáng về chúng ta, hợp ý thì dùng thủ đoạn, lấy thế đè người, không tới tay không bỏ qua, cô nương hôm nay nói cho các người biết, muốn tiện nghi trên người cô nương, làm Xuân Thu Đại Mộng(2) của người đi, cô nương cho dù chết, cũng không thể để trái tim đi theo bọn khốn nạn khốn kiếp các người.”

(2) Xuân thu đại mộng: xuân thu đại mộng chỉ ý tưởng không thiết thực, bởi vì lúc Xuân Thu chiến quốc, rất nhiều quân chủ vì xưng vương xưng bá mà lạm dụng vũ lực, bọn họ thường thường phần đầu rất nhiều năm cũng không đoạt được, giống như làm một giấc mộng rất dài, cho nên có cách nói xuân thu đại mộng.

Sắc mặt Diệp Trì có chút bối rối, trong lòng nói nhá đầu kia quả thực là chó điên cắn bầy cắn bạ, mình đâu có làm gì nàng, tự nhiên lôi mình vào làm gì, mình khó khăn lắm mới lấy được nàng dâu về nhà, nàng bây giờ mà náo ấm ỉ lên, làm vợ hán nhớ tới chuyện hoang đường trước kia của mình, rồi ấm ỉ với mình nữa thì chết.

Nghĩ vậy liền liếc trộm vợ hán, Thời Tiêu lúc này làm gì có tâm tư lo lắng như hán, vừa khuyên vừa kéo Quyên Tử trở về nhà, vừa vào nhà Quyên Tử liền nhào vào trong ngực Thời Tiêu khóc lên. Thời Tiêu thở dài, đợi nàng khóc cho đã, bảo bà tử pha nước ấm cho nàng rửa mặt, kéo nàng ngồi xuống nói: “Lúc đầu mặc dù thấy hai người các người ở cùng một chỗ, nghĩ đến Tả Hoành sớm đã đính hôn, liền cũng không nghĩ gì khác, hôm nay như vậy, ngược lại là đã xảy ra chuyện gì, người dù sao vẫn nói rõ ràng với ta mới phải, người cũng không được nói những lời ngoặc ngoặc như hồi nãy nữa, Thượng Thư phủ thế lớn, lấy thế đè người, ta cũng không sợ, có cô em gái ta đây chống đỡ cho người, ta chống đỡ không được, còn có muội phu Diệp Trì, ta ai cũng không sợ.”

Quyên Tử bĩu môi: “Cái gì muội phu? Còn không phải với tên khốn nạn này là cá mè một lứa.”

Thời Tiêu cắn tởm nhìn nàng sau nửa ngày, thấy Quyên Tử luôn luôn vô tâm mọi chuyện, giữa lòng mày cũng mơ hồ nổi lên một chút ưu sầu, thầm nghĩ chẳng lẽ trong lòng nàng cũng có Tả Hoành.

Nghĩ đến đây, thấp giọng hỏi một câu: “Ở đây không có người ngoài, người theo nói thật với ta, trong lòng là có hán hay không?” Quyên Tử có chút nhần nhố, sau nửa ngày mới nói: “Dù sao ta cũng không làm làm thiếp cho người ta, vả lại, nam nhân của ta, nếu như thích ta, không thể thích người khác, nếu như thích người khác, thì cứ đi tìm người khác đi, đừng tới tìm ta, dựa vào cái gì nam nhân có thể tam thê tứ thiếp, nữ nhân phải cùng người chung chồng, ta cũng không dựa vào hán tử nuôi sống, cũng khỏi phải nghĩ đến đòi tiện nghi từ chỗ ta.”

Lời này tuy nói là nghe không lọt tai, nhưng Thời Tiêu cũng hiểu, trong lòng Quyên Tử cũng có Tả Hoành, nhưng lúc này lại phiền toái, cửa hôn sự kia của Tả Hoành không thể lui, huống chi, Tả Hoành căn bản cũng không muốn từ hôn, chính là muốn trái ôm phải ấp, cũng trách không được Quyên Tử phiền muộn.

Trước kia thì thôi đi, nếu như hôm nay Diệp Trì nói với nàng, nạp tiểu thiếp gì gì đó trở về, đoán chừng mình cũng không chịu được, nữ nhân nếu như không quan tâm nam nhân, quản hán lấy ai cho mệt, lúc này một khi quan tâm, trong mắt liền không cho phép một hạt cát, cho nên nói, chuyện của Tả Hoành và Quyên Tử thật đúng là không dễ làm...

76. Chương 76

Hai người cãi nhau kết quả là không đi xem thôn trang được, Thời Tiêu và Quyên Tử nói chuyện riêng hết một ngày, còn chưa nói đủ, cuối cùng còn đến khách cư ở với Quyên Tử, còn Diệp Trì, đầu tiên là không có nàng dâu, sau lại bị Tả Hoành lôi kéo rót rượu, trong lòng cực kì không thoải mái, muốn một cước đạp chết Tả Hoành, sắc mặt thúi đủ cho mười người nhìn nữa tháng.

Trong lòng nói mình đây không phải là không có việc gì để làm ư, chỉ là đồng ý đi xem thôn trang với hần thôi mà, chuyện này Tả Hoành nói với hần mấy lần, cái thôn trang kia ở không xa, vốn là năm trước mình ngẫu nhiên mua vào trong tay, bởi vì không biết làm cái gì, cũng liền để ở đó không quản lý, chỉ lưu lại người trông coi, không ngờ Tả Hoành lại muốn mượn.

Lúc đầu Diệp Trì còn không biết hần mượn để làm gì, nghĩ đến thôn trang cách biệt viện gần dễ đi, cũng liền đồng ý hôm nay cùng hần đi nhìn một cái, không ngờ hần lại là vì Quyên Tử, nếu sớm biết là Quyên Tử, cần gì hần mở miệng, chỉ việc nhìn mặt nàng dâu nhỏ, thôn trang cũng sẽ tặng không cho nàng ấy rồi, cũng tránh khỏi náo thành chuyện hôm nay.

Nhớ tới vừa nãy hần ngăn nàng dâu không cho đi qua khách cư, ánh mắt vợ hần nhìn hần, quả thực không được tốt, còn quăng xuống một câu: “Đàn ông các người chỉ có một đức hạnh thôi, bát bên này còn chưa ăn vào miệng, đã nhớ nồi bên kia.” Diệp Trì bị nói lời này thật là oan mà.

ngờ, mình lại bị Tả Hoành và Quyên Tử lôi vào chuyện này, mình có ghẹo ai đâu, càng nghĩ càng rầu, đưa tay vỗ Tả Hoành một cái: “Người nói người không có lương trước việc này, trong lòng nghĩ đến Quyên Tử mà cứ buông xuôi như thế, chỗ vợ ta mà gây khó dễ, ta tốt xấu gì cũng có lí do thuyết phục, người thì hay rồi, nhìn không thấy bóng dáng đâu hết, chỉ biết la hét ầm ĩ, tính tình Quyên Tử nha đầu kia người cũng không phải không biết, hôm nay biến thành như vậy, ngay cả vợ ta cũng không chào đón ta.”

Tả Hoành rượu vào lại đang có tâm sự nên sớm say, lúc này nghe Diệp Trì nói liền nâng mắt say lơ đãng nhìn hần: “Người nói sao mà dễ nghe quá, ta đâu có nghĩ sẽ biến thành như vậy, lúc trước bắt quá cũng chỉ là muốn tìm chút vui vẻ, đâu ngờ lại ngã vào, chờ ta hiểu được, trong lòng sớm đã có nàng, nếu như có thể bỏ qua, ta cũng không cần phải buồn như vậy, ta cũng không phải không nghĩ tới từ hôn, nhưng đối phương là Mạc gia, hôn sự này sao có thể lui được, ý của ta nếu như Quyên Tử đồng ý thì liệu cái mạng này ta cũng phải giành cho nàng danh phận bình thường, nếu như nàng yêu ta, thì cũng nên thông cảm với khó xử của ta mới phải, cho dù cưới Mạc gia, ta cũng không bạc đãi nàng, nhưng mà, nàng lại không hiểu lòng ta, vừa nãy người cũng nghe lời nàng nói rồi đó, nàng nhất định muốn ta kén rể vào Trần gia của nàng, đây chẳng phải là muốn viện cớ với ta, hôm nay nghĩ đến, nàng đúng là nữ nhân lòng dạ lạnh lùng, ta còn nhớ thương nàng làm cái gì, chẳng thà buông tay từ lúc này thì tốt hơn.”

Diệp Trì không khỏi buồn cười: “Nếu như người thật sự muốn buông tay, vậy thì quá tốt rồi, người yên phận cưới Mạc gia, Quyên Tử ở đây ta làm chủ tìm cho nàng một mối hôn sự, các người nam hôn nữ gả tất cả đều không liên quan, chẳng phải đâu đã vào đấy.”

“Diệp Trì, người bớt con mẹ nó mẹ bắt chó đi cày xen vào việc của người khác đi, người nếu dám tìm cho nàng một mối hôn sự, ta, ta...” Nói liên tục hai tiếng ta, cuối cùng chán nản ngồi xuống nói: “Người cũng đừng ở đây làm loạn thêm được không, trông coi nàng dâu của người sống yên ổn đi, ta và Quyên Tử cứ từ từ dây dưa, ta cũng không tin không thể dây dưa.”

Diệp Trì liếc hần một cái: “Bị hai người các người xem vào, ta sống yên ổn được cái rắm, vợ ta hôm nay chuyển qua ở với Quyên Tử rồi, vứt bỏ gia một mình lạnh lẽo phòng không gối chiếc đây, nhưng, hai người các người náo sao thì náo, ta đây một mắt nhắm một mắt mở có thể cho qua, nhưng sớm muộn gì phải có kết quả, bản thân người cũng cần phải tính toán cho tốt, Quyên Tử với gia mặc dù không họ hàng thân thích, nhưng nàng là tỷ tỷ vợ ta, vậy cũng chính là chị vợ của gia, tất nhiên là không thể để chị vợ gia chịu ủy khuất, cho nên người muốn dùng ám chiêu gì, thì gia đây liền không bỏ qua.”

“Tính tình nàng như vậy, ta có thể sử dụng ám chiêu gì, cho dù có muốn sử dụng, thì cũng đâu có nữ.”

Diệp Trì lắc đầu: “Thành thật mà nói, Quyên Tử nói cũng có chút đạo lý, dựa vào cái gì người tam thê tứ thiếp trái ôm phải ấp, bất kỳ việc gì cũng phải công bằng.”

Tả Hoành nhin không được ngẩng đầu nhìn hấn: “Người đây là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, người lười Thời Tiêu làm tiểu vương phi nhà các người, nhưng ta cũng không tin, người đời này chỉ lấy một mình nàng?”

Diệp Trì hừ một tiếng: “Gia cũng không phải là người, ăn trong bát nhìn trong nồi, tiểu gia trước kia có chút hoang đường, nhưng đó là chưa gặp vợ ta, hôm nay đã có vợ ta, những nữ nhân khác ở trong mắt ta là đồ bỏ đi, hồi sáng ta đã thề với vợ ta, đời này chỉ có một mình nàng, nếu có hai lòng thiên lôi đánh chết không toàn thân, vả lại ở trong lòng chỉ có vợ ta, sao chứa được người khác nữa.”

Tả Hoành sững sờ nhìn Diệp Trì ngẩn người, bị mấy câu nói của Diệp Trì đó làm cho chấn động, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, bốn người bọn họ, muốn nói hoang đường, ai cũng không so sánh được với Diệp Trì, con hát, kỹ nữ, ca kỹ, vũ cơ, thậm chí tướng công bên trong kỹ viện, phong lưu nào mà Diệp tiểu gia chưa từng thấy, tuy nói sau này coi trọng Thời Tiêu cưới về nhà, nhưng cả đời chỉ lấy một người, khoan nói Định thân vương phủ hấn, chính là người buôn bán nhỏ có ít tiền dư cũng còn nghĩ đến chuyện lấy nhiều hơn hai lão bà, sao hấn dám đánh cuộc thề như vậy.

Mà huynh đệ nhiều năm như vậy, Tả Hoành tất nhiên là hiểu rõ Diệp Trì, không đồng ý thì thôi, chỉ cần hấn đồng ý chuyện này sẽ làm được, Diệp Trì là một nam tử hán lời hứa đáng nghìn vàng, cũng vì vậy mà mấy người bọn hấn mới phục hấn như vậy, lúc này thề cũng như đánh bạc, tự nhiên không phải nói ngoa, nhìn hấn một cái, lại nhìn mình một chút, Tả Hoành chợt thấy xấu hổ không chịu nổi.

Hấn làm sao không biết tính nết Quyên Tử, hôm nay như vậy quả thật là có suy nghĩ muốn bức bách nàng, nghĩ có lẽ nàng sẽ đồng ý với mình, hôm nay so với Diệp Trì, hấn thật sự rất ti tiện.

Diệp Trì đã nói hết những lời nên nói, nên cũng không phản ứng đến hấn, chính mình còn có chính sự, phải tìm cách kéo nàng dâu trở về, thành hôn mới có vài ngày, liền muốn phân phòng ngủ với hấn, đừng nói cửa, cửa sổ cũng không có.

Tả Hoành ở chỗ này đi ra ngoài, thẳng đến khách cư viện, đến cửa viện, cũng không đi vào, bảo Đắc Lộc gọi bà tử hầu hạ Thời Tiêu đi ra, nói với nàng: “Người đi vào nói với tiểu vương phi, nếu như nàng không đi ra, gia liền đi vào ôm nàng, cũng mặc kệ có ai hay không có ai, thỏa hay không thỏa đáng.”

Bà tử sững sờ, vội vàng đi vào đáp lời, không bao lâu sau, Thời Tiêu liền đi ra, thấy Diệp Trì tức giận: “Không thèm nghe huynh nói nữa, hôm nay ở khách cư bởi Quyên Tử nói chuyện?”

Diệp Trì hừ một tiếng nói: “Nói chuyện lúc nào mà không được, sao phải nói ban đêm.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ hấn phiền muộn, vội vàng kéo tay của nàng, nhưng không khỏi nói: “Sao lạnh như vậy?” Thời Tiêu liếc hấn một cái, bà tử vừa truyền lời, nàng liền vội vàng khoác áo liền đi ra, đâu có kịp mặc quần áo ngoài, lúc này sương đêm hơi nặng, thân quần áo phong phanh tất nhiên là không được ngăn khí lạnh rồi.

Nghĩ như vậy, nhưng cảm giác trên người ảm áp, trên người đã choàng áo choàng của hấn, không đợi Thời Tiêu cảm động, thì đã bị hấn bế lên, tiếp theo là hơi thở nóng rực, cùng với thanh âm rõ ràng không có hảo ý truyền vào tai: “Nàng dâu, không có nàng gia ngủ không được.”

Mặt Thời Tiêu đỏ lên, suy nghĩ hai người như vậy có phải quá chăm chỉ rồi hay không, ngày lại mặt, bà bà nàng còn cố ý dận dò, nói nam nhân mới lấy nàng dâu luôn không biết tiết chế, nếu như Trì Ca quá mức ảm ỉ, cũng không thể chiều hấn.

Đạo lý này Thời Tiêu tất nhiên hiểu rõ, nhưng đến thời điểm mấu chốt, Diệp Trì ở đâu có chịu nghe lời của nàng, huống chi, bây giờ nàng cũng không chán ghét mấy chuyện kia, ngược lại cảm thấy như vậy trong người có ta, gần gũi trong ta có người mới là phu thê, hấn là phu của nàng, nàng là thê của hấn, trên đời không có người nào thân thiết hơn với phu thê, chỉ là Quyên Tử nên làm cái gì bây giờ.

Quyên Tử cũng không ngủ được, nàng vốn vô tâm, chuyện hôm nay như vậy, cũng ngủ không yên, mấy ngày nay như vậy, tâm tư Tả Hoành không biết như thế nào, nhưng có thể thế nào đây, nàng và hấn không giống với Diệp Trì Tiêu Tiêu, tuy nói Định thân vương phủ đồng dôi cao không thể với tới, nhưng Diệp Trì thật lòng với Tiêu Tiêu, mà Tả Hoành thì sao, nếu như hấn thật tình thích mình, như thế nào lại nói ra lời như hôm nay.

Tiêu Tiêu đã nói qua với mình, hôn sự trong nhà Tả Hoàn, là con gái của Tướng Quân, còn nàng, một người bán rượu, làm sao có thể so với con gái Tướng Quân nhà người ta, nếu có thể so, mình hà tất gì phải so với người như vậy, nếu không phải Tả Hoàn, làm sao có những phiền não này, lại xoắn xýt những suy nghĩ này làm cái gì, nên sống thế nào thì sống thế ấy, từ nay về sau phải cách xa hẳn mới được.

Nghĩ đến đây, sáng tỏ thông suốt, trước kia mình thật ngu dốt, nghĩ thông suốt, mệt mỏi đứng lên, vừa muốn ngủ, chợt thấy bên cửa sổ thoáng qua một bóng người.

Quyên Tử bị dọa nhảy dựng lên, ngồi xuống nói: “Ai, ai ở bên ngoài, hù dọa cô nương không được đâu, ta la to gọi người đó.”

Lại nghe Tả Hoàn nói: “Quyên Tử, là ta.”

Quyên Tử nghe là hắn, ngược lại không lên tiếng, sau nửa ngày mới lạnh lùng nói: “Sao? uy hiếp đe dọa không được, Tả thiếu gia thừa dịp ban đêm đến tận đây, là muốn bá vương ngạnh thượng cung à?”

Nói xong sau nửa ngày không thấy có người trả lời, Quyên Tử dứt khoát cũng không để ý tới hắn, nằm xuống quay lưng lại nhắm mắt ngủ, lại nghe Tả Hoàn nói: “Nếu như gia bỏ được, làm sao đây đưa đến hôm nay, hôm nay ta tới cũng không phải là vì những thứ này, là muốn cho nói cho nàng biết, lúc trước ta có nói những lời khốn nạn, nàng coi như chưa từng nghe qua nhé.”

Quyên Tử ngẩn người, mấp máy môi, thăm nghĩ, chẳng lẽ thằng nhãi này cứng rắn không được, muốn sử dụng chiêu mềm gì, Tả Hoàn hôm nay nào sử dụng chiêu gì, nghe Diệp Trì nói xong, trong lòng xấu hổ muốn chết, hận không thể thu hồi hết những lời đã nói trước kia lại.

Ngồi trên hành lang cửa sổ, thấp giọng nói: “Quyên Tử, nàng hãy nghe ta nói, mặc kệ nàng có thích ta hay không, trong lòng ta luôn nghĩ đến nàng, nghĩ hay không nghĩ cũng không phải do ta, Diệp Trì nói đúng, nếu như trong lòng thích một người, sao còn có thể dung nạp được người khác, trong lòng ta đã có nàng, liền không thể lấy người khác, nàng hãy chờ ta, đợi nhà ta lui hôn, tìm bà mối đến cửa, gia tam môi lục chứng đại kiệu tám người khiêng nâng nàng vào cửa, giống như bây giờ, nàng nói với ta dù chỉ một lời, trong lòng nàng có ta hay không, dù là một chút, gia sẽ vì nàng xông pha khói lửa cũng cam tâm tình nguyện...”

77. Chương 77

Quyên Tử hừ lạnh một tiếng: “Trong lòng ta không có người, một chút cũng không có, từ hôm nay, người lấy con gái tướng quân của người, đừng đến quấy ta nữa.”

Tả Hoàn chỉ cảm thấy giống như một chậu nước lạnh trên chín tầng mây dội xuống, trái tim cũng rét lạnh, hắn cười khổ một tiếng: “Nếu như thế, gia cần gì phải dây dưa nữa.” Đứng lên xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân dần dần xa, Quyên Tử cũng không nói rõ trong lòng là tư vị gì, nhưng nàng cũng không phải là tiểu thư khuê các đa sầu đa cảm, nàng có một đại gia đình phải nuôi, chuyện nàng cần làm rất nhiều, nàng muốn mở rộng cửa hàng cha mẹ lưu lại, để cha mẹ ở dưới cửu tuyền nhìn cũng cao hứng, Trần gia các nàng cho dù không có nhi tử trên đầu lập hộ, nữ nhi nàng cũng được vậy.

Chuyển hôm khác, Diệp Trì và Thời Tiêu thức dậy thu thập thỏa đáng, Tả Hoàn đã đi rồi, nhưng Quyên Tử lưu lại, nàng biết thôn trang kia là trên danh nghĩa của Diệp Trì, không có Tả Hoàn, cũng không ảnh hưởng đến việc nàng mua thôn trang, cho nên thấy Diệp Trì, cần bản không có nói Tả Hoàn một câu, trực tiếp liền nói muốn mua thôn trang.

Diệp Trì cảm thấy, tuy hôm qua Tả Hoàn nói có chút quá phận, nhưng nha đầu kia đúng là không có trái tim, sáng sớm Đắc Lộc tới nói, Tả thiếu gia hôm qua nửa đêm từ khách cư viện đi ra, Diệp Trì suy nghĩ, tính tình này của Tả Hoàn, không chừng nửa đêm chạy đến chỗ Quyên Tử thổ lộ lời trong lòng, nếu như Quyên Tử quan sát tâm ý của hắn, hôm nay cũng không phải tình trạng như vậy.

Nghĩ đến huynh đệ mình, trong lòng đối với Quyên Tử rất có phê bình kín đáo, sắc mặt cũng có chút không tốt, nhưng sau khi bị vợ hắt trừng mắt, vẫn cảm thấy đương nhiên, mình tốt nhất đừng nên đắc tội chị vợ, trở về chị vợ mà chơi xấu, mình sẽ không thể ôm nàng dâu.

Nghĩ như vậy, miễn cưỡng cười cười: “Thôn trang này hiện tại để không, nếu như người dùng, cứ cầm đi, nói cái gì mua hay không, gia không cần chút tiền này của người.”

Quyên Tử cũng không nghe theo: “Huynh Đệ ruột còn sổ sách minh bạch, huống chi, ta và tiểu vương gia không thân không quen, không thể chiếm cái tiện nghi này.”

Diệp Trì nhú nhú mày, đột nhiên cảm giác được, thật không trách Tả Hoàn đau đầu, nha đầu kia quả thực chính là cứng mềm không ăn, hảo tâm của người khác cũng trở thành lòng lang dạ thú, nếu như lúc trước mình đã sớm nổi điên đuổi nha đầu kia ra ngoài, nhưng nay liếc mắt nàng dâu, chỉ có thể ngăn chặn cơn tức giận: “Nếu như thế, ta cho Đắc Lộc đi theo người nhìn một cái, thôn trang này năm trước ta bỏ ra năm trăm lượng bạc mua, dù sao ném đi nơi nào cũng vô dụng, người muốn, đưa cho ta năm trăm lượng coi như thanh toán xong.”

Thời Tiêu hít vào một hơi, trong lòng nói, năm trăm lượng? Mặc như vậy, Quyên Tử làm gì có nhiều bạc như vậy, lại không nghĩ Quyên Tử gật gật đầu: “Người đã mua tất nhiên là muốn kiếm tiền mới có thể bán ra, không có lý mua vào bán ra lại cùng một giá, cứ như vậy, ta cho người sáu trăm lượng, đợi ta xem qua sẽ tìm người viết biên nhận.”

Diệp Trì cắn răng nói: “Người cứ tự nhiên.” bực bội quá cũng không có tâm tư quần lấy vợ hắt, xoay người lại đi ra, Thời Tiêu kéo Quyên Tử nói: “Người sao lại có nhiều bạc như vậy? Nếu không...”

Thời Tiêu vừa muốn mở miệng, thì đã bị Quyên Tử chặn trở về: “Nếu ta đã muốn bạc của người, còn không phải như vậy tương đương chiếm được tiện nghi của Diệp Trì, người và hắt là vợ chồng, chúng ta là tỷ muội, đều như nhau, ta và hắt thế nhưng lại không can hệ, người yên tâm, gian nhà ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhà của người Diệp Trì lúc trước không muốn mua, cộng thêm trước kia gom góp bạc, bán đi cửa hiệu mặt tiền đầu đường, cộng lại cũng có bảy tám trăm hai lượng, cũng đủ mua thôn trang, còn dư lại cũng đủ chống đỡ, trong hầm rượu rượu bây giờ cũng đều được đặt trước, đợi thu hồi bạc lại, thì càng có dư rồi, người không cần lo lắng thay ta, chỉ xem chừng Diệp Trì nhà của người, cố gắng sống cho tốt là được, chỉ cần người sống tốt, ta cũng thấy tốt, nếu như người không có chuyện gì, hôm nay theo giúp ta đi nhìn thôn trang một cái, thuận tiện cũng giải sầu.”

Thời Tiêu tất nhiên là cầu còn không kịp, gọi người chuẩn bị xe, mang theo Đắc Lộc đi thôn trang, thôn trang cách biệt viện không xa, thời gian ngồi xe chỉ một chén trà là đến, bởi vì tiểu vương phi muốn tới, Đắc Lộc trước sai người đi gọi người không có phận sự tránh đi, đến nơi, mới vừa đi được một lát, đã nói: “Chủ tử nếu không nghỉ ngơi một lát nhé! Chủ tử khát nước không, nếu không uống chén trà nhỏ hãy xem tiếp...” Dài dòng không chịu được.

Cuối cùng vẫn là Quyên Tử nói: “Người mà dài dòng nữa, trở về cắt đầu lưỡi của người.” Đắc Lộc mới vội vàng im lặng, vị này hắt hiện tại không đắc tội nổi, không nói là chị vợ của tiểu gia, liền nhìn ý tứ này của Tả thiếu gia, không chừng sau này tương lai chính là đương gia phụ nhân của Thượng Thư phủ, mình vẫn nên thành thật một chút mới tốt.

Thời Tiêu thấy hắt vừa bị Quyên Tử quát liền đành hoảng, nhin không được cười một tiếng, mặc dù không có phúc hậu, nhưng tiểu tử này quả thực có chút dài dòng, có đôi khi, nàng thậm chí còn muốn vá cái miệng của hắt, nhìn hắt còn bấu môi gì đó, nhưng thôn trang này đúng là không kém.

Thời Tiêu tất nhiên là không hiểu chuyện mua bán này, nhưng nhìn thấy phòng ốc chỉnh tề, viện rộng thoáng, ra khỏi thôn trang bốn phía là ruộng tốt màu mỡ, sau thôn trang là một giếng suối, qua nhiều năm không cạn, cho dù không buôn bán, ở chỗ này cũng tốt.

Quyên Tử cũng thật hài lòng, trở về tìm người môi giới lập văn tự, cầm phòng khế đất trong tay, liền chuẩn bị chỉnh đốn đào hầm rượu, mười mấy tiểu tử đại tạp viện gánh vác nhiệm vụ này, vừa nghĩ đến hôm nay ngân lượng ra vào bắt đầu nhiều, có phải nên tìm một tiên sinh phòng thu chi hay không, liền bảo lão chưởng quầy Hối Xuân Lâu giúp đỡ xem xét, rất nhanh liền có một người.

Tiên sinh họ Liễu, trúng qua tú tài, ở đại gia đình giàu làm quản gia, cũng đã từng quản sổ sách, về sau bởi vì xảy ra một số chuyện, mới từ chức đi ra, vì vậy, muốn tìm một công việc, cũng có một nơi dừng chân, vừa vặn gặp được Quyên Tử.

Quyên Tử để cho hắn dời đến thôn trang, nhìn hắn mấy ngày, thấy vị Liễu tiên sinh này làm việc ổn thỏa, sổ sách rõ ràng, khi nàng không có ở đây, còn có thể giúp nàng trông coi mười mấy tiểu tử, trong lúc vô tình vậy mà được bảo bối, cho nên rất vui vẻ, đem tương mục sinh ý ra vào, giao hơn phân nửa trong tay hắn, tự mình an tâm cất rượu, ngược lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Không nói Quyên Tử ở đây bận rộn, quay đầu lại nói vợ chồng son Diệp Trì, ở biệt viện ở mấy ngày, mắt nhìn đã đến trung thu, Thời Tiêu liền thúc giục Diệp Trì hồi phủ, tuy nói cha mẹ chồng tính tình tốt, cũng không thể hếch mũi lên mặt, có thể tìm khắp Đại Yến, nàng dâu mới vào cửa của đại gia thế gia vọng tộc nào có thể đi ra ngoài ở nhiều ngày như vậy, cũng chỉ có Định thân vương phủ thôi.

Cha nàng cũng lặng lẽ dặn dò nàng, Định thân vương phủ chỉ có Diệp Trì một đứa con trai, nói bọn họ trước trung thu vô luận như thế nào cũng phải hồi phủ, với Diệp Trì, hận không thể đời này ở luôn trong biệt viện, không có quy củ trời buộc, không có trưởng bối lỗi nhai, chỉ có hắn và vợ hắn, muốn thân thiết thế nào thì thân thiết thế ấy, ai cũng không quản, cho nên vợ hắn vừa nói với hắn đều bị hắn tận lực lừa gạt, biết nàng dâu nhỏ có chút nóng nảy, mới không thể không thu dọn đồ đạc hồi phủ.

Ra khỏi biệt viện, còn không ngừng quay đầu lại nhìn, thật sự có chút không nỡ bỏ, thật ra, không nỡ bỏ đâu chỉ có mình hắn, Thời Tiêu cũng giống vậy, đặc biệt là biệt viện đối với nàng lại càng bất đồng, ở chỗ này nàng đã hiểu rõ tâm ý của Diệp Trì đối với mình, rõ ràng cảm giác được mình và Diệp Trì là vợ chồng, những ào ào hỗn loạn trước đây, thậm chí nàng đã từng cho rằng đời này cũng sẽ không quên được những điều này, nếu có mơ hồ thì thứ duy nhất rõ ràng chính là Diệp Trì trượng phu của nàng.

Nắm tay người cho đến bạc đầu. Nắm tay người, đời này không còn mong gì hơn, cho dù lời thề lúc trước với một người khác, nhưng bây giờ người dắt tay nàng là Diệp Trì, đây có lẽ là giữa tối tăm đã sớm định trước, mà trong trí nhớ của thiếu niên tuấn tú ôn nhã, có lẽ cũng sẽ có hạnh phúc thuộc về bản thân hắn.

Sau khi hồi phủ, chính là trung thu, trung thu trong Vương Phủ là phải đi vào cung, bữa tiệc đêm trung thu, không thể tránh khỏi việc gặp Cửu công chúa, thật ra, Thời Tiêu cũng không hận Cửu công chúa, trái lại, đối với nàng còn có chút áy náy, tuy nói ban đầu ở Định Phúc Tự là nàng ra tay đánh mình trước, nhưng Diệp Trì cũng đã xông vào cung đánh nữ nhi người ta chảy máu miệng rồi, cũng thật là quá mức, nếu không phải Hoàng Thượng Thái hậu cố ý che chở Định thân vương phủ, nói là tội lớn ngộ nghịch phạm thượng cũng không đủ, mà hết thấy đều là bởi vì chính mình.

Hướng chi, nàng còn là vợ sắp cưới của Minh Chương, cho dù hôm nay quên được, đối với phần ảm áp này Minh Chương dành cho nàng, Thời Tiêu vẫn sẽ không quên, nàng hi vọng Minh Chương có thể giống nàng tìm được hạnh phúc, mà Cửu công chúa, tuy rằng tính tình xảo quyết ngang ngược chút ít, nhưng đối với Minh Chương thật lòng, nàng thấy rõ ràng, cho nên, nàng một chút cũng không hận Cửu công chúa, thế cho nên ở trong ngự hoa viên gặp gỡ Cửu công chúa, cũng không có cảm thấy nàng ta sẽ gây khó dễ với mình, thậm chí, lúc bà tử muốn đi tìm Diệp Trì, cũng bị nàng cản lại.

Cửu công chúa bình tĩnh nhìn nàng thật lâu mới nói: “Người không sợ ta động thủ lần nữa sao?”

Thời Tiêu nhìn nàng lắc đầu: “Ta nghĩ người cố ý cùng ta đi ra, không phải là vì muốn đánh nhau với ta.”

Nàng đứng dưới một cây nguyệt quế, phục sức Vương Phi đồ thắm mặc ở trên người nàng, cùng với nữ nhân áo tơ trắng quần trắng trăm bạc trong định phúc tự, chênh lệch khá xa, khi đó nàng mặt mày ản chứa thanh sầu, liền không nói lời nào đứng ở đằng kia, cũng đều có một cổ hương vị sạch sẽ động lòng người, lúc ấy, Cửu công chúa cảm thấy, có lẽ chính là cổ hương vị này đã làm cho người ta thương yêu, mới làm cho Minh chương và Diệp Trì đều thần hồn điên đảo với nàng, nhưng hôm nay xem ra, ung dung như thế, khí thế đầy mình, dường như so với mình còn tôn quý hơn.

Có lẽ là quá hạnh phúc, ngắn ngủn mấy ngày, nàng như là hai người, chân mày khéo mắt nàng hạnh phúc, rõ ràng rõ rệt như vậy, một khắc này Cửu công chúa rốt cuộc yên tâm, nàng biết rõ, nữ nhân trước mắt này đã từng làm nàng ghen ghét như điên, trong lòng đã không có Minh Chương, nhưng trong lòng Minh Chương vẫn còn nghĩ đến nàng.

Nghĩ đến đây, Cửu công chúa không khỏi ảm đạm, thấp giọng nói: “Ta không biết nên làm thế nào mới tốt, từ nhỏ đến lớn, ta cũng chưa từng thích qua một người như vậy, cũng chưa từng bắt luyến qua như vậy, ta không biết mình nên làm như thế, mới có thể khiến hân nghĩ đến ta, nhớ ta, yêu thích ta, tựa như...”

Nói xong mấp máy môi: “Tựa như hân thích người, ta không biết mình cuối cùng không tốt ở chỗ nào, mà hân lại chán ghét vứt bỏ ta như thế, nếu như là bởi vì ta điều ngoa, ta cũng không phải không sửa, hướng chi, ở trước mặt hân, ta làm sao có thể xảo quyết ngang ngược, hân thân nhiên lạnh lùng luôn như vậy, rồi lại cung kính mười phần đối với ta, mở miệng một tiếng công chúa, người biết ta không muốn như vậy, ta muốn gả cho hân, làm thê tử của hân, mà không phải công chúa trong miệng hân, nhưng hân chính là không hiểu lòng ta, có lẽ, hân là không muốn hiểu, bởi vì trong lòng hân vẫn nghĩ đến người, dù cho người đã gả cho Diệp Trì, hân cũng không hết hy vọng, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nói xong chợt nhớ tới cái gì đến nói: “Người có thể giúp ta khuyên hân một chút hay không?”

Thời Tiêu ngẩn người, cảm thấy Cửu công chúa vô cùng ngây thơ, làm sao lại nghĩ ra chủ ý này, đừng nói nói mình hôm nay đã là Diệp Trì vợ, cho dù mình hôm nay chưa gả, nếu như Minh Chương chiêu phò mã, hai người cũng nên tránh hiềm nghi, hướng chi, mình khuyên Minh Chương chỉ sợ là càng khuyên càng hỏng.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu nhin không được thở dài: “Xin lỗi, ta không thể giúp người.”

Cửu công chúa vội vàng nói: “Người chỉ cần nói với hân, người không thích hân, thích Diệp Trì, trong lòng hân không có hi vọng tự nhiên sẽ đã quên người thôi.” Nói xong nhin không được có chút hoài nghi nói: “Hay là, trong lòng người vẫn có chút thích hân, dù cho người hôm nay gả đi vào Định thân vương phủ, cũng chưa quên hân.”

Thời Tiêu khẽ nhú nhú mày, vừa muốn nói gì, chợt nghe âm thanh của Diệp Trì: “Nàng dâu.” Thời Tiêu quay đầu lại, thấy hân ở mép thạch hồ không xa đi tới, không khỏi nói: “Sao Huynh lại đi ra?”

Diệp Trì từ từ đến gần, không biết có phải bởi vì liên quan đến ánh trăng hay không, biểu cảm trên mặt hân nhìn qua có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng chớp mắt một cái liền biến mất, Diệp Trì đem phủ thêm áo choàng trong tay cho nàng, nói khẽ: “Hôm nay là ngày mấy rồi, ban đêm lạnh lắm, thân thể nàng lại yếu như vậy, cũng không biết chăm sóc bản thân gì hết, vừa ra ngoài liền không biết quay về, nếu như đông lạnh rồi bệnh, gia sẽ đau lòng.”

Trong lòng Thời Tiêu ảm áp, thấp giọng nói: “Nào có yếu ớt như thế.” Chợt nhớ tới Cửu công chúa vẫn còn trước mặt, vội vàng quay đầu, đầu còn thấy bóng dáng Cửu công chúa, mà bà tử bên cạnh nói: “Cửu công chúa vừa v nghe thấy tiếng tiểu vương gia liền rời đi.”

Thời Tiêu nhin không được nhìn sang hành lang bên kia cung, quả nhiên thấy bóng dáng Cửu công chúa bước đi như bay chợt lóe lên rồi biến mất, nhin cười không được một tiếng nói: “Tốt xấu gì người ta cũng là nữ nhi, thiết thời cho huynh lúc trước xuống tay như vậy.”

Diệp Trì nghe xong hừ một tiếng nói: “Khi đó, tiểu gia đau lòng nàng mà, đánh vài cái cũng tiện nghi cho nàng ta, ai bảo nàng ta khi dễ vợ ta, vừa rồi, các nàng nói cái gì vậy? Có phải nàng ta lại gây khó dễ cho nàng không?”

Thời Tiêu suy nghĩ một chút, ban nãy Cửu công chúa nói với mình, đều là nỗi lòng của nữ nhi các nàng, lại liên quan đến Minh Chương, mà mỗi lần vừa nhắc tới Minh Chương, Diệp Trì y như pháo nổ, chạm một cái liền bốc hỏa, ngấm lại cũng không phải đại sự gì, liền nói: “Không có gì, tán gẫu vài câu thôi, đi thôi, đây là trong cung, đi ra lâu quá cũng không tốt.” Vợ chồng son lúc này mới đi về.

Vài ngày Sau, Thời Tiêu phát hiện Diệp Trì về trẻ hơn một chút, lúc trở về đều là say khướt, đỡ hân nằm xuống, còn muốn quần lấy nàng, chuyện kia cũng có chút dữ dội, nhiều lần còn làm Thời Tiêu đau, nhưng sau khi xong chuyện hân lại ôn nhu an ủi, Thời Tiêu nghĩ vốn hân đối với loại chuyện này đặc biệt yêu thích, có đôi khi, chuyện lẩn qua lẩn lại với khí lực lớn cũng là chuyện hay thường xảy ra, lúc vừa thành hôn, tự nàng còn thấy sợ, hôm nay đã khá hơn nhiều.

Đợi hôm sau hân tỉnh rượu, Thời Tiêu sầm mặt, hân sẽ nhận lỗi với nàng, thề thốt nói mình uống nhiều quá, sau này sẽ không giằng vò nàng dâu như thế vân vân, cũng may qua hai lần, liền không hành hạ như thế nữa.

Thời Tiêu cũng không để chuyện này ở trong lòng, nàng hiện tại rất bận rộn, sau khi trở về Vương Phủ, cũng không thể đóng kín cửa sổ khép kín, Vương Phủ chỉ có một mình Diệp Trì một dòng độc đinh, nàng cũng không có chị em dâu có thể trông chờ, mặc dù không muốn, cũng phải chủ động đi theo bên cạnh Vương Phi học xử lý gia sự.

Diệp Trì lại ném sổ sách mua bán chia hoa hồng của hần và Phong Cẩm Thành cho nàng, mất hai ngày nàng mới hiểu rõ, sổ sách trương mục của Vương Phủ đều có quản gia phòng thu chi, tóm lại đều là Vương Phi xử lý, nàng chỉ cần đứng ở một bên nhìn là được, Thời Tiêu vốn sinh ra ở thư hương môn đệ, từ nhỏ đi theo phụ thân học chữ, lớn chút nữa lại mời tiên sinh, lúc Thời Gia chưa bị hỏa hoạn, nương nàng dạy nàng quản sổ sách trong nhà, mặc dù không so sánh được với Vương Phủ nhiều người nhiều chuyện lật vật, suy cho cùng cách làm đều giống nhau, vì vậy uống công Vương Phi dụng tâm, chỉ điểm vài chỗ, lại giao cho nàng, nhất định xử lý thỏa đáng.

Ngược lại làm cho Vương Phi nhin không được muốn ở trước mặt Vương Gia khen nàng nói: “Lúc đầu còn nói với tính tình Tiêu Tiêu, chỉ sợ không xử lý được chuyện trong phủ chúng ta, hôm nay xem ra ngược lại là ta sai rồi, thực chẳng trách Trì Ca không bỏ xuống được như vậy, đúng là thông minh giấu tài, phải nói hài tử thông minh lanh lợi không ít, nhưng giống con dâu như vậy thật không có nhiều, cũng không hổ là thư hương môn đệ đi ra, ngay cả trong nhà chúng ta như vậy, ông nhìn nàng xem, lễ nghi quy củ, có xoi mói được chỗ nào sai không, lại nhìn nàng viết chữ, bản lãnh viết chữ Khải như vậy, xem ra là Trì Ca chúng ta nhật được đại tiện nghi.”

Vương Gia nghe xong, cầm sổ sách trong tay Vương Phi lên xem, thấy tuy chỉ là các khoản thu chi tư khổ bình thường, một tay trâm hoa tiểu giai(1) thật khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, từ chữ xem người, đứa nhỏ này phẩm chất cũng như ngọc dao(2), tuy nói tốt cho nhi tử của mình, nhưng nhớ tới vài chữ của Diệp Trì, Định Thân Vương vẫn nhin không được lắc đầu.

(1) trâm hoa tiểu giai: là một loại kiểu chữ viết tay, hình bên dưới

c77

(2) Ngọc dao: Một thứ ngọc đẹp, cũng dùng để tỉ dụ các vật quý báu. Như khen văn tự người rằng hay rằng tốt thì gọi là dao.

Lại nghĩ tới con dâu tuy là con gái nhà nghèo, cho dù đi vào cung, trước mặt Thái hậu cũng tự nhiên hào phóng cử chỉ chuẩn mực, ở nhà thì mỗi ngày sớm chiều thĩnh an, bồi bên cạnh lão Vương phi tán gẫu chơi bài, chỗ Vương Phi thì giúp đỡ xử lý nội vụ, cần điều quan trọng nhất là có thể quản thúc con ngựa hoang Diệp Trì, ngay cả đi ra ngoài xã giao, trời chưa tối cũng nhất định về nhà, như trước kia, mười ngày tám tháng cũng không thấy bóng người, nếu có chuyện xảy ra, phải tìm khắp Tứ Cửu Thành, không biết đang ở trong cái viện hoang đường nào, hôm nay cưới nàng dâu ngược lại thay đổi, cố gắng không ra ngoài hoang đường, còn chủ động tiếp nhận một chuyện chán phèo đó là chiêu đãi Cấp Lộc Tán.

Ngẫm lại trước kia, rồi nhìn lại hiện tại một chút, Định Thân Vương có khi cũng cảm thấy, đứa con trai này của ông chẳng lẽ là thay ruột, cho nên nói, Định Thân Vương mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật sự rất thích người con dâu Thời Tiêu này, nhưng chợt nghĩ tới một chuyện, buông sổ sách rồi nói với Vương Phi: “Có tin tức gì chưa?”

Vương Phi tất nhiên là biết ông hỏi cái gì, nhin không được liếc ông một cái nói: “Sao có thể nhanh như vậy, vẫn chưa tới một tháng mà, nhưng ông yên tâm đi, hôm kia Vương thái y đến xem mạch bình an cho lão thái phi, ta cũng bảo hần xem cho con dâu, Vương thái y nói tốt lắm, không bao lâu là có thể nghe thấy tin vui, lúc đầu ta còn sợ nha đầu kia thân thể yếu đuối, khí huyết không đủ, sợ không mẫn mẽ, hôm nay ngược lại nhẹ nhõm cả người, trước khi Trì Ca thành hôn, lão Vương phi mời phương trượng Bạch Mã Tự xem bát tự cho hai đứa, nói là thượng đại cát, phu quý thê vinh, Chi phồn diệp mậu(3), phu quý thê vinh cái này tất nhiên không cần phải nói, chúng ta từ đời trước đều là mấy đời một dòng độc đinh, mặc dù tôn vinh hiển quý, suy cho cùng nhân khẩu không vượng, nếu như con dâu có thể sinh mấy đứa, trong phủ nhiều đứa nhỏ, cũng có thể náo nhiệt chút ít.”

(3) Chi phồn diệp mậu () Miêu tả cảnh lá sum suê rậm rạp. Dùng ví von gia tộc thịnh vượng, nhiều con cháu. Phồn: phồn thịnh. Mậu: tươi tốt, cỏ cây sum suê.

Định Thân Vương hơi trầm ngâm nói: “Nếu không cho Trì Ca nạp thêm mấy thiếp thì đi?”

Vương Phi nghe xong liền không nhịn được nhú mày, nhớ ngày đó khi bà mới vừa vào cửa, bên cạnh Định Thân Vương đã có hai người trong phòng, tuy nói không dám ở trước mặt mình như thế nào, nhưng sau lưng cũng ăn chút ít thiệt thòi, không phải là bụng của bà không chịu thua kém, một lần sinh được con trai là Trì Ca, mấy người kia phúc mỏng không sinh được, cho nên cuộc sống mới có được yên tĩnh như hôm nay, nếu không không biết sẽ ồn ào thành cái dạng gì nữa.

Suy bụng ta ra bụng người, tính tình như Tiêu Tiêu, tuy nói thông minh, nhưng lòng hiền lành, nếu thật sự tìm ra mấy thiếp phiền phức này, không phải là phiền lắm sao, chỉ cần nghĩ tử không đề cập tới nạp thiếp, bà tuyệt sẽ không để con dâu ngột ngạt.

Lúc này cũng không ngại nghe thấy Định Thân Vương nói, nhớ tới những ủy khuất mà bà đã trải qua kia, hừ một tiếng nói: “Làm như Trì Ca là ông vậy, ta nghe bà tử hầu hạ nói, Trì Ca thề với con dâu, cuộc đời chỉ có một mình nàng.” Nói xong lườm mắt nhìn Định Thân Vương, Định Thân Vương nghe thấy lời này không lọt tai, quay đầu thấy vẻ mặt Vương Phi, cũng nhớ tới mấy chuyện ồn ào lúc còn trẻ, sau khi có Trì Ca, Vương Phi lại mang thai, nếu không phải tiểu thiếp ông mới nạp làm hồng, Định thân vương phủ cũng không đến mức chỉ có một mình Trì Ca.

Nghĩ đến đây, không khỏi áy náy, nên cũng không nhắc lại chuyện Diệp Trì nạp thiếp, nhưng Định Thân Vương không đề cập tới, nhưng không phòng được có người nhớ đến.

Đảo mắt liền đã đến thời gian Cáp Lộc Tán vào kinh, Thời Tiêu ở trong phủ bởi lão Vương phi nói chuyện, giúp Vương Phi xử lý gia sự, chuyện bên ngoài này trừ phi Diệp Trì nói với nàng, bằng không thì nàng cũng sẽ không hỏi, Diệp Trì trái lại còn nói với nàng, nói: “Cáp Lộc Tán đừng nhìn là người vùng ven phía Bắc, dáng vẻ cũng coi như không có trở ngại, chính là trông mắt có chút dọa người, xanh biếc hà, tựa như lũ sói con đói khát trên núi, ngược lại có chút bản lĩnh thật sự, còn dẫn theo muối tử, muối tử hẳn y như đã nha đầu, nói năng huyền diệu, gia nghe một câu cũng không hiểu, nếu không phải bên cạnh có thông dịch, gia còn tưởng nàng đang nói tiếng chim.”

Hắn nói thú vị, thường chọc cho Thời Tiêu bật cười, nghĩ đến chưa phát giác ra khoe miệng đã nhếch lên, nhưng bị lão Vương phi nhìn thấy nói: “Tiêu Tiêu nha đầu, đến nói lão tử tông nghe coi, có chuyện gì mà vui vậy, con cười toe toét thế kia thì giấu được ai hả.”

Thời Tiêu lấy lại tinh thần nói: “Diệp Trì nói với con chuyện của công chúa cấp Bắc Quốc.”

Vừa nhắc tới chuyện này, lão Vương phi cũng nói: “Hôm kia tiến cung, Thái hậu còn nói, đều nói vùng ven phía Bắc con cái ít người, nam nhân lớn lên tựa như dã nhân, hôm nay nhìn thấy ngược lại không phải vậy, Cáp Lộc Tán kia quả thực không tệ, muối tử kia của hắn kia càng trưởng thành, tướng mạo như hoa da như tuyết, mỹ nhân Đại Yến chúng ta cũng không sánh bằng, nghe ý tứ Thái hậu, lúc này đến là muốn tìm phò mã đó, thành thật mà nói, cấp Bắc Quốc này cũng thật sự là, chẳng lẽ trong nước mình tìm không được trượng phu, lại chạy đến Đại Yến xa xôi của chúng ta, anh của nàng muốn kết hôn với công chúa chúng ta, nàng muốn tuyển phò mã chúng ta, điều này cũng tốt, cũng tiện cho hai nghi huynh muội này, nhưng cấp Bắc Quốc tuy nói nghèo nàn, ngược lại cũng có mấy thứ tốt, hôm qua Hoàng Thượng ban thưởng nhân sâm nhiều năm, nghe nói cha con những ngày gần đây cả người không khỏe, nghĩ sắp vào thu, ho khan dữ lắm, lần trước thái y nói cha con chính là chứng khí hư làm cho phổi hỏa vượng, Thu Nhi người lấy nhân sâm kia cho Tiêu nha đầu, bảo nàng đưa cho cha nàng, lúc nào đó rang khô rồi hầm canh nhân sâm uống một chén, thêm thuốc dưỡng phổi của thái y, không chừng qua ít ngày sẽ tốt lên.”

Thời Tiêu vội vàng muốn từ chối, lão Vương phi kéo tay của nàng nói: “Đừng xem tổ mẫu là người ngoài, cha con nuôi con lớn như vậy không dễ dàng, hôm nay ở chỗ ta cũng đừng quý củ, đi nhìn cha con đi, gả vào nhà chúng ta, không thể ở bên cạnh hầu hạ thuốc thang, nên đi thăm nhiều một chút...”

78. Chương 78

Thời Tiêu quả thật lo lắng bệnh của cha nàng, lại mặt ngày ấy nhìn khá tốt, nhưng có chút ho khan, sau khi uống mấy thang thuốc, ngược lại chuyển biến tốt, đợi qua trung thu, nàng và Diệp Trì đi thăm ông, mới biết không tốt, tìm Trương Bảo xem mạch xong đầu lắc đầu nói: “Lúc trước đã nói bệnh này căn bản vẫn còn, nếu như lại tái nhiều lần, liền khó trị.” Nói Thái Y Viện có Khâu thái y sở trường trị bệnh phổi, ngược lại cũng mời đến thử một lần.

Những lời này quả thực dọa Thời Tiêu, trước kia lúc cha nàng bệnh, nàng không biết vụng trộm khóc bao nhiêu lần, chỉ sợ sau khi nường đi, cha nàng cũng vứt bỏ nàng, hôm nay tuy nói gả cho Diệp Trì, nhưng vừa nghĩ tới lời Trương Bảo nói, trong lòng vẫn sợ vô cùng.

Hôm nay và trước kia khác biệt, cha nàng bệnh, với tư cách cô dâu của Định thân vương phủ, cũng không thể thường xuyên ở trước mặt cha nàng hầu hạ thuốc thang, mặc dù Diệp Trì mời Khâu thái y, lại sai mấy người thích hợp đi qua đó, đến cùng cũng không phải mình, hôm nay được lão Vương phi nói, trong đầu Thời Tiêu một bên cảm kích lão Vương phi, một bên vội vàng bảo người chuẩn bị xe, hơi chỉnh đốn một chút liền xuất phủ đi phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Mặc dù hôm nay là tiểu vương phi của Định thân vương địa vị cao quý, Thời Tiêu đi ra ngoài có thể đơn giản liền đơn giản, nhất là quay về phố nhỏ Tỉnh Thủy thăm cha nàng, không muốn cho mọi người biết, vì vậy xe thoải mái đơn giản, chỉ dẫn theo một bà tử, trong đầu sốt ruột, liền giục lái xe nhanh chút, mắt nhìn qua phố dài đằng trước, rẽ một cái đã đến, chợt nghe ngoài xe một hồi huyền ảo.

Thời Tiêu còn chưa tới đầy bức màn nhìn ra phía ngoài, chỉ nghe thấy ngựa rên rĩ một tiếng, xe ngựa liền mất đi không chế, nhanh chóng vọt tới phía trước, lực động khiến cho Thời Tiêu ngã trái ngã phải, Thời Tiêu luống cuống, vô thức hô to Diệp Trì.

Bà tử đi theo bên ngoài, nào có nghĩ tới sẽ có biến cố lần này, đường này cũng đi tới lui không ít lần, rất an ninh, không ngờ từ phía sau chạy ra dã nha đầu cười ngựa, đến trước mặt không biết làm sao lại vung một roi, roi da này lại vung lên mất ngựa, con ngựa kia bị đau, tính điên cuồng bộc phát, Hi...iiiiii một tiếng quăng tay lái xe, phát điên chạy đi.

Bà tử sợ quá không biết làm thế nào, chợt trông thấy ngựa của tiểu vương gia nhà bà ở phía sau đầu, dường như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hô to một tiếng: “Tiểu vương gia, tiểu vương phi trong xe.”

Diệp Trì hôm nay là cực kì nhàm chán, muội muội Tháp Na của Cáp Lộc Tán, chó má công chúa, quả thực chính là dã nha đầu, căn bản chưa từng thấy dã nữ nhân nào điên như vậy, Cửu công chúa so với nàng cũng có thể xưng là thiện lương văn tĩnh, hết lần này tới lần khác từ sau khi thấy hấn, liền cả ngày kéo hấn theo chân huynh muội bọn họ chơi đùa.

Cáp Lộc Tán cũng thế, tốt xấu gì cũng là Vương của một nước, tuy nói đến Đại Yến giao thiệp thuận tiện cưới vợ luôn, cũng không thể vui đến quên cả trời đất như thế, nhìn hai huynh muội này vui vẻ, hình như cũng quên mất mình là người cấp Bắc Quốc, cả ngày ở kinh thành ăn uống chơi đùa, cưới ngựa săn bắn, không làm được một chuyện đứng đắn nào.

Làm hại hấn bị Hoàng Thượng sai khiến tới tiếp đãi, cả ngày đi theo đám huynh muội bọn họ, đi sớm về trễ, ngay cả thời gian ở với nàng dâu nhỏ cũng không có, hấn đã vài ngày không ăn cơm với nàng dâu rồi, vả lại, cha vợ hấn còn bệnh nặng, hôm qua nói với Hoàng Thượng, không chịu nổi rồi, nếu không thì thay người đi, Hoàng Thượng nói bao nhiêu lời hay ý đẹp khẩn thiết, bảo hấn lại ở cùng với hai huynh muội này vài ngày.

Nếu Hoàng Thượng cứng rắn, tính nết Diệp tiểu gia nổi lên dứt khoát mặc kệ, nhưng Hoàng Thượng cứ như vậy, Diệp Trì một từ cũng không thốt ra được, đây không phải là sáng sớm bởi hai người này đi dạo hơn phân nửa con phố, sau đó Tháp Na liền mặc kệ, nói đi dạo những cửa hàng này không vui tí nào, không bằng đi ngoại ô phi ngựa săn bắn.

Nha đầu kia là một người hô mưa gọi gió, nói đi, liền xông bữa lên ngựa rồi xoay người về phía trước, còn bắt hấn đuổi theo nàng, Diệp Trì sờ lên túi đựng tên, nếu như không phải cần nhắc đến vấn đề hòa bình hai

nước, hẳn thật muốn một mũi tên bắn chết tai họa này, đuổi theo cái rắn, trên đường cái chạy ẩu như thế, lỡ đụng bị thương người thì làm làm sao bây giờ.

Nghĩ như vậy, Diệp Trì rút lại phía sau một bước, ở bên cạnh Cáp Lộc Tán nói: “Người đừng chỉ chiếu cố bản thân người, cũng nên quan tâm tới người, không sợ người giận, chứ muội tử người như vậy, nếu ở Đại Yến chúng ta chỉ có thể chết già trong khuê phòng thôi, không có hán tử nào muốn lấy vợ này về nhà đâu.”

Nửa tháng tới đây, Diệp Trì và Cáp Lộc Tán đã hết sức quen thuộc, gia hỏa này và muội tử hẳn không giống nhau, nói tiếng Quan thoại vô cùng lưu loát, nghe nói mẫu thân hẳn là nữ nhân Đại Yến, cho nên mượn một chút lí do này, coi như muốn trèo lên quan hệ với Đại Yến, bước kế tiếp còn muốn lấy một công chúa Đại Yến trở về làm Vương Hậu.

Cửu công chúa định cho Hứa Minh Chương, vạn tuế gia sẽ hạ chỉ phong Trần Viễn Hầu phủ Phong Cẩm Phong là An Bình quận chúa, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn, ngày tốt cũng không xa chính là ba ngày sau, ở kinh thành thành lễ, lại quay về Cáp Bắc Quốc của hắn, cho nên, Diệp Trì cũng coi như thấy được ánh rạng đông, chỉ cần Cáp Lộc Tán vừa đi, hẳn liền có thời gian ở cùng nàng dâu rồi, cũng không cần lại cùng nha đầu ngốc Tháp Na này cả ngày chạy lung tung.

Vốn còn nghĩ thế, hôm nay cùng huynh muội này đi ngoại ô phi ngựa trở về sớm một chút, nhìn xem có thể cùng nàng dâu nhỏ đi thăm cha vợ hay không, cha vợ hẳn bị bệnh cũng không được tốt.

Tính toán rất thuận lợi, lại chưa nghĩ đến Tháp Na lúc này như bà điên sắp đụng phải xe ngựa của vợ hắn, Diệp Trì vừa thấy bà tử hầu hạ trước mặt vợ hắn, trái tim suýt chút nữa đã nhảy ra, lại nghe bà tử này nói, suýt nữa bị hù chết, trong lòng nói, bà điên, nếu vợ hắn có gì bất trắc, tiểu gia giết chết cả nhà người.

Đánh ngựa đuổi tới, nhưng đã chậm hơn Cáp Lộc Tán một bước, Cáp Lộc Tán nghe xong bà tử nói tiểu vương phi, liền tựa như đánh máu gà, thúc vào bụng ngựa liền chạy ra ngoài, không biết còn tưởng là vợ của hắn.

Cáp Lộc Tán cỡi ngựa bắn cung tương đối lợi hại, đặc biệt là con ngựa hắn ngồi kia, là Hãn Huyết Bảo Mã ngày đi nghìn dặm, cho dù Diệp Trì cưỡi Ô Văn Truy Tuyết đuổi theo, so sánh với ngựa của Cáp Lộc Tán, cũng không thể hơn được.

Cho nên, Cáp Lộc Tán trước một bước đuổi theo lên xe ngựa, đợi ngựa của hắn lướt vượt qua con ngựa đang hoảng sợ, rút ra bảo đao trên lưng, giơ tay chém xuống, đầu ngựa rơi xuống đất, xe ngựa rớt cuộc ngừng lại.

Lúc Diệp Trì đuổi đi lên, Cáp Lộc Tán đã trước một bước đẩy cửa xe ra, Thời Tiêu cho là hôm nay mình sẽ chết chắc, không ngờ bỗng nhiên được cứu, kinh hoàng chưa bình tĩnh lại được, chỉ thấy xe cửa mở ra, một đôi mắt màu xanh biếc.

Thời Tiêu còn chưa kịp thấy rõ khuôn mặt người này, người này liền bị gạt ra, tiếp theo nàng nhìn thấy Diệp Trì, vừa nhìn thấy Diệp Trì, Thời Tiêu cuối cùng nhận không được nhào tới, Diệp Trì kéo nàng vào trong ngực ôn nhu nói: “Không sợ, không sợ, có gia ở đây.”

Sau một lát, Thời Tiêu mới ổn định lại tâm thần, nhớ tới đây là trên đường cái, mặc dù là phu thê, ngang nhiên ôm nhau như thế cũng là không ổn, vội vàng từ trong lòng ngực của hắn đi ra, vừa muốn hỏi hắn tại sao lại ở chỗ này, liếc mắt một cái trông thấy một nửa con ngựa trên mặt đất, trong dạ dày lập tức cuộn trào, ọe một tiếng phun ra.

Diệp Trì vô cùng sợ hãi, vội vàng dẫn dò Đắc Lộc đi chuẩn bị kiệu, nửa ôm nửa đỡ vợ hắn cách xa con ngựa một chút, thấy bên cạnh có một quán trà, dứt khoát đỡ vợ hắn đi vào bên trong ngồi xuống, gọi chủ quán khuấy muốn chén trà cho nàng súc miệng, lại móc khăn ra lau lau khóe môi cho nàng.

Hành động của hai người này trong nhà sớm đã nhìn quen, Diệp Trì thì cam tâm tình nguyện hầu hạ vợ hắn, Đắc Lộc cũng buồn bực, tiểu gia nhà bọn họ phải nói là chủ nhân quần áo đến vươn tay cơm đến há miệng, trước kia cũng không thấy hầu hạ ai, nếu là lão Vương Phi, cùng lắm thì bưng trà, đấm bóp chân đã khùng khiếp lắm rồi, hôm nay thì hay rồi, phạm là chuyện cận thân với tiểu vương phi, đều bị tiểu gia nhà bọn họ ôm đồm.

Vốn trước mặt Vương Phi nên phân phối mấy nha đầu hầu hạ, nhưng tiểu vương gia lại nói không cần, về sau Đắc Lộc nhìn ý tứ này, rốt cuộc đã rõ, là không cần, việc hầu hạ tiểu vương phi đều bị tiểu gia nhà bọn họ giành hết, nha đầu có đến cũng không có chuyện gì làm, vì vậy, trong nội viện tiểu vương phi, một người nha đầu cũng không có, cận thân hầu hạ, trừ gia nhà bọn họ ra chính là hai bà tử, tuy nói có chút không hợp quy củ, nhưng nhìn tiểu gia và tiểu vương phi lúc này ân ái nhiệt tình, Đắc Lộc ngược lại cảm thấy, không có nha đầu cũng tốt, bớt được không ít chuyện.

Đắc Lộc nhìn đã quen, nhưng người khác lại chưa từng thấy, đặc biệt là huynh muội Cáp Lộc Tán, nhận thức Diệp Trì cũng được nửa tháng, chỗ nào gặp qua Diệp Trì như vậy.

Ngày đầu tiên hai người gặp mặt, Sùng Nhân để giật dây phía dưới, Cáp Lộc Tán liền cùng Diệp Trì tụt dùng luận võ đề danh, chân thực đánh một trận, sờ dĩ thân cận với Diệp Trì, cũng là một trận này sinh ra một chút ý tứ luyến tiếc anh hùng.

Đây là Sùng Nhân để lén lút nói ra với Diệp Trì, Diệp Trì liếc mắt một cái nhìn thấu Hoàng Thượng, bĩu môi nói: "Hoàng Thượng không phải là tay chân ngứa ngáy, bản thân mình không thể đi lên, mới bảo ta lên trước đi đánh tiểu tử kia một trận, ra oai phủ đầu với hắn, tránh cho tiểu tử họ Cáp kia, đã tâm bành trướng, nghĩ ngợi lung tung, tiến tới sinh ra ý nghĩ không nên có."

Một câu làm cho Sùng Nhân để vui vẻ nói: "Thế nào, bảo người thay trầm đi lên, người còn ủy khuất hả, người nói thử xem người đã gây cho trầm bao nhiêu phiền toái rồi, từ chỗ trầm cưỡng đi bao nhiêu thứ tốt, nuôi binh ngàn ngày, dụng binh nhất thời, ngay lúc này nếu người bị Cáp Lộc Tán thu thập, đừng nói mặt của người, ngay cả mặt của trầm cũng bị người vứt sạch, được rồi, người cũng đừng ủy khuất nữa, người ngó ngó xem chỗ trầm có thứ gì người thấy hợp ý, trầm cho người chọn đem về."

Diệp Trì nghe xong, liền nhớ lại cha vợ nhà hắn, cha vợ nhà hắn hôm nay bệnh càng nặng lại càng nhớ tới chuyện trước kia, hôm kia hắn tranh thủ ghé qua thăm, cha vợ kéo tay của hắn, không ngừng nhắc tới đồ gia truyền của Thời Gia, tâm tâm niệm niệm chính là bốn bức mặt quạt tổ tiên truyền thừa lại, luôn nói mấy đời truyền thừa lại tốt thế nào, đến đời ông lại bị cháy mất, ngày sau xuống dưới cửu tuyền còn mặt mũi nào gặp tổ tông Thời Gia.

Cha vợ nhà hắn đúng là cố chấp, thật ra Hoàng Thượng ban thưởng Nghiên Sơn minh và San Hô bút giá đồ, tuy không thể so với mặt quạt bảo bối, nhưng đó là hai việc khác nhau, Diệp Trì lúc này nhớ tới cha vợ nhà hắn, lại nghĩ tới những Tao Lão Đầu của Như Ý quán trong cung, nghe nói vẽ cổ họa gì gì đó, chính là không nhìn thấy cũng có thể mô phỏng 8, 9 phần 10.

Bốn bức mặt quạt của nàng dâu nhà này, một bức lấy được từ trong tay người cậu khốn nạn đoán mệnh của Hứa Minh Chương, Hứa Minh Chương về sau lại đưa tới một bức, còn lại hai bức nếu có thể bảo đảm Tao Lão Đầu Như Ý quán vẽ, đem ra ngoài đến thật giả cũng khó phân biệt, tốt xấu gì cũng có thể khiến cha vợ hài lòng.

Nghĩ đến đây, Diệp Trì liền nói với Sùng Nhân để, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn Như Ý quán vẽ hai bức mặt quạt, Sùng Nhân để ngược lại đồng ý, nói chuyện hôm nay cũng không sai biệt lắm, Diệp Trì còn muốn hôm nay tiến cung đi Như Ý quán ngó ngó, nếu được, cầm qua cho lão nhạc phụ, không chừng cao hứng, bệnh liền đỡ hơn phân nửa.

Không ngờ lão nhạc phụ bệnh còn chưa hết, nàng dâu bảo bối suýt tý nữa đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhớ tới ban nãy, Diệp tiểu gia nghĩ mà sợ, nếu không phải hắn kịp thời đi đến chỗ này, Cáp Lộc Tán quyết định thật nhanh chém đầu ngựa, vợ hắn...

Nghĩ đến đây, âm trầm trầm mất Thập Na, hết lần này tới lần khác Thập Na lại là một người không có ánh mắt, ở bên ngoài quán trà chưa hiểu rõ đã dùng tiếng Quan thoại la to: "Diệp Trì, đi thôi, cùng nữ nhân rề rà cái gì."

Thấy Diệp Trì không đi ra, dậm chân một cái chạy vào, đưa tay tới kéo Diệp Trì, Diệp Trì sớm không kiên nhẫn rồi, lập tức hất nàng ra: "Cút."

Thập Na nào gặp qua Diệp Trì hung dữ như vậy, sợ tới mức thụt lui hai bước, dường như mới phát hiện nữ nhân trong ngực Diệp Trì, mặt liền biến sắc, giơ lên một ngón tay chỉ Thời Tiêu: "Người chính là Vương Phi của Diệp Trì ư, Cáp Bắc Quốc chúng ta có một quy củ, hai nam nhân nếu như nhìn trúng một nữ nhân,

liền quyết đấu, thắng mới có thể làm trượng phu của nữ nhân kia, ta thích Diệp Trì, hai chúng ta cũng tỷ thí một chút.”

Tiếng chim của Tháp Na pha trộn tiếng Quan Thoại, cộng thêm thông dịch chạy tới bên cạnh, Thời Tiêu rốt cuộc hiểu rõ, công chúa cấp Bắc Quốc này vừa ý Diệp Trì rồi...

79. Chương 79

Trong nháy mắt, lòng Thời Tiêu rất hoảng sợ, giống như vừa rồi khi ngồi ở trong xe ngựa kinh sợ, nàng nghĩ đến Diệp Trì gần đây đi sớm về trễ, ngoại trừ buổi tối vẫn muốn quần lấy mình, có đôi khi ngay cả câu lời đều không thể nói rõ, nàng chỉ ước chừng nghe được là hắn tiếp đãi Cấp Lộc Tấn, nhưng lại không biết còn có công chúa Tháp Na, trước kia khi hắn nói với nàng, nàng cho rằng cũng chỉ gặp mặt một lần, với thái độ hôm nay của Tháp Na xem ra không phải chỉ đơn giản gặp mặt như vậy.

Cách nghĩ của nam nhân Thời Tiêu có lúc không hiểu nhiều lắm, nhưng chợt nhớ tới Quyên Tử nói với nàng: “Nam nhân không phải là thứ gì tốt, dù cho không thích nữ nhân, cũng có thể sắp tới, đại đa số nam nhân cũng sẽ không cự tuyệt, ngược lại còn hưởng thụ cảm giác thích thú khi được nữ nhân theo đuổi.”

Như vậy Diệp Trì có phải cũng như thế hay không, nghĩ đến đây, Thời Tiêu cũng không để ý đến Tháp Na đang kêu gào, nàng nhìn lại, vẫn đề căn bản ở trên người Diệp Trì, lại bị loại ánh mắt hung ác của Diệp Trì làm sợ hết hồn.

Diệp Trì rút bội kiếm trên lưng ra, cổ tay run lên đâm tới cuốn lấy roi ngựa trong tay Tháp Na, kéo một phát, cây roi của Tháp Na rơi vào trong tay Diệp Trì, Diệp Trì nhìn cũng chưa từng nhìn hai tay dùng sức, rắc rắc bẻ thành hai đoạn, ném xuống bên cạnh chân Tháp Na: “So với vợ ta, người nếu như thiếu nam nhân, đây đường kia, không được nữa, chạy về cấp Bắc Quốc của người đi, như người có rửa chân cho gia, gia cũng ngại xấu xí.”

Lời này có hơi quá, Thời Tiêu vội vàng kéo hắn nhỏ giọng nói: “Đừng nói nữa.”

Tiếng Quan thoại của Tháp Na không tốt, Diệp Trì nói nghe không hiểu, lôi kéo thông dịch bên cạnh phiên dịch cho nàng, thông dịch kia cũng đồ mồ hôi, vốn định lắp liếm, lại bị tiểu vương gia trừng, vội vàng dựa theo ý tứ dịch ra.

Tháp Na nghe xong, tức giận mặt đỏ rần, cây roi không có, giơ lên tay chỉ Thời Tiêu và Diệp Trì nói: “Thì ra người thích nữ nhân vô dụng như vậy.”

Theo chân bọn họ lăn lộn hơn nửa tháng, lời nói của cấp Bắc Quốc, Diệp tiểu gia có thể nghe hiểu đại khái, nghe thấy lời này, hừ một tiếng: “Đây là nàng dâu của gia, tự nhiên thích thôi, mà đời này chỉ thích một mình nàng, người tức giận sao, nếu không phải thấy các người từ Cấp Bắc Quốc xa xôi tới đây, tiểu gia nổi khùng lên, cũng mặc kệ công chúa hay không công chúa, cút.”

Tháp Na còn muốn nói gì nữa, Cấp Lộc Tấn quát to một tiếng, huyền thuyền nói một lèo, đến trước mặt Thời Tiêu có chút cúi đầu: “Tháp Na tính tình thẳng thắn, nhiều khi có đắc tội, tiểu vương phi không nên để ở trong lòng.”

Thời Tiêu nhìn hắn một cái đứng lên, Diệp Trì vội vàng đỡ nàng, Thời Tiêu hơi đẩy hắn ra nói: “Người ta là khiêu chiến với ta, người nên để ta tự mình giải quyết mới phải.” Nói xong đi ra quán trà đứng ở trước mặt Tháp Na.

Diệp Trì nhắm mắt theo đuôi phía sau, mắt trừng Tháp Na, tay dè ở lên vỏ kiếm, ý kia, chỉ cần Tháp Na dám động đến vợ hắn, liền trực tiếp giết nàng ta.

Thời Tiêu nhìn Tháp Na hồi lâu, công chúa dị tộc này thật sự rất đẹp, không hề thua kém nữ nhân Đại Yến các nàng, làn da trắng như tuyết, ngũ quan sắc sảo, ánh mắt của nàng và ca ca nàng đều là màu xanh biếc, giống như bảo thạch sáng long lanh, đại khái bởi vì phản ứng của Diệp Trì, khí thế yếu đi không ít, nhưng

khi đối mặt với nàng, vẫn ngẩng cao đầu trừng mắt nhìn nàng: “Diệp Trì là anh hùng, người không xứng với chàng.”

Những lời này Tháp Na dùng tiếng Quan thoại để nói, mặc dù không chuẩn lắm, Thời Tiêu cũng nghe rõ, sau khi nghe rõ, Thời Tiêu nở nụ cười: “Xứng hay không chỉ là ý nghĩ của người thôi, tình cảm của vợ chồng chúng ta như thế nào người ngoài sao có thể hiểu, Đây chính là khác biệt giữa Cáp Bắc Quốc các người và Đại Yến ta, quy củ của các người là chỉ cần coi trọng, mặc kệ đối phương có nguyện ý hay không đều muốn đoạt, cho dù đoạt được cũng không yêu thích lẫn nhau, vậy thì có ý nghĩa gì đâu, chẳng phải trở thành vợ chồng bất hoà, nắm tay cả đời bên nhau đến già, đây là phu thê Đại Yến chúng ta, người mới vừa nói muốn cùng ta tỷ thí, ta sẽ không so với người, bởi vì Diệp Trì vốn chính là trượng phu của ta, từ lúc ta gả cho hắn, chúng ta cũng đã ước hẹn bên nhau đến già, sinh tử không rời, ta biết hắn tốt lắm, nhưng hắn đã có thê tử, cho nên Tháp Na công chúa, xin lỗi, người chỉ có thể chọn lương tể khác thôi.”

Hôm nay là một ngày Diệp tiểu gia đặc biệt vui vẻ hơn hai mươi năm qua, thậm chí so với ngày thành hôn còn cao hứng hơn, bởi vì nha đầu ngốc Tháp Na này, vốn hôm nay có lẽ tâm tình cực kém, không ngờ vợ hắn lại nói một phen này, vừa nghĩ tới, miệng Diệp tiểu gia kia liền không nhịn được cang toét, đi theo bên cạnh vợ hắn, chỉ còn thiếu hoa chân múa tay vui sướng thôi.

Đến dưới cây hòe phố nhỏ Tỉnh Thủy, Diệp Trì cũng nhịn không được nữa, giữ chặt tay vợ hắn nói: “Nàng dâu, lời nàng vừa nói kia lập lại lần nữa được không, gia chưa nghe đủ, nhất là câu kia, bên nhau đến già, sinh tử không rời, nàng dâu, nàng là nghĩ như vậy đúng hay không, trong lòng nàng cũng yêu ta đúng không?”

Thời Tiêu có chút xấu hổ, vừa nãy ngay trước mặt Tháp Na có thể nói ra, bây giờ đang ở trước mặt Diệp Trì lại không nói ra được, vì vậy chỉ có thể giả ngu: “Ta nói sao, sao ta không nhớ, nhanh vào đi thôi, không biết cha ta bệnh thế nào rồi.” Nói xong không để ý tới Diệp Trì, cất bước đi vào nhà.

Diệp Trì bị cự tuyệt, vội vàng đuổi tới, kéo nàng dâu Thời Tiêu: “Nàng đỡ dành gia đi mà, vừa nãy ta nghe chính xác lắm mà, nàng nhớ lại đi.”

Thời Tiêu thấy hắn như vậy, nhịn không được liếc hắn một cái nói: “Những lời kia lúc nào nói không được, bây giờ đừng có quần bắt ta nói, trở về nói cho huynh nghe là được chứ gì.”

Đối phó với quần quýt của Diệp Trì, Thời Tiêu đã tổng kết ra một phương pháp đối đáp hữu hiệu, chính là hắn nói cái gì cũng đáp ứng với hắn, sau đó có làm hay không qua thì tính sau.

Diệp Trì nghe vợ hắn đồng ý, lúc này mới buông nàng ra, vợ chồng son đi vào thăm Thời cha, hôm nay nhìn sắc mặt ngược lại so với hôm kia tốt hơn nhiều, mặc dù thỉnh thoảng cũng ho khan, cũng may không còn phải thở hỗn hển.

Thời Tiêu hỏi người hầu hạ, ban đêm như thế nào, người hầu hạ nói, sau khi uống thuốc của Khâu thái y, ban đêm tốt hơn nhiều, trước kia ngủ không được, hôm nay ngủ ngon cả đêm, lúc này Thời Tiêu mới thả lỏng, đưa nhân sâm lão Vương phi cho, dặn dò mỗi ngày trước khi đi ngủ thì nấu canh sâm.

Quay mặt thấy Diệp Trì đang nói chuyện vui vẻ với cha nàng, cha nàng từ trước đến nay rất thích Diệp Trì, chỉ cần Diệp Trì đến, cha nàng nói cũng nhiều, thật ra Thời Tiêu nghe kỹ, là hai người này nói chuyện căn bản là râu ông nọ cắm cằm bà kia, hết lần này tới lần khác rất ăn nhịp với nhau, có đôi lúc Thời Tiêu không tự nén được sẽ nghĩ, nếu không có chuyện mẫu thân Minh Chương phóng hỏa, mình như ý thuận lợi gả cho Minh Chương, cha nàng tự nhiên sẽ không gây khó dễ cho Minh Chương, nhưng vô luận như thế nào cũng sẽ không thân thiết giống như Diệp Trì như vậy, nàng nhìn trong lòng đều có chút chua xót, ai không biết, còn tưởng Diệp Trì không phải con rể mà là nhi tử ruột thịt, còn nàng là khuê nữ ruột thịt lại bị vứt ra phía sau.

Nhưng chỉ cần cha nàng vui vẻ, thì sao cũng được, nhưng chợt nghe cha nói muốn dọn đến chỗ Quyên Tử, từ lúc mua thôn trang, Quyên Tử buồn bán càng bận rộn, lúc đầu còn ở trong nhà, về sau Diệp Trì sai người tới, dứt khoát liền dời đến thôn trang.

Thời cha nói: “Hôm qua Quyên tới đây nói với ta, thôn trang kia của nàng quang cảnh đẹp rộng rãi thoáng mát, người cũng nhiều, nói nếu ta ở trong nhà buồn chán thì dọn đến chỗ nàng ở ít ngày, ta liền nghĩ hai năm qua, chỉ toàn ở trong thành, cho nên ta cũng rất muốn đi ngắm nhìn phong cảnh một chút.”

Lời này ngày đó đi Vương Phủ Quyên Tử cũng lén lút nói với nàng, nói: “Ba phần bệnh bảy phần dưỡng, bệnh của Thời thúc thúc, ta thấy một nửa là tâm bệnh, chắc là nhớ nhà, trước mặt người thì không nói gì nhưng lại nói với ta mấy lần rồi, nói nhà các người thế nào, sau khi người xuất giá cũng không đi thành Nam dạy học, chắc là khó chịu lắm, bảo thúc thúc đến chỗ ta, chơi đùa với các tiểu tử, không chừng sẽ tốt hơn.”

Thời Tiêu lúc này nhớ tới, không khỏi nói: “Thì ra là như vậy, người và Quyên Tử cũng thương lượng xong rồi, chỉ còn chờ ta tới thông báo cho ta một tiếng thôi.”

Thời cha cười nói: “Cũng không phải vậy, không đợi con, hôm kia ta đã theo Quyên Tử đi rồi.” Quay đầu lại nói với Diệp Trì: “Vừa vặn hôm nay người đến, nếu không ta qua đó từ sớm rồi, ta nghe nói chỗ Quyên Tử náo nhiệt lắm.” Nói xong liếc mắt Thời Tiêu, tiến đến bên cạnh lỗ tai Diệp Trì nhỏ giọng nói: “Các người lưu lại ăn cơm tối hãy về, hai người chúng ta uống mấy chung cho đã.”

Thời Tiêu nói: “Đừng tưởng ta không nghe, Khâu thái y nói, người uống ít rượu thôi.”

Diệp Trì vội nói: “Thiếu gia uống rượu biết kiêng cử mà, uống hai chung không sao đâu, cha ta uống được mà, còn không cho uống, bảo người sống sao nổi.”

Thời Tiêu vừa buồn cười vừa tức giận liếc Diệp Trì: “Huynh bớt cổ vũ đi, ta nói không cho các người uống hồi nào.” Nói xong không phản ứng đến hai người, sai người thu dọn đồ cho cha nàng, vội vàng sớm thu thập xong, ăn xong cơm trưa, tiến lên xe, chạy ra ngoài thành.

Một tháng này, Thời Tiêu không ở Vương Phủ chính là đến thăm cha nàng, vô cùng bận rộn, ngược lại không biết nơi này của Quyên Tử đã thay đổi hình dáng, từ thật xa nhìn sang, nhà hay là phòng ở ngày đó, lập tức có thể nhìn ra là chỗ nào không giống nhau.

Chờ đến gần thôn trang, lúc thấy Quyên Tử mang theo một tiểu tử đi ra đón, Thời Tiêu mới suy nghĩ cẩn thận, ngày đó khi đến đây không khí trầm lắng, ngay cả người cũng không trông thấy, hôm nay lại vô cùng náo nhiệt nhưng nhân khí cũng không nhiều lắm.

Các tiểu tử ba chân bốn cẳng giúp đỡ khuân đồ, Diệp Trì đỡ lão nhạc phụ đi vào, thu xếp cho Lão nhạc phụ xong, ngẩng đầu nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc bên kia, không khỏi sửng sốt một chút, trong lòng nói, lão Liễu đầu sao lại chạy đến đây.

Quyên Tử vừa tìm không thấy Liễu tiên sinh, lúc này thấy hắn, vội vàng kéo tới đây nói: “Liễu tiên sinh, người không phải luôn buồn rầu không có ai đánh cờ cùng người sao, hiện tại đã có rồi đó.” Nói xong lần lượt giới thiệu, đến trước mặt Diệp Trì, Liễu tiên sinh không khỏi có chút mất tự nhiên.

Diệp Trì khoát tay một cái nói: “Ngồi đi.” bồi lão nhạc phụ đi dạo một chút, ăn cơm tối, vợ chồng son liền vội vàng về Vương Phủ.

Trên đường Thời Tiêu nói: “Liễu tiên sinh kia nhìn cũng không giống tiên sinh sổ sách bình thường, nghe nàng nói chuyện với ta cha, rất có học vấn đó.” Diệp Trì cười hắc hắc: “không phải có học vấn thôi đâu, hắn và cha giống nhau đều là trúng tú tài, ngay cả vận mệnh cũng không tốt, trong nhà xảy ra chuyện, sau được Tả Hoàn coi trọng, tới thôn trang của hắn trở thành quản sự, còn nói sau này cưới vợ, liền đề bạt lúc hắn làm đại quản gia, không ngờ không trở thành đại quản gia, ngược lại đã thành tiên sinh sổ sách của Quyên Tử, còn nói, gần đây không thấy tiểu tử kia tụ tập, tưởng hắn đã buông xuống, thì ra vẫn còn nhớ thương.”

Thời Tiêu nghe xong không khỏi lo lắng: “Lời này vốn là ta không nên nói, nhưng liên quan đến Quyên Tử, cũng không thể không nói, Tả Hoàn cho dù tốt, cũng là người đã đính hôn, mà Mạc gia cô nương này, vài ngày trước tướng quân phu nhân mời Vương Phi qua phủ thưởng thức uống rượu, ta cũng đi theo, vừa vặn gặp được vị Mạc gia tam tiểu thư, tao nhã, rất ổn thỏa, gia thế lại như vậy, hôn sự này như thế nào lui được, cho dù có thể lui, sau khi lui, bảo vị Mạc gia tam tiểu thư này làm sao bây giờ, chẳng lẽ không phải hại người ta.”

Diệp Trì nói: “Nàng sợ Quyên Tử chịu thiệt, lại sợ Mạc gia tam tiểu thư chịu ủy khuất, vậy thì bảo Tả Hoàn dù thế nào, chẳng lẽ thất cổ.”

Thời Tiêu nhin không được nói: “Hắn treo cổ cũng xứng đáng, đã sớm đính hôn, mắc gì lại trêu chọc Quyên Tử, nếu không phải trong lòng suy nghĩ trái ôm phải áp hưởng tề nhân chi phúc, làm sao biến thành như

hôm nay, đàn ông các người đều giống nhau mà.”

Diệp Trì bị dính líu: “Nàng dâu ta đang nói Tả Hoành mà, sao nàng lại lôi ta vào, lòng ta đối nàng trời đất chứng giám, nàng cũng không thể oan uổng ta, ta biết mấy ngày nay không ở cùng nàng, nhưng đây không phải là bởi vì huynh muội Cáp Lộc Tán ư, theo gia, hận không thể ôm vợ ta không buông tay, ta đây mỗi ngày trở về, nàng đều ngủ rồi, ta còn phải nghìn cầu vạn cầu...”

Thời Tiêu mặt đỏ lên vội vàng che miệng của hắn: “Huynh lại nói hươu nói vượn, ta nhưng không để ý tới huynh nữa.”

Diệp Trì cười một tiếng kéo tay của nàng xuống, nhưng đặt ở bên môi hôn một cái: “Ta không nói không được sao.” Ôm vợ hắn vào trong ngực nói: “Dù sao còn có ba ngày, ba ngày sau Cáp Lộc Tán đại hôn, cũng nên về nước, chờ hắn rồi đi, ta và Vương Phi nói một chút, chúng ta đến biệt viện ở ít ngày, nàng nói như vậy tốt hay không tốt?”

Thời Tiêu gật gật đầu, nhưng nhớ tới cái gì: “An Bình quận chúa... ” ” phù...” Diệp Trì đặt ngón tay lên miệng nhỏ của vợ hắn: “Không nói chuyện của người khác, rất nhiều ngày gia không hôn nhẹ vợ ta rồi, nếu không, bây giờ để gia đỡ thêm a, ô ô...”

Ba ngày sau Cáp Lộc Tán đại hôn, Cáp Lộc Tán và Phong Cẩm Phong đã thành đôi, không tới mấy ngày, hoàng thượng hạ chỉ đi Tây Uyển săn bắn, lần săn bắn này cũng là gián tiếp tiễn đưa Cáp Lộc Tán, bởi vì Thái hậu có hứng thú, những năm qua hành trình săn bắn chỉ có nam nhân, liền thay đổi hình thức.

Nếu như Thái hậu đi, tất cả các nhà tự nhiên đều phải đi cùng, lão Vương phi tất nhiên là mang theo Thời Tiêu, Vương Phi lại nói: “Cha nàng còn bệnh nặng, thỉnh thoảng phải đi thăm, nếu đi Tây Uyển, chỗ cha nàng...” Vương Phi còn chưa nói hết, Vương Gia hôm qua trở về nói với bà, trong cung đụng phải Khâu thái y, liền thuận đường hỏi thăm bệnh của cha Thời Tiêu, nhưng Khâu thái y chỉ lắc đầu.

Định Thân Vương trở về còn nói với Vương Phi: “Hôm kia không phải bà nói ông thông gia khỏe lên nhiều rồi sao, sao Khâu thái y còn nói không tốt.” Vương Phi cũng sốt một chút mới hiểu được: “Có lẽ chuyện như vậy mà Khâu thái y nói không tốt với con dâu, lần trước ông không thấy thôi, vừa nghe thấy ông thông gia bị bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của con dâu nhìn trắng bệch, sợ nếu như vậy, ta thấy cũng đau lòng.”

Sợ trong lòng Thời Tiêu không chịu nổi, những lời này, Vương Phi cũng không dám nói thật cho nàng biết, lão Vương phi nghe xong, cũng mất hết hứng thú, dứt khoát cũng không đi, cuối cùng Diệp Trì nói: “Bên kia cách biệt viện gần, có chuyện gì, so với trong phủ bên này còn gần hơn, cũng không phải cả ngày đều đứng quy củ ở trước mặt Thái hậu, được nhàn rồi đi thôn trang của Quyên Tử cũng có người nhìn lão nhạc phụ.”

Nói như vậy, lão Vương phi mới vui vẻ, mang theo Thời Tiêu đi, lúc đầu Thời Tiêu còn có chút lo lắng không yên, mặc dù gần qua mới hơn một tháng, cùng bà bà lão vương phi xã giao vài lần, người quen biết lại không nhiều, những thế gia khuê tú kia và nàng không hợp ý, miễn cưỡng ở một chỗ cũng không thể nói mấy câu, vì vậy phần lớn thời gian, Thời Tiêu càng cảm thấy tình nguyện một mình tản bộ.

Vào thu trăm hoa tàn lụi, vô cùng điêu hui, Tây Uyển đúng là lúc đẹp nhất, bởi vì nơi đây khắp núi trồng cây phong, càng gần cuối thu, lá phong chuyển sang màu đỏ, đứng ở vị trí cao nhìn sang, khắp núi đều là sương đọng trên lá, nhuộm cả núi rừng, xinh đẹp say lòng người, ai còn quản tiếng kèn săn bắn xa xa.

Thời Tiêu không đào ngũ, từ lầu vải bên kia đi ra, tiến vào mảng rừng cây phong, đi bộ trong chốc lát, không ngờ trời đổ mưa, mặc dù không lớn, nhưng quần áo trên người đều bị ướt, trở về thế nào cũng bị Diệp Trì nói nàng không biết để ý thân thể.

Nghĩ đến liền muốn trở về, nhưng chợt nghe tiếng nói của một người: “Đêm lạnh cô đơn ai làm bạn, mưa gió triền miên tình cảm khó dứt, cây phong say chưa tỉnh tình vô duyên ở chốn nhân gian.”

Thời Tiêu cả người cứng đờ, thầm nghĩ, sao lại trùng hợp như vậy, lại ở chỗ này gặp được hắn, vội vàng tăng nhanh bước chân trở về, lại không nghĩ Minh Chương mở miệng gọi nàng nói: “Hôm nay ngay cả gặp cũng muốn trốn tránh sao?”

Thời Tiêu đành phải dừng lại xoay người, thấy Minh Chương đứng trước một cây phong, mặc dù mặc quan phục ô sa trên đầu, vẫn không thể che hết khi chất nham nhũ từ bên trong, ngoại trừ bên ngoài có hơi gầy,

hắn nhìn qua vãn tuần tú cao ngất.

Thời Tiêu luôn biết hắn là nam tử xuất sắc, khi đó, nàng còn nghĩ, hắn thích mình là không phải là bởi vì nguyên nhân từ nhỏ đã đính hôn, ở trong mắt nàng, nàng không xứng với Minh Chương, hiện tại vẫn cảm thấy như vậy, chỉ có điều, Thời Tiêu không biết hôm nay nên đối mặt với hắn như thế nào, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng gả cho Diệp Trì, hắn cũng thành phò mã, giữa hai người sớm đã không phải là thanh mai trúc mã có thể tùy ý cười đùa như vậy, cần phải tránh nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu nói: “Không biết huynh cũng ở đây, chút nữa hãy đi ra, sợ lão Vương phi lo lắng...” Nàng nói còn chưa dứt lời, chợt nghe Minh Chương thở dài nói: “Nàng không cần bởi vì ta ở đây liền không được tự nhiên, ta nhìn lá phong mới đi vào đây, đi vào tìm một ít trở về mà thôi.”

Nói xong nhìn nàng hồi lâu, thấp giọng nói: “Trước mặt hoàng thượng còn cần điểm danh, liền không nhiều quấy nhiễu nàng nữa.” Nói xong liền đi qua.

Thời Tiêu sững sốt một chút, chợt nghe âm thanh của Diệp Trì từ phía sau: “Đi khắp nơi tìm nàng không thấy, đoán là nàng chạy vào rừng cây, trời mưa sao cũng không biết tránh một chút.”

Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, trên đầu đã nhiều hơn một cây dù vẽ, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn Diệp Trì, thấy ý tứ không giống phiên muộn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ, trùng hợp gặp hắn như thế, nghĩ nàng có nên nói chuyện gặp Minh Chương cho hắn hay không, ngẫm lại cảm thấy, nếu nói, ngược lại có chút giấu đầu lòi đuôi, vốn nàng và Minh Chương cũng không có gì, hà tất chột dạ.

Nghĩ đến đây, xoay người nói: “Lá phong chỗ này thật là đẹp, ta là nhật một ít trở về kệp sách.”

Mắt Diệp Trì sáng loe loe: “Xem ra vợ ta rất thích lá phong a, nếu không trở về biệt viện, chờ đến trời thu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Nói làm Thời Tiêu phù một tiếng vui vẻ: “Huynh đây là đốt đàn nấu hạc, nhanh đừng giăng co nữa, mưa lớn rồi, trở về đi.”

Chuyện này Thời Tiêu căn bản không để ở trong lòng, từ Tây Uyển trở về liền quên không còn một mảnh, nhưng từ Tây Uyển trở về giữa hai người liền không bình thường, Thời Tiêu ngay từ đầu tưởng rằng bởi vì Cáp Lộc Tán muốn đi, Diệp Trì vội vàng tiễn đưa, mới có thể đi sớm về trễ, nhưng Cáp Lộc Tán cũng đã rời đi, hắn vẫn như thế, mà lại thường xuyên uống say, nhiều lần trở về đều là say khướt, hết lần này tới lần khác gặp phải cha nàng, mấy ngày nay bệnh càng trở nên không tốt, Thời Tiêu rút không ra thời gian để ý tới hắn, cũng liền cứ như vậy.

Thời Tiêu hiện tại chỉ nghĩ tới bệnh của cha nàng, lão vương phi vương phi thương cảm, đồng ý cho nàng chuyển về phủ nhỏ Tĩnh Thủy đi hầu hạ cha nàng, cha nàng ở chỗ Quyên Tử mấy ngày này, đợi Thời Tiêu từ Tây Uyển trở về trời cũng dần dần trở lạnh, suy nghĩ phủ nhỏ Tĩnh Thủy sắp xếp địa long, đến cùng cũng ấm áp chút ít, liền đón cha nàng trở về.

Trong phòng không dám đốt lửa than, vẫn ho khan dữ dội, ngủ mà vẫn ho, Thời Tiêu thật sự không yên tâm, được bà nói, cũng chẳng quan tâm tới thông báo cho Diệp Trì, liền chuyển về nhà mẹ đẻ, chỉ cho hạ nhân lưu lại lời nói.

Buổi tối hầu hạ cha nàng uống thuốc, liền đi vào nội viện bố trí bên cạnh cha nàng, thật ra cũng ngủ không được, vừa nhắm mắt lại liền nhớ tới Diệp Trì, nghĩ đến nàng không nên suy nghĩ nhiều, phu thê nào mà cả ngày như dính hồ ở cùng một chỗ đâu, cho dù trong lòng thích, ba năm ngày đã là quá sức rồi, chẳng lẽ nàng còn trông chờ ân ái cả đời sao.

Nhưng lại nghĩ tới cha nàng, nếu như cha nàng có vạn nhất, nàng thật là ngay cả một người thân cũng không có, mà trượng phu Diệp Trì này, cũng không biết trông chờ được không, ngoài cửa sổ mưa thu từng giọt tí tách rơi xuống, đêm thu lạnh lẽo ngay cả tâm người cũng nguội lạnh theo.

Đang đang suy nghĩ lung tung, chợt nghe cửa bạch một tiếng, Thời Tiêu lại càng hoảng sợ, nghe thấy bà tử bên ngoài nói: “Tiểu vương gia, chủ tử ngủ rồi. ”Biến, cút một bên đi, ta tìm vợ ta, người dám cản hử, chán sống rồi mà.”

Thời Tiêu vội vàng xuống giường từ trong phòng đi ra thấy Diệp Trì say khướt đi vào, vội vàng phát phát tay bảo bà tử lui xuống, đưa tay đi đỡ hần: “Không phải đã cho người lưu lại lời cho huynh rồi sao, ta chuyển qua hầu hạ cha ta vài ngày, muộn như vậy sao lại tới?”

Không ngờ Diệp Trì cười quái dị rồi hai tiếng: “Nàng là vợ ta, vợ ta không ở nhà, ta cũng không thể tìm a, ta phải nhìn vợ ta, miễn cho vợ ta hồng hạnh xuất tường.”

Mặt Thời Tiêu liền biến sắc: “Huynh tới tìm ta cãi nhau hay sao?”

Diệp Trì lại nói: “Ta nào dám tìm vợ cãi nhau, ta sợ lắm, ai bảo ta thích nàng, ai bảo ta con mẹ nó bị coi thường, mặc kệ trong lòng nàng nghĩ đến ai, đều phải nhịn hết, nhịn, nhưng đời này nàng đều là vợ ta, cho dù trong lòng nàng nhớ người khác, cũng vô dụng, vô dụng...”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hần: “Huynh có ý gì?”

Diệp Trì dường như thanh tỉnh một ít, ôm cổ nàng, lời nói cũng mềm nhũn: “Nàng đâu ta uống say nói hươu nói vượn rồi, nàng đừng giận ta nha, cho ta hôn nhẹ tí nào...” Nói xong sắp tới hôn Thời Tiêu.

Thời Tiêu lúc này mới tìm được manh mối, làm sao có thể để cho hần lừa bịp, đẩy hần ra: “huynh đã nói đến nước này rồi, sao không dứt khoát nói cho rõ ràng luôn đi, trong lòng ta nhớ thương người nào hả?”

Diệp Trì nhấn nạt hết nổi rồi, tức giận bùng lên, cười lạnh một tiếng nói: “Nàng nhớ thương người nào còn muốn ta nói sao, gia là bị coi thường, nhưng nàng cũng không tốt hơn đâu, Hứa Minh Chương hần có chỗ nào tốt, mẫu thân hần sai cậu hần đốt Thời Gia các nàng, làm hại nàng cửa nát nhà tan, nàng thì sao, tâm tâm niệm niệm nghĩ đến hần, trước không nói với ta đúng hay không, nàng đối với nương nàng thì sao?”

Thời Tiêu bỗng nhiên sững sờ nhìn phía sau Diệp Trì: “Cha...”

Diệp Trì lập tức tỉnh táo lại, vội vàng quay đầu lại, mới phát hiện lão nhạc phụ đứng ở cửa ra vào: “Niếp Niếp, người giấu giếm cha thật khổ...”

80. Chương 80

Diệp Trì đứng ở ngoài viện do dự cả buổi, cũng không dám đi vào bên trong, phía sau Đắc Lộc thở dài trong lòng, thầm nói, ông trời ơi, gia sao lại không gặp được người tốt vậy, tiểu vương gia và tiểu vương phi thật tốt, trước không nói đến, nhưng từ lúc thành hôn, ân ái nhiệt tình, ai nhìn thấy cũng phát thèm, nhưng người khác thèm cũng không có việc gì, nhưng nếu ông trời thèm thì không ổn à nha.

Phải nói tiểu gia nhà bọn họ cũng thiệt là, so sánh thiệt hơn chi vậy không biết, nàng dâu cũng lấy về nhà rồi, ngày ngày cứ ôm cho chặt, hơi đâu quan tâm trong lòng nàng nghĩ đến ai cho mệt, khoan nói hiện tại chuyện còn chưa có rõ ràng, nếu là thật sự, trong lòng tiểu vương phi còn vương vấn Trạng Nguyên Lang, cũng không phải lo lắng vô ích ư, có ích lợi gì đâu.

Tiểu gia lúc này âm ỉ vừa vặn rất tốt, bệnh của lão thông gia gia vốn đã không tốt, lúc này nổi nóng lên liền tệ hơn, hôm qua nằm ở trên giường gạch, đến hôm nay cũng chưa có tỉnh dậy, tiểu vương phi một câu cũng không thèm nói với gia, đêm qua nhìn thấy ánh mắt kia của gia, đừng nói gia sợ sệt, mình ở một bên nhìn mà cả người cũng rét run, thật sự là ánh mắt lạnh lẽo từ trong xương cốt, làm tiểu gia hôm nay chỉ dám tại bên ngoài nhử mắt, cũng không dám đi vào xem bệnh của lão thông gia như thế nào.

Hơn nữa, tuy nói bệnh này của lão thông gia đã được Khâu thái y sớm thông báo trị không hết rồi, cũng không phải do chuyện hôm qua, lão nhạc phụ của gia dù thế nào cũng không liên quan đến chuyện của tiểu gia, lại thêm chuyện hôm qua, thật sự có cái gì không hay xảy ra... Tiểu vương phi không hận chết gia mới lạ, thời gian tốt đẹp này sẽ bị phá hủy mất.

Càng nghĩ Đắc Lộc càng phát sầu thay tiểu gia nhà hần, chợt thấy bà tử bên cạnh tiểu vương phi đi ra, đến và đi tới phía trước lễ nói: “lão thông gia gọi tiểu vương gia đi qua.”

Trong lòng Diệp Trì buông lỏng, vội vàng đi vào, vừa mới vào nhà chỉ nghe thấy một hồi tiếng ho khan, bước nhanh vào phòng liếc vợ hắt, vợ hắt căn bản cũng không nhìn hắt, sắc mặt Diệp Trì tối sầm, đến trước mặt Thời cha, vỗ nhẹ nhẹ lưng cho lão nhạc phụ, đợi trận ho khan qua đi, vội vàng lại nhận nước hầu hạ uống hai phần, ân cần nhiệt tình này, thực so với hầu hạ cha ruột mình còn để tâm hơn.

Thời cha nhìn nhìn hắt, lại nhìn khuê nữ bên giường một chút, trong lòng thở dài, mặc dù hôm nay, ông cũng hiểu được nữ nhi gả cho Diệp Trì là rất đúng, Diệp Trì là thật lòng thật dạ đối tốt với nàng, không phải nói Minh Chương không thật tâm thật lòng, còn có bà bà luôn ước gì nương Tiêu Tiêu có thể chết đi, cho dù không có chuyện phóng hỏa, Tiêu Tiêu gả đi, có thể tốt sao, với tính cách của Minh Chương, sẽ giống như Diệp Trì che chở Tiêu Tiêu sao, căn bản không có khả năng.

Đến hôm nay, Thời cha chắc là biết rõ, sợ mình đại nạn buông xuống, nhưng ông một chút cũng không sợ, ngược lại cảm thấy có thể đi tìm nương Tiêu Tiêu, trong lòng rất sung sướng là đằng khác, những năm trước không biết, chỉ cảm thấy thê tử dù sao vẫn ở trước mặt mình, không xem bà ra gì, về sau bà không còn nữa, mới biết được, lúc người còn nên quý trọng nhiều hơn, chứ đến lúc người rời đi rồi, có cái gì cũng không kịp nữa.

Nhưng nếu ông rời đi, đôi tiểu oan gia này nên làm cái gì bây giờ, Nghĩ đến đây lại thở dài, nói với nữ nhi: “Bảo người hầu hạ lui xuống dưới, ta có lời muốn nói với hai đứa.”

Trong lòng Thời Tiêu đau xót, nước mắt cũng trào ra: “Cha...”

Thời cha sờ lên đầu nàng: “Niếp Niếp ngoan, không khóc, cha tốt lắm, không sao đâu.”

Diệp Trì nhìn nước mắt của vợ hắt đau lòng khôn xiết, đợi người hầu hạ đi xuống, Thời cha nói với Diệp Trì: “Bây giờ không có người ngoài, người nói với cha, tại sao lại nói trong lòng Tiêu Tiêu nhớ thương người khác, có chứng cứ không, hay là, lời này nghe từ chỗ nào đó?”

Diệp Trì cũng không nghĩ tới lão nhạc phụ đuổi hạ nhân ra để hỏi cái này, hắt hôm nay cũng hỏi hận muốn chết, lúng túng hồi lâu mới nói: “Cái kia, cha, hôm qua là ta uống say, say rượu không nên nói bậy thôi.”

Thời cha lắc đầu: “Tính tình của người ta còn không biết sao, nếu không phải có cái gì, cho dù uống rượu, cũng sẽ không như vậy với Niếp Niếp, người cũng không cứ nói rõ ra, nếu nói rõ, sau này mới có thể tốt được, trừ phi người không muốn cùng Niếp Niếp sống tốt.”

Diệp Trì vội nói: “Đời này ta chỉ có mình Tiêu Tiêu thôi, cái kia, thật ra, chính là ngày ở Tây Uyển trông thấy Hứa Minh Chương và Tiêu Tiêu ở cùng một chỗ nói chuyện, hơn nữa, ở đó nhặt được cái này.” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một vòng dây mặt ngọc.

Trông thấy mặt ngọc kia, Thời Tiêu nhin không được sững sốt, nhin không được lẩm bẩm nói: “Con chim gáy.”

Trong lòng Diệp Trì đau xót, liền biết cái này có vấn đề, lúc ở trong Tây Uyển nhặt được, hắt đã cảm thấy nhìn quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu, nhưng lúc đó không nhớ ra được, về sau trở về kinh thành mới nhớ tới, hình như vợ hắt cũng có một cái, lúc trước thu dọn phổ nhỏ Tỉnh Thủy, từ trong cổ vợ hắt rơi ra một vật như vậy, hắt vừa muốn nhìn kỹ, thì vợ hắt đã giấu mất rồi, đợi thành hôn thì lại không thấy, cũng liền quên mất chuyện này.

Nhớ tới ngày đó ở Tây Uyển, tranh thủ đi tìm vợ hắt, không ngờ lại không thấy, nghĩ đến vợ hắt mấy nay có chút mỗi mệ, hôm qua có nói rừng cây phong đẹp lắm, không chừng đã đi đến đó, mỗi ngày đều có mưa, sợ vợ hắt bị ướt, liền cầm dù đi tìm.

Nhưng cũng không thể trách hắt suy nghĩ nhiều, vừa tới gần cánh rừng, đã nhìn thấy Hứa Minh Chương từ trong đi ra, trong lòng Diệp Trì chính là buồn bã, nhưng lại nghĩ chắc là trùng hợp thôi, bản thân thì ăn dấm chua lung tung, trở về vợ hắt một phen muộn buồn bức lại không để ý tới hắt, liền không lộ thanh sắc.

Càng trùng hợp chính là, đồ vật hình thù cổ quái bị hắt nhặt được, Diệp Trì nghiên cứu cả buổi cũng không nhìn ra là cái thứ gì, nhìn như chim, nhưng cũng không phải là uyên ương, càng không phải là khổng tước phượng hoàng, loại chim này đây là lần đầu tiên hắt nhìn thấy, trong lòng nói, Hứa Minh Chương là người quái dị, đồ hắt mang cũng lạ luôn.

Diệp Trì lúc ấy thực không nhớ ra đã thấy ở nơi nào, cũng liền thuận tay nhét vào trong tay áo, đợi lúc hồi kinh, Hoàng Đế gọi hần qua thương nghị chuyện của Cáp Lộc Tấn, hần giữ tay áo, quái diệu liền rút ra, vừa vụn bị Hoàng thượng nhìn thấy.

Sùng Nhân để nào biết rõ những khúc chiết bên trong, liền là đơn thuần cảm thấy hứng thú đối với đồ vật rơi từ trên người Diệp Trì xuống, đặc biệt là cầm ở trong tay nhìn biết, nhìn không được cười nói: “Thường nghe thái hậu nói vợ của người có học vấn, tính tình tốt, tính tình tốt thì thôi đi, đằng này còn có học vấn, trăm ngược lại lúc đầu cũng có chút không tin, hôm nay lại có chút tin rồi, chỉ bằng ba lượng ba mực nước trong bụng người, đoán chừng cho người thêm một trăm năm, cũng không nghĩ ra cái này.”

Nói xong cầm trong tay: “Ta tới hỏi người, người biết đây là chim gì không?”

Diệp Trì đang buồn bực, tự nhiên là lắc đầu, Sùng Nhân để càng vui vẻ: “Trăm đoán người cũng không biết, nhất định là vợ người đưa cho người làm vật đính ước đúng không, trăm nói cho người biết a, đây là con chim gáy.”

“Con chim gáy là con gì?” Sắc mặt Diệp Trì hơi biến đổi, Sùng Nhân để chỉ vào hần nói: “Thật sự là gỗ mục không thể chạm khắc. Vợ của người mà gả cho người, ngược lại thực sự là...” Vốn muốn nói đáng tiếc, lại nghĩ, tình cảm của mình và Diệp Trì, chê cười cũng không tốt, thế nhưng trong lòng vợ hần thích tiểu tử hần, vẫn là lưu lại cho hần lưu vài phần mặt mũi, liền nói: “Kinh thi chung quy cũng đã đọc qua, quan quan sư cưu tại hà chi châu, yếu diệu thực nữ quân tử hảo cầu, thiết thòi cho vợ người nghĩ ra cái này, lại không nghĩ là đàn gảy tai trâu.”

Diệp Trì rốt cuộc cũng nhớ ra, đã từng nhìn thấy ở trong cổ vợ hần, lửa giận của Diệp Trì nhanh chóng bốc lên, từ ngự thư phòng đi ra ngoài, mặt mũi đen thui, Lưu Hải cũng không dám tiến lên nói chuyện.

Vốn định quay về Vương Phủ chất vấn vợ hần, nhưng nửa đường bị Cẩm Thành ngăn cản, nói hai huynh đệ mấy ngày không gặp rồi, liền kéo đi Nhạn Lai Lâu uống cho thống khoái mới được, Diệp Trì cũng đang không vui, đến Nhạn Lai Lâu càng nghĩ càng rầu, tất nhiên là lộ ra vài phần dấu vết, Cẩm Thành liền hỏi: “Chẳng lẽ là có tâm sự?”

Hảo huynh đệ bao nhiêu năm rồi, cũng không cần dấu, Diệp Trì liền nói ra hết, nói xong cực kỳ tức giận: “Người nói ta đối với vợ ta tốt biết bao nhiêu, vậy mà nàng cũng không cảm động, cũng đã thành hôn rồi, còn muốn lấy tiểu tử kia.”

Cẩm Thành lại nói: “Theo người nói, đây là người nhất được, chính là Hứa Minh Chương bị mất, mà vợ của người cũng có một cái, cũng không đáng phải nổi giận như vậy, nói lời người không thích nghe, vợ của người và Hứa Minh Chương trước kia là thanh mai trúc mã đính hôn từ nhỏ, hai nhà lại là thân thích, thân thiết, thường xuyên qua lại, tặng chút đồ vật cho nhau, có cái gì lạ đâu, đây cũng là chuyện trước kia, mặc dù Hứa Minh Chương vẫn muốn lấy vợ của người, mà vợ của người cũng không thấy cùng một dạng với hần ta, ta thấy trong lòng vợ của người có người, hôm kia không phải người còn nói, đôi giày dưới chân này cũng là nàng dâu người tự mình làm cho người sao.”

Mặc dù Cẩm Thành nói có lý, trong lòng Diệp Trì dễ chịu hơn một tí, nhưng rốt cuộc cũng thấy khó chịu, sau khi về nhà, thừa dịp Thời Tiêu không có nhà, lục lọi những đồ vật vợ hần cất giấu ra xem, cũng không tìm được, lại tìm được trong hộp trang điểm hai lớp của vợ hần, bình dấm chua Diệp Trì liền đổ ra.

Trong lòng nói, nếu không nghĩ tới, hà tất phải để ở chỗ này, ngày ngày lúc vợ hần trang điểm, có phải sẽ lấy ra nhìn hay không, nếu thật không thêm để ý, thoải mái đặt đại ở đâu đó, hần cũng sẽ không nghĩ nhiều, nhưng lại đặt ở tuốt bên trong, đây nhất định là sợ mình thấy hỏi nàng, cứ vụng trộm nghĩ đến như vậy.

Càng nghĩ càng chua, càng chua càng phiền muộn, buồn bực vẫn không thể nói với ai, hần cũng không có mặt dày lớn như vậy, nói trong lòng vợ hần nhớ người khác, hơn nữa, sợ hãi mình nhìn thấy nàng dâu nhìn không được sẽ nổi giận, vì vậy đi sớm về trễ trốn trốn tránh tránh.

Hôm qua là vì hồi phủ nghe nói vợ hần chuyển đến phố nhỏ Tĩnh Thủy, vốn đã uống rượu quá nhiều, trong lòng không bình tĩnh nổi, không đợi nghe hết lời liền bạo phát, suy nghĩ vợ hần đây là muốn phân ra với hần nè, bằng không thì sao lại chuyển về nhà mẹ đẻ, muốn rời xa hần, không có cửa đâu.

Nổi giận đùng đùng liền chạy đến phố nhỏ Tĩnh Thủy, lời nói trong cơn giận dữ không kiềm chế được, làm

lộ ra chuyện ồn ào của nương Hứa Minh Chương, khiến lão nhạc phụ nghe xong liền xảy ra chuyện lớn như vậy.

Diệp Trì hiện tại ruột hời hợt xanh mét rồi, thật ra ngấm lại, chẳng phải chỉ là một miếng thanh ngọc khắc quái diệu thôi sao, vợ hắn lại sớm từ trên cổ tháo xuống, đáng giá ồn ào lớn như vậy ư.

81. Chương 81

Thời cha giờ mới biết được nguyên nhân, nhìn nữ nhi: “Niếp Niếp người đi ra ngoài trước đi, cha muốn nói vài lời với Diệp Trì.” Thời Tiêu hơi chân chờ đứng lên rồi đi, Diệp Trì trông mong nhìn qua, ngóng trông vợ hắn liếc hắn một cái chẳng hạn, cho hắn biết, nàng không có tức giận hắn như vậy.

Mà trên thực tế, vợ hắn ngay cả khóe mắt cũng không cho hắn, cứ như vậy rời đi, Diệp Trì râu quá sức, Thời cha thấy hắn như vậy nhìn không được cười một tiếng, lại làm dấy lên ho khan, Diệp Trì vội vàng vừa vỗ sau lưng vừa xoa ngực cho lão nhạc phụ, khó khăn lắm mới hoà hoãn lại, vội vàng đưa trà tối, bảo lão nhạc phụ uống hai phần mới để xuống, Thời cha nhìn hắn thở dài.

Thời Tiêu ngồi ở trên ghế hành lang, nhìn qua cửa sổ ngăn người, trong phòng cha nàng và Diệp Trì nói cái gì, cần bản nghe không rõ ràng, nàng cũng không có tâm tư nghe, trong đầu nàng đều là con chim gáy cầm trong tay Diệp Trì, năm ấy lúc Minh Chương cho nàng, thật là vật đính ước, mặc dù sau khi nương mất, cha con các nàng cho dù khó khăn chồng chất, nhưng nàng tình nguyện chịu đói chứ không nỡ vứt bỏ.

Khi đó, nàng cảm thấy đây là tưởng niệm duy nhất của nàng, cho dù đã từ hôn với Minh Chương, nàng vẫn giữ lại, thỉnh thoảng lấy ra xem, sẽ nhớ tới dáng vẻ của Minh Chương, khi đó nàng cho rằng đời này chính là vợ Minh Chương, lại không nghĩ sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, Minh Chương đã trở thành cứu phò mã, mình thì gả cho Diệp Trì.

Cùng với mấy chuyện của Minh Chương, thật sự đã quên hết, phải nói rằng cùng nhau khắc cốt ghi tâm đều là nói dối, gả cho Diệp Trì không lâu, Minh Chương với nàng, chỉ là hình ảnh mờ nhạt trong trí nhớ mà thôi, dù cho lúc trước thể non hẹn biển, hữu duyên vô phận cũng là kết quả cuối cùng của nàng.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ cùng với Minh Chương như thế nào, thậm chí cho rằng, Minh Chương đã không còn quan trọng như vậy nữa, nhưng sau khi thành hôn, bởi vì Minh Chương, Diệp Trì cãi nhau với nàng quá nhiều, nàng một lần lại một lần giải thích, lần lượt nói rõ, Minh Chương cơ hồ đã trở thành rồi cấm kỵ giữa hai người bọn họ, không thể nói, không thể đụng vào, thậm chí, chuyện có chút liên quan tới Minh Chương, cũng phải tận lực tránh đi.

Dù vậy, bởi vì ở Tây Uyển một lần vô tình gặp gỡ, bởi vì trong tay Diệp Trì cầm một con chim gáy bằng thanh ngọc, vẫn cãi nhau như cũ, mà lần này lại liên quan đến cha nàng, nàng hao tâm tổn trí giấu giếm chuyện này, lại bị Diệp Trì ồn ào lộ ra, người như cha nàng, sao có thể chịu được đả kích lớn như vậy, vốn bệnh đã không tốt, nếu có gì vạ nhất, nàng nên oán trách mình, hay là nên oán trách Diệp Trì, hoặc là nàng vốn không nên gả cho hắn.

Lần này cho dù giải thích rõ ràng, sau này thì sao đây? Minh Chương ở trong triều làm quan, lại gọi công công nàng một tiếng ân sư, hưởng chỉ, sau khi thành hôn với cửu công chúa, chính là phò mã gia rồi, cùng thuộc hoàng tộc, ngày tết đều sẽ chạm mặt nhau nhiều hơn, nếu như lại có cái gì giải thích không rõ, thì phải làm sao đây, như vậy tiếp tục làm vợ chồng bất hoà có gì khác nhau, nàng nên thừa dịp lần này mà suy nghĩ thật kỹ mới được.

Diệp Trì đi ra, Thời Tiêu cũng không có hỏi cha nàng và hắn nói cái gì, đến lúc này, nói cái gì cũng không còn quan trọng nữa, nhưng vẫn là vì để cho cha nàng an tâm, cho nên nàng vẫn sẽ sống tốt với Diệp Trì, nhưng thực tế là vừa ra khỏi cửa, liền không nói với Diệp Trì câu nào.

Cấp Lộc Tán mang theo vương hậu An Bình quận chúa và muội tử hắn rời đi, việc cần Diệp Trì làm cũng coi như xong rồi, vốn còn muốn dọn ra, cùng vợ hắn ở trong biệt viện một thời gian, hôm nay vừa vận rất

tốt, đừng nói đi biệt viện, vợ hần căn bản cũng không quay về vương phủ, mà ở nhà mẹ đẻ ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, hơn nữa cũng không cho hần ở cùng.

Ban ngày ở trước giường lão nhạc phụ, ngược lại là giả bộ có sắc có hương, như một đôi phu thê ân ái, vừa ra khỏi cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nghiêm nghị, lòng người lạnh lẽo cũng phải run lên.

Diệp Trì hiện tại cũng không dám nghĩ gì khác, chỉ ngóng trông lão trời mở mắt, bệnh này của lão nhạc phụ tốt lên, nếu lão nhạc phụ thật không xong, vợ hần không chừng sẽ đổ mọi sai lầm lên trên người hần, Hứa Minh Chương đây chính là vết xe đổ, đừng nhìn vợ hần mềm mại yếu ớt, vững tâm lắm, nếu thật muốn phân ra, cho dù bao nhiêu tình cảm trước kia cũng không có tác dụng.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Diệp Trì cũng hiểu rõ, hần và nàng dâu mà phân ra, so với vợ hần và Hứa Minh Chương năm ấy còn kém xa, vợ hần còn có thể cắn răng tách ra khỏi Hứa Minh Chương, hần thì cũng khó cần phải nói.

Vì vậy, chiếu cố lão nhạc phụ, Diệp Trì so với vợ hần còn dụng tâm hơn, một ít dược liệu quý hiếm có bạc cũng không mua được, đều được đưa tới phố nhỏ Tỉnh Thủy, bất kể lão nhạc phụ có ăn được hay không, dù sao cứ chuẩn bị trước, Khâu thái y thì mỗi ngày đến một chuyến, xem bệnh cho Thời cha, ăn uống của lão nhạc phụ Diệp Trì cũng bao hết, căn bản không đồng ý mượn tay người khác, ban đêm vợ hần không để cho hần qua, hần dựa vào giường gạch bên ngoài phòng lão nhạc phụ trông coi.

Nhưng mặc dù như vậy, Thời cha cũng chỉ cầm cự được bảy ngày, đêm ngày thứ tám thì mất, tuy nói là bệnh phổi, lúc đi cũng xem như bình thản, xử lý rồi ren xong, chuẩn bị đồ linh cửu hồi hương.

Đây là ý của Thời Tiêu, sau khi Diệp Trì hỏi qua liền đi an bài, Thời Tiêu cũng không hỏi đi như thế nào, ở nơi nào dừng lại, tất cả giao hết cho Diệp Trì, Diệp Trì ngược lại nhẹ nhàng thở ra, lúc đầu trong lòng còn sợ lão nhạc phụ vừa đi, vợ hần sẽ hận hần, ý tứ này vẫn còn cho hần là con rể Thời Gia, nên càng thêm ra sức, mọi chuyện đều tận lực ra sức thu xếp thỏa đáng.

Vương Phủ bên kia, lúc Thời cha không được tốt, vương gia đến xem qua, người đi rồi, vương phi tới đây nhìn Thời Tiêu, lúc này sắp khiêng linh cửu đi rồi, lão vương phi lại tới đây dặn dò Thời Tiêu: “Đừng thương tâm, hảo hảo đưa cha người trở về, chuyện trong phủ này cũng đừng lo lắng, đợi trở về rồi tính.”

Mặc kệ trong lòng có oán Diệp Trì hay không, cha mẹ chồng thái bà bà như vậy, cũng thực làm cho Thời Tiêu cảm động, chọn ngày, hai vợ chồng đồ linh cửu Thời cha lên thuyền, một đường xuôi nam.

Sáng sớm Diệp Trì bảo Đắc Lộc sai người đi trước một bước, đi thu thập tòa nhà bị cháy của Thời gia, tuy nói không thể lập tức dựng lại, tốt xấu gì cũng dọn dẹp sạch sẽ như ban đầu, dựng linh đường, cho phép người phúng viếng.

Đắc Lộc tất nhiên là hiểu rõ tâm tư gia nhà hần, thời điểm năm ấy tiểu vương phi từ trong nhà ra đi, tình cảnh này không cần nghĩ cũng biết, gia sản phòng ở đều cháy rụi, thân thích không có một người đi lên giúp đỡ, nương lại mất, cha cũng bệnh, bỏ mặt mũi đến cửa cầu vị hôn phu, bị người nương vô lương tâm của Hứa Minh Chương buộc phải lui hôn, không làm sao hơn mới phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn này.

Hôm nay đồ linh cửu hồi hương, sao cũng phải làm ra một chút động tĩnh lớn mới được, Đắc Lộc làm cái này là giỏi nhất, không cần hần phải tốn công, cũng không đi huyện nha, trực tiếp đến nha môn tri phủ, đưa tên của tiểu vương gia ra, tri phủ đại nhân hấp tấp ra đón.

Không tới hai ngày, linh đường, lán linh cửu đều dựng xong, có thể đủ cho các quan lại trước kia đến viếng, nếu không phải Đắc Lộc không cho phép, cũng hận không thể đốt giấy để tang, ngăn ngừa vài ngày, ngay cả phân mộ tổ tiên của Thời Gia cũng được sửa chữa đổi mới hoàn toàn, chỉ còn chờ hai vợ chồng tiểu vương gia đến, nổ mây nổ mặt xử lý tang lễ.

Người đến phúng viếng, Thời Tiêu một người cũng không nhận ra, ngược lại là mấy thân thích, Thời Tiêu cùng các nàng nói vài lời, những thân thích kia vốn đang sợ Thời Tiêu khó xử các nàng, lúc trước Thời Gia bị cháy, bởi vì sợ Chu thị, lại nghĩ Thời Gia cháy rồi, nương Thời Tiêu cũng chết, trong nhà ngay cả nhi tử lập hộ cũng không có, chỉ còn lại hai cha con nàng, đời này khỏi phải nghĩ đến đông sơn tái khởi, cứu tế các nàng có tác dụng gì, nguyên một đám co đầu rụt cổ, trở mặt, nhưng ai có thể nghĩ tới, Thời Tiêu một bé gái mồ côi nghèo túng không gốc không lá như vậy, có thể gả vào Định thân vương phủ, lại không phải làm

thiếp, mà là tiểu vương phi hàng thật giá thật, đây cũng không thể nói là một bước lên trời, đây phải gọi là một bước liền biến thành vương mẫu nương nương a.

Nhớ tới những chuyện trước kia Thời Tiêu tới cửa cầu tình, các thân thích làm sao ngồi được, nhưng tốt xấu gì cũng là thân thích, năm ấy lúc đó cũng không phải có chỗ khó sao, vả lại, oan có đầu nợ có chủ, năm ấy trận hỏa hoạn kia của Thời Gia, là Cửu gia của Hứa gia làm mà, vì mấy bức họa tổ truyền của Thời Gia, không phải đã chết ở trong đại lao sao, chuyện cũng coi như qua đi, tục ngữ nói đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười, dù sao cũng là thân thích, đến phúng viếng cũng không thể đuổi ra. Nhưng trong lòng dù sao vẫn có chút giả dối, đợi gặp được Thời Tiêu, Thời Tiêu cùng các nàng không nói chuyện thân thiện, nhưng cũng không lạnh nhạt, mới thả lỏng trái tim.

Thời Tiêu cũng không phải người dễ bụng như vậy, nhưng nghĩ đến, hôm nay cha mẹ đều đã mất, còn nhớ những thứ kia làm gì, nói cho cùng, nhân tình ấm lạnh lòng người dễ thay đổi, cũng là lẽ thường tình, thù hận nhiều như vậy, cuối cùng cũng rũ bỏ đất vàng mà đi, chỉ còn lại một mình nàng lẻ loi trơ trọi trên đời này, các nàng có thể tới dập đầu cho cha nàng, có lẽ cũng là cha muốn gặp.

Cho dù thấy Minh Chương, trong lòng Thời Tiêu cũng không có chút chấn động, nhưng Diệp Trì có chút khẩn trương, Hứa Thời hai nhà là thân thích, Minh Chương đến viếng tất nhiên là không thể tránh, nhưng Diệp Trì vẫn mong hấn dừng nên đến mới tốt, nếu không phải quá điều chết tiệt của hấn ta, Tiêu Tiêu cũng không đến mức hôm nay cũng không để ý tới hấn, hấn thì hay lắm, còn không biết xấu hổ.

Lòng Diệp Trì dạ hẹp hòi, đối với Hứa Minh Chương tự nhiên không có hoà nhã, thật ra hấn không biết, trong lòng Minh Chương còn đố kỵ với hấn có thể đi theo Thời Tiêu quỳ gối bên cạnh linh đường, điều này nói rõ hấn là trượng phu Tiêu Tiêu, con rể Thời Gia.

Minh Chương vẫn cho rằng đây là vị trí của mình, nhưng hôm nay Diệp Trì lại quỳ ở nơi đó, không có lúc nào Minh Chương hiểu rõ như lúc này, Tiêu Tiêu không thuộc về hấn, nàng thuộc về một người đàn ông khác, mà hấn chỉ có thể chúc phúc sau đó rời đi.

Nhập thổ vi an, tang lễ qua đi, linh cữu Thời cha vào phần mộ tổ tiên của Thời Gia, chôn cất cùng một chỗ với nương Thời Tiêu, Diệp Trì sợ thân thể vợ hấn chống đỡ không nổi, giao chuyện kết thúc này cho Đắc Lộc, đồng thời nhắc chuyện hồi kinh với Thời Tiêu.

Diệp Trì vốn nghĩ thật tốt, vô luận như thế nào cũng phải về kinh trước, vợ hấn hiện đang không để ý tới hấn, cùng lắm thì, hấn bỏ xuống mặt mũi dễ dàng, dù sao cũng là nàng dâu của mình, dù thế nào cũng không tính là mất mặt, vả lại, đóng cửa ai mà biết.

Thật không nghĩ đến vợ hấn lại không cho hấn cơ hội này, cũng không có âm ỉ với, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Ta muốn giữ đạo hiếu cho ta cha.”

Giữ đạo hiếu, được thôi, nên giữ, đừng nói giữ một năm mười năm đều được, nhưng cũng không cần phải ở chỗ này trông coi, ý của vợ hấn là không quay về, trách không được nàng lui tới với mấy cái thân thích, đây là đã sớm nghĩ kỹ a.

Tuy nói Diệp Trì ở trước mặt vợ hấn trước sau như một không còn cách nào khác, thế nhưng chuyện phải phân ra, vợ hấn nếu như có suy nghĩ muốn tách ra với hấn, chẳng lẽ cũng phải nghe theo nàng.

Nghĩ đến đây, không khỏi phiền muộn: “Ý của nàng là sẽ không theo gia trở về, muốn ở trước mộ phần cha nàng trông coi, vậy nàng nói cho gia nghe xem, nàng dự định canh giữ bao nhiêu ngày, mười ngày, một tháng, hay là nói nàng sẽ không trở về, nàng cũng đừng quên, nàng mặc dù là khuê nữ của cha nàng, nhưng cũng là nàng dâu của Diệp gia ta.”

Thời Tiêu bình tĩnh nhìn hấn sau nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng: “Nếu như sớm biết hôm nay, lúc trước ta cần gì phải gả cho huynh, nếu không phải gả cho huynh, cha ta nói không chính chừng sẽ không đi sớm như vậy.”

Thực đúng như hấn đoán, nàng thật sự đem cái chết của Lão nhạc phụ đổ lên đầu hấn, bởi vì cha nàng đi, nàng liền hận mình, cho nên không thể không ở lại chỗ này, Diệp Trì tức giận cũng run run, mình tội gì phải khổ như thế chứ, cầu xin, dỗ dành, yêu thích, cẩn thận, cưới nàng cũng không phải là cưới nàng dâu, so với tổ tông còn khó hầu hạ hơn, không ngờ như thế, mình làm chuyện như vậy, cũng uống phỉ, nàng một

chút không để trong lòng, nàng nhớ cũng là cái không tốt của mình, nàng liền không suy nghĩ, nếu không phải trong lòng nàng nghĩ tới Hứa Minh Chương, như thế nào lại gây ra những chuyện này, đến lúc này lại quật ngược lại, oán hận mình.

Càng nghĩ càng phiền muộn, tính tình trở dậy, mặt trầm xuống nói: “Được, nàng không cam tâm tình nguyện hồi kinh thì thôi, tốt nhất cả đời nàng cũng đừng trở về, trông coi phần mộ của cha mẹ nàng đi, tiểu gia trở về lấy mười tám người trái ôm phải ấp càng khoái hoạt, bớt cả ngày còn phải nhìn sắc mặt của nàng.” Nói xong từ trong tay áo ném ra con quái đỉu của Hứa Minh Chương, dùng sức ném xuống đất: “Còn có một điều, nàng đến chết cũng là người của Diệp gia ta, muốn cùng người khác sao, cho dù trong lòng có muốn, đời này cũng đừng hòng.” Nói xong xoay người lại nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Đắc Lộc nhìn nhìn tiểu vương phi, nhanh chóng chà xát tay, thầm nghĩ, sao lúc đầu không cãi nhau đi, bây giờ tang sự xong xuôi lại náo ấm ỉ như vậy làm chi không biết nữa, lúc này một người không giữ lại, một người thì đùng đùng trở về kinh, vương gia vương phi hỏi tới, mình làm sao trả lời đây.

Có lòng khuyên giải, nhưng thấy tiểu vương phi như vậy, lại nhìn sắc mặt của gia, thôi được rồi, trước đi theo gia rồi tính tiếp, tiểu vương phi ở đây có bà tử hầu hạ, cũng không có chuyện gì.

Phối Diệp Trì đều muốn tức điên, cũng không ngồi xe, đi ra ngoài lên ngựa liền chạy trên quan đạo, một mạch chạy đến trời tối đen, mới dừng lại, chừng một canh giờ, phía sau Đắc Lộc mang người thở không ra hơi đuổi theo tới.

Đắc Lộc nhảy xuống ngựa, hai cái đùi cũng run lên, chạy như vậy một ngày, không chừng lúc này hai cái đùi đều phải phế đi, thấy gia không đi, cũng không nói tiếng nào, ngẩng đầu thấy đằng trước là một tòa tiểu thành, liền khuyên gia tối hôm nay tìm khách sạn ngủ lại trong thành.

Một đêm này Đắc Lộc cũng không ngủ được, cứ nghĩ trở về làm sao bây giờ, khi đến là hai vợ chồng son cùng nhau đến, lúc trở về lại thiếu một người, đây là chuyện gì đang xảy ra vậy.

Vả lại, không phải xem thường hần tiểu gia nhà hần, tiểu gia nhà hần thật sự nhẫn tâm nhất đao lưỡng đoạn như vậy sao, lúc tiểu vương phi chưa vào cửa vương phủ cũng không phải không có náo qua, náo dữ dội là đằng khác, tiểu gia phải thể thốt đủ điều, không nghĩ đến không có tiểu vương phi sau này sẽ như thế nào, đồ dành hay là lừa gạt, ngược lại tiểu vương phi nhà bọn họ, nếu kiên quyết quyết tâm, nói không chừng thực tách ra với tiểu gia nhà bọn họ.

Càng nghĩ càng phát sầu, mắt nhìn trời đã sáng, mới mơ mơ màng màng liền ngủ mất, nhưng hần vừa ngủ thì bị Diệp Trì lay tỉnh: “Nhanh lấy thức dậy trở về với gia.”

Đắc Lộc xoa xoa mắt, trong lòng nói, cũng biết là kết quả như vậy, bất tận giày vò ra sao, sáng sớm, lại đường cũ trở về, nhưng đã qua một ngày một đêm, trở về nữa, liền không thấy người.

Thời Gia bị cháy, tất nhiên là không thể ở, cũng may ở chỗ này Cẩm Thành có một tòa nhà, trong lúc tang sự liền ở tại chỗ này của Cẩm Thành, tòa nhà mua lại mấy năm, chỉnh đốn cũng thoả đáng, chính là ít người, Cẩm Thành cũng chưa từng tới, chỉ lưu lại người coi cửa, ngay cả hạ nhân sai khiến cũng không có.

Diệp Trì cũng không muốn ở lâu, người mang tới cũng đủ rồi, liền cũng không thêm người, sáng sớm hôm qua hần và nàng dâu ấm ỉ một trận, chạy đi ra, người bên cạnh đều mang đi, bên cạnh vợ hần chỉ còn lại hai bà tử hầu hạ, cộng thêm người canh cổng trước kia, tòa nhà to như vậy tổng cộng chỉ có ba hạ nhân.

Lúc Diệp Trì trở lại, trời đã tối đen, gọi cả buổi cửa cũng không có ai ra mở cửa, vội cho người phá cửa, thẳng đến vào phòng vợ hần, thấy tình cảnh trong nhà, trái tim Diệp tiểu gia cũng lạnh lẽo.

Hai bà tử và người canh cổng bị bịt miệng, trói quanh chân bàn, lại không thấy vợ hần, tiến lên một chút giật vải bỏ ra khỏi miệng bọn họ: “Tiểu vương phi đâu?”

Bà tử vội nói: “Hôm qua tiểu vương gia vừa rời đi không lâu thì có đến một bà tử ăn xin, nói là thân thích của tiểu vương phi, người canh cổng liền dẫn vào, chính là Phan quả phụ của cửa hàng thợ may, không biết sao tìm đến nơi này, tiểu vương phi thấy bà ta đáng thương, liền thu nhận bà ta, không nghĩ tới ban đêm, bà ta hạ thuốc hôn mê mấy người chúng ta, chờ chúng ta tỉnh lại, tiểu vương phi và Phan quả phụ chẳng biết đã đi đâu.”

Diệp Trì nghe xong, lão đảo lui về phía sau mấy bước, suýt nữa cắm xuống đất, khuê nữ của Phan quả phụ này thế nhưng là bị tên đao phủ hành hạ chết, sau đó Phan quả phụ này không biết đi đâu, Diệp Trì cũng không để ý, nghĩ một phụ nhân như bà ta có thể như thế nào, lại không nghĩ chính mình sơ sẩy, ngược lại làm hại vợ hắt.

Phan quả phụ có thể đến nơi này, còn thừa dịp hôm qua lúc mình đi ra, nhất định là từ kinh thành tới, trốn ở một nơi bí mật gần đó tùy thời mà hành động, hôm qua mình vừa đi, vừa vận cho bà ta lợi dụng thời cơ, nếu như nàng dâu có vận nhất... Diệp Trì cũng không dám nghĩ, không, không thể, vợ hắt phúc lớn mạng lớn, mình phải tìm được nàng.

Cho Đắc Lộc đi phủ nha, trên quan đạo bố trí trạm kiểm tra, tự mình xông ra ngoài, ở phụ cận tìm nửa đêm, nhưng một chút bóng dáng cũng không có, nghĩ vậy trở về hỏi lại bà tử, nhưng lại bị Hứa Minh Chương ngăn cản ở cửa thành.

“Cút, đừng làm phiền chuyện của gia, gia lúc này không có thì giờ nói lý với ngươi.” Lòng Diệp Trì đang nóng như lửa, tự nhiên không nói được lời tốt, nhưng Minh Chương cũng không để bụng: “Vừa nãy ta đã hỏi người canh giữ thành rồi, hôm trước có đến mấy người ngoại tộc, buổi tối hôm qua, cũng là một đám bọn họ ra khỏi thành, đi theo bọn họ còn có bà tử quần áo tả tơi.”

Diệp Trì nghe xong một phát tím cổ áo của hắt: “Ngoại tộc? ngoại tộc gì? người ở đâu?”

Đắc Lộc vội vàng tiến lên kéo gia ra, trong lòng nói, mặc dù xem người ta không vừa mắt, bây giờ người ta đang giúp mình, cứ như vậy sẽ không có phúc hậu.

Diệp Trì buông Hứa Minh Chương ra, Minh Chương nói: “Người canh giữ thành nói với ta, những người kia mặc đồ đen mang mặt nạ bảo hộ, thấy không rõ khuôn mặt, ánh mắt lại là màu xanh, bộ dạng mà người canh giữ thành thấy, thì là người cấp Bắc Quốc.”

Diệp Trì nghe xong, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh, Cấp Bắc Quốc nam nhiều nữ ít, ngược lại có một số người mua bán người, bọn buôn người lừa gạt nữ nhân bán cho Cấp Bắc Quốc, nhiều có thể bán cái giá tốt, nhưng người Cấp Bắc Quốc cũng không dám đến Đại Yến lừa gạt người, cho dù có gan lớn, cũng chỉ ở Bắc Địa bên kia thôi, tuyệt không dám tới nơi này.

Như vậy, những kẻ cấp Bắc Quốc này đến tột cùng là những người nào, cùng Cấp Lộc Tấn mới vừa đi không bao lâu có liên quan gì, Diệp Trì chợt nhớ tới Cấp Lộc Tấn từng nói với hắt: “Nữ nhân, kim ngân, tiền tài cho tới bây giờ chỉ có thể là người cư trú, vì quốc gia của ta thượng võ.” Ý kia chính là, nhìn trúng cái gì, liền không phải của ta cũng phải đoạt.

Lại nghĩ tới vợ hắt ngày đó hoảng sợ, ánh mắt Cấp Lộc Tấn nhìn vợ hắt, lúc ấy bởi vì Thập Na, mình cũng không để ý, hôm nay nghĩ lại, kia chính là một đầu sói, chẳng lẽ là hắt? Nghĩ đến đây, gân trên trán Diệp Trì cũng nhảy mấy nhảy, cắn răng nói: “Cấp Lộc Tấn nếu thật là người nổi lên lòng xấu xa, tiểu gia sẽ san bằng hang ổ cấp Bắc Quốc ngươi.”

82. Chương 82: Chương Kết

Lúc Thời Tiêu tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong xe ngựa đang chạy băng băng, xe ngựa có lẽ tương đối lớn, bởi vì nàng nằm cũng có thể cảm giác được không có thiếu không gian, ngay từ đầu, Thời Tiêu nghĩ chính là Diệp Trì, với tính tình Diệp Trì, làm ra chuyện như vậy dường như cũng hợp tình hợp lý.

Thật ra sau khi Diệp Trì hằm hằm rời đi, Thời Tiêu liền hối hận, nàng cũng không phải là thật sự muốn ở lại chỗ này, nàng chỉ là muốn để tang cho cha mẹ, có vậy thôi mà hắt cũng giận, nhất quyết không đồng ý như vậy, còn nói trở về lấy mười tám người trái ôm phải ấp, nói không chừng trong lòng của hắt thật sự nghĩ như vậy, nhưng ngại nàng vương bận nên chỉ ước gì nàng không quay về.

Nhưng sau khi chờ hắt rời đi, Thời Tiêu lại nhìn không được hối hận, trước kia tại sao khi nàng không để ý tới hắt, hắt không phải đều là mặt dày mày dạn dỗ dành nàng, sao lúc này lại không làm như vậy, chẳng

lẽ là chán ghét nàng rồi, nếu như hấn nhẹ nhàng dỗ dành nàng vài câu, cùng nàng ở chỗ này canh giữ mấy ngày thì cũng đâu đến nỗi phải cãi nhau như thế, suy cho cùng chắc là không phải cha ruột của hấn, đừng nhìn lúc đầu hiếu thuận như vậy, đều là giả dối cả, người vừa đi, liền một ngày cũng không muốn chờ đợi.

Nếu đã như thế thì quay trở lại làm chi, nghĩ đến đây không khỏi ngồi dậy, nàng ngồi dậy, trong xe cũng sáng lên, ánh sáng bất ngờ nhưng cũng không chói mắt, Thời Tiêu nhìn sang, một người ngồi đối diện, trong tay cầm đồ vật, Thời Tiêu cũng không xa lạ gì, là dạ minh châu, trong phòng nàng có hai viên như vậy, là hoàng thượng ban thưởng, lúc châu quang lưu chuyển, chiếu ra một đôi mắt sâu thẳm màu xanh.

Thời Tiêu sững sờ: “Tại sao lại là ngươi, người không phải đã quay về Cáp Bắc Quốc sao?”

Cáp Lộc Tán cười một tiếng: “Sao lại không thể là ta, quận mã gia của An Bình quận chúa trở về, nhưng Vương của cáp Bắc Quốc vẫn lưu lại Đại Yến, lại không nghĩ, có được tiểu vương phi ngoài ý muốn như vậy.”

Trong lòng Thời Tiêu cực kỳ hoảng sợ, nhưng cố hết sức bình tĩnh: “Đã biết ta là tiểu vương phi, tại sao lại dám quá đáng như vậy, nhanh đưa ta trở về, để tránh tạo thành hiểu lầm, vọng động chuyện binh đao.”

Vọng động chuyện binh đao? Cáp Lộc Tán hừ một tiếng: “Đại Yến giàu có phồn vinh, nào biết Cáp Bắc Quốc chúng ta khổ, còn muốn chúng ta hằng năm tiến cống, cơm cũng không có để ăn, không động binh đao, lẽ nào chờ chết.”

Thời Tiêu hít vào một hơi: “Ngươi lần này tới không phải là vì hòa thân?”

”Hòa thân? nực cười, Cáp Lộc Tán ta sao phải lo lắng không có vợ, hoàng đế các ngươi ném cho bốn vương một nữ nhân không ai muốn làm cái gì, An Bình quận chúa, lúc này chỉ sợ đã hầu hạ mấy chục tướng sĩ dưới trướng của ta.”

Sắc mặt Thời Tiêu trắng bệch, Cáp Lộc Tán chợt sáp đến: “Nhưng đó là nàng ta, nếu là tiểu vương phi, bốn vương lại không nở, tiểu vương phi là nữ nhân dịu dàng ôn nhu uyển chuyển như vậy, bốn vương rất thích.”

Nói xong đưa tay muốn sờ mặt Thời Tiêu, Thời Tiêu vội vàng tránh đi, đầu óc nhanh chóng vòng mấy vòng, nàng nhớ rõ, Diệp Trì nói với nàng mấy lần, nói Cáp Lộc Tán tuy là dị tộc, nhưng là anh hùng trăm phần trăm, Diệp Trì mặc dù hoang đường, nhưng rất có khả năng nhận thức người, mấy huynh đệ của hấn, mọi người bên ngoài đều nói là hoàn khổ, tiếp xúc qua mới hiểu được, hoàn khổ bất quá là người ngoài nhìn thấy thôi, bọn họ là sống tự do tự tại.

Với Diệp Trì mà nói, chính là bọn họ sinh ra đã như thế, cần gì phải gian khổ học tập mười năm để mai kia hiển quý giàu, về sau, Thời Tiêu ngẫm lại cũng thấy có chút đạo lý, hướng chi, bọn họ cũng không có ăn không ngồi rồi như trước kia nàng nghĩ, mỗi người đều có bản lãnh.

Diệp Trì nói rất đúng, mấy người bọn hấn mặc dù hồ đồ dựa vào trong nhà cho tới bây giờ, nhưng nếu như rời nhà thì vẫn có thể sống thoải mái, lời này Thời Tiêu tin, vì vậy, ngoại trừ dỗ dành nàng, những cái khác Diệp Trì vẫn tương đối đáng tin cậy.

Nói cách khác, Cáp Lộc Tán này không phải là một người tùy ý khinh bạc nữ nhân, thực tế, nàng vẫn là vợ Diệp Trì, Nghĩ đến đây, Thời Tiêu mở miệng nói: “Uống công cho Diệp Trì khen ngươi là anh hùng chính trực, lại không nghĩ tới là một người lỗ mãng.”

Cáp Lộc Tán hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, điều này cũng không trách được hấn, lúc Diệp Trì và huynh muội bọn họ cùng một chỗ, chưa từng nói được lời nào hay, há miệng mọi rợ, ngậm miệng mọi rợ, mình cũng thích kết bạn với hấn, so với những đại thần khẩu Phật tâm xà kia, tính tình Diệp Trì càng hợp với tính khí của hấn, thỉnh thoảng hấn còn nghĩ, Diệp Trì phải là người nhà cáp Bắc Quốc bọn họ mới đúng, tính tình sáng khoái, có bản lĩnh thật sự, đáng tiếc hấn là tiểu vương gia Đại Yến, bằng không thì, hấn thật muốn tám lạng kết giao với hấn, trở thành huynh đệ khác nước.

Nhưng Diệp Trì thuộc về Diệp Trì, cùng cái khác không quan hệ, ngày đó trên đường ngăn lại ngựa đang hoảng sợ, đẩy cửa xe ra nhìn thấy nàng trong nháy mắt, Cáp Lộc Tán cũng nhớ tới mẹ của mình.

Mẫu thân hắn là người Đại Yến, cũng xem như nữ nhân quan gia nghèo túng, sau khi cửa nát nhà tan gián tiếp bị bán qua Cáp Bắc Quốc, dâng cho phụ thân hắn, tiếng quan thoại của hắn là mẫu thân dạy, mẫu thân không chỉ có dạy hắn tiếng quan thoại, còn dạy hắn thi từ ca phú của Đại Yến, trong lòng hắn, mẫu thân là nữ nhân tốt đẹp nhất thiên hạ, mà Thời Tiêu rất giống mẫu thân hắn.

Cáp Lộc Tán nhìn nàng sau nửa ngày nói: “Ngày đó người nói phu thê Đại Yến các người lưỡng tình tương duyệt, sinh tử không rời, ta nghe nói người và Diệp Trì lại không phải như thế, hắn có thể cướp người từ trong tay Trạng Nguyên Lang làm vương phi, bốn vương hôm nay noi theo mà thôi, người yên tâm, bốn vương thích người, người và An Bình quận chúa tất nhiên là bất đồng, cho dù đến Cáp Bắc Quốc, cũng không ai mấy may dám động tới người, bốn vương dẫn người đi nhận thức phong quang của Bắc Quốc ta, người nhất định sẽ thích.” Nói xong đưa tay ôm lấy nàng.

Thời Tiêu chợt thấy trong bụng quặn đau, cũng không còn khí lực đẩy hắn ra, Cáp Lộc Tán ôm nàng vào trong ngực chợt thấy không đúng, cúi đầu nhìn lại, dọa nhảy dựng lên: “Người, người ai chẳng lẽ là...”

Thời Tiêu đã hôn mê bất tỉnh, trong mơ mơ màng màng dường như nghe thấy có người nói chuyện, Thời Tiêu mở mắt ra, không biết làm sao mí mắt nặng ngàn cân, cố hết sức nghe rõ ràng xem ai đang nói chuyện, phỉ hết khí lực cả buổi mới nghe được là Cáp Lộc Tán: “Vốn định mang người đi, nhưng thân thể của người... Ta chỉ là thích người, lại không muốn hại người...” Ngoài cửa sổ có người huyền thuyên nói cái gì, giống như là thúc giục.

Cáp Lộc Tán thở dài: “Diệp Trì đuổi tới, bốn vương nếu không đi, sợ liền không đi được...” Cuối cùng chít chít ô ô nói một lèo tiếng Bắc Quốc, Thời Tiêu không hiểu nổi, tiếp theo liền ngủ mất, khi tỉnh lại đã ở trong ngực Diệp Trì.

Cảm giác quen thuộc làm cho Thời Tiêu rớt cuộc nhẹ nhàng thở ra, nàng ngẩng đầu nhìn hắn: “Huynh, đã đến.” Diệp Trì dịu dàng nhìn nàng, cúi đầu hôn trên trán nàng: “Nàng đau, ta vui lắm, nàng mang thai con nối dõi của gia, Diệp Trì ta sắp làm cha rồi.”

Thời Tiêu có chút ngốc, tay vô thức đặt trên bụng mình, cẩn thận ngẫm lại, gần đây bận rộn bệnh của cha nàng, không có chú ý thân thể của mình, về sau lại là tang sự của cha nàng, nhưng lại sơ suất thời kì của mình, cũng không phải đã chậm rất nhiều ngày rồi, chẳng trách trước kia ăn luôn không ngon, sáng sớm lúc nào cũng cảm thấy buồn nôn, thì ra là có.

Nhưng chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua, sắc mặt trắng nhợt, dường như biết rõ nàng nghĩ cái gì, Diệp Trì nói khẽ: “Gia biết sau khi nàng bị Cáp Lộc Tán bắt đi, dùng bò câu đưa tin, Cẩm Thành, Tả Hoàn, Hồ Quân, và gia chia nhau đuổi theo, cuối cùng đuổi kịp, Cẩm Thành tinh tế, chỉ sợ Cáp Lộc Tán làm nàng bị thương, dẫn theo thái y tới đây, xem cho nàng, nói không có chuyện gì, mặc dù chịu kinh hãi, hài tử cũng là khỏe mạnh, chỉ là từ hôm nay cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi, ngược lại là tiện nghi cho gia, sau này, đi ra đi vào gia đều ôm nàng.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, nhớ tới chuyện trước kia, thấp giọng nói: “Thật ra, lúc gả cho huynh, Minh Chương đã không còn ở trong lòng ta rồi, có lẽ nhất thời không quên được mấy chuyện kia, nhưng trong lòng ta biết, người trong lòng ta không phải hắn, nắm lấy tay ta, cùng ta giai lão chính là huynh, nhưng, ta không biết biểu đạt, lại bởi vì vừa nhắc tới Minh Chương huynh liền buồn bực, vì vậy chỉ có thể cầm kỵ, thời gian còn dài, ngược lại trở thành hiểu lầm giữa ta và huynh, hiện tại ta suy nghĩ cẩn thận, giữa phu thê có lẽ thẳng thắn thành khẩn mà đối đãi, nói cái gì cũng nên nói rõ ràng, con chim gáy kia đúng là vật đính ước Minh Chương tặng ta, nhưng đây là chuyện rất lâu rồi, sau khi thành hôn với huynh, ta nghĩ nên trả lại cho hắn, rồi lại sợ huynh biết, sẽ hiểu lầm, dứt khoát trước cất vào, nghĩ đến sau này tìm một cơ hội trả lại cho hắn là được, không ngờ lại làm cho huynh hiểu lầm trong lòng ta nhớ đến hắn.”

Nói xong mấp má môi: “Ta cũng không phải muốn ở lại quê nhà, ta chỉ là muốn ở với cha mẹ ta mấy ngày, còn có, chính là, trong lòng buồn, liền nổi giận với huynh, đem chuyện của cha ta đổ lên trên đầu huynh, thật ra ngẫm lại, huynh tận tâm tận lực với cha ta như vậy, không nói huynh chỉ là con rể, cho dù là nhi tử bất quá cũng chỉ như vậy thôi, ta thật sự không nên trách huynh, xin lỗi, huynh đừng để ở trong lòng nha.”

Diệp Trì nghe xong nhin cười không được: “Ngược lại là cha hiểu rõ nàng, ngày đó sau khi nàng ra ngoài, cha nói với ta, bảo ta nhường nhịn nàng, nói đừng nhìn thấy nàng đáng tin cậy như vậy, chứ tính tình bên

trong nóng nẩy dữ lắm, quỳnh lên, liền dễ dàng để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, lời nói nói ra cũng khó nghe, trong lòng chưa chắc là nghĩ như vậy, cha chỉ sợ nàng ngày sau bị ủy khuất, không ngừng dặn dò ta.”

Thời Tiêu cũng có chút ít ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng cha nàng và Diệp Trì hỏi chuyện mình và Minh Chương, lại không nghĩ đúng là dặn dò cái này, nghĩ đến đây, sắc mặt lại chưa phát giác ra tối sầm lại, nghĩ đến khi đó cha nàng đã biết bản thân ông sắp chết, mới dặn dò Diệp Trì chút chuyện này, nhớ tới mấy ngày nay, cách làm của mình hoàn toàn quá phận, nếu không phải cãi nhau với Diệp Trì, cũng sẽ không bị Cáp Lộc Tấn bắt đi, may mắn là hài tử không có chuyện gì, nếu như hài tử không còn, nàng như thế nào đối mặt với Diệp Trì, đối với cha mẹ chồng, thái bà bà tha thiết ngóng trông tôn tử.

Nghĩ đến đây, không khỏi áy náy, ngẩng đầu nhìn Diệp Trì: “Trước kia là ta sai rồi, không nên âm ỉ với huynh.”

Diệp Trì chau chau mày vui vẻ: “Ai ôi!!!, vợ ta nhận sai kìa, thật là khiến gia được sủng ái mà lo sợ, nếu như thế, gia bị ủy khuất, nàng dâu, nàng nói hai câu dễ nghe đền bù tổn thất cho gia đi, cũng có thể chứ.”

Thời Tiêu mặt đỏ lên, liếc hẩn một cái: “Người ta nói chuyện chính sự với huynh mà.”

Diệp Trì thấy dáng vẻ xinh đẹp này của vợ hẩn, nhìn không được cúi đầu hôn một cái chít chít lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Được, được, gia linh tình của vợ ta, như vậy, tính xong chưa.”

Thời Tiêu xin lỗi gật gật đầu, Diệp Trì cười một tiếng, chợt nhớ tới cái gì nói: “Nàng dâu, ta biết nàng có hiếu tâm, gia cũng giống vậy, nàng là khuê nữ ruột thịt của cha, ta còn là con rể, canh giữ vài ngày tự nhiên cũng có thể, ta thương lượng trước được không, thái y nói thân thể nàng phải tĩnh dưỡng, đợi nhi tử sinh hạ, gia cùng nàng tới trông coi, thời gian nhiều ít đều được, cho dù nàng muốn ở quê hương không đi, gia cũng ở cùng nàng, hiện tại ta phải hồi kinh rồi, lúc đầu sợ trong phủ đi theo lo lắng, gia còn gạt đó, nhưng nếu thật để cho bọn họ biết.”

Nói xong nhìn không được cười nói: “Hôm nay nàng là đại công thần của Định thân vương phủ chúng ta rồi, lão gia tử mà biết nhất định sẽ rất vui, không chừng nhìn mặt mũi nhi tử của ta, rồi nhìn gia cũng thuận mắt nữa đó.”

Thời Tiêu nhìn không được phù một tiếng bật cười, nhưng lại nghĩ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thấp thỏm nói: “Diệp Trì, nếu ta hoài không phải là nam thai thì làm sao bây giờ?”

Diệp Trì cười nói: “Gia ngược lại thích nha đầu hơn, tiểu nha đầu đáng yêu giống như vợ ta mới tốt, là thái y nói, từ mạch nhìn, mười phần là nhi tử.”

Thời Tiêu nói: “Mới hơn một tháng, ở đâu nhìn ra được, nhất định là vì huynh mới nói vậy đó.”

Diệp Trì lắc đầu: “Vương thái y rất giỏi đó, được rồi, xoắn xuýt cái này làm cái gì, mặc kệ là nam hay nữ, đều là cốt nhục của gia, gia đều thương hết.”

Trong lòng Thời Tiêu ngọt ngào, mới thả lỏng trái tim, chợt nghe thấy bên ngoài Quyên Tử nói: “Hai vợ chồng các người tâm tình xong chưa, ta vào được rồi chứ.” Nói xong vén rèm đi vào.

Diệp Trì không khỏi liếc nàng, Quyên Tử làm như không nhìn thấy, còn phát phát tay nói: “Cầm Thành ở bên ngoài chờ người đã lâu, nói có chuyện gì muốn thương nghị với người kìa, nhanh đi ra ngoài đi, ta và em gái ta còn có lời cần nói.”

Diệp Trì không có biện pháp với người chị vợ không có ánh mắt chỉ toàn gây khó dễ này, chỉ có thể không tình nguyện đi ra, chờ hẩn đi ra ngoài, Quyên Tử mới nói: “Ta nói người chính là trêu ghẹo người mà, trước trêu ghẹo bá vương Diệp Trì coi như cũng được đi, sao lại còn đi trêu ghẹo lữ sói con Bắc Quốc mất xanh kia nữa hử.”

Thời Tiêu không khỏi nghĩ đến những lời kia của Cáp Lộc Tấn, nhỏ giọng nói: “Người kia nói ta giống mẹ hẩn.”

Quyên Tử trừng to mắt: “Mẫu thân hẩn? Mọi người đều nói người Cáp Bắc Quốc không có luân thường, quả thật như thế, ngay cả nương hẩn cũng nhớ thương, đây không phải là súc sinh ư, nhưng, cũng may người giống hệt mẹ hẩn, mới không tổn thương người, lúc nghe tin làm ta sợ muốn chết, nhưng vương của

Cáp Bắc này Quốc không biết ức chế cái gì, trước thì cưới An Bình quận chúa, có vẻ như hai nước giao hảo, quay đầu lại thì làm ra chuyện như vậy, người không biết đâu, những người kia ác lắm, Phan quả phụ...”

Vừa muốn nói, Diệp Trì rảo bước tiến lên ho khan một tiếng: “Quyên Tử, Tả Hoành tìm người kia.”

Quyên Tử có chút nhần nhó: “Tìm ta làm cái gì, ai để ý đến hần.” Nhưng vẫn đứng lên rời đi, Thời Tiêu không khỏi buồn cười, nói với Diệp Trì: “Bọn họ tại sao lại đến đây?”

Diệp Trì thở dài nói: “Gặp phải của hảo tử tử của nàng, Tả Hoành có thể thế nào, mấy ngày nay bận rộn chuyện của cha, nàng không để ý tới, thượng thư phủ và phủ tướng quân bởi vì chuyện từ hôn mà rối bời, Tả Hoành kiên trì muốn từ hôn, cha hần tất nhiên là không đồng ý, quẳng xuống lời nói, nếu không lấy Mạc gia, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, Tả Hoành có khí phách, quay đầu liền đi ra, nửa tháng rồi cũng không trở về, mặc dù xin lỗi Mạc gia, nhưng tâm ý của Tả Hoành cũng rõ ràng, Quyên Tử thì thế nào, trong lòng cũng nên có tính toán gì chứ, chuyện này trốn là không tránh thoát đâu, nếu như trong lòng nàng không có Tả Hoành thì khác, nếu có, ngược lại nên hảo hảo tính toán, chuyện này, chúng ta cũng chọn rộn không hơn, để cho hai người bọn họ tự mình giải vây cho nhau đi.”

Quyên Tử không tình nguyện, vừa ra tới thì bị Tả Hoành kéo qua một bên, Quyên Tử hất hần ra: “Do dự làm cái gì?”

Tả Hoành thở dài: “Nàng sao không chịu tính toán trước như vậy, Thời Tiêu vừa tốt hơn một chút, nếu như nàng nói chuyện của Phan quả phụ với nàng, không biết lại suy nghĩ thế nào nữa.”

Quyên Tử lúc này mới để ý, hôm nay Tiêu Tiêu không thể so với trước kia, nàng đang mang thai hài tử, nếu như mình nói với nàng, Cáp Lộc Tấn một đao chém Phan quả phụ thành hai đoạn, không chừng sẽ dọa nàng, Phan quả phụ này mặc dù đáng thương, nhưng cũng có tội, nếu không phải khuê nữ bà ta hại Tiêu Tiêu trước, Diệp Trì cũng sẽ không chính đồn hai mẹ con bà ta, không ngờ ngược lại ghi hận Tiêu Tiêu, cầu kết với Cáp Lộc Tấn lừa gạt Tiêu Tiêu, nếu không phải Cáp Lộc Tấn có ý với Tiêu Tiêu, kết cục của Tiêu Tiêu... Quyên Tử cũng không dám nghĩ.

Tả Hoành nói: “Cáp Lộc Tấn thẳng nhai này lòng lang dạ thú, đây là muốn tìm chết, hần tự mình đến hòa thân một chuyến, lừa gạt vạn tuế gia chúng ta, thật tình không biết, hoàng thượng đã sớm đề phòng hần rồi, lần này hần đi tất nhiên sẽ khởi binh, không chém xuống đầu của hần, ta và Diệp tiểu gia cũng xin lỗi nàng dâu.”

Quyên Tử nghe xong, nhin không được có chút lo lắng: “Người nói là muốn đánh nhau.”

Tả Hoành gật gật đầu, nhìn nàng nói: “Nếu như Diệp trì bái tướng, mấy người chúng ta định sẽ đi theo, nếu ta có thể lập công, đến lúc đó luận công ban thưởng, xin hoàng thượng tứ hôn, chúng ta mới có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, ta đồng ý với nàng, ba môi sáu sính đại kiện tám người khiêng, gia nói lời giữ lời.”

Quyên Tử sững sốt một chút: “Vậy Mạc gia?” Tả Hoành nói: “Mạc gia vốn cũng không nhìn trúng ta, lúc đầu là muốn đem nữ nhi đưa vào cung, bởi vì sau khi hoàng thượng ngừng tuyển tú, mới không thể không đồng ý cửa hôn sự này, nếu như vạn tuế gia hạ chỉ, chọn nữ nhi Mạc gia tiến cung làm bạn với vua, Mạc gia tất nhiên là mừng còn không hết.”

Quyên Tử không khỏi có chút lo lắng không yên: “Mặc dù như thế, hai nước giao binh, nguy hiểm lại càng nguy hiểm, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, nếu có vạn nhất...” Nói đến đây, chợt bị Tả Hoành ôm vào trong ngực: “Ta biết trong lòng nàng có ta mà, yên tâm, ta sẽ bảo trọng, gia còn phải cưới nàng vào cửa mà.”

Bởi vì Thời Tiêu mang thai, trên đường tất nhiên là đi rất chậm, may mà chỗ này đã là Ký Châu, cách kinh thành không tính quá xa, trong xe ngựa đặt tấm đệm dày, trên đường đi Diệp Trì che chở nàng dâu, cũng yên ổn trở về.

Xe ngựa vừa quẹo vào phố lớn Vương Phủ, trong phủ liền nhận được tin, không nói nhi tử con dâu trở về, trong bụng con dâu thế nhưng là con nối dõi mong chờ bao nhiêu năm, đâu còn ngồi được nữa, cũng chẳng quan tâm tới trưởng bối hay không trưởng bối, sáng sớm liền chờ ở cửa.

Vì vậy, Thời Tiêu vừa nhìn thấy cha mẹ chồng và lão vương phi đều ở đây, bị dọa nhảy dựng, vội vàng đến gần muốn dập đầu, nhưng được vương phi đỡ lấy nói: “Mấy tháng đầu còn yếu ớt lắm, đi đường cũng phải cẩn thận, dù sao đều là một nhà, ai mà quan tâm mấy thứ này, mau vào đi nằm quan trọng hơn.”

Lão vương phi cũng nói: “Bà bà con nói rất đúng, lúc này càng phải cẩn thận.” Một đoàn người vây quanh Thời Tiêu đi vào, Diệp Trì lùi lại ở phía sau, nói với cha hân: “Lão gia tử, nhi tử mạnh mẽ hơn người nhiều, vừa cưới vợ liền cho người tôn tử, trong lòng người vui không?”

Đắc Lộc ở phía sau suýt nữa bật cười, vội vàng quay đầu đi, lại không nghĩ tới vương gia lúc này ngược lại không có tranh cãi với tiểu gia, mừng rỡ nói: “Là nam thai? Vương thái y nói?”

Thấy Diệp Trì gật gật đầu, trên mặt vương gia cười thấy rằng không thấy mắt, vỗ Diệp Trì: “Ngược lại là so với cha người mạnh mẽ hơn.” Đắc Lộc cũng nhin không được nữa phù một tiếng bật cười, vương gia trừng mắt liếc hân một cái, nhưng cũng nhin không được nữa hặc hặc cười hai tiếng.

Bởi vì Thời Tiêu, Định thân vương phủ xưa nay bắt đầu cẩn thận mà trước nay chưa từng có, mọi chuyện đều lấy Thời Tiêu làm trọng, xem Thời Tiêu trở thành người thủy tinh hầu hạ, tuy nói có chút quá, nhưng Thời Tiêu cũng hiểu được lòng của người ta, biết đứa bé này có thể bảo trụ không dễ, càng dụng tâm bảo trọng bản thân.

Khó khăn lắm mới qua ba tháng, Cáp Bắc Quốc khởi binh, Hoàng Thượng tấn phong Diệp Trì, mang binh bắc chinh, ngày Diệp Trì đi, Thời Tiêu cũng không có tiễn hân, bởi vì sợ bản thân nhin không được sẽ khóc, làm lòng hân loạn, vả lại, còn muốn phải chú ý hài tử trong bụng, nhưng nửa tháng một phong thư nhà, chưa bao giờ gián đoạn.

Theo bụng càng lúc càng lớn, đại quân Bắc chinh liên tiếp thắng lợi, qua năm, vào đầu xuân, truyền đến tin tức, Diệp Trì dẫn dắt đại quân, đánh tới dưới thành Cáp Bắc Quốc, chém Cáp Lộc Tấn rút ngựa, ít ngày nữa đại quân sẽ quay về kinh thành.

Quyên Tử sờ bụng của nàng nói: “Tính thời gian, cũng phải năm sáu tháng mới có thể về kinh, khi đó người cũng sắp sinh rồi, Định Bắc Tướng Quân chúng ta trở về liền làm cha, không biết sẽ vui thành cái dạng gì, nhớ ngày đó, dáng vẻ hân ngồi xổm ở cửa lớn nhà chúng ta, ai có thể nghĩ tới hôm nay đâu, cho nên nói, vẫn là hoàng thượng chúng ta biết nhận thức người, nếu không sao có thể trọng dụng Diệp Trì như vậy, trên 20 liên phong tướng quân, Đại Yến chúng ta chỉ có mình hân thôi đó, cũng không dựa vào tổ tông ban cho, tự kiếm danh tiếng sau này, xem ai còn dám nói bọn họ là hoàn khổ.”

Thời Tiêu cũng không khỏi nhớ tới lúc mới gặp gỡ Diệp Trì, lưu manh vô lại như vậy, đâu có nghĩ đến, bây giờ nghĩ đến, thời gian đã trôi qua rất nhanh.

Trước khi Diệp Trì đi chuyển cây hòe già nở hoa tới đây, từng chuỗi hoa hòe thơm ngát, Thời Tiêu bảo hạ nhân hái hoa hòe xuống phơi khô, cũng đã gần tới tháng sáu.

Thời Tiêu bóp đầu ngón tay tính, đại quân còn nửa tháng mới có thể vào kinh, không biết Diệp Trì có thể về kịp nhìn mặt con trai hân hay không, nghĩ như vậy, chợt thấy bụng đau, dường như có thứ gì đó chảy ra, vội vàng gọi người.

Tiểu vương phi muốn sinh, đây chính là đại sự hàng đầu của vương phủ, mặc dù sớm đã chinh đồn thỏa đáng, gần đến giờ vẫn có chút rối ren, cũng may lão vương phi trấn giữ, cho người gọi bà đỡ nuôi trong phủ tới, lại sai người đi tìm Vương thái y tới đây, phòng ngừa vạn nhất.

Ở đây đang vội vàng, chợt quản gia chạy vội đi vào: “Tiểu, tiểu vương gia chạy về trước một bước.” Vừa dứt lời, liền nghe trong phòng sinh một tiếng khóc của hài nhi nỉ non truyền ra, giọng lớn, vừa rảo bước tiến vào đại môn Diệp Trì cũng nghe thấy, giật mình sững sốt một chút vội vàng chạy vào bên trong.

Wương Gia ở phía sau cười nói: “Ngược lại là giống cha hân, tiếng khóc này, ngoài hai dặm cũng nghe thấy được...”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-su-cuop-nang-dau>